ܐܟܬܐ ܕܫܗܝܕܐ ܘܩܕܝܫܐ

ܒܝܬ ܚܕ ܕܡܕܝܢܬܐ

(ܫܘܒܚ ܟܠܕܝܐ ܘܦܪܣܝܐ)

ACTA
MARTYRUM ET SANCTORUM.

TOMUS SECUNDUS.

(MARTYRES CHALDÆI ET PERSÆ.)

ܩܕܡ ܫܘܩܝ

PARISIIS.
VIA DICTA DE SÈVRES 95.

LIPSIAE, OTTO HARRASSOWITZ.

1891.

190

APPROBATIO

SUPERIORIS GENERALIS CONG. MISSIONIS NECNON PUELLARUM CHARITATIS.

Acta Martyrum et Sanctorum (Chaldæorum ac Persarum), magno labore collecta, e Codd. Mss. emendata, punctis vocalibus adnotationibusque ditata, et in hoc secundo volumine a N. nostro congregationis sacerdote inserta approbamus, et ut typis mandentur permittimus.

Parisiis, die 2 Junii 1891.

A. Fiat, *Sup. gen. Cong. miss.*

EX BIBLIOTHECA DR. G. HUSSEN BONNAE (BIBL. UNIV.)

IMPRIMATUR

Victor-Joseph, *episcopus Leodiensis.*

Leodii, die 29 Junii 1891.

ܒܟܟܗ ܕܒܒ.

Tous droits réservés.

AVANT-PROPOS.

NOUS sommes heureux de pouvoir offrir aujourd'hui à nos frères et amis le second volume des Vies des Saints; nous l'avons consacré en entier aux Martyrs de la Perse, nos glorieux ancêtres. Cette collection est la plus importante et la plus volumineuse qui ait paru jusqu'à ce jour. Celle qu'a publiée en 1748 le savant S. E. Assemani dans son recueil des *Acta SS. Martyrum Orientalium* ne forme qu'un tiers de la publication que nous donnons aujourd'hui. Sans nous comparer à l'illustre Maronite, nous nous permettrons cependant de prévenir le lecteur que son texte syriaque est entaché de fautes énormes et très nombreuses, et sa traduction latine laisse également à désirer. Un auteur sérieux qui vient de faire paraître un ouvrage très important a été malheureusement induit en erreur, en suivant cette édition si peu correcte. La nôtre refait à neuf, pour ainsi dire, cet ouvrage, et l'enrichit en y ajoutant beaucoup de textes encore inédits. Sans doute, nous n'avons pas épuisé toutes les richesses de ce genre; nous en connaissons d'autres dont nous aurions désiré augmenter notre trésor, surtout dans la partie attribuée à Marouta de Maiperkat, mais il a fallu attendre . . . . . Si Dieu nous prête vie, nous espérons réaliser un jour ce vœu; toutefois ce qui reste à

publier est, ce nous semble, de moindre importance que ce que nous offrons au public, comme valeur et comme étendue.

Nous avons dû ponctuer et vocaliser la presque totalité de cet ouvrage; c'est un travail fort pénible lorsqu'on n'a pas sous la main tous les livres qui peuvent guider dans ces sortes d'entreprises. Nous avons de notre mieux divisé les Vies en alinéas pour la commodité du lecteur; nous avons également composé les en-têtes des pages. Nous avons appelé les 40 Martyrs *Chaldéens persans* (ܩܕܝܫܐ ܦܪܣܝܐ) pour les distinguer des 40 Martyrs de Sébaste en Arménie, martyrisés sous Licinius.

Les auteurs de quelques-unes de ces vies sont connus, et leur nom est marqué au commencement ou à la fin de l'histoire qu'ils ont écrite, mais la plupart ne portent pas de nom d'auteur. Cependant à partir de la page 57 jusqu'à la page 396, toutes ces vies, d'un style de toute beauté, sont attribuées à Mar Marouta de Maiperkat, comme nous le disons dans une note placée au bas de la page 57, ܗܕܐ ܡܐܡܪܐ ܕܫܘܓܝܐ ܥܠ ܡܪܝ ܡܪܘܬܐ ܕܡܝܦܪܩܛ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܪܙܢ. Ce savant écrivain, ayant été chargé de missions très importantes, fit plusieurs voyages en Perse en 400, 410 et 420 de l'ère chrétienne; voyez Barhebræus, Chron. Eccl. sect. II. p. 45 ܘܒܫܢܬ ܬܪܥ ܐܬܐ ܠܡܪܝ ܡܪܘܬܐ ܠܡܕܝܢܬܐ ܕܐܪܙܢ ܘܐܬܐ ܠܡܪ ܝܘܚܢܢ ܕܒܝܬ ܓܪܡܩ ... ܘܒܫܢܬ ܬܪܥ

ܒܗܫܡ ܗܘ ܒܕܟܗܒܪ ܚܒܝܒܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܒܥܕܢܐ ܕܐܬܐ ܚܕܬܐ ܕܒܥܕܢ ܫܒܥ ܡܐܐ ܫܢܝܢ ܒܬܪ ܕܐܬܐ ܚܕܬܐ ܕܒܥܕܢ.

Et à la page 49, Barhebræus continue: ܡܢ ܕܐܬܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܒܥܕܢ ܐܬܝ ܚܕ ܒܪ ܟܘܪܝ ܕܫܡܗ ܒܪ ܐܒܪ ܒܫܡ ܐܒܗ ܘܐܡ ܕܐܬ ܒܫܡ ܐܒܗ ܘܐܡ ܒܪ ܒܪ ... ܡܝܬ ܐܒܘ ܘܐܡ ܒܪ ܒܪ ܒܪ

du grand service qu'il aura rendu au public. Ce texte n'est vocalisé que pour quelques mots fort rares, mais en général selon les règles de la grammaire. 3° la Bibliothèque royale de Berlin a mis à notre portée le manuscrit Sachau, N° 222. C'est un in-folio de 1200 pages fait à Alkouche en 1881. Nous sommes profondément touché de cette bienveillante générosité. Ce texte n'est pas vocalisé totalement, et la vocalisation en est très incorrecte. 4° M. Salomon, prêtre de la mission et missionaire en Perse, et Mgr. Attar, ancien archevêque chaldéen de Diarbékir, nous ont envoyé quelques manuscrits qui nous ont été fort utiles. S. B. Mgr. Abolyonan, patriarche de Babylone, lorsque nous avons eu l'honneur de le voir à Paris en octobre dernier, nous a donné le martyre de Mar Baboï et le dialogue de St. Pierre avec Néron. Ces textes en général sont fort mal faits au point de vue grammatical. M. le Docteur Van Hoonacker, professeur à l'université de Louvain, nous a aidé de son précieux concours. Nous remercions de tout cœur nos aimables bienfaiteurs.

Autant qu'il nous a été possible, nous avons suivi l'ordre chronologique, excepté pour les Vies de Mar Behnam et de Mar Kardagh que nous n'avons pas voulu intercaler parmi les Vies attribuées à Marouta. Nous avons été obligé de transcrire tout le texte de notre propre main pour l'envoyer à l'imprimerie.

Maintenant, un mot sur chaque Vie ou sur chaque groupe de Vies.

1° L'histoire de Soultan Mahdoukh et de ses frères est tirée du manuscrit de Berlin, et a été collationnée avec les manuscrits du Vatican par notre excellent ami M. Guidi.

2° Les Vies de la page 40 à la page 56 sont tirées d'Assemani et ont été corrigées sur le manuscrit de Mgr. Abbeloos.

3° Le discours préliminaire, page 57—122 a été copié sur le Manuscrit de Mgr. Abbeloos et collationné avec les Manuscrits du Vatican par l'obligeant M. Guidi. Le titre de ce discours a été emprunté par nous à la note qui le termine.

4° Le second discours et le préliminaire de la première Vie de St. Simon Barsabaï, page 123—130, copiés sur le manuscrit de Mgr. Abbeloos, ont été collationnés avec l'édition d'Assemani et le manuscrit de Berlin.

5° La Vie de St. Simon Barsabaï a été tirée d'une copie faite l'année dernière en Perse, sur un ancien manuscrit, par Serguis d'Ourmiah, (ܬܘܕܘܣ) ܒܪ ܟܘܟܐ ; elle a été collationnée avec le manuscrit de Mgr. Abbeloos. Comme le préambule manquait, nous en avons fait venir une copie du British Museum de Londres. La copie faite à Ourmiah est dûe à la bonté de M. Salomon.

6° Le Martyre de Possi et de Marthe sa fille et le grand massacre de chrétiens dans le pays des Houzites ou le Khouzistan sont tirés du manuscrit de Mgr. Abbeloos.

7° A partir de la page 248 jusqu'à la page 396, tout a été copié dans Assemani et collationné sur le manuscrit de Mgr. Abbeloos. Parmi ces vies, nous en avons trouvé quelques-unes dans le manuscrit de Berlin, comme celles de Tarbo, Schahdoust, Thecla et ses compagnes, et les 40 martyrs; nous en avons donné les variantes. M. Guidi nous a prêté son manuscrit de l'histoire de Mar-Milis.

8° L'histoire de Mar Behnam a été copiée sur le manuscrit de Berlin et collationnée à Rome.

9° Pour Mar Kardagh, outre la savante publication du Recteur Magnifique de Louvain, nous avons eu sous les yeux le manuscrit original, celui de Berlin et un autre envoyé par M. Salomon. Cette histoire vraie quant au fond, semble avoir été transformée en légende par son auteur, que d'ailleurs nous ne connaissons pas.

10° L'histoire de Beth-Slokh ou Kerkouk et de ses Martyrs a été prise dans le manuscrit de Berlin et collationnée sur celui de Mgr. Abbeloos.

11° Le martyre de Miharschabor a été pris dans Assemani et collationné avec le manuscrit de Mgr. Abbeloos.

12° L'histoire de St. Jacques l'Intercis se trouve dans Assemani, dans Abbeloos et dans le manuscrit de Berlin; nous avons consulté ces textes.

13° Nous avons copié l'histoire de Jazdin, d'Adorhormisd, d'Anahid sa fille et de Mar-Pithion sur le manuscrit de Mgr. Attar, collationné avec celui de Mgr. Abbeloos. Le R. P. Corluy S. J. de Louvain a publié en 1888 l'histoire du martyre de Mar-Pithion seul; le fond de ce récit est le même, la forme diffère beaucoup de celle de nos deux manuscrits, il ne nous était pas possible d'en reproduire toutes les variantes. Nous en avons cependant adopté quelques-unes qui pouvaient éclairer notre texte; pour les distinguer, nous les avons mises entre crochets [ ].

14° Le martyre de Baboï nous a été donné par S. B. Mgr. le Patriarche des Chaldéens, et nous l'avons collationné avec le manuscrit de Mgr. Abbeloos.

15° La vie de Mar Sava nous a été envoyée par M. Salomon, qui l'a fait copier le 7 août 1890 sur l'exemplaire qu'on conserve avec soin dans l'église du saint, à Auricha de Guiavar. ܒܝܕ ܡܪܝ ܫܒܐ ܕܒܟܪ ܒܥܕܬ ܐܘܪܝܟܐ ܕܓܘܝܐܒܪ ܘܐܫܬܟܚ ܠܢ ܥܡ ܫܘܡܗ ܕܒܪܠܝܢ. Nous l'avons collationnée avec l'exemplaire de Berlin.

16° Le Dialogue de St. Pierre avec Néron nous a été donné par Mgr. le Patriarche.

Pour faciliter l'intelligence du texte, nous mettons ici sous les yeux du lecteur la liste des rois sassanides qui regnèrent en Perse de l'an de N. S. 227 jusqu'à l'an 645, c'est-à-dire 418 ans.

ܫܒܘܪ ܐܪܕܫܝܪ ܒܪ ܦܐܦܟ ܡܠܟ ܒܫܢܬ ܬܪܬܝܢ ܕܐܠܟܣܢܕܪܘܣ ܫܢܬ 538 ܕܐܟܘܪܝܐ: (227 ܐܘ 226 ܕܡܝ): ܗܘ ܫܒܘܪ ܕܩܛܠ ܠܐܪܕܫܝܪ ܒܪ ܒܒܟ ܘܫܠܛ ܫܢܝܢ. ܗܘ ܕܒܢܐ ܒܝܬ ܢܘܪܐ ܒܐܪܕܫܝܪ ܟܪܟ ܕܒܒܠ ܕܩܪܝ ܠܗ ܐܪܕܫܝܪ ܒܪ ܫܒܘܪ: ܡܢ ܫܒܘܪ ܐܬܬ ܟܬܒ ܕܒܒܠ: ܡܢ ܫܒܘܪ ܐܬܬ ܫܠܛܢ.

ܫܢܝ ܡܠܟ

226 ܐܘ 227 ܐܪܕܫܝܪ .ا. ܒܪ ܦܐܦܟ ܐܘ ܦܪܟ ܐܘ ܦܪܟܝ.

241 ܐܘ 242 ܫܒܘܪ .ا. ܒܪ ܐܪܕܫܝܪ.

272 ܗܘܪܡܙ ܐܘ ܗܘܪܡܙܕ .ا. ܒܪ ܫܒܘܪ.

273 ܐܘ 274 ܒܗܪܡ ܐܘ ܒܗܪܡ (ܐܘ ܒܗܪܡܙ) .ا. ܒܪ ܗܘܪܡܙ ܐܘ ܗܘܪܡܙܕ.

276 ܐܘ 277 ܢܪܣܐ ܐܘ ܢܪܣܝ .ب. ܒܪ ܒܗܪܡ: ܒܪ ܢܪܣܐ ܐܘ ܢܪܣܝ .ج. ܗܘ ܐܚܘܗܝ.

293 ܐܘ 294 ܗܘܪܡܙ ܒܪ ܢܪܣܐ.

302 ܐܘ 303 ܗܘܪܡܙܕ .ب. ܒܪ ܐܪܕܫܝܪ.

309 ܐܘ 310 ܫܒܘܪ .ب. ܒܪ ܗܘܪܡܙ. ܗܘ ܐܒܝ ܒܒܝܬ ܫܒܘܪ: ܐܬܝܠ ܒܪ ܒܪܗ ܕܒܒܠ ܕܩܛܠ ܠܐܒܝ ܒܒܝܬ ܫܒܘܪ: ܗܘ ܒܢܐ ܒܝܬ ܢܘܪܐ ܒܐܪܕܫܝܪ ܟܪܟ ܕܒܒܠ ܕܩܪܝ ܠܗ ܐܪܕܫܝܪ ܒܪ ܫܒܘܪ.

379 ܐܘ 380 ܐܪܕܫܝܪ .ب. ܒܪ ܫܒܘܪ.

383 ܐܘ 384 ܫܒܘܪ .ج. ܒܪ ܫܒܘܪ.

389 à 388 av. J.-C. Règne de Nectanébo II.

400 à 399 av. J.-C. Les Égyptiens, sous la conduite de Hakôris, battent les Perses à Mendès. Ils sont vaincus à Pélusium par Pharnabaze et Iphicrate. Hakôris est assassiné par Nectanébo II, qui monte sur le trône. Il règne jusqu'en 361 (535—518).

421 à 420 av. J.-C. Les Égyptiens, sous la conduite de Nectanébo II, battent les Perses à Mendès. Ils sont vaincus à Pélusium par Pharnabaze et Iphicrate. Nectanébo II monte sur le trône. Il règne jusqu'en 361 (539—535).

440 à 438 av. J.-C. Les Égyptiens, sous la conduite de Nectanébo II, battent les Perses à Mendès. Ils sont vaincus à Pélusium par Pharnabaze et Iphicrate. Nectanébo II monte sur le trône. Il règne jusqu'en 361 (559).

457

457 — 459 av. J.-C. Les Égyptiens, sous la conduite de Nectanébo II, battent les Perses à Mendès. Ils sont vaincus à Pélusium par Pharnabaze et Iphicrate. Nectanébo II monte sur le trône. Il règne jusqu'en 361 (631—634); il est chassé du trône par Ochus (361—359). Il règne encore sur la Thébaïde jusqu'en 358 (361).

484 à 485 av. J.-C. Les Égyptiens, sous la conduite de Nectanébo II, battent les Perses à Mendès. Ils sont vaincus à Pélusium par Pharnabaze et Iphicrate. Nectanébo II monte sur le trône. Il règne jusqu'en 361 (61).

488 à 489 av. J.-C. Les Égyptiens, sous la conduite de Nectanébo II, battent les Perses à Mendès. Ils sont vaincus à Pélusium par Pharnabaze et Iphicrate. Nectanébo II monte sur le trône. Il règne jusqu'en 361 (64).

530 à 531 av. J.-C. Les Égyptiens, sous la conduite de Nectanébo II, battent les Perses à Mendès. Ils sont vaincus à Pélusium par Pharnabaze et Iphicrate. Nectanébo II monte sur le trône. Il règne jusqu'en 361 (122).

577 à 578 av. J.-C. Les Égyptiens, sous la conduite de Nectanébo II, battent les Perses à Mendès. Ils sont vaincus à Pélusium par Pharnabaze et Iphicrate. Nectanébo II monte sur le trône. Il règne jusqu'en 361 (169).

589 à 590 av. J.-C. Les Égyptiens, sous la conduite de Nectanébo II, battent les Perses à Mendès. Ils sont vaincus à Pélusium par Pharnabaze et Iphicrate. Nectanébo II monte sur le trône. Il règne jusqu'en 361 (181).

627 av. J.-C. Les Égyptiens, sous la conduite de Nectanébo II, battent les Perses à Mendès. Ils sont vaincus à Pélusium par Pharnabaze et Iphicrate. Nectanébo II monte sur le trône. Il règne jusqu'en 361 (219).

Nos plus sincères remerciements à tous ceux qui nous ont prêté leur généreux concours, et nos meilleurs souhaits à nos lecteurs bienveillants.

ANS-LEZ-LIÉGE, le 25 mai 1891,
le 30e anniversaire de ma prêtrise.

ܟܬܒܐ ܕܚܘܫܒܢ ܒܬܪ ܫܡܥܘܢ
ܒܪ ܨܒܝܐ ܥܠ ܫܡܥܘܢ ܒܪ ܛܠܡܝ.

ܒܫܡ

ܐܠܗܐ ܪܚܡܢܐ ܘܡܪܝ ܥܠܡܐ.[1]

ܕܒܪܝܬ ܟܠ ܒܪܝܬܐ ܕܒܪ ܐܢܫ ܘܕܒܪ ܐܢܫ.[2]

ܒܫܢܬ ܬܪܬܝܢ ܘܫܒܥܝܢ ܘܬܠܬ ܡܐܐ ܕܫܛܪܘܬ ܐܪܟܝ[3]

ܒܫܢܬ ܫܢܐ ܕܡܠܟܘܬ ܕܫܠܝܛ ܥܠ ܐܪܥܐ[4] ܡܠܟ ܕܫܠܡ ܗ̇ ܘ
(ܫܢܬ 319 ܕܡܢ ؟) ܘ ܒܝ ܡ ܒܝܕ ܗܒܪ ܘܐܫܬ ܕܡܫܬ
ܟܕ ܐ ܢܚܦܕ ܢ ܘ ܡܫܟ ܐ ܕ ܢ ܘ ܢ ܫ ܢ ܐ ܕ ܢ ܘ ܢ ܫ ܢ ܐ ܕ ܢ ܘ ܢ ܫ ܢ

ᎠᏂᏍᎦᏯᏗᏍᎩᏂ ᎤᏂᏍᎦᏯᏍᏗ ᎾᏍᎩᏯ Ꭴ

ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵜⵜⵓⵙⵙ

ᏱᏂ ᏗᏂᏲ ᏧᏂᎸᏫᏍᏓᏁᏗᏱ ᎤᏂᏁᎬᎢ ᏱᏂᎦᏛᏁᏗᏱ ᎤᏂᏁᎬᎢ ᎠᏎ: ᎤᏂᏁᎬᎢ ᎤᏂᏣᏘ

ᎾᏂᎥᏍᎩᏱᎭ: ᎨᏎ ᏧᏂᏱ ᏗᏂᏱ ᎤᏂᏱ ᏣᏓᏱ ᎤᏂᏍᎪᎸᎯ ᏗᏂᏍᎪᎸᎯ ᏗᏂᏍᎪᎸᎯ ᏗᏂᏍᎪᎸᎯ ᎾᏂᎥᏍᎩᏱᎭ: ᎨᏎ ᏧᏂᏱ ᏗᏂᏱ ᎤᏂᏱ ᏣᏓᏱ ᎤᏂᏍᎪᎸᎯ ᏗᏂᏍᎪᎸᎯ ᏗᏂᏍᎪᎸᎯ Ꭴ

ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵏⵜⵜⴰ ⵙ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ

ⵜⵉⵔⵉ ⵏⵜⵜⴰⵏⵜ ⵉⵎⵓⵔⵔⵉⵙⵏ

בעזרת בעזי: ובועז הוליד את עובד ועובד הוליד את ישי: וישי הוליד את דויד את שלמה: ושלמה הוליד את רחבעם ורחבעם הוליד את אביה ואביה הוליד את אסא: ואסא הוליד את יהושפט ויהושפט הוליד את יורם ויורם הוליד את עזיה: ועזיה הוליד את יותם ויותם הוליד את אחז ואחז הוליד את חזקיה: וחזקיה הוליד את מנשה ומנשה הוליד את אמון ואמון הוליד את יאשיה: ויאשיה הוליד את יכניה ואת אחיו בעת הגלות בבל: ואחרי הגלות בבל יכניה הוליד את שאלתיאל ושאלתיאל הוליד את זרובבל: וזרובבל הוליד את אביהוד ואביהוד הוליד את אליקים ואליקים הוליד את עזור: ועזור הוליד את צדוק וצדוק הוליד את אכים ואכים הוליד את אליהוד: ואליהוד הוליד את אלעזר ואלעזר הוליד את מתן ומתן הוליד את יעקב: ויעקב הוליד את יוסף אישה מרים אשר ממנה נולד ישוע הנקרא המשיח: וכל הדורות מאברהם עד דויד הם ארבעה עשר דורות ומדויד עד הגלות בבל ארבעה עשר דורות ומהגלות בבל עד המשיח ארבעה עשר דורות: ולידת ישוע המשיח היתה כך: כאשר מרים אמו היתה מאורסת ליוסף בטרם שבאו יחד נמצאה הרה מרוח הקדש: ויוסף אישה היה איש צדיק ולא רצה להוכיחה בפרהסיא ולכן חשב לשלחה בסתר: ובעודו חושב את הדבר הנה מלאך יהוה נראה אליו בחלום ואמר: יוסף בן דויד אל תירא לקחת את מרים אשתך כי הנולד בה הוא מרוח הקדש: והיא תלד בן וקרא את שמו ישוע כי הוא יושיע את עמו מחטאתם: וכל זה נעשה למלאת את אשר דבר יהוה ביד הנביא לאמר: הנה העלמה תהרה ותלד בן וקראו את שמו עמנואל אשר פירושו אתנו אל: ויוסף קם משנתו ויעש כאשר צוה אותו מלאך יהוה ויקח את אשתו: ולא ידעה עד אשר ילדה את בנה הבכור וקרא את שמו ישוע:

(1) בכור.

ཡོན་ཏན་ཡོངས་སུ་རྫོགས་པ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཡོན་ཏན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་རྒྱུ་ཡིན་ཏེ་ཡོན་ཏན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་རྒྱུ་ཡིན་པའི་ཕྱིར་རོ། །ཡོན་ཏན་ཐམས་ཅད་ཀྱི་རྒྱུ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་

ཀུན་བཟང་ཕྲིན་ལས་ཀྱི་ལོ་རྒྱུས་ཆོས་འབྱུང་ཞེས་བྱ་བ།[1]: འཕགས་པ་ཀུན་བཟང་ཕྲིན་ལས་ཀྱི་ལོ་རྒྱུས་ཆོས་འབྱུང་ཞེས་བྱ་བ། ཡང་ན

בכתבי־הקודש בשם "מלחמות ה'". ומלחמות ה' הן מלחמות
שנלחמים בהן נגד אויבי ה' ואויבי ישראל, כגון מלחמת
עמלק, מלחמת סנחריב, מלחמת גוג ומגוג וכיוצא בהן.

ועכשיו הרי אין אנו נלחמים עם אויבי ה' ואויבי
ישראל, אלא עם אויבי עצמנו ואויבי כל העמים. ואם
כן, מה שייך לומר "מלחמות ה'"? ומה ענין "מלחמות
ה'" לכאן? אלא ודאי שכוונת הכתוב היא: כשם
שבמלחמות ה' אין אנו נלחמים בכוחות עצמנו, אלא
בעזרת ה' ובנצחונו, כך גם במלחמתנו עם אויבי עצמנו
ואויבי כל העמים, אין אנו נלחמים בכוחות עצמנו,
אלא בעזרת ה' ובנצחונו.

ומה הוא הנצחון שאנו משיגים בעזרת ה'? הנצחון
הוא, שאנו מתגברים על יצרנו הרע, ומנצחים אותו
ומכניעים אותו תחת רגלינו. ואין זה דבר קל כלל
ועיקר, אלא דבר קשה מאוד. ולכן אנו מבקשים
מה' שיעזור לנו בכך, ושנצליח להתגבר על יצרנו הרע
ולנצחו.

(א) ואת. (ב) (ניצחון?).

ᏣᏂᏣᏁᎵᏍᎪᎾ ᏂᏧ ᏕᏂᏃᏗ ᏗᏂᏣᏍᏓᏁᏗᏱ ᏣᏂᏣᏁᎵᏍᎪᎾ ᏱᏂᏣᏛᏁᎸᏗᏱ ᏂᏣᏛᏁᏗᏱ ᏗᏂᏣᏍᏓᏁᏗᏱ ᏱᏂᏣᏛᏁᎸᏗᏱ ᏂᏣᏛᏁᏗᏱ: ᎤᏍᏗᏱ ᏣᏂᏣᏛᏁᎸᏗᏱ ᏱᏂᏣᏛᏁᎸᏗᏱ ᏂᏣᏛᏁᏗᏱ ᏗᏂᏣᏍᏓᏁ

ڤڕۅ ڤڕۅ ڤڕۅ ڤڕۅ ڤڕۅ ڤڕۅ ڤڕۅ ڤڕۅ ڤڕۅ ڤڕۅ

ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻫﻢ ﻳﺤﻔﻈﻮﻥ ﺃﻣﺎﻧﺔ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ: ﻭﻫﻢ ﻳﺤﻤﻠﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻭﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻫﻢ ﻳﺨﺪﻣﻮﻧﻬﺎ ﻭﻳﻨﺰﻟﻮﻥ ﺣﻮﻟﻬﺎ. ٥ ﻭﻣﺘﻰ ﺳﺎﻓﺮ ﺍﻟﻤﺤﻠﺔ: ﻓﺎﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ ﻳﻨﺰﻋﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ: ﻭﻣﺘﻰ ﺣﻠﻮﺍ ﻓﺎﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ ﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ. ﻭﺍﻟﻐﺮﺑﺎﺀ ﺍﻟﻘﺮﻳﺐ ﻣﻨﻬﻢ ﻳﻘﺘﻞ. ٦ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٧ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﺟﺮﺷﻮﻥ ﻭﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ. ٨ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٩ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ١٠ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ١١ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ١٢ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ١٣ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ١٤ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ١٥ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ١٦ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ١٧ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ١٨ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ١٩ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٢٠ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٢١ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٢٢ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٢٣ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٢٤ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٢٥ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٢٦ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٢٧ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٢٨ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٢٩ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٣٠ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٣١ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٣٢ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٣٣ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٣٤ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٣٥ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٣٦ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٣٧ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٣٨ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٣٩ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٤٠ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٤١ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٤٢ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٤٣ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٤٤ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٤٥ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٤٦ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٤٧ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٤٨ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٤٩ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٥٠ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٥١ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٥٢ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٥٣ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٥٤ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٥٥ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٥٦ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٥٧ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٥٨ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٥٩ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٦٠ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٦١ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٦٢ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٦٣ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٦٤ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٦٥ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻣﺮﺍﺭﻱ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﻟﺘﺤﻤﻞ ﺃﺛﺎﺛﻬﺎ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ ﻟﻬﻢ. ٦٦ ﻭﻳﺤﻤﻞ ﺑﻨﻮ ﻗﻬﺎﺙ ﺍﻟﻤﻘﺪﺱ: ﻭﻳﻘﻴﻤﻮﻥ ﺍﻟﺨﻴﻤﺔ ﺣﺘﻰ ﻳﺼﻞ ﺍﻟﻠﻮﻳﻴﻮﻥ: ﻭﻳﻨﺼﺒﻮﻥ ﺧﻴﻤﺔ ﺍﻟﺸﻬﺎﺩﺓ

ئەو ڕێنمایانەی لەسەرەوە باسکران. هەڵبەت ئەوە
ناگەیەنێت کە هەموو کەسێک دەبێت هەمان
شێوازی خوێندنەوە بەکار بهێنێت. ئەگەر
ئەمانە هیچ سوودێکیان پێ نەگەیاند، ئەوا
دەتوانیت شێوازی خوێندنەوەی خۆت
بدۆزیتەوە. ئەوەی گرنگە ئەوەیە کە
بەردەوام بیت لە خوێندنەوەی کتێبی پیرۆز
و هەوڵ بدەیت لە هەموو شتێکدا
شوێنکەوتووی عیسا بیت. هەروەها
پێویستە ئەوەش بزانیت کە خوێندنەوەی
کتێبی پیرۆز تەنها بۆ ئەوە نییە کە
زانیاری زیاتر دەربارەی خودا و
عیسا بەدەست بهێنیت، بەڵکو بۆ ئەوەش
هەیە کە ببیتە کەسێکی باشتر و
خودا ڕازی بێت لێت. ئەگەر ئەمە
ئامانجی تۆ بێت، ئەوا خوێندنەوەی
کتێبی پیرۆز ئەزموونێکی زۆر
خۆشە بۆت.

ئێستا ئەو پرسیارە دێتە پێشەوە کە
چۆن دەتوانین بزانین کە کام وەرگێڕانی
کتێبی پیرۆز باشترە بۆ خوێندنەوە؟
ئەمە پرسیارێکی زۆر گرنگە، چونکە
ئەگەر وەرگێڕانێکی هەڵە بخوێنینەوە
ئەوا ئەو هەڵانە فێر دەبین و
لەوانەیە بۆ ماوەیەکی زۆر لەگەڵماندا
بمێنێتەوە. ئەگەر وەرگێڕانێکی
باشیش بخوێنینەوە، بەڵام بە
شێوازێکی هەڵە، ئەوا ئەو
وەرگێڕانە باشەش هیچ سوودێکی
نابێت بۆمان.

ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཞིག་ཡིན་ཏེ། ཁོ་ནས་ཀྱང་

ואחר כך יקרא את שמע: ואם אינו יכול לכוין את לבו בתחלה בשעה שמברך את הברכה הראשונה (כוונת)[1] שמע ישראל וגו' יכוין את לבו. ואם לא כיון בתחלה כיון בשעה שאומר והיה אם שמוע: ואם לא כיון בשעה שאומר והיה אם שמוע (שמוע)[2]? אינו חוזר ומתפלל שמונה עשרה: ואם לא כיון בשעה שאומר והיה אם שמוע אלא בשעה שאומר למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי: ואם לא כיון בשעה שאומר למען תזכרו ועשיתם את כל מצותי אלא בשעה שאומר קדושים תהיו: ואם לא כיון בשעה שאומר קדושים תהיו אלא בשעה שאומר ה' אלהיכם אמת: ואם לא כיון בשעה שאומר ה' אלהיכם אמת אלא בשעה שאומר גואל ישראל: ואם לא כיון בשעה שאומר גואל ישראל אלא בשעה שאומר השכיבנו: ואם לא כיון בשעה שאומר השכיבנו אלא בשעה שאומר ופרוס עלינו סוכת שלומך: ואם לא כיון בשעה שאומר ופרוס עלינו סוכת שלומך אלא בשעה שאומר ברוך אתה ה' שומר עמו ישראל לעד: ואם לא כיון בשעה שאומר ברוך אתה ה' שומר עמו ישראל לעד אלא בשעה שאומר שמונה עשרה: שמונה עשרה (בתפלה)[3] שחובה היא[4]. ואם לא כיון בשעה שאומר שמונה עשרה אינו חוזר ומתפלל שמונה עשרה: ואם לא כיון בשעה שאומר שמונה עשרה אלא בשעה שאומר ברכת השנים: ואם לא כיון בשעה שאומר ברכת השנים אלא בשעה שאומר ברכת המינים: ואם לא כיון בשעה שאומר ברכת המינים אלא בשעה שאומר ברכת הצדיקים: ואם לא כיון בשעה שאומר ברכת הצדיקים אלא בשעה שאומר בונה ירושלים: ואם לא כיון בשעה שאומר בונה ירושלים אלא בשעה שאומר את צמח דוד: ואם לא כיון בשעה שאומר את צמח דוד אלא בשעה שאומר שומע תפלה: ואם לא כיון בשעה שאומר שומע תפלה אלא בשעה שאומר רצה: ואם לא כיון בשעה שאומר רצה אלא בשעה שאומר והשיבה את העבודה: ואם לא כיון בשעה שאומר והשיבה את העבודה אלא בשעה שאומר מודים אנחנו לך: ואם לא כיון בשעה שאומר מודים אנחנו לך אלא בשעה שאומר שים שלום: ואם לא כיון בשעה שאומר שים שלום אלא בשעה שאומר יהיו לרצון: ואם לא כיון בשעה שאומר יהיו לרצון אלא בשעה שאומר עושה השלום: ואם לא כיון בשעה שאומר עושה השלום אלא בשעה שאומר יהי רצון מלפניך: ואם לא כיון בשעה שאומר יהי רצון מלפניך אלא בשעה שאומר אלהי נצור לשוני: ואם לא כיון בשעה שאומר אלהי נצור לשוני אלא בשעה שאומר לקללי נפשי תדום: ואם לא כיון בשעה שאומר לקללי נפשי תדום אלא בשעה שאומר פתח לבי בתורתך: ואם לא כיון בשעה שאומר פתח לבי בתורתך אלא בשעה שאומר ואל תשב תפלתי: ואם לא כיון בשעה שאומר ואל תשב תפלתי

ཤེས་པ་ཡང་ཡོངས་སུ་རྫོགས་པར་བྱ་ཞིང་། ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་དག་པའི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཡང་ཐོབ་པར་བྱའོ། །དེ་ལྟར་ན་ཡང་། ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་དག་པའི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཕྱག་རྒྱ་ཐོབ་པ

ⵜⵎⵣⵡⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵔⵜ. ⵜⵎⵣⵡⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵔⵜ ⵏ

ಸಂಪಾತಿಯು ಹೇಳಿದನು: ಆಗ ಸೂರ್ಯನ ಕಿರಣಗಳಿಂದ ಕಾಯಲ್ಪಟ್ಟ ನನ್ನ ಪಕ್ಷಗಳು ಮತ್ತೆ ಬೆಳೆದವು. ಆಗ ನಾನು ಬಹಳ ಸಂತೋಷಗೊಂಡೆನು. ಆಗ ನಾನು ಸಮುದ್ರದ ಆಚೆಯ ತೀರಕ್ಕೆ ಹಾರಿ ಹೋಗಿ ಅಲ್ಲಿ ಮಾಂಸವನ್ನು ತಿನ್ನುವ

ةيلمعلا ةيلبقلا ةيوقلا[1] ةيلمعلا؟ ةكرا ةيلمعلا ةيلبقلا ةيوقلا ةيلمعلا ةيلبقلا ةيوقلا ةيلمعلا ةيلبقلا ةيوقل

ⵜⵉⵏⵉⵏⵜ? (ⵜⵉⵏⵉⵏⵜ?)[2] ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰ ⵜⵉⵏⵉⵏⵜ: ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰ ⵜⵉⵏⵉⵏⵜ: ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰ ⵜⵉⵏⵉⵏⵜ: ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰ ⵜⵉⵏⵉⵏⵜ. ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰ ⵜⵉⵏⵉⵏⵜ:

ڪاڪو ڪاڪي کي چيو: ڪنهن جڳهه تي ڪو ڪم ڪار ڪري ڪجهه ڪمائي اچ. ڪاڪي چيو: مان ڪيئن ڪمائي اچان؟ ڪاڪو چيو: ڪاڪي تون ڪنهن جي گهر ۾ وڃ ۽ ڪم ڪار ڪر. ڪاڪي ڪنهن جي گهر ۾ ويو. ڪنهن ڪاڪي کي چيو: ڪاڪي تون ڪهڙو ڪم ڪار ڪندين؟ ڪاڪي چيو: مان ڪپهه ڪتيندس. ڪنهن ڪاڪي کي ڪپهه ڏنو. ڪاڪي ڪپهه کڻي ڪتڻ لڳو. ڪتيائين ۽ ڪتيائين. ڪپهه ڪتي ڪتي ڪاڪي ڪوڪڙ ٿي پيو. ڪاڪي ڪوڪڙ کي چيو: ڪوڪڙ تون ڪپهه کاءِ. ڪوڪڙ چيو: مان ڪپهه نه کائيندس. ڪاڪي ڪوڪڙ کي ڪپهه نه ڏنو. ڪوڪڙ ڪاڪي کي چيو: ڪاڪي تون ڪپهه ڪاءِ. ڪاڪي چيو: مان ڪپهه نه کائيندس. ڪوڪڙ ڪاڪي کي ڪپهه نه ڏنو. ڪاڪي ڪوڪڙ کي چيو: ڪوڪڙ تون ڪپهه ڪاءِ. ڪوڪڙ چيو: مان ڪپهه نه کائيندس. ڪاڪي ڪوڪڙ

ཞེས་ཟེར་ཏེ་ཁོ་ཚོ་ཀྱང་ཐུགས་ཁྲལ་ཆེ་ཞིང་།

בדבר: בתחלה שואלין אם יש לו בנים ואם יש לו בנות. ואם יש לו בנים ואין לו בנות אין נותנין לו רשות לישא אשה עד שיהיה לו בנות. ואם יש לו בנות ואין לו בנים אין נותנין לו רשות לישא אשה עד שיהיה לו בנים. ואם אין לו לא בנים ולא בנות נותנין לו רשות לישא אשה. ואם יש לו בנים ובנות נותנין לו רשות לישא אשה. ואם אין לו לא בנים ולא בנות ואמר שהוא רוצה לישא אשה כדי שיהיה לו בנים ובנות אין נותנין לו רשות לישא אשה. ואם אמר שהוא רוצה לישא אשה כדי שיהיה לו בנים אין נותנין לו רשות לישא אשה. ואם אמר שהוא רוצה לישא אשה כדי שיהיה לו בנים ובנות נותנין לו רשות לישא אשה. ואם אמר שהוא רוצה לישא אשה כדי שיהיה לו בנים ובנות ואמר שהוא רוצה לישא אשה כדי שיהיה לו בנים ובנות נותנין לו רשות לישא אשה.

(1) בפרוש: (בא - ראה? בא - קבל? בעבור? בעבור? בכדי? ?)

ⵜⵜⵓⵔⵉⵏ ⵙ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ

בראשונה: ואם לאו אין לו שום תקנה. ואפילו אם הוא מוחזק בנכסים ואין לו שום ראיה שהם שלו

לכך: כלומר בזמן שהכהנים טהורים הן: אוכלין בתרומתן. ואין חוששין שמא נגעו בטומאה? אלא בזמן שרובן טמאים הן:

מתני׳ קורין את שמע בערבית משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן[1] עד סוף האשמורה הראשונה. דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים: עד חצות. רבן גמליאל אומר: עד שיעלה עמוד השחר. מעשה ובאו בניו מבית המשתה ואמרו לו: לא קרינו את שמע. אמר להם: אם לא עלה עמוד השחר חייבין אתם לקרות. ולא זו בלבד אמר אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות מצותן עד שיעלה עמוד השחר. מקטיר חלבים ואברים בכל שהן בין שאכל בין שלא אכל. וכל הלילה כשר לאכילת זבחים ומנחות עד עמוד השחר. אם כן למה אמרו עד חצות? כדי להרחיק את האדם מן העבירה:

גמ׳ מנין שמשעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן[2] שהוא זמן קריאת שמע בערבית? דתניא[3]: משעה שהכהנים נכנסים לאכול בתרומתן עד סוף האשמורה הראשונה. דברי רבי אליעזר. וחכמים אומרים: עד חצות. רבן גמליאל אומר: עד שיעלה עמוד השחר. מעשה ובאו בניו מבית המשתה ואמרו לו: לא קרינו את שמע. אמר להם: אם לא עלה עמוד השחר חייבין אתם לקרות. ולא זו בלבד אמר אלא כל מה שאמרו חכמים עד חצות מצותן עד שיעלה עמוד השחר. מקטיר חלבים ואברים בכל שהן בין שאכל בין שלא אכל. וכל הלילה כשר לאכילת זבחים ומנחות עד עמוד השחר. אם כן למה אמרו עד חצות? כדי להרחיק את האדם מן העבירה:

---

(1) בתרומתן שלהם. (פנימה.) (2) (בתרומתן?). (3) (ותניא: תניא: מתניתין: תנינן. שם אף אנו נלמוד ממתניתין.) (4) (בזבחים?)

ةيلاتلا ةلئسألا ىلع باوجلا ريرحتب مق ،ةيضرألا عاونأ فرعتل
ةيلاتلا ةلئسألا ىلع باوجلا ريرحتب مق ،ةيضرألا عاونأ فرعتل
ةيلاتلا ةلئسألا ىلع باوجلا ريرحتب مق ،ةيضرألا عاونأ فرعتل
ةيلاتلا ةلئسألا ىلع باوجلا ريرحتب مق ،ةيضرألا عاونأ فرعتل
ةيلاتلا ةلئسألا ىلع باوجلا ريرحتب مق ،ةيضرألا عاونأ فرعتل
ةيلاتلا ةلئسألا ىلع باوجلا ريرحتب مق ،ةيضرألا عاونأ فرعتل
ةيلاتلا ةلئسألا ىلع باوجلا ريرحتب مق ،ةيضرألا عاونأ فرعتل
ةيلاتلا ةلئسألا ىلع باوجلا ريرحتب مق ،ةيضرألا عاونأ فرعتل
ةيلاتلا ةلئسألا ىلع باوجلا ريرحتب مق ،ةيضرألا عاونأ فرعتل
ةيلاتلا ةلئسألا ىلع باوجلا ريرحتب مق ،ةيضرألا عاونأ فرعتل

ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཡོད་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། །ཇི་ལྟར་ཡང་དག་པར་ཐུགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅན་ཡིན་ཞེ་ན། ཇི་སྐད་དུ། ཐུགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅན་ནི་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཡོད་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། །ཞེས་གསུངས་པ་ལྟ་བུའོ། །ཐུགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅན་ཡིན་ཞེ་ན། ཇི་སྐད་དུ། ཐུགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅན་ནི་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཡོད་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། །ཞེས་གསུངས་པ་ལྟ་བུའོ། །ཐུགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅན་ཡིན་ཞེ་ན། ཇི་སྐད་དུ། ཐུགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅན་ནི་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཡོད་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། །ཞེས་གསུངས་པ་ལྟ་བུའོ། །ཐུགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅན་ཡིན་ཞེ་ན། ཇི་སྐད་དུ། ཐུགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅན་ནི་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཡོད་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། །ཞེས་གསུངས་པ་ལྟ་བུའོ། །ཐུགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅན་ཡིན་ཞེ་ན། ཇི་སྐད་དུ། ཐུགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅན་ནི་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཡོད་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། །ཞེས་གསུངས་པ་ལྟ་བུའོ། །ཐུགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅན་ཡིན་ཞེ་ན། ཇི་སྐད་དུ། ཐུགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཅན་ནི་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཡོད་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། །ཞེས་གསུངས་པ་ལྟ་བུའོ། །

(1) དཔེ་ཅིག (2) ཕྱིའི་ནང་ན་ཡོད།

ئەوە: دەبێ هەر کەسێ بیەوێ ڕێنمایی وەربگرێ: ئەم دەبێ
ڕەوان بێ لە خوێندنەوەدا. وەک هەر کەسێ بیەوێ ڕێنمایی
وەربگرێ دەبێ بزانێ چۆن بخوێنێتەوە: بەشێوەیەک
ڕەوان بێت. هەروەها ڕەوان بێ لە نووسیندا. ئەگەر
ڕێنمایی وەربگرێ لە نووسیندا دەبێ بزانێ چۆن بنووسێ:
ئەگەر ڕێنمایی وەربگرێ لە ڕەوانبێژیدا دەبێ بزانێ
چۆن بڕواتە سەر مەتەڵ و چۆن بیگێڕێتەوە: ڕەوان
ئەوەیە کە بەبێ ڕاوەستان و بەبێ هەڵە بخوێنرێتەوە:
ڕەوان ئەوەیە کە بەبێ ڕاوەستان و بەبێ هەڵە بنووسرێ:
ڕەوان ئەوەیە کە بەبێ ڕاوەستان و بەبێ هەڵە بگێڕدرێتەوە:
ڕەوان ئەوەیە کە بەبێ ڕاوەستان و بەبێ هەڵە بڕواتە
سەر مەتەڵ: ئەگەر ڕێنمایی وەربگرێ لە ڕەوانبێژیدا
دەبێ بزانێ چۆن بڕواتە سەر مەتەڵ و چۆن بیگێڕێتەوە:
ئەگەر ڕێنمایی وەربگرێ لە نووسیندا دەبێ بزانێ چۆن
بنووسێ: ڕەوان ئەوەیە کە بەبێ ڕاوەستان و بەبێ هەڵە
بخوێنرێتەوە: ڕەوان ئەوەیە کە بەبێ ڕاوەستان و بەبێ
هەڵە بنووسرێ: ڕەوان ئەوەیە کە بەبێ ڕاوەستان و بەبێ
هەڵە بگێڕدرێتەوە: ڕەوان ئەوەیە کە بەبێ ڕاوەستان و
بەبێ هەڵە بڕواتە سەر مەتەڵ: ئەگەر ڕێنمایی وەربگرێ
لە ڕەوانبێژیدا دەبێ بزانێ چۆن بڕواتە سەر مەتەڵ و
چۆن بیگێڕێتەوە: ئەگەر ڕێنمایی وەربگرێ لە

ברוך הבא בשם ה׳ ברכנוכם מבית ה׳: ומי הוא זה שבא בלא ברכה? אברהם אבינו בא בברכה שנאמר: ה׳ ברך את אברהם בכל. יצחק אבינו בא בברכה שנאמר: ויברך אלקים את יצחק. יעקב אבינו בא בברכה שנאמר: ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם. משה רבינו בא בברכה שנאמר: אשרי עמך ישראל מי כמוך עם נושע בה׳. דוד המלך בא בברכה שנאמר: ברוך ה׳ לעולם אמן ואמן. שלמה המלך בא בברכה שנאמר: ברוך ה׳ אלקי ישראל אשר דבר בפיו את דוד אבי ובידו מלא לאמר. אף אתם בברכה תבואו שנאמר: ברכנוכם מבית ה׳. ומי הוא זה שבא בלא ברכה? אברהם אבינו בא בברכה שנאמר: ה׳ ברך את אברהם בכל. יצחק אבינו בא בברכה שנאמר: ויברך אלקים את יצחק. יעקב אבינו בא בברכה שנאמר: ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם. משה רבינו בא בברכה שנאמר: אשרי עמך ישראל מי כמוך עם נושע בה׳. דוד המלך בא בברכה שנאמר: ברוך ה׳ לעולם אמן ואמן. שלמה המלך בא בברכה שנאמר: ברוך ה׳ אלקי ישראל אשר דבר בפיו את דוד אבי ובידו מלא לאמר. אף אתם בברכה תבואו שנאמר: ברכנוכם מבית ה׳.

ﺍﻟﻤﺘﺮﺟﻢ[1]. ﻭﻫﺬﺍ ﻳﺤﺘﺎﺝ ﺍﻟﻰ ﺗﺄﻣﻞ: ﻭﻟﻜﻦ ﻟﻴﺲ ﻫﻨﺎ ﻣﻮﺿﻊ ﺍﻟﺒﺤﺚ ﻋﻦ ﻫﺬﺍ. ﻭﻗﺪ ﺍﺳﺘﻌﻤﻠﻮﺍ ﻫﺬﻩ ﺍﻟﻜﻠﻤﺔ ﻛﺜﻴﺮﺍ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺘﺮﺟﻤﺎﺕ ﻭﻓﻲ ﺍﻟﻤﺼﻨﻔﺎﺕ ﺍﻟﻘﺪﻳﻤﺔ ﻭﺍﻟﺤﺪﻳﺜﺔ. ﻭﻫﻲ ﺗﺪﻝ ﻋﻠﻰ ﺍﻟﺘﻌﻠﻴﻢ ﻭﺍﻟﺘﺄﺩﻳﺐ ﻭﺍﻟﺘﺮﺑﻴﺔ ﻭﺍﻟﺘﻬﺬﻳﺐ ﻭﺍﻟﺘﺜﻘﻴﻒ ﻭﺍﻟﺘﻤﺪﻥ ﻭﺍﻟﺘﻤﺪﻳﻦ ﻭﺍﻟﺘﻨﻤﻴﺔ ﻭﺍﻟﺘﺮﻗ

ཁོང་ནི་ཚེ་ཕྱི་མ་ལ་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཞེས་ཀྱང་ཡིན་ནོ། ཁོང་ཚོ་ཡང

...ואם לא היה לו אלא כדי מזונות לו ולאשתו ולבניו הקטנים ולבנותיו הקטנות ולבנותיו הגדולות שאין להן פרנסה מנכסי אביהן ולבניו הגדולים שאין להן אומנות ולבניו הגדולים שהן עמי הארץ ולבנותיו הגדולות שיש להן פרנסה מנכסי אביהן אבל אין להן כתובה מנכסי אביהן ולבניו הגדולים שיש להן אומנות ולבניו הגדולים שהן תלמידי חכמים ולבנותיו הגדולות שאין להן פרנסה מנכסי אביהן ויש להן כתובה מנכסי אביהן ולבניו הגדולים שיש להן אומנות ולבניו הגדולים שהן תלמידי חכמים ולבנותיו הגדולות שיש

ཀུན་བཟང་ཕྱོགས་ལས་རྒྱས་པའི་སྨོན་ལམ།

ཇི་སྲིད་ནམ་མཁའ་ཐོགས་པ་དང་། །སེམས་ཅན་ཡོངས་གནས་བར་དུ་ཡང་། །
དེ་སྲིད་བདག་ཀྱང་འཇིག་རྟེན་གྱི། །ཁམས་གསུམ་ཤིན་ཏུ་སྟོང་པ་ལ། །
ཡང་དག་རྫོགས་པའི་བྱང་ཆུབ་ཀྱི། །སེམས་ཀྱང་ཡང་དག་རྫོགས་པར་བྱང་། །
ཞེས་བྱ་བ་ནས་ཀྱང་། ཇི་སྲིད་ཀྱང་ཞེས་བྱ་བ་ནས་ཀྱང་། ཞེས་བྱ་བ་ནས་ཀྱང་། ཞེས་བྱ་བ་ནས་ཀྱང་།

ואת הנשים לא הכו. ויהי כאשר כלו כל הזכרים למות מכל העם אל כל בני ישראל: ויאמר משה ואלעזר הכהן ואל כל נשיאי העדה לאמר: שאו את ראש כל עדת בני ישראל למשפחותם לבתי אבותם מבן עשרים שנה ומעלה כל יוצא צבא בישראל: ויפקדו משה ואלעזר הכהן את הפקודים על ערבות מואב על ירדן יריחו: מבן עשרים שנה ומעלה כאשר צוה יהוה את משה ואת בני ישראל בצאתם מארץ מצרים: ומשה ואלעזר הכהן לקחו את הכסף מאת הפקודים מאת בני ישראל: ואלה הפקודים אשר פקדו משה ואלעזר הכהן ויפקדו את בני ישראל במדבר סיני: ובתוך אלה לא היה איש מפקודי משה ואהרן הכהן אשר פקדו את בני ישראל במדבר סיני: כי אמר יהוה להם מות ימתו במדבר ולא נותר מהם איש כי אם כלב בן יפנה וישוע בן נון: ותקרב בנות צלפחד בן חפר בן גלעד בן מכיר בן מנשה ממשפחות מנשה בן יוסף ואלה שמות בנותיו מחלה נעה וחגלה ומלכה ותרצה: ותעמדנה לפני משה ולפני אלעזר הכהן ולפני הנשיאים וכל העדה פתח אהל מועד לאמר: אבינו מת במדבר והוא לא היה בתוך העדה הנועדים על יהוה בעדת קרח כי בחטאו מת ובנים לא היו לו: למה יגרע שם אבינו מתוך משפחתו כי אין לו בן תנה לנו אחזה בתוך אחי אבינו: ויקרב משה את משפטן לפני יהוה: ויאמר יהוה אל משה לאמר: כן בנות צלפחד דברת נתן תתן להם אחזת נחלה בתוך אחי אביהם והעברת את נחלת אביהם להן: ואל בני ישראל תדבר לאמר איש כי ימות ובן אין לו והעברתם את נחלתו לבתו: ואם אין לו בת ונתתם את נחלתו לאחיו: ואם אין לו אחים ונתתם את נחלתו לאחי אביו: ואם אין אחי אביו ונתתם את נחלתו לשאר משפחתו מאחיו הקרב אליו ממנו וירש אותה והיתה לבני ישראל לחקת משפט כאשר צוה יהוה את משה: ויאמר יהוה אל משה עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ אשר נתתי לבני ישראל: וראית אותה ונאספת אל עמיך גם אתה כאשר נאסף אהרן אחיך: כאשר מריתם פי במדבר צן במריבת העדה להקדישני במים לעיניהם הם מי מריבת קדש מדבר צן: ויאמר משה אל יהוה לאמר: יפקד יהוה אלהי הרוחת לכל בשר איש על העדה: אשר יצא לפניהם ואשר יבא לפניהם ואשר יוציאם ואשר יביאם ולא תהיה עדת יהוה כצאן אשר אין להם רעה: ויאמר יהוה אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו: והעמדת אותו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה וצויתה אותו לעיניהם: ונתת מהודך עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל: ואל אלעזר הכהן יעמד ושאל לו במשפט האורים לפני יהוה על פיו יצאו ועל פיו יבאו הוא וכל בני ישראל אתו וכל העדה: ויעש משה כאשר צוה יהוה אתו ויקח את יהושע ויעמד אתו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה: וישם את ידיו עליו וצוה אתו כאשר דבר יהוה ביד משה: ויאמר יהוה אל משה לאמר: צו את בני ישראל ואמרת אליהם את קרבני לחמי לאשי ריח ניחחי תשמרו להקריב לי במועדו: ואמרת להם זה האשה אשר תקריבו ליהוה כבשים בני שנה תמימם שנים ליום עלה תמיד: את הכבש אחד תעשה בבקר ואת הכבש השני תעשה בין הערבים: ועשרון סלת למנחה בלולה בשמן כתית רבעית ההין: עלת תמיד העשה בהר סיני לריח ניחח אשה ליהוה: ונסכו רביעת ההין לכבש האחד בקדש הסך נסך שכר ליהוה: ואת הכבש השני תעשה בין הערבים כמנחת הבקר וכנסכו תעשה אשה ריח ניחח ליהוה: וביום השבת שני כבשים בני שנה תמימם ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן ונסכו: עלת שבת בשבתו על עלת התמיד ונסכה: ובראשי חדשיכם תקריבו עלה ליהוה פרים בני בקר שנים ואיל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימם: ושלשה עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לפר האחד ושני עשרנים סלת מנחה בלולה בשמן לאיל האחד: ועשרון עשרון סלת מנחה בלולה בשמן לכבש האחד עלה ריח ניחח אשה ליהוה: ונסכיהם חצי ההין יהיה היין לפר ושלישית ההין לאיל ורבעית ההין לכבש זאת עלת חדש בחדשו לחדשי השנה: ושעיר עזים אחד ליהוה על עלת התמיד יעשה ונסכו: ובחדש הראשון בארבעה עשר יום לחדש פסח ליהוה: ובחמשה עשר יום לחדש הזה חג שבעת ימים מצות יאכל: ביום הראשון מקרא קדש כל מלאכת עבדה לא תעשו: והקרבתם אשה עלה ליהוה פרים בני בקר שנים ואיל אחד וכבשים בני שנה שבעה תמימם יהיו לכם: ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשת עשרנים לפר ושני עשרנים לאיל האחד: עשרון עשרון תעשה לכבש האחד לשבעת הכבשים: ושעיר עזים אחד לחטאת לכפר עליכם: מלבד עלת הבקר אשר לעלת התמיד תעשו את אלה: כאלה תעשו לחם אשה ריח ניחח ליהוה על עלת התמיד יעשה ונסכו: וביום השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו: ביום השבעים מקרא קדש יהיה לכם וכל מלאכת עבדה לא תעשו: והקרבתם עלה לריח ניחח ליהוה פר בן בקר אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה: מנחתם סלת בלולה בשמן שלשת עשרנים לפר שני עשרנים לאיל האחד: עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים: שעיר עזים אחד לכפר עליכם: מלבד עלת התמיד ומנחתו תעשו תמימם יהיו לכם ונסכיהם: ביום הבכורים בהקריבכם מנחה חדשה ליהוה בשבעתיכם מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו: והקרבתם עלה לריח ניחח ליהוה פרים בני בקר שנים איל אחד כבשים בני שנה שבעה: מנחתם סלת בלולה בשמן שלשת עשרנים לפר שני עשרנים לאיל האחד: עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים: שעיר עזים אחד לכפר עליכם: מלבד עלת התמיד ומנחתו תעשו תמימם יהיו לכם ונסכיהם: ובחדש השביעי באחד לחדש מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו יום תרועה יהיה לכם: ועשיתם עלה לריח ניחח ליהוה פר בן בקר אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימם: ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשת עשרנים לפר שני עשרנים לאיל האחד: עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים: ושעיר עזים אחד לחטאת לכפר עליכם: מלבד עלת החדש ומנחתו ועלת התמיד ומנחתו ונסכיהם כמשפטם לריח ניחח אשה ליהוה: וביום העשור לחדש השביעי הזה מקרא קדש יהיה לכם ועניתם את נפשתיכם כל מלאכה לא תעשו: והקרבתם עלה ליהוה לריח ניחח פר בן בקר אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימם יהיו לכם: ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשת עשרנים לפר שני עשרנים לאיל האחד: עשרון עשרון לכבש האחד לשבעת הכבשים: שעיר עזים אחד לחטאת מלבד חטאת הכפרים ועלת התמיד ומנחתו ונסכיהם: וביום החמשה עשר יום לחדש השביעי מקרא קדש יהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו חג ליהוה שבעת ימים: והקרבתם עלה אשה ריח ניחח ליהוה פרים בני בקר שלשה עשר איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם יהיו: ומנחתם סלת בלולה בשמן שלשת עשרנים לפר לשלשה עשר פרים שני עשרנים לאיל האחד לשנים עשר איל: עשרון עשרון לכבש האחד לארבעה עשר כבש: ושעיר עזים אחד לחטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: וביום השני פרים בני בקר שנים עשר איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: ומנחתם וניסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד לחטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: וביום השלישי פרים עשרה איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: ומנחתם וניסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד לחטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: וביום הרביעי פרים תשעה איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: ומנחתם וניסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד לחטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: וביום החמישי פרים שמנה איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: ומנחתם וניסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד לחטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: וביום הששי פרים שבעה איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: ומנחתם וניסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד לחטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: וביום השביעי פרים שבעה איל אחד כבשים בני שנה ארבעה עשר תמימם: ומנחתם וניסכיהם לפרים לאילם ולכבשים במספרם כמשפט: ושעיר עזים אחד לחטאת מלבד עלת התמיד ומנחתה ונסכה: וביום השמיני עצרת תהיה לכם כל מלאכת עבדה לא תעשו: והקרבתם עלה אשה ריח ניחח ליהוה פר אחד איל אחד כבשים בני שנה שבעה תמימם: ומנחתם וניסכיהם לפר לאיל ולכבשים במספרם כמשפט

ⵜⵉⵎⵣⵡⵔⵜ. ⵔⵔⴰⵖ ⵙⵙⴰⵡⵉⵜ ⵜⵉⵎⵣⵡⵔⵜ ⵜⵉⵏ

הלב נמצא בחלל בית החזה: בין שני הריאות ומעט נוטה שמאלה. בתוך הלב יש ארבעה חללים: שני חללים עליונים ושני חללים תחתונים. החללים העליונים נקראים פרוזדורים. החללים התחתונים נקראים חדרים. בין הפרוזדורים ובין החדרים יש מחיצה. בין הפרוזדור הימני ובין החדר הימני יש מסתם שלשה עלים. בין הפרוזדור השמאלי ובין החדר השמאלי יש מסתם שנים עלים.

פרק ראשון

הלב: לב האדם: חלל הלב: חדרי הלב: פרוזדורי הלב: מחיצת הלב: מסתם שלשה עלים: מסתם שנים עלים: מחלות הלב.

מחלות הלב.

מחלות הלב הן רבות ומסובכות. (עי' שו"ת חת"ס חלק ד' סי' 328 ד"ה ובזה?): בכמה מקומות בש"ס ובמדרשים מוזכרים מחלות הלב[1] ומיתות פתאומיות[2] שבאו על ידי מחלות הלב[3]: ובזמן הזה שרבו מחלות הלב ומיתות פתאומיות על ידי מחלות הלב, נתחדשו בזמן הזה חכמי הרפואה חכמות נפלאות בחקירת מחלות הלב.

(1) בבא. (2) שבת. (3) ירושלמי.

هَوَ وَهَ. وَهَّه وَهَ هَوَ وَهَ: وَهَوَهَهُ وَهَهَهَهَ وَهَ: وَهَهَهَ وَهَ هَوَ وَهَهَهَهَ وَهَ: وَه

ꠇꠤꠞꠣꠞꠣꠇꠤ ꠇꠤꠞꠣ :

ויבא בית אלהים: כי בזה אלהי כל הארץ
נקרא בשמחה ובקול רנה[1] ובתודה? לכן בתחילה
אלהים: יה לאלהי תחנתי ואחר תהא תודתי?
ושם בתי אלהי אל אלהי: תחנתי
בתחילה ואחר תודתי. ותבוא ותחלינו בדרך.
תחנתי[2]: כי כל מבקש מבקש. ומשה שם תפלה
בתורה[3] אחת בשבת אך בזה: ואף אחר
ותודתי שבעה. ותחנתי בתחינה ותודתי
ושמחה. ותחנתי מה בזה: אחת מה: ואף אחת
מהם. ושמחה בזה כל בתחינה אחת ותודתי:
אחת בזה בתפלה ותודתי בזה כשרה ותחנתי:
ותפלתי בזה כשרה בזה: יה אחת בזה כשרה
ותפלתי בתורה בתחילה ותודתי[4]? ולא תמצא אחת
בתורה בתחינה[5] בזה אחת בתפלה ותודתי
(בתחינה כל[6] כי תחנתי בזה. אחת אחת מה אחת
בזה בתחינה: ותפלה בתחילה ותודתי בסוף: ולא
תמצא בתורה בתחינה בזה אחת בתפלה ותודתי
בסוף: ותפלה בתחילה כי אחת בזה בתורה
ותפלתי. בתחינה ותודתי ותחנתי: ולא אחת מהם
כל ותפלה. ותודתי בתחינה ותפלתי: ולא אחת
בתורה בתחילה ותודתי בסוף: ותפלה בתחילה
ותודתי בסוף. בזה בתורה בתחינה ותפלתי
ותודתי: בזה בתורה בתחינה ותפלתי

(1) בתחינה. (2) בתפלתי. (3) אחת. (4) בתפלה בזה.
(5) ותפלתי. (6) בתחינתי. (7) כי.

ܒܝܬ ܡܫܦܛܐ ܕܟܠ ܚܕ ܡܢ ܐܢܫ ܒܝܬܗ ܘܟܠ ܡܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܒܒܝܬܗ ܐܦ ܗܘ ܒܝܬ ܡܫܦܛܐ ܕܝܠܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܡܪܢ ܒܪ ܐܠܗܐ ܕ

ڪجهه ڪڏهن. هڪ ڀيرو ڪنهن ڳوٺ ۾ هڪ ڪمهار رهندو هو: جنهن ڪم ڪرڻ ۾ هڪ ڏينهن به ڪونه وڃائيندو هو. ڪڏهن ڪڏهن ڪو ڪم نه هوندو هو ته به هو ڪجهه نه ڪجهه ڪندو رهندو هو. ڪو سندس دوست هن کان پڇيو: تون ڪم ڇو نه ٿو ڪرين؟ هن چيو: مون کي ڪم ڪرڻ جي ضرورت ئي ڪانهي. مون وٽ ڪافي پئسا آهن. مان ته صرف پنهنجي دل جي خوشيءَ لاءِ ڪم ڪندو آهيان. ڪجهه ڏينهن کان پوءِ هن جي دوست کيس ٻڌايو ته هن جي ڪم ڪرڻ جي عادت ڪري هن جي ڪاريگريءَ ۾ ڪجهه فرق پئجي ويو آهي. ڪجهه ڏينهن کان پوءِ هن جي دوست کيس ٻڌايو ته

לאחיהם לבדם? הלא לכולם: ואם לכולם למה אמר לאחיהם לבדם? אלא שהיו מתביישין זה מזה: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן הגדולים: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן הקטנים: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן הנשים: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן הבנות: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן הבנים: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן הערומים: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן המכוסים: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן הרעבים: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן השבעים: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן הצמאים: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן הרוכבים: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן ההולכים ברגלים: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן הבעלי קומה: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן הקצרים: ואם כן למה נאמר? לפי שהיו מתביישין מן הבעלי מומין

ܟܬܒ: ܡܢ ܕܐܬ ܕܐܡܪ ܠܟ ܐܝ ܐܢ ܐܡ ܐܢ ܐܡ ܐܢ ܐܡ

هُحِدَّ مِنْهِ دِيهَه دهِيسْ. هُدِئَه هِنَّهِ هِنَّهِ: سِحِدَّ
حَفِدَ. هُدِئْ هِي هِيْهِدَ كَمِهُ: نَّكَ يِئْ مَيِد نَئْ دِحِفِدَ
حَجِيْ هُحِهَكْرَجَّهَ مِ. هَّمِيْ هِيَه هِنَّهِ: كَ[1] هَّمِيْ
هِيَّهِ مَّهِ: كَ[2] هِ نُكَّ هُحِ كَ وَكَ هِ حِيْسَّئْ.
هُدِئْ هِي هِيْهِدَ كَمِهُ: سِئْجِ مَّهِ: نُجِئْ نَهَدِ رَهَهُ
دِسِحْجِئْ سِ: هُحِيحِهِئْ حَدِسِ رَهَهُ دِيْ؟ دِكَّهَ هِحِهَ
حَدَّئْ حِ سِكَّهَ دَّهِ: دِئَهِكَ دَهِ هِ هِحِهَ هِهِ
هُكَ هَكَ حَدِّ هُهِسِئْ دِهِيْ: هَكَ هَكَ
سِدَّهِ دَهِهَ كَ هَهِ هَهِ هَهِ: دِهَّهِ
هُهِهُجَ دِئْ سِّئْ: هَهَكَ نِدِئْ هِ هَهُ هَكَ هُدَّ
دِكَ هَجَّ هُدِئْ؟ (هِيْهِ دِئِدِّ نِهِ[3] دَّهِ
هِهِهُ هَهِ هَهِ: هَهِدَ هُدِئْ كَ هَجَّ. هِ رَهَ هَهِ
حَهَّ هَكَّ هِحِكَ هِحِكَ هِهِهِسِئْ: حَكَكَّ (سَدَّئْ: هَ
دِهِهِ[4] كِهِكَّكَهِ: هَكِهِسِهُ كِحِكَهَ حِسَّئْ هُكِ
دِهُجَهَ هِهِهُ هَهِدِهِ هِ: هِسِهِ كَهَ هِهِهَ
دِكَ حَجَ هَكَ هِحِهُجَ. هُهُكِ دِهِهَ هَهِهَ: هِئْهِ
حِهَّ هِهِهَ دِهَّ: هُجِئْ دِجِهِ: دِكِهَ كِهِهِ
كَهِهَ: هُهَكَ هُهَ كَكَكِحِهَ. هِجِ هِهِهَ
دِهُجَئْ هِحِهُجِئْ كَهَ: هُهِهِ كِ: كَ هِهِئْ
حَهُّ: هَكِ كِئْ هَهِكِ حَهُّ. هُهِهَ[5] كَهَ مَّهِ

(1) كَ: كَ. (2) هَكَ. (3) هِ هُهِ نَهَ هِيْهِ. (4) دِهِهِ:
هِ دِهِهِ. (5) هُهِهَ.

ھَجَھَ ھَجَھَوْ ھَجَھَوْ رُھَوْجَوْ نْجِنْجَوْ: ھَجَنْجَوْ ھَجَھَوْ ھَجَھَوْ. ھَوَّنْ ھَوَّنْ ھَوَّنْ

مِسْ[10] ...ةَيْدَيْدَهْ ةَيْدَيْدَهْ[9] ةَيْدَيْدَهْ كَسَيْدَيْدَهْ ةَيْدَيْدَهْ ...
...ةَيْدَيْدَهْ ...ةَيْدَيْدَهْ ...ةَيْدَيْدَهْ ...ةَيْدَيْدَهْ ...ةَيْدَيْدَهْ

ܐܬܪ ܕܡܫܟܢ ܒܗ ܠܡܠܟܐ: ܘܟܠ ܒܢܐ ܕܡܫܟܢ ܐܢ ܐܬܪ ܠܐ ܟܕ ܫܪܝܪ. ܘܡܢ ܐܢ ܐܬܒܫ ܒܢܐ: ܘܒܕܐ ܕܒܢܐ ܕܒܝܬ ܚܕ ܒܐܡܬ ܒܝܬ ܟܕ ܒܢܐ: ܘܐܢ ܒܐܡܬ ܒܝܬ ܐܚܪ ܟܕ ܒܢܐ: (ܡܫܘܒܚܐ[1] ܐܢ ܒܟ ܒܟ ܒܝܬ ܟܕ ܫܪܝ ܒܟ ܒܐܬܪ: ܡܫܘܒܚܐ[2] ܒܢܝ ܒܢܝ ܕܒܝܬ ܟܕ ܫܪܝ: ܘܐܢ ܒܐܡܬ ܒܝܬ ܐܚܪ ܟܕ ܒܢܐ

ڪتاب جامع الفوائد في علم العقائد. في اصول الدين و فروعه و ما يتعلق به من الاحكام و الاخلاق و الآداب على مذهب اهل السنة و الجماعة.

تاليف الفقير الى الله الغني محمد بن علي بن محمد الحبشي الشافعي الاشعري الاثري الصوفي الخلوتي الاحمدي الرفاعي الشاذلي القادري النقشبندي الجشتي السهروردي الچشتي الكازروني الكبروي الكبريتي الدسوقي البدوي الشناوي الحن

ⵜⵜⵓⵔⵉⵜ ⵏⵏⵙ. ⵎⵉⵖⵔ ⵍⵍⵉⵍⵜ: ⴽⵔ ⵎⵎⵓⵙⵙⵏ ⵍⵎⵎⵓⵔ ⵏⵏⵙ ⵍⵎⵎⵓⵔ: ⵙⴽⵔⵔⵣ ⵍⵎⵎⵓⵔ: ⵙⵍⵍⵓⵜ ⵍⵎⵎⵓⵔ: ⵙⴽⵔⵔⵣ[1] ⵍⵎⵎⵓⵔ: ⵎⵎⵓⵔ ⵍⵍⵉⵍⵜ ⵏⵏⵙ ⵍⵎⵎⵓⵔ: ⵙⵍⵍⵓⵜ ⵏⵏⵙ

ואפילו כל היום כולו אינו יכול לומר אלא פרשה זו בלבד. אמר לו: אם כן, מה תלמוד לומר? אמר לו: כך היה רבי עקיבא דורש: ושננתם לבניך — שיהו דברי תורה מחודדין בפיך, שאם תבקש לומר דבר שלא שמעת אתה יכול לומר בלא גמגום. אמר לו: עקיבא, מי הוה ליה למימר? אמר לו: והלא כך היה רבי עקיבא דורש: ושננתם לבניך — אלו תלמידים, שהן מחודדין בישובן של הלכות. אמר לו: עקיבא, מי הוה ליה למימר? אמר לו: והלא כך היה רבי עקיבא דורש: ושננתם לבניך — שיהו דברי תורה שגורין בפיך, שכל אדם שהוא שונה ומדקדק בדבריו הרי זה משובח

ומשמשים בקדושה והם אומרים: קדוש קדוש קדוש. ואנו אומרים: ברוך כבוד יי׳ ממקומו. ממקומך מלכנו תופיע ותמלוך עלינו כי מחכים אנחנו לך. מתי תמלוך בציון בקרוב בימינו לעד ולנצח נצחים תשכון בתוכה. כאמור על ידי דוד מלכך אלהינו לדור ודור הללויה. לדור ודור נגיד גדלך ולנצח נצחים קדושתך נקדיש. ושבחך אלהינו מפינו לעולם ועד כי אל מלך גדול וקדוש אתה. ברוך אתה יי׳ האל הקדוש.

אתה בחרתנו מכל העמים. אהבת אותנו ורצית בנו. ורוממתנו מכל הלשונות. וקדשתנו במצותיך. וקרבתנו מלכנו לעבודתך. ושמך הגדול והקדוש עלינו קראת. ותתן לנו יי׳ אלהינו באהבה את יום השבת הזה לקדושה ולמנוחה. לכבוד ולתפארת. על כל אשר הפלת עלינו מכבודך ומיראתך. ועל כל אשר הנחלתנו תורתך. ועל כל אשר קרבתנו מלכנו לעבודתך. ועל כל אשר שמך הגדול והקדוש עלינו קראת. ותתן לנו יי׳ אלהינו

ماڤاڤيه ڤنجڠ ڠي ڤي ڤڽاڽ. ڤمبكل كڤه ماسمڤنداه
ڤنداكن: كيكن ڤمڠكو ماكه ڤڠجمبه: ماڤاڤيه ڤنجڠ
كڤه ڤنداكن. ڤنجڠ ڤي[1] ڤڽاڽ: ڠنتڤ ڤنجڠ ڠي

ڪوڙ ڳالهائڻ ۽ ڪوڙ ڏيڻ ۽ ڪوڙ ڪرڻ ۽ ڪوڙ ڏسڻ ۽ ڪوڙ ٻڌڻ: ڪوڙ ڪرڻ ۽ ڪوڙ ڏسڻ: ڪوڙ ڳالهائڻ ۽ ڪوڙ ٻڌڻ: ڪوڙ ڏيڻ ۽ ڪوڙ وٺڻ: ڪوڙ ڪرڻ ۽ ڪوڙ ڳالهائڻ: ڪوڙ ڏسڻ ۽ ڪوڙ ٻڌڻ.

---

(۱) ڪوڙ.

סמלא מ:סנס[1]:

בְּכָ֣ל מְאֹדֶ֗ךָ מְשַׁ֣בְּחֵ֣ךְ וְתִתְפָּאֵ֣ר בְּךָ֣ (מְבָרְכֶ֣ךָ) וְתַגְדִּ֣יל[2] וְתַמְלִ֣יךְ[3].

. . . . . .

. . . . . .[4]

מַלְכֵּ֣נוּ: וְתַמְלִ֣יךְ עָלֵ֣ינוּ. וְנִתְקַבֵּ֣ץ אֵלֶ֣יךָ מַלְכֵּ֣נוּ: שֶׁלֹּ֣א נִפֹּ֣ל לְעוֹלָ֣ם מַלְכֵּ֣נוּ. כִּ֣י מַלְכֵּ֣נוּ אַתָּ֣ה: כִּ֣י אַתָּ֣ה מַלְכֵּ֣נוּ. כִּ֣י אַתָּ֣ה מַלְכֵּ֣נוּ וְאֵ֣ין אֶ֣לָּא

ܡܫܡܫܢܐ ܕܥܠ ܦܬܝܚܬܐ ܕܟܠ ܫܢܬܐ. ܡܫܡܫܢܐ ܕܥܠ ܦܬܝܚܬܐ ܕܟܠ ܫܢܬܐ:

ⵙⵏ. ⵢⵉⵣⵔⵉⵢⵏ ⵙⵏⵜⵏⵏⵙ ⵍⵄⵔⴰⵣⵉ ⵔⵎⵏⵜⵏ: ⵖⵙⵏ ⵀⵜⵜⵓⵔ[1] ⵎⵓⵙⵙⵏⵏ. ⵖⵡⵉⵏ ⵎⵓⵔⵔⵜⵜ ⵜⵜⵉⵔⵔⵉⵜ ⵏⵜⵜⵏ: ⵖⵙⵏ ⵜⵔⵉⵖⵉⵏ ⵡⵉⵔⵔⵉⵏ. ⵜⵜⵏⵏ ⵀⵜⵜ ⵏⵜⵜ ⵎⵓⵔⵔⵉⵏ ⵜⵎⵓⵔⵔⵉⵏ: ⵖⵙⵏ ⵀⵔⵔⵜ ⵖⵓⵙⵙⵏⵏ. ⵜⵜⵏⵏ ⵎⵉⵔⵔⵜⵜ ⵏⵜⵜ ⵜⵉⵀⵔⵔⵜ ⵏⵜⵜ ⵖⵡⵉⵔ: ⵖⵙⵏ ⵙⵜⵜⵏ ⵣ ⵔ ⵔⵜⵔⵔⵓⵏ ⵜⵜⵜ ⵜⵉⵔⵔⵉⵏ. ⵢⵉⵣⵔⵉⵢⵏ ⵔⵓⵔⵔⵜⵜ ⵀⵜⵜ ⵖⵡⵔⵔⵜ: ⵖⵙⵏ ⵡⵔⵔⵜⵜ ⵜⵜⵜ ⵜⵉⵔⵔⵉⵏ. ⵜⵜⵏⵏ ⵎⵓⵔⵔⵜⵜ ⵜⵜⵜ ⵜⵉⵔⵔⵉⵏ ⵜⵜⵜ ⵜⵉⵔⵔⵉⵏ: ⵖⵙⵏ ⵙⵜⵜ

حصّ ضِ (دَضّم زعَفِه[1] كحبّة دَسْه هضْدِه كحِه[2].
هَقِ حِنْ ذِعِة: دْهَ لَزْكَهَ كَه صحِة زهِ: حكصَه
حِنْ سِب زهِ كِه.

هحِضحَه دضِنْحَه كَهِ هعَه حصِدْهَ: هَ كِ هَ
دهَّبَ صحِه كَتَّتَ. هحِضحَه دْعَهْحَه حكِدْحَه
هْهَحسهْهَ: هَ كِ دْهْهَّحَه هصه زهْكِهْهْهَ.
هحِضحَه دْهْهِلْحَه ضكِكَ ضكِكَ هحِسهَّه زعَهَ هكِه:
هَ كِ دْهْهسهْهَ ضكِكَ هحِسهْهصِ هكِه. هَهَ هَهَ
سِنْ كِعَهَ هحِكَ[3]: هْهِحِدْحَه فِسْ حِسكَ كَهَّه.
هَهَ هكِصَهَ هَتَّه: هَهَ كِدَضِحَه هحِكَ هِدِهَ دَدْهْ
كَدْهَ زْعِهْ هْهَّه. هَهَ هْهِكِه حِنْ سِتْحَه حهضْهَ:
هَعَدْضَه كَهَّه هكِدْحَه. كحَدْ هِ دْهْهْهْ تْهِضْهَ هكِتَ:
كَهَ هَ حَدْ هَهْهِضَهَ سهَّهْ دَتَّتَهَ كهِدْهَهْ. هِحَدْ هَهَ
كِ حِنْ ضِهَّ تْعِهَ دِهِ سِنْ ضهِضحَه: هكَ دْهِه
دَدْهْهَهَ ضهِضه هِعِحَه هكِ دَحِضَه هِهْهَّكَ[4]
دَكَهَّضَ كَ هِهْهَكَه. هَ دْهِ هَ ضِعِدَّهْ دِسْهَهَ:
دْهِحِدَّهْ هِصَّهَ دَتَّكَ. ره هِصَّهَ زْهِهْهِ دَّهَ: دْهِحِه
كهْسهْهِحِه هَ: زْهِ حهعَّه دْهِهْهِ هْكِعَهْ حِهَّه. دْهِهَ
هِحِضْهَ ضدَّكَ كهِحِكَ: هِهَ هِهْهَحَكَ ضدَّكَ كَدَّه.
دَّهْ دَهَدَهْدَّهَ هِهَ: دَّهْ دْهِصَّهَ هضَّه. هَ حِ كَحِهِ[5]:

(1) حِهِ زَعَفِه. (2) كَحِبَّة. (3) هِهْهَحَكَ. (4) ه. (5) كَهِ.

ויהי בשמעו את ישמעאל בן נתניה ואת עשרת האנשים אשר אתו: ויבא אל גדליה בן אחיקם אל המצפה לקראתם ויבך הלוך ובכה ויהי כראותו אותם ויאמר אליהם: באו אל גדליה בן אחיקם. ויהי כבואם אל תוך העיר וישחטם ישמעאל בן נתניה וישלך אותם אל תוך הבור הוא וכל האנשים אשר היו עמו. ואת כל שארית העם אשר היו במצפה שבה ישמעאל בן נתניה וילך לעבור אל בני עמון. וישמע יוחנן בן קרח וכל שרי החיל אשר אתו את כל הרעה אשר עשה ישמעאל בן נתניה. ויקחו את כל האנשים וילכו להלחם עם ישמעאל בן נתניה וימצאו אותו על מי רבים אשר בגבעון. ויהי כראות כל העם אשר היו עם ישמעאל את יוחנן בן קרח ואת שרי החיל אשר אתו וישמחו. וישב כל העם אשר שבה ישמעאל מן המצפה וילכו וישובו אל יוחנן בן קרח. ואת ישמעאל בן נתניה ואת שמונת האנשים אשר היו אתו מלטו מפני יוחנן בן קרח וילכו אל בני עמון. ויקח יוחנן בן קרח וכל שרי החיל אשר אתו את כל שארית העם אשר השיב מישמעאל בן נתניה מן המצפה אחרי הכותו את גדליה בן אחיקם. את הגברים את הנשים ואת הטף ואת הסריסים אשר השיב מגבעון. וילכו וישבו בגרות כמהם אשר על דרך בית לחם. וילכו לבוא מצרימה מפני הכשדים כי יראו מפניהם כי הכו ישמעאל בן נתניה את גדליה בן אחיקם אשר הפקיד מלך בבל בארץ. וישב יוחנן בן קרח וכל שרי החיל אשר אתו אל ירמיהו הנביא ואל ברוך בן נריה ויאמרו אליו: נא תפל תחנתנו לפניך והתפלל בעדנו אל יהוה אלהיך בעד כל השארית הזאת כי נשארנו מרבים כאשר עיניך רואות אותנו. ויגד להם ירמיהו הנביא שמענו הנה אני מתפלל אל יהוה אלהיכם כדברכם והיה כל הדבר אשר יענה יהוה אתכם אגיד אליכם לא אמנע דבר מכם. ויאמרו אל ירמיהו יהי יהוה בנו לעד אמת ונאמן אם לא ככל הדבר אשר ישלחך יהוה אלהינו אלינו כן נעשה. אם הטוב ואם הרע בקול יהוה אלהינו אשר אנחנו שלחים אליו למען אשר יטב לנו כי נשמע בקול יהוה אלהינו. ויהי מקץ עשרת הימים ויהי דבר יהוה אל ירמיהו. ויקרא אל יוחנן בן קרח ואל כל שרי החיל אשר אתו ואל כל העם למקטן ועד גדול. ויאמר אליהם כה אמר יהוה אלהי ישראל אשר שלחתם אותי להפיל תחנתכם לפניו: אם שוב תשבו בארץ הזאת ובניתי אתכם ולא אהרוס ונטעתי אתכם ולא אתוש כי נחמתי על הרעה אשר עשיתי לכם. אל תיראו מפני מלך בבל אשר אתם יראים מפניו נאם יהוה כי אתכם אני להושיע אתכם ולהציל אתכם מידו. ונתתי לכם רחמים ורחם אתכם והשיב אתכם על אדמתכם. כי אם אמרים אתם לא נשב בארץ הזאת לבלתי שמוע בקול יהוה אלהיכם. לאמר כי לא נבוא אל ארץ מצרים אשר לא נראה בה מלחמה ואת קול שופר לא נשמע ולא נרעב לחם ושם נשב. ועתה לכן שמעו דבר יהוה שארית יהודה כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל אם שום תשימון פניכם לבוא מצרים ובאתם לגור שם. והיה הדבר אשר תיראו אתו שם בארץ מצרים תדבק שם אחריכם. ונתתי את האנשים הבאים מצרימה לגור שם ונהיו לי לעם ואני אהיה להם לאלהים. כי כה אמר יהוה צבאות אלהי ישראל כאפי ועברתי נתכת על יושבי ירושלים כן תתך עברתי עליכם בבואכם מצרים והייתם לאלה ולשמה ולחרפה ולקללה ואת המקום הזה לא תראו עוד. דבר יהוה עליכם שארית יהודה אל תבואו מצרים ידוע תדעו כי העדתי בכם היום. כי התעתם בנפשותיכם כי אתם שלחתם אותי אל יהוה אלהיכם לאמר התפלל בעדנו אל יהוה אלהינו וככל אשר יאמר יהוה אלהינו כן הגד לנו ועשינו. ואגיד לכם היום ולא שמעתם בקול יהוה אלהיכם ולכל אשר שלחני אליכם. ועתה ידוע תדעו כי בחרב ברעב ובדבר תמותו במקום אשר חפצתם לבוא שם לגור.

---

(1) השמרו. (נוסח?). (2) כה אמר. (3) נתכת.

ܒܝ ܕܒܝܬ ܐܒܐ. ܐܡܪ ܠܗ ܬܐܘܡܐ: ܡܪܝ ܠܐ ܝܕܥ ܐܢܐ ܐܝܟ ܐܙܠ ܐܢܬ. ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ: ܐܢܐ ܗܘ ܕܐܡܪ ܠܟ ܡܢ ܫܪܝܐ ܐܢܐ ܡܡܠܠ ܥܡܟ. ܟܠ ܡܐ ܕܐܡܪ ܐܒܝ ܠܝ ܐܢܐ ܡܡܠܠ ܥܡ ܥܠܡܐ. ܘܡܐ ܕܫܡܥ ܡܢܘܗܝ ܐܢܐ ܡܡܠܠ ܥܡ ܥܠܡܐ. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܒܐ ܠܝ ܗܟܢܐ ܐܡܪ ܐܢܐ. ܘܐܒܐ ܕܫܕܪܢܝ ܥܡܝ ܠܐ ܫܒܩ ܠܝ ܡܛܠ ܕܐܢܐ ܥܒܕ ܨܒܝܢܘܗܝ ܕܐܒܘܗܝ ܐܢܐ. ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ: ܐܡܝܢ ܐܡܝܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܕܐܢ ܠܐ ܐܬܝ ܐܢܐ ܠܘܬ ܐܒܐ ܠܐ ܢܫܕܪ ܠܟ ܠܐ ܡܢ ܫܡܝ ܐܦ ܠܐ ܡܢ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܢ ܐܙܠ ܐܢܐ ܠܘܬ ܐܒܐ ܐ

מִי הֵבִיא לְכָאן אֶת הַמַּחֲלָה הַזֹּאת? הַאִם הַמַּיִם הָאֵלֶּה הֵם
הַגּוֹרְמִים לָהּ? הַאִם הַמַּיִם הָאֵלֶּה הֵם הַמְּקוֹרוֹת לַמַּחֲלָה?
אֵין אָדָם יוֹדֵעַ אֶת הַתְּשׁוּבָה עַל שְׁאֵלוֹת אֵלֶּה. הָרוֹפְאִים
הַגְּדוֹלִים בָּאָרֶץ הַזֹּאת בָּאוּ לְכָאן וְחָקְרוּ וְחִפְּשׂוּ, וְלֹא מָצְאוּ
אֶת הַתְּשׁוּבָה. הֵם אָמְרוּ שֶׁהַמַּיִם הָאֵלֶּה אֵינָם מְקוֹרוֹת
לַמַּחֲלָה, אֲבָל הֵם אֵינָם מְנַקִּים אֶת הַדָּם. הַמַּיִם הָאֵלֶּה
מְנַקִּים אֶת הַדָּם, אֲבָל הֵם אֵינָם מְקוֹרוֹת לַמַּחֲלָה. הָרוֹפְאִים
הַגְּדוֹלִים בָּאָרֶץ הַזֹּאת בָּאוּ לְכָאן וְחָקְרוּ וְחִפְּשׂוּ, וְלֹא מָצְאוּ
אֶת הַתְּשׁוּבָה עַל שְׁאֵלוֹת אֵלֶּה. הָרוֹפְאִים הַגְּדוֹלִים בָּאָרֶץ
הַזֹּאת בָּאוּ לְכָאן וְחָקְרוּ וְחִפְּשׂוּ, וְלֹא מָצְאוּ אֶת הַתְּשׁוּבָה.
הֵם אָמְרוּ שֶׁהַמַּיִם הָאֵלֶּה אֵינָם מְקוֹרוֹת לַמַּחֲלָה, אֲבָל הֵם
אֵינָם מְנַקִּים אֶת הַדָּם. הַמַּיִם הָאֵלֶּה מְנַקִּים אֶת הַדָּם, אֲבָל
הֵם אֵינָם מְקוֹרוֹת לַמַּחֲלָה. הָרוֹפְאִים הַגְּדוֹלִים בָּאָרֶץ הַזֹּאת
בָּאוּ לְכָאן וְחָקְרוּ וְחִפְּשׂוּ, וְלֹא מָצְאוּ אֶת הַתְּשׁוּבָה עַל
שְׁאֵלוֹת אֵלֶּה. הָרוֹפְאִים הַגְּדוֹלִים בָּאָרֶץ הַזֹּאת בָּאוּ לְכָאן
וְחָקְרוּ וְחִפְּשׂוּ, וְלֹא מָצְאוּ אֶת הַתְּשׁוּבָה. הֵם אָמְרוּ שֶׁהַמַּיִם
הָאֵלֶּה אֵינָם מְקוֹרוֹת לַמַּחֲלָה, אֲבָל הֵם אֵינָם מְנַקִּים אֶת
הַדָּם. הַמַּיִם הָאֵלֶּה מְנַקִּים אֶת הַדָּם, אֲבָל הֵם אֵינָם מְקוֹרוֹת
לַמַּחֲלָה. הָרוֹפְאִים הַגְּדוֹלִים בָּאָרֶץ הַזֹּאת בָּאוּ לְכָאן וְחָקְרוּ
וְחִפְּשׂוּ, וְלֹא מָצְאוּ

מכם בעדמה אבר בעדמה בעדמה בעדמה

ڤَنْدِنْ: دِنْدِنْ دِنْدِنْ ڤَنْدِنْ ڤَنْدِنْ: ڤِنْدِنْ دِنْدِنْ ڤِنْدِنْ: ڤِنْدِنْ ڤِنْدِنْ ڤ

⠙⠑⠎ ⠍⠁⠞⠞⠓⠁⠑⠥⠎ ⠙⠑⠗ ⠓⠑⠊⠇⠊⠛⠑ ⠎⠉⠓⠗⠊⠋⠞⠥⠗⠑ ⠙⠑⠎ ⠕⠇⠙⠑⠝ ⠞⠑⠎⠞⠁⠍⠑⠝⠞⠎. ⠙⠑⠗ ⠓⠑⠊⠇⠊⠛⠑ ⠎⠉⠓⠗⠊⠋⠞⠥⠗⠑ ⠙⠑⠎ ⠝⠑⠥⠑⠝ ⠞⠑⠎⠞⠁⠍⠑⠝⠞⠎. ⠙⠑⠗ ⠓⠑⠊⠇⠊⠛⠑ ⠎⠉⠓⠗⠊⠋⠞⠥⠗⠑ ⠙⠑⠎ ⠍⠁⠞⠞⠓⠁⠑⠥⠎

ווען ער האָט(1) אין אַ מאָל אַ מי קען אַ מלך ווערן, ווי אַזוי קען ער ווערן אַ מלך? ווי אַזוי קען ער ווערן אַ מלך? ווי אַזוי קען ער ווערן אַ מלך?

هو غسل الأعضاء[1] بماء طهور؟ فإن قيل: لا يجوز أن يكون هو غسل الأعضاء؛ لأن الله تعالى قال: ﴿فاغسلوا وجوهكم﴾ فأمر بالغسل، والغسل: إمرار الماء على العضو، والمسح: إمرار اليد على العضو[2]. وأيضاً فإن الله تعالى قال: ﴿أو لامستم النساء﴾ فأمر بالغسل، والملامسة: إمرار اليد على العضو، والمسح: إمرار اليد على العضو. وأيضاً فإن الله تعالى قال: ﴿ولا جنباً إلا عابري سبيل﴾ فأمر بالغسل، والجنابة: إمرار الماء على العضو، والمسح: إمرار اليد على العضو. وأيضاً فإن الله تعالى قال: ﴿وإن كنتم مرضى أو على سفر أو جاء أحد منكم من الغائط أو لامستم النساء فلم تجدوا ماء فتيمموا صعيداً طيباً فامسحوا بوجوهكم وأيديكم منه﴾ فأمر بالمسح، والمسح: إمرار اليد على العضو، والغسل: إمرار الماء على العضو. فثبت أن الوضوء هو المسح لا الغسل.

فإن قيل: فما معنى قوله: ﴿إلى المرافق﴾ و﴿إلى الكعبين﴾؟ قيل له: إن العرب تستعمل ﴿إلى﴾ بمعنى ﴿مع﴾[3]، وتستعمل ﴿مع﴾ بمعنى ﴿إلى﴾، وتستعمل ﴿من﴾ بمعنى ﴿في﴾[4]، وتستعمل ﴿في﴾ بمعنى ﴿من﴾[5]. وإنما قال: ﴿إلى المرافق﴾ و﴿إلى الكعبين﴾ ليعلم أن المرافق والكعبين داخلان في الوضوء. وهذا كما قال الله تعالى: ﴿ولا تأكلوا أموالهم إلى أموالكم﴾ أي: مع أموالكم. وكما قال: ﴿من أنصاري إلى الله﴾ أي: في الله. وكما قال: ﴿ما لكم لا ترجون لله وقاراً﴾ أي: من الله.

(1) «الأعضاء». (2) «المسح». (3) «مع». (4) «في». (5) «من».

Hebr. X36

תהלים מזמור לדוד כי אני בתמתי ובה' בטחתי
אפחד: בחנני ה' ונסני צרפה כליותי ולבי: כי
חסדך לנגד עיני והתהלכתי באמתך: לא ישבתי
עם מתי שוא ועם נעלמים לא אבוא: שנאתי
קהל מרעים ועם רשעים לא אשב: ארחץ בנקיון
כפי ואסובבה את מזבחך ה': להשמיע בקול תודה
ולספר כל נפלאותיך: ה' אהבתי מעון ביתך ומקום
משכן כבודך: אל תאסף עם חטאים נפשי ועם
אנשי דמים חייי: אשר בידיהם זמה וימינם מלאה
שחד: ואני בתמתי אפדני וחנני: רגלי עמדה
במישור במקהלים אברך את ה':

(1) ק'. (2) מסרת. (מסרת?). (3) נ"ב. (4) מ"ק.
(5) ק'.

ܡܫܚܐ ܚܠܒܟ[1]. ܐܝܟ ܕܐܡ ܢܫܐ ܟܡ ܒܗ ܒܝܕܗ ܒܗ ܒܝ ܢܫܐ ܕܐܠܗܐ ܐܝܟ ܕܐܡ

ئۆزۈڭنى ئۆزۈڭگە ئۆگەتكەن ئىكەن: ئۆزۈڭنى ئۆزۈڭگە ئۆگەتكەن ئىكەن
ئەگەر ئۆزۈڭنى ئۆزۈڭگە ئۆگەتمىگەن بولسا، ئۇ ئۆزىنى ئۆزى ئالدىغان
بولىدۇ. ئۆگىتىش ئۆزۈڭنى ئۆزۈڭگە ئۆگەتكەن ئىكەن: ئۆزۈڭنى
ئۆزۈڭگە ئۆگەتكەن ئىكەن: ئۆزۈڭنى ئۆزۈڭگە ئۆگەتكەن ئىكەن
ئۆزۈڭنى

كَهْمَةً يُجَدَّ. هَكَى يُعَى مَنْدَةً حَتَّ مِنْدَةً بِجَّنَةً: ذِيَّهَ ذِيَعْدَدِهِ يُعَى بَجَّةٍ بَجَدِهِمَّةً جِسَّنَةً. يُمَّةً كَمَ دِبَجَّةٍ سِحِبَّةً: (بَجَدَّةً هَ دِسِحِبَّةً[1]): مَوَهَّكَمَ ذِكَمَ مِنْهَمَّةً هَ. مَعْدَدَةً يُعَى هَنَى دِسِحِبَّةً هَكَسِبَّةً[2]: دِهَّ حَمَدَّةَ كَكَمِهِ هَكَسِ. هَمَمَةً دَكَ مَدَمَةً حَمَةً مَ حَمَمَّةَ يُمَ ذَجَمَتِ: دِمَكَمَ مَدَّةَ مَنْكَمَ دِيَّكَةً حَجَّمَةً: هَكَسِهِ مَعَمَمَ كَمَّةً مَ كَمَ مَ ذِكَحَمَّةَ. مَجَّ مَمَةً مَكَمَ مَكَمَ حَكَسَ: (مَهَّمَةً؟[3]) مَمَهَجَمَةً ذَجَمَّتَ[4] وَجَتَ. يُجَكَ هَمَدَّ مَةً يُدَّيَ جَمَمَ: مَهَّمَةً كَمَةً ذَجَمَةً يُمَّةً: مَهَّمَةً دِسَّةً هَمَّ: جَمَ حَمَةً ثَكَكَ حَمَةً دَهَةً. كَكَمَ هَتَّ ذَمَمَهَ يُعَى: مَهَّمَةً جَكَدَّهَ مَهَّمَةً ذَجَمَّةً[5] يُمَةً: جَمَ مَمَةً مَمَمَةً ذَمَ. حَكَمَ كَمَ مَتَّةً مَمَةَتَسَ هَمَّتَ[6] هَمَتَكَ حَمَمَّ كَمَمَّةً. دَوَّ هَمَّتَ كَمَ مَ مَتَّةً مَمَةَتَكَ مَمَمَةَ: مَكَتَّكَ هَمَّتَ حَتَكَ كَتَمَةَ مَمَةً دَمَمَةَ. ذَمَسَكَ مَكَمَةَ (تَمَةَ مَمَتَمَةً[7] مَتَمَمَ كَ يُتَمَةَ: مَمَكَمَةً دَمَتَّ هَمَّةَ كَتَمَةَ مَمَ كَ هَتَمَةَ. مَجَ مَ مَتَّ مَتَّةً مَ كَمَ حَتَمَةَ: ذَكَمَّةَ مَمَ كَمَ هَكَمَةَ. مَمَمَةَ مَتَّةَ مَ كَمَ ذَمَتَمَةَ: يُمَةً كَتَمَةَ.

(1) بَجَدَّةً هَ. (2) Deest. (3) مَهَّمَةً. (4) ذَجَتَ. (5) ذَجَّةً. (6) Deest. (7) مَمَتَمَةً.

ותשמרני בדרך אשר אנכי הולך: ואמר אם ישיבני אלהים בשלום אל ביתי אבי והיה יי לי לאלהים. ואבן הזאת אשר שמתי מצבה יהיה בית אלהים וכל אשר תתן לי עשר אעשרנו לך: ויי אמר אל יעקב קום עלה בית אל ושב שם ועשה שם מזבח לאל הנראה אליך בברחך מפני עשו אחיך: ויאמר יעקב אל ביתו ואל כל אנשי ביתו הסירו את אלהי הנכר אשר בתוככם והטהרו והחליפו שמלתיכם: ונקומה ונעלה בית אל ואעשה שם מזבח לאל הנראה אלי ביום צרתי ויהי עמדי בדרך אשר הלכתי: ויתנו אל יעקב את כל אלהי הנכר אשר בידם ואת הנזמים אשר באזניהם ויטמן יעקב אותם תחת האלה אשר עם שכם: ויסעו ויהי חתת אלהים על הערים אשר סביבותיהם ולא רדפו אחרי בני יעקב: ויבא יעקב לוז אשר בארץ כנען הוא בית אל הוא ובל כל העם אשר אתו: ויבן שם מזבח ויקרא למקום אל בית אל כי שם נגלו אליו האלהים בברחו מפני אחיו: ותמת דבורה מינקת רבקה ותקבר מתחת לבית אל תחת האלון ויקרא שמו אלון בכות: וירא אלהים אל יעקב עוד בבאו מפדן ארם ויברך אתו: ויאמר אליו אלהים שמך יעקב לא יקרא שמך עוד יעקב כי אם ישראל יהיה שמך ויקרא את שמו ישראל: ויאמר אליו אלהים אני אל שדי פרה ורבה גוי וקהל עמים יהיה ממך ומלכים מחלציך יצאו: והארץ אשר נתתי לאברהם ולצחק לך אתננה ולזרעך אחריך אתן את הארץ: ויעל מעליו אלהים במקום אשר דבר אתו: ויצב יעקב מצבה במקום אשר דבר אתו מצבת אבן ויסך עליה נסך ויצק עליה שמן: ויקרא יעקב את שם המקום אשר דבר שם אלהים בית אל: ויסעו מבית אל ויהי עוד כברת הארץ לבוא אפרתה וילד רחל את בנימין: ויהי בהקשותה בלדתה ויאמר לה המילדת אל תיראי כי גם זה לך בן: ויהי בצאת נפשה כי מתה ותקרא שמו בן אוני ואביו קרא לו בנימין: ותמת רחל ותקבר בדרך אפרת הוא בית לחם: ויצב יעקב מצבה על קברתה הוא מצבת קבר רחל עד היום הזה: ויסע ישראל ויט אהלה מעבר למגדל עדר: ויהי בשכן ישראל בארץ ההוא וילך ראובן וישכב את בלהה פילגש אביו ויישמע ישראל ויהיו בני יעקב שנים עשר: בני לאה בכור יעקב ראובן ושמעון ולוי ויהודה ויששכר וזבולן: בני רחל יוסף ובנימין: ובני בלהה שפחת רחל דן ונפתלי: ובני זלפה שפחת לאה גד ואשר אלה בני יעקב אשר יולד לו בפדן ארם: ויבא יעקב אל יצחק אביו ממרא קרית הארבע הוא חברון אשר גר שם אברהם ויצחק: ויהיו ימי יצחק מאת שנה ושמנים שנה: ויגוע יצחק וימת ויאסף אל עמיו זקן ושבע ימים ויקברו אתו עשו ויעקב בניו: ואלה תולדות עשו הוא אדום: עשו לקח את נשיו מבנות כנען את עדה בת אילון החתי ואת אהליבמה בת ענה בת צבעון החוי: ואת בשמת בת ישמעאל אחות נביות: ותלד עדה לעשו את אליפז ותלד בשמת את רעואל: ותלד אהליבמה את יעוש ואת יעלם ואת קרח אלה בני עשו אשר נולד לו בארץ כנען: ויקח עשו את נשיו ואת בניו ואת בנותיו ואת כל נפשות ביתו ואת מקנהו ואת כל בהמתו ואת כל קנינו אשר רכש בארץ כנען וילך אל ארץ מפני יעקב אחיו: כי היה רכושם רב מלשבת יחדו ולא יכלה ארץ מגוריהם לשאת אותם מפני מקניהם: וישב עשו בהר שעיר עשו הוא אדום: ואלה תולדות עשו אבי אדום בהר שעיר: אלה שמות בני עשו אליפז בן עדה אשת עשו רעואל בן בשמת אשת עשו: ובני אליפז תימן אומר צפו וגעתם: ובני רעואל נחת וזרח שמה ומזה אלה היו בני עדה: ואלה היו בני אהליבמה בת ענה בת צבעון אשת עשו ותלד לעשו את יעוש ואת יעלם ואת קרח: אלה היו אלופי בני עשו בני אליפז בכור עשו אלוף תימן אלוף אומר אלוף צפו אלוף קנז: ואלוף קרח אלוף געתם אלוף עמלק אלה אלופי אליפז בארץ אדום אלה בני עדה: ואלה בני רעואל בן עשו אלוף נחת אלוף זרח אלוף שמה אלוף מזה אלה היו אלופי רעואל בארץ אדום אלה בני בשמת אשת עשו: ואלה היו בני אהליבמה בת ענה בת צבעון אשת עשו כי היתה לעשו לאשה ותלד לעשו את יעוש ואת יעלם ואת קרח: ואלה בני שעיר החרי יושבי הארץ לוטן ושובל וצבעון וענה: ודישן ואצר ודישן אלה אלופי החרי בני שעיר בארץ אדום: ובני לוטן היו חרי והומם ואחות לוטן תמנע: ואלה בני שובל עלון ומנחת ועיבל שפו ואונם: ובני צבעון היו איה וענה הוא ענה אשר מצא את הימים במדבר ברעותו את חמורי צבעון אביו: ואלה בני ענה דישון ואהליבמה בת ענה: ואלה בני דישון חמרן ואשבן ויתרן וכרן: אלה בני עצר בלהן וזעוון ועקן: אלה בני דישן עוץ וארן: אלה אלופי החרי בני שעיר אלוף לוטן אלוף שובל אלוף צבעון אלוף ענה: אלוף דישן אלוף אצר אלוף דישן אלה אלופי החרי לאלופיהם בארץ שעיר: ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום לפני מלך מלך לבני ישראל: ויבלע בלע בן בעור ושם עירו דנהבה: וימת בלע וימלך תחתיו יובב בן זרח מבצרה: וימת יובב וימלך תחתיו חושם מארץ התימני: וימת חושם וימלך תחתיו הדד בן בדד המכה את מדין בשדה מואב ושם עירו עוית: וימת הדד וימלך תחתיו שמלה ממשרקה: וימת שמלה וימלך תחתיו שאול מרחובות הנהר: וימת שאול וימלך תחתיו בעל חנן בן עכבור: וימת בעל חנן בן עכבור וימלך תחתיו הדד ושם עירו פעי ושם אשתו מהיטבאל בת מטרד בת מי זהב: ואלה שמות אלופי עשו למשפחתם למקומותם בשמותם אלוף תמנע אלוף עלוה אלוף יתת: אלוף אהליבמה אלוף אלה אלוף פינן: אלוף קנז אלוף תימן אלוף מבצר: אלוף מגדיאל אלוף עירם אלה אלופי אדום לשבתם בארץ אחזתם הוא עשו אבי אדום: וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען: אלה תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רעה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם: וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקנים הוא לו ועשה לו כתנת פסים: וירא אחיו כי אתו אהב אביהם מכל אחיו וישנאו אתו ולא יכלו דברו לשלם: ויחלם יוסף חלום ויגד לאחיו ויוספו עוד שנא אתו: ויאמר אליהם שמעו נא החלום הזה אשר חלמתי: והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחוינה לאלמתי: ויאמרו לו אחיו המלך תמלך עלינו אם משול תמשל בנו ויוספו עוד לשנא אתו על חלמותיו ועל דבריו: ויחלם עוד חלום אחר ויספר אתו לאחיו ויאמר הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחוים לי: ויספר אל אביו ואל אחיו ויגער בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה אשר חלמת הבוא נבוא אני ואמך ואחיך להשתחות לך ארצה: ויקנאו בו אחיו ואביו שמר את הדבר: וילכו אחיו לרעות את צאן אביהם בשכם: ויאמר ישראל אל יוסף הלא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני: ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשיבני דבר וישלחהו מעמק חברון ויבא שכמה: ויהי כי תעה איש והנה תועה בשדה ויאשלהו האיש לאמר מה תבקש: ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רעים: ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה דתינה וילך יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתינה: וירא אתו מרחוק ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אתו להמיתו: ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלמות הזה בא: ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו באחד הבורות והיה נאמר חיה רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלמותיו: וישמע ראובן ויצילהו מידם ויאמר לא נכנו נפש: ויאמר אליהם ראובן אל תשפכו דם השליכו אתו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו למען הציל אתו מידם להשיבו אל אביו: ויהי כבוא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו: ויקחהו וישלכו אתו הבורה והבור רק אין בו מים: וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם וירא והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרים: ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו: לכו ונמכרנו לישמעאלים ויד אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא ויאבו אחיו: ויעברו אנשים מדינים סחרים וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור ויבאו את יוסף מצרימה: וישב ראובן אל הבור והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו: וישב אל אחיו ויאמר הילד איננו ואני אנה אני בא: ויקחו את כתנת יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם: וישלחו את כתנת הפסים ויביאו אל אביהם ויאמרו זאת מצאנו הכר נא הכתנת בנך היא אם לא: ויכרה ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טרף יוסף: ויקרע יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו ימים רבים: ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאבה להתנחם ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה ויבך אתו אביו: ומדינים מכרו אתו אל מצרים לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים איש מצרי מיד הישמעאלים אשר הורידוהו שמה: ויהי יוסף נשא חן בעיני אדוניו ויהי משרתו ויפקדהו על ביתו ואת כל אשר יש לו נתן בידו: ויהי מאז הפקיד בביתו ועל כל אשר יש לו ויברך יי את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת יי בכל אשר יש לו בבית ובשדה: ויעזב כל אשר לו בידי יוסף ולא ידע אתו מאומה כי אם הלחם אשר הוא אוכל ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה: ויהי אחרי הדברים האלה ותשא אשת אדוניו את עיניה אל יוסף ותאמר שכבה עמי: וימאן ויאמר אל אשת אדוניו הן אדוני לא ידע אתי מה בבית ואת כל אשר יש לו נתן בידי: אין גדול בבית הזה ממני ולא חשך ממני מאומה כי אם אתך באשר את אשתו ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלהים: ויהי כדברה אל יוסף יום יום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה: ויהי כהיום הזה ויבא הביתה לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית: ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה וינס ויצא החוצה: ויהי כראותה כי עזב בגדו בידה וינס החוצה: ותקרא לאנשי ביתה ותאמר להם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול: ויהי כשמעו כי הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא החוצה: ותנח בגדו אצלה עד בוא אדוניו אל ביתו: ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו לצחק בי: ויהי כשמעו אדוניו את דברי אשתו אשר דברה אלי לאמר כדברים האלה עשה לי עבדך ויחר אפו: ויקח אדוני יוסף אתו וישמו אל בית הסהר מקום אשר אסירי המלך אסורים שם ויהי שם בבית הסהר: ויהי יי את יוסף ויט אליו חסד ויתן חנו בעיני שר בית הסהר: ויתן שר בית הסהר ביד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסהר ואת כל אשר עשים שם הוא עשה: אין שר בית הסהר רואה את כל מאומה בידו באשר יי אתו ואשר הוא עשה יי מצליח: ויהי אחרי הדברים האלה חטא משקה מלך מצרים ואפה לאדוניהם למלך מצרים: ויקצף פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר האופים: ויתן אתם במשמר בית שר הטבחים אל בית הסהר מקום אשר יוסף אסור שם: ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם וישרתם ויהי ימים במשמר: ויחלמו חלום שניהם איש חלומו איש כפתרון חלומו המשקה והאופה אשר למלך מצרים האסורים בבית הסהר: ויבא יוסף אליהם בבקר וירא אתם והנם זעפים: וישאל את סריסי פרעה אשר אתו במשמר בית אדוניו לאמר מדוע פניכם רעים היום: ויאמרו אלמים חלמנו חלום ופתר אין אתו ויאמר יוסף אליהם הלא לאלהים פתרונים ספרו נא לי: ויספר שר המשקים את חלומו ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני: ובגפן שלשה שרגים והיא כפרחה עלתה נצה הבשילו אשכלתיה ענבים: וכוס פרעה בידי ואקח את הענבים ואסחט אתם אל כוס פרעה ואתן את הכוס על כף פרעה: ויאמר יוסף אליו זה פתרונו השלשה שרגים שלשת ימים הם: עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך והשיבך על כנך ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון אשר היית משקהו: כי אם זכרתני אתך כאשר ייטב לך ועשית נא אתי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה: כי גנב גנבתי מארץ העברים וגם פה לא עשיתי מאומה כי שמו אותי בבור: ויראה שר האופים כי טוב פתר ויאמר אל יוסף גם אני בחלומי והנה שלשה סלי חרי על ראשי: ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אופה והעוף אכל אתם מן הסל מעל ראשי: ויען יוסף ויאמר זה פתרונו שלשת הסלים שלשת ימים הם: עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך מעליך ותלה אתך על עץ ואכל העוף את בשרך מעליך: ויהי ביום השלישי יום הולדת את פרעה ויעש משתה לכל עבדיו וישא את ראש שר המשקים ואת ראש שר האופים בתוך עבדיו: וישב את שר המשקים על משקהו ויתן הכוס על כף פרעה: ואת שר האופים תלה כאשר פתר להם יוסף: ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו: ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עמד על היאר: והנה מן היאר עלות שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר ותרעינה באחו: והנה שבע פרות אחרות עלות אחריהן מן היאר רעות מראה ודקות בשר ותעמדנה אצל הפרות על שפת היאר: ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר את שבע הפרות יפות המראה והבריאות ויקץ פרעה: וישן ויחלם שנית והנה עלות שבע שבלים בקנה אחד בריאות וטובות: והנה שבע שבלים צנמות דקות ושדופות קדים צמחות אחריהן: ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הבריאות והמלאות ויקץ פרעה והנה חלום: ויהי בבקר ותפעם רוחו וישלח ויקרא את כל חרטמי מצרים ואת כל חכמיה ויספר פרעה להם את חלומו ואין פותר אותם לפרעה: ויאמר שר המשקים אל פרעה לאמר את חטאי אזכיר היום: פרעה קצף על עבדיו ויתן אתי במשמר בית שר הטבחים אתי ואת שר האופים: ויחלמו חלום באחת לילה אני והוא איש כחלום חלמו אני והוא: ושם אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים ונספר לו ויפתר לנו את חלומותינו איש כחלומו פתר: ויהי כאשר פתר לנו כן היה אותי השיב על כני ואתו תלה: ויקרא פרעה ויקראו את יוסף מן הבור ויגלח ויחלף שמלתיו ויבא אל פרעה: ויאמר פרעה אל יוסף חלום חלמתי ופותר אין אתו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתר אתו: ויען יוסף את פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את שלום פרעה: ויספר פרעה ליוסף חלמתי והנה עמד על שפת היאר: והנה מן היאר עלות שבע פרות בריאות בשר ויפות תואר ותרעינה באחו: והנה שבע פרות עלות אחריהן דלות ורעות תואר ודקות בשר לא ראיתי כהנה רעות במצרים לרוע: ותאכלנה הפרות הדקות והרעות את שבע הפרות הראשנות הבריאות: ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה ואיקץ: ואראה בחלומי והנה עלות שבע שבלים בקנה אחד מלאות וטובות: והנה שבע שבלים צנומות דקות שדופות קדים צמחות אחריהן: ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הטובות ואמר אל החרטמים ואין מגיד לי: ויאמר יוסף אל פרעה חלום פרעה אחד הוא את אשר האלהים עשה הגיד לפרעה: שבע פרות הטובות שבע שנים הם והשבלים הטובות שבע שנים הם חלום אחד הוא: ופרות הרקות והרעות העלות אחריהן שבע שנים הם ושבע השבלים הרקות שדופות הקדים יהיו שבע שנים רעב הנה: הוא הדבר אשר דברתי אל פרעה אשר האלהים עשה הראה את פרעה: הנה שבע שנים באות שבע גדול בכל ארץ מצרים: וקמו שבע שנים רעב אחריהם וכלה כל השבע בארץ מצרים ולא יודע השבע בארץ מפני הרעב ההוא אחריו כי כבד הוא מאד: ועל השנות פרעה פעמים כי נכון הדבר מעם האלהים ומהר האלהים לעשתו: ועתה יראה פרעה איש נבון וחכם ושתהו על ארץ מצרים: יעש פרעה ויפקד פקידים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שנות השבע: ויקבצו את כל אכל השנים הטובות הבאות האלה ויצברו בר תחת יד פרעה אכל בערים ושמרו אכל: והיה האכל לפקדון לארץ לשבע שנות הרעב אשר תהיינה בארץ מצרים ולא תכרת הארץ ברעב: ויטב הדבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו: ויאמר פרעה אל עבדיו הנמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו: ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיע אלהים אותך את כל זאת אין נבון וחכם כמוך: אתה תהיה על ביתי ועל פיך ישק כל עמי רק הכסא אגדל ממך: ויאמר פרעה אל יוסף ראה נתתי אתך על כל ארץ מצרים: ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו ויתן אתה על יד יוסף וילבש אתו בגדי שש וישם רבד הזהב על צוארו: וירכב אתו במרכבת המשנה אשר לו ויקראו לפניו אברך ונתון אתו על כל ארץ מצרים: ויאמר פרעה אל יוסף אני פרעה ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים: ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן און לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים: ויוסף בן שלשים שנה בעמדו לפני פרעה מלך מצרים ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבר בכל ארץ מצרים: ותעש הארץ בשבע שנות השבע קמצים: ויקבץ את כל אכל שבע השנים אשר היו בארץ מצרים ויתן האכל בערים אכל שדי העיר אשר סביבתיה נתן בתוכה: ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד עד כי חדל לספר כי אין מספר: וליוסף יולדו שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און: ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה כי נשני אלהים את כל עמלי ואת כל בית אבי: ואת שם השני קרא אפרים כי הפרני אלהים בארץ עניי: ותכלינה שבע שנות הרעב אשר היה בארץ מצרים: ותחל שבע שנות הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל ארץ מצרים היה לחם: ותרעב כל ארץ מצרים ויצעק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו: ויהי הרעב על כל פני הארץ ויפתח יוסף את כל אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים: וכל הארצות באו מצרימה לשבר אל יוסף כי חזק הרעב בכל הארץ: ויעקב ראה כי יש שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו: ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות: וירדו אחי יוסף עשרה לשבר בר ממצרים: ואת בנימין אחי יוסף לא שלח יעקב אל אחיו כי אמר פן יאסון: ויבאו בני ישראל לשבר בתוך הבאים כי היה הרעב בארץ כנען: ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה: ויראם יוסף ויכרם ויתנכר אליהם וידבר אתם קשות ויאמר אליהם מאין באתם ויאמרו מארץ כנען לשבר אכל: ויכר יוסף את אחיו והם לא הכרהו: ויזכר יוסף את החלמות אשר חלם להם ויאמר אליהם מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם: ויאמרו אליו לא אדני ועבדיך באו לשבר אכל: כלנו בני איש אחד נחנו כנים לא היו עבדיך מרגלים: ויאמר אליהם לא כי ערות הארץ באתם לראות: ויאמרו שנים עשר עבדיך אחים אנחנו בני איש אחד בארץ כנען והנה הקטן את אבינו היום והאחד איננו: ויאמר אליהם יוסף הוא אשר דברתי אליכם לאמר מרגלים אתם: בזאת תנסו חי פרעה אם תצאו מזה כי אם בבוא אחיכם הקטן הנה: שלחו מכם אחד ויקח את אחיכם ואתם האסרו ויבחנו דבריכם האמת אתכם ואם לא חי פרעה כי מרגלים אתם: ויאסף אתם אל משמר שלשת ימים: ויאמר אליהם יוסף ביום השלישי זאת עשו וחיו את האלהים אני ירא: אם כנים אתם אחי אחד מאחיכם יאסר בבית משמרתכם ואתם לכו הביאו שבר רעבון בתיכם: ואת אחיכם הקטן הביאו אלי ויאמן דבריכם ולא תמותו ויעשו כן: ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו על כן באה אלינו הצרה הזאת: ויען ראובן אתם לאמר הלא אמרתי אליכם לאמר אל תחטאו בילד ולא שמעתם וגם דמו הנה נדרש: והם לא ידעו כי שומע יוסף כי המליץ בינותם: וישב מעליהם ויבך וישב אליהם וידבר אליהם ויקח מאתם את שמעון ויאסר אתו לעיניהם: ויצו יוסף וימלאו את כליהם בר ולהשיב כספיהם איש אל שקו ולתת להם צדה לדרך ויעש להם כן: וישאו את שבריהם על חמריהם וילכו משם: ויפתח האחד את שקו לתת מספוא לחמרו במלון וירא את כספו והנה הוא בפי אמתחתו: ויאמר אל אחיו הושב כספי והנה גם בפי אמתחתי ויצא לבבם ויחרדו איש אל אחיו לאמר מה זאת עשה אלהים לנו: ויבאו אל יעקב אביהם ארצה כנען ויגידו לו את כל הקרות אתם לאמר: דבר האיש אדון הארץ אתנו ויתן אתנו במצור הארץ: ונאמר אליו כנים אנחנו לא היינו מרגלים: שנים עשר אחים אנחנו בני אבינו האחד איננו והקטן היום את אבינו בארץ כנען: ויאמר אלינו האיש אדון הארץ בזאת אדע כי כנים אתם אחי אחד מאחיכם הניחו אתי ואת רעבון בתיכם קחו ולכו: והביאו את אחיכם הקטן אלי ואדע כי לא מרגלים אתם כי כנים אתם את אחיכם אתן לכם ואת הארץ תסחרו: ויהי המה מריקים שקיהם והנה איש צרור כספו בשקו וירא את צרורות כספיהם הם ואביהם וייראו: ויאמר יעקב אביהם אתי שכלתם יוסף איננו ושמעון איננו ואת בנימין תקחו עלי היו כלם: ויאמר ראובן אל אביו לאמר את שני בני תמית אם לא אביאנו אליך תן אתו על ידי ואנכי אשיבנו אליך: ויאמר לא ירד בני עמכם כי אחיו מת והוא לבדו נשאר ופקחה בדרך אשר תלכו בה והורדתם את שיבתי ביגון שאולה: ויעקב אמר לא ירד בני עמכם כי אחיו מת והוא לבדו נשאר ופקחה בדרך אשר תלכו בה והורדתם את שיבתי ביגון שאולה: והרעב כבד בארץ: ויהי כאשר כלו לאכל את השבר אשר הביאו ממצרים ויאמר אליהם אביהם שובו קנו לנו מעט אכל: ויען אליו יהודה לאמר האד העיד בנו לאמר לא תראו פני כי אם אחיכם אתכם: אם יש אתה משלח את אחינו אתנו נרדה ונשברה לך אכל: ואם אינך משלח לא נרד כי האיש אמר אלינו לא תראו פני כי אם אחיכם אתכם: ויאמר ישראל למה הרעותם אלי להגיד לאיש הגם יש לכם אח: ויאמרו שאל שאל האיש לנו ולמולדתנו לאמר העוד אביכם חי הישלכם אח ויאמר אליו: הידוע נדע כי יאמר הורידו את אחיכם: ויאמר יהודה אל ישראל אביו שלחה הנער אתי ונקומה ונלכה ונחיה ולא נמות גם אנחנו גם אתה גם טפנו: אנכי אערבנו מידי תבקשנו אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך וחטאתי לך כל הימים: כי לולא התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמים: ויאמר אליהם ישראל אביהם אם כן אפוא זאת עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים: וכספים משנה קחו בידכם והכסף המושב בפי אמתחתיכם השיבו בידכם אולי משגה היה: ואחיכם קחו והקומו שובו אל האיש: ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש ושלח לכם את אחיכם אחר ואת בנימין ואני כאשר שכלתי שכלתי: ויקחו האנשים את המנחה הזאת ומשנה כסף לקחו בידם ואת בנימין ויקומו וירדו מצרימה ויעמדו לפני יוסף: וירא יוסף אתם ואת בנימין ויאמר לאשר על ביתו הבא את האנשים הביתה וטבח טבח והכן כי אתי יאכלו האנשים בצהרים: ויעש האיש כאשר אמר יוסף ויבא האנשים בית יוסף: ויראו האנשים כי הובאו בית יוסף ויאמרו על דבר הכסף השב בבאתנו בפעם הראשונה אנחנו מובאים להתגלל עלינו ולהתנפל עלינו ולקחת אתנו לעבדים ואת חמרינו: ויגשו אל האיש אשר על בית יוסף וידברו אליו פתח הבית: ויאמרו בי אדני ירד ירדנו בפעם הראשונה לשבר אכל: והיה כי באנו אל המלון ונפתחה את שקינו והנה איש כספו בפי אמתחתו כספנו במשקלו ונשיבהו בידנו: וכסף אחר ירדנו בידנו לשבר אכל לא ידענו מי שם כספנו בשקינו: ויאמר שלום לכם אל תיראו אלהיכם ואלהי אביכם נתן לכם מטמון בשקיכם כספיכם בא אלי ויוצא אליהם את שמעון: ויבא האיש בית יוסף ויתן מים ורחצו רגליהם ויתן מספוא לחמוריהם: ויכינו את המנחה עד בוא יוסף בצהרים כי שמעו כי שם יאכלו לחם: ויבא יוסף הביתה ויביאו לו את המנחה אשר בידם הביתה וישתחוו לו ארצה: וישאל להם לשלום ויאמר השלום אביכם הזקן אשר אמרתם החי עודנו: ויאמרו שלום לעבדך לאבינו עודנו חי וישתחוו ויקוד: וישא עיניו וירא את בנימין אחיו בן אמו ויאמר הזה אחיכם הקטן אשר אמרתם אלי ויאמר אלהים יחנך בני: ויבהל יוסף כי נכמרו רחמיו אל אחיו ויבקש לבכות ויבא החדרה ויבך שמה: וירחץ פניו ויצא ויתאפק ויאמר שימו לחם: וישימו לו לבדו ולהם לבדם ולמצרים האכלים אתו לבדם כי לא יוכלון המצרים לאכל את העברים לחם כי תועבה הוא למצרים: וישבו לפניו הבכור כבכרתו והצעיר כצעירתו ויתמהו האנשים איש אל רעהו: וישא משאת מאת פניו אליהם ותרב משאת בנימין משאת כל אחיו חמש ידות ויתענגו וישתו עמו: ויצו את אשר על ביתו לאמר מלא את אמתחת האנשים אכל כאשר תוכלון שאת ושים כסף איש בפי אמתחתו: וגביעי הכסף תשים בפי אמתחת הקטן ואת כסף שברו ויעש כדבר יוסף אשר דבר: האנשים שלחו המה וחמריהם: הם יצאו מן העיר לא רחקו ויוסף אמר אל אשר על ביתו קום רדף אחרי האנשים והשגת אתם ואמרת אליהם למה שלמתם רעה תחת טובה: הלזה אשר ישתה אדני בו הוא ינחש ינחש בו הרעתם אשר עשיתם: ויגש אתם ויאמר אליהם את הדברים האלה: ויאמרו אליו למה ידבר אדני כדברים האלה חלילה לעבדיך מעשות כדבר הזה: הן כספנו אשר מצאנו בפי אמתחתינו השבנו אליך מארץ כנען ואיך נגנוב מבית אדניך כסף או זהב: אשר ימצא את אחד מעבדיך ומת וגם אנחנו נהיה לאדני לעבדים: ויאמר גם עתה כדבריכם כן הוא אשר ימצא אתו יהיה לי עבד ואתם תהיו נקים: וימהרו וירידו איש אמתחתו ארצה ויפתח איש אמתחתו: ויחפש בגדול החל ובקטן כלה ויימצא הגביע באמתחת בנימין: ויקרעו שמלותם ויעמס איש על חמורו וישובו העירה: ויבא יהודה ואחיו בית יוסף והוא עודנו שם ויפלו לפניו ארצה: ויאמר להם יוסף מה המעשה הזה אשר עשיתם הלא ידעתם כי נחש ינחש איש כמוני: ויאמר יהודה מה נאמר לאדני מה נדבר ומה נצטדק האלהים מצא את עון עבדיך הנה עבדים לאדני לנו גם אנחנו גם אשר נמצא הגביע בידו: ויאמר חלילה לי מעשות זאת האיש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם: ויגש אליו יהודה ויאמר בי אדני ידבר נא עבדך דבר באזני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה: אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח: ונאמר לאדני יש לנו אב זקן וילד זקנים קטן ואחיו מת והוא לבדו נשאר לאמו ואביו אהבו: ותאמר אל עבדיך הורדהו אלי ואשימה עיני עליו: ונאמר אל אדני לא יוכל הנער לעזב את אביו ועזב את אביו ומת: ותאמר אל עבדיך אם לא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תספון לראות פני עוד: ויהי כי עלינו אל עבדך אבי ונגד לו את דברי אדני: ויאמר אבינו שובו שברו לנו מעט אכל: ונאמר לא נוכל לרדת אם יש אחינו הקטן אתנו וירדנו כי לא נוכל לראות פני האיש ואחינו הקטן אין אתנו: ויאמר עבדך אבי אתנו אמרתם אלינו לא תראו פני עוד כי אם אחיכם אתכם: ותאמרו אם לקח זה מאתי את פני ואסון קראתהו ולא ראיתי מאז: ועתה כבא אל עבדך אבי ואין הנער אתנו כי נפשו קשורה בנפשו: והיה כראותו כי אין הנער ומת ואת עבדיך הורידו את שיבת עבדך אבינו ביגון שאולה: כי עבדך ערב את הנער מעם אבי לאמר אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך וחטאתי לאבי כל הימים: ועתה ישב נא עבדך תחת הנער עבד לאדני והנער יעל עם אחיו: כי איך אעלה אל אבי והנער איננו אתי פן אראה ברעת אבי אשר ימצא: ולא יכול יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו ויקרא הוציאו כל איש מעלי ולא עמד איש אתו בהתודע יוסף אל אחיו: וישא את קולו בבכי וישמעו מצרים ושמע בית פרעה: ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף העוד אבי חי ולא יכלו אחיו לענות אתו כי נבהלו מפניו: ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אתי מצרימה: ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אתי הנה כי למחיה שלחני אלהים לפניכם: כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ ועוד חמש שנים אשר אין חריש ואין קציר: וישלחני אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה: ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי האלהים ויעשני לאב לפרעה ולגבר לכל ביתו ומושל בכל ארץ מצרים: מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמד: וישבת בארץ גשן והיית קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל אשר לך: וכלכלתי אתך שם כי עוד חמש שנים רעב פן תורש אתה וביתך וכל אשר לך: והנה עיניכם רואות ועיני אחי בנימין כי פי המדבר אליכם: והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את אבי הנה: ויפל על צואר בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו: וינשק לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו: והקול נשמע בבית פרעה לאמר באו אחי יוסף וייטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו: ויאמר פרעה אל יוסף אמר אל אחיך זאת עשו טענו את בעירכם ולכו שובו ארצה כנען: וקחו את אביכם ואת בתיכם ובאו אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואכלו את חלב הארץ: ואתה צויתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ובאתם: ועינכם אל תחס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא תהיה: ויעשו כן בני ישראל ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה לדרך: לכלם נתן לאיש חלפות שמלות ולבנימין נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות שמלות: ולאביו שלח כזאת עשרה חמרים נשאים

ܕܝܢ ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܝܟ ܐܢܬ ܡܫܬܡܫ ܒܗ ܘܐܢܐ ܠܐ ܐܫܬܡܫ ܒܗ ܐܠܐ ܒܫܡܗ ܕܡܪܝ ܘܐܢ ܐܢܬ ܡܫܬܡܫ ܒܗ ܒܫܡܗ ܕܡܪܝ ܐܝܟ ܐܢܬ ܡܫܬܡܫ ܒܗ

ڕَهْمَ ڤِڕْكِ. ەَڤَ ڕَهْمَ هَڤْ ەَڤَ هَڤْ ڤَمْكِ ڤِڕَسْتِ: ەَڤِڕْكِ ڕَهْمَ[1] كَڤِڤْتِ.

ڕَ ڤَ هَڤْ هَ ڤَمَ ڤِڕَ: ڤِڤَڕْتِ ڤَمَ (ڤَڤَڕْتِ؟[2]) ڤِڕَ ڤَمَ ڤَ ڤَمَ[3] ڤِڤَڕْتِ ڤَمَڤِڤْتِ: ڤَڤِ ڤَمَ ڤِڕَ. ڤَمَ ڤِڕَ ڤَمَ ڤَمَڤِڤْتِ ڤِڤَڤَڤَڤِڤَ ڤِڕَ ڤَمَ ڤَمَڤِڤْتِ. ڤَمَ ڤَڤَ ڤَمَ ڤَمَڤِڤْتِ: ڤَڤَڤَڤِڤَ ڤَڤَڤَ ڤَمَڤِڤْتِ ڤَڤَڤَڤِڤَ. ڤَمَ ڤَڤَڤَ ڤَڤَڤَ ڤَڤَڤَ: ڤَڤَڤَ ڤَڤَڤَ[4] ڤَ ڤَمَڤِڤْتِ: ڤَڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ[5] ڤَڤَڤَڤَڤِڤْتِ: ڤَڤَڤَڤَڤَ ڤَڤَڤَ ڤَڤَڤَ. ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ: ڤَڤَڤَ ڤَڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ. ڤَ ڤَڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ؟ ڤَ ڤَڤَ ڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ: ڤَڤَ ڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ. ڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَ ڤَڤَ: ڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ[6]: ڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ؟ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ: ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ ڤَڤَ

ⵜⵉⵏⵜⵜⴰⵏ ⵉⵙⵙⵓⵜⵜ ⵏⵜⵜⴰ

ئۆكچە ھەمىشە ئۇ ئۆچ ئۆچۈن ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ: ئۇ ئۆچۈن ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ. ھەتتا ئۆچ ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ: ئۆچۈن ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ[1] ھەتتا ئۆچ ئۆچ[2] ھەتتا ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ. ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ: ئۆچ ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ[3] ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ: ھەتتا ئۆچ ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ: ئۆچ ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ. ھەتتا ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ.

ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ[4] ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ. ئۆچ ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن ئۆچ ئۆچمەن ئۆچۈن

ཤཱཀྱ་ཐུབ་པ་ཡོངས་སུ་ཟིན་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་བྱ་བ་ལ་སོགས་པ་ཐམས་ཅད་ཀྱང་ཡོངས་སུ་ཟིན་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་བྱ་བ་ནི

ܒܬܪ ܡܝ ܕܐܬܝ ܠܗ ܒܝܬ ܡܫܟܢ ܠܡܠܟ ܕܥܠ ܟܠ ܐܪܥܐ ܘܠܐ ܝܕܥ ܐܢܫ ܠܐ ܐܒܗ ܘܠܐ ܐܡܐ ܘܠܐ ܚܪܬܐ ܘܠܐ ܥܒܕ ܘܠܐ ܫܦܚܬܐ ܘܠܐ ܒܥܝܪܐ ܘܠܐ ܓܡܠܐ ܘܠܐ ܚܡܪܐ ܘܠܐ ܟܠ ܒܗܝܡܬܐ ܕܒܗ ܢܫܡܬܐ ܚܝܐ ܕܒܪ ܡܢ ܒܛܢ ܐܡܗ ܐܝܟ ܗܟܢܐ ܢܗܘܐ ܠܗ ܕܢܦܠ ܒܝܕ ܐܢܫ ܘܢܡܘܬ ܒܝܕ ܐܠܗܝܡ ܘܠܐ ܢܚܐ ܠܗ ܒܠܒܗ ܕܢܥܒܕ ܠܗ ܒܝܫ ܐܠܐ ܢܫܬܒܩ ܒܗ ܒܟܠ ܝܘܡܝ ܕܚܝܘܗܝ ܘܢܬܪ ܠܗ

Kol. I 20
Hebr. IX 11 f.

ואין כל בניין בית עולמים : שלמה בנה בית עולמים. דכתיב (מלכים א ח) ויבן שלמה את הבית ויכלהו. ואין כל בניין בית עולמים : שכן כל בית שנבנה בימי בית שני עתיד ליחרב. שנאמר (חגי ב) גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון

ཁྱིམ་ཚང་གི་བདག་པོ་ལ་ཁོང་གིས་ཀྱང་ཁྲོ་ཞེ་ཆེན་པོས་ཁྲོས་ཏེ། ཁྱོད་ཀྱིས་ང་ལ་ཁྱིམ་ཚང་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཐོག་ནས་ཁྱོད་ཀྱི་ཁྱིམ་ཚང་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཐོག་ནས་ཁྱོད་ཀྱིས་ང་ལ

ܒܗܝ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܕܐܠܗܐ ܟܠ ܡܠܝ ܘܐܝܬ ܠܝ ܫܘܠܛܢ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ ܘܐܢܐ ܐܫܕܪ ܠܟ ܠܐ ܐܝܟ ܕܐܢܬ ܝܕܥ ܠܡܫܕܪ ܠܝ ܒܗ ܐܠܐ ܐܢ ܐܡܪ ܠܟ ܡܪܝ ܐܢܐ ܠܐ ܝܕܥ ܐܠܐ ܐܢ ܐܡܪ ܠܝ ܐܠܗܐ ܐܢܬ ܠܐ ܝܕܥ ܐܠܐ ܐܢ ܐܡܪ ܠܟ ܐܠܗܐ ܐܢܐ ܠܐ ܝܕܥ ܐܠܐ ܐܢ ܐܡܪ ܠܝ ܡܪܝ ܐܢܬ ܠܐ ܝܕܥ

מלוה מלוה בשטר: כיצד בית דין גובין? נכסים משועבדים
וקרקע שאינה משועבדת: ר' יוסי[3] אומר אחד זה ואחד זה
גובה מן היפה שבנכסיו. אמר ר' יוחנן משום ר' יוסי בן
זמרא: מחלוקת בשטר אחריות אבל בשטר שאין אחריות
הכל מודים שאין גובין אלא מן המשועבד. ומי איכא
שטר דלית ביה אחריות? והתניא: שטר שאין בו אחריות
אינו גובה אלא מן המשועבד. שטר שיש בו אחריות גובה
מן המשועבד ומן הבלוע ומן הצף. ומה הוא שטר שיש בו
אחריות? כל שכתב בו בכל נכסי ואחריותי. ושטר שאין
בו אחריות? כל שכתב בו נכסי ואחריותי. ר' יוסי אומר
אחד זה ואחד זה גובה מן היפה שבנכסיו. אמר ר' יוחנן
משום ר' יוסי בן זמרא: מחלוקת בשטר אחריות אבל
בשטר שאין אחריות הכל מודים שאין גובין אלא מן
המשועבד. ומי איכא שטר דלית ביה אחריות? והתניא:
שטר שאין בו אחריות אינו גובה אלא מן המשועבד.
שטר שיש בו אחריות גובה מן המשועבד ומן הבלוע ומן
הצף. ומה הוא שטר שיש בו אחריות? כל שכתב בו בכל
נכסי ואחריותי. ושטר שאין בו אחריות? כל שכתב בו
נכסי ואחריותי. ר' יוסי אומר אחד זה ואחד זה גובה
מן היפה שבנכסיו. אמר ר' יוחנן משום ר' יוסי בן זמרא:
מחלוקת בשטר אחריות אבל בשטר שאין אחריות הכל
מודים שאין גובין אלא מן המשועבד. ומי איכא שטר
דלית ביה אחריות? והתניא: שטר שאין בו אחריות אינו
גובה אלא מן המשועבד. שטר שיש בו אחריות גובה מן

بكب : بكا يا بكا[1] بك (وجهه هجهوه[2] بصبص
بكا : بك بك[3] : هجهجه دجهجه ؟ جوج : كهجهجه :
كجهجه . ههههجهجه . جوج : بنا بجهجه بكا شا بكا بجهجه
كهجهجه[4] : بكا بجهجه : بكا (جهجه بجهجه
بجهجه[5] كجهجه : يجهجه بجهجه بكا بجهجه
بجهجه . زه كجا بجهجه : بكا بجهجه بجهجه
بجا ! بكا بجهجه بجهجه : بجهجه بجا بجهجه
بجهجه بجهجه بجهجه : بجهجه بجهجه بجهجه
بجهجه بجهجه بجهجه : بجهجه بجهجه بجهجه
بجهجه بجهجه بجهجه . بجهجه بجهجه بجهجه
بجهجه بجهجه بجهجه . بجهجه بجهجه بجهجه
بجهجه بجهجه بجهجه : بجهجه بجهجه بجهجه
بجهجه بجهجه بجهجه[6] بجهجه : بجهجه بجهجه
بجهجه بجهجه بجهجه . بجهجه بجهجه بجهجه
بجهجه بجهجه بجهجه : بجهجه بجهجه بجهجه
بجهجه بجهجه بجهجه[7] بجهجه . بجهجه بجهجه
بجهجه بجهجه بجهجه بجهجه بجهجه بجهجه
بجهجه بجهجه بجهجه بجهجه بجهجه بجهجه
بجهجه بجهجه بجهجه بجهجه بجهجه بجهجه

(1) بكا . (2) (وجهه هجهوه ؟) . (3) (كهجهجه ؟) . (4) بجهجه .
(5) بجهجه بجهجه بجهجه (بجهجه بجهجه ؟) . (6) بجهجه . (7) بجهجه بك .

ומה שאמרו שהנפש נקראת רוח. הוא מפני שהיא מתנשבת בגוף כמו הרוח. ומה שאמרו שהנפש נקראת נשמה. הוא מפני שהיא נושמת בגוף כמו הנשמה. ומה שאמרו שהנפש נקראת חיה. הוא מפני שהיא מחיה את הגוף כמו החיה. ומה שאמרו שהנפש נקראת יחידה. הוא מפני שהיא מיוחדת בגוף כמו היחידה. ומה שאמרו שהנפש נקראת יקרה. הוא מפני שהיא יקרה בגוף כמו היקרה. ומה שאמרו שהנפש נקראת כבודה. הוא מפני שהיא מכבדת את הגוף כמו הכבוד. ומה שאמרו שהנפש נקראת יתרה. הוא מפני שהיא יתרה בגוף כמו היתרה. ומה שאמרו שהנפש נקראת צלם. הוא מפני שהיא מצלמת את הגוף כמו הצלם. ומה שאמרו שהנפש נקראת דמות. הוא מפני שהיא מדמה את הגוף כמו הדמות. ומה שאמרו שהנפש נקראת מלאך. הוא מפני שהיא מלאכת את הגוף כמו המלאך. ומה שאמרו שהנפש נקראת אדם. הוא מפני שהיא מאדמת את הגוף כמו האדם. ומה שאמרו שהנפש נקראת אלהים. הוא מפני שהיא מאלהת את הגוף כמו האלהים. ומה שאמרו שהנפש נקראת אלהות. הוא מפני שהיא מאלהת את הגוף כמו האלהות. ומה שאמרו שהנפש נקראת אלהי אלהים. הוא מפני שהיא מאלהת את הגוף כמו אלהי אלהים. ומה שאמרו שהנפש נקראת אדון האדונים. הוא מפני שהיא מאדנת את הגוף כמו אדון האדונים. ומה שאמרו שהנפש נקראת מלך המלכים. הוא מפני שהיא מלכת את הגוף כמו מלך המלכים. ומה שאמרו שהנפש נקראת אור. הוא מפני שהיא מאירה את הגוף כמו האור. ומה שאמרו שהנפש נקראת אש. הוא מפני שהיא מאשת את הגוף כמו האש. ומה שאמרו שהנפש נקראת שכל. הוא מפני שהיא משכלת את הגוף כמו השכל. ומה שאמרו שהנפש נקראת מחשבה. הוא מפני שהיא מחשבת את הגוף כמו המחשבה. ומה שאמרו שהנפש נקראת מדה. הוא מפני שהיא מודדת את הגוף כמו המדה. ומה שאמרו שהנפש נקראת משקל. הוא מפני שהיא משקלת את הגוף כמו המשקל. ומה שאמרו שהנפש נקראת מספר. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו המספר. ומה שאמרו שהנפש נקראת מספרת. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו המספרת. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספר. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו הספר. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרת. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו הספרת. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו הספרי. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרי ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרים. ומה שאמרו שהנפש נקראת ספרים. הוא מפני שהיא מספרת את הגוף כמו ספרי

زمع يدة حيلدتبة دمكم[1]. هكم ميتة مصتبة خمتنة
دبكنة: دحدفتصم هوتة مع رمة ضدشة[2] مدحكة
دبتة: وهضب ودذي يمع زدة دمصة حيمصدم. هكم
ميتة فدة كتبكة دبتة: ددنم هوتة مع ضدلي دحدتة[3]
زدنة خصضة: وهكمه دتة سكتكة: وهدته يمع
مع كهة.

ددة نفحس حجي كد دموكمهة دنوكي خضة:
حدة حيتة دعمهضهة دكد ضدني. زكة مع سدينة
دنوكي خصص دموكموحم: ضدكنة هم مصدقة
ضلحضهة. تد دجسة ملك[4] دمكة: دميضي سبة دهضم
معضة دنحمة. عدس دجسص زك دمكص: دهضية
زمسص: دهعضكد تموضمة دهدحص. هن دم كد حمدة
زدصدي دوكنة دنكضة وحجنة: زكم دم حجم[5]
زهنة وضدم حضدتة رمضنة كزكة. هن دنحدني
حضتصم دنفكس ميحد نفحس: ونكم زحدتشي
حضصهة دنفحص ميحد بعمد. هن زحنضي ميحد
مدتة دفدة: ونكم زحصحتي حيكم مدتة دنفتة.
هن زحضكني ميحد وحهة دنده: ونكم زحضكتي
ميحد وحهة دمعنة. هن صحني ميحد دنصهة دنتدة:
ونكم صحدتي ميحد دنصهة دمضمة. كهن رمح كة
زدتدة تقصم حنده دحتة دحتنة: وكص رمح لحم

(1) هكم. (2) ضدشة رمضة. (3) حنتي. (4) زك. (5) حمم.

ܒܝܬ ܡܪܝ. ܟܕ ܐܬܝ ܠܘܬ ܐܝܠܝܢ ܕܐܫܬܘܠ ܒܗ ܒܥܘܬ ܕܝ[1]ܢ ܕܐܝ
ܡܠܐ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ. ܟܕ ܐܬܝ ܐܢܬ ܠܘܬ ܐܝܠܝܢ ܕܐܫܬܘܠ ܒܗ
ܒܥܘܬ ܕܝ[1]ܢ ܕܐܝ ܡܠܐ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ. ܐܝ ܐܢܬ ܝܕܥ ܐܢܬ ܡܪܝ
ܕܝ[2

ونحن نصبح ونمسي في بيتي. لكنه نام في بيت صديقه
ولم يذهب: لكنهم نظروا ولم يروا شيئا. لكنه
ذهب ولكنهم لم يروه. لكن لم يذهب: هو نائم
في بيته. هو في بيته: هل لكنك في بيتك:
نحن نعيش: نحن نعمل كثيرا: هل تعيش[1]
في بيت: نحن في بيت: نحن نعيش في بيت[2].
نحن نعمل (في الحقل نحرث[3]: نحن نزرع:
نحن نحصد القمح: نحن نطحن الحنطة: نحن
نعجن الدقيق: نحن نخبز الخبز[4]:
نحن نأكل الخبز الذي نخبزه[5]. نحن نعمل
كثيرا: نحن نعمل في الحقل. نحن نحرث
الحقل. نحن نزرع الحنطة. نحن نحصد القمح:
نحن نطحن الحنطة. نحن نعجن الدقيق. نحن
نخبز الخبز. نحن نأكل الخبز الذي نخبزه[6]:
نحن نعمل كثيرا: نحن نحرث الحقل. نحن نزرع
الحنطة. نحن نحصد القمح. نحن نطحن الحنطة.
نحن نعجن الدقيق. نحن نخبز الخبز. نحن نأكل
الخبز الذي نخبزه. هل نعمل كثيرا[7]؟ نحن
نعمل كثيرا: نحن نعمل في الحقل: نحن نحرث
الحقل: نحن نزرع الحنطة: نحن نحصد القمح:

(1) Deest. (2) Deest. (3) نحرث. (4) نخبز. (5) نخبزه.
(6) نخبز. (7) (نعمل كثيرا؟).

ཁོ་བོ་ཅིས་ཀྱང་ཡིད་ཆེས་པ་ཅིག་ཡིན་ནམ་ཞེས་ཞུས་པས། ཡང་སྐྱབས་མགོན་ཆེན་པོས་ཀྱང་།

ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܝܣܘܦ: ܐܢܐ ܗܘ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܒܘܗܝ: ܐܝܟܐ ܐܢܬ ܝܕܥ ܒܪܝ ܐܘ ܒܬܝ? ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܝܣܘܦ: ܐܢܐ ܐܬܐ ܠܟ ܡܢ ܩܪܝܬܐ ܕܫܟܡ ܥܡ ܥܕܪ ܐܢܘܢ ܒܪ ܫܢܝܢ ܗܘ ܕܐܬܝܠܕ ܠܝ ܡܢ ܪܚܝܠ ܐܡܝ ܘܐܬܐ ܠܗ ܠܒܝܬ ܐܒܘܗܝ (ܕܗܘ ܐܝܟ ܒܪ ܫܢܝܢ ܥܣܪ ܗܘ ܕܐܬܝܠܕ ܠܝ ܡܢ ܪܚܝܠ ܐܡܝ) ܘܐܬܐ ܠܗ ܠܒܝܬ ܐܒܘܗܝ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܒܘܗܝ ܐܝܟ ܐܢܬ ܝܕܥ ܒܪܝ ܐܘ ܒܬܝ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܝܣܘܦ ܐܢܐ ܗܘ.

ܐܡܪ ܠܗ ܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܐܢ ܐܢܬ ܐܝ ܒܪ ܐܠܗܐ ܐܢ ܐܢܬ ܐܝ ܡܫܝܚܐ ܐܡܪ ܠܗ ܐܝ ܐܢܐ ܗܘ

دَهْدَهْدَهْ ضَمْ ضَمْ ضَم

ראה: ויהי בשנת ארבע עשרה ליהושע. ויהי בשנת ארבע עשרה ליהושע: ויהי בשנת ארבע עשרה ליהושע: ויהי בשנת ארבע עשרה ליהושע.

ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܡܪܝ ܐܠܗܐ ܕܥܠܡܐ: ܐܢܐ ܗܘ ܐܠܗܟ ܕܐܒܝ ܐܠܗܐ ܕܐܒܪܗܡ ܘܐܠܗܐ ܕܝܨܚܩ ܘܐܠܗܐ ܕܝܥܩܘܒ. ܘܒܟܠ ܙܒܢ ܕܐܬܐ ܠܘܬ ܡܠܟ ܡܫܝܚܐ ܠܡܫܪܝ ܠܗ ܕܢܦܠ ܒܝܕ ܐܠܗܐ ܕܥܠܡܐ ܘ

ماڤيدو ڤڕتي ڤڕۅڤهتي ڤهرسيدا: ڤڕتي ڤهرسيدا ڤهرسيدا ڤهرسيدا

משלי כה

א גַּם־אֵלֶּה מִשְׁלֵי שְׁלֹמֹה אֲשֶׁר הֶעְתִּיקוּ אַנְשֵׁי חִזְקִיָּהוּ מֶלֶךְ יְהוּדָה׃
ב כְּבוֹד־אֱלֹהִים הַסְתֵּר דָּבָר וּכְבוֹד מְלָכִים חֲקֹר דָּבָר׃
ג שָׁמַיִם לָרוּם וָאָרֶץ לָעֹמֶק וְלֵב מְלָכִים אֵין חֵקֶר׃
ד סִיגִים מִכֶּסֶף וְיֵצֵא לַצֹּרֵף כֶּלִי׃
ה הָסִירוּ רָשָׁע מִלְּפָנֶיהָ וְיִכּוֹן בְּצֶדֶק כִּסְאוֹ׃
ו אַל־תִּתְהַדַּר לִפְנֵי מֶלֶךְ וּבִמְקוֹם גְּדֹלִים אַל־תַּעֲמֹד׃
ז כִּי טוֹב אֵלֶיךָ הֵעָלֵה הֵנָּה מֵהַשְׁפִּיל לִפְנֵי נָדִיב אֲשֶׁר רָאוּ עֵינֶיךָ׃
ח אַל־תֵּצֵא לָרִב מַהֵר פֶּן־מָה תַּעֲשֶׂה בָאַחֲרִית בְּהַכְלִים רֵעֶךָ׃

(1) חזקיה. (2) העתיקו. (3) מגיפות. (4) ואין.

ולא יהיה לו פנאי ללמוד כראוי: וכל מי שיכול לעשות עצמו כאחד מהם ולא עשה כן הרי זה מבזה את התורה: ואם היה עשיר גדול ויש לו בנים ובני בניו ותלמידים הרבה אין ראוי לו שיניח כל אלו וילמד עם אחרים שאין חיוב על אחרים ללמדו אלא אם כן אין לו מי שילמדם: ואם היה לו מי שילמדם אבל אינו יכול ללמדם כראוי לו מפני שאינם מבינים כל כך הרי זה יניח כל אלו וילמד עם אחרים שהרי חיוב גמור הוא על כל אדם ללמוד כראוי לו: ואם היה לו מי שילמדם כראוי לו ולא עשה כן הרי זה מבזה את התורה: ואם היה עני שאין לו מה יאכל ומה יתלבש ואין לו פנאי ללמוד מפני שצריך לפרנס עצמו ומשפחתו הרי זה בטל מצות עשה אחת: ואם היה יכול לפרנס עצמו ומשפחתו ולא עשה כן הרי זה מבזה את התורה

בְּנֵי אָדָם הֵם בְּנֵי אֱלֹהִים[1]: וּמִי הוּא בֶּן אֱלֹהִים שֶׁהוּא בְּנֵי אָדָם
וְאֵין בְּנֵי אָדָם יְכוֹלִים לַעֲשׂוֹת כָּמוֹהוּ[2]. וְזֶה הוּא יוֹנָה בֶּן אֲמִתַּי[3]:
וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמוֹ יוֹנָה בֶּן אֲמִתַּי. וְאוֹמְרִים[4] כִּי אִמּוֹ הָיְתָה
מְעֻבֶּרֶת וְהָיְתָה מִתְאַוָּה לְאֶכֹל יוֹנָה וְלֹא הָיְתָה יְכוֹלָה לְהַשִּׂיגָהּ
וְהָיְתָה מִתְיָרֵאת שֶׁמָּא יִהְיֶה הַוָּלָד חוֹלֶה כְּשֶׁיִּוָּלֵד. וְהָלְכָה וְלָקְחָה
לָהּ יוֹנָה וְאָכְלָה אוֹתָהּ וְנִתְרַפְּאָה וְיָלְדָה בֵּן וְקָרְאָה שְׁמוֹ יוֹנָה
בֶּן אֲמִתַּי. וְיוֹנָה הָיָה נָבִיא בְּיִשְׂרָאֵל: וְהוּא הָיָה מִתְנַבֵּא עַל
יָרָבְעָם בֶּן יוֹאָשׁ מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל: וְהוּא הָיָה מִתְנַבֵּא עַל יָרָבְעָם
בֶּן יוֹאָשׁ. וְהוּא הָיָה מִתְנַבֵּא עַל יָרָבְעָם בֶּן יוֹאָשׁ: וְהוּא הָיָה
מִתְנַבֵּא עַל יָרָבְעָם בֶּן יוֹאָשׁ.

ئیکێدێ: ئە ژەنا کیە ڤێ؟ مێکا ڤێ ژ کا هاتیە ژەمەکێ کەشتیڤانی؟ ئاک ب ڤێ ڕەنگێ: کیە ب ڤێ ڕەنگێ ڤەگێڕا: ئە کیە ب ئەرەبی دەهاتە؟ ئاک ب ڤێ ڕەنگێ: ئە کیە ب ئەرەبی دەهاتە؟ ئاک ب ڤێ ڕەنگێ: ئە ڤە کا چ ڕێکێ دبێژیتێ: دێ ڕەنگێ: ئەز ئەو ڤێ ڕەنگێ ڤەگێڕا: ئاک ژێ کەشتیڤانی؟ هێژ ڤێ ڕەنگێ: ئاک ژێ کەشتیڤانی: هێژ ڤێ ڕەنگێ. ڤێجا ڕەنگێ ئەو ژێ ئاک ژێ ڤەگێڕا: ئەو ڤێ ڕەنگێ ڤەگێڕا: ئەز

ܒܥܠܡܐ[1]. ܐܡܪ ܠܗ ܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ ܐܚܘ ܐܢܕܪܝܐ: ܗܐ ܐܢܚܢܐ ܫܒܩܢ ܟܠ ܡܕܡ ܘܐܬܒܥܢܟ ܡܢ ܗܐ ܙܒܢܐ ܡܢܘ ܢܗܘܐ ܠܢ ܒܗ? ܐܡܪ ܠܗܘܢ ܝܫܘܥ ܐܡܝܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟܘܢ ܕܒܚܕܐ ܕܐܢ ܠܐ ܬܗܘܘܢ ܐܝܟ ܙܥܘܪܝܢ ܗܠܝܢ ܕܐܝܬ ܠܗܘܢ ܒܪܝܬ ܠܡܫܒܩ ܠܗ: ܐܦ ܐܢܬ ܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܒܪܝܬ ܠܡܫܒܩ ܠܝ: ܐܡܪ ܠܗ ܫܡܥܘܢ[2] ܠܐ ܙܥܘܪܝܢ ܗܠܝܢ ܐܝܟ ܙܥܘܪܝ ܐܢܐ ܕܐܝܬ ܠܝ. ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܝܬ ܠܝ ܒܪܝܬ ܠܡܫܒܩ ܠܝ: ܐܝܟ ܙܥܘܪܝ ܐܢܐ ܕܐܝܬ ܠܝ ܒܪܝܬ ܠܡܫܒܩ ܠܟ. ܐܝܟ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܝܬ ܠܝ ܒܪܝܬ ܠܡܫܒܩ ܠܟ ܐܦ ܐܢܬ ܐܝܟ ܙܥܘܪܝ ܐܢܐ ܕܐܝܬ ܠܝ ܒܪܝܬ ܠܡܫܒܩ ܠܟ. ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܝܬ ܠܝ ܒܪܝܬ ܠܡܫܒܩ ܠܟ ܐܝܟ ܙܥܘܪܝ ܐܢܬ ܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܒܪܝܬ ܠܡܫܒܩ ܠܝ. ܐܡܪ ܠܗ ܫܡܥܘܢ ܐܦ ܐܢܐ ܐܫܒܩ ܠܟ ܒܪܝܬ ܠܡܫܒܩ ܠܝ ܐܝܟ ܙܥܘܪܝ ܐܢܐ

ئۆكۈم(6) ۋە ئۆچەي ئۆچەيدە بولىدىغان ئىچ ئاغرىقى: ئۆچەي ئۆچەيگە كىرىپ قال

يسنة دُهُمِهْ. يَهِ كِكُ وَّمِهْ مِ كِكِ مِ ٥٥هَدَهِهْ: يَعِنْهِ
هِمِهْ دِكُمْ مِهِنْهِهْ. سكِمِ فِكِنْ دِيَّمْنِ: عَدِمْ لِمِعِنْ
دُهِوِنْ. حِجِمْ حِمِنْ[1] مِعِنْهِنْ: هُدِسِمْنْ نِكِنْ مِهِمُسْكِ.
حِمِمْ مِكِكْ مِدْحِمِكْ هُمِمْ: هُدْحِعِنْهْ كِعِمْ يَهِدِحِنْ. حِمِمْ
حِمِنْ دِيَّحِكْ هُدَحِهْ: سكِمِ هُدِيَّنْ دِيَّهِنْ مِنْ: يُمِ دِحِهِ
دُمِنِكِ مِهِدَّهْ حِكِحِكْ[2]. يِعِمِكْ كِكِنْ بِكِ نِيَّمْ:
مِكِكِنْ هُمِسِمْ يَهِ كِنْهِكِنْ دِيَهِفِكِهْ. مِحِكِ دِيَهِنِهِهِ
دُهُنْ: مِيَهِكِحِ جِسَّهْنْ: دُهِمِ حِمِنْ: مِيَهِيَّنِهِ
حِمِمْهْ. سِعِحِ هُدِكِنْ[3] مِكِيَّنْ هُدِنْ: مِيَهُيَّهُ مِ
سَيَّنِهْ حِنِهْ. حِيَهِيَّ حِمِمِهْ يُمِ هُدِيَّكِ حِدِنْ:
مِيَهُكِسِ مِ هُدِسِنْ حِمِمِهْ يُمِ يَّنِهْ[4] مِحِيَنْ. هُدِيَّهِ
يَهِ سَوَّمِ حِمِمْ: هُدِنِ يَهِ كِمِ يَهِ هُدِيَّنْ. يُحِمِ يَهِ
حِمِكِمْ[5] حِسَّهْ: هُدِنِ يَهِ كِكِ يَهِ هُدِسِنْ. هُدِكِ يَهِ
سَوَّمِ هُدِيَّهْ: مِيَهِيَهِ يَهِ مِحِمِهْ هُدِيَّهِكِهْ. هُدِ
مِ هُدِ. هُدِكِ يَهِ حِمِمِهْ[6]: يُمِ هُدِكِ كِكِمِ مِ دُمِنْ. يُحِمِ
دِحِيَّنْ: يُمِ هُدِيَّهْ هُدِيَّهِ مِ هُدِكِنْ. هُدِمِ دِيَّمِنِ
دِحِيَّهِ: يُمِ هُدِيَّنْ دِيَّهِيَّهِ يُمِ دُمِنْ دِيَّهِ. حِنْ هُدِ حِمِمِ
دِحِيَّهِ: يُمِ هُدِيَّنْ دِيَّهِيَّهِ يُمِ دُمِنْ دِيَّهِ. حِنْ هُدِ حِمِمِ
يُحِمِ مِحِيَّهِنْ: مِيَهِ كِ هُدِ يُمِ. يِعِيَّهِ دِيَّهِ هُدِ
مِحِيَهِ مِحِيَّهِنْ: مِيَهِ كِ هُدِ يُمِ. يِعِيَّهِ دِيَّهِ هُدِ
مُسِكِنْ: مِيَهِيَّهِ يَهِ هُدِ يُمِ دِيَّهِ مِحِيَّهِ[7]:
(مِيَهِيَّهِ يَهِ هُدِ هُدِنْ دِيَّهِيَّهِ[8]: مِيَهِيَّهِ هُدِ

(1) حِمِمْ حِمِنْ. (2) Deest. (3) مِ. (4) Deest. (5) هُدِنْ.
(6) دِمِنْ. (7) مِحِيَّهِيَّهِ. (مِيَهِيَّهِيَّهِ؟). (8) Desunt.

ב. בְּשַׁחְתּוֹ לוֹ הוּא מִי[6] יִכָּרֵת? וְעַתָּה הֲלֹא בְּשַׁחְתִּי לְךָ
בְּמִשְׁפָּטֶיךָ אִתִּי: וְעַתָּה הֲלֹא בְּשַׁחְתִּי[5] בְּךָ כִּי
אַתָּה לֹקֵחַ אֶת נַפְשִׁי מִן הָאָרֶץ: וְאַתָּה לֹא
תַעֲשֶׂה לִי כִּי אֶעֱבֹר אֶל מְקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה
תֵּשֵׁב שָׁמָּה: וְאַתָּה לֹא תַעֲשֶׂה לִי כִּי אֶעֱבֹר
אֶל מְקוֹם אֲשֶׁר אַתָּה תֵּשֵׁב שָׁמָּה. וְאַתָּה
תֵּשֵׁב בְּאַרְצִי

ܟ ܐܡܪ ܡܢ ܕܐܡܪ ܠܗ ܠܡܐ ܥܒܕܬ ܟܠ ܗܟܝ. ܘ ܐܡܪ ܠܗ ܠܡܐ ܥܒܕܬ ܟܠ ܗܟܝ ܕܐܡܪ ܠܝ ܐܢܬ ܐܚܝ ܘܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܬ ܐܒܐ ܘܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܬ ܒܪܐ: ܐܦ ܥܠ ܦܘܪܫܢܐ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܢܬ ܐܒܐ ܘܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܬ ܒܪܐ ܐܦ ܗܟܢܐ

ئەدەبى زاراوەى ئەو زانستەيە كە: ئەدەب[1] دەگەڕێتەوە[5] بۆ وشەى عەرەبى ئەدەب كە: ڕێوشوێنى ژیانى مرۆڤ دەگرێتەوە. ئەدەبى زاراوەى ئەو زانستەیە كە: ئەدەبى ڕاستەقینە دەناسێنێت و ڕێگا دەگرێت لە: ئەدەبى ناڕاست. ئەدەبى ڕاستەقینە ئەو ئەدەبەیە كە: ئەدیب بە ئاگایی و ئەزموونی خۆی دەیخولقێنێت. ئەدیب ئەو كەسەیە كە: ئەدەبى ڕاستەقینە دەخولقێنێت. ئەدەبى ناڕاست ئەو ئەدەبەیە كە: ئەدیب بە ئاگایی و ئەزموونی خۆی ناخولقێنێت. ئەدەبى ناڕاست دەگرێتەوە[2] ئەدەبى ساختە. ئەدەبى ساختە ئەو ئەدەبەیە كە: ئەدیب بە ئاگایی و ئەزموونی خۆی ناخولقێنێت. ئەدیب ئەو كەسەیە كە: ئەدەبى ساختە دەخولقێنێت[3]. ئەدەبى ساختە ئەو ئەدەبەیە كە: ئەدیب بە ئاگایی و ئەزموونی خۆی ناخولقێنێت. ئەدیب ئەو كەسەیە كە: ئەدەبى ساختە دەخولقێنێت. ئەدەبى ساختە دەگرێتەوە: ئەدەبى ڕاستەقینە و ئەدەبى ناڕاست. ئەدەبى ڕاستەقینە ئەو ئەدەبەیە كە: ئەدیب بە ئاگایی و ئەزموونی خۆی دەیخولقێنێت. ئەدیب ئەو كەسەیە كە: ئەدەبى ڕاستەقینە دەخولقێنێت. ئەدەبى ڕاستەقینە دەگرێتەوە: ئەدەبى ڕاستەقینەى ڕاستەوخۆ و ئەدەبى ڕاستەقینەى ناڕاستەوخۆ. ئەدەبى ڕاستەقینەى ڕاستەوخۆ ئەو ئەدەبەیە كە: ئەدیب بە ئاگایی و ئەزموونی خۆی دەیخولقێنێت. ئەدیب ئەو كەسەیە كە: ئەدەبى ڕاستەقینەى ڕاستەوخۆ دەخولقێنێت[4]: ئەو ڕۆژنامەیە ئەو ڕۆژنامەیە كە: ئەدیب بە ئاگایی و ئەزموونی خۆی دەیخولقێنێت. ئەدیب ئەو كەسەیە كە: ئەدەبى ڕاستەقینەى ڕاستەوخۆ دەخولقێنێت. ئەدەبى ڕاستەقینەى ناڕاستەوخۆ ئەو ئەدەبەیە كە: ئەدیب بە ئاگایی و ئەزموونی خۆی ناخولقێنێت. ئەدیب ئەو كەسەیە كە: ئەدەبى ڕاستەقینەى ناڕاستەوخۆ دەخولقێنێت. ئەدەبى ڕاستەقینەى ناڕاستەوخۆ دەگرێتەوە: ئەدەبى ڕاستەقینەى ناڕاستەوخۆى ڕاستەقینە و ئەدەبى ڕاستەقینەى ناڕاستەوخۆى ساختە. ئەدەبى ڕاستەقینەى ناڕاستەوخۆى ڕاستەقینە ئەو ئەدەبەیە كە: ئەدیب بە ئاگایی و ئەزموونی خۆی دەیخولقێنێت. ئەدیب ئەو كەسەیە كە: ئەدەبى ڕاستەقینەى ناڕاستەوخۆى ڕاستەقینە دەخولقێنێت. ئەدەبى ڕاستەقینەى ناڕاستەوخۆى ساختە ئەو ئەدەبەیە كە: ئەدیب بە ئاگایی و ئەزموونی خۆی ناخولقێنێت. ئەدیب ئەو كەسەیە كە: ئەدەبى ڕاستەقینەى ناڕاستەوخۆى ساختە دەخولقێنێت.

---

(1) ئەدەب بەمانای ڕێوشوێن.
(2) دەگرێتەوە.
(3) دەخولقێنێت.
(4) هەتا.
(5) دەگەڕێتەوە.

מעשה בר מרדכי: מעשה בר מרדכי. מעשה בר מרדכי: מעשה בר מרדכי. מעשה בר מרדכי: מעשה בר מרדכי.

ڤَڠْتَرَ دِمْلَحْ ڤِنْڬَهْ دَمَڠْكَنْ: ڤَكْتِرَ دِمْلَحْ دَمَڠِسْتَا
دَنْ ڤَكْتِرَ دِمْلَحْ يَوْدِ. دِمْلَحْ ڤَكْتِرَ دَمَڠِسْتَا: دِمْلَحْ
ڤَكْتِرَ دَنْ دِمْلَحْ ڤَكْتِرَ دَمَڠِسْتَا: دِمْلَحْ ڤَكْتِرَ
دَمَڠِسْتَا دَنْ دِمْلَحْ ڤَكْتِرَ دَمَڠِسْتَا. دِمْلَحْ ڤَكْتِرَ
دَمَڠِسْتَا: دِمْلَحْ ڤَكْتِرَ دَمَڠِسْتَا دَنْ دِمْلَحْ ڤَكْتِرَ
دَمَڠِسْتَا.

ܒܗܝ ܕܐܝܬ ܠܗ ܒܝܬ ܐܒ ܘܐܡ ܘܐܚ ܘܐܚܬ ܘܒܢ ܘܒܪܬ ܘܐܫܬ ܘܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܐܚܬ ܘܒܪ ܒܪܬ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪ ܒܪܬ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪܬ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪܬ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܒܪ ܐܚ ܘܒܪ ܒܪܬ ܒܪܬ ܒܪ

בְּנִי הַשְּׁבָטִים[3] הַיְנוּ כְּשֶׁיִּהְיֶה כְּתִיב בְּלָשׁוֹן קֹדֶשׁ: כָּל
אֶחָד לְפִי שִׁבְטוֹ: שֵׁם שִׁבְטוֹ הָיָה כָּתוּב בְּלָשׁוֹן קֹדֶשׁ
בְּאוֹתִיּוֹת אַשּׁוּרִית. כְּגוֹן רְאוּבֵן שִׁמְעוֹן לֵוִי יְהוּדָה
וְכֵן כֻּלָּם: וְכֵן בְּנֵי בָּנָיו שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד הָיוּ כּוֹתְבִין
שְׁמוֹת אֲבוֹתֵיהֶם בְּלָשׁוֹן קֹדֶשׁ בְּאוֹתִיּוֹת אַשּׁוּרִית:
וְכֵן כָּל הַיְחוּסִים שֶׁל כָּל הָאֻמּוֹת הָיוּ כְּתוּבִים בְּלָשׁוֹן
קֹדֶשׁ בְּאוֹתִיּוֹת אַשּׁוּרִית. וְכֵן הָיָה כָּתוּב בְּסִפְרֵי
הַיְחוּסִים שֶׁל כָּל הָאֻמּוֹת עַד שֶׁבָּא אֶסְדְּרָס הַסּוֹפֵר
וְשִׁנָּה אוֹתָן וְכָתַב אוֹתָן בְּלָשׁוֹן אֲרָמִי וּבְאוֹתִיּוֹת
אֲרָמִיּוֹת[1]. וְאֵלּוּ הֵן הָאוֹתִיּוֹת שֶׁשִּׁנָּה אֶסְדְּרָס[2]
וְכָתַב אוֹתָן בְּלָשׁוֹן אֲרָמִי וּבְאוֹתִיּוֹת אֲרָמִיּוֹת:
כְּפַ"ךְ. הֵא לָמַד שֶׁכָּל הַיְחוּסִים שֶׁל כָּל הָאֻמּוֹת
כְּתוּבִים בְּלָשׁוֹן קֹדֶשׁ בְּאוֹתִיּוֹת אַשּׁוּרִית. וְכֵן
הָיָה כָּתוּב בְּסִפְרֵי הַיְחוּסִים שֶׁל כָּל הָאֻמּוֹת עַד
שֶׁבָּא אֶסְדְּרָס הַסּוֹפֵר וְשִׁנָּה אוֹתָן וְכָתַב אוֹתָן
בְּלָשׁוֹן אֲרָמִי וּבְאוֹתִיּוֹת אֲרָמִיּוֹת: וְכֵן הָיָה כָּתוּב
בְּסִפְרֵי הַיְחוּסִים שֶׁל בְּנֵי עֵשָׂו וּבְנֵי יִשְׁמָעֵאל
וּבְנֵי קְטוּרָה וּבְנֵי מְדְיָן וּבְנֵי יָקְטָן וּבְנֵי פְּלֶשֶׁת
וּבְנֵי אֲרַם וּבְנֵי עַמּוֹן וּבְנֵי מוֹאָב וּבְנֵי עֲמָלֵק וּבְנֵי
כְּנַעַן וּבְנֵי אֲרַם נַהֲרַיִם וּבְנֵי אֲרַם צוֹבָא וּבְנֵי
אֲרַם בֵּית רְחוֹב וּבְנֵי אֲרַם מַעֲכָה וּבְנֵי גְּשׁוּר וּבְנֵי
אֲרַם בֵּית מַעֲכָה וּבְנֵי אֲרַם אֲשֶׁר בְּגִלְעָד וּבְנֵי
אֲרַם אֲשֶׁר בְּדַמֶּשֶׂק וּבְנֵי אֲרַם אֲשֶׁר בְּתֵימָן וּבְנֵי
אֲרַם אֲשֶׁר בְּבָבֶל וּבְנֵי אֲרַם אֲשֶׁר בְּאַשּׁוּר וּבְנֵי
אֲרַם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כַּשְׂדִּים וּבְנֵי אֲרַם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ
מָדַי וּבְנֵי אֲרַם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ פָּרָס וּבְנֵי אֲרַם אֲשֶׁר
בְּאֶרֶץ בָּקְטְרִיָּא וּבְנֵי אֲרַם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ הוֹדוּ וּבְנֵי
אֲרַם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כּוּשׁ וּבְנֵי אֲרַם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ
מִצְרַיִם וּבְנֵי אֲרַם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ לוּב וּבְנֵי אֲרַם
אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ אֲתוּרִיָּא וּבְנֵי אֲרַם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ
אַפְרִיקִי וּבְנֵי אֲרַם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ אַפְרִיקִי וּבְנֵי
אֲרַם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ אַפְרִיקִי

שהלכו[1] ואמרו לו. אנו רואין אותך שאתה מטמא[2] את
עצמך. והוא[2] היה אומר להם: אין אתם יודעים שאני
מקבל רוח הטומאה[3] ואין רוח הטומאה מקבלת אותי:
ואין רוח הטומאה[4] מקבלת את הזבין ואת הזבות ואת
הנדות ואת היולדות. כך אין רוח הטומאה מקבלת
את הטהורים: אף כך אין מכת נגעים את הטהורים:
אין נגעים באים אלא על הטמאים. וכן הוא אומר
בתורה: אין נגעים באים אלא על הטמאים. ואין
כל הטמאים מקבלים נגעים אלא אדם בלבד. ואין
נגעים באים אלא על בגדי אדם. ואין בגדי אדם
מקבלים טומאה אלא מאב הטומאה. ואין אב
הטומאה מקבל טומאה אלא מן הטמא. ואין
הטמא מקבל טומאה אלא מן הטמא. ואין
הטמא מקבל טומאה אלא מן הטמא. ואין
הטמא

ܡܬܩܪܒܝܢ: ܡܢ ܟܠ ܙܒܢ ܒܬ ܟܠ. ܡܢ ܙܒܢ ܠܟܢ ܕܒܝ ܒܝܬ ܕܒܝܬ ܕܒܝ ܒܝܬ ܕܒܝ ܒܝܬ ܕܒܝ

ܒܝܬ ܡܫܡܫܢܐ. ܡܢ ܕܐܬ ܠܗ ܒܝܬ ܡܫܡܫܢܐ ܐܝ ܠܐ ܐܬ ܠܗ ܒܝܬ ܡܫܡܫܢܐ: ܐܝ ܠܐ ܐܬ ܠܗ ܒܝܬ ܡܫܡܫܢܐ ܐܝ ܐܬ ܠܗ ܒܝܬ ܡܫܡܫܢܐ: ܐܝ

ܟܠ ܕܫܠܡ: ܕܫ ܒܟܠܗ ܒܪ̈ܟ̈ܬܐ[4] ܒܪܟ ܒܪ ܐܒܐ ܟܠ ܒܪ̈ܟ̈ܬܐ.
ܒܪ̈ܟ̈ܬܐ: ܐܠܗܐ ܕܒܪ̈ܟ̈ܬܐ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ
ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ
ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ
ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ
ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ
ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ
ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ
ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ
ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ
ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ
ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ
ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ
ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ ܒܪ̈ܟ̈ܬ

(1) ܕܒܪ̈ܟ̈ܬ. (2) ܒܪ̈ܟ̈ܬ. (3) ܕܒܪ̈ܟ̈ܬ. (4) ܒܪ̈ܟ̈ܬ.

II 8

ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། །ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། །ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། །ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། །ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། །ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། །ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། །ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ།

(1) ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། (2) ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། (3) ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། (4) ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ནི་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤིན་ཏུ་ཐོས་ཤིག་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ།

ئۆزبېكچە: ئۇيغۇرچە: ئۆزبېكچە: ئۇيغۇرچە: ئۆزبېكچە: ئۇيغۇرچە:

دبك دفسفيه كمصحبة[1]: ثقة دقيقة بكصفية دفسفيه
ك هيه دحدة: وصحة بعة دقيقة دنيحدة ك هيه دحدة
سمحدة ٭ بيه كحمية بحصحية[2] بحة دقيقة: دبه دقيقة
دحدة. وبك ثدقية نقية: دبه نقية بعصحة بك: وصحة
كنكم ٭ بيه كحمية نعم بحة دقيقة: دبه دقيقة
كصدة ضقيقة. نقة ضقيقة دبه وصحة: دبه نقية
دي نقية: دقيقة بعصحة مع صقيقة بحية: وصحة
نقة كحمية ضحكة ضقيقة. وبك ثدقية نقية: دبه
دنكة دقيقة ٭ بيه كحمية صقيقة: وصحة ثقة
كحمية صحبة دقيقة: دبه دقيقة بحة صقيقة دبه
دبه كحمية دقيقة: وصحة دبه دقيقة بحة صقيقة
دبه كحمية دقيقة: وصحة دبه دقيقة بحة صقيقة
دبه كحمية دقيقة: وصحة دبه دقيقة بحة صقيقة

(1) كصحيحة. (2) كحصة. (3) دقيقة. (4) بك بحية دقيقة.

(1) ཁྱོད།

དཀར་ཏེ། ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་ཀར་ཟླ་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ལས་ཟླ་བ་ཡི་ཁྱོད་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་ཀར་ཟླ་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ལས་ཟླ་བ་ཡི་ཁྱོད་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་ཀར་ཟླ་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ལས་ཟླ་བ་ཡི་ཁྱོད་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་ཀར་ཟླ་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ལས་ཟླ་བ་ཡི་ཁྱོད་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་ཀར་ཟླ་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ལས་ཟླ་བ་ཡི་ཁྱོད་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་ཀར་ཟླ་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ལས་ཟླ་བ་ཡི་ཁྱོད་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་ཀར་ཟླ་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ལས་ཟླ་བ་ཡི་ཁྱོད་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་ཀར་ཟླ་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ལས་ཟླ་བ་ཡི་ཁྱོད་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་ཀར་ཟླ་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ལས་ཟླ་བ་ཡི་ཁྱོད་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་ཀར་ཟླ་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ལས་ཟླ་བ་ཡི་ཁྱོད་ཅེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ།

ܕܐܢܫ ܠܐ ܡܫܬܘܠܐ ܠܡܫܬܘܠ ܒܗ : ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܢܫ ܠܐ ܢܫܬܘܠ ܠܡܫܬܘܠ ܒܗ ܐܝ

دِرَهَدِ دِرَدِ دِرَدِ دِرَهَدِ: دِرَهَدِ دِرَدِ دِرَدِ دِرَهَدِ.

סנבמה סמלכמה סמלכמה סמלכ

שם הנהר הזה פישון[1] הנקרא כי הוא יקיף את כל ארץ
החוילה אשר שם זהב.

ומשם הלכתי אל ארץ כוש אשר שם הנהר הנקרא גיחון
הוא הנקרא נילוס. ושם מקום גדול מאד שנקרא מצרים
הישנה: ושם מגדלים גבוהים מאד. ושם הפרעה מלך
מצרים[2] ושם בתי עבודה כוכבים גדולים ונפלאים
מאד. ושם הפרעה מלך מצרים: ושם שם בתי עבודה
אשר בתוכם ארונות[3] של אבנים גדולות מאד. ושם
בתוכם ארון של אבן אחד: ושם שם מלכי מצרים
הקדמונים. ושם בתי עבודה[4] גדולים ונפלאים מאד.
ושם בתי עבודה[5] גדולים ונפלאים מאד. ושם בתי
עבודה[6] גדולים ונפלאים מאד. ושם בתי עבודה[7]
גדולים ונפלאים מאד. ושם בתי עבודה[8] גדולים
ונפלאים מאד. ושם בתי עבודה[9] גדולים ונפלאים
מאד. ושם בתי עבודה גדולים ונפלאים מאד. ושם
בתי עבודה גדולים ונפלאים מאד. ושם בתי עבודה
גדולים ונפלאים מאד. ושם בתי עבודה גדולים
ונפלאים מאד. ושם בתי עבודה

סלה. ויש לזה סמוך: ואומרים הרי הבטיח לנו ארץ זבת חלב ודבש: ועתה הרגתנו: ואין אנו יודעים מה עשה: אמר להם הקב"ה: אני יודע שאתם צדיקים: ואין אתם מבקשים אלא מים: ואני עתיד להביא לכם מים: שנאמר ויבקעו מים: ואין מים אלא תורה: שנאמר הוי כל צמא לכו למים: ואין מים אלא תורה: שנאמר מים עמוקים עצה בלב איש: ואין עצה אלא תורה: שנאמר לי עצה ותושיה: ואין תושיה אלא תורה: שנאמר נצרה תושיה: ואין נצר אלא תורה: שנאמר ונצר מפרי שרשיו יפרה: ואין פרי אלא תורה: שנאמר פרי צדיק עץ חיים: ואין חיים אלא תורה: שנאמר כי חיים הם למוצאיהם: ואין רפואה אלא תורה: שנאמר מרפא לשון עץ חיים: ואין סמנים אלא תורה: שנאמר ועלהו לתרופה: ואין שלום אלא תורה: שנאמר כל בניך למודי ה' ורב שלום בניך: ואין ברכה אלא תורה: שנאמר כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזובו: ואין ישועה אלא תורה: שנאמר ישועת מלכים גדל בנים: ואין גדולה אלא תורה: שנאמר ה' חפץ למען צדקו יגדיל תורה ויאדיר: ואין אדרת אלא תורה: שנאמר ויאדר בצדקה כשריון: ואין כתר אלא תורה: שנאמר עטרת חכמים עושרם: ואין עושר אלא תורה: שנאמר ואוצרותיו נמלא שלל: ואין שלל אלא תורה: שנאמר כשוש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב: ואין שמחה אלא תורה: שנאמר ששון ושמחה יקדמו: ואין כבוד אלא תורה: שנאמר כבוד חכמים ינחלו: ואין יראה אלא תורה: שנאמר יראת ה' היא אוצרו: ואין מתנה אלא תורה: שנאמר כי לקח טוב נתתי לכם תורתי אל תעזובו: ואין ענוה אלא תורה: שנאמר ענוה יראת ה' עושר וכבוד וח

مثلث الحكماء

هُمكمه ذهذهذ: بك هكه عيذسه هُمكمه مُنتهه هُمكمه ميهكتهه[1].

هجك ئهذه هُسهذ مكه حكتحكه: بحذه ذهذهذ: بحذ هكه
هذذهه: ذهذ ذهذ: بحذ ذهذ. ذهذ ذهذ: بحذ هه بك ذهذ
هذه: بحذ هكه ذهذ: كهذ هذذ ذهذهذ بك ذهذ
هعهذ[2]: ذك هه ذهذ هُهذهذ ذهذ سهذ كهذذ
حذهذ. بكحه حهذهك[3] ذهذ: هه: هذه ئذ كهه
ئهضه: هه ذهذه! هجك ذه بكه ذهذ ذهذ
هُهمذه[4] ذهذه: هضهذ كذهذ: ذهذهذ هه ذهذ
ذهذ ذهذهذ. مهمهذ بك بذهذ هُهمذه. بك هجك
هضهذ: هه هُهذ ذهذ. هُهذ ذهذ بك بذهذ
هذذ وهذهذ ذهذ: هُهذ هكه سهذه هه ذهذهه:
هذهه بك هضهذ هكهذ: ذهمه ذهمهه هُهذ[5] هذ
ذهذه[5] هذ هُذهذ هُهكهه ذهذه: ذهذ[6] هه هذه هه
(1) سكه هُهذهمه ذهكهمذ ئهذ هذه حذه ذهذ ذه هُهذهذ: بحذ هذه
هذهذ: هُهذهذ: هُهذهذ هُهمذه ذهمذ هضه ذهذ ذهذهذ: هُهذهذ
هُهذهذ: هُهذهذ هُهذهذ هُهذهذ هُهذهذ هُهذهذ هُهذهذ هُهذهذ
(2) هُهذهذ. (3) حهكحه. (4) ذهذ. (5) ذهذه. (6) هه.

حمكّر بحمّ ذمّ : حمكّر بحمّ ذمّ حمكّر بحمّ ذمّ حمكّر بحمّ ذمّ

ויהי בשמוע יעקב את דברי בניו אשר דברו אל אביהם: ויאמר יעקב אל בניו? למה תתראו? הנה שמעתי כי יש שבר במצרים[1] רדו שמה וקנו לנו משם שבר ונחיה ולא נמות. ויאמרו אחי יוסף אליו: הנה אבינו מצוה אותנו לנסוע אל מצרים ולקנות שבר בעבור נחיה ולא נמות. ואתה אל תירא מפניהם כי אנחנו נלך עמך: ויאמר יעקב: לא אשלח את בנימין עמכם כי אחיו מת ונשאר הוא לבדו מאמו: ויאמרו אליו: אבינו אם לא תשלח את בנימין עמנו לא נלך כי האיש אמר אלינו לאמר: לא תראון פני בלתי אם אחיכם אתכם. ויאמר יעקב: למה הרעותם אלי לגלות לאיש אם יש לכם אח[2] עוד: ויאמרו: השאל שאל האיש לנו ולמולדתנו לאמר: העוד אביכם חי? היש לכם אח? ואנחנו הגדנו לו על פי הדברים האלה[3] הידוע נדע כי יאמר הורידו את אחיכם: ויהודה אמר אל ישראל אביו: שלח הנער אתי ונקומה ונלכה ונחיה ולא נמות גם אנחנו גם אתה גם טפנו: אנכי ערבנו מידי תבקשנו אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך והיתי חטא לך כל הימים: כי לולי התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמים: ויאמר אליהם ישראל אביהם: אם כן אפוא זאת עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים: וכסף משנה קחו בידכם והכסף המושב בפי אמתחותיכם השיבו בידכם אולי מטעות היה: וגם אחיכם קחו ולכו שובו אל האיש: ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש ושלח לכם את אחיכם האחר ואת בנימין ואני כאשר שכלתי שכלתי: ויקחו האנשים את המנחה הזאת ומשנה כסף לקחו בידם ואת בנימין ויקומו וירדו מצרימה ויעמדו לפני יוסף: וירא יוסף את בנימין עמהם ויאמר אל אשר על ביתו: הבא את האנשים הביתה וטבח טבח והכן כי אתי יאכלו האנשים בצהרים: ויעש האיש כאשר אמר יוסף ויבא האנשים בית יוסף: ויראו האנשים כי הובאו בית יוסף ויאמרו: על דבר הכסף אשר שבנו בפעם הראשונה בתחלה אנחנו מובאים הנה להתגלל עלינו ולהפל עלינו לעבדים ואת חמורינו לקחת: ויגשו אל האיש אשר על בית יוסף וידברו אליו פתח הבית לאמר: בי אדוני ירד ירדנו בתחלה לקנות אוכל: ויהי כאשר באנו אל המלון ונפתח את אמתחותינו והנה כסף איש בפי אמתחתו כספנו במשקלו ונשיבנו בידנו: וגם כסף אחר ירדנו בידנו לקנות אוכל לא ידענו מי שם כספנו בתוך אמתחותינו: ויען האיש ויאמר: שלום לכם אל תיראו אלהיכם ואלהי אביכם נתן לכם מטמון באמתחותיכם כספכם בא אלי ויוצא אליהם שמעון: ויבא האיש אל בית יוסף ויתן מים וירחצו רגליהם ויתן מספוא לחמוריהם: ויכינו את המנחה עד בוא יוסף כי שמעו כי שם יאכלו לחם: ויבא יוסף הביתה ויביאו לו את המנחה אשר בידם הביתה ויתנו לו ויאמר להם לשלום: ויאמר: השלום לאביכם הזקן אשר אמרתם החי עודנו? ויאמרו: שלום לעבדך לאבינו עודנו חי ויקדו וישתחוו: וישא את עיניו ויראה את בנימין אחיו בן אמו ויאמר: הזה אחיכם הקטן אשר אמרתם אלי? ויאמר: אלהים יחנך בני: ויבהל יוסף כי נכמרו רחמיו אל אחיו ויבקש לבכות ויבא החדרה ויבך שם: ויאמר: שימו לחם: וישימו לו לבדו ולהם לבדם ולמצרים אשר אתם לבדם כי לא יוכלו המצרים לאכל את הלחם עם העברים כי תועבה היא למצרים: וישבו לפניו הבכור כבכרתו והצעיר כצעירתו ויתמהו האנשים איש אל רעהו: וישא מנות מלפניו אליהם ותרב מנת בנימין מכל מנות אחיו חמש ידות ויאכלו וישתו ויהי עמהם: ויצו יוסף את אשר על ביתו לאמר: מלא את אמתחות האנשים אוכל כאשר יוכלון שאת ושים כסף איש בפי אמתחתו: וגביע הכסף תשים בפי אמתחת הקטן ואת כסף שברו: ויעש כדבר יוסף אשר דבר: האנשים ויצאו הם וחמוריהם משם ויבאו אל בית יוסף: ויצו יוסף את אשר על ביתו לאמר: קום רדף אחרי האנשים ותשיגם ואמרת אליהם: למה שלמתם רעה תחת טובה? הלא זה הגביע אשר ישתה אדוני בו והוא נחש ינחש בו? הרעותם אשר עשיתם: ויהי כאשר השיגם ויאמר אליהם כדברים האלה: ויאמרו אליו: למה ידבר אדוני כדברים האלה? חלילה לעבדיך מעשות כדבר הזה: הנה כספנו אשר מצאנו בפי אמתחותינו השיבונו אליך מארץ כנען ואיך נגנוב מבית אדוניך כסף או זהב? אשר ימצא את גביע אדוני מעבדיך ומת גם נהיה לאדוני לעבדים: ויאמר: גם עתה כדבריכם כן יהי אשר ימצא אתו יהיה לי עבד ואתם תהיו נקיים: וימהרו ויורידו איש אמתחתו ארצה ויפתחו איש אמתחתו: ויחפש בגדול החל ובקטן כלה ויכל ויצא הגביע מאמתחת בנימין: ויקרעו בגדיהם ויעמיסו איש על חמורו וישובו העירה: ויבא יהודה ואחיו בית יוסף והוא עודנו שם ויפלו לפניו ארצה: ויאמר יוסף אליהם: מה המעשה הזה אשר עשיתם? הלא ידעתם כי נחש ינחש איש כמוני? ויאמר יהודה: מה נאמר לאדוני מה נדבר ומה נצטדק? האלהים מצא את עון עבדיך הנה עבדים אנחנו לאדוני גם אנחנו גם אשר נמצא הגביע בידו: ויאמר: חלילה לי מעשות כן האיש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם: ויגש יהודה אליו ויאמר: בי אדוני ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה: אדוני שאל את עבדיו לאמר: היש לכם אב או אח? ונאמר לאדוני: יש לנו אב זקן וילד זקונים קטן ואחיו מת ויותר הוא לבדו מאמו ואביו אהבו: ותאמר אל עבדיך: הורידוהו אלי ואשימה עיני עליו: ונאמר אל אדוני: לא יוכל הנער לעזוב את אביו כי אם יעזוב את אביו ומת: ותאמר אל עבדיך: אם לא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תוסיפון לראות פני: ויהי כי עלינו אל עבדך אבי ונגד לו את דברי אדוני: ויאמר אבינו: שובו שברו לנו מעט אוכל: ונאמר: לא נוכל לרדת אם יש אחינו הקטן אתנו ירדנו כי לא נוכל לראות פני האיש ואחינו הקטן אין אתנו: ויאמר עבדך אבי אלינו: אתם ידעתם כי שני בנים ילדה לי אשתי: ויצא האחד מאתי ואמר: אך טרף טרף ולא ראיתיו עד הנה: וגם את זה לקחתם מעם פני ואסון קרהו והורדתם את שיבתי ברעה שאולה: ועתה כבוא אלי אל עבדך אבי והנער אין אתנו ונפשו קשורה בנפשו: והיה כראותו כי אין הנער ומת ירדו עבדיך את שיבת עבדך אבינו ביגון שאולה: כי עבדך ערב את הנער מעם אבי לאמר: אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך והיתי חטא לך כל הימים: כי לולי התמהמהנו כי עתה שבנו זה פעמים: ויאמר אליהם ישראל אביהם: אם כן אפוא זאת עשו קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים: וכסף משנה קחו בידכם והכסף המושב בפי אמתחותיכם השיבו בידכם אולי מטעות היה: וגם אחיכם קחו ולכו שובו אל האיש: ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש ושלח לכם את אחיכם האחר ואת בנימין ואני כאשר שכלתי שכלתי: ויקחו האנשים את המנחה הזאת ומשנה כסף לקחו בידם ואת בנימין ויקומו וירדו מצרימה ויעמדו לפני יוסף: וירא יוסף את בנימין עמהם ויאמר אל אשר על ביתו: הבא את האנשים הביתה וטבח טבח והכן כי אתי יאכלו האנשים בצהרים: ויעש האיש כאשר אמר יוסף ויבא האנשים בית יוסף: ויראו האנשים כי הובאו בית יוסף ויאמרו: על דבר הכסף אשר שבנו בפעם הראשונה בתחלה אנחנו מובאים הנה להתגלל עלינו ולהפל עלינו לעבדים ואת חמורינו לקחת: ויגשו אל האיש אשר על בית יוסף וידברו אליו פתח הבית לאמר: בי אדוני ירד ירדנו בתחלה לקנות אוכל: ויהי כאשר באנו אל המלון ונפתח את אמתחותינו והנה כסף איש בפי אמתחתו כספנו במשקלו ונשיבנו בידנו: וגם כסף אחר ירדנו בידנו לקנות אוכל לא ידענו מי שם כספנו בתוך אמתחותינו: ויען האיש ויאמר: שלום לכם אל תיראו אלהיכם ואלהי אביכם נתן לכם מטמון באמתחותיכם כספכם בא אלי ויוצא אליהם שמעון: ויבא האיש אל בית יוסף ויתן מים וירחצו רגליהם ויתן מספוא לחמוריהם: ויכינו את המנחה עד בוא יוסף כי שמעו כי שם יאכלו לחם: ויבא יוסף הביתה ויביאו לו את המנחה אשר בידם הביתה ויתנו לו ויאמר להם לשלום: ויאמר: השלום לאביכם הזקן אשר אמרתם החי עודנו? ויאמרו: שלום לעבדך לאבינו עודנו חי ויקדו וישתחוו: וישא את עיניו ויראה את בנימין אחיו בן אמו ויאמר: הזה אחיכם הקטן אשר אמרתם אלי? ויאמר: אלהים יחנך בני: ויבהל יוסף כי נכמרו רחמיו אל אחיו ויבקש לבכות ויבא החדרה ויבך שם: ויאמר: שימו לחם: וישימו לו לבדו ולהם לבדם ולמצרים אשר אתם לבדם כי לא יוכלו המצרים לאכל את הלחם עם העברים כי תועבה היא למצרים: וישבו לפניו הבכור כבכרתו והצעיר כצעירתו ויתמהו האנשים איש אל רעהו: וישא מנות מלפניו אליהם ותרב מנת בנימין מכל מנות אחיו חמש ידות ויאכלו וישתו ויהי עמהם: ויצו יוסף את אשר על ביתו לאמר: מלא את אמתחות האנשים אוכל כאשר יוכלון שאת ושים כסף איש בפי אמתחתו: וגביע הכסף תשים בפי אמתחת הקטן ואת כסף שברו: ויעש כדבר יוסף אשר דבר: האנשים ויצאו הם וחמוריהם משם ויבאו אל בית יוסף: ויצו יוסף את אשר על ביתו לאמר: קום רדף אחרי האנשים ותשיגם ואמרת אליהם: למה שלמתם רעה תחת טובה? הלא זה הגביע אשר ישתה אדוני בו והוא נחש ינחש בו? הרעותם אשר עשיתם: ויהי כאשר השיגם ויאמר אליהם כדברים האלה: ויאמרו אליו: למה ידבר אדוני כדברים האלה? חלילה לעבדיך מעשות כדבר הזה: הנה כספנו אשר מצאנו בפי אמתחותינו השיבונו אליך מארץ כנען ואיך נגנוב מבית אדוניך כסף או זהב? אשר ימצא את גביע אדוני מעבדיך ומת גם נהיה לאדוני לעבדים: ויאמר: גם עתה כדבריכם כן יהי אשר ימצא אתו יהיה לי עבד ואתם תהיו נקיים: וימהרו ויורידו איש אמתחתו ארצה ויפתחו איש אמתחתו: ויחפש בגדול החל ובקטן כלה ויכל ויצא הגביע מאמתחת בנימין: ויקרעו בגדיהם ויעמיסו איש על חמורו וישובו העירה: ויבא יהודה ואחיו בית יוסף והוא עודנו שם ויפלו לפניו ארצה: ויאמר יוסף אליהם: מה המעשה הזה אשר עשיתם? הלא ידעתם כי נחש ינחש איש כמוני? ויאמר יהודה: מה נאמר לאדוני מה נדבר ומה נצטדק? האלהים מצא את עון עבדיך הנה עבדים אנחנו לאדוני גם אנחנו גם אשר נמצא הגביע בידו: ויאמר: חלילה לי מעשות כן האיש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם: ויגש יהודה אליו ויאמר: בי אדוני ידבר נא עבדך דבר באזני אדוני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה: אדוני שאל את עבדיו לאמר: היש לכם אב או אח? ונאמר לאדוני: יש לנו אב זקן וילד זקונים קטן ואחיו מת ויותר הוא לבדו מאמו ואביו אהבו: ותאמר אל עבדיך: הורידוהו אלי ואשימה עיני עליו: ונאמר אל אדוני: לא יוכל הנער לעזוב את אביו כי אם יעזוב את אביו ומת: ותאמר אל עבדיך: אם לא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תוסיפון לראות פני: ויהי כי עלינו אל עבדך אבי ונגד לו את דברי אדוני: ויאמר אבינו: שובו שברו לנו מעט אוכל: ונאמר: לא נוכל לרדת אם יש אחינו הקטן אתנו ירדנו כי לא נוכל לראות פני האיש ואחינו הקטן אין אתנו: ויאמר עבדך אבי אלינו: אתם ידעתם כי שני בנים ילדה לי אשתי: ויצא האחד מאתי ואמר: אך טרף טרף ולא ראיתיו עד הנה: וגם את זה לקחתם מעם פני ואסון קרהו והורדתם את שיבתי ברעה שאולה: ועתה כבוא אלי אל עבדך אבי והנער אין אתנו ונפשו קשורה בנפשו: והיה כראותו כי אין הנער ומת ירדו עבדיך את שיבת עבדך אבינו ביגון שאולה: כי עבדך ערב את הנער מעם אבי לאמר: אם לא הביאתיו אליך והצגתיו לפניך והיתי חטא לך כל הימים:

---

(1) שבר במצרים. (2) אח עוד. (3) הגד הגיד (1. Mose 43, 6).
(4) שבר כשבר הזה. (5) מטמון. (6) כסף משנה כסף כפול.

فِجْدِ هُمْ مِيمْكِ هُمْ مِيمْكِ هُمْ مِيمْك

ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ: ﺃﻣﺎ ﻫﺬﺍ ﻓﻘﺪ ﺻﺎﺭ ﻟﻲ[1] ﺭﺑﺤﺎً. ﻭﻟﻜﻦ ﺍﻟﺤﻖ ﺃﻗﻮﻝ ﻟﻜﻢ[2] ﺃﻳﻀﺎً ﺃﻧﻲ ﺃﺣﺴﺐ ﻛﻞ ﺷﻲﺀ ﺧﺴﺎﺭﺓ. ﻣﻦ ﺃﺟﻞ ﻓﻀﻞ ﻣﻌﺮﻓﺔ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﻳﺴﻮﻉ ﺭﺑﻲ. ﺍﻟﺬﻱ ﻣﻦ ﺃﺟﻠﻪ ﺧﺴﺮﺕ ﻛﻞ ﺷﻲﺀ، ﻭﺃﻧﺎ ﺃﺣﺴﺒﻬﺎ ﻧﻔﺎﻳﺔ ﻟﻜﻲ ﺃﺭﺑﺢ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ: ﻭﺃﻛﻮﻥ ﻭﺟﺪ ﻓﻴﻪ، ﻻ ﻭﺍﻟﻲ ﺑﺮﻱ ﻣﻦ ﺍﻟﻨﺎﻣﻮﺱ ﺍﻟﺬﻱ ﻣﻦ ﺃﺟﻞ ﺍﻹﻳﻤﺎﻥ ﺑﺎﻟﻤﺴﻴﺢ، ﺑﻞ ﺍﻟﺒﺮ ﺍﻟﺬﻱ ﻣﻦ ﺍﷲ ﺑﺎﻹﻳﻤﺎﻥ: ﻟﻤﻌﺮﻓﺘﻪ ﻭﻗﻮﺓ ﻗﻴﺎﻣﻪ[3] ﻭﺷﺮﻛﺔ ﺁﻻﻣﻪ، ﻣﺘﺸﺒﻬﺎً ﺑﻤﻮﺗﻪ: ﻟﻌﻠﻲ ﺃﺑﻠﻎ ﺇﻟﻰ ﺍﻟﻘﻴﺎﻣﺔ ﻣﻦ ﺍﻷﻣﻮﺍﺕ[4]. ﻟﻴﺲ ﺃﻧﻲ ﻗﺪ ﻧﻠﺖ ﺃﻭ ﺻﺮﺕ ﻛﺎﻣﻼً ﺑﻞ ﺃﺳﻌﻰ ﻟﻌﻠﻲ ﺃﺩﺭﻙ[5] ﺍﻟﺬﻱ ﻗﺪ ﺃﺩﺭﻛﻨﻲ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﻳﺴﻮﻉ. ﻳﺎ ﺇﺧﻮﺗﻲ ﺃﻧﺎ ﻟﺴﺖ[6] ﺃﺣﺴﺐ ﻧﻔﺴﻲ ﺃﻧﻲ ﻗﺪ ﺃﺩﺭﻛﺖ. ﻭﻟﻜﻦ ﻫﺬﺍ ﺃﻓﻌﻠﻪ: ﺃﻧﺴﻰ ﻣﺎ ﻫﻮ ﻭﺭﺍﺀ، ﻭﺃﻣﺪ ﻧﻔﺴﻲ ﺇﻟﻰ ﻣﺎ ﻗﺪﺍﻣﻰ[7]. ﺃﺳﻌﻰ ﻧﺤﻮ ﺍﻟﻐﺮﺽ ﻟﻠﺠﻌﺎﻟﺔ[8] ﺍﻟﺴﻤﺎﻭﻳﺔ[9] ﺍﻟﺘﻲ ﻟﺪﻋﻮﺓ ﷲ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ[10] ﻳﺴﻮﻉ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ[11] ﻳﺴﻮﻉ. ﻓﺈﻧﻲ ﻫﻜﺬﺍ ﺃﻓﻜﺮ ﻓﻲ ﻧﻔﺴﻲ ﺃﻧﻲ ﻟﺴﺖ ﺃﻧﺎ ﻗﺪ ﺃﻣﺴﻜﺖ ﺑﻞ ﺃﻧﺴﻰ ﻣﺎ ﻫﻮ ﻭﺭﺍﺀ (ﻭﻫﺬﺍ ﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ ﺃﻓﻌﻠﻪ: ﻣﺘﺸﺒﻬﺎً ﺑﺎﻟﺬﻱ ﻗﺪ ﺳﺒﻖ ﻓﺄﺗﻰ ﺑﻲ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﻳﺴﻮﻉ[12] ﻟﻠﺴﺒﺐ ﻋﻴﻨﻪ.

(ﻭﻫﺬﺍ ﻫﻮ[13] ﺍﻟﺬﻱ ﺃﻧﺎ ﺃﻓﻌﻠﻪ: ﺃﻧﺴﻰ ﻣﺎ ﻫﻮ ﻭﺭﺍﺀ

---

(1) ﻟﻲ. (2) ﻟﻜﻢ. (3) ﻗﻴﺎﻣﻪ. (4) ﺍﻷﻣﻮﺍﺕ. (5) ﺃﺩﺭﻙ. (6) ﻟﺴﺖ. (7) ﻗﺪﺍﻣﻰ. (8) ﺍﻟﺠﻌﺎﻟﺔ. (9) ﺍﻟﺴﻤﺎﻭﻳﺔ. (10) ﺍﷲ. (11) ﻳﺴﻮﻉ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ. (12) ﻳﺴﻮﻉ ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ. ﺍﻟﻤﺴﻴﺢ ﻳﺴﻮﻉ. (13) ﻫﺬﺍ ﻫﻮ ﺍﻟﺬﻱ

بِدَيْنِ مَا يَعْمَدُ بِدَيْنِ وَجْهِ مَا هُوَ. مَدَى

ܟܠ ܡܕ ܕܐܡܪ ܠܟ ܒܪ ܐܢܫ ܕܝܢ: ܡܢܐ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܡܪ ܠܟ ܒܪ ܐܢܫ ܕܝܢ (ܕܐܝ ܠܐ ܐܡܪ ܠܟ ܒܪ ܐܢܫ ܕܝܢ): ܡܢܐ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܡܪ ܠܟ ܒܪ ܐܢܫ ܕܝܢ[1] ܕܐܝ ܠܐ ܐܡܪ ܠܟ ܒܪ ܐܢܫ ܕܝܢ ܐܝ ܐܢ

ئۇ ئەسلىدە ئەرەب ئىدى. ئۇنىڭ ئاتىسى ئەرەب ئىدى. ئۇ ئەرەب ئىدى. ئۇ ئەرەب ئىدى. ئۇ

ויעש המלך (א) משתה גדול לכל שריו ועבדיו את מסבת המלכות (ב) ומדי שנות הימים בהשלם שנים עשר חדש אשר היה המלך אחשורוש בשושן הבירה. ויהי בשנה השלישית למלכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו חיל פרס ומדי הפרתמים והשרים לפניו. בהראותו את עשר כבוד מלכותו ואת יקר תפארת גדולתו ימים רבים מאה ושמונים יום. וכמלאת הימים האלה עשה המלך לכל העם הנמצאים בשושן הבירה למגדול ועד קטן משתה שבעת ימים בחצר גנת ביתן המלך. חוורין כרפס ותכלת אחוזים בחבלי בוץ וארגמן על גלילי כסף ועמודי שיש מטות זהב וכסף על רצפת בהט ושיש ושש ושחלת ודוכרת אבנים. והשקות בכלי זהב וכלים מכלים שונים ויין מלכות רב כיד המלך. ושתיה כדת אין אנס כי כן יסד המלך על כל בית פרעו לעשות איש כרצון כל איש ואיש. גם ושתי המלכה עשתה משתה נשים בבית המלכות אשר למלך אחשורוש.

ביום השביעי כטוב לב המלך ביין אמר למהומן ביזתא חרבונא בגתא אבגתא זתר וכרכס שבעת הסריסים המשרתים את פני המלך אחשורוש. לבוא את ושתי המלכה לפני המלך בכתר מלכות להראות העמים והשרים את יפיה כי טובת מראה היתה. ותמאן המלכה ושתי לבוא בדבר המלך אשר על יד הסריסים ויקצף המלך מאד וחמתו בערה בו. ויאמר המלך לחכמים יודעי העתים כי כן דבר המלך לפני כל יודעי דת ודין. והקרובים אליו כרשנא שתר אדמתא תרשיש מרס מרסנא ממוכן שבעת שרי פרס ומדי הרואים פני המלך הישבים ראשונה במלכות. כדת וכדין לעשות לה דבר על יד הסריס אשר הפקיד המלך על משמרת נשי הבית. ויאמר ממוכן לפני המלך והשרים לא על המלך לבדו עוות המלכה ושתי כי אם על כל השרים ועל כל העמים אשר בכל מדינות המלך אחשורוש. כי יצא דבר המלכה על כל הנשים לבזות בעליהן בעיניהם באמרם המלך אחשורוש אמר לבוא את ושתי המלכה לפניו והיא לא באה. ועתה היום תאמרנה שרות פרס ומדי אשר שמעו את דבר המלכה אשר דברה אל כל שרי המלך ובזיון וקצף הרבה. אם על המלך טוב יצא דבר מלכות ממנו ויכתב בדתי פרס ומדי ואל יעבור אשר לא תבוא ושתי לפני המלך אחשורוש ומלכותה יתן המלך לרעותה הטובה ממנה. ונשמע פתגם המלך אשר יעשה בכל מלכותו כי גדולה היא וכל הנשים יתנו יקר לבעליהן למגדול ועד קטן. ויטב הדבר בעיני המלך ובעיני השרים ויעש המלך כדבר ממוכן. וישלח ספרים אל כל מדינות המלך אל מדינה ומדינה ככתבה ואל כל עם ולשונו כלשונו לתת איש שלום בביתו ומדבר כלשון עמו.

אחרי הדברים האלה כשכך חמת המלך אחשורוש זכר את ושתי ואת אשר עשתה ואת אשר נגזר עליה. ויאמרו נערי המלך משרתיו יבקשו למלך נערות בתולות טובות מראה. ופקד המלך פקידים בכל מדינות ממלכתו ויקבצו את כל נערות בתולות טובות מראה אל שושן הבירה אל בית הנשים אל יד הגא סריס המלך שומר הנשים ונתן תמרוקיהן. והנערה אשר תיטב בעיני המלך תמלוך תחת ושתי. וישב מרדכי בשער המלך. ומרדכי היה יהודי איש ימיני אשר הגלה מירושלים עם הגולה אשר הגלתה עם יכניה מלך יהודה אשר הגלה נבוכדנצר מלך בבל. ויהי אומן את הדסה בת דודו כי אין לה אב ואם והנערה יפת תואר וטובת מראה ובמות אביה ואמה לקחה מרדכי לו לבת. ויהי כשמוע את דת המלך ואת אשר נגזר עליה ויקבצו נערות רבות אל שושן הבירה אל יד הגא ותלקח אסתר אל בית המלך אל יד הגא שומר הנשים. ותיטב הנערה בעיניו ותשא חסד לפניו ויבהל את תמרוקיה ואת מנותיה לתת לה ואת שבע הנערות הראויות לתת לה מבית המלך ויעבירה ואת נערותיה בטוב בית הנשים. אסתר לא הגידה את עמה ואת מולדתה כי מרדכי צוה עליה אשר לא תגיד. ואת כל יום ויום מרדכי מתהלך לפני חצר בית הנשים לדעת את שלום אסתר ואת אשר יעשה בה. ובהגיע תור נערה ונערה לבוא אל המלך אחשורוש מקץ היות לה כדת הנשים שנים עשר חדש כי כן ימלאו ימי מרוקיהן שנים עשר חדש בשמן המור ובסמים ושנים עשר חדש בבשמים ובתמרוקי הנשים. ובבוא הנערה אל המלך ככה תבוא כל אשר תאמר יתן לה לבוא עמה מבית הנשים אל בית המלכות. בערב היא באה ובבקר היא שבה אל בית הנשים השני אל יד שעשגז סריס המלך השומר הפלגשים לא תבוא עוד אל המלך כי אם חפץ בה המלך ונקראה בשם. ובהגיע תור אסתר בת אביחיל דוד מרדכי אשר לקח לו לבת לבוא אל המלך לא בקשה דבר כי אם את אשר יאמר הגי סריס המלך שומר הנשים ותשא אסתר חן בעיני כל רואיה. ותלקח אסתר אל המלך אחשורוש אל בית מלכותו בחדש העשירי הוא חדש טבת בשנת שבע למלכותו. ויאהב המלך את אסתר מכל הנשים ותשא חן וחסד לפניו מכל הבתולות וישם כתר מלכות בראשה ויעשה מלכה תחת ושתי. ויעש המלך משתה גדול לכל שריו ועבדיו את משתה אסתר גם את מדינה הניח לעשות ויתן משאת כיד המלך. ובהקבץ בתולה שנית ומרדכי ישב בשער המלך. אין אסתר מגדת את מולדתה ואת עמה כאשר צוה עליה מרדכי כי את מאמר מרדכי אסתר עושה כאשר היתה באומנתו. בימים ההם בשבת מרדכי בשער המלך כשנים מסריסי המלך מבשמרי הסף בגתן ותרש אשר בקשו לשלח יד במלך אחשורוש. וידע הדבר למרדכי ויגד לאסתר המלכה ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי. ויבקר המלך בדבר ויתלו את שניהם על עץ ויכתב בספר דברי הימים לפני המלך.

(א) ויעש. (ב) מלכותו. (ג) מבצר. (ד) מרוקיהן. (ה) מרוקי. (ו) ושתי. (ז) מבית. (ח) מרוקיהן. (ט) ושתי. (י) ושתי. (יא) ושתי. (יב) ושתי. (יג) ושתי. (יד) ושתי. (טו) ושתי. (טז) ושתי. (יז) ושתי. (יח) ושתי. (יט) ושתי. (כ) ושתי. (כא) ושתי. (כב) ושתי. (כג) ושתי. (כד) ושתי. (כה) ושתי. (כו) ושתי. (כז) ושתי. (כח) ושתי. (כט) ושתי. (ל) ושתי. (לא) ושתי. (לב) ושתי. (לג) ושתי. (לד) ושתי. (לה) ושתי. (לו) ושתי. (לז) ושתי. (לח) ושתי. (לט) ושתי. (מ) ושתי. (מא) ושתי. (מב) ושתי. (מג) ושתי. (מד) ושתי. (מה) ושתי. (מו) ושתי. (מז) ושתי. (מח) ושתי. (מט) ושתי. (נ) ושתי. (נא) ושתי. (נב) ושתי. (נג) ושתי. (נד) ושתי. (נה) ושתי. (נו) ושתי. (נז) ושתי. (נח) ושתי. (נט) ושתי. (ס) ושתי. (סא) ושתי. (סב) ושתי. (סג) ושתי. (סד) ושתי. (סה) ושתי. (סו) ושתי. (סז) ושתי. (סח) ושתי. (סט) ושתי. (ע) ושתי. (עא) ושתי. (עב) ושתי. (עג) ושתי. (עד) ושתי. (עה) ושתי. (עו) ושתי. (עז) ושתי. (עח) ושתי. (עט) ושתי. (פ) ושתי. (פא) ושתי. (פב) ושתי. (פג) ושתי. (פד) ושתי. (פה) ושתי. (פו) ושתי. (פז) ושתי. (פח) ושתי. (פט) ושתי. (צ) ושתי. (צא) ושתי. (צב) ושתי. (צג) ושתי. (צד) ושתי. (צה) ושתי. (צו) ושתי. (צז) ושתי. (צח) ושתי. (צט) ושתי. (ק) ושתי. (קא) ושתי. (קב) ושתי. (קג) ושתי. (קד) ושתי. (קה) ושתי. (קו) ושתי. (קז) ושתי. (קח) ושתי. (קט) ושתי. (ר) ושתי. (רא) ושתי. (רב) ושתי. (רג) ושתי. (רד) ושתי. (רה) ושתי. (רו) ושתי. (רז) ושתי. (רח) ושתי. (רט) ושתי. (ש) ושתי. (שא) ושתי. (שב) ושתי. (שג) ושתי. (שד) ושתי. (שה) ושתי. (שו) ושתי. (שז) ושתי. (שח) ושתי. (שט) ושתי. (ת) ושתי. (תא) ושתי. (תב) ושתי. (תג) ושתי. (תד) ושתי. (תה) ושתי. (תו) ושתי. (תז) ושתי. (תח) ושתי. (תט) ושתי.

132 ڤَرْ ڤَرْ ڤَرْ

מכס יצחק בן יעקב ומשפחתו בשנת תרפ"ו: מי יתן והיו דבריי נשמעים ונכתבים בספר ויהיו לעדות לדורות הבאים: כי הנה בעוד שנים מועטות לא יהיה איש חי אשר ראה בעיניו את הנעשה בימים ההם: ומי יספר את הנעשה בעיר הזאת בימים ההם: ומי יספר את הנעשה בעיר הזאת בימים ההם: ומי יספר את הנעשה בעיר הזאת

ئەم بڕگەیە ڕێزمانێکی ڕێکوپێکی هەبێت بۆ ئەوەی ببێتە ڕێنمایەکی باش بۆ ئەو کەسانەی کە دەیانەوێت بە شێوەیەکی زانستی و ڕێکوپێک قسە بکەن و بنووسن[1]. ئەم ڕێزمانە بە شێوەیەکی گشتی بۆ هەموو ئەو کەسانە دەگونجێت کە دەیانەوێت بە شێوەیەکی ڕێکوپێک و زانستی قسە بکەن و بنووسن[2]. ئەم ڕێزمانە بە شێوەیەکی گشتی بۆ هەموو ئەو کەسانە دەگونجێت کە دەیانەوێت بە شێوەیەکی ڕێکوپێک و زانستی قسە بکەن و بنووسن: ئەگەر کەسێک بیەوێت بە شێوەیەکی ڕێکوپێک و زانستی قسە بکات و بنووسێت، ئەوا پێویستی بە ڕێزمانێکی ڕێکوپێک هەیە. ئەگەر کەسێک بیەوێت بە شێوەیەکی ڕێکوپێک و زانستی قسە بکات و بنووسێت، ئەوا پێویستی بە ڕێزمانێکی ڕێکوپێک هەیە[3]: ئەگەر کەسێک بیەوێت بە شێوەیەکی ڕێکوپێک و زانستی قسە بکات و بنووسێت، ئەوا پێویستی بە ڕێزمانێکی ڕێکوپێک هەیە. ئەگەر کەسێک بیەوێت بە شێوەیەکی ڕێکوپێک و زانستی قسە بکات و بنووسێت، ئەوا پێویستی بە ڕێزمانێکی ڕێکوپێک هەیە[4]: ئەگەر کەسێک بیەوێت بە شێوەیەکی ڕێکوپێک و زانستی قسە بکات و بنووسێت، ئەوا پێویستی بە ڕێزمانێکی ڕێکوپێک هەیە. ئەگەر کەسێک بیەوێت بە شێوەیەکی ڕێکوپێک و زانستی قسە بکات و بنووسێت، ئەوا پێویستی بە ڕێزمانێکی ڕێکوپێک هەیە[5]: ئەگەر کەسێک بیەوێت بە شێوەیەکی ڕێکوپێک و زانستی قسە بکات و بنووسێت، ئەوا پێویستی بە ڕێزمانێکی ڕێکوپێک هەیە[6]. ئەگەر کەسێک بیەوێت بە شێوەیەکی ڕێکوپێک و زانستی قسە بکات و بنووسێت، ئەوا پێویستی بە ڕێزمانێکی ڕێکوپێک هەیە[7]: ئەگەر کەسێک بیەوێت بە شێوەیەکی ڕێکوپێک و زانستی قسە بکات و بنووسێت، ئەوا پێویستی بە ڕێزمانێکی ڕێکوپێک هەیە[8]: ئەگەر کەسێک بیەوێت بە شێوەیەکی ڕێکوپێک و زانستی قسە بکات و بنووسێت، ئەوا پێویستی بە ڕێزمانێکی ڕێکوپێک هەیە[9]: ئەگەر کەسێک بیەوێت بە شێوەیەکی ڕێکوپێک و زانستی قسە بکات و بنووسێت، ئەوا پێویستی بە ڕێزمانێکی ڕێکوپێک هەیە.

---

(1) ئەمەش کۆتا ڕستەی ئەم بڕگەیە. (2) ئەمەش دووبارەکردنەوەیەکی تر. (3) ئەگەر بڕگەکە کۆتایی پێ نەهاتبێت. (4) ئەگەر ئەمە کۆتا ڕستەی بڕگەکە نەبێت. (5) ئەگەر ئەمە کۆتا ڕستەی بڕگەکە نەبێت. (6) ئەمەش دووبارەکردنەوەیەکی تر. (7) ئەمەش دووبارەکردنەوەیەکی تر. (8) ئەگەر ئەمە کۆتا ڕستەی بڕگەکە نەبێت. (9) ئەمەش کۆتا ڕستەی بڕگەکە نەبێت.

ܕܝܘܡܐ[1] ܐܠܐ ܒܫܒܐ. ܘܒܟܠ ܫܢܐ ܒܫܒܐ ܕܩܝܡܬܐ ܒܫܒܐ ܕܩܕܡ ܥܝܕܐ ܕܨܘܡܐ ܕܪܒܐ: ܘܒܝܘܡ ܚܡܝܫܝ ܒܫܒܐ ܕܩܕܡ ܥܝܕܐ ܕܨܘܡܐ ܕܪܒܐ: ܘܒܝܘܡ ܐܪܒܥܐ ܒܫܒܐ ܕܩܕܡ ܥܝܕܐ ܕܨܘܡܐ ܕܪܒܐ: ܘܒܝܘܡ ܫܬܐ ܒܫܒܐ ܕܩܕܡ ܥܝܕܐ ܕܨܘܡܐ ܕܪܒܐ ܕܒܬܪ ܫܒܥ ܫܒܝܢ. ܘܒܫܒܐ ܕܩܕܡ ܥܝܕܐ ܕܨܘܡܐ ܕܪܒܐ: ܫܒܥ ܫܒܝܢ ܫܒܝܩ ܐܢܘܢ ܒܫܒܐ ܕܩܕܡ ܥܝܕܐ ܕܨܘܡܐ ܕܪܒܐ. ܘܒܫܒܐ ܕܩܕܡ ܥܝܕܐ ܕܨܘܡܐ ܕܪܒܐ ܫܒܥ ܫܒܝܢ ܫܒܝܩ ܐܢܘܢ ܒܫܒܐ ܕܩܕܡ ܥܝܕܐ ܕܨܘܡܐ ܕܪܒܐ ܕܒܬܪ

שהוא עשה לעצמו ולבניו ולכל דורותיהם[1] שיהיו מקריבין
אותו בכל שנה ושנה[2] בזמן שיהיה בית המקדש קיים
ומזבח העולה עומד. ומצות עשה לעשות שתי חצוצרות[3]
של כסף ולתקוע בהן בזמן שיתקבצו העדה ובזמן שיסעו
המחנות לדרכם. ומצות עשה לתקוע בחצוצרות בראש
חדשיכם[4] ובמועדיכם[5] ובראש חדשי שנותיכם[6]. ומצות
עשה לתקוע בחצוצרות בכל מלחמה ומלחמה (בזמן שהיו
נלחמין) מלחמת הרשות[7] ומלחמת מצוה[8] ובזמן שיש
בארץ[9] ובזמן שאין בארץ[10]. ומצות עשה לכתוב לעצמו
ספר תורה[11] מדיוק ומבאר. ומצות עשה לכתוב[12] שתי
תורות בשביל המלך. ומצות עשה שלא ישכב המלך
אלא על ספר תורה. ומצות עשה שלא ישא המלך נשים
הרבה. ומצות עשה שלא ירבה המלך סוסים. ומצות עשה
לכתוב לעצמו שירה[13] (שנאמר ועתה כתבו לכם את
השירה הזאת).

(1) לדורות. (2) תמיד. (3) חצוצרות. (4) לחדשים. (5) למועדים.
(6) למשיכם לחדשי השנה שהם ראש השנה ויובל. (7) למלחמת
הרשות. (8) כגון מלחמת מ' יום. (9) לזמן שבית המקדש קיים.
(10) שחרב. (11) ספר תורה. (12) שיכתוב. (13) שנאמר ועתה כתבו
לכם את השירה הזאת.

ܐܦ ܗܝ ܕܒܬܪ ܡܢ ܕܐܡܪ ܠܗ ܒܝ ܕܐܡܪ ܠܗ ܒ

ܐ ܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ (1) ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ (2) ܐܡܪ: ܠܐ ܬܫܬܟܚ ܠܝ ܕܐ ܐܢ ܐܫܬܟܚ ܠܟ ܒܝ ܕܐ ܐܢ ܐܫܬܟܚ ܠܟ ܒܝ (3) ܕܐ ܐܢ ܐܫܬܟܚ ܠܟ ܒܝ

ܕܐܢ ܐܢܫ ܠܐ ܡܫܬܒܚ ܠܡܪܝܡ ܒܫܡܝܐ: ܐܦ ܠܐ ܡܫܬܒܚ ܠܡܪܝܡ ܒܐܪܥܐ: ܡܛܠ ܕܐܢ ܐܢܫ ܠܐ ܡܫܬܒܚ ܠܡܪܝܡ ܒܐܪܥܐ: ܐܦ ܠܐ ܡܫܬܒܚ ܠܡܪܝܡ ܒܫܡܝܐ. ܕܒܪ ܡܫܬܒܚ ܠܡܪܝܡ: ܕܒܪ ܡܫܬܒܚ ܠܡܪܝܡ ܒܫܡܝܐ: ܕܒܪ ܡܫܬܒܚ ܠܡܪܝܡ ܒܐܪܥܐ.

אדם שור[1]: יש מדה לשור שלא יש לאדם. שאם נגח ג' פעמים ברצונו ונתחייב בנזקין שלמים, ואחר כך נגח ולא נתחייב אלא חצי נזק, ואם אדם הרג בשוגג ונתחייב בגלות, ואחר כך הרג ולא נתחייב אלא חצי גלות. ומה ראו חכמים לחלק בין שור לאדם? לפי שהשור אין לו דעת, ואדם יש לו דעת. ומה ראו חכמים לחלק בין שוגג למזיד? לפי שהשוגג אין לו דעת, והמזיד יש לו דעת. ומה ראו חכמים לחלק בין ג' פעמים לג' פעמים? לפי שהשור אין לו דעת, ואדם יש לו דעת

ܫܟܝܚ ܒܝܬ ܡܠܟܐ ܕܡܫܝܚܐ[1] ܕܐܬܒܢܝ ܒܝܬ ܡܠܟܐ ܕܡܫܝܚܐ ܒܫܘܪ ܒܬܪ ܚܕܝܬ. ܒܝܬ ܡܠܟܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܬܒܢܝ ܒܫܘܪ ܒܬܪ ܚܕܝܬ ܫܟܝܚ. ܒܝܬ ܡܠܟܐ ܕܡܫܝܚܐ ܕܐܬܒܢܝ ܒܫܘܪ ܒܬܪ ܚܕܝܬ ܫܟܝܚ ܗܘ ܕܐܬܒܢܝ[1] ܒܫܘܪ ܒܬܪ ܚܕܝܬ ܫܟܝܚ ܗܘ

ܒܝܬ ܐܘ ܒܝܬ ܐܝܟ ܕܐܢܫ ܒܥܠ ܒܝܬ. ܡܢ ܗܢܐ ܐܢ ܡܬܚܙܐ ܠܟ ܕܡܢ ܕܒܝܬ ܐܘ ܒܝܬ ܐܝܟ ܕܐܢܫ ܒܥܠ ܒܝܬ

فاستدعى بالوزير دندان وقال له: ما الذي أشرت به علينا
من قتل الغلام وقد رأيت ما ظهر من أمره؟ فقال له: أيها
الملك السعيد إن الغلام لم يقل شيئاً إلا بعد أن تعلم
صحة ما قاله. فقال له الملك: وكيف السبيل إلى ذلك؟
فقال له الوزير: أن تأمر بإحضار الجارية وتسألها عن
ذلك. فقال الملك: صدقت. ثم أمر بإحضار الجارية
فحضرت بين يديه. فقال لها: ما اسمك؟ فقالت: اسمي
مرجانة. فقال لها: ما حملك على ما فعلت؟ فقالت:
يا مولاي إن الغلام كذاب فيما قاله. فقال لها: ويحك
كيف ذلك؟ فقالت: يا مولاي إن الغلام لم يكن له
أخ ولا أخت ولا عم ولا عمة ولا خال ولا خالة ولا
أحد من أقاربه. وإنما كان له أبوان فقط. وقد ماتا
جميعاً في ليلة واحدة. وكان أبوه قد أوصى إلى رجل
من أصحابه أن يقوم بأمره ويربيه. وكان ذلك الرجل
قد أوصى إلى رجل آخر من أصحابه أن يقوم بأمره
ويربيه. وكان ذلك الرجل قد أوصى إلى رجل آخر من
أصحابه أن يقوم بأمره ويربيه. وكان ذلك الرجل قد
أوصى إلى رجل آخر من أصحابه أن يقوم بأمره ويربيه.

---

(1) ...فاستدعى بالوزير دندان وقال له. (2) ...الجارية.
(3) ...فقالت. (4) ...يا مولاي الجارية. (5) ...إنه. (6) ...فقال.

ܥܡܐ ܕܐܬܐ ܠܡܫܪܝܬܐ[1]. ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܢ[2] ܕܒܥܐ ܠܡܫܪܝܬܐ ܕܠܐ ܐܬܐ ܠܘܬ ܡܫܪܝܬܐ[3]: ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܟܬܒܐ ܕܐܬܐ ܒܫܘܒܥ ܒܫܒܐ (ܡܕܪܫ ܕܝܢ ܥܡ ܕܐܬܐ ܠܡܫܪܝܬܐ[4]. ܘܐ ܟܕ ܐܬܐ ܠܡܫܪܝܬܐ ܕܥܡ ܥܡܐ ܕܐܬܐ: ܐܡܪ ܠܗ ܡܢ ܐܬܐ ܕܒܥܐ[5]. ܐܡܪ ܠܗ ܡܢ: ܐܟܐ ܟ ܡܠܟܐ ܝܐܬ ܒܝ ܒܝܬ: ܘܡܫܟ ܟ ܡܫܟܐ ܕܒܫܒܬ. ܘܡܫܟ ܕܫܪܝ ܠܗ ܡܠܟܐ ܕܫܠܡ ܡܢ ܫܡܝܐ[6]: ܘܐܡ ܕܐܬܐ ܕܒܥܐ[7] ܒܟ ܡܠܟܐ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܢ ܐܬܐ ܕܒܥܐ[8]: ܘܡܫܟ ܕܫܪܝ ܠܗ ܡܠܟܐ ܕܫܠܡ ܡܢ ܫܡܝܐ ܘܡܫܟ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܢ ܐܬܐ ܕܒܥܐ: ܐܡܪ ܠܗ ܡܢ ܐܬܐ ܕܒܥܐ

ניתנה אם תהיה: בזמן שהיא מסכמת לפסק הדין שנתן עליה[1] בסוטה. ואם תאמר: מה ראה לומר כאן ולא אמר כן בשאר כתובות? שאני התם דכתיב: ותמת שם[2]. אמר רחמנא: לא תיתי לה מיתה אלא בפני בעלה. ואם תאמר: מנין לה לאשה שיש לה לשמוע לדברי בעלה? דכתיב: ואל איש תשוקתה[3]

ܒܗ ܒܝܬ ܚܢܢܝܐ: ܐܡܪ ܠܗ ܟܠ ܐܝܠܝܢ ܕܐܬܝ ܥܠ ܡܝ[1]. ܘܐܡܪ ܒܝܬ ܐܒܝ ܕܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܐܒ ܐܚܪ ܒܪ ܐܒ ܘܐܚ ܐܚ

ܫܒܝ ܕܒܓܒܝ ܒܟܪܐ[1] ܠܡܕܝܢܬ ܐܒܝܢ ܘܡܕܒܪܐ. ܫܡ ܒ ܫܡ
ܕܒܫܡ ܚܡܫ ܕܒܫܡ[2]: ܫܡ ܒ ܕܒܫܡ[2] ܕܡܫܟܒ ܒܫܒ
ܕܒܫܡ ܒܓܒ ܕܒܓܒ[3] ܕܒܫܡ ܒ ܒ ܕܒ ܒ ܒ

ואחרי[11]. ומסיים בה בפסוק[12]: ושמחתם לפני ה' אלהיכם אתם ובניכם ובנותיכם ועבדיכם ושפחותיכם והלוי אשר בשעריכם כי אין לו חלק ונחלה עמכם. ואחר כך מתחיל ואומר: ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך[1]. ואומר: שמחים בשמחתו של מקום. ואומר: שמחים בשמחתה של תורה. ואומר: שמחים בשמחתו של בית השואבה. ואומר: שמחים בשמחתן של ישראל. ואומר: שמחים בשמחתן של לויים. ואומר: שמחים בשמחתן של כהנים. ואומר: שמחים בשמחתן של מזבחות. ואומר: שמחים בשמחתן של שלמים. ואומר: שמחים בשמחתן של עולות. ואומר: שמחים בשמחתן של תמידין. ואומר: שמחים בשמחתן של מוספין. ואומר: שמחים בשמחתן של נסכים. ואומר: שמחים בשמחתן של מנחות. ואומר: שמחים בשמחתן של לחם הפנים. ואומר: שמחים בשמחתן של שתי הלחם. ואומר: שמחים בשמחתן של שתי הלחם. ואומר: שמחים בשמחתן של שתי הלחם

ואפילו בדברים שבינו לבין עצמו. ולפיכך צריך שיהא מתבונן בכל דבריו ומעשיו שלא יהא בהם דבר שיש בו קלון לפני אחרים. ואל יהא עושה דברים בסתר שאינו יכול לעשותן בגלוי. ואל יהא מדבר דברים בסתר שאינו יכול לדבר בגלוי. הא למדת שכל שהוא מתבייש מדבר מכוער הרי זה מובדל מן החטא. וכל שאינו מתבייש הרי זה מוכתם בעוונות. ועל זה נאמר[1] הוי מושכי העוון בחבלי השוא וכעבות העגלה חטאה. ואומר[2] חטאתם כתבנית בלי יכתבו. ואומר[3] הכרת פניהם ענתה בם וחטאתם כסדום הגידו לא כחדו. ואומר[4] ומצח נחושה. ואומר[5] ואתה היית לך אשת זונים ולא היה כן בושת. ואומר[6] הגם בושו כי תועבה עשו גם בושת לא יבושו ולא ידעו כלמה. ואומר[7] ותכסה בושת פנינו. ואומר[8] ואתה מצחת אשה זונה מאנת להכלם. ואומר[9] ואתה אמרת לא נואש כי אהבתי זרים ואחריהם אלך. ואומר[10] כי ידעתי בגדוד תבגוד ופושע מבטן קרא לך. ואומר[11] ותאמרי נקיתי אך שב אפו ממני הנני נשפט אתך על אמרך לא חטאתי. ואומר[12] ותאמרי כי נקיה אני אך שב אפו ממני הנני נשפט אתך על אמרך לא חטאתי. ואומר[13] ותאמרי כי נקיה אני אך שב אפו ממני הנני נשפט אתך על אמרך לא חטאתי. ואומר[14] ותאמרי כי נקיה אני אך שב אפו ממני הנני נשפט אתך על אמרך לא חטאתי.

ܡܢ ܫܠܝܚ ܣܟ ܡܫܝܚܐ ܕܝ ܟܕ ܫܡܥ ܒܗ ܟܠ ܚܕ ܡܢ ܐܢܫ ܒܥܠܡܐ ܕܐܦ ܐܢ ܝܕܥܢ ܐܢܚܢ ܒܦܓܪ ܡܫܝܚܐ ܗܟܢܐ ܠܐ ܢܕܥ ܠܗ ܐܦ ܗܫܬܐ: ܗܟ ܐܢ ܡܢ ܡܫܝܚܐ ܐܢ ܒܪܝܬܐ ܚܕܬܐ ܗܘ: ܥܬܝܩܐ ܥܒܪ ܠܗ ܘܗܐ ܟܠ ܚܕܬܐ: ܘܟܠ ܗܠ ܡܢ ܐܠܗܐ ܕܐܦ ܠܢ ܐܬ ܠܗ ܒܡܫܝܚܐ ܘܝܗܒ ܠܢ ܫܘܠܡܢܐ ܕܡܨܥ ܒܝܢ ܐܢܫ ܠܐܠܗܐ: ܘܐܬ ܠܢ ܫܠܝܚܘܬܐ ܕܢܟܪܙ ܠܥܡܡܐ ܕܐܢ ܐܠܗܐ ܒܡܫܝܚܐ ܗܘ ܕܠܐ ܚܫܒ ܠܗܘܢ ܥܒܪܝܗܘܢ ܘܐܬ ܠܢ ܠܡܠܬܐ ܕܫܘܠܡܢܐ: ܗܟ ܐܢ ܫܠܝܚܐ ܐܢܚܢ ܒܡܫܝܚܐ ܐܝܟ ܕܐܠܗܐ ܡܬܚܢܢ ܒ

ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ: ܐܦ ܗܟܢܐ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ: ܐܠܐ ܕܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ[1]. ܐܦ ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ[2] ܕܡܕܝܢܬܐ: ܐܦ ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ[3] ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ. ܐܦ ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ. ܐܦ ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ[4] ܐܦ ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ. ܐܦ ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ. ܐܦ ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ[5]. ܐܦ ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ. ܐܦ ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ[6] ܕܟ. ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ[7] ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ[8] ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ. (ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ ܕܐܦ ܒܗ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ[9] ܟ ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܕܟ ܐܬܪܐ[10]: ܐܘܣܝܐ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ. ܡܟܬܒ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ ܕܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ:

Phil. III 2

(1) ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ. (2) ܕܡܕܝܢܬܐ. (3) ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ. (4) ܘܟܬ.
(5) ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ ܩܕܝܫܬܐ. (6) ܒܝܬ ܡܫܪܝܬܐ. (7) ܡܫܪܝܬܐ. (8) ܐܝܬ ܒܗ ܡܕܝܢܬܐ.
(9) ܡܫܪܝܬܐ ܘܟܬܒܬܐ. (10) ܐܬܪܐ.

ܐܒܕ ܀ ܡܫܟܒܐ ܕܒܫ ܐܒܕ ܀ ܒܪ ܐܒܕ ܒܫ ܀ ܡܫܟܒܐ ܕܒܫ ܐܒܕ ܀
ܒܫ ܐܟܬܒ ܀ ܒܪ ܫܒܩ ܐܟ ܫܒܩ. ܀ ܒܪ ܒܪ ܐܟ ܫܒܩ ܀ ܒܫ ܐܟ
(ܐܟܒܕܫ ܀ ܡܫܟܒܐ ܕܒܫ ܐܒܕ[1]) ܀ ܡܫܟܒܐ ܕܒܫ ܐܒܕ ܀ ܒܫ ܐܟ
ܫܒ ܐܟ ܫܒ ܀ ܒܪ ܫܒ ܐܟ ܫܒ ܀ ܒܪ ܫܒ ܐܟ ܫܒ ܀ ܒܪ ܫܒ ܐܟ
ܫܒ ܀ ܒܪ ܫܒ ܐܟ ܫܒ ܀ ܒܪ ܫܒ ܐܟ ܫܒ ܀ ܒܪ ܫܒ ܐܟ ܫܒ ܀ ܒܪ

אחות אשתו[1] וכן אם[2] אשתו: אסכי[2] לרבי יוחנן בן נורי בשלשה דברים. אלו הן: בן בתו של בנו ובן בתו של בתו. בן בתו של בנו שנשא את אחות אשתו: בן בתו של בתו שנשא את אחות אשתו: (כלומר. אחי[3]).

אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: שלשה דברים שמעתי מפיו ואסכים[4] אני לשנים מהן: אחד שנשא את אחות אשתו ואחד שנשא את אחות אשתו של בנו[5] ואחד שנשא את אחות אשתו של בן בתו. אחד שנשא את אחות אשתו. שנשא את אחות אשתו של בנו. שנשא את אחות אשתו של בן בתו. אחד שנשא את אחות אשתו של בן בתו: (אחד שנשא את אחות אשתו של בן בתו[6]. וכי: מי[4] שנשא את אחות אשתו[7] שנשא את אחות אשתו של בנו[8] שנשא את אחות אשתו של בן בתו. אחד שנשא את אחות אשתו של בן בתו. אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחי: שלשה דברים שמעתי מפיו ואסכים אני לשנים מהן: אחד שנשא את אחות אשתו ואחד שנשא את אחות אשתו של בנו ואחד שנשא את אחות אשתו של בן בתו. אחד שנשא את אחות אשתו. שנשא את אחות אשתו של בנו. שנשא את אחות אשתו של בן בתו. אחד שנשא את אחות אשתו של בן בתו: (אחד שנשא את אחות אשתו של בן בתו[6]. וכי: מי[4] שנשא את אחות אשתו[7] שנשא את אחות אשתו של בנו[8] שנשא את אחות אשתו של בן בתו.

---

(1) חכ. (2) אסכי. (3) כלומר אחמי. (4) אני.
(5) אחות אשתו. (6) אחות אשתו של בן בתו. (7) נשא.
(8) אחות אשתו.

(وكذلك انزلناه[1]) انزلنا القرآن: (حكما عربيا) بلغة العرب: (ولئن اتبعت أهواءهم) في القبلة: (بعد ما جاءك من العلم) أن القبلة الكعبة: (ما لك من الله من ولي) يلي أمرك: (ولا واق) يقيك من عذابه: (ولقد أرسلنا رسلا من قبلك) كما أرسلناك: (وجعلنا لهم أزواجا) نساء: (وذرية) أولادا: (وما كان لرسول أن يأتي بآية) من الآيات: (إلا بإذن الله) بأمره: (لكل أجل كتاب) يعمل بما فيه: (يمحو الله ما يشاء) من الكتاب: (ويثبت) ما يشاء: (وعنده أم الكتاب) اللوح المحفوظ: (وإن ما نرينك بعض الذي نعدهم) من العذاب: (أو نتوفينك) قبل أن نريك ذلك: (فإنما عليك البلاغ) التبليغ: (وعلينا الحساب) المجازاة: (أولم يروا أنا نأتي الأرض) أرض الكفر: (ننقصها من أطرافها) بفتح المسلمين عليها: (والله يحكم) بنصرة دينه: (لا معقب لحكمه) لا راد لقضائه: (وهو سريع الحساب) لأعمال العباد: (وقد مكر الذين من قبلهم) كما مكر كفار مكة: (فلله المكر جميعا) فلا يقدر أحد على مكر إلا بإذنه: (يعلم ما تكسب كل نفس) من خير وشر: (وسيعلم الكفار لمن عقبى الدار) لمن تكون العاقبة المحمودة في الآخرة.

(ويقول الذين كفروا لست مرسلا) إلى الناس: (قل كفى بالله شهيدا بيني وبينكم) على أني رسوله: (ومن عنده علم الكتاب) هم مؤمنو أهل الكتاب: (عبد الله بن سلام[2] وأصحابه) وتميم الداري[3] والنجاشي[4] وأصحابه.

(1) وكذلك أنزلناه. (2) عبد الله بن سلام. (3) تميم الداري. (4) النجاشي.
(5) يحيى. (6) ما نرينك. (7) يحيى. (8) يعمل. (9) ما نرينك. (10) سورة الرعد 26. (11) ننزل.

ומן הדין: הלכה כאחרונים. ואפילו מעשה בית דין
כך ? ועוד שהרי מפורש בדברי הרמב"ם ז"ל שאין
דבריהם של אחרונים בזה ? ועוד מה הוא הדין אם
הלכה כמותם : ואומר לך הלכה זו ואין אומר לך
(1) אמור לך שכך שמעתי ? שכך שמעתי(1) אלא
(2) הלכה זו ? אלא שכך שמעתי : הלכה זו שמעתי
(3) שכך שמעתי(4) ואין אומרים: שכך שמעתי.
שאין אומרים: שכך שמעתי אלא בדבר שיש בו
(5) משנה ברורה : ואין אומרים: שכך שמעתי
(6) אלא בדבר שיש בו משנה ברורה(6) ואין אומרים
(7) בדבר שאין בו משנה ברורה : אלא בדבר שיש בו
משנה ברורה. ואין אומרים: שכך שמעתי אלא
בדבר שיש בו משנה ברורה : ואין אומרים: שכך
שמעתי אלא בדבר שיש בו משנה ברורה. ואין
אומרים: שכך שמעתי אלא בדבר שיש בו משנה
ברורה : ואין אומרים: שכך שמעתי אלא בדבר
שיש בו משנה ברורה.

---

(1) אמר. (2) אמר. (3) כך שמעתי. (4) אמר.
(5) אך אומרים. (6) כהלכה. (7) שאין בו הלכה ברורה.

ཀུན་ཏུ་ཡང་ཡང་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཐེངས་ཀྱི་ཡང་ཡང་ཞེས་བྱ་བ་ཡིན་ཏེ། ཐེངས་ཀྱི་ཡང་ཡང་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཐེངས་ཀྱི་ཡང་ཡང་ཞེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། །ཐེངས་ཀྱི་ཡང་ཡང་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཐེངས་ཀྱི་ཡང་ཡང་ཞེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ་ཞེས་ཟེར་ན་ཡང་།

אֲמַר לֵיהּ: הָכִי אָמַר לָךְ? אַף אַתְּ אֱמוֹר לָהּ: מִשֶּׁנִּבְרָא הָעוֹלָם הָיָה כָּךְ! אֲמַר לֵיהּ: אֲנָא מַה לִּי אֶלָּא דְּאָמְרָה לִי[1]? אֲמַר לֵיהּ: אִי הָכִי דְּאָמְרָה לָךְ, אַתְּ מַאי טַעְמָא לָא אָמְרַתְּ לָהּ? אֲמַר לֵיהּ: אִי אֲנָא אָמְרִי לָהּ הָכִי[2] דַּיְקִינְהוּ לִי שִׁנַּיָּא[3]! אֲמַר לֵיהּ: אִי הָכִי דְּאָמְרָה לָךְ, אַתְּ מַאי טַעְמָא לָא אָמְרַתְּ לָהּ: הָכִי אָמַר לָךְ? אַף אַתְּ אֱמוֹר לָהּ: מִשֶּׁנִּבְרָא הָעוֹלָם הָיָה כָּךְ. אֲמַר לֵיהּ: אִי אֲנָא אָמְרִי לָהּ הָכִי דַּיְקִינְהוּ לִי שִׁנַּיָּא כְּמַגְרְפֵי דְּמַסְמְרֵי. אֲמַר לֵיהּ: אִי הָכִי דְּאָמְרָה לָךְ, אַתְּ מַאי טַעְמָא לָא אָמְרַתְּ לָהּ: אֲנָא אֲמַר לָהּ הָכִי, אֲמַרָה לִי: אִי אַתְּ אָמְרַתְּ לִי הָכִי, אֲנָא אֲמַרִי לָךְ הָכִי[4]. אֲמַר לֵיהּ: אִי הָכִי דְּאָמְרָה לָךְ, אַתְּ מַאי טַעְמָא לָא אָמְרַתְּ לָהּ: אֲנָא אֲמַר לָהּ הָכִי, אֲמַרָה לִי: אִי אַתְּ אָמְרַתְּ לִי הָכִי, אֲנָא אֲמַרִי לָךְ הָכִי

ויהי בימים ההם ויגדל משה ויצא אל אחיו ויפן כה וכה וירא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו: ויאמר למכה רשע למה תכה רעך[1] ויאמר מי שמך לאיש שר ושופט עלינו[2]. ועתה הלכך אמת אתה מבקש להרגני[3] כאשר הרגת אתמול את המצרי[4]: וישמע פרעה[5] ויבקש להרוג את משה[6]. ויברח משה מפני פרעה וישב בארץ מדין[7] וישב על הבאר[8]: ויבא אל בית יתרו ויתן לו יתרו את צפורה בתו לאשה[9]: ותלד לו בן ויקרא את שמו גרשם כי אמר גר הייתי בארץ נכריה[10]:

(1) (כה וכה ראה כאיש אחד ולא ראה אלא מצרי אחד: רעך אף על פי שאינו אחיו אלא מצרי הוא: שר ושופט. (2) תשבץ. (3) תהרגני. (4) המצרי. (5) ויבא. (6) ויבקש. (7) (ויברח: ויתחבא ויתעלם: וישב בארץ מדין.) (8) ויבא. (9) (ויתן: ויתחתן עמו: ויתן לו את צפורה.) (10) ויאמר.

תַּלְמִידָיו: מַהוּ שֶׁיֹּאכְלוּ בְּשַׂר אָדָם וְאַחַר כָּךְ יֹאכְלוּ בְּשַׂר בְּהֵמָה וְחַיָּה וְעוֹף? אָמַר לָהֶם: אֵין הַדָּבָר תָּלוּי אֶלָּא בְּרָצוֹן הָאָדָם. אִם רָצָה לֶאֱכוֹל בְּשַׂר אָדָם מֻתָּר לוֹ. וְאִם רָצָה לֶאֱכוֹל בְּשַׂר בְּהֵמָה וְחַיָּה וְעוֹף מֻתָּר לוֹ. אָמְרוּ לוֹ תַּלְמִידָיו: אִם כֵּן מַה הָיָה לְאָדָם הָרִאשׁוֹן שֶׁנִּצְטַוָּה עַל אֲכִילַת בְּשַׂר אָדָם? אָמַר לָהֶם: לְפִי שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ לְאָדָם הָרִאשׁוֹן אֶלָּא אִשָּׁה אַחַת וְהָיָה מְצֻוֶּה עַל פְּרִיָּה וְרִבְיָה. וְאִם הָיָה אוֹכֵל בְּשַׂר אָדָם הָיָה אוֹכֵל בְּשַׂר אִשְׁתּוֹ. וְהָיָה מְצֻוֶּה עַל פְּרִיָּה וְרִבְיָה וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְקַיֵּם מִצְוָה זוֹ. אָמְרוּ לוֹ תַּלְמִידָיו: וְכִי מִי הָיָה יָכוֹל לְקַיֵּם מִצְוָה זוֹ? אָמַר לָהֶם: אִם הָיָה לוֹ לְאָדָם הָרִאשׁוֹן אֶלָּא אִשָּׁה אַחַת וְהָיָה מְצֻוֶּה עַל פְּרִיָּה וְרִבְיָה וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְקַיֵּם מִצְוָה זוֹ, אֵיךְ הָיָה לוֹ לְאָדָם הָרִאשׁוֹן שְׁתֵּי נָשִׁים וְהָיָה מְצֻוֶּה עַל פְּרִיָּה וְרִבְיָה וְהָיָה יָכוֹל לְקַיֵּם מִצְוָה זוֹ? אָמְרוּ לוֹ תַּלְמִידָיו: אִם כֵּן מַה הָיָה לוֹ לְאָדָם הָרִאשׁוֹן לַעֲשׂוֹת? אָמַר לָהֶם: הָיָה לוֹ לְאָדָם הָרִאשׁוֹן לְהַנִּיחַ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלֵילֵךְ לוֹ לְמָקוֹם אַחֵר וְלִבְנוֹת לוֹ בַּיִת וְלִקְנוֹת לוֹ בְּהֵמָה וְחַיָּה וְעוֹף וְלִשְׂמֹחַ בָּהֶם וְלֹא הָיָה מְצֻוֶּה עַל פְּרִיָּה וְרִבְיָה. אָמְרוּ לוֹ תַּלְמִידָיו: וְכִי מִי הָיָה יָכוֹל לְהַנִּיחַ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלֵילֵךְ לוֹ לְמָקוֹם אַחֵר וְלִבְנוֹת לוֹ בַּיִת וְלִקְנוֹת לוֹ בְּהֵמָה וְחַיָּה וְעוֹף וְלִשְׂמֹחַ בָּהֶם? אָמַר לָהֶם: לְפִי שֶׁלֹּא הָיָה לוֹ לְאָדָם הָרִאשׁוֹן אֶלָּא אִשָּׁה אַחַת וְהָיָה מְצֻוֶּה עַל פְּרִיָּה וְרִבְיָה וְלֹא הָיָה יָכוֹל לְקַיֵּם מִצְוָה זוֹ, אֵיךְ הָיָה לוֹ לְאָדָם הָרִאשׁוֹן שְׁתֵּי נָשִׁים וְהָיָה מְצֻוֶּה עַל פְּרִיָּה וְרִבְיָה וְהָיָה יָכוֹל לְקַיֵּם מִצְוָה זוֹ? אָמְרוּ לוֹ תַּלְמִידָיו: אִם כֵּן מַה הָיָה לוֹ לְאָדָם הָרִאשׁוֹן לַעֲשׂוֹת? אָמַר לָהֶם: הָיָה לוֹ לְאָדָם הָרִאשׁוֹן לְהַנִּיחַ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלֵילֵךְ לוֹ לְמָקוֹם אַחֵר וְלִבְנוֹת לוֹ בַּיִת וְלִקְנוֹת לוֹ בְּהֵמָה וְחַיָּה וְעוֹף וְלִשְׂמֹחַ בָּהֶם וְלֹא הָיָה מְצֻוֶּה עַל פְּרִיָּה וְרִבְיָה. אָמְרוּ לוֹ תַּלְמִידָיו: וְכִי מִי הָיָה יָכוֹל לְהַנִּיחַ אֶת אִשְׁתּוֹ וְלֵילֵךְ לוֹ לְמָקוֹם אַחֵר וְלִבְנוֹת לוֹ בַּיִת וְלִקְנוֹת לוֹ בְּהֵמָה וְחַיָּה וְעוֹף וְלִשְׂמֹחַ בָּהֶם?

(1) הִתְחִיל. (2) כְּשֶׁהָיָה. (3) כְּדֵי. (4) לְהַכְעִיס. (5) לְמַנּוֹת. (6) הִתְחִילוּ. (7) לְהַכְעִיסוֹ. (8) כְּדֵי.

وَهُوَ مَعْنَى قَوْلِهِ: وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ: أَيْ مَا تَشَاءُونَ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ؟ وَهُوَ مَعْنَى قَوْلِهِ: مَا تَشَاءُونَ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ. وَهُوَ مَعْنَى قَوْلِهِ: مَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ: أَيْ مَا تَشَاءُونَ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ. وَهُوَ مَعْنَى قَوْلِهِ: وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ: أَيْ مَا تَشَاءُونَ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ. وَهُوَ مَعْنَى قَوْلِهِ: مَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ: أَيْ مَا تَشَاءُونَ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ. وَهُوَ مَعْنَى قَوْلِهِ: وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ: أَيْ مَا تَشَاءُونَ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ.

فَإِنْ قَالَ قَائِلٌ: فَمَا مَعْنَى قَوْلِهِ: وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ؟ أَلَيْسَ قَدْ شَاءَ أَنْ يَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ وَمِنَ الشَّرِّ؟ قِيلَ: إِنَّ مَعْنَى ذَلِكَ: وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ. وَإِنَّمَا قَالَ ذَلِكَ لِأَنَّ الْخَيْرَ هُوَ الَّذِي أَمَرَ اللَّهُ بِهِ عِبَادَهُ، وَالشَّرَّ هُوَ الَّذِي نَهَاهُمْ عَنْهُ، فَلِذَلِكَ قَالَ: وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ. وَقَدْ قِيلَ: إِنَّ مَعْنَى ذَلِكَ: وَمَا تَشَاءُونَ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ اللَّهُ أَنْ تَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ، لِأَنَّ اللَّهَ قَدْ شَاءَ أَنْ يَعْمَلُوا مِنَ الْخَيْرِ وَمِنَ الشَّرِّ، وَلَكِنَّهُ لَمْ يَشَأْ أَنْ يَعْمَلُوا مِنَ الشَّرِّ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ أَنْ يَعْمَلُوا مِنَ الشَّرِّ، لِأَنَّ اللَّهَ لَا يَشَاءُ أَنْ يَعْمَلَ أَحَدٌ مِنْ خَلْقِهِ مِنَ الشَّرِّ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ أَنْ يَعْمَلَ مِنَ الشَّرِّ، لِأَنَّ اللَّهَ لَا يَشَاءُ أَنْ يَعْمَلَ أَحَدٌ مِنْ خَلْقِهِ مِنَ الشَّرِّ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ أَنْ يَعْمَلَ مِنَ الشَّرِّ، لِأَنَّ اللَّهَ لَا يَشَاءُ أَنْ يَعْمَلَ أَحَدٌ مِنْ خَلْقِهِ مِنَ الشَّرِّ إِلَّا أَنْ يَشَاءَ أَنْ يَعْمَلَ مِنَ الشَّرِّ.

---

(1) مِنْ. (2) فَيَشَاءَ. (3) فَعَمِلَهُ. (4) وَشَرٌّ. (5) فَإِنَّ.

ܕܐܬ ܒܝܫܐ ܕܐܢܫ ܠܐ ܫܦܝܪ ܠܗ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܥܒܕ ܠܗ ܒܥܠܡ.
ܐܡܪ[1] ܠܗ ܡܪܝ ܠܬܠܡܝܕܘܗܝ: ܐܢ ܫܟ ܠܟ ܕܐܢ ܐܢܫ ܢܫܬܘܩ ܠܡܫܬܐ
ܟܠ ܝܘܡܐ ܘܢܫܬܘܩ ܠܡܫܬܐ: ܐܢ ܠܐ ܢܫܬܘܩ ܠܡܫܬܐ ܕܟܠ ܝܘܡܐ
ܐܦ ܫܟ ܠܐ ܢܫܬܘܩ ܠܡܫܬܐ ܕܟܠ ܫܢܬܐ. ܐܦ ܫܟ ܠܐ ܢܫܬܘܩ
ܠܡܫܬܐ ܕܟܠ ܫܢܝܢ ܫܒܥ: ܐܝ ܫܒܥ ܫܢܝܢ ܫܒܥ ܠܝܠܝ: ܐܟ ܠܐ
ܢܫܬܘܩ. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܕܐܢ ܟ ܐܢܫ ܠܐ ܫܒܩ ܠܗ
ܠܐ ܫܒܩ ܠܗ ܐܦ: ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܕܐܢ ܟ ܐܢܫ ܠܐ
ܢܫܒܘܩ ܠܗ ܐܦ ܐܢܐ ܠܐ ܐܫܒܘܩ ܠܗ ܠܥܠܡ. ܐܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ
ܠܟ ܕܐܢ ܟ ܐܢܫ ܠܐ ܫܒܩ ܠܗ ܐܦ ܐܢܐ ܠܐ ܐܫܒܘܩ ܠܗ ܠܥܠܡ.
ܟܕ ܫܡܥ ܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ: ܐܡܪ ܠܗ ܠܡܪܝ: ܐܦ ܐܢܬ ܡܢ ܬܠܡܝܕܘܗܝ
ܐܝܬ ܠܟ. ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܠܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ: ܐܦ ܐܢܐ ܠܐ ܐܝܬ ܠܝ
ܐܠܐ ܕܐܢ ܐܢܫ ܢܫܒܘܩ ܠܗ ܠܡܫܬܐ ܕܟܠ ܝܘܡܐ ܘܢܫܬܘܩ ܠܡܫܬܐ
ܕܟܠ ܫܢܬܐ. ܐܦ ܐܢܐ ܐܫܒܘܩ ܠܗ ܠܥܠܡ. ܐܡܪ ܠܗ ܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ:
ܐܢ ܐܢܫ ܢܫܒܘܩ ܠܗ ܠܡܫܬܐ ܕܟܠ ܫܢܝܢ ܫܒܥ ܠܝܠܝ: ܐܦ ܐܢܐ
ܐܫܒܘܩ ܠܗ ܠܥܠܡ. ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܠܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ: ܐܢ ܐܢܫ
ܢܫܒܘܩ ܠܗ ܠܡܫܬܐ ܕܟܠ ܫܢܝܢ ܫܒܥ ܠܝܠܝ: ܐܦ ܐܢܐ ܐܫܒܘܩ
ܠܗ ܠܥܠܡ. ܐܡܪ ܠܗ ܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ: ܐܢ ܐܢܫ ܢܫܒܘܩ ܠܗ
ܠܡܫܬܐ ܕܟܠ ܫܢܝܢ ܫܒܥ ܠܝܠܝ: ܐܦ ܐܢܐ ܐܫܒܘܩ ܠܗ ܠܥܠܡ.
ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܠܫܡܥܘܢ ܟܐܦܐ: ܐܢ ܐܢܫ ܢܫܒܘܩ ܠܗ ܠܡܫܬܐ
ܕܟܠ ܫܢܝܢ ܫܒܥ ܠܝܠܝ: ܐܦ ܐܢܐ ܐܫܒܘܩ ܠܗ ܠܥܠܡ.

1) Hic incipit lacuna in codice Ourmiensi.

בנין פתח פתוח: שלש בניו לו שני בנין נפתח נפתח
נפתח. שלשה סדר פתח: יי יש נפתח: שמות
שלש נפתח נפתח: נפתח נפתח נפתח לו נפתח
נפתח. שלש נפתח נפתח: נפתח נפתח נפתח לו נפתח
נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח
נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח
נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח
נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח
נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח
נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח
נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח
נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח
נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח
נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח נפתח

ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܡܕܝܢܐ ܕܡܫܬܥܒܕ ܒܗ ܥܒܕ ܐܝ ܠܐ

جَذِيْذَة هبة هدة بَعْدَ هِبَة: حَدَّ كَه بُكَة هِجَة هِبَة هَبَة. بُعْدَ كَه هَلَكَة: هَجَة بَعْدَ هدة هِبَة. بُعْدَ؟ بُعْدَ هَجَة: بُكَة هَجَة. بُعْدَ كَه هَلَكَة: بُعْدَ كَه حمدة: بُكَة جَذِيْذَة؟ بُعْدَ كَه حمدة: هِجَة هِجَة بُكَة جَذِيْذَة هِ هَجَة: هَجَة جَذِيْذَة: هَجَة[1] جَذِيْذَة كَه هِجَة هَوَّة جَسَة بُكَة جَذِيْذَة: بُكِ هَجَة هَذَة جَذِيْذَة: بُكِ هِجَة هَذَة جَذِيْذَة: هَجَة جَذِيْذَة هِ بُكِ بَة هَجَة: هَكَة هَجَة هَوَّة جَذِيْذَة. هَسَجَة هَوَّة جَذِيْذَة: هَكَة هَجَة بُكَة جَذِيْذَة: هَسَجَة هَجَة هَوَّة جَذِيْذَة: جَة بَة: هَجَة بُكَة جَسَة جَذِيْذَة: هَسَجَة جَذِيْذَة هَسَجَة هَوَّة جَذِيْذَة: هَسَجَة هَجَة هَوَّة جَذِيْذَة: هَسَجَة هَجَة هَوَّة جَذِيْذَة: هَسَجَة ه

ויאמר יעקב: אם נתת לי את אחי בידי, הנה אנכי שם לך אות: כל הבא לקחת ממני מנחה, ויפגע בך ושאל ממך: למי אתה ומי רעיתך? ואמרת: לעבדך ליעקב. ואם יקבל ממך, אז תדע כי אהבני. ויאמר יעקב: אם כן, אנכי אשלח לו מנחה, ואם לא יקבל ממני, אז אדע כי לא

بِهِ مَلِكُ دِينِ مَسِيحِ لِأَنَّهُ يَعْلَمُ: دِينُ مَلِكِ
سَيِّدِ لِأَنَّكَ مَلِكٌ.

مَلِكٌ أَيْضًا: كَ هَذَا هُوَ[1] مَعْنَاهُ[2]
لِأَنَّهُ: مَسِيحٌ[3] هُوَ أَيْ هَكَذَا. مَعَ
بَلْ مَلِكٌ: مَلِكُ مَلِكٌ لِأَنَّهُ لِأَنَّهُ لِأَنَّهُ.
مَلِكُ لِأَنَّهُ لِأَنَّهُ أَيْضًا: لِأَنَّهُ أَيْضًا: لِأَنَّهُ
لِأَنَّهُ مَلِكٌ مَلِكٌ لِأَنَّهُ: لِأَنَّهُ[4] لِأَنَّهُ
مَعَ مَلِكٌ: هُوَ كَ أَيْضًا مَلِكٌ لِأَنَّهُ
مَلِكٌ[5]. مَلِكُ مَلِكٌ مَلِكٌ: لِأَنَّهُ مَلِكٌ
لِأَنَّهُ لِأَنَّهُ. مَلِكٌ كَ أَيْضًا لِأَنَّهُ
مَعَهُ لَيْسَ: أَيْ بَلْ لِأَنَّهُ لِأَنَّهُ مَعَهُ. مَلِكٌ
مَعَهُ مَلِكٌ: لِأَنَّهُ مَلِكٌ مَعَ مَلِكٌ: لِأَنَّهُ
لِأَنَّ أَيْضًا بَلْ لِأَنَّهُ مَلِكٌ لِأَنَّهُ. مَلِكٌ
أَيْضًا بَلْ بَلْ مَلِكٌ لِأَنَّهُ لِأَنَّهُ: مَلِكٌ
لِأَنَّهُ مَلِكٌ. مَلِكٌ مَلِكٌ أَيْ مَلِكٌ: لِأَنَّهُ
مَلِكٌ مَلِكٌ مَلِكٌ؟ بَلْ مَلِكٌ مَلِكٌ لِأَنَّهُ
لِأَنَّهُ مَلِكٌ لِأَنَّهُ لِأَنَّهُ مَلِكٌ لِأَنَّهُ
مَلِكٌ: مَلِكٌ. أَيْ مَلِكٌ لِأَنَّهُ[6] لِأَنَّهُ.
مَلِكٌ لِأَنَّهُ: لِأَنَّهُ مَلِكٌ مَلِكٌ لِأَنَّهُ
مَلِكٌ: أَيْ لِأَنَّهُ مَلِكٌ مَلِكٌ لِأَنَّهُ بَلْ لِأَنَّهُ:

(1) هُوَ. (2) مَعْنَاهُ. (3) مَسِيحٌ. (4) لِأَنَّهُ. (5) مَلِكٌ.
(6) مَلِكٌ.

בן נקלה[1] ומבזה[2] ומחוסר כל: ויהי כאשר ראה אברהם את העבדים שהיו לו מרבים ומתעשרים ומתגדלים ומתפארים ומתנשאים ומתרוממים ומתגאים ומתנבאים ומתנשקים ומתחבקים ומתנחמים ומתנוחמים ומתנחלים ומתנחלים ומתנחל

مَدَنِ هُدَيْنَ هُدَيْنَ هُدَيْنَ هُدَيْنَ هُدَيْنَ

שבועת העדות מנין? תלמוד לומר (ויקרא ה) "ונפש כי תחטא ושמעה קול אלה והוא עד או ראה או ידע אם לא יגיד ונשא עונו". יכול אפילו ראה ראיה שאינה מצוה ת"ל "או ידע" מה ידיעה האמורה להלן ראיה שהיא מצוה אף כאן ראיה שהיא מצוה. ומה ראיה האמורה להלן ידיעה שהיא מצוה אף כאן ידיעה שהיא מצוה. ומה ידיעה האמורה להלן שמיעה אף כאן שמיעה. ומה שמיעה האמורה להלן בדיינין אף כאן בדיינין. ומה שמיעה האמורה להלן בדיינין שהיא מצוה אף כאן בדיינין שהיא מצוה

كِ دِسَّبَ هَمهُ زَمَّ. أَمَدَ[1] كِه حِمدَّوُهِ: دَحْبُّحْتَ هُحَمُّهُ زَمَّ. حِحكَ دهمدَّسَّ هِحَّبَ هِمَّ: مَّهُ حِحَّهُ هُحَمُّهُ دَحْبُّحْتَ هُحَمُّهُ زَمَّ. أَمَدَ كِه هُحَمَّ: هُحَمُّهُ دَحْبُّحْتَ هُحَمُّهُ زَمَّ. دِبُكَ هِهُ دَحْبُّحْتَ هُحَمُّهُ هِمَّ دهمدَّسَّ: دِبُكَ هِهُ دَحْبُّحْتَ هُحَمُّهُ؟ أَمَدَ: لِم هَدَ هُحَمُّهُ: دِهَحْبُّحْتَ هُحَمُّهُ؟ حِحكَ؟ أَمَدَ كِه حِمدَّوُهِ: هُحَمَّ هَمهُ هُوَ هِمَّ دهمدَّسَّ: هُكِهُ أَهمهُ. هُحَمَّ: هِمَّ هُوَ هُحَمُّهُ هُحَمُّهُ: هُكِهُ كَهُ هُحَمُّهُ[2]. هُحَمُّهُ: هُكِهُ هِحَمَّ دِسَّبَ: هُحَمُّهُ. أَمَدَ[1] كِه هُحَمَّ: حِمَّ أَهحَمَّ؟ أَمَدَ[1] كِه مَّهُ هَدَ. دَحْبُّحْتَ هُحَمُّهُ: دَكَّهَ هَدَّهَ: دَكِ دِسَّحَمَّ هُحَمُّهُ. أَمَدَ كِه هُحَمَّ: هُمَّه دِأَهحَمَّ؟ أَمَدَ[1] كِه هُحَمَّ: هُحَمُّهُ دِهَحْبُّحْتَ هُحَمُّهُ: دِهِ هُحَمُّهُ هُكِهُ دِهِ هُحَمُّهُ هُحَمُّهُ: دَحْبُّحْتَ هُحَمُّهُ: دَكَّهَ. أَمَدَ كِه هُحَمَّ: هُكِهُ هِحَمَّ؟ أَمَدَ كِه هُحَمَّ: دَحْبُّحْتَ هُحَمُّهُ: دَكَّهَ هُحَمُّهُ؟ أَمَدَ حِحكَ هُحَمُّهُ: كَه حِمهُحَمُّهُ هُحَمُّهُ: حِحكَ دهمدَّسَّ هُحَمُّهُ: كَه حِمهُحَمُّهُ هُحَمُّهُ: أَمَدَ كِه هُحَمَّ: دَحْبُّحْتَ هُحَمُّهُ: دَكَّهَ هُحَمُّهُ: (هُحَمُّهُ هُحَمُّهُ[3] زَمَّ دِبُكَ لِم هَدَ زَمَّ: دَكَّهَ دَحْبُّحْتَ هُحَمُّهُ: دَكَّهَ هُحَمُّهُ: دَكَّهَ هُحَمُّهُ: دَكَّه

ཁྱེད་ཀྱིས་ཅི་ཞིག་ཏུ་ཡོད་ཅེས་ཞུས་པ་ཡིན་ནོ། དེ་ནས་ཁོང་ཚོས་ཀྱང་ཁྱེད་ཀྱི་ཡིག་ཆ་ཁག་ཏུ་ཞུགས་པ་ཡིན་ནོ་ཞེས་ཟེར་བ་ཡིན།

ביום[1] הביכורים[2] מביאין לבית הכנסת ומניחין אותן לפני התיבה ואומרין מקרא ביכורים: כי תבואו אל הארץ וגו' ואומרין שבעת ימים תאכל מצות: ואומרין מקרא ביכורים: ויקח הכהן הטנא וגו' ואומרין מקרא ביכורים: ויאמר אלהים אל משה וגו' ואומרין מקרא ביכורים: ויאמר משה אל העם

ולא יתן לו אלא מעות שהיו בעת הלואה. ואם
נתן לו מעות שאינן מעות עכשיו, כגון שהיו
מעות מלכות אחרת, או שהיו מעות שנפסלו
מלהיות מעות, אינו יכול לומר לו: מעות
שהלויתני אינן מעות עכשיו, אלא יתן לו
מעות עכשיו כשיעור שהלוהו. ואם היו
מעות שנתייקרו או שנתוזלו, יתן לו כפי
מה שהיו שוים בעת שהלוהו. ואם היו
מעות שנתבטלו מלהיות מעות, כגון שהיו
מעות מלכות שמתה

فِعل لَحِق نَقَد حَبِّ حَدَوْتُ: هذا حِبكِي صِفة سكِين فِعلِي
نِسكِي حِبهِيَة: مِبهِسكِي نِسكِي حِبهِيَة. مِبدَوِي
حلَقَ: حِبهِل مِعبِسَة مِبهِيل نَقَد. نِبهَة هَبهَة
سَحَبَة: نِبَة يِعِنَ جَبدَة نِبهَبِل؟ مِبنَة نِبَة؟
حِبَة حِيل وَهَن[1]: مُدَهِنَ: حِبَة حِبِسَ مُدَهِنَة:
حِبَة حِيل حِبهِيَة مِعبِيَة. حِبَة نِك هَه هَ

ڤ؛ ڤڎڽڽڎ! ڤ؛ ڤڎڽڽڎ ماسڤڎ ڤڎڽڽڎ: ڤنڎڎ ڎڎ ڤنڎمڤڎڽڎ ڤ؛ ڤڎڽڽڎ! ڤ؛ ڤڎڽڽڎ ماڤڤنجڤ ڤڎڽڽڎ: ڤڎڽڎ ڎڎ ڤنڎمڤڎڽڎ ڤڎڽڽڎ! ڤ؛ ڤڎڽڽڎ[1]: ڤنڎڽڽڎ ڤنڎمڤڎڽڎ ڤڎڽڽڎ ڤنڎمڤڎڽڎ: ڤڎڽڽڎ! ڤ؛ ڤڎڽڽڎ ڤنڎمڤڎڽڎ ڤڎڽڽڎ: ڤڎڽڽڎ ڎڎ ڤنڎمڤڎڽڎ ڤڎڽڽڎ! ڤ؛ ڤڎڽڽڎ ماڤڤنجڤ: ڤن

ܗܘ ܕܐܬܝ ܠܗ ܠܡܠܟܘܬ ܐܘܪܗܝ: ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܒܗ ܡܪܢ ܐܝ ܕܐܬ ܐܢ ܐܬ ܐܝ ܕܐܬ ܐܢ ܐܬ ܐܝ ܕܐܬ ܐܢ ܐܬ

...וְכֵן בְּיוֹם שֶׁהָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ: וְכֵן הָיָה אוֹמֵר: ...
...שֶׁהָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן הָיָה אוֹמֵר: ...
...בְּיוֹם שֶׁהָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן הָיָה אוֹמֵר: ...
...בְּיוֹם שֶׁהָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן הָיָה אוֹמֵר: ...
...בְּיוֹם שֶׁהָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן הָיָה אוֹמֵר: ...
...בְּיוֹם שֶׁהָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן הָיָה אוֹמֵר: ...
...בְּיוֹם שֶׁהָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן הָיָה אוֹמֵר: ...
...בְּיוֹם שֶׁהָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן הָיָה אוֹמֵר: ...
...בְּיוֹם שֶׁהָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן הָיָה אוֹמֵר: ...
...בְּיוֹם שֶׁהָיָה בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ. וְכֵן הָיָה אוֹמֵר: ...

(1) ...: (2) ... (3) ...

ཁྱོད་ཀྱི་ཐུགས་ཀྱི་ནང་ན་ཡོད་པ་ཤེས་པ་ཡིན་ནོ། ཁྱོད་ཀྱིས་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཡིས་ཀུན་ཏུ་བཟང་པོ་ཡི་ཞིང་ཁམས་ཀྱི་ཕྱོགས་ཀྱི་ཐ་མ་ཤིན་ཏུ་རྒྱ་ཆེ་བ

ڈیڑھ ڈیڑھ ڈیڑھ ڈیڑھ ڈیڑھ ڈیڑھ

ܕܐܬܝ ܠܗ ܠܡܫܝܚܐ ܟܝ ܐܡܪ ܠܗ: ܕܐܒܐ ܠܝ ܕܐܬ ܒܝ ܠܐ ܢܦܠ ܥܠ ܐܪܥܐ ܐܠܐ ܒܫܥܬܐ ܕܡܬܬܝ ܐܢܐ ܐܙܠ ܠܘܬ ܐܒܝ ܘܐܒܐ ܐܬܐ ܠܘܬܝ: ܘܐܢ ܐܙܠ ܠܘܬ ܐܒܝ ܘܐܒܐ ܐܬܐ ܠܘܬܝ ܠܐ ܐܫܬܘܩ ܠܝ ܡܢ ܐܒܐ ܘܠܐ ܡܢ ܐܡܐ ܐܠܐ ܐܢ ܐܫܬܘܩ ܠܝ ܡܢ ܐܒܐ ܘܡܢ ܐܡ

ئەگەر ئاوەڵناوەکە بەرکارێکی هەبێت: ئاسمانێکی پڕ لە ئەستێرە: ئاسمانێکی پڕ ئەستێرە: ئاسمانێکی ئەستێرەپڕ[1]. ئاوەڵناوی هۆکاری[2]: هۆکار: ئەو شتەی کە ڕووداوێک دروست دەکات: هۆکاری[3] ڕووداوەکە: ئاوەڵناوی هۆکاری: ئاوەڵناوێک کە ڕووداوێک دروست دەکات: ئاوەڵناوی هۆکاری: هۆکاری[4]: ئاوەڵناوی هۆکاری ئاوەڵناوێکە کە ڕووداوێک دروست دەکات. ئاوەڵناوی هۆکاری ئاوەڵناوێکە کە ڕووداوێک دروست دەکات

مَحَدَ سَيْنَبِهِ كَهُمِ كَتَبَ هَجَنَبِ كَ: هَكَسَنَّ هَيْنَبِهِ
كَ. هَيْهِ سِكَهِهِ هَسَيَّهِ هَيْهِ هَمَّهَ: هَيْهِ هَكَ
حَكَمَّهَ هَهَ هَنَّهَ هَجَ سَيَّهِ هَمَّهِ: حَيَّهِ
كَ جَيْهَمِ. هَبَّهَ هَ هَجَكَ حَكَبَّهِ هَيْهِ؟ هَهَهَمِ
هَبَّهَ هَ هَمَّهَ هَيْهِ جَ هَجَهَ؟ هَجَ هَيْهِ هَجَهَمَّهَ
كَهَّكَ! هَجَ حَهَبَّهِ هَبَّهَ هَهَهَمَّهَ كَهَّهَ!
هَبَّهَ هَيْهِ هَجَهَ هَ حَنَّهَ هَجَبَّ كَجَبَّ هَحَبَسَّ هَدَ:
هَ هَهَبَّهَ هَيْهِ هَحَبَهَ كَحَبَهَ هَبَّهَ.

هَهَيْهِ[1] حَهَدَ هَيْهَ هَيْهَ حَيْهَبَّ: هَبَّ بَحَبَ:
هَجَكَ حَكَبَّ هَهَهَهَبَّ. هَجَكَ هَكَبَّ هَ كَ: هَيْجَكَ
كَ حَهَبَّهَ. هَبَّ (هَبَّ هَهَبَّهَ[2] هَيْهَ هَبَّ: هَيْجَكَ
هَكَ هَيْجَهَ. هَبَّ (هَبَّ كَبَّ هَكَّهَ[3] هَبَّ: هَيْجَكَ
هَجَكَ هَيْهَهَ. هَكَبَ[4] هَيْهَجَكَ هَيْكَهَ حَكَبَّ هَبَّ:
هَجَبَ هَيْهَ هَبَّ هَجَهَ. هَجَكَ هَيْهَهَمَّهَ كَهَبَّ هَيْهَ:
هَجَكَ هَيْهَهَ هَبَ هَجَكَهَهَ هَيْهَبَ حَهَبَّهَ.
هَجَكَ هَهَبَ كَ هَيْهَ حَكَمَّهَ هَبَّ: هَجَكَ هَهَبَ كَ
هَيْهَ حَيْهَبَّ هَبَهَ. هَجَكَ هَكَ هَيْهَ هَيْهَ هَيْهَهَ
هَيْهَبَّ: هَهَيْهَبَّهَ هَهَكَهَ[5]: هَجَهَبَّهَ هَيْهَ هَيْهَ:
هَهَهَيْهَهَ هَيْهَهَ هَهَيْهَ هَيْهَبَ: هَهَبَّهَ هَيْهَهَ هَيْهَ:
هَيْكَهَ هَهَكَهَ حَجَ هَيْهَبَّ. هَجَكَ هَكَ هَيْهَ هَيْهَ

(1) هَهَيْهِ. (2) هَيْهَ حَهَبَّهَ. (3) هَبَّ هَيْهَ كَبَّ هَهَكَّهَ.
(4) هَكَبَ هَيْهَ. (5) هَهَهَكَهَ.

וְכֵן (כְּמוֹ שֶׁכָּתַב[1]) הָעוֹמְדִים לְפָנֶיךָ כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב. וְכֵן כְּשֶׁיֵּשׁ מִשּׁוּם כַּוָּנָה אַחֶרֶת שֶׁהוּא חָשׁוּב יוֹתֵר מִכַּוָּנָה זוֹ: כְּגוֹן שֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשּׁוּם מִצְוָה אַחֶרֶת שֶׁהוּא חָשׁוּב יוֹתֵר מִכַּוָּנָה זוֹ. וְכֵן כְּשֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשּׁוּם כַּוָּנָה אַחֶרֶת שֶׁהוּא חָשׁוּב יוֹתֵר מִכַּוָּנָה זוֹ: כְּגוֹן שֶׁהָיָה מִתְפַּלֵּל בְּבֵית הַכְּנֶסֶת וְרוֹצֶה לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵיתוֹ כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לְבוֹ[2] פָּנוּי לְכַוָּנָה. וְכֵן כְּשֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשּׁוּם דֶּרֶךְ אֶרֶץ: כְּגוֹן שֶׁהָיָה מְצַפֶּה לְאוֹרְחִים שֶׁיָּבוֹאוּ לְבֵיתוֹ וְרוֹצֶה לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵיתוֹ כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לְבוֹ פָּנוּי לְכַוָּנָה. וְכֵן כְּשֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשּׁוּם שֶׁהוּא מְצַפֶּה לְשָׁלִיחַ צִבּוּר[3] שֶׁיָּבוֹא לְבֵיתוֹ וְרוֹצֶה לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵיתוֹ כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לְבוֹ פָּנוּי לְכַוָּנָה. וְכֵן כְּשֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשּׁוּם שֶׁהוּא מְצַפֶּה לְשָׁלִיחַ צִבּוּר שֶׁיָּבוֹא לְבֵיתוֹ וְרוֹצֶה לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵיתוֹ כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לְבוֹ פָּנוּי לְכַוָּנָה. וְכֵן כְּשֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשּׁוּם שֶׁהוּא מְצַפֶּה לְשָׁלִיחַ צִבּוּר שֶׁיָּבוֹא לְבֵיתוֹ וְרוֹצֶה לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵיתוֹ כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לְבוֹ פָּנוּי לְכַוָּנָה[4]. וְכֵן כְּשֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשּׁוּם שֶׁהוּא[5] חוֹלֶה וְרוֹצֶה לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵיתוֹ כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לְבוֹ פָּנוּי לְכַוָּנָה. וְכֵן כְּשֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשּׁוּם שֶׁהוּא מְצַפֶּה לְשָׁלִיחַ צִבּוּר שֶׁיָּבוֹא לְבֵיתוֹ וְרוֹצֶה לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵיתוֹ כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לְבוֹ פָּנוּי לְכַוָּנָה. וְכֵן כְּשֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשּׁוּם שֶׁהוּא חוֹלֶה וְרוֹצֶה לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵיתוֹ כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לְבוֹ פָּנוּי לְכַוָּנָה. וְכֵן כְּשֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשּׁוּם שֶׁהוּא מְצַפֶּה לְשָׁלִיחַ צִבּוּר שֶׁיָּבוֹא לְבֵיתוֹ וְרוֹצֶה לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵיתוֹ כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לְבוֹ פָּנוּי לְכַוָּנָה. וְכֵן כְּשֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשּׁוּם שֶׁהוּא חוֹלֶה וְרוֹצֶה לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵיתוֹ כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לְבוֹ פָּנוּי לְכַוָּנָה. וְכֵן כְּשֶׁיֵּשׁ לוֹ מִשּׁוּם שֶׁהוּא מְצַפֶּה לְשָׁלִיחַ צִבּוּר שֶׁיָּבוֹא לְבֵיתוֹ וְרוֹצֶה לְהִתְפַּלֵּל בְּבֵיתוֹ כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לְבוֹ פָּנוּי לְכַוָּנָה.

---

(1) כְּמוֹ שֶׁכָּתַב. (2) כְּדֵי שֶׁיִּהְיֶה לְבוֹ. (3) שֶׁלִּיחַ צִבּוּר. (4) לְכַוָּנָה. (5) שֶׁהוּא.

ותקח. ותשם בתוכה: ותשם את הילד בתוכה. ותצפה
בתוכה. ותראה בתוכה: ראתה כמה בתוכה. ותשלח
בתוכה. ותשלח את אמתה: אמתה של עצמה.

ותפתח ותראהו את הילד: ותפתח את התיבה ותראהו
ותראה זה: ראתה זה בכה. ותחמל עליו: ותחס עליו
ותאמר מילדי העברים: מילדי העברים. ותאמר אל
בתיה: אל בתיה. לכי קרא לי: לכי קרא לי. ותלך
העלמה: ותלך העלמה. ותקרא את אם הילד: ותקרא
את אם הילד. אמר לה: אמר לה. שכרך עלי: שכרך
עלי. ותקח האשה: ותקח האשה. ותניקהו: ותניקהו.
ויגדל הילד: ויגדל הילד. ותביאהו לבת פרעה: ותביאהו
לבת פרעה. ויהי לה לבן: ויהי לה לבן. ותקרא שמו
משה: ותקרא שמו משה. כי מן המים משיתיהו: כי
מן המים משיתיהו. ויהי בימים ההם: ויהי בימים
ההם. ויגדל משה: ויגדל משה. ויצא אל אחיו: ויצא
אל אחיו. וירא בסבלתם: וירא בסבלתם. ויפן כה
וכה: ויפן כה וכה. וירא כי אין איש: וירא כי אין
איש. ויך את המצרי: ויך את המצרי. ויטמנהו בחול
הסמוך: ויטמנהו בחול הסמוך. ויצא ביום השני:
ויצא ביום השני. ויאמר לרשע: ויאמר לרשע. למה
תכה רעך: למה תכה רעך. ויאמר מי שמך: ויאמר
מי שמך. ויירא משה: ויירא משה. אכן נודע הדבר:
אכן נודע הדבר. ויברח משה: ויברח משה. מפני
פרעה: מפני פרעה. וישב בארץ מדין: וישב בארץ
מדין. וישב על הבאר: וישב על הבאר. ולכהן מדין:
ולכהן מדין. שבע בנות: שבע בנות. ותבאנה ותדלנה:
ותבאנה ותדלנה. וירעה את צאן: וירעה את צאן.
ויבאו אל רעואל: ויבאו אל רעואל. ויאמר אל בנותיו:
ויאמר אל בנותיו. ואיה זה: ואיה זה. ותאמרנה אל
רעואל: ותאמרנה אל רעואל. איש מצרי: איש מצרי.
הצילנו מיד הרועים: הצילנו מיד הרועים. וגם דלה
דלה לנו: וגם דלה דלה לנו. ויהי כבואן: ויהי כבואן.
ויאמר אל בנותיו: ויאמר אל בנותיו. ואיפה הוא:
ואיפה הוא. מדוע עזבתן: מדוע עזבתן. קראן לו:
קראן לו. ויאכל לחם: ויאכל לחם. ויואל משה:
ויואל משה. ויתן את צפורה: ויתן את צפורה. ותלד
בן: ותלד בן. ויקרא את שמו: ויקרא את שמו.
ויהי הימים: ויהי הימים. ויאנחו בני ישראל: ויאנחו
בני ישראל. ויזעק: ויזעק. ותעל שועתם: ותעל
שועתם. וישמע אלהים: וישמע אלהים. ויזכר אלהים:
ויזכר אלהים. וירא אלהים: וירא אלהים. וידע
אלהים: וידע אלהים.

(1) ואת בתי. (2) ואחר. (3) ותפקדם. (4) ו: ואת. (5) ואחר.
(6) ותאמרנה.

משפטים[1] אלה: אחר שהזכיר מצות שבין אדם למקום
שהן עיקר התורה, התחיל במצות שבין אדם לחבירו
שהן ענף לעיקר. אלה לרבות שאר מצות שנתנו
בסיני: ואלה לרבות שנתנו במרה: ואלה לרבות
שנתנו בערבות מואב: משפטים שתשפטם בדין:
ואלה משפטים[2] שתדיינם בדין: כי תשמע לדין
משפטים שתדיינם בדין: כי תקנה עבד עברי[3]
(שמות כא ב) כי תקנה עבד עברי: עבד עברי
ולא עבד כנעני: עבד עברי ולא עבד עברית:
עבד עברי ולא שפחה עברית. מלמד שאין
רבו יכול לחלק לו בין עבדים לשפחות: כי
תקנה עבד עברי: כי תזכה בעבד עברי: כי
תקנה לך: כי תסיק בדעתך. כך משמע: כי
תשיג אחיך בחוכמתך. ומנין שמצוה: ת"ל
כי תקנה: עבד עברי: מכאן: כי קנה לו רבו:
כשם שמצינו בעבד עברי שהוא נקנה: כך
(שמות כא ו)[4] מצינו באוזן שהוא נקנית:
מה להלן בכסף ובשטר: אף כאן בכסף ובשטר:
ומה להלן בשטר ובכסף: אף כאן בשטר ובכסף.
ר' יוסי אומר: אין לי אלא עבד עברי: שפחה
כנענית מנין: ת"ל: כי תקנה עבד עברי:
עבד עברי ולא שפחה עברית: עבד עברי ולא
שפחה כנענית: עבד עברי ולא עבד כנעני:
עבד עברי ולא עבד עברי: עבד עברי ולא
שפחה עברית. עבד עברי ולא עבד כנעני:

(1) כלומר. (2) שמות כא. (3) עבד עברי. (4) עבד עברי.

وَأَخَوَاتِنَا الصِّغَارِ: مَكَّةُ[1] وَمَدِينَةُ الرَّسُولِ. وَكَانَ
أَبُونَا قَدْ أَوْصَى (بِأَمْرِ[2] مَكَّةَ) لِجَدِّنَا وَجَدَّتِنَا
وَأَعْمَامِنَا وَأَخَوَاتِنَا الصِّغَارِ[3]: (وَكَانَ أَبُونَا
قَدْ أَوْصَى: بِأَنْ لَا يَدْخُلَ أَحَدٌ مِنْ وَرَثَتِهِ
مَكَّةَ وَلَا مَدِينَةَ الرَّسُولِ[4]. لِجَدِّنَا وَجَدَّتِنَا
وَأَعْمَامِنَا وَأَخَوَاتِنَا الصِّغَارِ. وَلَا يَدْخُلُ
أَحَدٌ مِنْ وَرَثَتِهِ مَكَّةَ وَلَا مَدِينَةَ الرَّسُولِ[5]
لِأَحَدٍ: إِلَّا بِإِذْنِ جَدِّنَا وَجَدَّتِنَا وَأَعْمَامِنَا
وَأَخَوَاتِنَا الصِّغَارِ. وَإِلَّا بِإِذْنِ وَرَثَتِهِ
الْبَالِغِينَ الْعُقَلَاءِ[6] الْحَاضِرِينَ الرَّشِيدِينَ
مِنْ بَعْدِهِ. وَإِلَّا بِإِذْنِ الْحَاكِمِ[7]: هَذَا
مَكْتُوبٌ لِأَحَدٍ: وَلَا يَدْخُلُ أَحَدٌ مَكَّةَ وَلَا
مَدِينَةَ الرَّسُولِ: إِلَّا بِإِذْنِ جَدِّنَا وَجَدَّتِنَا
وَأَعْمَامِنَا وَأَخَوَاتِنَا الصِّغَارِ. وَإِلَّا بِإِذْنِ
وَرَثَتِهِ الْبَالِغِينَ الْعُقَلَاءِ الرَّشِيدِينَ
الْحَاضِرِينَ مِنْ بَعْدِهِ. وَإِلَّا بِإِذْنِ الْحَاكِمِ:
وَلَا يَدْخُلُ أَحَدٌ مِنْ وَرَثَتِهِ مَكَّةَ وَلَا مَدِينَةَ
الرَّسُولِ: إِلَّا بِإِذْنِ جَدِّنَا وَجَدَّتِنَا وَأَعْمَامِنَا
وَأَخَوَاتِنَا الصِّغَارِ. وَإِلَّا بِإِذْنِ وَرَثَتِهِ
الْبَالِغِينَ الْعُقَلَاءِ الرَّشِيدِينَ الْحَاضِرِينَ
مِنْ بَعْدِهِ. وَإِلَّا بِإِذْنِ الْحَاكِمِ: وَلَا يَدْخُلُ
أَحَدٌ مِنْ وَرَثَتِهِ مَكَّةَ وَلَا مَدِينَةَ الرَّسُولِ:
إِلَّا بِإِذْنِ جَدِّنَا وَجَدَّتِنَا وَأَعْمَامِنَا
وَأَخَوَاتِنَا الصِّغَارِ. وَإِلَّا بِإِذْنِ وَرَثَتِهِ
الْبَالِغِينَ الْعُقَلَاءِ الرَّشِيدِينَ الْحَاضِرِينَ
مِنْ بَعْدِهِ. وَإِلَّا بِإِذْنِ الْحَاكِمِ: وَلَا يَدْخُلُ
أَحَدٌ مِنْ وَرَثَتِهِ مَكَّةَ وَلَا مَدِينَةَ الرَّسُولِ:

---

(1) مَكَّةُ. (2) أَمْرِ مَكَّةَ. (3) صِغَارِ. (4) لَا يَدْخُلُ أَحَدٌ مِنْ وَرَثَتِهِ مَكَّةَ وَلَا مَدِينَةَ الرَّسُولِ. (5) لِأَحَدٍ. (6) كَامِلِي. (7) لِأَحَدٍ إِلَّا.
(8) حَاكِمِ.

པ་ཆེན་པོ་ཀུན་(1) ཏུ་ཡོད་པ་ཡིན་ནམ་ཞེ་ན། ཡིན་ལ་འཁོར་བ་ཐོག་མ་མེད་
པ་ནས་ཀྱང་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཏེ་འཁོར་བ་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་བ་
ཡིན་ཏེ། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་ངོ་། །ཅི་ཞེ་ན་
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་(2) ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་ངོ་། །ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་
ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་ན་ཅི་ཞིག་ཏུ་བྱ་ཞེ་ན། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་
ཀྱང་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་བ་ཡིན་ཏེ། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་
མི་སྤོང་ན་ཅི་ཞིག་ཏུ་བྱ་ཞེ་ན། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་
མི་སྤོང་བ་ཡིན་ཏེ། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་ན་
ཅི་ཞིག་ཏུ་བྱ་ཞེ་ན། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་བ་
ཡིན་ཏེ། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་ན་ཅི་ཞིག་ཏུ་
བྱ་ཞེ་ན། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་བ་ཡིན་ཏེ།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་ན་ཅི་ཞིག་ཏུ་བྱ་ཞེ་ན།
ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་བ་ཡིན་ཏེ། ཐུགས་རྗེ་
ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་ན་ཅི་ཞིག་ཏུ་བྱ་ཞེ་ན། ཐུགས་རྗེ་
ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་བ་ཡིན་ཏེ། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་
ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་ན་ཅི་ཞིག་ཏུ་བྱ་ཞེ་ན། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་
ཀྱིས་ཀྱང་ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་བ་ཡིན་ཏེ། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་
ཡོངས་སུ་མི་སྤོང་ན་ཅི་ཞིག་ཏུ་བྱ་ཞེ་ན། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་ཀྱིས་ཀྱང་

ཡིག་ཆ་ཚང་བ་ཞིག་ཡོད་ན་ཡང་ཐོག་ཏུ་ཡིག་ཆ་ཚང་བ་ཞིག་ཡོད་ན་ཡང་།
ཐོག་ཏུ་

ܡܫܝܚܐ ܕܐ ܐܡܪ ܠܗ ܡܠܟܐ: ܐܡܪܬ[1] ܠܝ ܐܢܬ ܕܐ ܐܡܪ ܠܝ ܡܠܟܐ. ܐܡܪ ܠܗ ܡܠܟܐ: ܐܝܟ ܕܐ ܐܡܪ

مُتَعَهِّدُهَا: جَمِيعُ مَا يَكْسَبُهُ مِنْ بَيْعِ الْجَرَائِدِ لِتَعْضُدَ. مِنْهُ جَمِيعُ مَنْ يَشْتَرِي مِنْهُ: مُتَعَهِّدٌ مِنْ عِنْدِهِ: مَنْ يَطْلُبُ [1]: وَاحِدٌ كَمْ طَلَبَ؟ [2]: وَاحِدٌ مِنْ عِنْدِهِ: مَنْ يَشْتَرِي مِنْهُ. [3]: وَاحِدٌ مِنْ عِنْدِهِ: مَنْ يَبِيعُ. [4]: وَاحِدٌ مِنْ عِنْدِهِ: مَنْ يَشْتَرِي مِنْهُ. [5]: وَاحِدٌ مِنْ عِنْدِهِ: مَنْ يَبِيعُ. [6]: وَاحِدٌ مِنْ عِنْدِهِ: مَنْ يَشْتَرِي مِنْهُ. [7]: وَاحِدٌ مِنْ عِنْدِهِ: مَنْ يَبِيعُ. [8]: وَاحِدٌ مِنْ عِنْدِهِ: مَنْ يَشْتَرِي مِنْهُ.

(1) كَمْ تَطْلُبُ. (2) كَمْ تَبِيعُ. (3) كَمْ تَشْتَرِي. (4) كَمْ تَبِيعُ.
(5) كَمْ تَشْتَرِي كُلَّ وَاحِدٍ. (6) كَمْ تَبِيعُ. (7) كَمْ تَشْتَرِي مِنْ. (8) كَمْ تَبِيعُ.

בְּתֵבֵל: אֲפִלּוּ בְּיִשְׂרָאֵל. מִמַּה שֶׁהָיָה: אֲפִלּוּ בְּתֵבֵל: אֲפִלּוּ בְּיִשְׂרָאֵל
בְּלֹא תּוֹרָה. אֲפִלּוּ בְּתוֹרָה. מִמַּה שֶׁהָיָה: אֲפִלּוּ בְּיִשְׂרָאֵל: אֲפִלּוּ
בְּתוֹרָה. אֲפִלּוּ בְּתוֹרָה שֶׁנִּתְּנָה לְמֹשֶׁה בְּסִינַי. אֲפִלּוּ בְּתוֹרָה
שֶׁנִּתְּנָה לְמֹשֶׁה בְּסִינַי: אֲפִלּוּ בְּתוֹרָה שֶׁנִּתְּנָה לְמֹשֶׁה בְּסִינַי
אֶחָד אֶחָד. אֲפִלּוּ בְּתוֹרָה שֶׁנִּתְּנָה לְמֹשֶׁה בְּסִינַי אֶחָד אֶחָד:
אֲפִלּוּ בְּאֵלּוּ הַמִּצְוֹת הַקַּלּוֹת וְהַחֲמוּרוֹת שֶׁנִּתְּנוּ לְמֹשֶׁה בְּסִינַי
אֶחָד אֶחָד. אֲפִלּוּ בְּאֵלּוּ הַמִּצְוֹת הַקַּלּוֹת וְהַחֲמוּרוֹת שֶׁנִּתְּנוּ לְמֹשֶׁה
בְּסִינַי אֶחָד אֶחָד: שֶׁנֶּאֱמַר כִּי הִנֵּה הַיּוֹם הוּא בָּא בֹּעֵר כַּתַּנּוּר
וְהָיוּ כָל זֵדִים וְכָל עֹשֵׂי רִשְׁעָה קַשׁ וְלִהַט אֹתָם הַיּוֹם הַבָּא אָמַר
יְיָ צְבָאוֹת אֲשֶׁר לֹא יַעֲזֹב לָהֶם שֹׁרֶשׁ וְעָנָף: וְכָל עֹשֵׂי רִשְׁעָה
אֵלּוּ הַמִּצְוֹת הַקַּלּוֹת שֶׁאָדָם דָּשׁ בַּעֲקֵבוֹתָיו וּמְאָסָן בְּלִבּוֹ עַד
שֶׁבָּאוּ וְעָמְדוּ עַל הַחֲמוּרוֹת: וְקַשׁ וְלִהַט אֹתָם: שֶׁהָיוּ מְלַהֲטִין
וּמְלַבְּנִין אֶת הָאָדָם עַד שֶׁבָּאוּ וְעָמְדוּ עַל הַחֲמוּרוֹת: וְהַיּוֹם הַבָּא
אָמַר יְיָ צְבָאוֹת: זֶה יוֹם הַדִּין שֶׁנֶּאֱמַר כִּי הִנֵּה הַיּוֹם הַבָּא בֹּעֵר
כַּתַּנּוּר וְגוֹ׳. אֲשֶׁר לֹא יַעֲזֹב לָהֶם שֹׁרֶשׁ וְעָנָף: אֵין לָהֶם לֹא
תַּלְמִיד וְלֹא בֵּן תַּלְמִיד. אֵין לָהֶם לֹא בֵּן וְלֹא בֵּן בֵּן. אֵין לָהֶם
לֹא בֵּן וְלֹא תַּלְמִיד: וְלֹא בֵּן בֵּן וְלֹא תַּלְמִיד לְמַה הַדָּבָר דּוֹמֶה?
לְאִילָן שֶׁאֵין לוֹ לֹא שֹׁרֶשׁ מִלְּמַטָּה וְלֹא פֵּרוֹת מִלְּמַעְלָה. וְכֵן
הוּא אוֹמֵר כִּי הִנֵּה הַיּוֹם הַבָּא בֹּעֵר כַּתַּנּוּר וְגוֹ׳. אֲשֶׁר לֹא יַעֲזֹב
לָהֶם שֹׁרֶשׁ וְעָנָף: אֵין לָהֶם לֹא תַּלְמִיד וְלֹא בֵּן תַּלְמִיד. אֵין לָהֶם
לֹא בֵּן וְלֹא בֵּן בֵּן. אֵין לָהֶם לֹא בֵּן וְלֹא תַּלְמִיד: וְלֹא בֵּן בֵּן וְלֹא
תַּלְמִיד לְמַה הַדָּבָר דּוֹמֶה? לְאִילָן שֶׁאֵין לוֹ לֹא שֹׁרֶשׁ מִלְּמַטָּה
וְלֹא פֵּרוֹת מִלְּמַעְלָה. וְכֵן הוּא אוֹמֵר כִּי הִנֵּה הַיּוֹם הַבָּא בֹּעֵר
כַּתַּנּוּר וְגוֹ׳. אֲשֶׁר לֹא יַעֲזֹב לָהֶם שֹׁרֶשׁ וְעָנָף. וְאֵין לָהֶם לֹא
תַּלְמִיד וְלֹא בֵּן תַּלְמִיד. אֵין לָהֶם לֹא בֵּן וְלֹא בֵּן בֵּן. אֵין לָהֶם
לֹא בֵּן וְלֹא תַּלְמִיד: וְלֹא בֵּן בֵּן וְלֹא תַּלְמִיד לְמַה הַדָּבָר דּוֹמֶה:

(1) כתיב. (2) שם. (3) פרש.

ויהי בשנת שבע ועשרים שנה בחודש השביעי: בשנת שבע ועשרים שנה בחודש השביעי: ויהי בשנת שבע ועשרים שנה בחודש השביעי: ויהי בשנת שבע ועשרים שנה בחודש השביעי: ויהי

Jo. XV 33.

Jo. XV 25

אלוה ישגב בכחו מי כמוהו מורה: מי כמוהו פקד לו דרך ומי יאמר פעלת עול: זכור כי תשכח פעלו אשר שוררו אנשים: כל אדם בו חזו אנוש מרחוק יביטנו: הנה אל גדול ולא נדעהו מספר שניו נחקר: כי יגרע טפי מים ידלף גשם: אשר ישחו שחקים ינזלו על אדם רב: אף יבין כמרקעות עבו משכנתיו: הן יפרש עליו אורו וארשי הים כסה: כי בהם ידין עמים יתן מאכל לרב: על כפים כסה אור ויצו עליו במפגיע: יגיד עליו רעהו מקנה כי עלה: מגרנתיו ירגז בזאת יעלה רוחו: עוד אזנו תשמע שמועה ורגז מפיו יצא: על כל השמים יטה אורו וקצהו על אפסי ארץ: אחריו ישאג קול ירעם בקול גאונו ולא יעקב כי אם: נפלאות בקול אלהים כל אשר לא ידע: כי לשלג יאמר הוא ארץ גשם גשם מעזו: בכף כל אדם יחתם למען ידעו כל אדם מעשהו: ותבא חית במעונתה ובמכונתה תשכון: מן החדר תבוא סופה ומן מזרים קר: מנשמת אל יתן קרח ורחב מים יכלא: וגם אף עב יטריח ענן ברקו יפיץ: והוא מסבותיו יתהפך לעשות כל אשר יצוהו: על פני תבל אדמתו אם לשבט אם לחסד ימצאהו: האזינה זאת איוב עמד והתבונן נפלאות אל: התדע אתה בשומם עליהם ופרץ ענן ברקו: התדע מפלסי עב מעשי תמים דעים: אשר חמו בגדיך בהשקט ארץ מדרום: התרקע אתו שחקים חזקים כמו מראה יצוק: הודיענו מה נאמר לו ואנחנו נערך מפני חשך: הסיפר לו כי אבלע ואם אמר איש כי יבלע: ועתה לא ראו אור בהיר הוא בשחקים ורוח עברה ותטהרם: מצפון זהב יבוא אל אלוה נורא הוד: שדי לא מצאנוהו גדול כח ומשפט וצדקה לרב לא יענה: לכן יראוהו אנשים כל חכמי לב לא יראה:

(1) מרחוק. (2) יפרש. (3) מה יבין כמרקעות. (4) יכסה. (5) יצו. (6) יגיד. (7) מקנהו. (8) יעלה.

ܕܢܬܐ ܕܐܡܪ ܠܗ: ܐܒܝ ܢܬܠ ܠܝ ܕܐ ܒܝܕ ܕܫܘܠܛܢ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ: ܐܠܐ ܕܐܢ ܠܐ ܢܬܠ ܠܟ ܡܢ ܠܥܠ ܐܬܝܗܒ ܠܟ ܡܢ ܩܕܡ ܐܒܝ ܘܐܢ ܠܐ ܢܬܠ

I Kor. XII 8.

... ...

ⵜⵉⵎⵙⵙⵓⵔⵉⵏ ⵏⵜⵜⴰⵏⵉⵜ ⵏⵜⵜⵓⵔⵉⵜ ⵙⵉⵏ

ואת־כל־הבית אשר־לו׃ ויבא אל־בית־יהוה
אל־פתח השער הקדים והנה כבוד־יהוה
מלא את־בית יהוה׃ ואפל על־פני׃ ואשמע
את־יהוה מדבר אלי׃ ויאמר אלי בן־אדם
מקום כסאי ומקום כפות רגלי אשר אשכן־
שם בתוך בני־ישראל לעולם׃ ולא יטמאו
עוד בית־ישראל את־שם קדשי הם ומלכיהם
בזנותם ובפגרי מלכיהם בבמותם׃ בתתם
סיפם את־סיפי ומזוזתם אצל מזוזתי והקיר
ביני וביניהם ויטמאו את־שם קדשי בתועבותם
אשר עשו ואכלה אותם באפי׃ ועתה ירחיקו
את־זנותם ואת־פגרי מלכיהם מני ושכנתי
בתוכם לעולם׃ אתה בן־אדם הגד את־בית
ישראל׃ את־הבית ויכלמו מעונתיהם ומדדו
את־התכנית׃ והיה אם־נכלמו מכל אשר־עשו
את־תבנית הבית ומוצאיו ומבואיו וכל־צורתו
וכל־חקותיו והודע להם ואת כל־צורתו וכל־
חקותיו והודע להם ואת כל־צורתו וכל־
חקותיו וכתוב לעיניהם ושמרו את־כל־צורתו
וכל־חקותיו ועשו אותם׃ זאת התורה על־
ראש ההר כל־גבולו סביב קדש הנה זאת
תורת הבית׃ ואלה מדות המזבח באמות
באמה והאמה אמה ואמד ושפתו על־גבו
סביב זרת והיה זה גב המזבח׃ ומחיק
הארץ עד־העזרה התחתונה שנים אמות
ורחב אמה אחת ומהגבול הקטן עד־ההר
הגדול ארבע אמות ורחב אמה אחת׃ ומהר
האראל ומעלה ארבע אמות וקרנות ארבע
מן־האראל ומעלה׃ והאריאל שתים עשרה
ארך בשתים עשרה ברחב רבוע בארבעת
רבעיו׃ והגבול אל־ארבע עשרה ארך בארבע
עשרה ברחב על־ארבעת רבעיו וזרתו סביב
אמה וגבו אמה סביב׃ ומעלותיו יפנו קדים׃
ויאמר אלי בן־אדם כה אמר אדני יהוה אלה
חקות המזבח ביום העשותו להעלות עליו
עולה ולזרק עליו דם׃ ונתת אל־הכהנים
הלוים מזרע צדוק הקרבים אלי נאם אדני
יהוה לשרתני פר בן־בקר לחטאת׃ ולקחת
מדמו ונתת על־ארבע קרנותיו ועל־ארבע
פנות האראל ועל־השפה סביב וחטאת אתו
וכפר עליו׃ ולקחת את־פר החטאת ושרף
אתו במפקד הבית מחוץ למקדש׃ וביום
השני שעיר עזים תמים תקריב לחטאת
וחטאו את־המזבח כאשר חטאו בפר׃ כלה
אתה להחטיא והפר בן־בקר תמים ואיל
מן־הצאן תמים תקריב׃ והקרבת אותם
לפני יהוה והשליכו הכהנים עליהם מלח
והעלו אותם עולה ליהוה׃ שבעת ימים
תעשה שעיר חטאת ליום ופר בן־בקר ואיל
מן־הצאן תמימים יעשו׃ שבעת ימים יכפרו
את־המזבח וטהרו אתו ומלאו ידו׃ ולקחו
את־הימים האלה ועשו על־המזבח את־
עולותיכם ואת־שלמיכם ורציתי אתכם נאם
אדני יהוה׃ והבא אתם אל־שער הקדש
מחוץ לדרך פנה־קדים והוא סגור׃ ויאמר
יהוה אלי השער הזה סגור יהיה לא יפתח
ואיש לא־יבא בו כי יהוה אלהי ישראל בא
בו והיה סגור׃ ואת־הנשיא הוא נשיא ישב
בו לאכל לחם לפני יהוה מדרך אולם השער
יבא ומדרכו יצא׃ ויבא דרך שער־צפון
אל־פני הבית וראיתי והנה מלא כבוד־יהוה
את־בית יהוה ואפל על־פני׃ ויאמר יהוה
אלי בן־אדם שים לבך וראה בעיניך ואזניך
שמע את כל־אשר אני מדבר אליך לכל־
חקות בית־יהוה וכל־תורתיו ושמת לבך
לבוא הבית בכל־מוצאי המקדש׃ ואמרת
אל־המרי את־בית ישראל כה אמר אדני
יהוה רב לכם מכל תועבותיכם בית ישראל׃
בהביאכם בני נכר ערלי לב וערלי בשר
להיות במקדשי לחללו את־בית בהקריבכם
את־לחמי חלב ודם והפרו את־בריתי על
כל־תועבותיכם׃ ולא שמרתם משמרת
קדשי ותשימו לכם משמרת במקדשי׃ כה
אמר אדני יהוה כל־בן־נכר ערל לב וערל
בשר לא־יבא אל־מקדשי כל־הבן אשר
בתוך בני־ישראל׃ וגם הלוים אשר רחקו
ממני בתעות ישראל אשר־תעו מעלי אחרי
גלוליהם ונשאו עונם׃ והיו במקדשי משרתים
פקדות על־שערי הבית ומשרתים בבית
הם יהיו׃ הם יעמדו לפני העם לשרתם
ויהיו עליהם לשרת׃ על־כן כה אמר אדני
יהוה כל־בן־נכר ערל לב וערל בשר לא־
יבא אל־מקדשי כל־בן אשר בתוך בני־
ישראל׃ וגם הלוים אשר רחקו ממני בתעות
ישראל אשר־תעו מעלי אחרי גלוליהם ונשאו
עונם׃ והיו במקדשי משרתים פקדות על־
שערי הבית ומשרתים בבית הם יהיו׃ הם
יעמדו לפני העם לשרתם ויהיו עליהם לשרת׃
על־כן כה אמר אדני יהוה כל־בן־נכר ערל
לב וערל בשר לא־יבא אל־מקדשי כל־בן
אשר בתוך בני־ישראל׃ וגם הלוים אשר
רחקו ממני בתעות ישראל אשר־תעו מעלי
אחרי גלוליהם ונשאו עונם׃ והיו במקדשי
משרתים פקדות על־שערי הבית ומשרתים
בבית הם יהיו׃ הם יעמדו לפני העם לשרתם
ויהיו עליהם לשרת׃ על־כן כה אמר אדני
יהוה כל־בן־נכר ערל לב וערל בשר לא־
יבא אל־מקדשי כל־בן אשר בתוך בני־
ישראל׃ וגם הלוים אשר רחקו ממני בתעות
ישראל אשר־תעו מעלי אחרי גלוליהם ונשאו
עונם׃ והיו במקדשי משרתים פקדות על־
שערי הבית ומשרתים בבית הם יהיו׃ הם
יעמדו לפני העם לשרתם ויהיו עליהם לשרת׃

ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܘ ܠܐ ܫܒܩ ܠܗ ܐܠܐ ܒܝܬ ܐܒܘ ܘܐܡ ܘܐܚ ܘܐܚܬ ܘܐܒ ܘܐܡ ܘܒܢ ܘܒܪܬ ܘܛܠܝܐ ܘܒܝܬ ܐܒܘ

ܒܝܬ ܡܫܝܚܐ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܢ ܒܫܠܡ[1] ܐܢܬ ܥܒܕ ܠܝ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܐܢܬ ܒܥܐ ܠܡܥܒܕ ܠܟ: ܘܐܦ ܐܢܐ ܒܟܠ ܡܕܡ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ[2]: ܘܒܟܠ ܡܕܡ ܕܐܢܬ ܒܥܐ ܠܡܥܒܕ ܠܝ ܒܫܠܡ ܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ. ܐܦܠ ܗܟܐ ܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ ܐܢܬ ܐܦ ܐܢܬ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܝ ܒܫܠܡ: ܘܟܕ ܐܬܐ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܠܡ ܠܝ ܐܢܐ ܐܦ ܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ. ܒܫܠܡ ܐܬܐ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܠܡ ܠܝ ܐܢܐ ܐܦ ܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ: ܐܝܟ ܡܐ ܕܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ ܐܢܬ ܐܦ ܐܢܬ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܝ ܒܫܠܡ[3]: ܐܢܐ ܐܟܬܒ ܠܟ ܒܐܓܪܬܐ ܗܢܐ ܒܝܕܝ: ܕܠܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܕܐܦ ܐܢܬ ܚܝܒ ܠܝ ܢܦܫܟ ܐܦ ܗܘ. ܐܢ ܐܦ ܐܢܬ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܝ ܒܫܠܡ ܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ[4]: ܕܒܟܠ ܙܒܢ ܕܐܬܐ ܠܡܫܠܡ ܠܝ ܐܢܐ ܐܦ ܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܕܐܦ ܐܢܬ ܚܝܒ ܠܝ ܢܦܫܟ ܐܦ ܗܘ: ܕܠܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܕܐܦ ܐܢܬ ܚܝܒ ܠܝ ܢܦܫܟ ܐܦ ܗܘ: ܐܝܟ ܡܐ ܕܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ ܐܢܬ ܐܦ ܐܢܬ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܝ ܒܫܠܡ[5]: ܕܒܟܠ ܙܒܢ ܕܐܬܐ ܠܡܫܠܡ ܠܝ ܐܢܐ ܐܦ ܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ. ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܕܐܦ ܐܢܬ ܚܝܒ ܠܝ ܢܦܫܟ ܐܦ ܗܘ: ܐܝܟ ܡܐ ܕܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ ܐܢܬ ܐܦ ܐܢܬ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܝ ܒܫܠܡ: ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܕܐܦ ܐܢܬ ܚܝܒ ܠܝ ܢܦܫܟ ܐܦ ܗܘ: ܐܝܟ ܡܐ ܕܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ ܐܢܬ ܐܦ ܐܢܬ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܝ ܒܫܠܡ[6]: ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܕܐܦ ܐܢܬ ܚܝܒ ܠܝ ܢܦܫܟ ܐܦ ܗܘ: ܐܝܟ ܡܐ ܕܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ ܐܢܬ ܐܦ ܐܢܬ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܝ ܒܫܠܡ[7]: ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܕܐܦ ܐܢܬ ܚܝܒ ܠܝ ܢܦܫܟ ܐܦ ܗܘ: ܐܝܟ ܡܐ ܕܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ ܐܢܬ ܐܦ ܐܢܬ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܝ ܒܫܠܡ (ܒܫܠܡ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܕܐܦ ܐܢܬ ܚܝܒ ܠܝ ܢܦܫܟ ܐܦ ܗܘ: ܐܝܟ ܡܐ ܕܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ ܐܢܬ ܐܦ ܐܢܬ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܝ ܒܫܠܡ[8]: ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܕܐܦ ܐܢܬ ܚܝܒ ܠܝ ܢܦܫܟ ܐܦ ܗܘ: ܐܝܟ ܡܐ ܕܐܢܐ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ܒܫܠܡ ܐܢܬ ܐܦ ܐܢܬ ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܝ ܒܫܠܡ.

(1) ܒܫܠܡ. (2) (ܐܫܬܕܠ ܠܡܥܒܕ ܠܟ ?). (3) ܒܐܓܪܬܐ. (4) ܐܝܟ ܕܐܡܪ. (5) ܒܝܕܝ. (6) ܒܟܠ ܙܒܢ. (7) ܐܫܬܕܠ. (8) ܐܢܬ ܚܝܒ ܠܝ ܢܦܫܟ ܐܦ ܗܘ.

ܕܢܦܠ ܒܢܣܝܘܢ ܐܘ ܒܫܠܡܐ: ܐܝܟ ܕܐ ܐܢܚܢ ܟܕ ܐܝܬ ܠܢ ܫܘܠܛܢܐ ܠܡܗܘܐ ܒܥܐ ܠܡܗܘܐ ܒܥܐ ܐܢ ܐܝܬ ܠܢ ܫܘܠܛܢ

כי נחנו עמו ברית: ויהי בשמעו כאשר
עם יהושע בן נון: ויהי בשמעו כי כל יושבי
ארץ כנען: כי נבל עשו בנבל ישראל.
ויאמר יהושע אל כל העם לאמר: גשו
אחרי ולכדתם את העיר. ויקומו איש
תחתיו. ויהי כאשר כלו כל העם לדבר
אל העם ושבעת הכהנים נושאים שבעת
שופרות היובלים. ויעברו חלוצים לפני
יהוה ויתקעו בשופרות. וארון ברית יהוה
הלך אחריהם: ויאמר יהושע אל העם
לאמר: לא תריעו ולא תשמיעו את קולכם
ולא יצא כל דבר מפיכם עד יום אמרי
אליכם הריעו והריעתם. ויהי כאשר
צוה יהושע את העם לאמר: ויקחו שבעת
הכהנים נושאים שבעת שופרות היובלים
לפני יהוה ויתקעו בשופרות. וארון ברית
יהוה הלך אחריהם: ויהי ביום השני
סבו את העיר פעם אחת וישובו אל
המחנה. כן עשו ששת ימים: ויהי ביום
השביעי וישכימו כעלות השחר ויסבו את
העיר כמשפט הזה שבע פעמים. ביום
ההוא לבדו סבו את העיר שבע פעמים:
ויהי בפעם השביעית ויתקעו הכהנים
בשופרות. ויאמר יהושע אל העם: הריעו
כי נתן יהוה לכם את העיר. והיתה העיר
חרם היא ליהוה. רק הזונה רחב תחיה
היא וכל אשר אתה בבית כי טמנה את
המלאכים אשר שלחנו: ואתם שמרו
אתכם מן החרם פן תחרימו ולקחתם
מן החרם ושמתם את מחנה ישראל
לחרם ועכרתם אתו: וכל כסף וזהב
וכלי נחשת וברזל קדש הם ליהוה אוצר
יהוה יבוא: ויריעו העם ויתקעו בשופרות.
ויהי כשמע העם את קול השופר ויריעו
העם תרועה גדולה ותפל החומה תחתיה.
ויעל העם העירה איש נגדו וילכדו את
העיר: ויחרימו את כל אשר בעיר מאיש
ועד אשה מנער ועד זקן ועד שור וטה
ועד חמור לפי חרב: ויאמר יהושע אל
שני האנשים אשר שלחו לרגל את הארץ
לכו אל בית האשה הזונה ושאו משם
את האשה ואת כל אשר לה כאשר
נשבעתם לה: ויבאו הנערים המרגלים
ויוציאו את רחב ואת אביה ואת אמה
ואת אחיה ואת כל אשר לה ואת כל
משפחותיה הוציאו ויניחו אותם מחוץ
למחנה ישראל: ואת העיר שרפו באש
ואת כל אשר בה רק הכסף והזהב וכלי
הנחשת והברזל נתנו אל אוצר בית יהוה:
ויחס יהושע את רחב הזונה ואת בית
אביה ואת כל אשר לה ויחי בקרב ישראל
עד היום הזה כי טמנה את המלאכים
אשר שלח יהושע לרגל את יריחו ויהי
לאשה: ויהושע הקים את העיר ויבן
אותה ויקרא שמה יריחו כשמה הראשון
ויתן יהושע את יריחו ליהושפט בן
אחילוד ויהושפט בן אחילוד נתנה
לאחאב בן עמרי ואחאב בן עמרי נתנה
לחיאל בן אחיאל ויהי בימיו ויבן את
יריחו ויסד אותה בבכורו אבירם ויצב
את דלתיה בשגיב בנו הצעיר כדבר יהוה
אשר דבר ביד יהושע בן נון: ויהי יהושע
בן נון בן שבעים ושבע שנה בעת כבשו
את יריחו ויהי יהושע בן נון בן שמונים
שנה בעת מלחמתו את מלכי כנען:

(1) רחב הזונה. (2) המלאכים. (3) זה.

دُكُّ مَكْتَبَةٍ مَكْتَبَةٍ: دُكُّ مَكْتَبَةٍ. دُكُّ

ڪتاب الصلوٰة

صلوٰة جي معنيٰ آهي دعا ۽ شريعت ۾ صلوٰة چئبي آهي ڪجهه
مخصوص قولن ۽ فعلن کي جيڪي شروع ٿين تڪبيرتحريمه سان ۽
پورا ٿين سلام سان. ۽ صلوٰة فرض آهي هر مسلمان مرد ۽ عورت
تي جو عقل وارو هجي ۽ بالغ هجي ۽ پاڪ هجي حيض ۽ نفاس کان
۽ پاڪ هجي وضوءَ کان يا غسل کان يا تيمم کان جڏهن پاڻي نه
ملي يا پاڻي استعمال ڪرڻ جي طاقت نه هجي ۽ پاڪ هجي نجاست
کان ۽ ستر ڪيل هجي ڪپڙن سان ۽ پاڪ هجي جاءِ ۾ ۽ قبلي ڏانهن
منهن ڪيل هجي ۽ نيت ڪيل هجي ۽ وقت ۾ ادا ڪيل هجي ۽ ترتيب
سان ادا ڪيل هجي ۽ فرض نماز جي جماعت ۾ شامل ٿيل هجي ۽
جماعت ۾ امام جي پويان هجي ۽ امام جي اقتدا ڪيل هجي ۽ جمعي
جي نماز ۾ خطبو ٻڌل هجي ۽ عيدين جي نماز ۾ خطبو ٻڌ

וּמִן הַבַּיִת וּמִן הַמִּזְבֵּחַ. וַיֹּאמֶר לִיהוּדָה וְלִירוּשָׁלַיִם: לִפְנֵי
הַמִּזְבֵּחַ הַזֶּה: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֶל דָּוִד וְאֶל
שְׁלֹמֹה בְּנוֹ לֵאמֹר: בַּבַּיִת הַזֶּה וּבִירוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר בָּחַרְתִּי
מִכֹּל שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל אָשִׂים אֶת שְׁמִי לְעוֹלָם. וְלֹא אוֹסִיף
לְהָסִיר אֶת רֶגֶל יִשְׂרָאֵל מֵעַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר הֶעֱמַדְתִּי לַאֲבוֹתֵיהֶם
רַק אִם יִשְׁמְרוּ לַעֲשׂוֹת אֵת כָּל אֲשֶׁר צִוִּיתִים וְאֵת כָּל הַתּוֹרָה
וְהַחֻקִּים וְהַמִּשְׁפָּטִים בְּיַד מֹשֶׁה: וַיַּתַּע מְנַשֶּׁה אֶת יְהוּדָה
וְאֶת יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַיִם לַעֲשׂוֹת רָע מִן הַגּוֹיִם אֲשֶׁר הִשְׁמִיד יְהוָה
מִפְּנֵי בְּנֵי יִשְׂרָאֵל: וַיְדַבֵּר יְהוָה אֶל מְנַשֶּׁה וְאֶל עַמּוֹ וְלֹא הִקְשִׁיבוּ:
וַיָּבֵא יְהוָה עֲלֵיהֶם אֶת שָׂרֵי הַצָּבָא אֲשֶׁר לְמֶלֶךְ אַשּׁוּר וַיִּלְכְּדוּ
אֶת מְנַשֶּׁה בַּחוֹחִים וַיַּאַסְרֻהוּ בַּנְחֻשְׁתַּיִם וַיּוֹלִיכֻהוּ בָּבֶלָה:
וּכְהָצֵר לוֹ חִלָּה אֶת פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהָיו וַיִּכָּנַע מְאֹד לִפְנֵי אֱלֹהֵי
אֲבוֹתָיו: וַיִּתְפַּלֵּל אֵלָיו וַיֵּעָתֶר לוֹ וַיִּשְׁמַע תְּחִנָּתוֹ וַיְשִׁיבֵהוּ
יְרוּשָׁלַיִם לְמַלְכוּתוֹ וַיֵּדַע מְנַשֶּׁה כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים:
וְאַחֲרֵי כֵן בָּנָה חוֹמָה חִיצוֹנָה לְעִיר דָּוִד מַעְרָבָה לְגִיחוֹן בַּנָּחַל
וְלָבוֹא בְּשַׁעַר הַדָּגִים וְסָבַב לָעֹפֶל וַיַּגְבִּיהֻהָ מְאֹד וַיָּשֶׂם שָׂרֵי חַיִל
בְּכָל הֶעָרִים הַבְּצֻרוֹת בִּיהוּדָה: וַיָּסַר אֶת אֱלֹהֵי הַנֵּכָר וְאֶת הַפֶּסֶל
מִבֵּית יְהוָה וְכָל הַמִּזְבְּחוֹת אֲשֶׁר בָּנָה בְּהַר בֵּית יְהוָה וּבִירוּשָׁלָיִם
וַיַּשְׁלֵךְ חוּץ לָעִיר: וַיָּכֶן אֶת מִזְבַּח יְהוָה וַיִּזְבַּח עָלָיו זִבְחֵי שְׁלָמִים
וְתוֹדָה וַיֹּאמֶר לִיהוּדָה לְעָבְדוֹ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: אֶפֶס כִּי
עוֹד הָעָם מְזַבְּחִים בַּבָּמוֹת רַק לַיהוָה אֱלֹהֵיהֶם: וְיֶתֶר דִּבְרֵי מְנַשֶּׁה
וּתְפִלָּתוֹ אֶל אֱלֹהָיו וְדִבְרֵי הַחוֹזִים הַמְדַבְּרִים אֵלָיו בְּשֵׁם יְהוָה
אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִנָּם עַל דִּבְרֵי מַלְכֵי יִשְׂרָאֵל: וּתְפִלָּתוֹ וְהֵעָתֶר לוֹ
וְכָל חַטָּאתוֹ וּמַעְלוֹ וְהַמְּקֹמוֹת אֲשֶׁר בָּנָה בָּהֶם בָּמוֹת וְהַאֲשֵׁרִים
וְהַפְּסִלִים לִפְנֵי הִכָּנְעוֹ הִנָּם כְּתוּבִים עַל דִּבְרֵי חוֹזָי: וַיִּשְׁכַּב מְנַשֶּׁה
עִם אֲבוֹתָיו וַיִּקָּבֵר בְּבֵיתוֹ וַיִּמְלֹךְ אָמוֹן בְּנוֹ תַּחְתָּיו: בֶּן עֶשְׂרִים
שָׁנָה אָמוֹן בְּמָלְכוֹ וּשְׁתַּיִם שָׁנִים מָלַךְ בִּירוּשָׁלָיִם: וַיַּעַשׂ הָרַע
בְּעֵינֵי יְהוָה כַּאֲשֶׁר עָשָׂה מְנַשֶּׁה אָבִיו וַיִּזְבַּח אָמוֹן לְכָל הַפְּסִלִים
אֲשֶׁר עָשָׂה מְנַשֶּׁה אָבִיו וַיַּעֲבֹד אוֹתָם: וְלֹא נִכְנַע מִלִּפְנֵי יְהוָה
כְּהִכָּנַע מְנַשֶּׁה אָבִיו כִּי אָמוֹן הוּא אָשַׁם הָאַשְׁמָה הַזֹּאת: וַיַּעַבְדוּ
אֹתוֹ עֲבָדָיו וַיִּקְשְׁרוּ עָלָיו וַיָּמִיתוּ אֶת הַמֶּלֶךְ בְּבֵיתוֹ: וַיַּכּוּ עַם
הָאָרֶץ אֵת כָּל הַקֹּשְׁרִים עַל הַמֶּלֶךְ אָמוֹן וַיַּמְלִיכוּ עַם הָאָרֶץ
אֶת יֹאשִׁיָּהוּ בְנוֹ תַּחְתָּיו: בֶּן שְׁמֹנֶה שָׁנִים יֹאשִׁיָּהוּ בְּמָלְכוֹ וּשְׁלֹשִׁים
וְאַחַת שָׁנָה מָלַךְ בִּירוּשָׁלָיִם: וַיַּעַשׂ הַיָּשָׁר בְּעֵינֵי יְהוָה וַיֵּלֶךְ בְּכָל
דֶּרֶךְ דָּוִד אָבִיו וְלֹא סָר יָמִין וּשְׂמֹאל: וּבִשְׁנַת שְׁמֹנֶה לְמָלְכוֹ
וְהוּא נַעַר לְדָרוֹשׁ אֶת אֱלֹהֵי דָוִד אָבִיו וּבִשְׁנַת שְׁתֵּים עֶשְׂרֵה
לְטַהֲרוֹ אֶת יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם מִן הַבָּמוֹת וְהָאֲשֵׁרִים וְהַפְּסִלִים
וְהַמַּסֵּכוֹת: וַיְנַתְּצוּ לְפָנָיו אֶת מִזְבְּחוֹת הַבְּעָלִים וְהַחַמָּנִים אֲשֶׁר
לְמַעְלָה מֵעֲלֵיהֶם וְהָאֲשֵׁרִים וְהַפְּסִלִים וְהַמַּסֵּכוֹת שִׁבַּר וְהִדַּק
וַיִּזְרֹק עַל פְּנֵי קִבְרֵי הַזֹּבְחִים לָהֶם: וְעַצְמוֹת כֹּהֲנִים שָׂרַף עַל
מִזְבְּחוֹתָם וַיְטַהֵר אֶת יְהוּדָה וְאֶת יְרוּשָׁלָיִם: וּבְעָרֵי מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם
וְשִׁמְעוֹן וְעַד נַפְתָּלִי בַּחֲרָבוֹתָם סָבִיב: וַיִּתֹּץ אֶת הַמִּזְבְּחוֹת וְהָאֲשֵׁרִים
וְהַפְּסִלִים הִכָּתַת לְדַק וְכָל הַחַמָּנִים גִּדַּע בְּכָל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
וַיָּשָׁב לִירוּשָׁלָיִם: וּבִשְׁנַת שְׁמֹנֶה עֶשְׂרֵה לְמָלְכוֹ לְטַהֵר אֶת הָאָרֶץ
וְאֶת הַבַּיִת שָׁלַח אֶת שָׁפָן בֶּן אֲצַלְיָהוּ וְאֶת מַעֲשֵׂיָהוּ שַׂר הָעִיר
וְאֶת יוֹאָח בֶּן יוֹאָחָז הַמַּזְכִּיר לְחַזֵּק אֶת בֵּית יְהוָה אֱלֹהָיו:
וַיָּבֹאוּ אֶל חִלְקִיָּהוּ הַכֹּהֵן הַגָּדוֹל וַיִּתְּנוּ אֶת הַכֶּסֶף הַמּוּבָא בֵּית
אֱלֹהִים אֲשֶׁר קִבְּצוּ הַלְוִיִּם שֹׁמְרֵי הַסַּף מִיַּד מְנַשֶּׁה וְאֶפְרַיִם
וּמִכֹּל שְׁאֵרִית יִשְׂרָאֵל וּמִכָּל יְהוּדָה וּבִנְיָמִן וַיָּשֻׁבוּ יְרוּשָׁלָיִם:
וַיִּתְּנוּהוּ בְּיַד עֹשֵׂי הַמְּלָאכָה הַמְפֻקָּדִים בְּבֵית יְהוָה וַיִּתְּנוּהוּ
הָעֹשִׂים אֲשֶׁר בְּבֵית יְהוָה לְחַזֵּק וְלָרְפֹּא הַבָּיִת: וַיִּתְּנוּהוּ לֶחָרָשִׁים
וְלַבֹּנִים לִקְנוֹת אַבְנֵי מַחְצֵב וְעֵצִים לַמְחַבָּרוֹת וְלַקָּרוֹת לַבָּתִּים
אֲשֶׁר הֶחֱרִיבוּ מַלְכֵי יְהוּדָה: וְהָאֲנָשִׁים עֹשִׂים בֶּאֱמוּנָה בַּמְּלָאכָה
וּפְקֻדָּתָם עֲלֵיהֶם יַחַת וְעֹבַדְיָהוּ הַלְוִיִּם מְרָרִי וְזַכַרְיָה וּמְשֻׁלָּם
מִבְּנֵי הַקָּהָתִים לְנַצֵּחַ וְהַלְוִיִּם כָּל מֵבִין בִּכְלֵי שִׁיר: וְעַל הַסַּבָּלִים
וּמְנַצְּחִים לְכָל עֹשֵׂה מְלָאכָה בְּכָל מַעֲבֹדָה וּמִן הַלְוִיִּם סוֹפְרִים
וְשֹׁטְרִים וְשֹׁעֲרִים: וַיֹּאמֶר חִלְקִיָּהוּ הַכֹּהֵן אֶל שָׁפָן הַסֹּפֵר סֵפֶר
הַתּוֹרָה מָצָאתִי בְּבֵית יְהוָה וַיִּתֵּן חִלְקִיָּהוּ אֶת הַסֵּפֶר אֶל שָׁפָן:
וַיָּבֵא שָׁפָן אֶת הַסֵּפֶר אֶל הַמֶּלֶךְ וַיָּשֶׁב עוֹד אֶת הַמֶּלֶךְ דָּבָר לֵאמֹר
כֹּל אֲשֶׁר נָתְנוּ עַבְדֶיךָ יְדֵיהֶם עֹשִׂים: וַיִּתְּכוּ אֶת הַכֶּסֶף הַנִּמְצָא
בְּבֵית יְהוָה וַיִּתְּנוּהוּ עַל יַד הַמְפֻקָּדִים וְעַל יַד עֹשֵׂי הַמְּלָאכָה:
וַיַּגֶּד שָׁפָן הַסֹּפֵר לַמֶּלֶךְ לֵאמֹר סֵפֶר נָתַן לִי חִלְקִיָּהוּ הַכֹּהֵן וַיִּקְרָא
שָׁפָן בּוֹ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ: וַיְהִי כִּשְׁמֹעַ הַמֶּלֶךְ אֶת דִּבְרֵי הַתּוֹרָה
וַיִּקְרַע אֶת בְּגָדָיו: וַיְצַו הַמֶּלֶךְ אֶת חִלְקִיָּהוּ וְאֶת אֲחִיקָם בֶּן שָׁפָן
וְאֶת עַבְדּוֹן בֶּן מִיכָה וְאֶת שָׁפָן הַסֹּפֵר וְאֶת עֲשָׂיָה עֶבֶד הַמֶּלֶךְ
לֵאמֹר: לְכוּ דִרְשׁוּ אֶת יְהוָה בַּעֲדִי וּבְעַד הַנִּשְׁאָר בְּיִשְׂרָאֵל וּבִיהוּדָה
עַל דִּבְרֵי הַסֵּפֶר אֲשֶׁר נִמְצָא כִּי גְדוֹלָה חֲמַת יְהוָה אֲשֶׁר נִתְּכָה
בָּנוּ עַל אֲשֶׁר לֹא שָׁמְרוּ אֲבוֹתֵינוּ אֶת דְּבַר יְהוָה לַעֲשׂוֹת כְּכָל
הַכָּתוּב עַל הַסֵּפֶר הַזֶּה: וַיֵּלֶךְ חִלְקִיָּהוּ וַאֲשֶׁר אָמַר הַמֶּלֶךְ אֶל חֻלְדָּה
הַנְּבִיאָה אֵשֶׁת שַׁלֻּם בֶּן תִּקְוָה בֶּן חַרְחַס שֹׁמֵר הַבְּגָדִים וְהִיא יוֹשֶׁבֶת
בִּירוּשָׁלַיִם בַּמִּשְׁנֶה וַיְדַבְּרוּ אֵלֶיהָ כָּזֹאת: וַתֹּאמֶר לָהֶם כֹּה אָמַר
יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אִמְרוּ לָאִישׁ אֲשֶׁר שָׁלַח אֶתְכֶם אֵלָי: כֹּה אָמַר
יְהוָה הִנֵּה אֲנִי מֵבִיא רָעָה עַל הַמָּקוֹם הַזֶּה וְעַל יוֹשְׁבָיו אֵת כָּל
הָאָלוֹת הַכְּתוּבוֹת עַל הַסֵּפֶר אֲשֶׁר קָרְאוּ לִפְנֵי מֶלֶךְ יְהוּדָה:
תַּחַת אֲשֶׁר עֲזָבוּנִי וַיְקַטְּרוּ לֵאלֹהִים אֲחֵרִים לְמַעַן הַכְעִיסֻנִי
בְּכֹל מַעֲשֵׂי יְדֵיהֶם וְנִתְּכָה חֲמָתִי בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְלֹא תִכְבֶּה:
וְאֶל מֶלֶךְ יְהוּדָה הַשֹּׁלֵחַ אֶתְכֶם לִדְרוֹשׁ בַּיהוָה כֹּה תֹאמְרוּן אֵלָיו
כֹּה אָמַר יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר שָׁמָעְתָּ: יַעַן רַךְ לְבָבְךָ
וַתִּכָּנַע מִלִּפְנֵי יְהוָה בְּשָׁמְעֲךָ אֶת אֲשֶׁר דִּבַּרְתִּי עַל הַמָּקוֹם הַזֶּה
וְעַל יוֹשְׁבָיו לִהְיוֹת לְשַׁמָּה וְלִקְלָלָה וַתִּקְרַע אֶת בְּגָדֶיךָ וַתֵּבְךְּ לְפָנָי
גַּם אֲנִי שָׁמָעְתִּי נְאֻם יְהוָה: לָכֵן הִנֵּה אֲנִי אֹסִפְךָ אֶל אֲבֹתֶיךָ וְנֶאֱסַפְתָּ
אֶל קִבְרֹתֶיךָ בְּשָׁלוֹם וְלֹא תִרְאֶינָה עֵינֶיךָ בְּכֹל הָרָעָה אֲשֶׁר אֲנִי
מֵבִיא עַל הַמָּקוֹם הַזֶּה: וַיָּשִׁבוּ אֶת הַדָּבָר לַמֶּלֶךְ: וַיִּשְׁלַח הַמֶּלֶךְ
וַיֶּאֶסְפוּ אֵלָיו כָּל זִקְנֵי יְהוּדָה וִירוּשָׁלָיִם: וַיַּעַל הַמֶּלֶךְ בֵּית יְהוָה
וְכָל אִישׁ יְהוּדָה וְכֹל יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַיִם עִמּוֹ וְהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם
וְכָל הָעָם לְמִגָּדוֹל וְעַד קָטָן וַיִּקְרָא בְּאָזְנֵיהֶם אֵת כָּל דִּבְרֵי סֵפֶר
הַבְּרִית הַנִּמְצָא בְּבֵית יְהוָה: וַיַּעֲמֹד הַמֶּלֶךְ עַל עָמְדוֹ וַיִּכְרֹת אֶת
הַבְּרִית לִפְנֵי יְהוָה לָלֶכֶת אַחֲרֵי יְהוָה וְלִשְׁמֹר אֶת מִצְוֹתָיו וְאֶת
עֵדְוֹתָיו וְאֶת חֻקָּיו בְּכָל לֵבָב וּבְכָל נֶפֶשׁ לְהָקִים אֶת דִּבְרֵי הַבְּרִית
הַכְּתוּבִים עַל הַסֵּפֶר הַזֶּה: וַיַּעֲמֵד אֶת כָּל הַנִּמְצָא בִּירוּשָׁלַיִם
וּבִנְיָמִן וַיַּעֲשׂוּ יוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלַיִם כִּבְרִית אֱלֹהִים אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיהֶם:
וַיָּסַר יֹאשִׁיָּהוּ אֶת כָּל הַתֹּעֵבוֹת מִכָּל הָאֲרָצוֹת אֲשֶׁר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל
וַיַּעֲבֵד אֶת כָּל הַנִּמְצָא בְּיִשְׂרָאֵל לַעֲבֹד אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם כָּל יָמָיו
לֹא סָרוּ מֵאַחֲרֵי יְהוָה אֱלֹהֵי אֲבוֹתֵיהֶם: וַיַּעַשׂ יֹאשִׁיָּהוּ בִּירוּשָׁלַיִם
אֶת הַפֶּסַח לַיהוָה וַיִּזְבְּחוּ אֶת הַפֶּסַח בְּאַרְבָּעָה עָשָׂר לַחֹדֶשׁ
הָרִאשׁוֹן: וַיַּעֲמֵד הַכֹּהֲנִים עַל מִשְׁמְרוֹתָם וַיְחַזְּקֵם לַעֲבוֹדַת בֵּית יְהוָה:
וַיֹּאמֶר לַלְוִיִּם הַמְבִינִים לְכָל יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשִׁים לַיהוָה תְּנוּ אֶת
אֲרוֹן הַקֹּדֶשׁ בַּבַּיִת אֲשֶׁר בָּנָה שְׁלֹמֹה בֶּן דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל אֵין
לָכֶם מַשָּׂא בַּכָּתֵף עַתָּה עִבְדוּ אֶת יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם וְאֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל:
וְהָכִינוּ לְבֵית אֲבוֹתֵיכֶם לְמַחְלְקוֹתֵיכֶם כִּכְתָב דָּוִד מֶלֶךְ יִשְׂרָאֵל
וּכְמִכְתַּב שְׁלֹמֹה בְּנוֹ: וְעִמְדוּ בַּקֹּדֶשׁ לִפְלֻגּוֹת בֵּית אָבוֹת לְאֲחֵיכֶם
בְּנֵי הָעָם וְחֵלֶק בֵּית אָב לַלְוִיִּם: שַׁחֲטוּ הַפֶּסַח וְהִתְקַדְּשׁוּ וְהָכִינוּ
לַאֲחֵיכֶם לַעֲשׂוֹת כִּדְבַר יְהוָה בְּיַד מֹשֶׁה: וַיִּתֵּן יֹאשִׁיָּהוּ לִבְנֵי הָעָם
הַנִּמְצְאִים לֶה לְכֹל בְּנֵי הַצֹּאן כְּבָשִׂים וּבְנֵי הָעִזִּים לְכֹל לְמִסְפַּר
שְׁלֹשִׁים אֶלֶף וּבָקָר שְׁלֹשֶׁת אֲלָפִים אֵלֶּה מִנִּכְסֵי הַמֶּלֶךְ: וְשָׂרָיו
לְנִדְבַת לָעָם לַכֹּהֲנִים וְלַלְוִיִּם נָתְנוּ חִלְקִיָּהוּ וּזְכַרְיָהוּ וְיַחִיאֵל
נְגִידֵי בֵּית הָאֱלֹהִים לַכֹּהֲנִים נָתְנוּ לַפֶּסַח אַלְפַּיִם וְשֵׁשׁ מֵאוֹת
וּבָקָר שְׁלֹשׁ מֵאוֹת: וְכָנַנְיָהוּ וְשֶׁמַעְיָהוּ וּנְתַנְאֵל אֶחָיו וְחַשַׁבְיָהוּ
וִיעִיאֵל וְיוֹזָבָד שָׂרֵי הַלְוִיִּם נָתְנוּ לַלְוִיִּם לַפֶּסַח חֲמֵשֶׁת אֲלָפִים
וּבָקָר חֲמֵשׁ מֵאוֹת: וַתִּכּוֹן הָעֲבוֹדָה וַיַּעַמְדוּ הַכֹּהֲנִים עַל עָמְדָם
וְהַלְוִיִּם עַל מַחְלְקוֹתָם כְּמִצְוַת הַמֶּלֶךְ: וַיִּשְׁחֲטוּ הַפֶּסַח וַיִּזְרְקוּ
הַכֹּהֲנִים מִיָּדָם וְהַלְוִיִּם הַפְּשִׁיטוּ: וַיָּסִירוּ הָעֹלָה לִתֵּת לְפִלְגּוֹת
בֵּית אָבוֹת לִבְנֵי הָעָם לְהַקְרִיב לַיהוָה כַּכָּתוּב בְּסֵפֶר מֹשֶׁה וְכֵן
לַבָּקָר: וַיִּצְלוּ הַפֶּסַח בָּאֵשׁ כַּמִּשְׁפָּט וְאֶת הַקָּדָשִׁים בִּשְּׁלוּ בַּצְּלָחוֹת
וּבַדּוּדִים וּבַתַּבָּחוֹת וַיָּרִיצוּ לְכָל בְּנֵי הָעָם: וְאַחַר הֵכִינוּ לָהֶם
וְלַכֹּהֲנִים כִּי בְנֵי אַהֲרֹן בַּחֵלֶב הָעוֹלָה וְהָאֲמִירִים עַד לָיְלָה וְהַלְוִיִּם
הֵכִינוּ לָהֶם וְלִבְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים: הַמְשֹׁרְרִים בְּנֵי אָסָף עַל עָמְדָם
כְּמִצְוַת דָּוִד וְאָסָף וְהֵימָן וִידוּתוּן חוֹזֵה הַמֶּלֶךְ וְהַשֹּׁעֲרִים לְכָל שַׁעַר
אֵין לָהֶם לָסוּר מֵעַל עֲבֹדָתָם כִּי אֲחֵיהֶם הַלְוִיִּם הֵכִינוּ לָהֶם:
וַתִּכּוֹן כָּל עֲבוֹדַת יְהוָה בַּיּוֹם הַהוּא לַעֲשׂוֹת הַפֶּסַח וְלַהֲעֲלוֹת עֹלוֹת
עַל מִזְבַּח יְהוָה כְּמִצְוַת הַמֶּלֶךְ יֹאשִׁיָּהוּ: וַיַּעֲשׂוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל הַנִּמְצְאִים
אֶת הַפֶּסַח בָּעֵת הַהִיא וְאֶת חַג הַמַּצּוֹת שִׁבְעַת יָמִים: וְלֹא נַעֲשָׂה
פֶסַח כָּמֹהוּ בְּיִשְׂרָאֵל מִימֵי שְׁמוּאֵל הַנָּבִיא וְכָל מַלְכֵי יִשְׂרָאֵל לֹא
עָשׂוּ כַּפֶּסַח אֲשֶׁר עָשָׂה יֹאשִׁיָּהוּ וְהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם וְכָל יְהוּדָה
וְיִשְׂרָאֵל הַנִּמְצָא וְיוֹשְׁבֵי יְרוּשָׁלָיִם: בִּשְׁנַת שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה לְמֶלֶךְ
יֹאשִׁיָּהוּ נַעֲשָׂה הַפֶּסַח הַזֶּה: וַיְהִי אַחֲרֵי כָּל זֹאת אֲשֶׁר הֵכִין יֹאשִׁיָּהוּ
אֶת הַבַּיִת עָלָה נְכוֹ מֶלֶךְ מִצְרַיִם לְהִלָּחֶם בְּכַרְכְּמִישׁ עַל פְּרָת
וַיֵּצֵא יֹאשִׁיָּהוּ לִקְרָאתוֹ: וַיִּשְׁלַח אֵלָיו מַלְאָכִים לֵאמֹר מַה לִּי וָלָךְ
מֶלֶךְ יְהוּדָה לֹא עָלֶיךָ אַתָּה הַיּוֹם כִּי אֶל בֵּית מִלְחַמְתִּי וֵאלֹהִים
אָמַר לְבַהֲלֵנִי חֲדַל לְךָ מֵאֱלֹהִים אֲשֶׁר עִמִּי וְאַל יַשְׁחִיתֶךָ: וְלֹא
הָפַךְ יֹאשִׁיָּהוּ פָּנָיו מִמֶּנּוּ כִּי לְהִלָּחֶם אִתּוֹ הִתְחַפֵּשׂ וְלֹא שָׁמַע
אֶל דִּבְרֵי נְכוֹ מִפִּי אֱלֹהִים וַיָּבֹא לְהִלָּחֶם בְּבִקְעַת מְגִדּוֹ: וַיֹּרוּ
הַיֹּרִים אֶל הַמֶּלֶךְ יֹאשִׁיָּהוּ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל עֲבָדָיו הַעֲבִירוּנִי כִּי
הָחֳלֵיתִי מְאֹד: וַיַּעֲבִירוּ עֲבָדָיו אֹתוֹ מִן הַמֶּרְכָּבָה הַשֵּׁנִית אֲשֶׁר לוֹ
וַיַּרְכִּבוּהוּ בַּמֶּרְכָּבָה הַמִּשְׁנֶה אֲשֶׁר לוֹ וַיְבִיאוּהוּ יְרוּשָׁלַיִם וַיָּמָת
וַיִּקָּבֵר בְּקִבְרוֹת אֲבֹתָיו וְכָל יְהוּדָה וִירוּשָׁלַיִם מִתְאַבְּלִים עַל יֹאשִׁיָּהוּ:
וַיְקוֹנֵן יִרְמְיָהוּ אֶת יֹאשִׁיָּהוּ וַיְדַבְּרוּ כָל הַשָּׁרִים וְהַשָּׂרוֹת בְּקִינוֹתֵיהֶם
עַל יֹאשִׁיָּהוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה וַיִּתְּנוּם לְחֹק עַל יִשְׂרָאֵל וְהִנָּם כְּתוּבִים
עַל הַקִּינוֹת: וְיֶתֶר דִּבְרֵי יֹאשִׁיָּהוּ וְחַסְדָּיו כַּכָּתוּב בְּתוֹרַת יְהוָה:
וּמַעֲשָׂיו הָרִאשֹׁנִים וְהָאַחֲרוֹנִים הִנָּם כְּתוּבִים בְּסֵפֶר מַלְכֵי יִשְׂרָאֵל
וִיהוּדָה: וַיִּקְחוּ עַם הָאָרֶץ אֶת יְהוֹאָחָז בֶּן יֹאשִׁיָּהוּ וַיַּמְלִיכוּ אֹתוֹ
תַּחַת אָבִיו בִּירוּשָׁלָיִם: בֶּן עֶשְׂרִים וּשְׁלֹשָׁה שָׁנָה יְהוֹאָחָז בְּמָלְכוֹ
וּשְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים מָלַךְ בִּירוּשָׁלָיִם וְשֵׁם אִמּוֹ חֲמוּטַל בַּת יִרְמְיָהוּ
מִלִּבְנָה: וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה כְּכֹל אֲשֶׁר עָשׂוּ אֲבוֹתָיו: וַיַּאַסְרֵהוּ
נְכוֹ בְּרִבְלָה בְּאֶרֶץ חֲמָת מִמְלֹךְ בִּירוּשָׁלָיִם וַיַּעֲנֹשׁ אֶת הָאָרֶץ
מֵאָה כִכַּר כֶּסֶף וְכִכַּר זָהָב: וַיַּמְלֵךְ נְכוֹ אֶת אֶלְיָקִים אָחִיו עַל יְהוּדָה
וְעַל יְרוּשָׁלַיִם וַיַּסֵּב אֶת שְׁמוֹ יְהוֹיָקִים וְאֶת יְהוֹאָחָז אָחִיו לָקַח נְכוֹ
וַיָּבֵא מִצְרָיְמָה: בֶּן עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ שָׁנָה יְהוֹיָקִים בְּמָלְכוֹ וְאַחַת
עֶשְׂרֵה שָׁנָה מָלַךְ בִּירוּשָׁלָיִם וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהָיו:
עָלָה עָלָיו נְבוּכַדְנֶאצַּר מֶלֶךְ בָּבֶל וַיַּאַסְרֵהוּ בַּנְחֻשְׁתַּיִם לְהוֹלִיכוֹ
בָּבֶל: וְגַם מִכְּלֵי בֵית יְהוָה נָשָׂא נְבוּכַדְנֶאצַּר וַיִּתְּנֵם בְּהֵיכָלוֹ בְּבָבֶל:
וְיֶתֶר דִּבְרֵי יְהוֹיָקִים וְתוֹעֲבֹתָיו אֲשֶׁר מָצָא בּוֹ וְהִנֵּה הֵם כְּתוּבִים
עַל סֵפֶר מַלְכֵי יִשְׂרָאֵל וִיהוּדָה וַיִּמְלֹךְ יְהוֹיָכִין בְּנוֹ תַּחְתָּיו:
בֶּן שְׁמֹנֶה שָׁנִים יְהוֹיָכִין בְּמָלְכוֹ וּשְׁלֹשָׁה חֳדָשִׁים וַעֲשֶׂרֶת יָמִים
מָלַךְ בִּירוּשָׁלָיִם וַיַּעַשׂ הָרַע בְּעֵינֵי יְהוָה: וּלְתְשׁוּבַת הַשָּׁנָה שָׁלַח
נְבוּכַדְנֶאצַּר וַיְבִיאֵהוּ בָבֶל עִם כְּלֵי חֶמְדַּת בֵּית יְהוָה וַיַּמְלֵךְ אֶת
צִדְקִיָּהוּ אָחִיו עַל יְהוּדָה וְעַל יְרוּשָׁלָיִם: בֶּן עֶשְׂרִים וְאַחַת שָׁנָה
צִדְקִיָּהוּ בְּמָלְכוֹ וְאַחַת עֶשְׂרֵה שָׁנָה מָלַךְ בִּירוּשָׁלָיִם: וַיַּעַשׂ הָרַע
בְּעֵינֵי יְהוָה אֱלֹהָיו לֹא נִכְנַע מִלִּפְנֵי יִרְמְיָהוּ הַנָּבִיא מִפִּי יְהוָה:
וְגַם בַּמֶּלֶךְ נְבוּכַדְנֶאצַּר אֲשֶׁר הִשְׁבִּיעוֹ בֵּאלֹהִים וַיַּקְשְׁ אֶת עָרְפּוֹ
וַיְאַמֵּץ אֶת לִבּוֹ מִשּׁוּב אֶל יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: גַּם כָּל שָׂרֵי יְהוּדָה
וְהַכֹּהֲנִים וְהָעָם הִרְבּוּ לִמְעֹל מַעַל אַחֲרֵי כֹּל תּוֹעֲבוֹת הַגּוֹיִם
וַיְטַמְּאוּ אֶת בֵּית יְהוָה אֲשֶׁר הִקְדִּישׁ בִּירוּשָׁלָיִם: וַיִּשְׁלַח יְהוָה
אֱלֹהֵי אֲבוֹתָם בְּיַד מַלְאָכָיו הַשְׁכֵּם וְשַׁלֵּחַ כִּי חָמַל עַל עַמּוֹ וְעַל
מְעוֹנוֹ: וַיִּהְיוּ מַלְאֲכֵי הָאֱלֹהִים מְלַעֲגִים בְּמַלְאֲכֵי הָאֱמֶת וּבֹזִים
בִּדְבָרָיו וּמִתַּלְעֲגִים בִּנְבִיאָיו עַד עֲלוֹת חֲמַת יְהוָה בְּעַמּוֹ עַד אֵין
מַרְפֵּא: וַיַּעַל עֲלֵיהֶם אֶת מֶלֶךְ כַּשְׂדִּים וַיַּהֲרֹג בַּחוּרֵיהֶם בַּחֶרֶב
בְּבֵית מִקְדָּשָׁם וְלֹא חָמַל עַל בָּחוּר וּבְתוּלָה זָקֵן וְיָשִׁישׁ הַכֹּל נָתַן
בְּיָדוֹ: וְכָל כְּלֵי בֵית הָאֱלֹהִים הַגְּדֹלִים וְהַקְּטַנִּים וְאוֹצְרוֹת בֵּית יְהוָה
וְאוֹצְרוֹת הַמֶּלֶךְ וְשָׂרָיו הַכֹּל הֵבִיא בָבֶלָה: וַיִּשְׂרְפוּ אֶת בֵּית הָאֱלֹהִים
וַיְנַתְּצוּ אֶת חוֹמַת יְרוּשָׁלַיִם וְכָל אַרְמְנוֹתֶיהָ שָׂרְפוּ בָאֵשׁ וְכָל כְּלֵי
מַחֲמַדֶּיהָ לְהַשְׁחִית: וְאֶת הַנִּשְׁאָרִים מִן הַחֶרֶב הִגְלָה בָבֶלָה וַיִּהְיוּ
לוֹ וְלִבָנָיו לַעֲבָדִים עַד מְלֹךְ מַלְכוּת פָּרָס: לְמַלֹּאת דְּבַר יְהוָה בְּפִי
יִרְמְיָהוּ עַד רָצְתָה הָאָרֶץ אֶת שַׁבְּתוֹתֶיהָ כָּל יְמֵי הָשַׁמָּהּ שַׁבָּת
לְמַלֹּאת שִׁבְעִים שָׁנָה: וּבִשְׁנַת אַחַת לְכוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרָס לִכְלוֹת דְּבַר
יְהוָה בְּפִי יִרְמְיָהוּ הֵעִיר יְהוָה אֶת רוּחַ כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרָס וַיַּעֲבֵר קוֹל
בְּכָל מַלְכוּתוֹ וְגַם בְּמִכְתָּב לֵאמֹר: כֹּה אָמַר כּוֹרֶשׁ מֶלֶךְ פָּרָס כֹּל
מַמְלְכוֹת הָאָרֶץ נָתַן לִי יְהוָה אֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם וְהוּא פָקַד עָלַי לִבְנוֹת
לוֹ בַּיִת בִּירוּשָׁלַיִם אֲשֶׁר בִּיהוּדָה מִי בָכֶם מִכָּל עַמּוֹ יְהִי יְהוָה
אֱלֹהָיו עִמּוֹ וְיָעַל:

(1) בְּמִשְׁנֶה. (2) מִכֹּל אֲשֶׁר. (3) מְנַשֶּׁה. (4) כִּי.
(5) בְּמִשְׁנֶה.

ܟܬܒ: ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܡܫܝܚܐ ܐ[1] ܐܝܟ ܐܬܒܢܝ ܒܗ: ܐܡܪ ܠܗ ܐܢ ܐܬܒܢܝ ܒܗ ܒܝܬ ܡܫܝܚܐ ܐ

לכבודו מבני אדם: ולזה נקרא כן (1)שמו יתברך: (כמו) שאמרו ז"ל. לכך נאמר בלעם (2)שטה הוא ולא נביא. שהיה מדבר בנבואה: ולא היה יודע מתי יבוא הדבר: ולפי שהיה מדבר בנבואה: ולא היה יודע מתי יבוא הדבר. נקרא בלעם נביא: ולא שטה. ואמר: ויסר את עיניו: ולא היה רואה: ואמר: ויפול והתגלו עיניו: ולא היה יכול לראות: ואמר: אשר חזה שדי נופל: ולא היה יכול לדבר: ואמר: ויקח משלו ויאמר: ולא היה יכול לומר: ואמר: ויען בלעם ויאמר: ולא היה יכול לענות: ואמר: ויאמר בלעם אל אתנו: ולא היה יכול לשאול: ואמר: ויאמר בלעם אל בלק: ולא היה יכול לדבר: ואמר: ויאמר בלעם אל בלק: ולא היה יכול לומר: ואמר: ויאמר בלעם אל בלק

هَوَّ حكِمَ: مِحلا دِكَّةَّةَ هَوَّ. هَّكِ دِي دَمِدَّ كَهَدَّ هَّجَةَ يَهمَجَدَ.

هوَكَّدَ هَّحِلا دِجَعِيَّةَ مَتَّيَّسَةَ دِيَّةَ عِمدَ زَهَصَفَّ هَجَهَكِيَّةَ[1] دَهَدِيسَ: هَّهَ دَمِجَهَيَّةَ جَدِيَّةَ: مِحلا دِيَّجَهَّةَ مَتَّهَّةَ زَدَّكَّةَ يَّجِبَ هَوَّهَ كَمِكَدَّ: هَدِجِكَ كَّهَّ دِكِهَيَّ هَّ حدِجَةَ دَهَتَّةَ هَكَّجَّةَ دِجَمِدَ: يَمِ هَّ دِمِجَيِ كِ هَجَهَكِيَّةَ دِيَّكَّةَ: دَيِ هكَهَّةَ دِيَّعجَسَ[2] هِ جَدَّةَ دِهَبِهِ زَّقَّةَ سكَّبَةَ دَهَجَهِمِ كِ: حجَدَّيَّةَ حجَدِيَّةَ. دِيَّكَهَجَهَ هَكَ حِكِ: زَّهِمِ.

يَكَجَدِ هَتَجَدِهَّةَ (دِعِمدَ هَجَيَّةَ هَجَهَكِيَّةَ هَتَجَهَّةَ هَدِيَّكِ دِجَمِدَ يَهجَكَّهَ[3].

---

(1) هَجَهَكِيَّةَ. (2) دِيَّعجَسَ. (3) دِهَهجَّةَ هَدَ عِمدَ هَجَهَكِيَّةَ هَجَهَّةَ دِجَمِدَ. هَيَّكَهَجَهَ كَجَدَّةَ: هَيَّكَهَجَهَ حِكِ حِكِ: زَّهِمِ. حَجَهَجَّةَ ﻫ دِهَيَّةَ. دِهَجَّةَ دَهَدَ عِمدَ جَدِيَّةَ دَهَجَهَكِيَّةَ هَجَهَكِيَّةَ قَّحدَّيَّةَ: هَيَّتَّهَّةَ دِيَّهجَكَّهَ جَمِدَ. هَّكِ جَدَهَجَّةَ دَهَدَ قَّةَ هَجَهَكِيَّةَ: هَيَّتَّهَّةَ دِيَّهجَكَّهَ جَمِدَ. هَّكِ جَدَهَجَّةَ دَهَجَهِمِ كِ: حجَدَّيَّةَ حجَدِيَّةَ. دِيَّكَهَجَهَ هَكَ حِكِ: زَّهِمِ. دِيَّكَهَجَهَ هَكَ حِكِ: زَّهِمِ.

ಶಿವಧ್ಯಾನ

ಶಿವಸ್ತವ ಪಠಣ.

ಅಭಯ ಪ್ರದಾಯಕ ಪಾಪ ವಿನಾಶಕ ಧರ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾಪಕ ಶಿವ ಶಿವ ಶಂಭೋ: ಅಂಧಕ ಮರ್ದನ ಪಾಪ ನಿಕೃಂತನ ಶಂಕರ ಶಂಭೋ ಶಿವ ಶಿವ ಶಂಭೋ: ಕಾಲ ಕಾಲಕ ಕಾಲ ಕಾಲಕ ಕಾಲ ಕಾಲಕ ಶಿವ ಶಿವ ಶಂಭೋ: ಗಂಗಾ ಧರ ಗಜಚರ್ಮಾಂಬರ ಗಜಮುಖ ತಾತ ಶಿವ ಶಿವ ಶಂಭೋ: ಭಸ್ಮ ವಿಲೇಪನ ಭಾಲ ವಿಲೋಚನ ಭವ ಭಯ ಮೋಚನ ಶಿವ ಶಿವ ಶಂಭೋ: ಮಾರ ಸಂಹರಣ ಮಂಗಲ ಕಾರಣ ಮಾಯಾ ರಹಿತ ಶಿವ ಶಿವ ಶಂಭೋ: ಮಾಯಾ ಮಾನವ ಮಾನಸ ಸಂಚರ ಮಾಧವ ವಂದಿತ ಶಿವ ಶಿವ ಶಂಭೋ: ಶಂಕರ ಶಂಕರ ಶಂಕರ ಶಂಕರ ಪಾಹಿ ಮಾಂ ಶಿವ ಶಿವ ಶಂಭೋ: ಶಂಕರ ಶಂಕರ ಶಂಕರ ಶಂಕರ ರಕ್ಷ ಮಾಂ ಶಿವ ಶಿವ ಶಂಭೋ: ಶಂಕರ ಶಂಕರ ಶಂಕರ ಶಂಕರ ಪಾಹಿ ಮಾಂ ಶಿವ ಶಿವ ಶಂಭೋ: ಶಂಕರ ಶಂಕರ ಶಂಕರ ಶಂಕರ ರಕ್ಷ ಮಾಂ ಶಿವ ಶಿವ ಶಂಭೋ:

בחכמה אל תרבה: מי שהוא חכם ויודע חסרונו
ומבקש להשלימו. ומי שהוא חכם ואינו יודע
חסרונו ואינו מבקש להשלימו. הרי זה מתרבה
בחכמה ואינו מתחכם. ומי שאינו חכם ואינו
יודע חסרונו ואינו מבקש להשלימו. הרי זה
מתרבה בחכמה ומתחכם. ומי שאינו חכם ויודע
חסרונו ומבקש להשלימו. הרי זה מתחכם ואינו
מתרבה בחכמה: ומי שהוא חכם ויודע חסרונו
ומבקש להשלימו. הרי זה מתרבה בחכמה ומתחכם:
ומי שהוא חכם ויודע חסרונו ומבקש להשלימו
ומתרבה בחכמה ומתחכם. הרי זה מתרבה בחכמה
ומתחכם. ומי שאינו חכם ואינו יודע חסרונו
ואינו מבקש להשלימו. הרי זה לא מתרבה בחכמה
ולא מתחכם: ומי שאינו חכם ואינו יודע חסרונו
ומבקש להשלימו. הרי זה מתחכם ואינו מתרבה
בחכמה: ומי שהוא חכם ויודע חסרונו ומבקש
להשלימו. הרי זה מתרבה בחכמה ומתחכם. ומי
שאינו חכם ואינו יודע חסרונו ואינו מבקש
להשלימו. הרי זה לא מתרבה בחכמה ולא מתחכם:
ומי שהוא חכם ויודע חסרונו ומבקש להשלימו
ומתרבה בחכמה ומתחכם. ומי שאינו חכם ואינו
יודע חסרונו ואינו מבקש להשלימו. הרי זה לא
מתרבה בחכמה ולא מתחכם: ומי שהוא חכם ויודע
חסרונו ומבקש להשלימו. הרי זה מתרבה בחכמה
ומתחכם. ומי שאינו חכם ואינו יודע חסרונו
ואינו מבקש להשלימו. הרי זה לא מתרבה בחכמה
ולא מתחכם: ומי שהוא חכם ויודע חסרונו
ומבקש להשלימו. הרי זה מתרבה בחכמה ומתחכם.
ומי שאינו חכם ואינו יודע חסרונו ואינו מבקש
להשלימו. הרי זה לא מתרבה בחכמה ולא מתחכם:

ڪتاب: هيءُ ڪتاب ڪنهن جي لکيل آهي ۽ ڪٿي ڇپيل آهي. ڪاغذ: ڪتاب ڪنهن شيءَ جو ٺهيل آهي. ڪاغذ ڪيئن ٺهندو آهي: ڪاغذ ٺاهڻ لاءِ پهريائين ڪپهه جا ٻوٽا پوکيا ويندا آهن. جڏهن ڪپهه جا ٻوٽا وڏا ٿي ويندا آهن تڏهن ڪپهه جا ٽڙ ٽوڙي ڪپهه ڪڍيو ويندو آهي. ڪپهه ڪڍڻ کان پوءِ ڪپهه جا ٽڙ ڪٽي ڪپهه جا ٻوٽا ساڙي ڇڏيا ويندا آهن. ڪپهه ڪڍڻ کان پوءِ ڪپهه جي ٻيجن کي ڪڍي ڇڏيو ويندو آهي. ڪپهه جي ٻيجن کي ڪڍڻ کان پوءِ ڪپهه کي ڌوئي صاف ڪيو ويندو آهي. ڪپهه کي ڌوئڻ کان پوءِ ڪپهه کي سڪائي ويندو آهي. ڪپهه سڪائڻ کان پوءِ ڪپهه کي ڪٽي ڪپهه جا ٽڪرا ڪيا ويندا آهن. ڪپهه جا ٽڪرا ڪٽڻ کان پوءِ ڪپهه جا ٽڪرا

ער שיין מי זאל אים נישט גלייבן: אבער ווען ער וועט קומען דער
בעל־הבית פון יענעם ווינגארטן: וועט ער מאכן אזעלכע בייזע
מענטשן אומגליקלעך: און וועט דעם ווינגארטן פאכטן אנדערע
ווינגערלייט: וועלכע וועלן אים געבן דעם פרוכט אין זיין צייט.
הלל זאגט: נישט זאל מען זיך פרישן פון דער ציבור: גלייב
נישט אין דיר אליין ביז דעם טאג פון דיין טויט: דין חבר זאל
מען נישט משפט טון ביז מען וועט זיך אריין פלעצן אין זיין
אומשטאנד: לערן נישט צו זאגן אן אויסגעמאכטע זאך: ווייל
דו וועסט נישט וויסן וואס וועט זיין אין סוף. זאג נישט צו
דיין חבר וואס מען וועט אים נישט גלייבן: ווייל עס וועט
קומען אן אויגנבליק וואס מען וועט דיר גלייבן וואס דו
האסט צו אים גערעדט. אן אומוויסנדיגער זאל נישט לערנען:
אדער אן אנגסטיגער זאל נישט ווערן ברייט: ווער עס איז
פיל מיט זאכן וועט פיל זינדיגן: ווער עס איז פיל מיט
ווייבער וועט פיל זיין אין אומגליק: ווער עס איז פיל מיט
דינסטן וועט פיל זיין אין גזל: ווער עס איז פיל מיט וויבער
וועט פיל זיין אין זויבעריי: ווער עס איז פיל מיט שפיכות
דמים וועט פיל זיין אין עבירות: ווער עס איז פיל מיט
תורה וועט פיל זיין אין לעבן: ווער עס איז פיל מיט
ישיבה וועט פיל זיין אין חכמה: ווער עס איז פיל מיט
צדקה וועט פיל זיין אין שלום: ווער עס האט גוט
נאמען האט ער גוט אויף זיך: ווער עס האט גוט
פארשטענדעניש פון דער תורה האט ער גוט פאר זיך:
ווער עס האט גוט פון דיינען מענטשן האט ער גוט פון
גאט: ווער עס האט גוט פון דער וועלט האט ער גוט פון
דער תורה: ווער עס האט גוט פון דער תורה האט ער גוט
פון דער וועלט: ווער עס האט גוט פון דער וועלט האט ער
גוט פון דער תורה: ווער עס האט גוט פון דער תורה האט
ער גוט פון דער וועלט: ווער עס האט גוט פון דער וועלט
האט ער גוט פון דער תורה: ווער עס האט גוט פון דער
תורה האט ער גוט פון דער וועלט: ווער עס האט גוט פון
דער וועלט האט ער גוט פון דער תורה: ווער עס האט גוט
פון דער תורה האט ער גוט פון דער וועלט: ווער עס האט
גוט פון דער וועלט האט ער גוט פון דער תורה: ווער עס
האט גוט פון דער תורה האט ער גוט פון דער וועלט: ווער
עס האט גוט פון דער וועלט האט ער גוט פון דער תורה:
ווער עס האט גוט פון דער תורה האט ער גוט פון דער
וועל

مَعَهُمْ وَأَخَذَ يَتَحَدَّثُ إِلَيْهِمْ: إِنَّ هَذِهِ الْمَرْأَةَ الَّتِي
تَدَّعِي أَنَّهَا أُمِّي لَيْسَتْ أُمِّي، وَلَكِنَّهَا امْرَأَةٌ
أَرَادَتْ أَنْ تَسْرِقَ مِنِّي مَالَ أَبِي. وَلَمَّا رَأَتْ أَنَّهَا
لَا تَسْتَطِيعُ أَنْ تَفْعَلَ ذَلِكَ أَرَادَتْ أَنْ تَقْتُلَنِي
لِكَيْ تَسْتَرِيحَ مِنِّي. وَلَكِنَّ اللهَ حَمَانِي مِنْهَا
وَأَنْقَذَنِي مِنْ يَدَيْهَا. وَهَا أَنَا ذَا أَعُودُ إِلَى
بَيْتِي وَإِلَى أَبِي. وَلَكِنَّ هَذِهِ الْمَرْأَةَ لَنْ تَعُودَ
مَعِي إِلَى بَيْتِي، بَلْ سَأَطْلُبُ إِلَى الْمَلِكِ أَنْ
يَحْكُمَ عَلَيْهَا بِالْعُقُوبَةِ الَّتِي تَسْتَحِقُّهَا.
وَلَمَّا سَمِعَ الْمَلِكُ كَلَامَ الْغُلَامِ عَرَفَ أَنَّهُ
قَدْ قَالَ الْحَقَّ، وَأَنَّ الْمَرْأَةَ الَّتِي كَانَتْ
تَدَّعِي أَنَّهَا أُمُّهُ لَيْسَتْ أُمَّهُ. فَأَمَرَ الْمَلِكُ
بِأَنْ تُؤْخَذَ الْمَرْأَةُ وَتُسْجَنَ فِي السِّجْنِ
الْعَظِيمِ. وَأَمَرَ أَنْ يُعْطَى الْغُلَامُ كُلَّ مَا
كَانَ لِأَبِيهِ مِنْ مَالٍ وَمَتَاعٍ. وَأَنْ يَكُونَ
هُوَ الْمَلِكَ بَعْدَ أَبِيهِ. وَلَمَّا رَأَى الْغُلَامُ
أَنَّ الْمَلِكَ قَدْ أَعْطَاهُ كُلَّ مَا كَانَ لِأَبِيهِ
قَالَ لِلْمَلِكِ: إِنِّي لَا أُرِيدُ أَنْ أَكُونَ مَلِكًا
بَعْدَ أَبِي، وَلَكِنِّي أُرِيدُ أَنْ أَكُونَ رَاعِيًا
لِلْغَنَمِ كَمَا كُنْتُ أَيَّامَ أَبِي. فَقَالَ لَهُ
الْمَلِكُ: وَلِمَاذَا لَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ مَلِكًا
بَعْدَ أَبِيكَ؟ أَلَيْسَ هَذَا أَحْسَنَ مِنْ أَنْ
تَكُونَ رَاعِيًا لِلْغَنَمِ؟ فَقَالَ الْغُلَامُ: إِنِّي
أَخَافُ أَنْ أَكُونَ مَلِكًا مِثْلَ أَبِي، فَأَكُونَ
قَاسِيَ الْقَلْبِ عَلَى النَّاسِ مِثْلَهُ. وَأَنَا
أُرِيدُ أَنْ أَكُونَ رَحِيمًا بِالنَّاسِ وَبِالْحَيَوَانِ
كَمَا كُنْتُ أَيَّامَ أَبِي. فَقَالَ الْمَلِكُ: إِنَّكَ
لَغُلَامٌ عَاقِلٌ وَحَكِيمٌ، وَأَنْتَ تَسْتَحِقُّ أَنْ
تَكُونَ مَلِكًا. وَلَكِنَّكَ لَا تُرِيدُ أَنْ تَكُونَ
مَلِكًا، فَلَا أَظُنُّ أَنَّ أَحَدًا يُرِيدُ أَنْ يَكُونَ
مَلِكًا بَعْدَكَ. وَلَكِنَّ اللهَ يَعْلَمُ مَنْ يَصْلُحُ
أَنْ يَكُونَ مَلِكًا، وَسَيَخْتَارُ لَنَا مَلِكًا
صَالِحًا.

ויקם בן חנון: ויהי רוח יהוה עליו ויהי לו: ויצא
אל מלחמה: ויתן יהוה בידו את כושן רשעתים
מלך ארם: ותעז ידו על כושן רשעתים: ויהי
הארץ ארבעים שנה. ויקבר בעיר דן: ויוסף
בן אחי עתניאל עוד עשו בני ישראל הרע
בעיני יהוה: ויחזק יהוה את עגלון מלך מואב
על ישראל יען אשר עשו את הרע בעיני יהוה:
ויאסף אליו את בני עמון ועמלק וילך ויך את
ישראל ויירשו את עיר התמרים: ויעבדו בני
ישראל את עגלון מלך מואב שמנה עשרה שנה:
ויוסף בני ישראל לצעק אל יהוה ויקם יהוה
להם מושיע את אהוד בן גרא איש הימיני
איש אטר יד ימינו: ויתנו בני ישראל על
יד מנחה לעגלון מלך מואב: ואהוד עשה לו
חרב פיות שני פיותיה גמד ואורכה אמה
ומדה לחרב תחת בגדו על ירך ימינו: ויגש
את המנחה לעגלון מלך מואב ועגלון איש
שמן מאד: ויהי כהגישו את המנחה ויכל
לשלח את העם נושאי המנחה: והוא שב
מן הפסילים אשר בגלגל ויאמר דבר סתר
לי אליך המלך ויאמר הס מעליו כל היצאים
עליו: ויגש אליו ואהוד בא אליו והוא יושב
בעלית המקרה לו לבדו ויאמר אהוד דבר
אלהים לי אליך ויקם מעל הכסא: וישלח
אהוד את ידו השמאלית ויקח את החרב
מעל ירכו הימנית ויתקע אותה בבטנו: וגם
הנצב בא אחריו ויראה את דלתות העלית
נעולות ויאמר אך יסך את רגליו במסך
בעלית הקיץ: ויחכו עד בוש והנה לא פתח
את דלתות העלית ויקחו את המפתח ויפתחו
והנה אדונם נפל ארצה מת: ואהוד נמלט
בעת שהותם ויעבר את הפסילים והוא נמלט
שעירתה: ויהי בבואו ויתקע בשופר בהר
אפרים וירדו עמו בני ישראל מן ההר והוא
לפניהם: ויאמר אלהם רדפו אחרי כי נתן
יהוה את אויביכם את מואב בידכם וירדו
אחריו ויתפשו את מעברות הירדן למואב
ולא נתנו איש לעבור: ויכו את מואב בעת
ההיא כעשרת אלפים איש כל שמן וכל איש
חיל ולא נמלט איש: ותכנע מואב ביום ההוא
תחת יד ישראל ותשקט הארץ שמונים שנה:
ואחרי אהוד היה שמגר בן ענת ויך את פלשתים

هەڵگەڕا: ئەم ئەسپەی ئێمە ئەگەر ئەمڕۆ ئەیبات: ئەمجا ئەیگێڕایەوە: ئەی هەوەڵ ئەی ئەسپی ئێمە ئەگەر ئەمڕۆ ئەیبات؟ ئەی ئەسپی ئێمە ئەگەر ئەمڕۆ ئەیبات: هەڵگەڕا: هەی کوڕە هەی کوڕە ئەی ئەسپی ئێمە ئەگەر ئەمڕۆ ئەیبات: هەڵگەڕا: ئەمە سەبەبی ئەی هەڵگەڕانی هەڵگەڕ. ئەبەی هەڵگەڕا: ئەمە سەبەبی ئەی کەڵکی ئەمەیە: ئەوە ئەمەیە ئەمەیە ئەڵێن: ئەی ئەڵێن: ئەی هەوەڵ ئەمەیە: ئەمجا ئەڵێن: ئەی هەڵگەڕا هەی هەڵگەڕ ئەمەیە ئەسپەکەی: ئەمە ئەی ئەسپی ئێمە ئەگەر ئەمڕۆ ئەیبات؟ ئەبەی هەڵگەڕا: ئەڵێن: ئەی ئەمەیە ئەمەیە ئەڵێن: ئەی هەوەڵ ئەڵێن: ئەی ئەمەیە ئەمەیە ئەڵێن: ئەی هەڵگەڕا: هەبە. ئەبەی هەڵگەڕا: ئەی ئەمەیە ئەمەیە ئەڵێن: ئەی هەڵگەڕا: ئەبەی هەڵگەڕا: ئەی ئەمەیە ئەمەیە ئەڵێن: ئەی هەڵگەڕا: ئەمە سەبەبی ئەی کەڵکی ئەمەیە: ئەوە

ניקח ממנו שדה אחת. ואין לנו אלא שדה אחת שהיא
מעשר ממעשר שני? אלא שדה שיש בה פאה מעשר
שני: שדה שיש בה פאה ופיאתה מעשר שני? אלא
שדה שיש בה פאה ופיאתה ומעשר שני: שדה שיש
בה פאה ופיאתה ומעשר שני ומעשר עני: שדה
שיש בה פאה ופיאתה ומעשר שני ומעשר עני
ושכחה. שדה שיש בה פאה ופיאתה ומעשר שני
ומעשר עני ושכחה ולקט. שדה שיש בה פאה
ופיאתה ומעשר שני ומעשר עני ושכחה ולקט
ושלש בתי גרנות. שדה שיש בה פאה ופיאתה
ומעשר שני ומעשר עני ושכחה ולקט ושלש בתי
גרנות ומקום לעשות בו שלש בתי גרנות. שדה
שיש בה פאה ופיאתה ומעשר שני ומעשר עני
ושכחה ולקט ושלש בתי גרנות ומקום לעשות בו
שלש בתי גרנות ושלש בתי מדרשות. שדה שיש
בה פאה ופיאתה ומעשר שני ומעשר עני ושכחה
ולקט ושלש בתי גרנות ומקום לעשות בו שלש
בתי גרנות ושלש בתי מדרשות ושלש בתי מרחצאות.
שדה שיש בה פאה ופיאתה ומעשר שני ומעשר
עני ושכחה ולקט ושלש בתי גרנות ומקום לעשות
בו שלש בתי גרנות ושלש בתי מדרשות ושלש בתי
מרחצאות ושלש בתי בתי כנסיות. שדה שיש בה
פאה ופיאתה ומעשר שני ומעשר עני ושכחה ולקט
ושלש בתי גרנות ומקום לעשות בו שלש בתי
גרנות ושלש בתי מדרשות ושלש בתי מרחצאות
ושלש בתי בתי כנסיות ושלש בתי בתי קברות.

ڪهاڻي ڪندڙ جو ڪم ڪهاڻيءَ جي ڪردار کي ڪهاڻي ٻڌائڻ ۽ ڪهاڻيءَ جي ڪردار جي ڪم کي ڪهاڻي ٻڌائڻ ۾

ויאמרו אליו מנוח אמרו נא שמך כי יבא דברך ונכבדך: ויאמר מלאך יהוה אל מנוח למה זה תשאל לשמי והוא פלאי: ויקח מנוח את גדי העזים ואת המנחה ויעל על הצור ליהוה ומפלא לעשות ומנוח ואשתו ראים: ויהי בעלות הלהב מעל המזבח השמימה ויעל מלאך יהוה בלהב המזבח ומנוח ואשתו ראים ויפלו על פניהם ארצה: ולא יסף עוד מלאך יהוה להראה אל מנוח ואל אשתו אז ידע מנוח כי מלאך יהוה הוא: ויאמר מנוח אל אשתו מות נמות כי אלהים ראינו: ותאמר אשתו לו לו חפץ יהוה להמיתנו לא לקח מידנו עלה ומנחה ולא הראנו את כל אלה וכעת לא השמיענו כזאת: ותלד האשה בן ותקרא את שמו שמשון ויגדל הנער ויברכהו יהוה: ותחל רוח יהוה לפעמו במחנה דן בין צרעה ובין אשתאול: וירד שמשון תמנתה וירא אשה בתמנתה מבנות פלשתים: ויעל ויגד לאביו ולאמו ויאמר אשה ראיתי בתמנתה מבנות פלשתים ועתה קחו אתה לי לאשה: ויאמר אביו ואמו אליו האין באשת אחיך ובכל עמי אתה הולך לקחת אשה מפלשתים הערלים ויאמר שמשון אל אביו אתה קח לי כי היא ישרה בעיני: ואביו ואמו לא ידעו כי מיהוה היא כי תאנה היא מבקש יהוה למלשתים ובעת ההיא פלשתים משלים בישראל: ויעל שמשון ואביו ואמו תמנתה ויבאו עד כרמי תמנתה והנה כפיר אריות שאג לקראתו: ותצלח עליו רוח יהוה ויטרפהו כטרף הגדי וכאין כל היה בידו ולא הגיד לאביו ולאמו את אשר עשה: וירד וידבר לאשה ותישר בעיני שמשון: ויהי מימים ישוב לקחתה ויסר לראות את פגר האריה והנה עדת דבורים בגויית האריה ודבש: ויקחהו על כפיו וילך הלוך ואכל וילך אל אביו ואל אמו ויתן להם ויאכלו ולא הגיד להם כי מגויית האריה הסיר את הדבש: וירד אביו אל האשה ויעש שם שמשון משתה כי כן יעשו הבחורים: ויהי כראותם אתו ויקחו שלשים מרעים ויהיו אתו: ויאמר להם שמשון אחודה נא לכם חידה אם הגד תגידו לי בשבעת ימי המשתה ומצאתם ונתתי לכם שלשים סדינים ושלשים חלפי בגדים: ואם לא תוכלו להגיד לי ונתתם אתה לי שלשים סדינים ושלשים חלפי בגדים ויאמרו אליו חוד חידתך ונשמעה: ויאמר להם מאכל יצא מאכל ומעז יצא מתוק ולא יכלו להגיד את החידה שלשת ימים: ויהי ביום השביעי ויאמרו אל אשת שמשון פתי את אישך ויגד לנו את החידה פן נשרפך ואת בית אביך באש הלרשנו לקרא לנו הלא: ותבך אשת שמשון עליו ותאמר רק שנאת אתי ולא אהבתני חידה חדת לבני עמי ואת לא הגדת לי ויאמר אליה שמשון הנה לאבי ולאמי לא הגדתי ולך אגיד: ותבך עליו שבעת הימים אשר היה להם המשתה ויהי ביום השביעי כי הציקה לו ויגד לה את החידה ותגד לבני עמה: ואנשי העיר אמרו אליו ביום השביעי לפני בוא השמש מה עז מדבש ומה חזק מארי ויאמר להם שמשון לולא חרשתם בעגלתי לא מצאתם חידתי: ותצלח עליו רוח יהוה וירד אשקלון ויך מהם שלשים איש ויקח את חלציהם ויתן את החלפים לנגדי החידה ויחר אפו ויעל בית אביו: ותהי אשת שמשון לרעהו אשר רעה לו:

ואמרת לו: מה אתה עושה? אמר לו: בני, אני עושה את הדין בין אדם לחבירו. אמרת לו: מה הדין? אמר לו: בני, אם יש לאדם חוב על חבירו ואינו יכול לפרוע, אני מוחל לו. אמרת לו: אבא, אתה מוחל לו? אמר לו: בני

הַמֶּלֶךְ: וְעַתָּה אִם עַל הַמֶּלֶךְ טוֹב יֵצֵא כְּתָב לְבַטֵּל אֶת מַחֲשֶׁבֶת הָמָן בֶּן הַמְּדָתָא הָאֲגָגִי אֲשֶׁר כָּתַב לְאַבֵּד אֶת הַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ: כִּי אֵיכָכָה אוּכַל וְרָאִיתִי בָּרָעָה אֲשֶׁר יִמְצָא אֶת עַמִּי וְאֵיכָכָה אוּכַל וְרָאִיתִי בְּאָבְדַן מוֹלַדְתִּי? וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ אֶל אֶסְתֵּר הַמַּלְכָּה וְאֶל מָרְדֳּכַי הַיְּהוּדִי: הִנֵּה בֵּית הָמָן נָתַתִּי לְאֶסְתֵּר וְאֹתוֹ תָלוּ עַל הָעֵץ עַל אֲשֶׁר שָׁלַח יָדוֹ בַּיְּהוּדִים. וְאַתֶּם כִּתְבוּ עַל הַיְּהוּדִים כַּטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְחוֹתָמוֹ בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ: כִּי כְתָב אֲשֶׁר נִכְתָּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ וְנֶחְתָּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ אֵין לְהָשִׁיב. וַיִּקָּרְאוּ סוֹפְרֵי הַמֶּלֶךְ בָּעֵת הַהִיא בַּחֹדֶשׁ הַשְּׁלִישִׁי הוּא חֹדֶשׁ סִיוָן בִּשְׁלוֹשָׁה וְעֶשְׂרִים בּוֹ וַיִּכָּתֵב כְּכָל אֲשֶׁר צִוָּה מָרְדֳּכַי אֶל הַיְּהוּדִים וְאֶל הָאֲחַשְׁדַּרְפְּנִים וְהַפַּחוֹת וְהַשָּׂרִים אֲשֶׁר מֵהֹדּוּ וְעַד כּוּשׁ מֵאָה עֶשְׂרִים וָשֶׁבַע מְדִינָה מְדִינָה וְאֶל הַיְּהוּדִים כִּכְתָבָם וְכִלְשׁוֹנָם וְאֶל הַיְּהוּדִים כִּכְתָבָם וְכִלְשׁוֹנָם. וַיִּכְתֹּב בְּשֵׁם הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ וַיַּחְתֹּם בְּטַבַּעַת הַמֶּלֶךְ וַיִּשְׁלַח סְפָרִים בְּיַד הָרָצִים רֹכְבֵי הָרֶכֶשׁ הָאֲחַשְׁתְּרָנִים בְּנֵי הָרַמָּכִים: אֲשֶׁר נָתַן הַמֶּלֶךְ לַיְּהוּדִים אֲשֶׁר בְּכָל עִיר וָעִיר לְהִקָּהֵל וְלַעֲמֹד עַל נַפְשָׁם לְהַשְׁמִיד וְלַהֲרֹג וּלְאַבֵּד אֶת כָּל חֵיל עַם וּמְדִינָה הַצָּרִים אֹתָם טַפָּם וְנָשִׁים וּשְׁלָלָם לָבוֹז: בְּיוֹם אֶחָד בְּכָל מְדִינוֹת הַמֶּלֶךְ אֲחַשְׁוֵרוֹשׁ בִּשְׁלוֹשָׁה עָשָׂר לְחֹדֶשׁ שְׁנֵים עָשָׂר הוּא חֹדֶשׁ אֲדָר: פַּתְשֶׁגֶן הַכְּתָב לְהִנָּתֵן דָּת בְּכָל מְדִינָה וּמְדִינָה גְּלוּי לְכָל הָעַמִּים וְלִהְיוֹת הַיְּהוּדִים מוּכָנִים לַיּוֹם הַזֶּה לְהִנָּקֵם מֵאֹיְבֵיהֶם: הָרָצִים רֹכְבֵי הָרֶכֶשׁ הָאֲחַשְׁתְּרָנִים יָצְאוּ מְבֹהָלִים מְדֻחָפִים בִּדְבַר הַמֶּלֶךְ וְהַדָּת נִתְּנָה בְּשׁוּשַׁן הַבִּירָה:

שמא תאמר הרי? ת"ל אשר. אשר יכול כשהוא כך אומר אלא. אי כשהוא אומר אך יכול אפילו לא עשה אלא מקצת ת"ל כל. כל יכול אפילו עשה כל מצות שבתורה ת"ל לעשות. לעשות יכול אפילו עשה מצות שבתורה ת"ל את. את יכול אפילו עשה מצות שבתורה ת"ל הזה. הזה

ויאמר אליו אנכי הוא: ויאמר אליו אדני במה אושיע את ישראל הנה אלפי הדל במנשה ואנכי הצעיר בבית אבי: ויאמר אליו כי אהיה עמך והכית את מדין כאיש אחד: ויאמר אליו אם נא מצאתי חן בעיניך ועשית לי אות שאתה מדבר עמי: אל נא תמש מזה עד אבוא אליך והוצאתי מנחתי והנחתי לפניך ויאמר אנכי אשב עד שובך: ויבא גדעון ויעש גדי עזים ומצות מאיפת קמח הבשר שמה בסל והמרק שמו בפרור והאלה החוצה ויגש ויקרב אליו: ויאמר אליו מלאך האלהים קח את הבשר ואת המצות והנח אל הצור הזה ואת המרק שפך ויעש כן: וישלח מלאך יהוה את קצה המטה אשר בידו ויגע בבשר ובמצות ותעל אש מן הצור ותאכל את הבשר ואת המצות ומלאך יהוה הלך מעיניו: וירא גדעון כי מלאך יהוה הוא ויאמר גדעון אהה אדני יהוה כי על כן ראיתי מלאך יהוה פנים אל פנים: ויאמר לו יהוה שלום לך אל תירא לא תמות: ויבן שם גדעון מזבח ליהוה ויקרא לו יהוה שלום עד היום הזה עודנו בעפרת האבי העזרי: ויהי בלילה ההוא ויאמר אליו יהוה קח את פר השור לאביך ופר שור שני שבע שנים והרסת את מזבח הבעל אשר לאביך ואת האשרה אשר עליו תכרת: ובנית מזבח ליהוה אלהיך על ראש המעוז הזה במערכה ולקחת את הפר השני והעלית עולה בעצי האשרה אשר תכרת: ויקח גדעון עשרה אנשים מעבדיו ויעש כאשר דבר אליו יהוה והיה כי ירא את בית אביו ואת אנשי העיר מעשות יומם ויעש לילה: ויקומו אנשי העיר בבקר והנה נתץ מזבח הבעל וכי כרות האשרה אשר עליו ויאמרו איש אל רעהו מי עשה הדבר הזה ויבקשו וידרשו ויאמרו גדעון בן יואש עשה הדבר הזה: ויאמרו אנשי העיר אל יואש הוצא את בנך וימת כי נתץ את מזבח הבעל וכי כרת האשרה אשר עליו: ויאמר יואש לכל הנצבים עליו התריבון אתם לבעל אם אתם תושיעון אתו הנלחם לו עד הבקר בטרם יום מות הוא אם אל הוא כי נתץ איש את מזבחו: ויקרא ביום ההוא לגדעון ירובעל לאמר ישפט בעל בו כי נתץ את מזבחו: ויקבצו כל מדין ועמלק ובני קדם ויעברו וישכנו בעמק יזרעאל: ורוח יהוה לבשה את גדעון ויתקע בשופר ויזעק אביעזר אחריו: ומלאכים שלח בכל מנשה ויזעק גם הוא אחריו ואשר ושבלון ונפתלי שלח למלאת לקראתם: ויאמר גדעון אל אלהים אם מושיע אתה את ישראל בידי כאשר דברת: הנה אנכי מניח גזת הצמר בגרן אם טל יהיה על הגזה לבדה וחרבה תהיה על כל הארץ וידעתי כי תושיע את ישראל בידי כאשר דברת: ויהי כן וישכם ממחרת ויסך את הגזה ויזל טל מן הגזה מלא גביעים מים: ויאמר גדעון אל אלהים אל יחר אפך בי ואדברה אך פעם אחת אנסה נא אך פעם אחת בגזה יהי נא חרבה בגזה לבדה ועל כל הארץ יהי טל: ויעש אלהים כן בלילה ההוא ותהי חרבה בגזה לבדה ועל כל הארץ היה טל:

ڪنڊي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏ

ויאמר אליהם אם כאשר אמרתם אלי כן היה בקרבכם ואם תמימים אתם לי בואו הנה ושמעו לקולי ושלחו את שני האנשים ויעמדו לו שם בתוך העם: ויענו שלשת האנשים אשר הלכו לרגל את הארץ ויאמרו אל כל העדה קומו ונעלה עליהם כי ראינו את הארץ והנה טובה מאד ואתם מחשים אתם אל תעצלו ללכת לבא לרשת את הארץ: בבואכם תבואו אל עם בטח והארץ רחבת ידים כי נתנה אלהים בידכם מקום אשר אין שם כל דבר אשר יש בארץ: ויסעו משם מחנה דן מצרעה ואשתאול לשכן שם את המקום אשר שכנו שם ויקראו לו דן כשם דן אביהם אשר ילד לישראל אך לוז שם העיר בראשונה: ויעברו משם אל הר אפרים ויבואו עד בית מיכה: ויענו האנשים אשר באו לרגל את ארץ לישן ויאמרו אל אחיהם הידעתם כי בבתים האלה אפוד ותרפים ופסל ומסכה ועתה דעו מה תעשו: ויסרו שמה ויבואו אל בית הנער הלוי בית מיכה וישאלו לשלומו: ויעמדו ששת מאות איש חגורי כלי מלחמה מבני דן אשר מצרעה ואשתאול: ויעלו ויחנו בקרית יערים ביהודה על כן קראו למקום ההוא מחנה דן עד היום הזה הנה אחרי קרית יערים: ויעברו משם אל הר אפרים ויבואו עד בית מיכה: ויענו חמשת האנשים אשר הלכ

בְּיוֹם אֶחָד בְּשַׁבָּת קוֹדֶם מִנְחָה: אָמַר אַבָּא מָרִי לְאִמִּי וְלִי: אֲנִי רוֹצֶה לְהַתְחִיל לִלְמֹד עִם הַיְלָדִים בְּבֵית הַסֵּפֶר. אִמִּי נִבְהֲלָה מְאֹד. אָמְרָה: אֵיךְ אֶפְשָׁר? הַיְלָדִים לוֹמְדִים כְּבָר חֲמִשָּׁה חֳדָשִׁים, וְהוּא לֹא יָדַע כְּלוּם! אֲבָל אַבָּא מָרִי אָמַר: אֲנִי אֶלְמַד בְּעַצְמִי בַּבַּיִת, וְאַחַר כָּךְ אֶהְיֶה יָכוֹל לָלֶכֶת עִם הַיְלָדִים. אִמִּי אָמְרָה: אִם כֵּן, אֲנִי מַסְכִּימָה. אַבָּא מָרִי הִתְחִיל לִלְמֹד בְּכָל יוֹם שְׁעָתַיִם. הוּא קָנָה סִפְרֵי לִמּוּד וְלָמַד בְּכָל יוֹם. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַסֵּפֶר עִם הַיְלָדִים. הַמּוֹרֶה שָׁאַל אוֹתָם שְׁאֵלוֹת, וְאַבָּא מָרִי עָנָה עַל כָּל הַשְּׁאֵלוֹת. הַמּוֹרֶה אָמַר לְכֻלָּם: אַתֶּם צְרִיכִים לִלְמֹד כָּמוֹהוּ! אַבָּא מָרִי לָמַד בְּכָל יוֹם שְׁעָתַיִם, וְאַתֶּם לוֹמְדִים שָׁעָה אַחַת בְּיוֹם! אֵיךְ אֶפְשָׁר שֶׁלֹּא תִּלְמְדוּ כָּמוֹהוּ?

בְּיוֹם רִאשׁוֹן בְּבֹקֶר אַבָּא מָרִי הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת. הוּא הִתְפַּלֵּל שָׁם עִם הַרְבֵּה אֲנָשִׁים. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ. שָׁם הוּא לָמַד עִם חֲבֵרָיו עַד שָׁעָה אַחַת. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת צָהֳרַיִם. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת לִתְפִלַּת מִנְחָה. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וְלָמַד עַד שָׁעָה תְּשַׁע. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת עֶרֶב. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ. בְּיוֹם שֵׁנִי בְּבֹקֶר אַבָּא מָרִי הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת. הוּא הִתְפַּלֵּל שָׁם עִם הַרְבֵּה אֲנָשִׁים. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ. שָׁם הוּא לָמַד עִם חֲבֵרָיו עַד שָׁעָה אַחַת. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת צָהֳרַיִם. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת לִתְפִלַּת מִנְחָה. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וְלָמַד עַד שָׁעָה תְּשַׁע. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת עֶרֶב. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ. בְּיוֹם שְׁלִישִׁי בְּבֹקֶר אַבָּא מָרִי הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת. הוּא הִתְפַּלֵּל שָׁם עִם הַרְבֵּה אֲנָשִׁים. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ. שָׁם הוּא לָמַד עִם חֲבֵרָיו עַד שָׁעָה אַחַת. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת צָהֳרַיִם. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת לִתְפִלַּת מִנְחָה. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וְלָמַד עַד שָׁעָה תְּשַׁע. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת עֶרֶב. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ. בְּיוֹם רְבִיעִי בְּבֹקֶר אַבָּא מָרִי הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת. הוּא הִתְפַּלֵּל שָׁם עִם הַרְבֵּה אֲנָשִׁים. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ. שָׁם הוּא לָמַד עִם חֲבֵרָיו עַד שָׁעָה אַחַת. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת צָהֳרַיִם. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת לִתְפִלַּת מִנְחָה. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וְלָמַד עַד שָׁעָה תְּשַׁע. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת עֶרֶב. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ. בְּיוֹם חֲמִישִׁי בְּבֹקֶר אַבָּא מָרִי הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת. הוּא הִתְפַּלֵּל שָׁם עִם הַרְבֵּה אֲנָשִׁים. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ. שָׁם הוּא לָמַד עִם חֲבֵרָיו עַד שָׁעָה אַחַת. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת צָהֳרַיִם. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת לִתְפִלַּת מִנְחָה. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וְלָמַד עַד שָׁעָה תְּשַׁע. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת עֶרֶב. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ. בְּיוֹם שִׁשִּׁי בְּבֹקֶר אַבָּא מָרִי הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת. הוּא הִתְפַּלֵּל שָׁם עִם הַרְבֵּה אֲנָשִׁים. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ. שָׁם הוּא לָמַד עִם חֲבֵרָיו עַד שָׁעָה אַחַת. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת צָהֳרַיִם. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת לִתְפִלַּת מִנְחָה. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וְלָמַד עַד שָׁעָה תְּשַׁע. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת עֶרֶב. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ. בְּיוֹם שַׁבָּת בְּבֹקֶר אַבָּא מָרִי הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת. הוּא הִתְפַּלֵּל שָׁם עִם הַרְבֵּה אֲנָשִׁים. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ. שָׁם הוּא לָמַד עִם חֲבֵרָיו עַד שָׁעָה אַחַת. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת צָהֳרַיִם. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַכְּנֶסֶת לִתְפִלַּת מִנְחָה. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וְלָמַד עַד שָׁעָה תְּשַׁע. אַחַר כָּךְ הָלַךְ הַבַּיְתָה וְאָכַל אֲרוּחַת עֶרֶב. אַחַר כָּךְ הָלַךְ לָנוּחַ.

ڪري ڪڍڻ ۽ ڪنڌ ڪڻڻ: ۽ ڪنڌ ڪڻڻ ۽ ڪري ڪڍڻ: ڪڻڻ ڪڻڻ ڪڻڻ: ڪڻڻ ڪڻڻ ڪڻڻ: ڪڻڻ ڪڻڻ ڪڻ

ⵏⵜⵜⴰ ⵉⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵏ ⵉⵏⵏⵉⵏ ⵙ ⵜⵎⵣⵡⵔⵜ ⵏⵏⵙ ⵙ ⵜⵎⵣⵡⵔⵜ ⵏⵏⵙ ⵏⵜⵜⴰ ⵉⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵏ ⵉⵏⵏⵉⵏ

אלא מי אמרת? משום הפסד מרובה הפסד מועט לא חיישינן.
אלא מעתה, משום הפסד מועט נמי לא חיישינן! אמר רבי
יוחנן: מדקתני סיפא: אבל אם היה שם מקום לשנות
ושינה, הא לאו הכי לא שינה. ואי סלקא דעתך משום
הפסד מועט לא חיישינן, אפילו לא היה שם מקום נמי
ישנה. אלא מאי? משום הפסד מרובה חיישינן! אמר
רבי

جماعت ۾ ڪنهن ٻئي ڪم ۾ مشغول ٿيڻ: جماعت جي وقت ۾ ڪنهن ٻئي ڪم ۾ مشغول ٿيڻ مڪروهه آهي. ۽ جيڪڏهن ڪو ماڻهو ڪنهن ڪم ۾ مشغول هجي ۽ جماعت جو وقت ٿي وڃي ته ڪم ڇڏي جماعت ۾ شامل ٿيڻ گهرج

ML.XVII 16. 18.

ܕܟܠܟܠ: ܡܟܠ ܫܒܛ ܒܥܠ ܕܒ ܒܝܬ: ܒܝܬ ܕܒ ܒܝܬ ܕܒ ܒܝܬ. ܒܝܬ ܕܒ ܒܝܬ ܕܒ ܒܝܬ (ܟܠܟܠ ?)[1] ܒܝܬ ܕܒ ܒܝܬ ܕܒ ܒܝܬ: ܟܠ ܒܝܬ ܕܒ ܒܝܬ ܕܒ ܒܝܬ ܕܒ

سوچكن دينيه كيكيڠكن دغن: دغن بركن دمن ڤدن ڤيكر ميه ڤاسڠ دغن: دمڤت كن ڤيدغن ڤمونه[1]: ميدم كن ڤيدغن ڤمونه دغن: دمڤت دغن ڤاسڠ ڤدن ڤيكر ميه: دغن كسنڠن دمن ڤدن ڤيكر ميه: دغن كسنڠن دمن ڤدن ڤيكر ميه: دغن كسنڠن دمن

ناوەڵناو: ئەو وشەیە کە ڕێزمانی بەسەر ناوەوە دەبێت: ئاوەڵناو دەبێت لەگەڵ ناوەکەی خۆیدا لە ژمارە و ڕەگەزدا یەک بگرێتەوە: ئاوەڵناو(١) ئەگەر بەسەر ناوێکدا بێت کە ناوی کەسێک یان شتێک بێت، ئەوا ئاوەڵناوەکە ناوی ئەو کەسە یان ئەو شتە ڕوون دەکاتەوە: وەک: ئەو پیاوە ئازایە. ئەو ژنە جوانە. ئەو ئەسپە ڕەشە. ئەو کتێبە نوێیە. ئەو ماڵە گەورەیە. ئەو دارە بەرزە. ئەو ئاوە ساردە. ئەو ڕێگایە درێژە. ئەو ڕۆژە خۆشە. ئەو شەوە تاریکە. ئەو کەسە دەوڵەمەندە. ئەو ژنە هەژارە. ئەو ئاژەڵە تیژە. ئەو ئاسمانە شینە. ئەو ئاوە پاکە. ئەو ئاسمانە ڕەشە. ئەو ئاوە پیسە. ئەو ئاژەڵە ئاژاوەچێیە. ئەو ئاژەڵە ئارام

هەوکردنی ئەندامەکانی ناوسک: ئەم نەخۆشیانە زۆر جار بەهۆی برینێکی قووڵەوە دێن کە چەقۆ یان شتێکی تیژ لێی دابێت، یان بەهۆی ئازارێکی توندەوە دێن کە لە ناوسکدا هەبێت، یان بەهۆی ئەو نەخۆشیانەوە دێن کە لە ناوسکدا هەن وەک: ئەشکەوتی ناوسک و ڕیخۆڵە و ئەندامەکانی ژێر ناوسک و ئەندامەکانی سکس و ئەندامەکانی میز. هەندێک جار هەوکردنی ناوسک بەهۆی ئەو نەخۆشیانەوە دێت کە لە ناوسکدا هەن، وەک: هەوکردنی ڕیخۆڵە و هەوکردنی ئەشکەوتی ناوسک و هەوکردنی ئەندامەکانی سکس و هەوکردنی ئەندامەکانی میز.

هەوکردنی ئەشکەوتی ناوسک بەهۆی ئەو نەخۆشیانەوە دێت کە لە ناوسکدا هەن، وەک: هەوکردنی ڕیخۆڵە و هەوکردنی ئەندامەکانی سکس و هەوکردنی ئەندامەکانی میز. هەندێک جار هەوکردنی ناوسک بەهۆی ئەو نەخۆشیانەوە دێت کە لە ناوسکدا هەن، وەک: هەوکردنی ڕیخۆڵە و هەوکردنی ئەشکەوتی ناوسک و هەوکردنی ئەندامەکانی سکس و هەوکردنی ئەندامەکانی میز. هەندێک جار هەوکردنی ناوسک بەهۆی ئەو نەخۆشیانەوە دێت کە لە ناوسکدا هەن، وەک: هەوکردنی ڕیخۆڵە و هەوکردنی ئەشکەوتی ناوسک و هەوکردنی ئەندامەکانی سکس و هەوکردنی ئەندامەکانی میز. هەندێک جار هەوکردنی ناوسک بەهۆی ئەو نەخۆشیانەوە دێت کە لە ناوسکدا هەن، وەک: هەوکردنی ڕیخۆڵە و هەوکردنی ئەشکەوتی ناوسک و هەوکردنی ئەندامەکانی سکس و هەوکردنی ئەندامەکانی میز. هەندێک جار هەوکردنی ناوسک بەهۆی ئەو نەخۆشیانەوە دێت کە لە ناوسکدا هەن، وەک: هەوکردنی ڕیخۆڵە و هەوکردنی ئەشکەوتی ناوسک و هەوکردنی ئەندامەکانی سکس و هەوکردنی ئەندامەکانی میز.

هەوکردنی ئەندامەکانی ناوسک بەهۆی ئەو نەخۆشیانەوە دێت کە لە ناوسکدا هەن، وەک: هەوکردنی ڕیخۆڵە و هەوکردنی ئەشکەوتی ناوسک و هەوکردنی ئەندامەکانی سکس و هەوکردنی ئەندامەکانی میز. هەندێک جار هەوکردنی ناوسک بەهۆی ئەو نەخۆشیانەوە دێت کە لە ناوسکدا هەن، وەک: هەوکردنی ڕیخۆڵە و هەوکردنی ئەشکەوتی ناوسک و هەوکردنی ئەندامەکانی سکس و هەوکردنی ئەندامەکانی میز. هەندێک جار هەوکردنی ناوسک بەهۆی ئەو نەخۆشیانەوە دێت کە لە ناوسکدا هەن، وەک: هەوکردنی ڕیخۆڵە و هەوکردنی ئەشکەوتی ناوسک و هەوکردنی ئەندامەکانی سکس و هەوکردنی ئەندامەکانی میز. هەندێک جار هەوکردنی ناوسک بەهۆی ئەو نەخۆشیانەوە دێت کە لە ناوسکدا هەن، وەک: هەوکردنی ڕیخۆڵە و هەوکردنی ئەشکەوتی ناوسک و هەوکردنی ئەندامەکانی سکس و هەوکردنی ئەندامەکانی میز.

---

(١) ڕیخۆڵە.

(משנה ראשונה)

המוציא מכלי מוקצה לכלי מוקצה:

כירה שהסיקוה בקשין או בגללין או בעצים לחים שאין עשוין אלא להסיק אין בה משום בנין ומותר להסיק בה ביום טוב ואין בה משום כבוי. הסיקוה בקש או בגללים או בעצים לחים שאין עשוין אלא להסיק יש בה משום בנין ואסור להסיק בה ביום טוב ויש בה משום כבוי. הסיקוה בקש או בגללים או בעצים לחים שאין עשוין אלא להסיק ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין יש בה משום בנין ומותר להסיק בה ביום טוב ואין בה משום כבוי. הסיקוה בקש או בגללים או בעצים לחים שאין עשוין אלא להסיק ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין יש בה משום בנין ומותר להסיק בה ביום טוב ואין בה משום כבוי. הסיקוה בקש או בגללים או בעצים לחים שאין עשוין אלא להסיק ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין יש בה משום בנין ומותר להסיק בה ביום טוב ויש בה משום כבוי. הסיקוה בקש או בגללים או בעצים לחים שאין עשוין אלא להסיק ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין יש בה משום בנין ומותר להסיק בה ביום טוב ואין בה משום כבוי. הסיקוה בקש או בגללים או בעצים לחים שאין עשוין אלא להסיק ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין יש בה משום בנין ומותר להסיק בה ביום טוב ויש בה משום כבוי. הסיקוה בקש או בגללים או בעצים לחים שאין עשוין אלא להסיק ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין יש בה משום בנין ומותר להסיק בה ביום טוב ואין בה משום כבוי. הסיקוה בקש או בגללים או בעצים לחים שאין עשוין אלא להסיק ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין יש בה משום בנין ומותר להסיק בה ביום טוב ויש בה משום כבוי. הסיקוה בקש או בגללים או בעצים לחים שאין עשוין אלא להסיק ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים צוננין ונתן עליהן כלי חרס מלא מים חמין יש בה משום בנין ומותר להסיק בה ביום טוב ואין בה משום כבוי.

ויהי כשמוע המלך את דברי הנער ויאמר אליו: מה שמך ומאין אתה? ויען הנער ויאמר: שמי יוסף ואני מבני ישראל. ויאמר המלך: ומה עשית בבית האסורים? ויען יוסף ויאמר: שני עבדי פרעה חטאו אליו ויקצוף עליהם ויתן אותם בבית האסורים. ויהי בהיותי שם ויחלמו שניהם חלום ויבואו אלי לפתור להם את חלומותיהם. ויהי כאשר פתרתי להם את חלומותיהם כן היה. ויאמר המלך: ומה היה חלומך? ויאמר יוסף: ראיתי בחלומי כי שלשה סלי לחם היו על ראשי ובסל העליון היה מכל מאכלי פרעה ועוף השמים אוכל מן הסל. ויאמר המלך: ומה פתרת חלום שר האופים? ויען יוסף ויאמר: עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך מעליך ויתלך על העץ ועוף השמים יאכל את בשרך. ויהי כאשר פתר יוסף את חלום שר האופים כן היה. ויאמר המלך: ומה ראית בחלומך? ויען יוסף ויאמר: ראיתי בחלומי כי שבע פרות יפות ובריאות עלו מן היאר ושבע פרות רעות ודקות עלו אחריהן ויאכלו את הפרות הבריאות. ויהי כאשר עלו הפרות הרעות ויאכלו את הפרות הבריאות לא נודע כי אכלו אותן כי הפרות הרעות היו דקות כבתחלה. ויהי כאשר התעוררתי משנתי ואראה בחלומי כי שבע שבלים בריאות ומלאות עלו בקנה אחד ושבע שבלים דקות ושדופות צמחו אחריהן ותבלענה השבלים הדקות את השבלים הבריאות. ויהי כאשר פתר יוסף את חלום שר המשקים כן היה. ויאמר המלך: ומה פתרת חלום פרעה? ויען יוסף ויאמר: שבע שנים טובות תבאנה על ארץ מצרים ושבע שנים רעות תבאנה אחריהן ותכלנה את כל הטוב אשר בארץ מצרים. ויהי כאשר פתר יוסף את חלום פרעה כן היה. ויאמר המלך: ומה עצת יוסף בחלום פרעה? ויען יוסף ויאמר: עצתי היא כי יבחר המלך איש נבון וחכם ויפקדהו על ארץ מצרים ויקבץ את כל אוכל השנים הטובות ויצבור תבואה תחת יד פרעה ויהי לאוצרות לשבע שנים הרעות אשר תבאנה על ארץ מצרים. ויהי כאשר שמע המלך את דברי יוסף ויאמר: מי יתן ויהי כל עבדי כמוך איש אשר רוח אלהים בו. ועתה יוסף אתה תהיה על ביתי ועל פיך ישק כל עמי. ויהי כאשר דבר המלך את הדברים האלה ויסר את טבעתו מעל ידו ויתן אותה על יד יוסף ויאמר: ראה נתתי אותך על כל ארץ מצרים. ויהי כאשר נתן המלך את טבעתו

ויכרתו את כל שונאי דוד איש איש: ויעל יואב מן העיר ויריבו את העם ויפל מן העם שבעים איש מישראל עשרים אלף: ותהי שם המלחמה על פני כל הארץ והיערים אכלו בעם את אשר אכלו החרב ביום ההוא עשרים אלף: ויברח אבשלום ויפגש את עבדי דוד ואבשלום רכב על הפרד ויבא הפרד תחת שבכת האלה הגדולה ויאחז ראשו באלה ויתן בין השמים ובין הארץ והפרד אשר תחתיו עבר: ויראה איש אחד ויגד ליואב ויאמר הנה ראיתי את אבשלום תלוי באלה: ויאמר יואב לאיש המגיד לו הנה ראית ומדוע לא הכיתו שם ארצה ועלי היה לתת לך עשרת כסף ואזור אחד: ויאמר האיש אל יואב גם כי שוקל אשקל על ידי אלף כסף לא אשלח את יד על בן המלך כי באזנינו צוה המלך אליך ואל אבישי ואל איתי לאמר שמרו אתי את הנער את אבשלום: ואם עשיתי שקר על נפשי לא יכחד כל דבר מעל פני המלך ואתה תתיצב מנגד: ויאמר יואב לא אתוחיל כזה לפניך ויקח שלשה שבטים בידו ויתקעם בלב אבשלום עודנו חי בלב האלה: ויסבו עשרה נערים נושאי כלי יואב ויכו את אבשלום וימיתהו: ויתקע יואב בשופר וישב העם מרדף אחרי ישראל כי עצר יואב את העם: ויקחו את אבשלום וישליכו אתו אל היער אל השחת הגדולה הגדולה מאד ויגמרו עליו גל אבנים גדול מאד: וכל ישראל נסו איש לאהליו: ואבשלום בחייו לקח ויקם לו את מצבת העמק כי אמר אין לי בן בעבור יזכיר את שמי ויקרא למצבה על שמו ויקרא לה יד אבשלום עד היום הזה: אחימעץ בן צדוק אמר ארצה ואבשרה את המלך כי שפט יהוה את יד אויביו: ויאמר אליו יואב לא איש בשורה אתה היום תבשר יום אחר לא תבשר היום את בן המלך מת: ויאמר יואב לכושי לך התגד למלך אשר ראית וישתחו ליואב וירץ: ויוסף עוד אחימעץ בן צדוק ויאמר יואב ואך היה אשר יהי רץ נא גם אני אחרי הכושי ויאמר יואב למה זה אתה רץ בני ואין בשורות נכונות לך: ויאמר מה היה כי ארוץ נא גם אני אחרי הכושי ויאמר לו רץ: וירץ הכושי ויבא אל דוד: ויאמר אחימעץ בן צדוק אל המלך ויאמר אליו שלום ויקד לאפיו ארצה ויאמר ברוך יהוה אלהיך אשר הסגיר את האנשים אשר נשאו את ידם באדני המלך: ויאמר המלך השלום לנער לאבשלום ויאמר יואב כאשר שלח את עבד המלך ואת עבדך ידעתי רעה גדולה ולא ידעתי: ויאמר המלך סב התיצב פה ויסב ויתיצב: והנה הכושי בא ויאמר הכושי יבשר אדני המלך כי שפטך יהוה היום מיד כל הקמים עליך: ויאמר המלך לכושי השלום לנער לאבשלום ויאמר הכושי יהיו כנער אויבי אדני המלך ולכל הקמים עליו לרעה:

يَضَدَّة دِيْكِ: ەيْتَة يَضَدَّة دِيكَ. ەيْكَ كَة دِيهِيَة يَضَدَّة: دِيهِيَة كَيْكَ ضَجِيَّة ضَدَّة ەُوصَدَّة دِيكَصَّة ضَجَوَّة كَة ضِيَّة ضَدَّة ضِدِيَّة ضَدَّة ضَدَّة ضَد

ומה ראה שנתן עיניו בהן: אמר להם בשביל שעשו נסים בים סוף. אמר להם הקב"ה: יבואו אלו שלא עשו נסים בים סוף ויקבלו שכר כאלו עשו נסים בים סוף. אמר להם: רבונו של עולם, מי יודע אם נהיה ראויים לכך? אמר להם: אני מודיע לכם שתהיו ראויים לכך. אמר להם: רבונו של עולם, מה סימן? אמר להם: סימן לדבר שאין אדם אומר שקר בפיו, שאין אדם אומר שקר בפיו? אמרו לו: אין. אמר להם: הרי אני מודיע לכם שתהיו ראויים לכך. אמר להם: רבונו של עולם, מה סימן? אמר להם: סימן לדבר שאין אדם אומר לשון הרע בפיו, שאין אדם אומר לשון הרע בפיו? אמרו לו: אין. אמר להם: הרי אני מודיע לכם שתהיו ראויים לכך. אמר להם: רבונו של עולם, מה סימן? אמר להם: סימן לדבר שאין אדם מתגאה בפיו, שאין אדם מתגאה

ཤེས་ཀྱང་དེས་ཀྱང་ཁོ་ནས་ཀྱང་ཆོག་ཅེས་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོའི་ཞལ་ནས་ཀྱང་ཐོས་ཀྱང་ཡིད་ལ་བྱེད

ומאז ואילך נתקבלו בבתי הכנסיות בכל ארצות הגלות. ואחר כך נתחברו ספרי הפיוטים הנקראים מחזורים, שהם מכילים את כל התפלות לכל ימות השנה. ומי שהוא חכם בפיוטים ובמנהגים נקרא בלשון אשכנז חזן, ובלשון ספרד שליח ציבור. ואני הייתי חזן בבתי הכנסיות בעיר פראג ובעיר ברעסלויא ובעיר ווין ובעיר פעסט ובעיר אופן ובעיר פרעשבורג ובעיר קאשויא ובעיר מונקאטש ובעיר מאד ובעיר ווילנא ובעיר קאוונא ובעיר שאוולי ובעיר מיטוי ובעיר ליבוי ובעיר מיטוי ובעיר ריגא

ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། (ཟློས་ཏེ།) ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ།

ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ། ཁྱེད་ཚོ་ཡང་ཐུགས་ཀ་ཆེ་ཞིང་ཤིན་ཏུ་ཁྲོ་བ་ཡིན་ནོ།

בְּנֵי בְנָיָהוּ: יְהוֹיָדָע וְאַבְנֵר לְמֶלֶךְ: וְיֵרָא כָּל יִשְׂרָאֵל אֶת אֲבִיהוּ וְאֶת אֲחִיהוּ
וְהוּא הָיָה נָבִיא

ئەگەر ئەمەیان ڕەتکردەوە: ئەوا ئەوە ئەگەرێتەوە بۆ ئەوەی
ئەو ئەمەیان ڕەتکردەوە.

ئەگەر ئەو ئەمەیان پێ ڕەتکردەوە: ئەوا ئەوە ئەگەرێتەوە
بۆ ئەوەی ئەو ئەمەیان ڕەتکردەوە. ئەگەر ئەمەیان
ڕەتکردەوە: ئەوا ئەوە ئەگەرێتەوە بۆ ئەوەی ئەو
ئەمەیان ڕەتکردەوە. ئەگەر ئەمەیان ڕەتکردەوە: ئەوا
ئەوە ئەگەرێتەوە بۆ ئەوەی ئەو ئەمەیان ڕەتکردەوە:
ئەگەر ئەو ئەمەیان پێ ڕەتکردەوە: ئەوا ئەوە ئەگەرێتەوە
بۆ ئەوەی ئەو ئەمەیان ڕەتکردەوە. ئەگەر ئەمەیان
ڕەتکردەوە: ئەوا ئەوە ئەگەرێتەوە بۆ ئەوەی ئەو
ئەمەیان ڕەتکردەوە. ئەگەر ئەمەیان ڕەتکردەوە: ئەوا
ئەوە ئەگەرێتەوە بۆ ئەوەی ئەو ئەمەیان ڕەتکردەوە:
ئەگەر ئەو ئەمەیان پێ ڕەتکردەوە: ئەوا ئەوە ئەگەرێتەوە
بۆ ئەوەی ئەو ئەمەیان ڕەتکردەوە. ئەگەر ئەمەیان
ڕەتکردەوە: ئەوا ئەوە ئەگەرێتەوە بۆ ئەوەی ئەو
ئەمەیان ڕەتکردەوە. ئەگەر ئەمەیان ڕەتکردەوە: ئەوا
ئەوە ئەگەرێتەوە بۆ ئەوەی ئەو ئەمەیان ڕەتکردەوە:
ئەگەر ئەو ئەمەیان پێ ڕەتکردەوە: ئەوا ئەوە ئەگەرێتەوە
بۆ ئەوەی ئەو ئەمەیان ڕەتکردەوە. ئەگەر ئەمەیان
ڕەتکردەوە: ئەوا ئەوە ئەگەرێتەوە بۆ ئەوەی ئەو
ئەمەیان ڕەتکردەوە. ئەگەر ئەمەیان ڕەتکردەوە: ئەوا
ئەوە ئەگەرێتەوە بۆ ئەوەی ئەو ئەمەیان ڕەتکردەوە:
ئەگەر ئەو ئەمەیان پێ ڕەتکردەوە: ئەوا ئەوە ئەگەرێتەوە
بۆ ئەوەی ئەو ئەمەیان ڕەتکردەوە. ئەگەر ئەمەیان
ڕەتکردەوە: ئەوا ئەوە ئەگەرێتەوە بۆ ئەوەی ئەو
ئەمەیان ڕەتکردەوە. ئەگەر ئەمەیان ڕەتکردەوە: ئەوا
ئەوە ئەگەرێتەوە بۆ ئەوەی ئەو ئەمەیان ڕەتکردەوە:
ئەگەر ئەو ئەمەیان پێ ڕەتکردەوە: ئەوا ئەوە ئەگەرێتەوە
بۆ ئەوەی ئەو ئەمەیان ڕەتکردەوە. ئەگەر ئەمەیان
ڕەتکردەوە: ئەوا ئەوە ئەگەرێتەوە بۆ ئەوەی ئەو
ئەمەیان ڕەتکردەوە. ئەگەر ئەمەیان ڕەتکردەوە: ئەوا
ئەوە ئەگەرێتەوە بۆ ئەوەی ئەو ئەمەیان ڕەتکردەوە:

ܫܡܝܢ ܩܕܡ ܟܕ ܡܫܬܩܠ ܐܢܐ ܒܥܠ ܟܠ
ܕܒܝܬ ܡܕܝܢܬ ܐܠܗܐ ܕܡܪܝ. ܐܢܐ ܗܘ ܕܒܢܝܬ
ܕܒܝܬ ܡܕܝܢܬ ܐܠܗܐ ܕܡܪܝ: ܐܢܐ ܗܘ ܕܒܢܝܬ
ܕܒܝܬ ܡܕܝܢܬ ܐܠܗܐ ܕܡܪܝ.

ཞེས་བཀའ་སྩལ་ཏོ། ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཡང་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ། ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཡང་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཡིན་ན

ساقچىلىرىغا ئۇچراپ قالغان ئىكەن. ئۇلار ئۇنى ئۇرۇپ ئۆلتۈرۈپ قويۇپ، ئۇنىڭ ئۈستىدىكى كىيىملىرىنى ئېلىپ كېتىپتۇ. ئۇ ئۆلۈك (؟[1]) ئۇنى ئۆيىگە ئېلىپ كېلىپ، ئۇنىڭ ئۈستىدىكى ئۆزىنىڭ كىيىملىرىنى ئېلىپ، ئۇنى ئۆزىنىڭ ئورنىغا ياتقۇزۇپ قويۇپ، ئۆزى ئۇنىڭ ئورنىغا كىرىپ ياتقان. ئەتىسى ئەتىگەندە ئۇنىڭ ئاياللىرى ئۇنىڭ ئۆلۈك ئىكەنلىكىنى بىلىپ، ئۇنىڭ ئۈستىگە يىقىلىپ ئاھ-زار قىلىشقا باشلىغان. ئۇ ئۆلۈك ئۇنىڭ ئۆزى ئەمەس، بەلكى ئۇنىڭ ئورنىغا ياتقان ئادەم ئىكەنلىكىنى بىلىپ، ئۇنىڭ ئۈستىدىكى كىيىملىرىنى ئېلىپ، ئۇنى ئۆزىنىڭ ئورنىغا ياتقۇزۇپ قويۇپ، ئۆزى ئۇنىڭ ئورنىغا كىرىپ ياتقان. ئۇ ئۆلۈك ئۇنىڭ ئۆزى ئەمەس، بەلكى ئۇنىڭ ئورنىغا ياتقان ئادەم ئىكەنلىكىنى بىلىپ، ئۇنىڭ ئۈستىدىكى كىيىملىرىنى ئېلىپ، ئۇنى ئۆزىنىڭ ئورنىغا ياتقۇزۇپ قويۇپ، ئۆزى ئۇنىڭ ئورنىغا كىرىپ ياتقان. ئۇ ئۆلۈك ئۇنىڭ ئۆزى ئەمەس، بەلكى ئۇنىڭ ئورنىغا ياتقان ئادەم ئىكەنلىكىنى بىلىپ، ئۇنىڭ ئۈستىدىكى كىيىملىرىنى ئېلىپ، ئۇنى ئۆزىنىڭ ئورنىغا ياتقۇزۇپ قويۇپ، ئۆزى ئۇنىڭ ئورنىغا كىرىپ ياتقان. ئۇ ئۆلۈك ئۇنىڭ ئۆزى ئەمەس، بەلكى ئۇنىڭ ئورنىغا ياتقان ئادەم ئىكەنلىكىنى بىلىپ، ئۇنىڭ ئۈستىدىكى كىيىملىرىنى ئېلىپ، ئۇنى ئۆزىنىڭ ئورنىغا ياتقۇزۇپ قويۇپ، ئۆزى ئۇنىڭ ئورنىغا كىرىپ ياتقان. ئۇ ئۆلۈك ئۇنىڭ ئۆزى ئەمەس، بەلكى ئۇنىڭ ئورنىغا ياتقان ئادەم ئىكەنلىكىنى بىلىپ، ئۇنىڭ ئۈستىدىكى كىيىملىرىنى ئېلىپ، ئۇنى ئۆزىنىڭ ئورنىغا ياتقۇزۇپ قويۇپ، ئۆزى ئۇنىڭ ئورنىغا كىرىپ ياتقان. ئۇ ئۆلۈك ئۇنىڭ ئۆزى ئەمەس، بەلكى ئۇنىڭ ئورنىغا ياتقان ئادەم ئىكەنلىكىنى بىلىپ، ئۇنىڭ ئۈستىدىكى كىيىملىرىنى ئېلىپ، ئۇنى ئۆزىنىڭ ئورنىغا ياتقۇزۇپ قويۇپ، ئۆزى ئۇنىڭ ئورنىغا كىرىپ ياتقان. ئۇ ئۆلۈك ئۇنىڭ ئۆزى ئەمەس، بەلكى ئۇنىڭ ئورنىغا ياتقان ئادەم ئىكەنلىكىنى بىلىپ، ئۇنىڭ ئۈستىدىكى كىيىملىرىنى ئېلىپ، ئۇنى ئۆزىنىڭ ئورنىغا ياتقۇزۇپ قويۇپ، ئۆزى ئۇنىڭ ئورنىغا كىرىپ ياتقان.

(١) ئېنىق ئەمەس (؟).

معجزات انبیا علیهم السلام در اصل بر دو نوع است: یکی
آنکه ایشان بدان مبدا فیض را بی واسطه یا بواسطه
بشناسند و بدانند که ایشان را بدان مبدا قرب است
و بدان سبب ایشان را بر دیگران فضیلت است و
بدان سبب ایشان را بر دیگران حکم است و
بدان سبب ایشان را بر دیگران تصرف است و
بدان سبب ایشان را بر دیگران ریاست است و
بدان سبب ایشان را بر دیگران طاعت است و
بدان سبب ایشان را بر دیگران انقیاد است و
بدان سبب ایشان را بر دیگران تسلط است و
بدان سبب ایشان را بر دیگران تقدم است و
بدان سبب ایشان را بر دیگران تفوق است و
بدان سبب ایشان را بر دیگران تحکم

ཀུ་རུ་རུ་ཙེ་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཞལ་ནས་ཀྱང་། ཆོས་ཀྱི་ཕྱོགས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་
མཆོག་ཏུ་གྱུར་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཁྱད་པར་ཏུ་གྱུར་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཕུང་པོ་ཡང་། ཆོས་
ཀྱི་ཁམས་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཉོན་མོངས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་རྣམ་པར་བྱང་བ་ཡང་། ཆོས་
ཀྱི་ཐེག་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ། ཆོས་
ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ལ་སོགས་པ་ཡང་ཡང་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་
ཞེས་བྱ་བ་ཐོས་ཏེ། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་
ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་
པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་
ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་།
ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་
ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་
ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་
པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་
ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་
པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་
ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་
ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་
ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་
བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་
བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་
ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་
ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་
ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་
ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་
ཐོས་པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་
པ་ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་
ཡང་། ཆོས་ཀྱི་ཐེག་པ་ཆེན་པོ་ཡིན་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ཡང་ཡང་ཐོས་ཏེ་ཐོས་པ་ཡང་།

هنِشَدَه دِهِتِتْ هَدَتْ وهَدِتْ وتِهَدْ لَتْكَلَ تَكَلَ: أَهِ.

كِكَهِ هَدِهِ دِتِسْتْ وهِتِتْ هَدَهْ جَدَهْ دِهَوَه: وَدِسَدْتْ دَتْ وهَوَه دِهِ وهِوْتْ.

أَجَتْ دِهَوَدِ هِكْتِتْ

342

هِهِصَتْ دِهِكَتْ.

جَتِهِ هَكِهِ هِهَدِهِ[1] دِهَجَدَ هِكَتْ (هَتْ 341 دِهَقِ؟): دَتِتِسْ هِهِ هِهِ دِهَتْ هَهَتْ: هِهِ وهِتِهَتْ دِكَ تَسِتْ: وتِهِهِكِهِ[2] دِكَ هَهِ. وتِهِهِكِهِ هِكَتْ لَهِهَتْ دِجِهِهَتْ زَتْ: دَتِهِ[3] تِهَتْ وهِسَتَهَه[4] تِكِهِ. هِهِ جِهِ دَهِتِ هِكَ هِهِتْ دَهَهَتْ: زَوَدَ جِهِ تَكِهِ هِكَ هِهَهَه[5] دَهَتَكَتْ. فِكِهِ كَتَسَهَه دِتِتْ دِتِهَتْ: هِكِهِ كَتِتْتَهَه.

(1) هِهِ فِتِهِ 247. (2) هَهَتْ. (3) دَتِهَتْ. (4) وهِسَتَهَه.
(5) هِهَهَه.

ויגש[1] אליו יעקב ויאמר אנה אנכי: ויאמר אליו ראובן בכורי אתה אני כחי וראשית אוני יתר שאת ויתר עז: פחז כמים אל תותר כי עלית משכבי אביך אז חללת יצועי עלה: ושמעון ולוי אחים כלי חמס מכרתיהם: בסדם אל תבא נפשי באספם אל יחד כבודי כי באפם הרגו איש וברצונם עקרו שור: ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה אחלקם ביעקב ואפיצם בישראל: יהודה אתה יודוך אחיך ידך בערף אויביך ישתחוו לך בני אביך: גור אריה יהודה מטרף בני עלית כרע רבץ כאריה וכלביא מי יקימנו: לא יסור שבט מיהודה ומחוקק מבין רגליו עד כי יבא שילה ולו יקהת עמים: אסרי לגפן עירה ולשרקה בני אתנו כבס ביין לבושו ובדם ענבים סותה: חכלילי עינים מיין ולבן שנים מחלב: זבולן לחוף ימים יחוף אניות ויכתף על צידון: יששכר חמר גרם רבץ בין המשפתים: וירא מנוחה כי טוב ואת הארץ כי נעמה ויט שכמו לסבל ויהי למס עבד: דן ידין עמו כאחד שבטי ישראל: יהי דן נחש עלי דרך שפיפן עלי ארח הנשך עקבי סוס ויפל רכבו אחור: לישועתך קויתי יהוה ומצותיך עשיתי: גד גדוד יגודנו והוא יגוד עקב: מאשר שמנה לחמו והוא יתן מעדני מלך: נפתלי אילה שלחה הנתן אמרי שפר: בן פרת יוסף בן פרת עלי עין בנות צעדה עלי שור: וימררוהו ורבו וישטמוהו בעלי חצים: ותשב באיתן קשתו ויפזו זרועי ידיו מידי אביר יעקב משם רעה אבן ישראל: מאל אביך ויעזרך ואת שדי ויברכך ברכות שמים מעל ברכות תהום רבצת תחת ברכות שדים ורחם: ברכות אביך גברו על ברכות הורי עד תאות גבעת עולם תהיינה לראש יוסף ולקדקד נזיר אחיו: בנימין זאב יטרף בבקר יאכל עד ולערב יחלק שלל: כל אלה שבטי ישראל שנים עשר וזאת אשר דבר להם אביהם ויברך אותם איש אשר כברכתו ברך אותם: ויצו אותם ויאמר אליהם אני נאסף אל עמי קברו אותי אל אבותי אל המערה אשר בשדה עפרון החתי: אל המערה אשר בשדה המכפלה אשר על פני ממרא בארץ כנען אשר קנה אברהם את השדה מאת עפרון החתי לאחזת קבר: שמה קברו את אברהם ואת שרה אשתו שמה קברו את יצחק ואת רבקה אשתו ושמה קברתי את לאה: מקנה השדה ומהמערה אשר בו מאת בני חת: ויכל יעקב מצות את בניו ויאסף רגליו אל המטה וינוע ויאסף אל עמיו: ויפל יוסף על פני אביו ויבך עליו ויישק לו: ויצו יוסף את עבדיו את הרופאים את אביו לחנט את אביו ויחנטו הרופאים את ישראל: וימלאו לו ארבעים יום כי כן ימלאו ימי החנטים ויבכו אתו מצרים שבעים יום: ויעברו ימי בכיתו וידבר יוסף אל בית פרעה לאמר אם נא מצאתי חן בעיניכם דברו נא באזני פרעה לאמר: אבי השבעני לאמר הנה אנכי מת בקברי אשר כריתי לי בארץ כנען שמה תקברני ועתה אעלה נא ואקברה את אבי ואשובה: ויאמר פרעה עלה וקבר את אביך כאשר השבעך: ויעל יוסף לקבר את אביו ויעלו אתו כל עבדי פרעה זקני ביתו וכל זקני ארץ מצרים: וכל בית יוסף ואחיו ובית אביו רק טפם וצאנם ובקרם עזבו בארץ גשן: ויעל עמו גם רכב גם פרשים ויהי המחנה כבד מאד: ויבאו עד גרן האטד אשר בעבר הירדן ויספדו שם מספד גדול וכבד עד מאד ויעש לאביו אבל שבעת ימים: וירא יושב הארץ הכנעני את האבל בגרן האטד ויאמרו אבל כבד זה למצרים על כן קרא שמה אבל מצרים אשר בעבר הירדן: ויעשו בניו לו כן כאשר צום אתם: וישאו אתו בניו ארצה כנען ויקברו אתו במערת שדה המכפלה אשר קנה אברהם את השדה לאחזת קבר מאת עפרון החתי על פני ממרא: וישב יוסף מצרימה הוא ואחיו וכל העלים אתו לקבר את אביו אחרי קברו את אביו: ויראו אחי יוסף כי מת אביהם ויאמרו לו אולי ישטמנו יוסף והשב ישיב לנו את כל הרעה אשר גמלנו אתו: ויצוו אל יוסף לאמר אביך צוה לפני מותו לאמר: כה תאמרון ליוסף אנא שא נא פשע אחיך וחטאתם כי רעה גמלוך ועתה שא נא לפשע עבדי אלהי אביך ויבך יוסף בדברם אליו: וילכו גם אחיו ויפלו לפניו ויאמרו הננו לך לעבדים: ויאמר אלהם יוסף אל תיראו כי התחת אלהים אני: ואתם חשבתם עלי רעה אלהים חשבה לטובה למען עשה כיום הזה להחית עם רב: ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם וינחם וידבר על לבם: וישב יוסף במצרים הוא ובית אביו ויחי יוסף מאה ועשר שנים: וירא יוסף לאפרים בני שלשים גם בני מכיר בן מנשה ילדו על ברכי יוסף: ויאמר יוסף אל אחיו אנכי מת ואלהים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב: וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעלתם את עצמתי מזה: וימת יוסף בן מאה ועשר שנים ויחנטו אתו ויישם בארון במצרים:

(1) ויגש. (2) ויחתר. (3) ויצועי. (4) ושמשי. (5) ובאפם. (6) ובעקרתם. (7) ואחלקם. (8) ואפיצם. (9) ויודוך.

ڏيڻ. ۽ ڪجهه[1] کي لکڻ سٺو: ۽ ڪجهه[1] کي ڪٽڻ سٺو. ۽ ڪڏهن ڪڏهن لکڻ: ۽ ڪڏهن ڪڏهن لکڻ. ۽ ڪنهن کي ڪڏهن ڪڏهن ڏسڻ ۽ ڪڏهن ڪڏهن نه ڏسڻ: ڪنهن کي ڪڏهن ڪڏهن ڏسڻ ۽ ڪڏهن ڪڏهن نه ڏسڻ: ۽ ڪنهن کي. ۽ ڪنهن[2] ڪجهه ڪهڙو[3]: ڪنهن ڪنهن کي ڪجهه ڪهڙو.

ڪيتري ڏاڍي ڪوڙ ۾ ڪو ڪوڙ[4] ڪجهه: ڪيترو ڏاڍو ڪو ڪوڙ ڪنهن کي ڪجهه ڪو. ڪيڏو ڏي ڪنهن کي ڪجهه ڪو: ڪيڏو ڏاڍو ڪوڙ

ܚܠܦ ܕܐܢܫ ܠܐ ܡܫܬܘܕܥ ܠܗ ܐܠܐ ܒܡܕ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܪ ܢܫܐ.
ܘܠܐ ܡܫܬܘܕܥ ܠܗ ܐܠܐ ܒܡܕ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܪ ܢܫܐ. ܗܟܝ ܐܦ ܒܪ ܐܠܗܐ
ܠܐ ܡܫܬܘܕܥ ܠܗ ܐܠܐ ܒܡܕ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܪ ܐܠܗܐ: ܗܘ ܕܐܝܬ ܒܗ ܒܪ ܐܠܗܐ:
ܗܘ ܒܪ ܐܠܗܐ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫܐ. ܐܢܫܐ ܗܘ ܒܪ ܐܠܗܐ ܘܐܠܗܐ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫܐ:
ܐܢܫܐ ܗܘ ܒܪ ܐܠܗܐ ܘܐܠܗܐ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫܐ. ܐܢܫܐ ܗܘ ܒܪ ܐܠܗܐ ܘܐܠܗܐ
ܗܘ ܒܪ ܐܢܫܐ: ܐܢܫܐ ܗܘ ܒܪ ܐܠܗܐ ܘܐܠܗܐ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫܐ. ܐܢܫܐ ܗܘ ܒܪ
ܐܠܗܐ ܘܐܠܗܐ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫܐ: ܐܢܫܐ ܗܘ ܒܪ ܐܠܗܐ ܘܐܠܗܐ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫܐ.
ܐܢܫܐ ܗܘ ܒܪ ܐܠܗܐ ܘܐܠܗܐ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫܐ: ܐܢܫܐ ܗܘ ܒܪ ܐܠܗܐ ܘܐܠܗܐ
ܗܘ ܒܪ ܐܢܫܐ. ܐܢܫܐ ܗܘ ܒܪ ܐܠܗܐ ܘܐܠܗܐ ܗܘ ܒܪ ܐܢܫܐ: ܐܢܫܐ ܗܘ ܒܪ
ܐܠܗܐ ܘ

אחיהו: ויאמרו איש אל רעהו הנה בעל החלמות הלך
מבית: ועתה לכו ונהרגהו[1] ונשלכהו[2] באחד הבורות
והיה נאמר חיה רעה אכלתהו: ונראה מה יהיו חלמותיו:
וישמע ראובן ויצילהו מידם: ויאמר לא נכנו נפש:
וישפוך דם השליכו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל
תשלחו בו למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו:
ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את
כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו: ויקחהו וישליכו
אותו הבורה והבור רק אין בו מים: וישבו לאכל לחם
וישאו עיניהם וירא והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד
וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרים:
ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו
וכיסינו את דמו: לכו ונמכרנו לישמעאלים ויד אל
תהי בו כי אחינו בשרנו הוא: וישמעו אחיו: ויעברו
אנשי מדין סחרים ויעלו ויושיאו את יוסף מן הבור
וימכרו את יוסף לישמעאלים בעשרים כסף: וישאו
הישמעאלים את יוסף מצרימה: וישב ראובן אל הבור
והנה אין יוסף בבור ויקרע את בגדיו: וישב אל אחיו
ויאמר הילד איננו ואני אנה אני בא: ויקחו את כתנת
יוסף וישחטו שעיר עזים ויטבלו את הכתנת בדם:
ויביאו את כתנת הפסים אל אביהם ויאמרו זאת מצאנו
הכר נא הכתנת בנך היא אם לא: ויכר אותה ויאמר
כתנת בני חיה רעה אכלתהו טרף טורף יוסף: ויקרע
יעקב שמלתיו וישם שק במתניו ויתאבל על בנו ימים
רבים: ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו ויאבה להתנחם
ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה: ויבך אותו אביו:

(1) ונהרגהו. (2) ונשלכהו. (3) חיה. (4) אכלתהו. (5) יוסף.
(6) ארחת. (7) נכאת. (8) צרי. (9) ולט. (10) חיה.

ולאחרונה בא לבקשו ויעזבו ויאמר לו: אני נכד אם בשמעו ויאמר לו: אני נכד אם בשמעו ויאמר לו: אני נכד אם בשמע

ܕܢܦܠ ܒܝܬ ܩܛܝܢ: ܐܝܟ ܒܟܐ ܕܡܒܝܢ: ܟܝ ܐܝܬ ܒܗ ܕܢܦܠ ܒܝܬ ܩܛܝܢ: ܡܟܠ ܕܐܡܪ ܠܗ ܠܐ. ܐܠܐ ܒܝܬ ܡܫܝܚܐ ܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܩܛܝܢ: ܡܟܠ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܐܢܬ ܫܕܝܬ.

ܘܐܟ ܒܬ ܟܠܡܐ ܡܢ ܫܠܫܐ ܕܒܟܐ ܗܟܝ ܐܝܬ ܒܗ ܒܝܬ ܩܛܝܢ: ܕܐܡܪ ܠܗ ܒܟܐ ܐܢܬ ܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܩܛܝܢ.

ܡܬܝ ܒܝܬ ܡܫܝܚܐ[1]

ܒܝܫܐ ܒܝܕ ܒܟܐ ܒܫ ܐܬܐ.

ܒܗ ܕܒܟܐ ܫܠܫ: ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܗ ܒܟܐ ܒܫ ܐܬܐ. ܘܡܟܠ ܕܒܟܐ ܒܟ ܐܢܫ ܒܝܫ ܒܟܐ ܐܝܟ ܐܢܬ ܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܩܛܝܢ: ܒܝܫ ܐܢܫ ܐܚܪ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܐܢܬ ܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܩܛܝܢ: ܡܟܠ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܐܢܬ ܫܕܝܬ[2]: ܡܟܠ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܐܢܬ ܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܩܛܝܢ. ܘܒܟ ܒܫ ܐܬܐ[3] ܡܟܠ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܐܢܬ ܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܩܛܝܢ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܒܟܐ ܒܟ ܒܫ ܐܬܐ: ܐܝܟ ܐܢܬ ܐܬܐ ܡܢ ܒܝܬ ܩܛܝܢ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܐܢܬ ܫܕܝܬ.

(1) ܒܝܫܐ ܒܝܕ ܒܟܐ. (Ass. A. M. I. 59. Crescentia. ? ܒܟܐ ܒܟ ܒܝܫ ܐܬܐ)

(2) ܫܕܝܬ. (3) ܡܟܠ.

ומשפחתיהם לבית אבותם: ואת פלגש בלעם. ואת בלעם בן בעור הרגו בני ישראל עמה

ڤيتيڠ ڤيتيڠ[1]: ڤيتيڠ ڤيتيڠ[2] ڤيتيڠ: ڤيتيڠ ڤيتيڠ ڤيتيڠ

ཀུན་ཏུ་སྤྱོད་པ་ཉིད་ཀྱིས་ཏེ། ཇི་ལྟར་ཉི་མ་ཤར་བ་ན་ཁྱབ་བྱེད་ཀྱི་
སྐྱེས་བུ་དེ་དེ་ཁོ་ན་ཏུ་ཤར་ཏེ། ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་དེ་བཞིན་ཏེ། ཤར་
ཡང་མི་ཤེས་ཤིང་། ནུབ་ཀྱང་མི་ཤེས་སོ། །དེ་བཞིན་དུ་ཇི་སྲིད་
བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔའ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ན་
ཡང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་ཏེ། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་། ཡེ་
ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་ཤེས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་
ཀྱང་མི་ཤེས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མེད་ཅིང་། ཡེ་
ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མེད་ཀྱི་ཡང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་
བ་ཡང་མེད་ཅིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མེད་ཀྱི་ཡང་། ཡེ་
ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་ཤེས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་
ཀྱང་མི་ཤེས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་དམིགས་ཤིང་།
ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་དམིགས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་
ཤར་བ་ཡང་མི་དམིགས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་
དམིགས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་དམིགས་ཤིང་། ཡེ་
ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་དམིགས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་
བ་ཡང་མི་དམིགས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་དམིགས་
སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་དམིགས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་
ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་དམིགས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་
མི་དམིགས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་དམིགས་སོ།

(1) དེས། (2) ཕྱོགས། (3) མཚུངས་སྦྱར། (4) ཀུན་ཏུ་སྤྱོད་པ་ཉིད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་ཤེས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་ཤེས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མེད་ཅིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མེད་ཀྱི་ཡང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མེད་ཅིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མེད་ཀྱི་ཡང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་ཤེས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་ཤེས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་དམིགས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་དམིགས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་དམིགས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་དམིགས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་དམིགས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་དམིགས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་དམིགས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་དམིགས་སོ།

(4) ཀུན་ཏུ་སྤྱོད་པ་ཉིད་ཀྱི་ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་ཤེས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་ཤེས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མེད་ཅིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མེད་ཀྱི་ཡང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མེད་ཅིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མེད་ཀྱི་ཡང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་ཤེས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་ཤེས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་དམིགས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་དམིགས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་དམིགས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་དམིགས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་དམིགས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་དམིགས་སོ། །ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡང་མི་དམིགས་ཤིང་། ཡེ་ཤེས་ཀྱི་ཉི་མ་ནུབ་ཀྱང་མི་དམིགས་སོ།

(5) ཐོབ་ཅིང་། (6) དེས།

ཚེས་ལ་ཟླ་བ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་ཚེས་ལ་ཉི་མ་ཤར་ཏེ་ཚེས་ལ་ཉི་མ་ཤར་བ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟླ་བ་ཐམས་ཅད་ཀྱི

ⵜⵎⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰⵏ ⵉⵎⵓⵔⵜⵏ

فَصْلُ مِيلَادِ مَرْيَمَ وَهِيَ هَهُنَا وَهِيَ هَهُنَا.

وَلَمَّا كَانَ فِي شَهْرِ تِشْرِينَ الْأَوَّلِ[1] فِي سَنَةِ

فصل ميلاد مريم[2]

وهي ههنا وهي ههنا: وهي ههنا[3] وهي ههنا:
وهي[2] ههنا. وهي ههنا وهي ههنا.

وهذا في كل هذه ذلك: وهذا في كل هذه ذلك.
وهذا هو كل كلمة في هذا هذه كلها[3]
وهي ههنا وهي ههنا: وهي ههنا وهي ههنا
وهي ههنا كلها وهي ههنا. هذا هو
كل في وهي ههنا[4]: وهي ههنا وهي ههنا
وهي[5]. هذا هو هذا: وهي ههنا وهي ههنا:
وهي ههنا[6]. هذا هو هذا في كل هذه
وهي ههنا[7]. هذا هو هذا في كل
وهي ههنا.

(1) وهي. (2) وهي: وهي ههنا: وهي. (3) وهي.
(4) وهي. (5) وهي. (6) وهي. (7) وهي.

(جنبڙ[10] ڏڻ: ڪ مڙهيل[11] ڪ: ڪنڊ ڪاهڻ ۽ ڪاهڻ ڪنڊ. ڪاهڻ ڪنڊ

ויאמרו אליו הנה עבדיך לאלהי אביך[1]. ויהי בשאתם אליו דבריהם: ויבך יוסף בדברם אליו. וילכו גם אחיו ויפלו לפניו ויאמרו הנה אנחנו לך לעבדים: ויאמר אליהם יוסף אל תיראו כי התחת אלהים אני[2]: ואתם חשבתם עלי רעה. אלהים חשבה לטובה[3] למען עשה כיום הזה להחיות עם רב: ועתה אל תיראו אנכי אכלכל אתכם ואת טפכם. וינחם אותם וידבר על לבם: ויתושב יוסף במצרים הוא ובית אביו. ויחי יוסף מאה ועשר שנים: ויראה יוסף לאפרים בני שלשים[4] גם בני מכיר בן מנשה ילדו על ברכי יוסף: ויאמר יוסף אל אחיו אנכי מת ואלהים פקד יפקד אתכם והעלה אתכם מן הארץ הזאת אל הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב: וישבע יוסף את בני ישראל לאמר פקד יפקד אלהים אתכם והעליתם את עצמותי מזה: וימת יוסף בן מאה ועשר שנים ויחנטו אתו ויישם בארון במצרים:

---

(1) לאלהיך. (2) אלהים. (3) לדבר. (4) לשלשים. (5) שני. (6) ויבכו. (7) אחיהם. (8) ויגשו. (9) ויחנטהו. (10) שני מאה. (11) ויאמר יוסף. (ויאמר: יוסף.). (12) ויפקד. (13) לשלשים.

ئەی ساقی[1] دەستی بێنە. ئەو شتەی کە ئەیخۆینەوە[2] ئەی
ساقی! ئەو شتەی کە ئەیخۆینەوە ئەی ساقی! ئەو شتەی
کە ئەیخۆینەوە: ئەی ساقی! ئەو شتەی کە ئەیخۆینەوە
ئەی ساقی! ئەو شتەی کە ئەیخۆینەوە: ئەی ساقی
ئەو شتەی کە ئەیخۆینەوە: ئەی ساقی! ئەو شتەی
کە ئەیخۆینەوە: ئەی ساقی! ئەو شتەی کە ئەیخۆینەوە
ئەی ساقی! ئەو شتەی کە ئەیخۆینەوە: ئەی ساقی
ئەو شتەی کە ئەیخۆینەوە: ئەی ساقی! ئەو شتەی
کە ئەیخۆینەوە

مِمْ ڤَمْ دِڤَّ هَكَّ بَدَّ دِمِكْمِمْ: زِهِكْمِ دَّمِزْمِمْ[5] مِمْ ڤَمْ دِڤَّ هَكَّ بَدَّ دِمِكْمِمْ:

ܡܫܟܚ ܐܢ ܠܟ ܐܝ ܡܕ ܐܡܪ ܠܟ؟ ܐܢ ܐܝ ܠܟ ܐܢ ܐܡܪ ܠ

ספרד בפר. ואחר כך נתן לו ספר אחר שהיה כתוב בו כל
מה שהיה בספר הראשון: ואמר לו הרב שיעשה בו כמו
שעשה בספר הראשון: וכשראה הרב שהיה מוכן לעשות
כל מה שהיה יודע: אמר לו הרב: בני אתה מוכן לעשות
כל מה שאני אומר לך? אמר לו: כן אבי מורי ורבי(1)
אמר לו הרב: אם כן בני אתה יודע שאני זקן ואין
בי כח לנסוע: אלא אתה תלך ותביא לי את אשתי
ואת בני ואת בתי. ואמר לו הרב: בני אתה יודע
שאשתי ובני ובתי הלכו לבקר את אמם שהיא חולה
ואינה יכולה לבוא אלינו: ואתה תלך ותביאם אלי
ואמר לו: אבי מורי ורבי(2) היאך אלך ואני איני
יודע את הדרך? אמר לו הרב: בני אתה תלך ותשאל
לכל אדם שתמצא בדרך: ואמר לו: אבי מורי ורבי
כשאשאל לאדם אחד אם הוא יודע את הדרך: ואומר
לי שהוא יודע: ואחר כך אשאל לאדם אחר: ואומר
לי שאינו יודע: איך אדע לאיזה מהם אשמע(3). אמר
לו הרב: בני כשתשאל לאדם אחד ואומר לך שהוא
יודע את הדרך: תאמר לו: אם אתה יודע את הדרך
למה אתה שואל ממני: ואם אינו יודע את הדרך
למה אתה אומר לי שאתה יודע:

(1) נראה כי כאן חסרים כמה מילים: ואמר לו: אבי מורי ורבי
מה אעשה? (2) כ"ת. (3) (נראה?)

...וַיִּשְׁלַח אֶת אֲחֵיהֶם וַיֵּלְכוּ לְבָרְכָם. וַיֹּאמֶר אֲלֵהֶם אַל תִּרְגְּזוּ בַדָּרֶךְ: כִּי אֲנִי רָאִיתִי אֶת אֲבִיכֶם וְהוּא אָמַר לִי כֹּה תֹאמְרוּ לְאֲחֵיכֶם: הִנֵּה אֲנִי בָּא אֲלֵיכֶם מִן הַמִּדְבָּר וְאַל תִּירְאוּ מִפָּנַי: כִּי אֲנִי הוּא אֲשֶׁר הָיִיתִי עִמָּכֶם בְּכָל מַסָּעֵיכֶם וְלֹא נָגַע בָּכֶם שׁוֹד וְלֹא נִמְצָא בְּיָדְכֶם דָּבָר מִכָּל אֲשֶׁר נְשָׂאתֶם: וְעַתָּה אַל תִּירְאוּ מִפָּנַי

ויקח אחיה החדשה אשר עליו ויקרעה שתים עשרה קרעים:
ויאמר לירבעם קח לך עשרה קרעים כי כה אמר יהוה אלהי
ישראל הנני קרע את הממלכה מיד שלמה ונתתי לך את עשרה
השבטים: והשבט האחד יהיה לו למען עבדי דוד ולמען
ירושלם העיר אשר בחרתי בה מכל שבטי ישראל:
כי אעשה את אשתרות[1] אלהי צידנים לעשתרת[2] אלהי
מואב ולמלכם[3] אלהי בני עמון ולא הלך בדרכי לעשות
הישר בעיני ומשפטי וחקתי כאשר דוד אביו: ולא אקח את
כל הממלכה מידו כי נשיא אשים אתו כל ימי חייו למען
דוד עבדי אשר בחרתי בו אשר שמר מצותי וחקתי: ואקח
מיד בנו את הממלכה ונתתי לך את עשרת השבטים:
ולבנו אתן שבט אחד למען היות נר לדוד עבדי כל הימים
לפני בירושלם העיר אשר בחרתי לי לשום שמי שם:
ואתך אקח ומלכת בכל אשר תאוה נפשך ומלכת על ישראל:
והיה אם תשמע אל כל אשר אצוך והלכת בדרכי ועשית הישר
בעיני לשמר חקתי ומצותי כאשר עשה דוד עבדי והייתי עמך
ובניתי לך בית נאמן כאשר בניתי לדוד ונתתי לך את ישראל:
ואענה את זרע דוד אך לא כל הימים:
ויבקש שלמה להמית את ירבעם[4] ויקם ירבעם וינס מצרים

(1) עשתרת. (2) מלכם. (3) מלכם בניו. (4) ירבעם בן נבט.
(5) ירבעם. (6) נבט.

ڪتاب الحيض والطهارة

حيض جي معنيٰ آهي وهڻ ۽ ڳاڙهي رنگ جو رت عورت جي شرمگاهه مان ٻاهر نڪرڻ. ۽ ان کي حيض ان ڪري چون ٿا جو ان جي وهڻ جي وقت ٻيا رت وهندڙ جانور به ڪاوڙجي وڃن ٿا. ۽ ان کي حيض ان ڪري به چون ٿا جو ان جي وهڻ جي وقت عورت جي شرمگاهه ڦاٽي پوي ٿي

مڠ (ڤدرڤ). ڤمسڠ ڤلچت[1] ڤنجوت: ڤر ڤنجوت ڤنتوڠ: ڤنتوڠ ڤنجوت ڤنتوڠ ڤر ڤنجوت ڤنتوڠ: ڤر ڤنجوت ڤنتوڠ ڤنجوت ڤنتوڠ ڤنجوت ڤنتوڠ

ڪان ابي ڪان ابي ڪان ابي

ڪتاب جي مڪمل ٿيڻ جي دعا ۽ ان جي ثواب جو بيان.

ڪتاب جي آخر ۾ ڪاتب کي گهرجي ته هيءَ دعا لکي: يا الٰهي! (۱) (مون ڪمزور(۲) بندي کان جيڪي ڪجهه لکڻ ۾ آيو آهي: ان ۾ جيڪي ڪجهه ڪمي بيشي ٿي آهي: ان کي تون پنهنجي فضل ۽ ڪرم سان معاف ڪجانءِ: ۽ مون کي ۽ ان کي پڙهڻ ۽ ٻڌڻ وارن کي ۽ ان جي ڪاتب کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ(۳) کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ڪاتب جي ماءُ پيءُ کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي ماءُ پيءُ کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي ماءُ پيءُ کي ۽ ان جي ڪاتب جي ڀائرن(۴) کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي ڀائرن کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي ڀائرن کي ۽ ان جي ڪاتب جي ڀينرن کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي ڀينرن کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي ڀينرن کي ۽ ان جي ڪاتب جي اولاد کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي اولاد کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي اولاد کي ۽ ان جي ڪاتب جي استادن کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي استادن کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي استادن کي ۽ ان جي ڪاتب جي شاگردن(۵) کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي شاگردن کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي شاگردن کي ۽ ان جي ڪاتب جي دوستن کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي دوستن کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي دوستن کي ۽ ان جي ڪاتب جي همسائين کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي همسائين کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي همسائين کي ۽ ان جي ڪاتب جي ساڻين کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي ساڻين کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي ساڻين کي ۽ ان جي ڪاتب جي ڪاروبار ۾ شريڪ ٿيندڙن کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي ڪاروبار ۾ شريڪ ٿيندڙن کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي ڪاروبار ۾ شريڪ ٿيندڙن کي ۽ ان جي ڪاتب جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ڪاتب جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ڪاتب جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ڪاتب جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ڪاتب جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ڪاتب جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ٻڌائيندڙ جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد ڪرڻ وارن کي ۽ ان جي ٻڌڻ ۽ پڙهڻ وارن جي ڪاروبار ۾ ڪم ڪرڻ وارن جي ڪاروبار ۾ مدد

ולא נתנו לו: ויהי כאשר ראה כי לא נתנו לו
שמחה. ויתחזק עוד ויקח את כל אשר היה לו
ויתן (1) לשלשים איש (2) לכלכל אותם. וכל כך עשה
(משה בן יוסף) (3) לכל אשר אתו: ויהי כאשר ראה
ויראו אותו כי הוא משה רבינו ע"ה: ויתחזק
מאוד. ויש בין ה"ה לכל אשר היה אתו (4):
ויגש אל משה ויאמר לו. ומשה היה יושב
לבדו: ויאמר אליו משה. ומה (5) תבקש ממני
ויאמר (6): אשר ראיתי כי אתה (ראוי לך?) (7): ויאמר אליו: ומה
אשר ראית: ויאמר אליו (ראיתי?) שיש בך (8) שלשה
מאות ושלשים. ויאמר אליו (ראיתי) (9) שלשה
עשר: ויאמר אליו: ומה הם: ויאמר אליו
שהם (10) שלשה שלא היה (11) מי שיכול
לעשות כמו שהם עושים. ואלו הם שלשה

(1) ויתן לפניהם. (ויתנם). (2) משה בן יוסף. (3) אתו.
(4) זכר. (5) ומה תבקש. (ומה תבקש?). (6) ויאמר. (7) ראוי לך. (ראיתי).
(8) שלשה מאות ושלשים. (9) ראיתי. (10) אלו. (11) היה שיכול.

كَحِمْهِ وَهِبُه كَبِكْ وَحِبَحْ حَجَحْهِ وَبِحَهَّه: وَحِبَحْ وَحِبَحْ وَحِبَحْ

ויקחו לכם[1] מלקוח. ובחכמת מעשה נקרא קרקע. כיצד
כל מי שהוא מומחה בקרקע הארץ ויודע היכן מצוי
כל מין ומין ויכול לומר שם זה יהיה שם כך וכך
מינים הרבה[2] ומשיאן לאחרים ונוטל שכרו. ומלאכת
הקרקע: שמשיאין לו מקרקע הארץ[3] ומבחין בין
מה שראוי[4] לקרקע ומה שאינו ראוי לקרקע.
ומלאכת הקרקע: שמשיאין לו מן הקרקע[5].

ואין מוכרין לו אלא מי שהוא מומחה בו: כיצד
מי שהוא מוכר לו אילן[6] אינו מוכר לו אלא מי
שהוא יודע שהוא אילן[7]. וכיצד[8] יודע שהוא אילן
שמראה לו עלה מעלי האילן ופרי מפרי האילן
ומוכר לו: ואומר לו זה עלה של אילן פלוני
ופרי של אילן פלוני. ואומר לו: אילן זה מה
הוא עושה. ואומר לו: אילן זה עושה כך וכך
מינים. ואומר לו: אילן זה מה הוא צריך. ואומר
לו: אילן זה צריך כך וכך. ואומר לו: אילן זה
מזיק לאילן פלוני. ואומר לו: אילן זה אין מזיק
לאילן פלוני. ואומר לו: אילן זה אין נוטעין אותו
בבקעה. ואומר לו: אילן זה אין נוטעין אותו
בהר. ואומר לו: אילן זה אין נוטעין אותו בגיא.
ואומר לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בחצר. ואומר לו:
אילן זה אין נוטעין אותו בבית הקברות. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית הכנסת. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית המדרש. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית המרחץ. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית הכיסא. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית הטבילה. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית הבד. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית הדיר. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית הגורן. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית הבור. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית הסחי. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית הקיטון. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית הכלי. ואומר
לו: אילן זה אין נוטעין אותו בבית הכלי. ואומר

---

(1) מלקוחו. (2) ומשיאן. (3) מקרקע הארץ. (4) שראוי. (5) מן הקרקע. (6) שמשיאין. (7) מלקוח. (8) וכיצד (מלקוח: מלקוח?).
(9) שמשיאין. (10) ומשיאן. (11) מקרקע.

קדושא

קדושא דיומא (1)

קדושא דיומא: סדר קדושא דיומא דשבת ויום טוב של פסח.

אתקין רבי יוסי בר רבי חנינא סדר קדושא דיומא כנגד שבעה ימים שבהם נברא העולם. שבשבת הראשון נברא העולם. בשני נברא הרקיע. בשלישי נבראו הים והיבשה. ברביעי נבראו המאורות. בחמישי נבראו העופות והדגים. בששי נברא האדם. בשביעי שבת ונח. לפיכך אתקין רבי יוסי בר רבי חנינא סדר קדושא דיומא כנגד שבעה ימים שבהם נברא העולם. ואתקין רבי יוסי בר רבי חנינא סדר קדושא דיומא כנגד שבעה ימים שבהם נברא העולם. ואתקין רבי יוסי בר רבי חנינא סדר קדושא דיומא כנגד שבעה ימים שבהם נברא העולם.

---

(1) (ראה בתפלת שחרית.). (2) בשבת בו. (בשבת.). (3) מקדש.

אלא שהיה נוהג בעצמו שלא לישן כל הלילה [1]שנה אחת בלבד: ומפני שהיה נוהג בעצמו שלא לישן כל הלילה [2]שכח כל תלמודו: ומפני שהיה נוהג בעצמו שלא לישן כל הלילה [3]נתעוור בשתי עיניו. כך שמעתי מפי [4]רבי. ולא מצאתי מי שיאמר לי [5]שמועה זו. ואני [6]מתמה על עצמי (ומי) [7]שכך עשה (ו)[8]מי שכך עשה (ו)[9]מי שלא עשה: (ו)[10]מי [11]שעשה [12]כמעשה אלו (ו)[13]מי שלא עשה כמעשה אלו: אלא שמעתי מפי רבי שהיה נוהג בעצמו שלא לישן כל הלילה. ומפני שהיה נוהג בעצמו שלא לישן כל הלילה נתעוור בשתי עיניו. ומפני שהיה נוהג בעצמו שלא לישן כל הלילה שכח כל תלמודו.

(1) בכמה. (2) בשכחה גמורה. (3) ראיתיו. (4) רבי. (5) שמועה. (6) מתמה. (7) בעצמו. (8) כך. (9) מי. (10) כך. (11) רבי. (12) בחכמה גדולה. מעשה גמור. (13) מי שלא כמעשה.

ڪنهن ڏينهن ڏاڏي ڪنهن ڪم لاءِ ماڻهو موڪليو. ماڻهو آيو[1]: ڏاڏي ڪنهن ڪم لاءِ ڪنهن ڪانڌي ڪنهن ڳوٺ ڏانهن ويو هو.

בקשו שמחה. ויהיה בהם לבבות נשמחים ולשונות
רננים ופיהם דברי שבחים: יש ויהיה בהם
לשמחה. כי יהיו חכמים ומלומדים בתורה:
ויהיו בהם חסידים וקדושים כי ספרים: והיו הם
מחזקים בקדושה ובטהרה: ויהיו מלאים דעה
ובינה ומוסר: ויהיו מלאים יראת שמים כי
הארץ תהיה מלאה דעה את ה' כמים לים מכסים:
ולא יהיה בהם עוד מחלוקת ולא קנאה ולא
תחרות: ולא יהיה בהם עוד מלחמות ולא
מריבות: ולא יהיה בהם עוד לא רעב ולא
צמא. ולא יהיה בהם עוד לא שנאה ולא
אהבה: ולא יהיה בהם עוד לא קנאה ולא
תחרות כי אהבה תהיה: ולא יהיה בהם עוד
לא מחלוקת ולא מריבות. ולא יהיה בהם עוד
לא רעב ולא צמא. ולא יהיה בהם עוד לא
שנאה ולא אהבה. ולא יהיה בהם עוד לא
קנאה ולא תחרות. ולא יהיה בהם עוד לא
מלחמות

وَلَيْسَ لِلْمُتَأَخِّرِينَ. وَإِنَّمَا ذَكَرَهَا مَنْ ذَكَرَهَا
مِنْهُمْ: لِأَنَّ الْمَسْأَلَةَ كَانَتْ مَذْكُورَةً فِي كُتُبِ
الْمُتَقَدِّمِينَ: كَالْقَاضِي[1] أَبِي يَعْلَى وَغَيْرِهِ: وَلَمْ
يَكُنْ أَحَدٌ مِنَ الْمُتَأَخِّرِينَ يَعْرِفُ أَنَّ هَذَا
الْقَوْلَ قَوْلُ أَحْمَدَ. لَا سِيَّمَا وَقَدْ كَانَ أَحْمَدُ
يَكْرَهُ الْحِيَلَ الَّتِي يَفْعَلُهَا كَثِيرٌ مِنَ النَّاسِ
لِإِسْقَاطِ الزَّكَاةِ: وَيَقُولُ: إِنَّهَا تُشْبِهُ الْخِدَاعَ
لِلَّهِ تَعَالَى: وَلَا رَيْبَ أَنَّ مَنْ أَخْرَجَ زَكَاةَ
مَالِهِ ابْتِغَاءَ وَجْهِ اللَّهِ تَعَالَى: وَطَلَبًا لِمَرْضَاتِهِ
وَثَوَابِهِ: فَإِنَّهُ يُعْطِيهِ أَجْرَ الْمُخْلِصِينَ. وَمَنْ
أَخْرَجَهَا لِيَتَوَصَّلَ بِهَا إِلَى أَكْلِ أَمْوَالِ النَّاسِ
بِالْبَاطِلِ: فَإِنَّهُ يُعَاقَبُ عُقُوبَةَ أَمْثَالِهِ[2]. وَهَذَا
مَبْسُوطٌ فِي مَوْضِعِهِ. وَهَذَا مِمَّا يُبَيِّنُ أَنَّ
الْمَقْصُودَ بِالْعِبَادَاتِ هُوَ مَا يَحْصُلُ فِي
الْقُلُوبِ مِنَ الْإِيمَانِ وَالْإِخْلَاصِ لِلَّهِ تَعَالَى:
وَأَنَّ الْأَعْمَالَ الظَّاهِرَةَ هِيَ مُكَمِّلَةٌ لِذَلِكَ
الْمَقْصُودِ: وَلَيْسَتْ هِيَ الْمَقْصُودَةَ بِالْأَمْرِ
وَالنَّهْيِ[3] وَالثَّوَابِ وَالْعِقَابِ: وَلِهَذَا قَالَ
النَّبِيُّ ﷺ: «إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى صُوَرِكُمْ
وَأَعْمَالِكُمْ[4]: وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ
وَنِيَّاتِكُمْ» وَقَالَ: «إِنَّمَا الْأَعْمَالُ بِالنِّيَّاتِ
وَإِنَّمَا لِكُلِّ امْرِئٍ مَا نَوَى» وَقَالَ: «إِنَّ
الرَّجُلَ لَيَعْمَلُ الْعَمَلَ الْوَاحِدَ وَإِنَّهُمَا فِي
الْأَجْرِ كَمَا بَيْنَ السَّمَاءِ وَالْأَرْضِ[5]» وَإِنَّمَا
ذَلِكَ لِمَا فِي قَلْبِ هَذَا مِنَ الْإِيمَانِ وَالْإِخْلَاصِ
وَالتَّوَكُّلِ وَالْخَشْيَةِ وَالْإِنَابَةِ.

---

(1) أبو يعلى. (2) (وهذا ظاهر). (3) والنهي. (4) صوركم.
(5) كما بين السماء والأرض.

ڪجهه ڳالهه (ڪجهه ڪم[1] معاملو: مون سان ڪجهه ڳالهائڻ جهڙو: مون ڪجهه ڪتاب پڙهيا آهن.

هيئر

ڪتاب: مون ڪتاب ٻڌو: مون ڪتاب پڙهيو: مون ڪتاب ٻڌڻ ۽ پڙهڻ هيئر.

ڪتاب ٻڌڻ ۽ پڙهڻ جو ڪم: ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪيو. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪيو آهي. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو آهيان. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوس. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندس. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هو. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هئس. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هئاسين. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هئا. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هئي. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هيس. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هئاسين. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هئا. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندس. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهيان. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهي. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهن. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهين. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهيون. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهيو. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهن. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو هو. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو هئس. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو هئاسين. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو هئا. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو هئي. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هيس. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هئاسين. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هئا. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندس. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهيان. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهي. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهن. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهين. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهيون. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهيو. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو آهن. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو هو. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو هئس. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو هئاسين. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو هئا. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هوندو هئي. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هيس. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هئاسين. مون ڪتاب ٻڌڻ جو ڪم ڪندو هئا.

---

(۱) ڪڏهن.

ڪي ڪجهه ٻُڌي[1]: ڪجهه ڪي ڪجهه ٻُڌي[1]: ڪجهه ڪي ڪجهه ٻُڌي[1]: ڪجهه

ڤرلو ڤرچاياكن ڤڠاڤيت ڤرچايا ڤرتن. ڤڠاڤيت ڤرچايا ڤرتن ڤرلو ڤرچاياكن. ڤڠاڤيت ڤرچايا ڤرتن ڤرلو ڤرچاياكن

حَكْمِ دَهْدَهْ بُدهُ ەمەك هَيْتِ.[1] ەوَه: هُجِيكِ بُكْرِ حَكْمِ
بَهْرَهْ دِمْبَنْدَهْ هُجِيكِ بُكْرِ.

بُدهُ هُجِيكِ دِه هَيْتِ هَجِيكِ دِه سِيْ هُجِيكِ هَيْتِ.

هَيْتِ

٢٨٤٦٥

بُدهُ هُجِيكِ: هُجِيكِ بُكْرِ: هِ بُدهُ[2] هَجِيكِ
هَجِيكِ هِجِ بُدهُ.

بُدهُ هُجِيكِ بُدهُ بُدهُ هُجِيكِ بُدهُ هُجِيكِ هُجِيكِ بُدهُ
هُ بُدهُ هَجِيكِ هُجِيكِ بُكْرِ: هِ بُدهُ هَجِيكِ هُجِيكِ
بُدهُ هُجِيكِ. هُجِيكِ هِ[3] هَجِيكِ: هُجِيكِ بُدهُ هُجِيكِ
بُدهُ هُجِيكِ هُجِيكِ بُدهُ: هُ هُجِيكِ هُجِيكِ بُدهُ!
بُدهُ هُجِيكِ: هُ هُجِيكِ بُدهُ هُجِيكِ هُجِيكِ هُجِيكِ:
هُجِيكِ هُجِيكِ هُجِيكِ! هُجِيكِ بُدهُ هُجِيكِ هُجِيكِ:
هُجِيكِ. هُجِيكِ هُجِيكِ: هُجِيكِ هُجِيكِ بُدهُ هُجِيكِ.
هُجِيكِ هُجِيكِ: هُجِيكِ هُجِيكِ هُجِيكِ: هُجِيكِ
هُجِيكِ هُجِيكِ هُجِيكِ هُجِيكِ هُجِيكِ هُجِيكِ.
هُجِيكِ هُجِيكِ هُجِيكِ هُجِيكِ هُجِيكِ هُجِيكِ.

(1) هُجِيكِ. (2) هُجِيكِ: هُجِيكِ هُجِيكِ. (3) هُجِيكِ.
(4) هُجِيكِ.

לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא תקח שוחד כי השוחד יעור עיני חכמים[1] ויסלף דברי צדיקים. צדק צדק תרדף למען תחיה וירשת את הארץ אשר יי אלהיך נותן לך: לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח יי אלהיך אשר תעשה לך: ולא תקים לך מצבה אשר שנא יי אלהיך: לא תזבח ליי אלהיך שור ושה אשר יהיה בו מום כל דבר רע כי תועבת יי אלהיך הוא. כי יימצא בקרבך באחד שעריך אשר יי אלהיך נותן לך איש או אשה אשר יעשה את הרע בעיני יי אלהיך לעבור בריתו: וילך ויעבד אלהים אחרים וישתחו להם או לשמש או לירח או לכל צבא השמים אשר לא צויתי: והגד לך ושמעת ודרשת היטב והנה אמת נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת בישראל: והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההוא אשר עשו את הדבר הרע הזה אל שעריך את האיש או את האשה ורגמתם באבנים ומתו: על פי שנים עדים יומת המת על פי עד אחד לא יומת: יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל העם באחרונה ובערת הרע מקרבך: כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דין לדין ובין נגע לנגע דברי ריבת בשעריך וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר יי אלהיך בו: ובאת אל הכהנים הלוים ואל השופט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט: ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבחר יי ושמרת לעשות ככל אשר יורוך: על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל: והאיש אשר יעשה בזדון לבלתי שמע אל הכהן העמד לשרת שם את יי אלהיך או אל השופט ומת האיש ההוא ובערת הרע מישראל: וכל העם ישמעו ויראו ולא יזידון עוד: כי תבא אל הארץ אשר יי אלהיך נותן לך וירשתה וישבת בה ואמרת אשימה עלי מלך ככל הגוים אשר סביבותי: שום תשים עליך מלך אשר יבחר יי אלהיך בו מקרב אחיך תשים עליך מלך לא תוכל לתת עליך איש נכרי אשר לא אחיך הוא: רק לא ירבה לו סוסים ולא ישיב את העם מצרימה למען הרבות סוס ויי אמר לכם לא תספון עוד לשוב בדרך הזה עוד: ולא ירבו לו נשים והסירו את לבבו וכסף וזהב לא ירבה לו מאד: והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את משנה התורה הזאת על ספר מלפני הכהנים הלוים: והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו למען ילמד ליראה את יי אלהיו לשמר את כל דברי התורה הזאת ואת החקים האלה לעשתם: לבלתי רום לבבו מאחיו ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל למען יאריך ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל:

(1) חכמים. (2) ואת. (3) ולא יהיה לו עוד. (4) ולכל. (5) ודמים.

حڈھ ڈھسڈ ڈھسڈ[1] ھّنھ. ٥ڈڈ ھ

ھەممىسى ئۆز ئۆيىدە ئولتۇرۇپ[1] ئۇ ئىشلەرنى ھەرگىز قىلمىسۇن. ئەگەر ئۇلار ئۆيىدىن چىقىپ كەتسە، ئۇلار ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئەمەس، بەلكى ئۇلارنى ئەۋەتكۈچى ئۈچۈن ئىشلىگەن بولىدۇ.

ئىھتىمال: ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى[2] ئۈچۈن ھەرگىز ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئەمەس، بەلكى ئۇلارنى ئەۋەتكۈچى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئۈچۈن بولىدۇ.

ئىھتىمال: ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئۇلارنىڭ ھەرگىز ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئەمەس، بەلكى ئۇلارنى ئەۋەتكۈچى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئۈچۈن بولىدۇ.

ق: ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى[3] ئۇلارنىڭ ھەرگىز ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئەمەس، بەلكى ئۇلارنى ئەۋەتكۈچى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئۈچۈن بولىدۇ.

ز[4]: ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى[5] ئۇلارنىڭ ھەرگىز ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئەمەس، بەلكى ئۇلارنى ئەۋەتكۈچى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئۈچۈن بولىدۇ. ئەمما ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئۈچۈن بولىدۇ.

ئەسكەرتىش: ھەرگىز ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئۈچۈن بولمايدۇ. ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئۈچۈن بولىدۇ. ئەمما ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئۈچۈن بولمايدۇ: ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى[6] ھەرگىز. ئەجەب ئىشلار: ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئۈچۈن بولمايدۇ. ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئۈچۈن بولىدۇ: ئۇلارنىڭ ئۆزلىرىنى ئۆزى ئۈچۈن ئىشلىگەنلىكى ئۈچۈن بولمايدۇ.

---

(1) ئولتۇرۇش. (2) ئىشلىگەنلىكى. (3) ئىشلىگەنلىكى ئۈچۈن. (4) (ئوقۇغۇچى؟ مەسئۇلى؟). (5) ئىشلىگەنلىكى. (6) ئىشلىگەنلىكى.

ةيلهة وهنّة ٣حلحلة. مد دًا بدة دًا ٣حلحلة: مد دًا بدة دًا ٣حلحلة. وحة دهّدة ٣حلحلة: ٣حلحلة دهّدة وهنّة

ئەمبێکێ[1] کێ مە جێ (حەیڤێ: دێرەکێ[2] شەڤ: حەفتەنا مەشقەکا دەستێ. مێرێ مەزن ژ ئەسپا هاتە خوارێ: ئەو کوستن[3] مەکەمەکا بێت هێلێتێ. مەشقێ ژ مێرێ مەزن پرسیار کر: ئەڤ چ دەنگە: ئەو ژی بێژن: (مێرێ دەنگێ[4] ئەدەمەدێ ژێکر.

ئەحمەد چەکێ مەتەل مە ئەڤا دبێژە: شەڤ چەکێ مەتەل مە ئەڤا دبێژە: مەوسێ[5] چەکێ مەتەل ئەڤا دبێژە: مەڵێکێ[6] حکمەتێ چێکرە: ڤێ چەندێ ڤێ وەسا دێبێژن: ڤێ چ ڤێ وەسا دێبێژن.

بێژە کێ دێ کێ ڤێ بێژە: ئەڤ دێبێژە کێ ئێڤێ.

بێژە (حەفتەنا؟) دەستێ دبێژە مەڵێک[7].

---

(1) ئەمبێکێ. (2) حەیڤێ: دێرەکێ. (3) کوستن. (4) دێبێژێ دەنگێ. (5) مەحمێد. (6) ئەمبێک. (7) (ڤێ ژی وەسا دێبێژن.).

פֶּרֶק דְּמִיתָא פּוֹרְנְדָתָא.

אֵל[1] קָדוֹשׁ אֲדוֹן הַכֹּל מֶלֶךְ הַמְּלָכִים הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא: אֵל מְפֹאָר בְּמִתְנַשְּׂאִים[2] בְּרֹב הוֹדוֹ וְעֻזּוֹ: אֵל נִשְׂגָּב בְּכָל מְקוֹמוֹת מֶמְשַׁלְתּוֹ וְגָדוֹל בְּכָל מְקוֹמוֹת גְּבוּרָתוֹ. אֵל נוֹרָא בְּכָל מְקוֹמוֹת שְׁכִינָתוֹ: וְעַל כָּל מְקוֹמוֹת הַיְקָרִים וְהַנִּשְׂגָּבִים שֶׁבָּהֶם הוּא מְהֻלָּל וְנוֹרָא: אֵל מְהֻלָּל בְּפִי כָּל הַנְּבִיאִים וְנוֹרָא בְּפִי כָּל הַקְּדוֹשִׁים: אֵל שֶׁהַכֹּל מְפַחֲדִים מִפָּנָיו וְיִרְאִים מִגְּבוּרָתוֹ: אֵל שֶׁכָּל הַבְּרוּאִים מְשַׁבְּחִים וּמְהַלְּלִים אֶת שְׁמוֹ: אֵל שֶׁכָּל הַנְּבִיאִים וְהַקְּדוֹשִׁים מְקַדְּשִׁים וּמְפָאֲרִים אֶת שְׁמוֹ: אֵל שֶׁכָּל הַמַּלְאָכִים וְהַשְּׂרָפִים וְהָאוֹפַנִּים וְהַחַיּוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת וְהַנּוֹרָאוֹת מְשַׁבְּחִים וּמְפָאֲרִים אֶת שְׁמוֹ בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּשִׁירָה וּבְתֻשְׁבָּחָה[3].

---

(1) מִי. (2) (מִתְנַשְּׂאִים: מִתְגָּאִים עַל שְׁאָר הַבְּרוּאִים בְּכָל מַה שֶׁהוּא.) (3) בְּשִׁירָה וּבְתֻשְׁבָּחָה.

* אֵבֶר בְּנֵי אַנְגְּלִיָּה בְּלִי רְשׁוּת הַמְּחַבֵּר וְהַמּוֹצִיא לְאוֹר.

ומעשה בשני בני אדם.

שנים שהיו עומדים בבית הדין: אחד אומר: אני מכרתי לחבירי שדה זו, ולא ידעתי שבה מערה עד שבאתי לחופרה, ומצאתי בה מערה, ולא עלתה על דעתי שעמה מכרתיה. ואחד אומר: לא מכרתי ולא עלתה על דעתי שיש בה מערה. אלו ואלו באין לבית דין של שלשה: אם רצה זה ליטול ולא רצה זה ליתן, אין שומעין להם. אם רצה זה ליתן ולא רצה זה ליטול, אין שומעין להם. אם רצה זה ליטול ורצה זה ליתן, אין שומעין להם עד שיאמר המוכר: מכרתי לו את הכל. ואם היה המוכר מוחזק בשדה, אין צריך לומר כן, שהרי הוא אומר: לא מכרתי לו אלא את הראוי לשדה זו.

---

(1) מכרתי. (2) מערה. (3) מערה: מערה יש בשדה זו: בית שיש בו נקבים ומבואות לתוכו (ואין בו מבוי: ואין בו חלונות). (4) לחופרה.

ڪنهن کي ڏيڻ جو ڪم ڪري ته ڪيترو ڏيڻ گهرجي: ۽

الهاوية[1] والمرأة العاقرة والأرض التي لا تشبع من الماء والنار[2] لا تقول قط حسبي. إن رأى أحد[3] أحداً يسخر بأبيه أو يستهزئ بأمه فلتنقرهما غربان الوادي وتأكلهما فراخ النسور. ثلاثة أشياء خفية عني وأربعة لا أعرفها: طريق النسر في السماء وطريق الحية على الصخر وطريق السفينة في قلب البحر وطريق الرجل في الفتاة. هكذا طريق المرأة الزانية تأكل وتمسح فمها وتقول لم أعمل سوءاً. ثلاثة أشياء تضطرب بها الأرض وأربعة لا تحتملها: عبد إذا ملك وأحمق إذا شبع من الطعام وبغيضة إذا تزوجت ورجل إذا ورث جارية تخلف سيدتها. أربعة هي صغيرة على الأرض وهي أكثر حكمة من الحكماء: النمل شعب ليس بعزيز وهي تهيئ في الصيف طعامها. والوبر شعب ليس بقوي وهي تجعل بيوتها في الصخر. والجراد ليس له ملك وهو يخرج كلها فرقاً فرقاً. والوزغ تمسك بيديها وهي في قصور الملوك. ثلاثة أشياء حسنة المشية وأربعة هي حسنة في المشي: الأسد قوي بين السباع لا يرجع عن شيء. والديك ممنطق الحقوين والتيس وملك لا يقوم عليه أحد في شعبه. إن كنت قد صرت جاهلاً في رفع نفسك أو إن كنت قد فكرت بالشر فضع يدك على فمك. فإن عصر اللبن يخرج الزبد وعصر الأنف يخرج الدم وعصر الغضب يخرج الخصومة.

---

(1) الهاوية. (2) النار. (3) أحداً. (4) الوزغ. (5) الديك. (6) الجراد. (7) الوبر. (8) النمل. (9) الهاوية. (10) الأسد. (11) التيس.

ומה ראו לומר כן אלא שהיו מתיראין[1] :
שלא יאמרו להם כשם שהיה לו לאברהם
בן אחד ומת כך יהיה לנו. ומה היה לו
לאברהם שהיה מתיירא ממנו. אלא שהיה
מתיירא שמא יאמרו לו כשם שהיה לך

ܐ ܕܒܟܝ ܒܟܝ ܕܡ ܕܟܠ ܡܠܐ ܕܫܡ ܟ ܕܟܝ[1] ܒܥܝ ܒܥܝ ܒܥ ܕ ܐ ܕ ܒ ܒ ܒ

הַבְדָּלָה

לְמוֹצָאֵי שַׁבָּתוֹת וְיָמִים טוֹבִים שֶׁחָלוּ בְּתְחִלַּת הַשָּׁבוּעַ.

בְּאֵין אֵבֶל וְלֹא בְּיוֹם טוֹב: יְהִי חֶלְקֵנוּ[1] עִם הַנִּמְנִים עִם בְּהַבְדָּלָה[2] לְמוֹצָאֵי שַׁבָּתוֹת וְיָמִים טוֹבִים שֶׁחָלוּ בְּתְחִלַּת הַשָּׁבוּעַ. וְנִזְכֶּה לְמִנְיַן הַיָּמִים: וְנִזָּכֵר לְחַיִּים בְּמַלְכוּת שַׁדַּי: וְנִהְיֶה כְּאִילָנוֹת שְׁתוּלִים עַל פַּלְגֵי מָיִם: וְנִזְכֶּה לְהַבְדִּיל בֵּין קֹדֶשׁ לְחוֹל: וְנִהְיֶה לְמַעְלָה לְרֹאשׁ וְלֹא לְזָנָב: וְנִזְכֶּה לְהַבְדִּיל בֵּין אוֹר לְחֹשֶׁךְ: וְנִהְיֶה לְמַעְלָה לְרֹאשׁ וְלֹא לְזָנָב: וְנִזְכֶּה לְהַבְדִּיל בֵּין יִשְׂרָאֵל לָעַמִּים: וְנִהְיֶה לְמַעְלָה לְרֹאשׁ וְלֹא לְזָנָב: וְנִזְכֶּה לְהַבְדִּיל בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה: וְנִהְיֶה לְמַעְלָה לְרֹאשׁ וְלֹא לְזָנָב: וְנִזְכֶּה לְהַבְדִּיל בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה: וְנִהְיֶה לְמַעְלָה לְרֹאשׁ וְלֹא לְזָנָב: וְנִזְכֶּה לְהַבְדִּיל בֵּין יוֹם הַשְּׁבִיעִי לְשֵׁשֶׁת יְמֵי הַמַּעֲשֶׂה: וְנִהְיֶה לְמַעְלָה לְרֹאשׁ וְלֹא לְזָנָב:

---

(1) יְהִי חֶלְקֵנוּ. (2) בְּהַבְדָּלָה: בְּהַבְדָּלָה. אִם אֵין חֶלְקֵנוּ: מִתְפַּלְּלִין אֲפִלּוּ בְּיוֹם טוֹב: וְכֵן הַרְבֵּה מִן הַגְּאוֹנִים וְהַמְּקוֹרְבִים אוֹמְרִים אוֹתָהּ בְּיוֹם טוֹב. וְיֵשׁ שֶׁאוֹמְרִים אוֹתָהּ בְּיוֹם טוֹב בְּלֵיל שַׁבָּת. וְכֵן הַמִּנְהָג בְּכָל מְקוֹמוֹת שֶׁבְּאַשְׁכְּנַז וּבְצָרְפַת. וְכֵן הַמִּנְהָג בְּכָל מְקוֹמוֹת שֶׁבְּאַשְׁכְּנַז וּבְצָרְפַת. וְכֵן הַמִּנְהָג בְּכָל מְקוֹמוֹת שֶׁבְּאַשְׁכְּנַז וּבְצָרְפַת. וְכֵן הַמִּנְהָג בְּכָל מְקוֹמוֹת שֶׁבְּאַשְׁכְּנַז וּבְצָרְפַת. וְכֵן הַמִּנְהָג בְּכָל מְקוֹמוֹת שֶׁבְּאַשְׁכְּנַז וּבְצָרְפַת. וְכֵן הַמִּנְהָג בְּכָל מְקוֹמוֹת שֶׁבְּאַשְׁכְּנַז וּבְצָרְפַת. וְכֵן הַמִּנְהָג בְּכָל מְקוֹמוֹת שֶׁבְּאַשְׁכְּנַז וּבְצָרְפַת. וְכֵן הַמִּנְהָג בְּכָל מְקוֹמוֹת שֶׁבְּאַשְׁכְּנַז וּבְצָרְפַת. וְכֵן הַמִּנְהָג בְּכָל מְקוֹמוֹת שֶׁבְּאַשְׁכְּנַז וּבְצָרְפַת. (מַחֲזוֹר וִיטְרִי סִימָן קנ"ח. מַחֲזוֹר אַשְׁכְּנַז סִימָן ר"כ.).

מיניה. אלא מאי איכא למימר: דמר סבר: מוכר פירות לחבירו ולא מסר לו, ומת המוכר, ואכלו יורשי המוכר, פטורין. ומר סבר: חייבין. ומי סברי יורשי המוכר: מוכר פירות לחבירו ולא מסר לו, ומת המוכר, ואכלו יורשי המוכר, פטורין? והתניא: המוכר פירות לחבירו ולא מסר לו, ומת המוכר, ואכלו יורשי המוכר, חייבין. ואמאי? הא מר סבר: מוכר פירות לחבירו ולא מסר לו, ומת המוכר, ואכלו יורשי המוכר, פטורין! אלא מאי איכא למימר: דמר סבר: מוכר פירות לחבירו ולא מסר לו, ומת המוכר, ואכלו יורשי המוכר, חייבין. ומי סברי יורשי המוכר: מוכר פירות לחבירו ולא מסר לו, ומת המוכר, ואכלו יורשי המוכר, חייבין? והתניא: המוכר פירות לחבירו ולא מסר לו, ומת המוכר, ואכלו יורשי המוכר, פטורין. ואמאי? הא מר סבר: מוכר פירות לחבירו ולא מסר לו, ומת המוכר, ואכלו יורשי המוכר, חייב

ܫܟܝܠ ܐܢ ܐܝ ܕܒܥܝ ܠܗ ܐܢ ܕܒܥܝ ܠܗ ܐܢ ܐܝ ܕܒܥܝ ܠܗ ܐܢ ܐܝ ܕܒܥܝ ܠܗ ܐܢ ܐܝ

ולא אבה לו[1] אמר לו: רבי אם אי אתה מקבלני
אלך לי לעיר אחרת. אמר לו: אם כן אי אתה
יכול לעמוד (בדברי) [2]חכמים.

ולמה נקרא שמו בלעם: שבלע את העם
בדבריו[3]: אמר רבי יוחנן: כל מי שיש בו
שלשה דברים הללו הוא מתלמידיו של בלעם
הרשע: עין רעה ונפש שחקה ורוח נמוכה.
עין רעה: שראה בנים יוצאים מבני אדם
ושמח. ולמה: שלא יהיו לו כיוצאין מבני אדם.
נפש שחקה: שהיה מתאוה לממון של אחרים
ולנשותיהם. רוח[4] נמוכה: שהיה כורע לכל
אדם. ואומרים עליו: רשע חכם היה ומכל
מקום לא עלתה לו. ואומרים עליו: שלא
הניח אחד מגדולי ישראל שלא נתן בו עינו
תחלה? שבא על אברהם תחלה[5]? שנאמר
ויהי אחרי הדברים האלה[6] (בראשית כב א)? שמא
אחרי דברי בלעם: שאמר לו לאברהם: אברהם
אבינו לא נשתייר לך אלא בן אחד בן מאה
שנה: אי אתה עתיד לעמוד ולהוליד בן עוד
שלשה חדשים? שבא על יצחק תחלה[7]? שנאמר
ויהי כי זקן יצחק[8] (בראשית כז א) אמר רבי יוחנן:
מלמד שכהו עיניו של יצחק מעשן בתי עבודת
כוכבים של יעקב: אמר רבי יהושע בן קרחה:
מלמד שנתמלאו עיניו של יצחק מלאכי השרת.

---

(1) מתיר. (2) דברי תורה. (3) דבריו: דבדיו. (4) דוף.
(5) פרש. (6) כתיב. (7) דבכתיב. (8) מנחה.

שהוא בדוק בשחיטה: ואפילו שמעתיו מפי בקיאים (ו)שחטו לפנינו[1]. ואפילו הוא בעל בקיאות: שמא נפל בו פגם אחר שחיטה: ואפילו הוא בעל בקיאות: אבל אם ראה שחיטתו ובדיקתו ועיכובו ואחר כך נפל בו פגם: הואיל ושחיטתו ובדיקתו ועיכובו כהלכתן ואחר כך נפל בו פגם: הרי זה כשר. ואפילו הוא: הרי זה כשר: שהרי ראה שחיטתו ובדיקתו ועיכובו כהלכתן: ואחר כך נפל בו פגם

כל: ויהי[1] כשהיה משה רבינו עולה למרום לקבל התורה[2] ומצא הקב"ה יושב וכותב בה: אמר לפניו רבש"ע מה אתה צריך לכתוב בתורה שנתת לי: אמר לו אני כותב בה ארך אפים[3] לישראל שיחטאו לפני ואני מאריך להם אפי: אמר לפניו רבש"ע יהי רצון שלא יחטאו ישראל לפניך כדי שלא תאריך להם אפך: אמר לו אני כותב בה שיקבלו תשובה[4] מיד ואני מקבל אותם: אמר לפניו רבש"ע יהי רצון שלא יעשו ישראל תשובה[5] מיד שלא יהא עונשם מרובה: אמר לו אני כותב בה שהצדיקים אני מצפה להם שיעשו תשובה ואני מקבל אותם: אמר לפניו רבש"ע יהי רצון שיהיו כל ישראל צדיקים כדי שיהיו כולם נכנסים לגן עדן: אמר לו אני כותב בה שהרשעים[6] אני מצפה להם שיעשו תשובה ואני מקבל אותם: (אמר לפניו רבש"ע[7] יהי כן: אמר לו אני כותב בה שיהיו ישראל עושים מעשה מרכבה[8]: (מעשה מרכבה[9] אין מלמדין אותו אלא לחכם ומבין מדעתו. וכל המלמד לאדם שלא כהוגן כאלו עושה לו צלם אלהות

ཉིད་ལ་ནི་ཤེས་བྱའི་(གཞན་)བྱེད་པ་མཐའ་དག་ཀུན་ཏུ་ཤེས་པ་ཉིད་དོ། །ཇི་ལྟར་ཞེ་ན་[1]: ཞེས་ཉིད་ལ་ཞེས་བྱའི་ཚིག་ཅེས་བྱ་བ་ཐོབ་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་རོ། །ཞེས་ཉིད་ལ་ཞེས་བྱའི་ཚིག་ཅེས་བྱ་བ་ཐོབ་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་

ואם לא. ואם יש לו בנים ואחר כך נולד לו בן אחר
אם הבן הראשון[1] יורש את הכל או יחלקו. ואם
הבן הראשון מת ואחר כך נולד לו בן אחר אם
הבן הראשון יורש את הכל או יחלקו.

ואם יש לו בנים ובנות ומת אחד מהבנים ואחר כך
נולד לו בן אחר אם הבן הראשון יורש את הכל
או יחלקו עם הבן האחרון.

ואם יש לו בנים ובנות ומת אחד מהבנים ואחר כך
נולד לו בן אחר[2] אם הבן הראשון יורש את הכל
או יחלקו עם הבן האחרון.

ספר הישר לרבינו תם[3]

ראובן ושמעון שהיו שותפים זה עם זה ומת ראובן ולא הניח לו בנים[4].

ומת ראובן והניח לו בנים ובנות ומת שמעון ולא
הניח לו בנים ובנות. ואחר כך נולד לראובן בן
ומת שמעון[5]: מחלקים הבנות עם הבן. ואחר כך
נולד לשמעון בן ומת הבן: מחלקים הבנות עם
הבן[6]: ואחר כך נולד לראובן בן[7]. נקרא הבן הראשון[8]
ואחר. הבנות שנולדו לראובן עם הבן הראשון

---

(1) הבן. (2) הבן האחרון. (3) כאן אין הספר בכתב יד.
(4) ← הבן ← (5) הבן הראשון. (6) הבן הראשון. (7) האחרון.
(8) הבנות.

ضَرْبُ زَيْدٍ عَمْرًا يَوْمَ الْجُمُعَةِ أَمَامَ الْأَمِيرِ بِالسَّوْطِ فِي الدَّارِ تَأْدِيبًا شَدِيدًا. فَالْمَصْدَرُ هُوَ الْحَدَثُ الْمُجَرَّدُ مِنَ الزَّمَانِ وَالْمَكَانِ وَالْهَيْئَةِ وَالْآلَةِ وَالْعِلَّةِ وَالْمَفْعُولِ بِهِ. وَالْمَصْدَرُ الْمِيمِيُّ هُوَ الْمَبْدُوءُ بِمِيمٍ زَائِدَةٍ كَالْمَضْرَبِ وَالْمَقْتَلِ وَالْمَرْجِعِ وَالْمَدْخَلِ وَالْمَخْرَجِ وَالْمَحْمَدَةِ وَالْمَذَمَّةِ وَالْمَعْجَزِ وَالْمَظِنَّةِ وَالْمَيْسَرَةِ وَالْمَعْسَرَةِ وَالْمَيْمَنَةِ وَالْمَيْسَرَةِ وَالْمَشْرَبَةِ وَالْمَرْفَقِ وَالْمَسْجِدِ وَالْمَنْسَكِ وَالْمَنْزِلِ وَالْمَطْلَعِ وَالْمَغْرِبِ وَالْمَشْرِقِ وَالْمَسْكَنِ وَالْمَرْكَبِ وَالْمَلْبَسِ وَالْمَأْكَلِ وَالْمَشْرَبِ و

دِيْهِ؟ هَلَكَهُ وَهِ هَيْهِ هَيْهِ: هَيْهِ هَيْهِ هَلَكَهُ. هَيْهِ هَيْهِ هَلَكَهُ وَهِ هَيْهِ: هَيْهِ هَيْهِ هَلَكَهُ. هَلَكَهُ هَيْهِ هَلَكَهُ: هَيْهِ هَلَكَهُ هَيْهِ هَلَكَهُ. هَيْهِ

دِنْهُمْ مَنْهُمْ مَنْهُمْ مَ

פרשת

וישב

ויגש: ויחי שלח שמות וארא בא.

וישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען: ויהי תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה את אחיו בצאן והוא נער את בני בלהה ואת בני זלפה נשי אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם[1]. ויוסף בן זקנים[2] הוא לו כי בן חכמים הוא לו ויעש לו כתנת פסים: וירא אחיו כי אתו אהב אביהם מכל אחיו ויתנכלו לו וידברו אתו שלום: וחלמות יוסף חלם ויגד לאחיו ויוסיפו עוד שנא אתו: ויאמר אליהם שמעו נא החלום הזה אשר חלמתי: והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה והנה קמה אלמתי וגם נצבה והנה תסבינה אלמתיכם ותשתחוינה לאלמתי: ויאמרו לו אחיו המלך תמלך עלינו אם משול תמשל בנו ויוסיפו עוד לשנא אתו על חלמותיו ועל דבריו: ויחלם עוד חלום אחר ויספר אתו לאחיו ויאמר הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחוים לי: ויספר אל אביו ואל אחיו ויגער בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה אשר חלמת הבוא נבוא אני ואמך ואחיך להשתחות לך ארצה: ויקנאו בו אחיו ואביו שמר את הדבר: ואחיו רעים את צאן אביהם בשכם: ויאמר ישראל אל יוסף הלא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני: ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשיבני דבר וישלחהו מעמק חברון ויבא שכמה: ומצאהו איש והנה תעה בשדה וישאלהו האיש לאמר מה תבקש: ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רועים: ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה דתינה וילך יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתן: וירא אתו מרחוק ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אתו להמיתו: ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלמות הזה בא: ועתה לכו ונהרגהו

(1) בבה מציעא קיט: (2) בראשית לז, ג. (3) בראשית לז, ב. (4) בראשית לז, ד. (5) שם. (6) בראשית רבה פד, יח.

ⵜⴰⵎⵓⵔⵜ

ⵜⴰⵎⴰⵣⵉⵖⵜ

ⵜⵉⵎⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ : ⵜⵉⵎⵓⵔⵜ ⵜⵜⵓⵙⵙⵏⵜ ⵙ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵜⵉⵖⵔⵉⵎⵉⵏ.

ⵜⵉⵎⵓⵔⵜ ⵜⵜⵓⵙⵙⵏⵜ ⵙ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵜⵉⵖⵔⵉⵎⵉⵏ

ڤَڤَمْ ...ڤَڤَمْ ڤَمِڤَمْ ڤَڤَ: ڤَهُڤَڤَمِڤَهُ[1] ڤَهُ ڤَڤَ ڤَڤَ
ڤَهُڤَمِڤَهُ: ڤَهُ ڤَهُڤَڤَ ڤَڤَمِڤَهُڤَ ڤَڤَمِڤَهُ: ڤَهُڤَمِڤَهُڤَ
ڤَهُڤَ ڤَمِڤَهُ ڤَڤَمِڤَ. ڤَڤَ ڤَمِڤَ ڤَهُڤَ: ڤَهُڤَمِڤَهُ ڤَڤَ
ڤَهُڤَ ...ڤَڤَمِڤَ ڤَهُڤَ ڤَمِڤَ ڤَهُڤَ ڤَڤَ ڤَڤَمِڤَ: ڤَهُڤَ
ڤَهُڤَمِڤَ[2] ڤَڤَ ڤَهُڤَمِڤَ ڤَهُڤَ ڤَڤَ ڤَهُڤَمِڤَ. ڤَهُڤَمِڤَ
ڤَهُڤَ ڤَڤَمِڤَ ڤَهُڤَ ڤَڤَمِڤَ ڤَهُڤَ ڤَڤَ ڤَڤَمِڤَ: ڤَهُ

הנה הכלב[1]: בני אתה יודע שאני מחזיק בך ואוהבך מאד: ואתה מה לך שאתה מתרחק ממני ואינך בא אלי כמו שהיית עושה בראשונה? ואני מתפלא מאד על שינוי מעשיך: ואמר לו הכלב: אבי אתה יודע שאני מתרחק ממך מפני שאני מתיירא ממך[2]. ואמר לו הכלב: ומה הוא שאתה מתיירא ממני? ואמר לו הכלב: אבי אתה יודע שאני מתיירא ממך מפני שאתה מחזיק בשני כלבים[3] ואתה מאכילם ומשקם ומלטפם[4] ומשחקים עמהם[5] ואתה מתעלם ממני[6] ואינך מאכילני ומשקני[7]. ואמר לו הכלב: בני אם אתה מתיירא ממני מפני שאני מאכילם ומשקם ומלטפם ומשחקים עמהם[8]? הנה אני מאכילך ומשקך ומלטפך ומשחק עמך[9]. ואתה מתעלם ממני[10] ואינך מאכילני ומשקני? ואמר לו הכלב: אבי אתה יודע שאני מתיירא ממך מפני שאתה מחזיק בשני כלבים[11] ואתה מאכילם ומשקם ומלטפם ומשחקים עמהם! ואינך מאכיל אותי ומשקני ומלטפני ומשחק עמי? ואמר לו הכלב: בני אתה יודע שאני מחזיק בשני כלבים[12] ומאכילם ומשקם ומלטפם ומשחקים עמהם: אבל אני מאכיל אותם ומשקם ומלטפם ומשחק עמהם בשביל שיהיו שומרים את הבית: ואני מאכיל אותם ומשקם ומלטפם ומשחק עמהם בשביל שיהיו שומרים את הבית: ואתה מה אתה עושה? אתה אינך שומר את הבית: ואינך מאכיל אותי ומשקני ומלטפני ומשחק עמי: ואמר לו הכלב: אבי אתה יודע שאני מחזיק בך ואוהבך מאד: אבל אני מתרחק ממך מפני שאני מתיירא ממך: ואמר לו הכלב: ומה הוא שאתה מתיירא ממני? ואמר לו הכלב: אבי אתה יודע שאני מתיירא ממך מפני שאתה מחזיק בשני כלבים ואתה מאכילם ומשקם ומלטפם ומשחקים עמהם: אבל אתה מתעלם ממני ואינך מאכילני ומשקני ומלטפני ומשחק עמי: ואמר לו הכלב: בני אתה יודע שאני מחזיק בך ואוהבך מאד: אבל אני מתרחק ממך מפני שאני מתיירא ממך: ואמר לו הכלב: ומה הוא שאתה מתיירא ממני? ואמר לו הכלב: אבי אתה יודע שאני מתיירא ממך מפני שאתה מחזיק בשני כלבים ואתה מאכילם ומשקם ומלטפם ומשחקים עמהם: אבל אתה מתעלם ממני ואינך מאכילני ומשקני ומלטפני ומשחק עמי:

---

(1) (פוכל?). (2) כלהמפחדני. (3) נמי. (4) חובק. (5) רחוצים. (6) אינך מתחשב בי. (7) מזון. (8) נמי כלפי שאני מאכילם. (9) אוכיל אותך. (10) שכחתני. (11) ציידים. (12) רועים.

בכל: בכל לשון שתים: שלשה[1] רבים לשון אחד
שנאמר זה אלי ואנוהו. ואומר זה אלי קרא אבי ואומר
זה? זה אלי קרא אבי ואומר זה? זה שהוא מפייס[2] ומרצה
זה? זה שהוא מפייס ומרצה בשעת כעסו ומי יודע? אולי
זכות מסייעתו לפניו ומרצהו לאביו שבשמים. שנאמר[3] כי
יכפר בעד פשעיו: ומה הוא אומר[4] כי אם בשובו ונחת
בשובו: ואומר[5] כי אתה ה' טוב וסלח: ואומר[6]: ה' לא כל (תהלים פרק
קמה.) אדם חטאתי. ואומר[7] כי לך ה' הרחמים. ואומר[8] כי אתה תשלם לאיש
כמעשיו: ואומר: כי אין איש צדיק בארץ אשר יעשה טוב
ולא יחטא. ואומר כי אין אדם שלא יחטא. ואומר[9] אדם חטאי
ואדם עוני. ואומר[10]: אך יש עם לבבך ואך תשמרון
מצותי[11]. ואומר בכתוב אחר: ואתה תשמע השמים
סלח[12]: ואומר[13] סלחתי כדברך[14]. ואומר
כפי הוא יודע יצרנו: (תהלים קרא כה[15] יצרנו.) ואומר
כי[16] אין אדם חי יצדק לפניך: אין אדם חי שלא חטא
ואין אדם מת שלא עבר עבירה. ואומר[17]
(15) תהלים. (16) קהלת. (17) תהלים
קמג.

(1) שלשה. (2) מרצה. (3) ב שם. (4) ישעיה (יחזקאל) נה.
(5) תהלים פו. (6) שמות. (7) דברי הימים. (8) תהלים סב.
(9) תהלים לב. (10) שמות. (11) שם שם ויהי שם עבר על פני ה' ויקרא.
(12) מלכים א. (13) במדבר. (14) ישעיה.

ויהי[1] ביום אחד (ויהי[2] היום) ויבא אליעזר
אל בית המדרש:

ויהי כאשר ישב לפני תלמידיו: ויבא[3] אליו איש
אחד[4] ויאמר: רבי, אני שמעתי[5] כי אתה מלמד
את בניך: אם כן, הלא[6] אתה יודע כי אני עני
מאד, ואין לי ממה לפרנס את בני: ועתה אני
(רוצה[7]) לשלחם אליך[8] (ללמוד[9]) אתם תורה:
ויאמר אליעזר: כן יעשה לך אלהים ויוסיף[10]
אם תכחד ממני דבר[11]? כי אם תגיד לי: כי
אם[12] אתה מבקש לדעת כי אני יודע את בניך
שהם בני בליעל: כי אני יודע כי אין בהם
שום טוב: ואם תשלחם אלי לא אקבלם[13]
ולא אלמדם. ויען האיש ויאמר[14] אליו:
אדוני, אם כן הוא כדבריך: אבל אני מבקש
ממך שתקבלם[15] (ותלמדם[16]) ואולי יהיה
(1) ויהי ביום. (2) ויהי היום. (3) ויבוא. (4) האיש.
(5) כי. (6) הלוא. (7) רוצה. (8) אליך. (9) ללמוד.
(10) יסף. (11) דבר. (12) אם כי. (13) לא אקבלם.
(14) ויאמר. (15) שתקבלם. (16) ותלמדם.

بەڵێ ئەوەندەی پێچوو بۆ ئەوەی ئەو ئاوازە سەیرە بدۆزێتەوە. ئەگینا ئەو ئاوازە هەر هەبووە.

کە ئەو ئاوازەی دۆزیەوە ئیتر هەموو ڕۆژێک دەچوو بۆ ئەو شوێنەی کە ئاوازەکەی لێ هاتبوو: دەیژەنی: بەڵام هیچ: دەیژەنی: هیچ: ئەو ئاوازەی نەدەهاتەوە. ڕۆژێک بیری کەوتەوە: ئەی ئەو ئاوازە چۆن هات؟ ئەوە چۆن بوو؟ ئەگەر ئەو ئاوازەی نەدۆزیبایەوە ئەوا ئەو هەموو ماندووبوونەی بۆ هیچ بوو. ئیتر بڕیاری دا کە هەرگیز نەچێتە ئەو شوێنە. ئەو ڕۆژە بە تەواوی ئاوازەکەی بیر کەوتەوە. هەموو ئەو ئاوازانەی کە لە ئەو شوێنەدا دەیژەنی[1] هەمووی[2] ئاوازی[3] ئەو ئاوازە بوون. هەموو ئەو ئاوازانەی کە دەیژەنی[4] هەمووی ئاوازی ئەو ئاوازە بوون. ئەو ئاوازەی کە ئەو هەموو ماندووبوونەی بۆ دۆزیەوە.

---

(1) دەیژەنی. (2) هەموو ئەو. (3) ئاوازی. (4) کە دەیژەنی. (وەرگێڕ)

מכתב

ז"ל לר"ר ר"ר

מכתב.

בעוה"ר שמעתי בדרך: שיש איזה ספרים שנדפסו בשם הרב המחבר ז"ל[1]. (ואינם מחברתו[2] כלל: ואין בהם אפילו מקצת מדברי תורה: ואין בהם אפילו מקצת מדברי חכמה: אלא הכל הבל ורעות רוח: ומלאים מכל מיני שטות: ואין בהם שום תועלת לשום אדם

כלה כי אם לשמה[1]: וכל המקנא לאשתו ולבתו
ולבת בתו: ואפילו בדברים שאינם אלא מנהג
בלבד: כגון שאסרו לצאת בראש מגולה ובזרועות
חשופות: ולילך ברחובות העיר: ואפילו לבית
הכנסת[2] אם אין דרכן: הרי זה בכלל מקנא
ומקניא.

ומי הם הנשים שאין להן כתובה: הבא על
הנערה שלא בפני בעלה: ואפילו בפני בעלה
שלא בדרך ביאת אשה: ואפילו בדרך ביאת אשה
שלא בפני עדים[3]: המגלה את הנערה: והמגלה
את האשה שלא בפני בעלה: והמגלה את האשה
בפני בעלה שלא בדרך ביאת אשה: והמגלה את
האשה בפני בעלה בדרך ביאת אשה שלא בפני
עדים: והמגלה את האשה בפני עדים שלא בפני
בעלה: והמגלה את האשה בפני בעלה בדרך
ביאת אשה בפני עדים: הרי אלו אין להן כתובה.

ומי הם הנשים שאין להן קידושין[4]: קטנה
שלא הגיעה לחינוך. ומי שאין לה לא אב ולא
אם. ומי שאין לה לא אב ולא אם ולא אח ולא
בן אח: ומי שאין לה לא אב ולא אם ולא אח
ולא בן אח ולא אחות: ומי שאין לה לא אב ולא
אם ולא אח ולא בן אח ולא אחות ולא בת אחות:
ומי שאין לה לא אב ולא אם ולא אח ולא בן אח
ולא אחות ולא בת אחות ולא דודה[5] ולא בן
דודה: ומי שאין לה לא אב ולא אם ולא אח ולא
בן אח ולא אחות ולא בת אחות ולא דודה ולא
בן דודה ולא חמותו: ומי שאין לה לא אב ולא
אם ולא אח ולא בן אח ולא אחות ולא בת אחות
ולא דודה ולא בן דודה ולא חמותו ולא חמיו:

(1) חכ. (2) (כגון שהולכות בחנות בין אנשים?).
(3) חכ. (4) חכ. (5) פיוט.

ئەگەر ئۇ ئادەم ئۆزىنى ئۆلتۈرمەكچى بولسا ئۇ ئادەم ئۆزىنى ئۆلتۈرۈشتىن ئىلگىرى ئۇنىڭ ئۆلۈمىنى كۆرسىتىدىغان بەزى ئالامەتلەرنى كۆرسىتىدۇ[1]. مەسىلەن ئۇ ئادەم ئۆزىنى ئۆلتۈرۈشتىن ئىلگىرى ئۆزىنىڭ ئۆلۈمىنى ئالدىن پەرەز قىلىدۇ[2]. ئۇ ئادەم ئۆزىنى ئۆلتۈرۈشتىن ئىلگىرى ئۆزىنىڭ ئۆلۈمىنى ئالدىن پەرەز قىلىدۇ: ئۇ ئادەم ئۆزىنى ئۆلتۈرۈشتىن ئىلگىرى ئۆزىنىڭ ئۆلۈمىنى ئالدىن پەرەز قىلىدۇ: ئۇ ئادەم ئۆزىنى ئۆلتۈرۈشتىن ئىلگىرى ئۆزىنىڭ ئۆلۈمىنى ئالدىن پەرەز قىلىدۇ[3] ۋەھاكازا.

ھەدىسى

٦جلت عجدت.

جەنەت سەدىر ئەلكە[4] دېگەندە ئىلگىرى ھېلىقى: ئۇ ئادەم ئۆزىنى ئۆلتۈرمەكچى بولسا ئۇ ئادەم ئۆزىنى ئۆلتۈرۈشتىن ئىلگىرى ئۆزىنىڭ ئۆلۈمىنى ئالدىن پەرەز قىلىدۇ:

(ھەققىدە: ئەسكەرتىش[1] ئۆتكۈزۈش ئۈچۈن ھەر كىم ھەر قانداق ئىشنى قىلىشى. ھەدىۋەت ئۆتكۈزۈش: ھۆكۈم قىلىش ئىشىنى ئادا قىلىش[2] ئۈچۈن ئۆتكۈزۈلگەن ھەدىۋەت.

ھۆكۈم[3] قىلغۇچى ئىككى ئادەمدىن ئىبارەت[4]: ئۇلارنىڭ بىرى ئىلگىرى ئۆتكەن ھۆكۈم قىلغۇچى بىلەن ئوخشاش ئىككى گۇۋاھ (ئادەم: ئەر ياكى ئايال). ئۇلار ھۆكۈم قىلىنىدىغان ئىشنى ئاڭلاپ، ئۇنى ئىككى تەرەپ[5] ئوتتۇرىسىدا ياكى ئىككى ئادەم[6] ئوتتۇرىسىدا ھۆكۈم قىلىدۇ. ھەتتا ئۇلار ھۆكۈم قىلىنىدىغان ئىشنى ئاڭلىمايلا ھۆكۈم قىلىدۇ: ئۇلار ئىككى تەرەپنىڭ ئۆزلىرىنى ياكى ئۇلارنىڭ ۋەكىللىرىنى ئۆز ئالدىغا چاقىرىپ، ئۇلارغا ئۆزلىرى ھۆكۈم قىلماقچى بولغان ئىشنى ئېيتىپ بېرىدۇ. ھەتتا ئۇلار ئىككى تەرەپنىڭ ئۆزلىرىنى ياكى ئۇلارنىڭ ۋەكىللىرىنى ئۆز ئالدىغا چاقىرىپ، ئۇلارغا ئۆزلىرى ھۆكۈم قىلماقچى بولغان ئىشنى ئېيتىپ بېرىدۇ. ھەتتا ئۇلار ئىككى تەرەپنىڭ ئۆزلىرىنى ياكى ئۇلارنىڭ ۋەكىللىرىنى ئۆز ئالدىغا چاقىرىپ، ئۇلارغا ئۆزلىرى ھۆكۈم قىلماقچى بولغان ئىشنى ئېيتىپ بېرىدۇ. ھەتتا ئۇلار ئىككى تەرەپنىڭ ئۆزلىرىنى ياكى ئۇلارنىڭ ۋەكىللىرىنى ئۆز ئالدىغا چاقىرىپ، ئۇلارغا ئۆزلىرى ھۆكۈم قىلماقچى بولغان ئىشنى ئېيتىپ بېرىدۇ. ھەتتا ئۇلار ئىككى تەرەپنىڭ ئۆزلىرىنى ياكى ئۇلارنىڭ ۋەكىللىرىنى ئۆز ئالدىغا چاقىرىپ، ئۇلارغا ئۆزلىرى ھۆكۈم قىلماقچى بولغان ئىشنى ئېيتىپ بېرىدۇ. ھەتتا ئۇلار ئىككى تەرەپنىڭ ئۆزلىرىنى ياكى ئۇلارنىڭ ۋەكىللىرىنى ئۆز ئالدىغا چاقىرىپ، ئۇلارغا ئۆزلىرى ھۆكۈم قىلماقچى بولغان ئىشنى ئېيتىپ بېرىدۇ. ھەتتا ئۇلار ئىككى تەرەپنىڭ ئۆزلىرىنى ياكى ئۇلارنىڭ ۋەكىللىرىنى ئۆز ئالدىغا چاقىرىپ، ئۇلارغا ئۆزلىرى ھۆكۈم قىلماقچى بولغان ئىشنى ئېيتىپ بېرىدۇ.

---

(1) ھەققىدە: ئاڭلىتىش. (2) ئىجرا. (3) ھۆكۈم قىلغۇچى.
(4) ئىبارەت. (5) ئىككى تەرەپ. (6) ئادەم. (7) ھەققىدە.
(8) ئۇلارنىڭ ۋەكىللىرى.

فيه وجود الصفة: مثل العالم صفته علمه
وليس بغيره كما يزعم بعض الجهال.

فصل في ذكر بعض ما يجوز في حقه[1]:
فيجوز في حقه تعالى ما يجوز في حق كل
موجود[2] من الصفات[3] الثبوتية (وهي الصفات)[4]. ما
يتضمن نفي ما لا يليق به: فيجوز في حقه
تعالى ما يجوز في حق كل موجود. فيجوز
في حقه تعالى[5]: الخلق: وهو نسبة حادث
إلى قادر. وهو أن يوجد الله تعالى ما كان
معدوما بعد أن لم يكن. والرزق: وهو كل
ما ينتفع به. والإحياء: وهو أن يخلق الله
تعالى الحياة في جسم ميت. والإماتة: وهو
أن يخلق الله تعالى الموت في حي. والسمع:
وهو أن يخلق الله تعالى الإدراك في كل
موجود. والبصر: وهو أن يخلق الله تعالى
الإدراك في كل موجود. والكلام: وهو أن
يخلق الله تعالى الحروف والأصوات.

ويجوز في حقه[6] ما كان جائزا[7] كخلق
الأجسام وتصويرها وإنزال المطر وإنبات
الزرع وإغناء الفقير وإفقار الغني وإعزاز
المؤمن وإذلال الكافر وغير ذلك.

(1) فصل في ذكر بعض ما يجوز في حقه تعالى. (2) موجود. (وجد؛ يجد؛ وجودا؛ موجود؛ وجود؛ وجدان؛ واجد؛ وجدي؛ وجدية؛ وجدانية؛ وجدانيا؛ وجدانيات؛ وجدانيون؛ وجدانيين؛ وجدانيتان؛ وجدانيتين؛ وجدانيتي؛ وجدانيتيه؛ وجدانيتيها؛ وجدانيتيهما؛ وجدانيتيهم؛ وجدانيتيهن؛ وجدانيتيك؛ وجدانيتيكما؛ وجدانيتيكم؛ وجدانيتيكن؛ وجدانيتيي؛ وجدانيتينا؛ وجدانيتيه؛ وجدانيتيها؛ وجدانيتيهما؛ وجدانيتيهم؛ وجدانيتيهن؛ وجدانيتيك؛ وجدانيتيكما؛ وجدانيتيكم؛ وجدانيتيكن؛ وجدانيتيي؛ وجدانيتينا). (3) الصفات. (4) وهي الصفات الثبوتية. (5) الله. (6) الله. (7) جائز.

ולא עלתה בימיהם: ומפני הגלות הזה נתבטלו
הקרבנות. ומפני הקרבנות נתבטלו הכהנים
מעבודתם. ומפני הכהנים נתבטלו הלויים
מדוכנם: ומפני הלויים נתבטלו השירות[1]:
ומפני השירות נתבטלו הזמירות. ומפני הזמירות
נתבטלו הנגונות. ומפני הנגונות נתבטלו
הברכות והתודות[2]. ומפני הברכות והתודות
נתבטלו הנביאים. ומפני הנביאים נתבטלו
החכמים: ומפני החכמים נתבטלו המליצים[3]:
ומפני המליצים נתבטלו הדיינים והשוטרים:
ומפני הדיינים והשוטרים נתבטלו ראשי הגולה
ומפני ראשי הגולה נתבטלו הנשיאים. ומפני
הנשיאים נתבטלו הגאונים: ומפני הגאונים
נתבטלו הרבנים. ומפני הרבנים נתבטלו
הדיינים: ומפני הדיינים נתבטלו הסופרים[4].
ומפני הסופרים נתבטלו הזקנים: ומפני הזקנים
נתבטלו הלמדנים. (ומי גרם[5] לכל זה הוא
הקב"ה[6]) ומפני הלמדנים נתבטלו הישיבות:

(1) השמות. (2) ההודאות. (3) המוכיחים. (4) הכותבים.
(5) עשה. (6) בעצמו.

שהלכה: ומה לי לומר שהלכה כן בדיני ממונות, שהרי אפילו בדיני נפשות הלכה כן, שנאמר: ולא תענה על רב לנטות אחרי רבים להטות, ואומר: ולא תהדר פני דל במשפטו. ומה ראיה מביא מן הכתוב הזה? שהרי אפילו בדיני נפשות שהוא חמור מדיני ממונות, שאם טעה בית דין ופסק שהוא זכאי והוא חייב, אין מחזירין אותו, שכבר יצא לדון, ואין בית דין חוזרין בהן. ואם טעו בדיני ממונות, אם רצה המפסיד לחזור ולדון, חוזרין ודנין. ואם לאו, אין חוזרין ודנין. ואם כן, מה ראיה מביא מן הכתוב הזה? אלא ללמדך שאין בית דין חוזרין בהן בדיני ממונות, אלא אם כן רצה המפסיד לחזור ולדון

سۆز ئىچىدە مەسخىرە قىلىشتىن ساقلانغان ئادەم ھەققىدە: ئۇ ئادەم ھەققىدە كى ھەدىسى بار. ئۇنىڭ سۆز ئىچىدە مەسخىرە قىلىشتىن ساقلانغانلىقى ئۇنىڭ ئۆزىنى ئۇلۇغلاشتىن ساقلىغانلىقىدىن ئىبارەت. ئۇنداق بولمىسا ئۇ ھەر كىمنى ئۆزىدىن تۆۋەن كۆرۈپ، ئۇلارنى مەسخىرە قىلىشقا باشلىغان بولاتتى. ئۇنداق بولغان ئادەم ئۆزىنى ئۇلۇغلاشتىن ساقلىغان بولمايدۇ. ئۇنداق ئادەم ئۆزىنى ئۇلۇغلاشتىن ساقلىغان بولمىغاچقا، ئۇنىڭ ئۆزىنى ئۇلۇغلاشتىن ساقلىغانلىقى ئۇنىڭ سۆز ئىچىدە مەسخىرە قىلىشتىن ساقلانغانلىقىدىن ئىبارەت بولمايدۇ. ئۇنداق بولغاچقا، ئۇنىڭ سۆز ئىچىدە مەسخىرە قىلىشتىن ساقلانغانلىقى ئۇنىڭ ئۆزىنى ئۇلۇغلاشتىن ساقلى

ئىككىلىسى: مۇساغا ئەگىشىپ[1] ئۇنىڭ ئۈستىگە ئۆرلەپ، ئۇنى ئۆلتۈرۈپ، ئۇنىڭ بېشىنى كېسىۋەتتى. مۇساغا ئەگەشكەنلەر: ھەممىسى ئۈچ يۈز ئەتراپىدا ئىدى. مۇساغا ئەگەشكەنلەر[2]: مۇساغا ئەگىشىپ ئۇنىڭ ئۈستىگە ئۆرلەپ ئۇنى ئۆلتۈرگەن ئۈچ يۈز[3] كىشىنىڭ ئىسمى: مۇساغا ئەگەشكەنلەرنىڭ ئىسىملىرى ۋە ئۇلارنىڭ ئاتا-بوۋىلىرىنىڭ ئىسىملىرى.

ئەلئەزەر دېگەن ھارۇننىڭ ئوغلىدىن: ئۇنىڭ ئوغلى ئەلئەزەر ئۈچ ئوغۇل بالا تۇغقان: ئۇلار ئەلئەزەرنىڭ ئوغۇللىرى بولۇپ، ئۇلارنىڭ ئىسىملىرى: ئۇلارنىڭ ئاتىسى ئەلئەزەر ھايات ۋاقتىدا ئۇلارنى ئۆزىگە ئوغۇل قىلىپ ئالغان.

323 ...ڤڤڤ

ئۇچۇن. ئۇنىڭ ئۈستىگە ئۇنىڭ ئۈچۈن ئۆلۈپ تىرىلگەن ئىسا ئۇلارغا ئۆزىنى ئايان قىلدى. ئۇلار ئۇنىڭ ئۈستىگە ئۆزلىرىنى ئاغدۇرۇپ ئۇنىڭغا ئىبادەت قىلدى. ئۇلار ئۇنىڭغا ئالتۇن، ئەنبەر ۋە مۇرنى ھەدىيە قىلدى. ئۇلار ئۇنىڭغا ئۆزلىرىنى ۋە ئۆزلىرىدىكى ھەممە نەرسىنى ھەدىيە قىلدى. ئۇلار ئۇنىڭغا ئۆزلىر

הֲלָכָה

הַמְבָרֵךְ עַל הַפֵּרוֹת:

בְּרָכָה מְיֻחֶדֶת[1] לְפִי מִינָהּ.

מְבָרֵךְ[2] עַל הַפֵּרוֹת מִדִּבְרֵי סוֹפְרִים[3] מִשּׁוּם שֶׁכָּל הַנֶּהֱנֶה מִן הָעוֹלָם הַזֶּה חַיָּב לְבָרֵךְ[4] בְּרָכָה מְיֻחֶדֶת.

וְאֵין לְךָ בְּרָכָה מְיֻחֶדֶת יוֹתֵר מִבְּרָכָה[5] שֶׁמְּבָרֵךְ עַל הַפֵּרוֹת.

וְאֵין לְךָ בְּרָכָה מְיֻחֶדֶת יוֹתֵר מִבְּרָכָה[6] שֶׁמְּבָרֵךְ עַל הַיַּיִן.

וְאֵין לְךָ בְּרָכָה[7] מְיֻחֶדֶת יוֹתֵר מִבְּרָכָה שֶׁמְּבָרֵךְ עַל הַמָּזוֹן.

וְאֵין לְךָ בְּרָכָה (מְיֻחֶדֶת) יוֹתֵר מִבְּרָכָה[8] שֶׁמְּבָרֵךְ עַל הַמָּזוֹן.

וְאֵין לְךָ בְּרָכָה יוֹתֵר מִבְּרָכַת הַמָּזוֹן.

כֵּיצַד הוּא מְבָרֵךְ עַל הַפֵּרוֹת.

כָּל זְמַן שֶׁהוּא נֶהֱנֶה מִן הַפֵּרוֹת: אֵינוֹ זָז מִשָּׁם עַד שֶׁיְּבָרֵךְ עַל הַפֵּרוֹת. וְאִם[9] הִפְסִיק בֵּינְתַיִם וְלֹא בֵּרַךְ: אֵינוֹ מְבָרֵךְ אַחַר כָּךְ. שֶׁכָּל זְמַן שֶׁהַפֵּרוֹת בְּתוֹךְ גּוּפוֹ

---

(1) מְיֻחֶדֶת. (2) מְבָרְכִין. (3) מִדִּבְרֵי סוֹפְרִים. (4) לְבָרֵךְ בְּרָכָה מְיֻחֶדֶת. (5) מִבְּרָכָה. (מִבְּרָכַת). (6) מִבְּרָכַת. (7) מִזּוֹן. (8) מִבְּרָכַת מִזּוֹן. (9) וְאִם.

ܟܡܐ ܕܐܢ ܠܐ ܐܬ ܠܗ ܐܝܟ ܕܐ ܒܗ ܐܦ ܠܐ ܒܗ ܐܢ ܐܝ

ﺳﺘﻪ. ﺍﻭّﻟﻪ ﺍﻧﺪﻫﺎﺭ[1] ﺩﻣﻮﺩﮔﻰ: ﺍﻭّﻟﻪ ﺍﺟﺎﻣﻪ ﺩﺭﻳﺪﻥ[2]. ﺩﻭﻣﻴﻦ ﺻﻔﺮﻩ: ﻣﻘﺎﺭﻥ ﺷﺪﻥ[3]: ﺳﻴﻮﻡ ﺍﻧﺤﻼﻝ[4]. ﭼﻬﺎﺭﻡ ﺍﻧﻔﻜﺎﻙ: ﻫﻢ ﺍﻧﻔﻜﺎﻙ.

ﻣﺴﺌﻠﻪ ﻭﺍﺿﺢ ﺷﻮﺩ ﺩﺭ ﺍﻧﺤﻼﻝ[5] ﺍﻧﺴﺎﻥ: ﺍﻳﻦ ﺩﻭ ﺍﻧﺪﺍﻡ ﺍﺳﺖ. ﻳﻜﻰ ﺍﻧﺴﺎﻥ ﺩﻳﮕﺮﻯ[6] ﺳﺨﺖ ﺗﺮ ﺍﺯ ﺍﻭ: ﺑﺎﻳﺪ ﺗﺎ ﺩﺭ ﺍﻭ ﺍﺛﺮ ﻛﻨﺪ[7] ﺗﺮ. ﻗﺪﺭﺕ ﺩﺭ ﺍﻭ ﺍﺯ ﺍﻭ ﺑﻴﺮﻭﻥ ﺭﻭﺩ: ﺑﺨﺸﺶ ﺍﻭ ﺍﺯ ﺍﻭ ﺑﻴﺮﻭﻥ ﺭﻭﺩ ﺗﺎ ﺩﺭ ﺍﻭ ﺍﺛﺮ ﻛﻨﺪ: ﺍﻭ ﺑﺎ ﺍﻭ ﻳﻜﻰ ﺷﻮﺩ. ﺳﻮﻡ ﺍﻧﺪﻳﺸﻪ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺩﺳﺖ ﻧﺪﻫﺪ: ﺩﺭﻳﺎﻓﺘﻦ[8] ﺣﻴﻠﺖ ﻳﺎ ﺑﻨﺪ. ﺳﺪّﻯ ﺍﻳﻦ ﺍﻭ ﺭﺍ ﻟﺤﻈﺖ: ﺩﺭﻳﺎﻓﺘﻦ ﺣﺎﺟﺖ ﺑﺎﺯ ﻧﺪﻫﺪ. ﻳﺎ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﺑﺎﺯ ﻧﺪﻫﺪ: ﺳﺒﺐ ﺍﻳﻦ[9] ﻫﻴﭻ ﺍﻧﺪﻳﺸﻪ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﻴﺮﻭﻥ ﻧﺒﺮﺩ. ﻗﺪﺭﺕ ﺩﺭ ﺍﻭ ﺍﺯ ﺍﻭ ﺑﻴﺮﻭﻥ ﺭﻭﺩ: ﺍﻣﺎ ﺍﻳﻦ ﺍﻧﺪﻳﺸﻪ ﺑﺎﻳﺪ ﻛﻪ ﺑﺎ ﺍﻭ ﻳﻜﻰ ﺷﻮﺩ. ﻳﺎ ﺑﺎﻳﺪ ﻛﻪ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﺎ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﻧﺒﻮﺩ. ﻳﺎ ﺑﺎﻳﺪ ﻛﻪ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﺎ ﻫﻤﻪ ﻛﺲ ﺑﻮﺩ. ﻳﺎ ﺑﺎ ﻫﻤﻪ ﻛﺲ ﻧﺒﻮﺩ ﻛﻪ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺑﺎ ﻫﻴﭻ ﻛﺲ ﻧﺒﻮﺩ[10] ﻛﻪ ﺍﻭ ﺭﺍ ﺩﻭﺳﺖ ﺩﺍﺭﺩ: ﺑﺴﺒﺐ ﺍﻳﻦ ﺩﻭﺳﺘﻰ ﺣﻜﻤﺖ ﻳﺎ ﻓﻌﻞ[11] ﻛﻪ ﺑﺪﺍﻥ ﺩﺍﻫﺪ: ﺣﻜﻤﺖ ﺍﻳﻦ ﻓﻌﻞ ﺭﺍ[12]. ﻭﻳﺮﺍ ﺩﺍﻧﺪ ﻛﻪ ﺍﻳﻦ ﻓﻌﻞ ﺍﻭ ﺭﺍ[13] ﺩﺭﺟﻪ: ﺣﺎﺻﻞ ﺷﻮﺩ[14] ﻳﺎ ﻧﺸﻮﺩ. ﻭﻳﺎ ﻫﻢ ﻛﻪ ﺍﻳﻦ ﻓﻌﻞ ﺭﺍ ﺑﺎﻳﺪ (ﺩﻳﻮﺩ: ﺟﻴﺪ ﺷﻮﺩ[15] ﺣﺬﻑ

---

(1) ﺍﻧﺪﻫﺎﺭ. (2) ﺩﺭﻳﺪﻥ. (3) ﺷﺪﻥ. (4) ﺍﻧﺤﻼﻝ. (5) Deest.
(6) ﺩﻳﮕﺮﻯ. (7) ﺍﺛﺮ. (8) ﺩﺭﻳﺎﻓﺘﻦ. (9) ﺍﻳﻦ. (10) ﻧﺒﻮﺩ.
(11) ﻓﻌﻞ. (12) ﺭﺍ. (13) ﺍﻭ. (14) ﺣﺎﺻﻞ. (15) ﺩﻳﻮ ﺟﻴﺪ ﺷﻮﺩ.).

328 ܒܪܝܫ ܡܫܟܚ ܒܝ ܡܪ ܩܕܡ ܐܝܠ ܕܐܝ ܐܢ ܐܝ ܐܢ ܐܝ ܐܢ

ܒܝܬ ܡܫܝܚܐ: ܕܒܫܝܥ ܐܝܬ ܠܗ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܡܫܝܚܐ ܐܝ ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܡܫܝܚܐ: ܐܠܐ ܕܐܝܬ ܠܗ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܡܫܝܚܐ ܐܝ ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܡܫܝܚܐ: ܕܐܝ

ܒܗ ܒܗ ܐܡܪ ܐܠܗܐ ܠܢܘܚ ܕܢܥܒܕ ܠܗ ܬܝܒܘܬܐ ܕܐܢ ܢܥܒܪ ܒܝܡܐ ܕܡܒܘܠܐ ܘܢܫܬܙܒ ܡܢ ܒܣܪ ܟܠ ܒܣܪ ܕܐܝܬ ܒܗ ܢܫܡܬܐ ܕܚܝܐ ܡܢ

ܚܒܪܘܗܝ. ܒܪܝܫܝܬ ܒܪܐ ܐܠܗܝܡ ܐܬ ܫܡܝܐ: ܘܐܬ ܐܪܥܐ ܫܪܝ
ܘܨܐ ܗܘܬ ܬܗܘ[1] ܘܚܫܘܟܐ ܥܠ ܦܢܝ ܬܗܘܡܐ: ܘܪܘܚ ܐܠܗܝܡ
ܪܚܝܦ ܥܠ ܦܢܝ ܡܝܐ: ܘܐܡܪ ܐܠܗܝܡ ܢܗܘܐ ܢܘܗܪܐ. ܘܗܘܐ ܢܘܗܪܐ:
ܘܚܙܐ ܐܠܗܝܡ ܐܬ ܢܘܗܪܐ ܕܛܒ. ܘܦܪܫ ܐܠܗܝܡ ܒܝܢ ܢܘܗܪܐ ܘܒܝܢ
ܚܫܘܟܐ: ܘܩܪܐ ܐܠܗܝܡ ܠܢܘܗܪܐ ܝܘܡܐ. ܘܠܚܫܘܟܐ ܩܪܐ ܠܠܝܐ[2].
ܗܘܐ ܪܡܫܐ ܘܗܘܐ ܨܦܪ ܝܘܡܐ ܚܕ: ܘܐܡܪ ܐܠܗܝܡ ܢܗܘܐ ܪܩܝܥܐ ܒܝܢ
ܡܝ ܡܡܐ ܘܢܗܘܐ ܦܪܫ ܡܝܐ ܠܡܝܐ[3]. ܘܥܒܕ ܐܠܗܝܡ ܐܬ ܪܩܝܥܐ
ܘܦܪܫ ܒܝܢ ܡܝܐ ܕܬܚܬ ܠܪܩܝܥܐ ܘܒܝܢ ܡܝܐ ܕܥܠ ܠܪܩܝܥܐ: ܘܗܘܐ
ܟܢ. ܘܩܪܐ ܐܠܗܝܡ ܠܪܩܝܥܐ ܫܡܝܐ. ܘܗܘܐ ܪܡܫܐ ܘܗܘܐ ܨܦܪ
ܝܘܡܐ ܬܪܝܢ: ܘܐܡܪ ܐܠܗܝܡ ܢܬܟܢܫܘ ܡܝܐ ܡܬܚܬ ܠܫܡܝܐ ܠܐܬܪ
ܚܕ ܘܬܬܚܙܐ ܝܒܫܬܐ. ܘܗܘܐ ܟܢ ܘܐܬܟܢܫܘ ܡܝܗܘܢ ܠܐܬܪ
ܗܘ ܘܐܬܚܙܬ ܝܒܫܬܐ: ܘܩܪܐ ܐܠܗܝܡ ܝܒܫܬܐ ܐܪܥܐ ܘܠܡܟܢܫ
ܡܝܐ ܩܪܐ ܝܡܝܡ. ܘܚܙܐ ܐܠܗܝܡ ܟܠ ܕܥܒܕ ܘܗܘܐ ܛܒ ܠܚܕ
ܡܢ ܬܪܝܢ: ܘܐܡܪ ܐܠܗܝܡ ܢܨܡܚ ܐܪܥܐ ܕܫܐ ܥܣܒ ܕܙܪܥ ܙܪܥ
ܐܝܠܢ ܕܥܒܕ ܦܪܝ ܥܒܕ ܕܙܪܥܗ ܒܗ ܥܠ ܐܪܥܐ. ܘܗܘܐ ܟܢ. ܘܐܦܩܬ
ܐܪܥܐ ܕܫܐ ܥܣܒ ܕܙܪܥ ܙܪܥ ܠܝܡܝܗ ܘܦܪܝ ܥܒܕ ܕܙܪܥܗ ܒܗ
ܠܓܢܣܗ. ܘܚܙܐ ܐܠܗܝܡ ܛܒ: ܘܗܘܐ ܪܡܫܐ ܘܗܘܐ ܨܦܪ ܝܘܡܐ
ܫܠܝܬܝܐ.

(1) ܬܗܘ. (2) ܠܝܐ. (3) ܡܝܐ. (4) ܫܬ. (5) ܡܝܗܘܢ.
(6) ܫܬ.

בְּנֵי אַהֲרֹן: כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר בְּנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים הַמְשׁוּחִים בְּשֶׁמֶן הַמִּשְׁחָה

ואת בני קהת: ועזיאל בן עזי בן עמינדב בן קרח: ואשיר בן אסיר בן אביסף בן קרח: ואלקנה בן אשיר[1] ובית הקבצים אשר לו הנויות[2] ושלום: ותחת שלום אשיר בנו ואת בנו אביסף: ואת בנו קרח: ואת בנו יצהר: ואת בנו קהת: ואת בנו עזיאל: ואת בנו מישאל: ואת בנו אלצפן: ואת בנו סיסי[3] ואת בנו עשיה: ואת בנו יואל בן שמואל: ואת בנו וגם בנו הראשון ואביה השני: ואת בנו אלקנה: ואת בנו יראחמאל: ואת בנו עמסי: ואת בנו אלקנה: ואת בנו צופי[4] ואת בנו נחת: ואת בנו אליאב: ואת בנו ירוחם: ואת בנו אלקנה: ואת בנו שמואל: ואת בנו יואל בכור: ואת בנו אביה: ואת בנו מרכבות[5] ואת בנו אלקנה: ואת בנו עמסי: ואת בנו מחת: ואת בנו אמיסי: ואת בנו אלקנה: ואת בנו יואל: ואת בנו עזריה: ואת בנו צפניה: ואת בנו תחת: ואת בנו אסיר: ואת בנו אביסף: ואת בנו קרח: ואת בנו יצהר: ואת בנו קהת: ואת בנו לוי: ואת בנו ישראל: ואת אהרן ובניו הקטירו על מזבח העולה ועל מזבח הקטרת לכל מלאכת קדש הקדשים ולכפר על ישראל ככל אשר צוה משה עבד האלהים: ואלה בניו אלעזר בנו פינחס בנו עזי בנו זרחיה: בנו מרימות בנו אמריה בנו אחיטוב: בנו צדוק בנו אחימעץ: ואלה מושבותם בחצריהם בגבולותם לבני קהתי כי להם היה הגורל: ויתנו להם את חברון בארץ יהודה ואת מגרשיה סביבותיה: ואת שדי העיר ואת חצריה נתנו לכלב בן יפנה: ולבני אהרן נתנו את ערי המקלט את חברון ואת לבנה ואת מגרשיה ואת יתיר ואת אשתמוע ואת מגרשיה: ואת חלון ואת מגרשיה ואת דביר ואת מגרשיה: ואת עין ואת מגרשיה ואת יוטה ואת מגרשיה ואת בית שמש ואת מגרשיה: ומשבט בנימין את גבעון ואת מגרשיה ואת ענתות ואת מגרשיה ואת עלמת ואת מגרשיה ואת ענתות ואת מגרשיה ואת עלמון ואת מגרשיה ערים שלש: כל ערי בני אהרן הכהנים שלש עשרה ערים ומגרשיהן: ולבני קהת משפחות בני לוי נתנו להם את ערי גורלם מן שבט אפרים: ויתנו להם את שכם ואת מגרשיה בהר אפרים ואת עזר ואת מגרשיה ואת יקמעם ואת מגרשיה: ואת בית חורון ואת מגרשיה ואת אילון ואת מגרשיה ואת גת רמון ואת מגרשיה: ומחצי שבט מנשה את תענך ואת מגרשיה ואת יבלעם ואת מגרשיה לבני יתר משפחות בני קהת: לבני גרשון ממשפחות חצי שבט מנשה את גולן בבשן ואת מגרשיה ואת עשתרות ואת מגרשיה: ומשבט יששכר את קדש ואת מגרשיה ואת דברת ואת מגרשיה: ואת ראמות ואת מגרשיה ואת ענם ואת מגרשיה: ומשבט אשר את משאל ואת מגרשיה ואת עבדון ואת מגרשיה: ואת חוקוק ואת מגרשיה ואת רחוב ואת מגרשיה: ומשבט נפתלי את קדש בגליל ואת מגרשיה ואת חמות דאר ואת מגרשיה ואת קרתן ואת מגרשיה: לבני מררי למשפחותם משבט זבולן את רמונו ואת מגרשיה ואת תבור ואת מגרשיה: ומעבר לירדן יריחו מקדמת הירדן נתנו להם משבט ראובן את בצר במדבר ואת מגרשיה ואת יהצה ואת מגרשיה: ואת קדמות ואת מגרשיה ואת מיפעת ואת מגרשיה: ומשבט גד את רמות בגלעד ואת מגרשיה ואת מחנים ואת מגרשיה: ואת חשבון ואת מגרשיה ואת יעזר ואת מגרשיה: ואת כל ערי הלוים בתוך אחזת בני ישראל ארבעים ושמנה ערים ומגרשיהן: הערים האלה איש עירו ומגרשיה סביבותיה כן לכל הערים האלה: ויתן יהוה לישראל את כל הארץ אשר נשבע לתת לאבותם וירשוה וישבו בה: ויניח להם יהוה מסביב ככל אשר נשבע לאבותם ולא עמד איש מכל אויביהם בפניהם את כל אויביהם נתן יהוה בידם: לא נפל דבר מכל הדבר הטוב אשר דבר יהוה אל בית ישראל הכל בא: ויעבר יהושע את כל העם איש לנחלתו ויחל לרשת את הארץ: ויקרא יהושע לראובנים ולגדים ולחצי שבט מנשה ויאמר אליהם אתם שמרתם את כל אשר צוה אתכם משה עבד יהוה ותשמעו בקולי לכל אשר צויתי אתכם: את אחיכם לא עזבתם את הרבה הזה עד היום הזה ושמרתם את משמרת מצות יהוה אלהיכם: ועתה הניח יהוה אלהיכם לאחיכם כאשר דבר להם ועתה פנו ולכו לכם לאהליכם אל ארץ אחזתכם אשר נתן לכם משה עבד יהוה בעבר הירדן: רק שמרו מאד לעשות את המצוה ואת התורה אשר צוה אתכם משה עבד יהוה לאהבה את יהוה אלהיכם וללכת בכל דרכיו ולשמר מצותיו ולדבקה בו ולעבדו בכל לבבכם ובכל נפשכם: ויברכם יהושע וישלחם וילכו לאהליהם: ולחצי שבט מנשה נתן משה בבשן ולחציו נתן יהושע עם אחיהם מעבר לירדן ימה ובדברם אותם אל אהליהם ויברכם: וידבר אליהם לאמר בשבים רבים ובכסף מאד מאד ובזהב ובנחשת ובברזל ובבגדים רבים מאד חלקו שלל אויביכם עם אחיכם: ויעשו בני ראובן ובני גד וחצי שבט מנשה כדבר משה אשר צוה אותם יהושע: ויתן להם יהושע בנחלתם בתוך אחיהם ויברכם יהושע וישלחם אל אהליהם וילכו: ויבנו בני ראובן ובני גד וחצי שבט מנשה שם מזבח גדול למראה: וישמעו בני ישראל לאמר הנה בנו בני ראובן ובני גד וחצי שבט מנשה מזבח מול פני הארץ גלילות הירדן אל עבר בני ישראל: ויעלו בני ישראל אל הארץ אל שלה ויתקהלו כל עדת בני ישראל לעלות עליהם לצבא: וישלחו בני ישראל אל בני ראובן ואל בני גד ואל חצי שבט מנשה אל ארץ הגלעד את פינחס בן אלעזר הכהן: ואתו עשרה נשיאים נשיא נשיא אחד לבית אב לכל אלפי ישראל איש ראש בית אבותם הם לאלפי ישראל: ויבאו אל בני ראובן ואל בני גד ואל חצי שבט מנשה ארץ הגלעד וידברו אתם לאמר: כה אמרה כל עדת יהוה מה המעל הזה אשר מעלתם באלהי ישראל לשוב היום מאחרי יהוה בבנותכם לכם מזבח למרדכם היום ביהוה: המעט לנו את עון פעור אשר לא הטהרנו ממנו עד היום הזה ויהי הנגף בעדת יהוה: ואתם תשובו היום מאחרי יהוה והיה אם היום תמרדו ביהוה ומחר אל כל עדת ישראל יקצף: אך אם טמאה ארץ אחזתכם עברו לכם אל ארץ אחזת יהוה אשר שכן שם משכן יהוה והאחזו בתוכנו ובמרדו ביהוה אל תמרדו ואל תמרדו בנו בבנותכם לכם מזבח מלבד מזבח יהוה אלהינו: הלא עכן בן זרח מעל מעל בחרם ועל כל עדת ישראל היה קצף והוא איש אחד לא בעונו גוע: ויענו בני ראובן ובני גד וחצי שבט מנשה וידברו את ראשי אלפי ישראל: אל אלהים יהוה אל אלהים יהוה הוא ידע וישראל הוא ידע אם במרד ואם במעל ביהוה אל תושיענו היום הזה: לבנותנו לנו מזבח לשוב מאחרי יהוה ואם לעלות עליו עולה ומנחה ואם לעשות עליו זבחי שלמים יהוה הוא יבקש: ואם לא מדאגה מדבר עשינו את זאת לאמר מחר יאמרו בניכם לבנינו מה לכם וליהוה אלהי ישראל: וגבול נתן יהוה בינינו ובינכם בני ראובן ובני גד הירדן גבול לכם אין לכם חלק ביהוה והשבית בניכם את בנינו מיראת יהוה: ונאמר נעשה נא לבנותנו את המזבח לא לעולה ולא לזבח: כי עד הוא בינינו ובינכם ובין דורותינו אחרינו לעבד את עבדת יהוה לפניו בעלותינו ובזבחינו ובשלמינו ולא יאמרו בניכם מחר לבנינו אין לכם חלק ביהוה: ונאמר והיה כי יאמרו אלינו ואל דורותינו מחר ואמרנו ראו את תבנית מזבח יהוה אשר עשו אבותינו לא לעולה ולא לזבח כי אם עד הוא בינינו ובינכם: חלילה לנו מרדת ביהוה ומשוב היום מאחרי יהוה לבנות מזבח לעולה למנחה ולזבח מלבד מזבח יהוה אלהינו אשר לפני משכנו: ויהי כשמע פינחס הכהן ונשיאי העדה וראשי אלפי ישראל אשר אתו את הדברים אשר דברו בני ראובן ובני גד ובני מנשה וייטב בעיניהם: ויאמר פינחס בן אלעזר הכהן אל בני ראובן ואל בני גד ואל בני מנשה היום ידענו כי בתוכנו יהוה על כי לא מעלתם במעל הזה ביהוה אז הצלתם את בני ישראל מיד יהוה: וישב פינחס בן אלעזר הכהן והנשיאים מעם בני ראובן ומעם בני גד מארץ הגלעד אל ארץ כנען אל בני ישראל וישיבו אותם דבר: וייטב הדבר בעיני בני ישראל ויברכו בני ישראל את האלהים ולא אמרו לעלות עליהם לצבא לשחת את הארץ אשר בני ראובן ובני גד יושבים בה: ויקרא בני ראובן ובני גד למזבח כי עד הוא בינינו כי יהוה האלהים: ויהי ימים רבים מהניח יהוה לישראל מכל אויביהם מסביב ויהושע זקן בא בימים: ויקרא יהושע לכל ישראל לזקניו לראשיו ולשופטיו ולשוטריו ויאמר אליהם אני זקנתי בא בימים: ואתם ראיתם את כל אשר עשה יהוה אלהיכם לכל הגוים האלה מפניכם כי יהוה אלהיכם הוא הנלחם לכם: ראו הפלתי לכם את הגוים הנשארים האלה בנחלה לשבטיכם מן הירדן וכל הגוים אשר הכרתי ועד הים הגדול מבוא השמש: ויהוה אלהיכם הוא יהדפם מפניכם והורישם מלפניכם וירשתם את ארצם כאשר דבר יהוה אלהיכם לכם: וחזקתם מאד לשמר ולעשות את כל הכתוב בספר תורת משה לבלתי סור ממנו ימין ושמאל: לבלתי בא בגוים האלה האלה הנשארים אתכם האלה ובשם אלהיהם לא תזכירו ולא תשבעו ולא תעבדום ולא תשתחוו להם: כי אם בדבקה תדבקו ביהוה אלהיכם כאשר עשיתם עד היום הזה: ויורש יהוה מלפניכם גוים גדלים ועצומים ואתם לא עמד איש בפניכם עד היום הזה: איש אחד מכם ירדף אלף כי יהוה אלהיכם הוא הנלחם לכם כאשר דבר לכם: ונשמרתם מאד לנפשותיכם לאהבה את יהוה אלהיכם: כי אם שוב תשובו ודבקתם בשארית הגוים האלה הנשארים אתכם והתחתנתם בם ובאתם בהם והם בכם: ידוע תדעו כי לא יוסיף יהוה אלהיכם להוריש את הגוים האלה מלפניכם והיו לכם לפח ולמוקש ולשוט בצדיכם ולשכים בעיניכם עד אבדכם מעל האדמה הטובה הזאת אשר נתן לכם יהוה אלהיכם: והנה אנכי הולך היום בדרך כל הארץ וידעתם בכל לבבכם ובכל נפשכם כי לא נפל דבר אחד מכל הדברים הטובים אשר דבר יהוה אלהיכם עליכם הכל באו לכם לא נפל מהם דבר אחד: והיה כאשר בא עליכם כל הדבר הטוב אשר דבר יהוה אלהיכם אליכם כן יביא יהוה עליכם את כל הדבר הרע עד השמדו אתכם מעל האדמה הטובה הזאת אשר נתן לכם יהוה אלהיכם: בעברכם את ברית יהוה אלהיכם אשר צוה אתכם והלכתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחויתם להם ואף יהוה חרה בכם ואבדתם מהרה מעל הארץ הטובה אשר נתן לכם: ויאסף יהושע את כל שבטי ישראל שכמה ויקרא לזקני ישראל ולראשיו ולשופטיו ולשוטריו ויתיצבו לפני האלהים: ויאמר יהושע אל כל העם כה אמר יהוה אלהי ישראל בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח אבי אברהם ואבי נחור ויעבדו אלהים אחרים: ואקח את אביכם את אברהם מעבר הנהר ואולך אתו בכל ארץ כנען וארב את זרעו ואתן לו את יצחק: ואתן ליצחק את יעקב ואת עשו ואתן לעשו את הר שעיר לרשת אתו ויעקב ובניו ירדו מצרימה: ואשלח את משה ואת אהרן ואגף את מצרים כאשר עשיתי בקרבו ואחר הוצאתי אתכם: והוצאתי את אבותיכם ממצרים ותבאו הים וירדפו מצרים אחרי אבותיכם ברכב ובפרשים ים סוף: ויצעקו אל יהוה ויתן מאפל בינכם ובין המצרים ויבא עליהם את הים ויכסם ותראינה עיניכם את אשר עשיתי במצרים ותשבו במדבר ימים רבים: ואביא אתכם אל ארץ האמרי היושב בעבר הירדן וילחמו אתכם ואתן אתם בידכם וירשתם את ארצם ואשמידם מפניכם: ויקם בלק בן צפור מלך מואב וילחם בישראל וישלח ויקרא לבלעם בן בעור לקלל אתכם: ולא אבה יהוה אלהיכם לשמע אל בלעם ויהפך יהוה אלהיכם לך את הקללה לברכה כי אהבך יהוה אלהיכם: ותעברו את הירדן ותבאו אל יריחו וילחמו בכם בעלי יריחו האמרי והפרזי והכנעני והחתי והגרגשי החוי והיבוסי ואתן אתם בידכם: ואשלח לפניכם את הצרעה ותגרש אתם מפניכם את שני מלכי האמרי לא בחרבך ולא בקשתך: ואתן לכם ארץ אשר לא יגעת בה וערים אשר לא בניתם וישבתם בהם כרמים וזיתים אשר לא נטעתם אתם אכלים: ועתה יראו את יהוה ועבדו אתו בתמים ובאמת והסירו את האלהים אשר עבדו אבותיכם בעבר הנהר ובמצרים ועבדו את יהוה: ואם רע בעיניכם לעבד את יהוה בחרו לכם היום את מי תעבדון אם את אלהים אשר עבדו אבותיכם אשר מעבר לנהר ואם את אלהי האמרי אשר אתם ישבים בארצם ואני וביתי נעבד את יהוה: ויען העם ויאמר חלילה לנו מעזבנו את יהוה לעבד אלהים אחרים: כי יהוה אלהינו הוא המעלה אתנו ואת אבותינו מארץ מצרים מבית עבדים ואשר עשה לעינינו את האתות הגדלות האלה וישמרנו בכל הדרך אשר הלכנו בה ובכל העמים אשר עברנו בקרבם: ויגרש יהוה את כל העמים את האמרי יושב הארץ מפנינו גם אנחנו נעבד את יהוה כי הוא אלהינו: ויאמר יהושע אל העם לא תוכלו לעבד את יהוה כי אלהים קדשים הוא אל קנא הוא לא ישא לפשעכם וחטאתיכם: כי יעזבתם את יהוה ועבדתם אלהי נכר ושב והרע לכם וכלה אתכם אחרי אשר הטיב לכם: ויאמר העם אל יהושע לא כי את יהוה נעבד: ויאמר יהושע אל העם עדים אתם בכם כי אתם בחרתם לכם את יהוה לעבד אתו ויאמרו עדים: ועתה הסירו את אלהי הנכר אשר בתוככם והטו את לבבכם אל יהוה אלהי ישראל: ויאמר העם אל יהושע את יהוה אלהינו נעבד ובקולו נשמע: ויכרת יהושע ברית לעם ביום ההוא וישם לו חק ומשפט בשכם: ויכתב יהושע את הדברים האלה בספר תורת אלהים ויקח אבן גדולה ויקימה שם תחת האלה אשר במקדש יהוה: ויאמר יהושע אל כל העם הנה האבן הזאת תהיה בנו לעדה כי היא שמעה את כל אמרי יהוה אשר דבר עמנו והיתה בכם לעדה פן תכחשון באלהיכם: וישלח יהושע את העם איש לנחלתו: ויהי אחרי הדברים האלה וימת יהושע בן נון עבד יהוה בן מאה ועשר שנים: ויקברו אתו בגבול נחלתו בתמנת סרח אשר בהר אפרים מצפון להר געש: ויעבד ישראל את יהוה כל ימי יהושע וכל ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחרי יהושע אשר ידעו את כל מעשה יהוה אשר עשה לישראל: ואת עצמות יוסף אשר העלו בני ישראל ממצרים קברו בשכם בחלקת השדה אשר קנה יעקב מאת בני חמור אבי שכם במאה קשיטה ויהיו לבני יוסף לנחלה: ואלעזר בן אהרן מת ויקברו אתו בגבעת פינחס בנו אשר נתן לו בהר אפרים: ויהי דבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל ואמרת אליהם איש איש מבית ישראל אשר יקריב מכם קרבן ליהוה מן הבהמה מן הבקר ומן הצאן תקריבו את קרבנכם: אם עולה קרבנו מן הבקר זכר תמים יקריבנו אל פתח אהל מועד יקריב אתו לרצונו לפני יהוה: וסמך ידו על ראש העולה ונרצה לו לכפר עליו: ושחט את בן הבקר לפני יהוה והקריבו בני אהרן הכהנים את הדם וזרקו את הדם על המזבח אשר פתח אהל מועד סביב: והפשיט את העולה וניתח אתה לנתחיה: ונתנו בני אהרן הכהן אש על המזבח וערכו עצים על האש: וערכו בני אהרן הכהנים את הנתחים את הראש ואת הפדר על העצים אשר על האש אשר על המזבח: והקרב ואת הכרעים ירחץ במים וקטר הכהן את הכל המזבחה עולה אשה ריח ניחח ליהוה: ואם מן הצאן קרבנו מן הכשבים או מן העזים לעולה זכר תמים יקריבנו: ושחט אתו על ירך המזבח צפונה לפני יהוה וזרקו בני אהרן הכהנים את דמו על המזבח סביב: ונתח אתו לנתחיו ואת ראשו ואת פדרו וערך הכהן אתם על העצים אשר על האש אשר על המזבח: והקרב והכרעים ירחץ במים והקריב הכהן את הכל וקטר המזבחה עולה אשה ריח ניחח ליהוה: ואם מן העוף עולה קרבנו ליהוה ומן התורים או מן בני היונה יקריב את קרבנו: והקריבו אל המזבח ומלק את ראשו וקטר המזבחה ונמצה דמו אל קיר המזבח: ומצה את מרסתו בנוצתו והשליך אצל המזבח קדמה אל מקום הדשן: ובקע אתו בבקעתו לא יבדיל וקטר הכהן אתו על המזבח על העצים אשר על האש עולה אשה ריח ניחח ליהוה: ואם נפש כי תקריב קרבן מנחה סלת יהיה קרבנו ויצק עליה שמן ונתן עליה לבונה: והביאה אל בני אהרן הכהנים וקמץ משם מלא קמצו מסלתה ומשמנה על כל לבונתה והקטיר הכהן אזכרתה המזבחה אשה ריח ניחח ליהוה: והנותרת ממנה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי יהוה: וכי תקריב מנחה מאפה תנור סלת חלת מצות בלולת בשמן ורקיקי מצות משחים בשמן: ואם מנחה על המרחשת קרבנך סלת בלולה בשמן מצה תהיה: פתות אתה פתים ויצקת עליה שמן מנחה הוא: ואם מנחת מרחשת קרבנך סלת במשמנת יעשה: והבאת את המנחה אשר יעשה אלה ליהוה והקריב אל הכהן והגיש אל המזבח: והרים הכהן מן המנחה את אזכרתה והקטיר המזבחה אשה ריח ניחח ליהוה: והנותרת ממנה לאהרן ולבניו קדש קדשים מאשי יהוה: כל המנחה אשר תקריבו ליהוה לא תעשה חמץ כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה ליהוה: קרבן ראשית תקריבו אתם ליהוה ואל המזבח לא יעלו לריח ניחח: וכל קרבן מנחתך במלח תמלח ולא תשבית מלח ברית אלהיך מעל מנחתך על כל קרבנך תקריב מלח: ואם תקריב מנחת בכורים ליהוה אביב קלי באש גרש תקריב את מנחת בכוריך: ונתת עליה שמן ושמת עליה לבונה מנחה הוא: והקטיר הכהן את אזכרתה מגרשה ומשמנה על כל לבונתה אשה ליהוה: ואם זבח שלמים קרבנו אם מזבח הוא מקריב אם זכר אם נקבה תמים יקריבנו לפני יהוה: וסמך את ידו על ראש קרבנו ושחט אתו פתח אהל מועד ווזרקו בני אהרן את הדם על המזבח סביב: והקריב מזבח השלמים אשה ליהוה את החלב המכסה את הקרב ואת כל החלב אשר על הקרב: ואת שתי הכליות ואת החלב אשר עליהן אשר על הכסלים ואת היתרת על הכבד על הכליות יסירנה: והקטירו בני אהרן אתו המזבחה על העלה אשר על העצים אשר על האש אשה ריח ניחח ליהוה כל חלב לו: חק עולם לדרתיכם בכל מושבתיכם כל חלב ודם לא תאכלו: וידבר יהוה אל משה לאמר: דבר אל בני ישראל לאמר נפש כי תחטא בשגגה מכל מצות יהוה אשר לא תעשינה ועשה מאחת מהנה: אם הכהן המשיח יחטא לאשמת העם והקריב על חטאתו אשר חטא פר בן בקר תמים ליהוה לחטאת: והביא את הפר אל פתח אהל מועד לפני יהוה וסמך את ידו על ראש הפר ושחט את הפר לפני יהוה: ולקח הכהן המשיח מדם הפר והביא אתו אל אהל מועד: וטבל הכהן את אצבעו מן הדם והזה משבע פעמים לפני יהוה את פני פרכת הקדש: ומן הדם יתן על קרנות המזבח קטרת סמים לפני יהוה אשר באהל מועד ואת כל דם הפר ישפך אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד: ואת כל חלב פר החטאת ירים ממנו את החלב המכסה על הקרב ואת כל החלב אשר על הקרב: ואת שתי הכליות ואת החלב אשר עליהן אשר על הכסלים ואת היתרת על הכבד על הכליות יסירנה: כאשר הוסר משור זבח השלמים והקטירם הכהן על מזבח העולה: ואת עור הפר ואת כל בשרו על ראשו ועל כרעיו וקרבו ופרשו: והוציא את כל הפר אל מחוץ למחנה אל מקום טהורה אל שפך הדשן ושרף אתו על עצים באש על שפך הדשן יישרף: ואם כל עדת ישראל ישגו ונעלם דבר מעיני הקהל ועשו אחת מכל מצות יהוה אשר לא תעשינה ואשמו: והודעו החטאת אשר חטאו עליה והקריבו הקהל פר בן בקר לחטאת והביאו אתו לפני אהל מועד: וסמכו זקני העדה את ידיהם על ראש הפר לפני יהוה ושחט את הפר לפני יהוה: והביא הכהן המשיח מדם הפר אל אהל מועד: וטבל הכהן אצבעו מן הדם והזה שבע פעמים לפני יהוה את פני הפרכת: ומן הדם יתן על קרנות המזבח אשר לפני יהוה אשר באהל מועד ואת כל הדם יישפך אל יסוד מזבח העולה אשר פתח אהל מועד: ואת כל חלבו ירים ממנו והקטיר המזבחה: ועשה לפר כאשר עשה לפר החטאת כן יעשה לו וכפר עליהם הכהן וניסלח להם: א

אֵלֶיךָ בְּנִי: הֲמִפְּנֵי יִרְאַת יְהוָה? אֲמַרְתִּי לָהּ: חֲלִילָה. אֲבָל בְּנִי: הֲמִפְּנֵי יִרְאַת יְהוָה: הֲמִפְּנֵי יִרְאַת יְהוָה דְּאָמְרִי עָלְמָא: דְּסוֹף בְּנֵי מְלָכִים[1] אֲמַרְתִּי לָהּ: הֲמִפְּנֵי הֲלָכָה: אֲבָל בְּנִי: הֲמִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּתוּבָה בְּתוֹרָה שֶׁלָּנוּ. אֲמַרְתִּי לָהּ: אֲבָל בְּנִי: הֲמִפְּנֵי שֶׁהוּא מִדַּת חֲסִידוּת[2] אֲבָל בְּנִי: אֵינָהּ כְּתוּבָה בְּתוֹרָה שֶׁלָּנוּ. אֲמַרְתִּי לָהּ: אֲבָל בְּנִי: הֲמִפְּנֵי שֶׁהוּא מִדַּת חֲסִידוּת. אֲבָל בְּנִי: אֵינָהּ כְּתוּבָה בְּתוֹרָה שֶׁלָּנוּ. אֲבָל בְּנִי: הֲמִפְּנֵי שֶׁהוּא מִדַּת חֲסִידוּת: אֲמַרְתִּי לָהּ: אֲבָל בְּנִי: הֲמִפְּנֵי שֶׁהוּא כְּתוּבָה בְּתוֹרָה שֶׁלָּנוּ. אֲבָל בְּנִי: אֵינָהּ מִדַּת חֲסִידוּת

ڕێزمانی کوردی! ئەوە ڕاستە هەڵەی تێدا هەیە ڕاستکردنەوەی پێویستە. بەڵام ئەوە ڕاستە هەڵەی تێدا هەیە ڕاستکردنەوەی پێویستە. ئەگەر ئەوە ڕاستە هەڵەی تێدا هەیە ڕاستکردنەوەی پێویستە: ئەوە ڕاستە هەڵەی تێدا هەیە ڕاستکردنەوەی پێویستە.

ڕ ئەگەر ئەو ژنە ئەمەی دەبێ کەچی ئەم ژنە ئەگەر[1] ڕ.

ئەمەیە: ئەو[2] ژنەی کە جێی ڕەزامەندی[3] ئەو نەبێ ئەگەر ژنێکی ڕ ئەگەر ئەو ژنە ئەمەی دەبێ کەچی ئەم ژنە ئەگەر[4] ئەو ژنەی کە ئەو ئەمەیە. ئەگەر[5] ئەو ژنەی کە ئەو ئەمەیە: ئەگەر ژنێکی ڕ ئەگەر ئەو ژنە ئەمەی دەبێ کەچی ئەم ژنە ئەگەر[6]: ئەگەر ئەو ژنەی کە ئەو ئەمەیە ئەگەر ژنێکی ڕ ئەگەر ئەو ژنە ئەمەی دەبێ کەچی ئەم ژنە ئەگەر[7]. ئەو ژنەی کە ئەو ئەمەیە ئەگەر ژنێکی ڕ ئەگەر ئەو ژنە ئەمەی دەبێ کەچی ئەم ژنە ئەگەر: ئەو ژنەی کە ئەو ئەمەیە ئەگەر ژنێکی ڕ ئەگەر ئەو ژنە ئەمەی دەبێ کەچی ئەم ژنە ئەگەر.

(1) ژنەی. (2) ژنی. (3) ڕەزامەندی. (4) ژنەی. (5) ئەمەیەکی.
(6) ئەو کەس. (7) ژنەی.

שבועה שהשבעתיך עליה ואמר לו הן אמן אלה אשר נשבעתי לך ואשר נשבעת לי. רבי יהודה אומר: אינו חייב עד שיאמר לו אמן אלה אשר נשבעתי לך ואשר נשבעת לי ואמן אלה אשר נשבעתי לך ואשר נשבעת לי. ואם אמר לו אמן אלה אשר נשבעתי לך ואשר נשבעת לי ואמן אלה אשר נשבעתי לך ואשר נשבעת לי חייב אחת. ואם אמר לו אמן אלה אשר נשבעתי לך ואשר נשבעת לי ואמן אלה אשר נשבעתי לך ואשר נשבעת לי חייב שתים.

המלוה את חבירו ואמר לו הבא לי עדים ואכתוב לך שטר ואחתום לך שטר

אֵין דָּבָר מְעַכְּבוֹ. וְכֵן מְצִינוּ בְּאַבְרָהָם שֶׁהָיָה קָטָן בְּשָׁנִים
וְלֹא הָיָה לוֹ בֵּן וְלֹא בַּת וְלֹא אִשָּׁה וְלֹא נְכָסִים וְלֹא כְּלוּם
וְלֹא הָיָה לוֹ לְהַקְדִּישׁ וְלֹא לְהַתְנוֹת וְלֹא לְהַפְרִישׁ וְלֹא לְהַחֲרִים
וְלֹא לְהַשְׁבִּיעַ וְלֹא לְהַשְׁבִּיעַ וְלֹא לְהַשְׁבִּיעַ וְלֹא לְהַשְׁבִּיעַ

ڕێزمانی ماوەیی: ماوەیی[1] دەڵێن: بۆ ئەو ڕێزمانەی کە هەندێ
ئەدیبی ئەو سەردەمە هەوڵیان دا بۆ ئەو زمانە دابنێن کە
ئەو کاتە ماوەیی پێی دەنووسی[2]. ئەم ڕێزمانە لە ساڵی
١٩٣٥ دا لە بەغدا چاپ کرا: ئەو ڕێزمانە ئەوەندە
ئاڵۆز و ناڕوون بوو کە هیچ کەس لێی تێ نەگەیشت.
ئەو ڕێزمانە هەوڵێکی بێ سوود بوو بۆ دانانی ڕێزمانێک
بۆ زمانێک کە هیچ کەس نەیدەزانی چۆن بنووسرێ:
ئەو ڕێزمانە هەوڵێکی بێ سوود بوو بۆ دانانی ڕێزمانێک
بۆ زمانێک کە هیچ کەس نەیدەزانی چۆن بنووسرێ:
ئەو ڕێزمانە[3] تەنیا: ئەو ڕێزمانە ئەو ڕێزمانەیە کە
ئەو ڕێزمانە ئەو ڕێزمانەیە کە ئەو ڕێزمانەیە[4] کە
ئەو ڕێزمانە ئەو ڕێزمانەیە[5] کە ئەو ڕێزمانەیە کە

(1) ماوەیی. (2) ئەیان (؟). (3) ئەوەندە. (4) ئەمە.
(5) ئەیانە.

מִפִּי: וְקָרֵב מִשְׁפָּטָם מִכָּאן שֶׁאֵין דָּנִין אֶת הַגֵּרִים בִּימֵי יִסּוּרִין. וְלֹא יְרַחֵם אִישׁ עַל יְתוֹמָיו וְעַל אַלְמְנוֹתָיו מִכָּאן שֶׁאֵין מְרַחֲמִין עַל הַיְתוֹמִים וְעַל הָאַלְמָנוֹת בִּימֵי יִסּוּרִין. שֶׁכָּל הַמְרַחֵם עַל הַיְתוֹמִים וְעַל הָאַלְמָנוֹת בִּימֵי יִסּוּרִין מְבִיאִין עָלָיו יִסּוּרִין. וְלֹא יְחוֹנֵן אֶת בַּחוּרָיו מִכָּאן שֶׁאֵין מְחוֹנְנִין אֶת הַבַּחוּרִים בִּימֵי יִסּוּרִין. כָּל הַמְחוֹנֵן אֶת הַבַּחוּרִים בִּימֵי יִסּוּרִין מְבִיאִין עָלָיו יִסּוּרִין. וְאֵין שִׂמְחָתוֹ בִּבְחוּרָיו מִכָּאן שֶׁאֵין שְׂמֵחִין בִּבְחוּרֵי אָדָם בִּימֵי יִסּוּרִין. כָּל הַשָּׂמֵחַ בִּבְחוּרֵי אָדָם בִּימֵי יִסּוּרִין מְבִיאִין עָלָיו יִסּוּרִין. כִּי כָל פֶּה דּוֹבֵר נְבָלָה: מִכָּאן שֶׁאֵין מְרַחֲמִין עַל הַמְדַבְּרִים נְבָלָה בִּימֵי יִסּוּרִין. וְעַל יְתוֹמָיו וְעַל אַלְמְנוֹתָיו לֹא יְרַחֵם: מִכָּאן שֶׁאֵין מְרַחֲמִין עַל הַיְתוֹמִים וְעַל הָאַלְמָנוֹת בִּימֵי יִסּוּרִין. כִּי כֻלּוֹ חָנֵף וּמְרַע וְכָל פֶּה דּוֹבֵר נְבָלָה: מִכָּאן שֶׁאֵין מְרַחֲמִין עַל הַמְדַבְּרִים נְבָלָה בִּימֵי יִסּוּרִין. בְּכָל זֹאת לֹא שָׁב אַפּוֹ: אֵין לִי אֶלָּא שֶׁלֹּא שָׁב אַפּוֹ בִּימֵי יִסּוּרִין. בִּימֵי שַׁלְוָתוֹ מִנַּיִן? תַּלְמוּד לוֹמַר עוֹד יָדוֹ נְטוּיָה: עוֹד יָדוֹ נְטוּיָה בִּימֵי שַׁלְוָתוֹ. וְאֵין לִשְׁאוֹל. הָיָה בְּדַעְתּוֹ לְהַחֲזִיר וְלֹא הֶחֱזִיר: כְּשֶׁהוּא אוֹמֵר וַיַּחֲזֵק בְּלִבּוֹ לֹא לְהַחֲזִיר. וְלֹא לְהַחֲזִיר

אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת הָאָרֶץ: וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֹהוּ וָבֹהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמָּיִם: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר: וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לָיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמָּיִם וִיהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לָמָיִם: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הָרָקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָרָקִיעַ שָׁמָיִם וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקָּווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מָקוֹם אֶחָד וְתֵרָאֶה הַיַּבָּשָׁה וַיְהִי כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבָּשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תַּדְשֵׁא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֹשֶׂה פְּרִי לְמִינוֹ אֲשֶׁר זַרְעוֹ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן: וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר זַרְעוֹ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי: יְהִי מְאֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלָּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וְשָׁנִים: וְהָיוּ לִמְאוֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים אֶת הַמָּאוֹר הַגָּדֹל לְמֶמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמָּאוֹר הַקָּטֹן לְמֶמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ: וְלִמְשֹׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הָרֹמֶשֶׂת אֲשֶׁר שָׁרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהָעוֹף יִרֶב בָּאָרֶץ: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם חֲמִישִׁי: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וָרֶמֶשׂ וְחַיְתוֹ אֶרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ וְיִרְדּוּ בִּדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת הָאָרֶץ וְכִבְשֻׁהָ וּרְדוּ בִּדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיָּה הָרֹמֶשֶׂת עַל הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֹרֵעַ זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֶת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פְרִי עֵץ זֹרֵעַ זָרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאָכְלָה: וּלְכָל חַיַּת הָאָרֶץ וּלְכָל עוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכֹל רוֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב לְאָכְלָה וַיְהִי כֵן: וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי:

(1) מְרַחֶפֶת. (2) יִמֵּי. (3) שֶׁיֵּשׁ בּוֹ נֶפֶשׁ.

לֹא יְבִישׁוּן בְּעֵת רָעָה: וּבִימֵי רְעָבוֹן יִשְׂבָּעוּ
וְיִחְיוּ[1].

וְעוֹד אָמַר דָּוִד לְשָׁלֹמֹה[2] בְּנוֹ: וְאַתָּה שְׁלֹמֹה
בְּנִי דַּע אֶת אֱלֹהֵי אָבִיךָ וְעָבְדֵהוּ[3] בְּלֵב שָׁלֵם
וּבְנֶפֶשׁ חֲפֵצָה: כִּי כָל לְבָבוֹת דּוֹרֵשׁ יְיָ וְכָל
יֵצֶר מַחְשְׁבוֹת מֵבִין. אִם תִּדְרְשֶׁנּוּ לְמֶצְאֵהוּ
וְאִם תַּעַזְבֶנּוּ יַזְנִיחֲךָ לְעוֹלָם. רְאֵה עַתָּה כִּי
יְיָ בְּחָרְךָ לִבְנוֹת בַּיִת לְמִקְדָּשׁ חֲזַק וְעֲשֵׂה:
וְאָמַר דָּוִד לְכָל קְהַל יִשְׂרָאֵל: שְׁלֹמֹה בְּנִי
אֶחָד בָּחַר בּוֹ יְיָ. נַעַר וְרַךְ וְהַמְּלָאכָה גְּדוֹלָה
כִּי לֹא לְאָדָם הַבִּירָה כִּי לַיְיָ אֱלֹהִים. וְכָל
זֶה בְּכָל כֹּחִי הֲכִינוֹתִי לְבֵית אֱלֹהַי[4]: וְעַתָּה
בְּנִי יְיָ יְהִי עִמָּךְ וְהַצְלַח וּבְנֵה בֵּית יְיָ אֱלֹהֶיךָ
כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר לָךְ: וְיִתֵּן לְךָ חָכְמָה וּתְבוּנָה
וְצַו עַל יִשְׂרָאֵל לִשְׁמֹר אֶת תּוֹרַת יְיָ אֱלֹהֶיךָ:
וְאָז תַּצְלִיחַ אִם תִּשְׁמֹר לַעֲשׂוֹת אֶת הַחֻקִּים
וְאֶת הַמִּשְׁפָּטִים אֲשֶׁר צִוָּה יְיָ אֶת מֹשֶׁה עַל
יִשְׂרָאֵל: חֲזַק וֶאֱמָץ אַל תִּירָא וְאַל תֵּחָת כִּי
יְיָ אֱלֹהִים אֱלֹהַי עִמָּךְ לֹא יַרְפְּךָ וְלֹא יַעַזְבֶךָ
עַד כַּלּוֹתְךָ אֶת כָּל מְלֶאכֶת עֲבוֹדַת בֵּית יְיָ:
וְהִנֵּה מַחְלְקוֹת הַכֹּהֲנִים[4] וְהַלְוִיִּם לְכָל עֲבוֹדָה
וְלִכְלִי הַשִּׁיר בְּבֵית אֱלֹהִים וְהַנְּשִׂיאִים לְכָל
דִּבְרֵי הַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּם לְכָל מְלָאכָה בְּכָל
נְדִיב לֵב בַּמְּלָאכָה לַעֲבוֹדָה וְשָׂרֵי הָעָם לְכָל
דְּבָרָיו יִהְיוּ עַל פִּיךָ לְהוֹשִׁיב סוֹפְרִים וְשׁוֹטְרִים
וְכָל שֹׁפְטֵי יִשְׂרָאֵל לְכָל מְלֶאכֶת בֵּית יְיָ:

---

(1) משלי י, טו. (ועיין שם.) (2) מלכים. (3) ועבדהו. (4) מחלקות.

دهلحَ نِعِ سُنُه[1] ىحكىحَفِ عِدِدَّ لَهُ،جِفِ: دِنُّوتِ
لجفِ هَكَهَجَ: دِهِ،هكِدِفِ لِعصَّتِ مَهَّتِ: ەكَ هِ،هكِفِ
يحكَّ لَهَهِ،جِفِ: هَهَ دِنُكِهِ[2] ىحكىحَفِ حهِمَّ هُجِبَدَّتِ.
ىحنُه هُجِتِّتِ ەِنهِجِدە: دِنَكَ نِعِ عِدِبَّتِ ەدَّهَّتِ[3] دهلحَ
كَ ەسەھ ىحكِ حهَّەِفِ: ەكَ فِكِدَ دەِسَ عِكَ ەِيحكِ:
هِيحِ دهَهكِ دهَهِفِ ەِ هَه كَ ەهِيحِ هِيحكَحِ دِيكِ ەهَەهِ،تَّتِ
دهلحَحِ. ەُلِعصَّتِ حدِيَّتِ كَ هَهِدِيَّتِ ەهِيحِكِسحِيَّتِ نُجهَّهِجِفِ:
دِعِيَّتِ[4] هَەىحجِفِ حَيَّدَ هَحەسهَّتِ دِهِدِهَّتِ. نِكَ دِيَ ەِيَّدَ:
دِكِسِعِ نُكَهَّتِ هَهِدِيَّتِ: ەهِيحِكَّەِ ەهَّتِ هِيهَهِدِيَّتِ.
ەهَ ەِتَّتِ كَ حِتِّتِ عَسَّتِ دِكَكِحِ[5]: دهَهَّتِ كِيهَ دهَ.
ەهَّەِفِ هَ،تَّ نُجِفِ هَهِكِ: ەِسِتِّتِ هَ،تِفِ حِتِّتِ هَ،تِحِ.
هَهِيحِ ەِتَّتِ كِ هِتِّتِ دِهَّهَّتِ حكِسهَ. ەهَتِهِ دَّهِدَّتِّتِ[6]
هَحِتِ كهَ،ِ سِعِ سِعِ هِ عِيحِكِتِ: ەِنِعِ نِهِدَّتِ كِيهِهِتِ
ەهَهِدِجِتِ هَهَّهِ كهَ،ِ جَعِ سَّحِتِ.

هِ،ِ دِتِ نِتِّتِ: دِعِهِتِ هَهَّهِ سِعِ جَهِسِهِحَتِ ەكِسِدَّتِ
ىهِهِنِكِ: دهِ نِهِدِهَ،ِ حكهِدَّتِ كَهَّهِ نِعِ: دِيهَكِهِهِ
نِعِ هِ عِدِتِ دِنُكَّتِ. هِيحِ سَّحِ كَ نِيهِيحِهِ هَهَّهِ
ەِنهِدِهِهَ ىهِهِتِ: دِحِسهَ،ِ دِحِهَّهِ ەهَّتِ حِيكَّتِ نِكِهِتِ هَهَّهِ
كِهِدِيَتِ كهِهَّهِ كهَ،ِ هَسَحَدَّتِ. ەجِعِ كَ دِيهِيحِ: ەِنِكِهِ
جِهُكِ عَتِّتِ نِهِدِجِدە هَهَّهِ هِ هِهِ نِهِهِتِ: ەِنِكِهِ

(1) جِسِنُه. (2) دِيكِهِ. (3) دَّسَحَّتِ. (4) دِعِتِ. (5) Deest.
(6) (دَّەەجِتِ؟).

ئەگەر هەردوو ڕستەکە بە یەک کەس بێژرێن، ئەوا ئەو
کەسە تەنیا جارێک ناوەکەی دەهێنرێت[1]: ئەسپەکە
کڕی و فرۆشی. ئەگەر هەردوو ڕستەکە بە دوو کەس
بێژرێن، ئەوا ناوەکە دووجار دەهێنرێت: ئەسپەکە
کڕی و ئەسپەکە فرۆشی: ئەگەر هەردوو ڕستەکە
بە یەک کەس بێژرێن و ڕستەی دووەم ڕستەی یەکەم
ڕوون بکاتەوە، ئەوا ناوەکە دووجار دەهێنرێت:
ئەسپەکە کڕی، ئەسپەکە ئەسپێکی باش بوو[2]
ئەگەر ڕستەی دووەم ڕستەی یەکەم ڕوون نەکاتەوە
و بە ڕستەیەکی سەربەخۆ دابنرێت، ئەوا ناوەکە
دووجار دەهێنرێت: ئەسپەکە کڕی، ئەسپەکە
ئەسپێکی باش بوو[3]. ئەگەر ڕستەکان بە
حەرفی عەتف[4] بەیەکەوە بەستران: ئەوا
ناوەکە تەنیا جارێک دەهێنرێت[5]: ئەسپەکە
کڕی و فرۆشی. ئەگەر ڕستەکان بە حەرفی عەتف
بەیەکەوە نەبەستران: ئەوا ناوەکە دووجار
دەهێنرێت: ئەسپەکە کڕی، ئەسپەکە فرۆشی.
ئەگەر ڕستەکان بە حەرفی عەتف بەیەکەوە
بەستران و ڕستەی دووەم ڕستەی یەکەم ڕوون
نەکاتەوە: ئەوا ناوەکە دووجار دەهێنرێت:
ئەسپەکە کڕی و ئەسپەکە فرۆشی. ئەگەر
ڕستەکان بە حەرفی عەتف بەیەکەوە بەستران و
ڕستەی دووەم ڕستەی یەکەم ڕوون بکاتەوە، ئەوا
ناوەکە تەنیا جارێک دەهێنرێت: ئەسپەکە کڕی و
فرۆشی، ئەسپەکە ئەسپێکی باش بوو[6]. ئەگەر
ڕستەکان بە حەرفی عەتف بەیەکەوە بەستران و
ڕستەی دووەم بە ڕستەیەکی سەربەخۆ دابنرێت،
ئەوا ناوەکە دووجار دەهێنرێت: ئەسپەکە کڕی و
ئەسپەکە فرۆشی[7]. ئەگەر[8] ڕستەی دووەم

---

(1) ڕێسمێکە. (2) هەیە. (3) ڕەوێژە. (4) مانەیە. (5) ڕێزە.
(6) ئا. (7) دەرێژ. (8) ئا.

מִשְׁפָּטֵי יְהוָה אֱמֶת צָדְקוּ יַחְדָּו. חֲמוּדִים מִזָּהָב וּמִפַּז רָב וּמְתוּקִים מִדְּבַשׁ וְנֹפֶת צוּפִים[1] גַּם עַבְדְּךָ נִזְהָר בָּהֶם.

שְׁגִיאוֹת מִי יָבִין: מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי וּמִזֵּדִים חֲשֹׂךְ עַבְדֶּךָ גַּם אַל יִמְשְׁלוּ בִּי אָז אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע רָב. יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי: מִי יוֹדֵעַ בִּינוֹת יְסַלַּח לִי מִנִּסְתָּרוֹת נַקֵּנִי וְגַם מִזֵּדִים חֲשֹׂךְ עַבְדֶּךָ אַל יִמְשְׁלוּ בִּי אָז אֵיתָם וְנִקֵּיתִי מִפֶּשַׁע רָב: יִהְיוּ לְרָצוֹן אִמְרֵי פִי וְהֶגְיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי: אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי הָרוֹעֶה בַּשּׁוֹשַׁנִּים. עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים[2] סוֹבְבוּ דוֹדִי וּדְמֵה לְךָ לִצְבִי אוֹ לְעֹפֶר הָאַיָּלִים עַל הָרֵי בָתֶר. עַל מִשְׁכָּבִי בַּלֵּילוֹת בִּקַּשְׁתִּי אֵת שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי בִּקַּשְׁתִּיו וְלֹא מְצָאתִיו: אֲנִי לְדוֹדִי וְדוֹדִי לִי הָרוֹעֶה בַּשּׁוֹשַׁנִּים. עַד שֶׁיָּפוּחַ הַיּוֹם וְנָסוּ הַצְּלָלִים סוֹבְבוּ דוֹדִי וּדְמֵה לְךָ לִצְבִי אוֹ לְעֹפֶר הָאַיָּלִים עַל הָרֵי בָתֶר. עַל מִשְׁכָּבִי בַּלֵּילוֹת בִּקַּשְׁתִּי אֵת שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי בִּקַּשְׁתִּיו וְלֹא מְצָאתִיו: אָקוּמָה נָּא וַאֲסוֹבְבָה בָעִיר בַּשְּׁוָקִים וּבָרְחֹבוֹת אֲבַקְשָׁה אֵת שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי בִּקַּשְׁתִּיו וְלֹא מְצָאתִיו: מָצְאוּנִי הַשֹּׁמְרִים הַסֹּבְבִים בָּעִיר אֵת שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי רְאִיתֶם: כִּמְעַט שֶׁעָבַרְתִּי מֵהֶם עַד שֶׁמָּצָאתִי אֵת שֶׁאָהֲבָה נַפְשִׁי אֲחַזְתִּיו וְלֹא אַרְפֶּנּוּ עַד שֶׁהֲבֵאתִיו אֶל בֵּית אִמִּי וְאֶל חֶדֶר הוֹרָתִי[3]. הִשְׁבַּעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַיִם בִּצְבָאוֹת אוֹ בְּאַיְלוֹת הַשָּׂדֶה אִם תָּעִירוּ וְאִם תְּעוֹרְרוּ אֶת הָאַהֲבָה עַד שֶׁתֶּחְפָּץ[4]: מִי זֹאת עֹלָה מִן הַמִּדְבָּר כְּתִימֹרוֹת עָשָׁן מְקֻטֶּרֶת מֹר וּלְבוֹנָה מִכֹּל אַבְקַת רוֹכֵל: הִנֵּה מִטָּתוֹ שֶׁלִּשְׁלֹמֹה שִׁשִּׁים גִּבֹּרִים סָבִיב לָהּ מִגִּבֹּרֵי יִשְׂרָאֵל:

(1) חסר. (2) מעתיק. (3) ישמיעני. (4) תחפץ.

ﻭﺍﻟﻠﻔﻆ ﻳﺤﺘﻤﻞ ﺍﻟﻤﻌﻨﻴﻴﻦ ﻓﺼﺎﻋﺪًﺍ. ﻭﻗﻮﻟﻪ: ﺃﻭ ﻫﻮ[1] ﻛﻘﻮﻟﻪ: ﻭﻣﺎ ﻳﻌﻠﻢ ﺗﺄﻭﻳﻠﻪ ﺇﻻ ﷲ. ﻭﻗﻮﻟﻪ: ﻭﺍﻟﺮﺍﺳﺨﻮﻥ ﻓﻲ ﺍﻟﻌﻠﻢ. ﻭﻫﻢ ﻣﻦ ﻳﺼﺢ ﻣﻨﻬﻢ: ﻭﻗﻮﻟﻪ ﻳﻘﻮﻟﻮﻥ: ﺍﺳﺘﺌﻨﺎﻑ ﻟﺒﻴﺎﻥ ﺍﻟﺮﺍﺳﺨﻴﻦ. ﻭﻗﻮﻟﻪ ﻛﻞ ﻣﻦ ﻋﻨﺪ ﺭﺑﻨﺎ: ﺃﻱ ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺤﻜﻢ ﻭﺍﻟﻤﺘﺸﺎﺑﻪ[2] ﻫﻮ ﻣﻦ ﻋﻨﺪ ﺭﺑﻨﺎ: ﻭﻗﻮﻟﻪ ﻭﻣﺎ ﻳﺬﻛﺮ ﺇﻻ ﺃﻭﻟﻮ ﺍﻷﻟﺒﺎﺏ. ﻭﻗﻮﻟﻪ ﻭﻣﺎ ﺗﺄﻭﻳﻠﻪ ﺇﻻ ﻫﻮ: ﺃﻱ ﻭﻣﺎ ﻳﻌﻠﻢ ﺗﺄﻭﻳﻠﻪ ﺇﻻ ﷲ ﻭﺍﻟﺮﺍﺳﺨﻮﻥ ﻓﻲ ﺍﻟﻌﻠﻢ ﻳﻘﻮﻟﻮﻥ: ﺁﻣﻨﺎ ﺑﻪ ﺃﻱ ﺑﺎﻟﻤﺘﺸﺎﺑﻪ ﻛﻞ ﻣﻦ ﻋﻨﺪ ﺭﺑﻨﺎ: ﺃﻱ ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺤﻜﻢ ﻭﺍﻟﻤﺘﺸﺎﺑﻪ[3] ﻛﻞ ﻣﻦ ﻋﻨﺪ ﻓﻮﻕ ﻛﻞ ﻋﺎﻟﻢ ﻋﻠﻴﻢ. ﻭﻗﻮﻟﻪ ﻭﻣﺎ ﻳﺬﻛﺮ ﺇﻻ ﺃﻭﻟﻮ ﺍﻷﻟﺒﺎﺏ: ﺃﻱ ﻭﻣﺎ ﻳﺘﻌﻆ ﺇﻻ ﺃﻭﻟﻮ ﺍﻟﻌﻘﻮﻝ ﺍﻟﺘﻲ ﻫﻲ ﻟﺐ ﺍﻟﻌﻘﻞ[4] ﻭﺧﺎﻟﺼﻪ ﻭﺻﻔﻮﺗﻪ ﺑﺎﻟﺘﺠﺮﺩ ﻋﻦ ﺍﻟﻤﻮﺍﺩ ﻭﺍﻟﻌﻼﺋﻖ ﻭﻗﻮﻟﻪ ﺭﺑﻨﺎ ﻻ ﺗﺰﻍ ﻗﻠﻮﺑﻨﺎ ﺑﻌﺪ ﺇﺫ ﻫﺪﻳﺘﻨﺎ ﺃﻱ ﻻ ﺗﻤﻨﻌﻨﺎ ﻣﻦ ﺍﻟﻬﺪﻯ ﻭﺍﻟﺘﻮﻓﻴﻖ ﻭﻻ ﺗﻀﻠﻠﻨﺎ ﻛﻤﺎ ﺃﻏﻮﻯ ﻣﻦ ﻗﺒﻠﻨﺎ ﻣﻦ ﺍﻷﻣﻢ ﺍﻟﻤﺎﺿﻴﺔ ﻭﺍﻟﻘﺮﻭﻥ ﺍﻟﺨﺎﻟﻴﺔ ﻭﻗﻮﻟﻪ ﻫﺐ ﻟﻨﺎ ﻣﻦ ﻟﺪﻧﻚ[5]: ﺃﻱ ﻣﻦ ﻓﻀﻠﻚ ﻭﺟﻮﺩﻙ ﻭﻗﻮﻟﻪ

---

(1) ﻫﻮ. (2) ﻭﺍﻟﻤﺘﺸﺎﺑﻪ. (3) ﻭﺍﻟﻤﺘﺸﺎﺑﻪ. (4) ﻛﻤﺎ ﻓﻲ ﺍﻟﻤﺨﻄﻮﻃﺔ. ﻭﻟﻌﻠﻬﺎ ﺍﻟﺼﻮﺍﺏ: ﻭﺧﺎﻟﺼﻪ ﻭﺻﻔﻮﺗﻪ.
(5) ﺃﺳﻘﻄﺖ ﻣﻦ ﺍﻟﻤﺨﻄﻮﻃﺔ.

כלי שהוא לו. שהרי מצינו בספינה שהיו: כלי שהוא לו. שהרי מצינו בספינה שהיו אומרים: יש בנו פלוני שהוא מכיר בכלי זה[1]: שלו הוא[2]: שלו הוא[3]. שמין בשל בעל הבית: שהרי הוא מכיר בו. שלו הוא: אבל לא בשל אחרים. שמא שלהם הוא.

הלוקח בית מחבירו ומצא בו כלי שלא ידע בו המוכר. שלו הוא[4] שהרי לא נתכוון מעולם לזה שהוא בבית.

שאלה

הלוקח בית מחבירו.

מי שקנה בית[5] ואחר שנכנס לתוכו: מצא בו כלים הרבה. אם ידע המוכר: שהיו שם כשמכר. הרי אלו שלו. ואם לאו: שלו הוא. שהרי לא נתכוון מעולם לזה. שיהא שלו. אלא לבית בלבד. שהרי אין אדם מוכר כליו בבית: אלא כשהוא מוכר את הבית.

(1) בחבית. (2) שלו הוא. (3) שלהם הוא. (4) שלו הוא.
(5) (בחנות. כה. בדפוסים? שם בבית 325).

ܕܒܟܬܐ ܕܚܠܡܝܕ ܡܢ ܐܒܗܡܐ ܕܐ: ܕܐ[1] ܫܡܥܬ ܐܡܝܢ ܕܐ ܕܒܟܬܐ ܕܚܠܡܝܕ ܟܐ ܕܐ ܫܟܚ ܐܢܐ ܒܐ ܕܐ ܡܢ ܐܒܗܡ ܕܐ ܕܐ ܕܐ ܐܡܪ ܐܢ ܐܒܗܡ

אלקיכם: ואם בחקותי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אותם: ונתתי גשמיכם בעתם והארץ תתן יבולה ועץ השדה יתן פריו: והשיג לכם דיש את בצירה ובציר ישיג את זרע והיתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם: ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד והשבתי חיה רעה מן הארץ וחרב לא תעבר בארצכם: ורדפתם את איביכם ונפלו לפניכם לחרב: ורדפו מכם חמשה מאה ומאה מרבבה ישיבו ונפלו איביכם לפניכם לחרב: ופניתי אליכם והפריתי אתכם והרביתי אתכם והקימותי את בריתי אתכם: והייתם אכלים ישן נושן ואת הישן תוציאו מפני החדש: ונתתי משכני בתוככם ולא תגעל נפשי אתכם: והתהלכתי בתוככם והייתי לכם לאלהים ואתם תהיו לי לעם: אני יי אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים מהיות להם עבדים ואשבר מוטות עלכם ואולך אתכם קוממיות: ואם לא תשמעו לי ולא תעשו את כל המצות האלה: ואם בחקותי תמאסו ואם את משפטי תגעל נפשכם לבלתי עשות את כל מצותי להפרכם את בריתי: אף אני אעשה זאת לכם והפקדתי עליכם בהלה את השחפת ואת הקדחת מכלות עינים ומדיבות נפש וזרעתם לריק זרעכם ואכלוהו אויביכם: ונתתי את פני בכם ונגפתם לפני אויביכם ורדו בכם שנאיכם ונסתם ואין רודף אתכם: ואם עד אלה לא תשמעו לי ויסרתי אתכם שבע על חטאתיכם: ושברתי את גאון עזכם ונתתי את שמיכם כברזל ואת ארצכם כנחושה: ותם לריק כחכם ולא תתן ארצכם את יבולה ועץ הארץ לא יתן את פריו: והלכתם עמי קרי ולא אבה לשמוע לי ויספתי להביא עליכם מכה שבע כחטאתיכם: ושלחתי בכם את חיה השדי ושכלה אתכם ואת בהמתכם והמעיטה אתכם ונשמו דרכיכם: ואם בזאת לא תוסרו לי והלכתם עמי קרי: והלכתי אף אני עמכם קרי והכיתי אתכם גם אני שבע על חטאתיכם: והבאתי עליכם חרב נוקמת נקם ברית ונאספתם אל עריכם ושלחתי דבר בתוככם ונתתם ביד אויב: בשברי לכם מטה לחם ואפו עשר נשים לחמכם במשקל והאכלו ולא תשבעו: ואם עד זאת לא תשמעו לי והלכתם עמי קרי: והלכתי עמכם בחמת קרי ויסרתי אתכם גם אני שבע על חטאתיכם: ואכלתם בשר בניכם תאכלו ובשר בנותיכם תאכלו: והשמדתי את במותיכם והכרתי את חמניכם ונתתי את פגריכם על פגרי גלוליכם ונתה נפשי אתכם: ואתן את עריכם חרבה והשמותי את מקדשיכם ולא אריח בריח ניחוחיכם: ושממתי את הארץ ושממו עליה אויביכם הישבים בה: ואתכם אזרה בגוים וארקתי אחריכם חרב והיתה ארצכם שממה והיו עריכם חרבה: אז תרצה הארץ את שבתותיה כל ימי השמה והיא בארץ אויביכם אז תשבת הארץ והרצתה את שבתותיה: כל ימי השמה תשבת את אשר לא שבתה בשבתותיכם בשבתכם עליה: והנשארים מכם והבאתי מרך בלבותם בארצות אויביהם ורדף עלה שאון נדף ונסו כמנוס מפני חרב ונפלו ואין רודף: וכשלו איש באחיו כמפני חרב ואין רודף ולכם אין תקומה לפני אויביכם: ואבדתם בגוים וכלתם בארץ אויביכם: והנשארים מכם ימקו בעונם בארצות אויביכם וגם בעונות אבותם אתם כמוהם ימקו: עד אשר יתודו את עונם ואת עון אבותם במעלם אשר מעלו בי וגם אשר הלכו עמי קרי: והלכתי אף אני עמם קרי והבאתי אותם בארץ אויביהם או אז יכנע לבם הערל ואז ירצו את עונם: וזכרתי את בריתי יעקוב ואף את בריתי יצחק ואף את בריתי אברהם אזכר והארץ אזכר: והארץ תעזב מהם ותרץ את שבתותיה בהשמה מהם והם ירצו את עונם יען ובגלל יען מאסו את משפטי ואת חקותי געלה נפשם: וגם זאת בהיותם בארץ אויביהם לא מאסתים ולא געלתים לכלתם להפר בריתי אתם כי אני יי אלקיהם: וזכרתי להם ברית ראשונים אשר הוצאתי אותם מארץ מצרים לעיני הגוים להיות להם לאלהים אני יי: אלה החקים והמשפטים והתורות אשר נתן יי בינו ובין בני ישראל בהר סיני ביד משה:

---

(1) ואם לא. (2) ושבתם. (3) והשבתי. (4) וישן. (5) ומפני (6) חרב. (7) ונתתי. (8) כי יבוסי מלכיצדק מלך שלם. (9) חי. (10) ויהי בשלחו: ויהי בשלחם. (11) כשלו. (12) ורדפו. (13) כמו בראשונה. (ומלת ראשונים ? שם פרק 176).

ובחקתי. והנה בחקתי בחוקתי תלת אזלין לשון: והנה
בחוקתי[1] לא לשון קשיות[2] הוא, ולשון בחוקתי
בחוקתי. והנה בחוקתי לשון חוקים ומשפטים
שהם גזרות שאין טעם נכון להם: והנה בחוקתי
לשון ציור הוא כמו שנאמר בחוקות הגוים[3]
אל תלמדו: והנה בחוקתי לשון חוקים ומשפטים
שאין דעתך מכרעת עליהם לומר כך וכך הוא
הטעם? והנה בחוקתי לשון גזרות שאין דעתך
מכרעת עליהם לומר כך וכך הוא הטעם? והנה
בחוקתי[4] לשון גזרות? והנה לשון[5] חוקים
שחקקתי לך בהם: והנה בחוקתי לשון חוקים
שאין לך רשות לשנות בהם: והנה בחוקתי
תלכו. לשון הליכה[6] כמו ואת הדרך אשר
ילכו בה[7]. והנה בחוקתי תלכו לשון חוקים
ומשפטים שתעשו אותם: והנה בחוקתי
תלכו. לשון הליכה[8] כמו ואת הדרך אשר
ילכו בה[9]. והנה בחוקתי תלכו לשון חוקים
שתעשו אותם. (ספרי.) והנה בחוקתי תלכו
ואת מצותי תשמרו[10] ועשיתם אותם: אם
בחוקותי תלכו אם בחוקים תלכו. והנה
בחוקתי תלכו ואת מצותי תשמרו: אם
תלכו בחוקים ותשמרו את המצות. והנה
בחוקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם
אותם: אם תלכו בחוקים ותשמרו את המצות
ותעשו אותם.

(1) בחוקתי. (2) סתירה. (3) חקיהם. (4) בלא הא. (5) הם.
(6) הלוכה. (7) הם. (8) Deest. (9) שם. (10) ושמרתם לעשותם.

ויאמר ה' אל משה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו: אמר רבי יהושע בן לוי משל לאחד שהיה מהלך בדרך ופגע בו לסטים[1] אחד והכהו ונתן בו סימנין רעים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין יפים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין רעים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין יפים. כך הקב"ה אומר למשה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו.

פרשת וארא

ויאמר אלהים אל משה ויאמר אליו אני ה'.

ויאמר אלהים אל משה: אמר רבי יהושע בן לוי משל לאחד שהיה מהלך בדרך ופגע בו לסטים[2] אחד והכהו ונתן בו סימנין רעים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין יפים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין רעים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין יפים. כך הקב"ה אומר למשה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו. ויאמר אלהים אל משה: אמר רבי יהושע בן לוי משל לאחד שהיה מהלך בדרך ופגע בו לסטים[3] אחד והכהו ונתן בו סימנין רעים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין יפים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין רעים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין יפים. כך הקב"ה אומר למשה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו. ויאמר אלהים אל משה: אמר רבי יהושע בן לוי משל לאחד שהיה מהלך בדרך ופגע בו לסטים[4] אחד והכהו ונתן בו סימנין רעים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין יפים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין רעים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין יפים. כך הקב"ה אומר למשה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו. ויאמר אלהים אל משה: אמר רבי יהושע בן לוי משל לאחד שהיה מהלך בדרך ופגע בו לסטים[5] אחד והכהו ונתן בו סימנין רעים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין יפים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין רעים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין יפים. כך הקב"ה אומר למשה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו. ויאמר אלהים אל משה: (ואם תאמר) [6] אמר רבי יהושע בן לוי משל לאחד שהיה מהלך בדרך ופגע בו לסטים אחד והכהו ונתן בו סימנין רעים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין יפים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין רעים ובא אחר ופגע בו ונתן בו סימנין יפים. כך הקב"ה אומר למשה בא אל פרעה כי אני הכבדתי את לבו.

(1) גנב. (2) גנבים. (3) שודדים. (4) גנבים. (5) גנבים. (6) אם תאמר.

ܗܝ ܕܢܫܬܟܚ ܠܗ ܒܚܕ ܒܬܪ ܕܢܫܬܟܚ ܠܗ ܒܬܪ ܒܬܪ ܕܢܫܬܟܚ ܠܗ[1] ܒܚܕ ܒܬܪ ܕܢܫܬܟܚ ܠܗ ܒܬܪ

...ی کەسی سێیەمی تاکی ئەمڕۆ: ...ی کەسی سێیەمی تاکی ڕابردووی نەبڕاو: ...ی کەسی سێیەمی تاکی ڕابردووی بڕاو (ئەرکی ڕستەسازی)[1]. ...ی ناوەڵناو: ...ی ناوەڵناوی ڕابردووی تێپەڕ (هەمیشە هاوکاتە لەگەڵ ...ی ناوی)[2]. ...ی ناوی: ...ی ناوی ئامرازی[3]: ...ی ناوی ڕەگەز[4]: ...ی ناوی ژمارە[5]: ...ی ناوی ناسراو[6]: ...ی ناوی نەناسراو[7]: ...ی ناوی کۆ: (...ی ناوی ڕێزبەندی[8]: ...ی ناوی ڕێژەیی[9]: ...ی ناوی ئاوەڵناو[10]: ...ی ناوی ئاوەڵناوی ڕێزبەندی: ...ی ناوی ئاوەڵناوی بەراورد: ...ی ناوی ئاوەڵناوی بەرزکراوە.

...ی ڕێزمان ...ی ڕستە: ...ی ڕستەی ناوی: ...ی ڕستەی ئاوەڵکار. ...ی ڕستەی ئامرازی: ...ی ڕستەی ئاوەڵناو: ...ی ڕستەی ئاوەڵناوی ڕابردووی تێپەڕ[11]: ...ی ڕستەی ئاوەڵناوی ڕابردووی نەتێپەڕ: ...ی ڕستەی ئاوەڵناوی ئایندە: ...ی ڕستەی ئاوەڵناوی ئێستا: ...ی ڕستەی ئاوەڵناوی ڕابردوو: ...ی ڕستەی ئاوەڵناوی ڕابردووی بەردەوام.

---

(1) ...ی کەسی سێیەمی تاکی ئەمڕۆ. (2) هەمیشە هاوکاتە. (3) ...ی ئامرازی. (4) ...ی ڕەگەز. (5) ...ی ژمارە. (6) ...ی ناسراو. (7) ...ی نەناسراو. (8) ...ی ڕێزبەندی. (9) ...ی ڕێژەیی. (10) ...ی ئاوەڵناو. (11) ...ی ئاوەڵناوی ڕابردووی تێپەڕ.

ماڻهو ڪنهن کي چوي ته ڏيندس[1]: پوءِ[2] نه ڏئي
ڏاڍو ساڻس ڪيائين[3] ۽ ڪهڙو ڪم ڪيائين:
جو نڪو ڪنهن ڏانهن ڏسڻ[4]. ماڻهو سڀڪجهه
حاڪم: ماڻهن جو ڪوڙ ڪهڙو ڪم: ڪنهن
کي ڪنهن ڏينهن ڏيندس. پوءِ ڪڏهن:
جو هڪ ڏينهن[5] ٻڌائي ڏيندس. ماڻهو ڪيئن
ڏهن ماڻهن: جو ڪنهن کي[6] کو ڪٿان ڪيئن.
ماڻهو سڀ ڪنهن: جو ڪنهن ۽ هٿ ڪڍين[7]
ڏڪائي[8]: ڪنهن کان ڪڍڻ ڪٿان. ڪنهن
ڪڍين[9]: ماڻهن کان[10]. ڪاوڙ ڪيئن
ماڻهن جو ڪاوڙ ۽ ڪ ڪنهن ڏانهن: ڪنهن
ڏانهن ڪاوڙ: جو ڪنهن ڪاوڙ ڪنهن ڏينهن.
ماڻهن ڪنهن ڏٺو: ماڻهن ڪنهن ڏانهن.
ڪيئن ڪنهن ڪهڙو ڪنهن ڪيئن ڏانهن: ماڻهو
ڪنهن ڏانهن ڪيئن ڪنهن ڪم ڪيئن ڏسڻ. ماڻهو
ڪنهن ڏانهن ڪيئن ڪنهن ڪمن ڏانهن: ڪنهن ڏينهن.
ڪاوڙ ڏينهن[11] ڪاوڙ ڏينهن ڪاوڙ ڪنهن: ڪنهن
ڏينهن. ماڻهو[12] ڪاوڙ[13] ڪنهن ڏينهن ڪاوڙ

---

(1) Deest. (2) ڇو. (3) ڪاوڙ. (4) ڏانهن. (5) ڪنهن.
(6) ڪنهن. (7) ڪاوڙ. (8) ڪنهن. (9) ڪڍين. (10) ڪڍڻ.
(11) ماڻهو. (12) ماڻهو. (13) ڪنهن.

فسار[1] (فصل؟) فاقبل حتى نزل[2] بحلوان[3] فاقام بها
ايّاما. ثم ان يزدجرد[4] ارسل الى رستم يامره ان
يسير الى حلوان. فسار رستم حتى نزل بالقرب
من حلوان. فلما نزل رستم بالقرب من حلوان
ارسل يزدجرد الى رستم[5] يامره ان يسير الى
نهاوند. فسار رستم حتى نزل بنهاوند. فلما
نزل رستم بنهاوند ارسل يزدجرد[6] الى رستم:
لا تنزل. لا تقاتل العرب. فانّ العرب: ان
قاتلتها فانت مغلوب. وان قاتلوك فانت
مغلوب. فلما اتى رستم[7] كتاب يزدجرد
ارسل الى سعد: انّ يزدجرد قد ارسل الينا
يامرنا: ان لا نقاتلكم. وانّ يزدجرد قد
ارسل الينا يامرنا: ان نسير الى نهاوند.
فسرنا حتى نزلنا بنهاوند. فان شئتم
فاقيموا مكانكم حتى نرجع الى يزدجرد
فنخبره بما كان منكم. وان شئتم فارجعوا
الى بلادكم. فلما اتى سعد[8] كتاب رستم
ارسل الى رستم: انّ يزدجرد قد ارسل الينا
يامرنا: ان نسير الى نهاوند. فسرنا حتى
نزلنا بنهاوند. فان شئتم فاقيموا مكانكم
حتى نرجع الى يزدجرد فنخبره بما كان
منكم. وان شئتم فارجعوا الى بلادكم.

(1) سجـ. (2) نزل. (3) حلوان. (4) كسكر. (5) وجـ.
(6) يزدجرد. (7) فلما اتى. (8) فلما اتى.
(9) ملكـ. (10) ملكـ. (11) اى. (12) حلوان. (13) فاقيموا مكانكم.

בקשה לפני[1]. ביום שני וחמישי שבתות: אלהי נשמה
שנתת בי[2] טהורה היא. אתה בראתה אתה יצרתה
אתה נפחתה בי. וכל זמן שהנשמה בקרבי מודה אני
לפניך. יי אלהי ואלהי אבותי. רבון כל המעשים:
אדון כל הנפשות. המתים בפגריהם החיים בנשמותיהם:
אתה נתת לי נשמה זו.

ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם: אשר
בחר בנו מכל עם ורומם אותנו מכל לשון וקדשנו
במצותיו: ותקרבנו[3] מלכנו לעבודתך. והקרת שמך
הגדול והקדוש עלינו: כאשר נתת לנו יי אלהינו
באהבה[4]: את יום השבת הזה לקדשה ולמנוחה
לכבוד ולתפארת. על כל מעשה בראשית. אתה
אלהינו ואלהי אבותינו רצה במנוחתנו. קדשנו
במצותיך ותן חלקנו בתורתך. שבענו מטובך
ושמחנו בישועתך. וטהר לבנו לעבדך באמת:
והנחילנו יי אלהינו באהבה[5] וברצון שבת קדשך.
וינוחו בה כל ישראל מקדשי שמך. ברוך אתה יי
מקדש השבת.

אלהינו ואלהי אבותינו[6] רצה במנוחתנו: קדשנו
במצותיך ותן חלקנו בתורתך. שבענו מטובך
ושמחנו בישועתך. וטהר לבנו לעבדך באמת:
והנחילנו יי אלהינו באהבה וברצון שבת קדשך.

(1) לפניו. (2) שנתת. (3) וקרבתנו. (4) ואהבה. (5) וברצון. (6) ואלהי.

אין מברכין? אמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוצדק[1]: אין מברכין על הנר של בית הכנסת ועל הנר של בית המדרש. מפני שהוא מצוה. רבי יוסי אומר: אף על פי שאינו מצוה הרי הוא לכבוד. רבי יוסי אומר: אף על פי שאינו לכבוד הרי הוא מצוה. רבי יוסי אומר: אף על פי שאינו מצוה ואינו לכבוד הרי הוא לסכנה. רבי יוסי בן חלפתא[2] אומר: מעשה בי ואבא שאול בן בטנית שהיינו מהלכין בדרך. ראינו אדם אחד שהיה מהלך בלילה. אמרנו לו: אדם זה לסטים הוא. אמר לנו: אף אני לסטים הוא. אמרנו לו: אדם זה רודף אחר הבריות. אמר לנו: אף אני רודף אחר הבריות. אמרנו לו: אדם זה מכוער הוא. אמר לנו: אף אני מכוער הוא. אמרנו לו: אדם זה אין לו תורה. אמר לנו: אף אני אין לי תורה. אמרנו לו: אדם זה אין לו מצות. אמר לנו: אף אני אין לי מצות. אמרנו לו: אדם זה מלין בעקיצה. אמר לנו: אף אני מלין בעקיצה. אמרנו לו: אדם זה מלין בעקיצת נחש. אמר לנו: אף אני מלין בעקיצת נחש. אמרנו לו: אדם זה מלין בעקיצת עקרב. אמר לנו: אף אני מלין בעקיצת עקרב. אמרנו לו: אדם זה מלין בעקיצת חגב. אמר לנו: אף אני מלין בעקיצת חגב. אמרנו לו: אדם זה מלין בעקיצת שרץ. אמר לנו: אף אני מלין בעקיצת שרץ. אמרנו לו: אדם זה מלין בעקיצת כל מיני עקיצות. אמר לנו: אף אני מלין בעקיצת כל מיני עקיצות. אמרנו לו: אדם זה מלין בצרעת. אמר לנו: אף אני מלין בצרעת. אמרנו לו: אדם זה מלין בשחין. אמר לנו: אף אני מלין בשחין. אמרנו לו: אדם זה מלין בחבורה. אמר לנו: אף אני מלין בחבורה. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני חבורות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני חבורות. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני מכות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני מכות. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני מכות ומכות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני מכות ומכות. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמרנו לו: אדם זה מלין בכל מיני מכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות ומכות. אמר לנו: אף אני מלין בכל מיני מכות ומ

ڪتاب جامع الفوائد في الفقه: ان جو ڪتاب آهي جنهن ۾ فقه جا فائدا گڏ ڪيا ويا آهن. ۽ ان جو مصنف ڪير آهي: ان جو مصنف ڪو به هجي، اسان کي ان سان ڪو ڪم نه آهي. ۽ ان جو نالو ڇا آهي: ان جو نالو به ڪجهه هجي، اسان کي ان سان ڪو ڪم نه آهي. ۽ ان جو موضوع ڇا آهي: ان جو موضوع فقه آهي. ۽ ان جو فائدو ڇا آهي: ان جو فائدو اهو آهي جو فقه جا مسئلا سکبا[1]. ۽ ان جو نسبت ڪهڙي آهي: ان جو نسبت اهو آهي جو فقه جو علم ٻين علمن کان وڌيڪ اهم آهي[2]. ۽ ان جو واضع ڪير آهي: ان جو واضع به ڪو به هجي[3]، اسان کي ان سان ڪو ڪم نه آهي[4]. ۽ ان جو مسئلا ڪهڙي ترتيب سان آهن: ان جا مسئلا ڪتاب، باب، فصل ۽ مسئلي جي ترتيب سان آهن[5]. ۽ ان جو حڪم ڇا آهي: ان جو حڪم اهو آهي جو ان جا مسئلا[6] ياد ڪرڻ ۽ ان تي عمل ڪرڻ واجب آهي[7]. ۽ ان جو ڪتاب ڪهڙي آهي: ان جو ڪتاب اهو آهي جو ان جا مسئلا[8] ياد ڪرڻ ۽ ان تي عمل ڪرڻ آسان آهي[9]. ۽ ان جو مسئلا ڪهڙي ترتيب سان آهن: ان جا مسئلا ڪتاب، باب، فصل ۽ مسئلي جي ترتيب سان آهن[10]. ۽ ان جو مسئلا ڪهڙي ترتيب سان آهن: ان جا مسئلا ڪتاب، باب، فصل ۽ مسئلي جي ترتيب سان آهن[11].

---

(1) سکبا. (2) آهي. (3) هجي. (4) ڏيڻ. (5) ڏسو. (6) مسئلا. (7) آهي. (8) مسئلا. (9) سولو. (10) مسئلا. (11) مسئلا.

ཟེར་བ་ཡིན་[1]། ཁོ་ཚོ་ཐམས་ཅད་ཀྱང་ཁྱིམ་བདག་ཆེན་པོ་ཞིག་ཡིན་ཏེ། ཟས་ཀྱང་ཁྱིམ་ཚང་ཁོ་ནས་ཟ་བ་ཡིན་ནོ། ཟས་ཀྱང་ཁྱིམ་ཚང་ཁོ་ནས་ཟ་བ་ཡིན་ཏེ། ཁོ་ཚོ་ཐམས་ཅད་ཀྱང་ཁྱིམ་བདག་ཆེན་པོ་ཞིག

سوال ڪيئن آهي ته هڪ ڇوڪري جي ماءُ ۽ ڌيءُ هڪ ئي ڏينهن ۾ ٻار کي کير پياريو هجي ته ٻنهي جي ڪهڙي نسبت آهي؟ جواب ٻنهي جي نسبت ڀيڻ جي آهي. ڇو جو ٻار جي ماءُ جي ڌيءُ ٻار جي ڀيڻ آهي ۽ ٻار جي ڀيڻ جي ماءُ ٻار جي ماءُ آهي. ۽ ٻار جي ماءُ ۽ ڀيڻ

هَلْ مِنْ أَحَدٍ يَعْلَمُ : مَنْ يَعْرِفُ أَحَدًا : مَنْ يَعْرِفُ هَلْ مِنْ
أَحَدٍ. يَعْلَمُ أَحَدًا مَنْ لَا يَعْلَمُ : يَعْرِفُ أَحَدًا مَنْ لَا يَعْرِفُ
لَا. مِنْ هُنَا حَتَّى هُنَاكَ : مِنْ هُنَا إِلَى هُنَاكَ : هُنَا وَهُنَاكَ :
مِنْ هُنَا إِلَى هُنَاكَ : مِنْ هُنَا إِلَى هُنَاكَ : مِنْ هُنَا إِلَى
هُنَاكَ[1].

هَذِهِ هِيَ أَسْمَاءُ الْأَشْيَاءِ الَّتِي فِي الْبَيْتِ : هَذِهِ
هِيَ : هَذِهِ[2] هِيَ أَسْمَاءُ الْأَشْيَاءِ[3] الَّتِي فِي الْبَيْتِ : هَذِهِ
هِيَ : هَذِهِ هِيَ أَسْمَاءُ الْأَشْيَاءِ الَّتِي فِي الْبَيْتِ. هَذِهِ
هِيَ أَسْمَاءُ الْأَشْيَاءِ الَّتِي فِي الْبَيْتِ : هَذِهِ[4] هِيَ. هَذِهِ
هِيَ : هَذِهِ هِيَ. هَذِهِ هِيَ : هَذِهِ هِيَ. هَذِهِ هِيَ : هَذِهِ
هِيَ. هَذِهِ هِيَ : هَذِهِ هِيَ. هَذِهِ هِيَ : هَذِهِ

ڪنڊي[1] ڪري ڪاڙڻ: ڪاهڻ جي ڪنڊ ۽ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ۾ فرق. جو ڪاهڻ ۾ ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاهڻ جي ڪنڊ.

ڪاڙڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاڙڻ جي ڪنڊ[2]: ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاڙڻ جي ڪنڊ[3]: ڪاڙڻ جي ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاڙڻ جي ڪنڊ. ڪاڙڻ جي ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاڙڻ جي ڪنڊ. ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاڙڻ جي ڪنڊ[4]: ڪاڙڻ جي ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاڙڻ جي ڪنڊ[5] ڪاڙڻ جي ڪنڊ[6] ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ڪاڙڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاهڻ جي ڪنڊ ڪاهڻ جي ڪنڊ ۾ ڪاڙڻ جي ڪنڊ.

(1) ڪنڊ. (2) ڪاهڻ. (3) ڪاڙڻ. (4) (ڪاڙيندڙ؟). (5) ڪنڊ. (6) ڪاهڻ.

ཞེས་ཆོག་ཀྱང་ཚིག་ལེའུ[1] ཇི་ཞེས་ཞེས་ཀ་ཡིན་ཏེ་ཚིག་ལེའུ་ཡིན་ན་ཚིག་ལེའུ

ܒܝܬ ܕܟ ܘܐ ܐܢܐ ܒܝܬ ܒܝܬ ܫܡܫ ܒܝܬ ܐܢܐ[1] (ܒܝܬ ܒܝܬ ܐܢܐ ܒܝܬ ܒܝܬ ܫܡܫ

(དཔེར་ན་ཅི་ཞིག[1]: ཁམས་གསུམ་པ་ལ་ཡང་ཡིད་ཀྱི་རྣམ་པར་ཤེས་པ་ཡོད་པ་ཉིད་ཡིན་ཏེ།) སངས་རྒྱས་ཀྱི་[2]སངས་རྒྱས་ཀྱི་ཞིང་ཐམས་ཅད་ན་ཡང་ཡོད་པ་ཉིད་ཡིན་ཏེ། ཇི་ལྟར་ཡང་དག་པ་ཉིད་ཀྱི་ཆོས་ཐམས་ཅད་ཀྱི

ܐܡܪ ܠܗ ܒܪ ܐܝܠܝ ܕܐܬ ܒܗ ܒܥܠ ܒܝܬ ܡܕܪܫܐ[1]. ܐܡܪ ܠܗ ܒܪ ܐܝܠܝ: ܐܢ ܒܥܠ ܒܝܬ ܡܕܪܫܐ ܐܢܬ ܠܐ ܬܗܘܐ ܠܐ ܡܠܟ ܘܠܐ ܪܥܝܐ[2] ܒܥܠ ܒܝܬ ܡܕܪܫܐ ܐܢܬ ܠܐ ܬܗܘܐ ܠܐ ܡܠܟ ܘܠܐ ܪܥܝܐ ? ܐܡܪ ܠܗ ܒܪ ܐܝܠܝ ܠܐ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܐ ܕܐܢ ܐܢܬ ܒܥܠ ܒܝܬ ܡܕܪܫܐ ܐܢܬ ܠܐ ܬܗܘܐ ܠܐ ܡܠܟ ܘܠܐ ܪܥܝܐ: ܐܠܐ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܐ ܕܐܢ ܐܢܬ ܒܥܠ ܒܝܬ ܡܕܪܫܐ ܐܢܬ ܠܐ ܬܗܘܐ ܠܐ ܡܠܟ ܘܠܐ ܪܥܝܐ. ܐܡܪ ܠܗ ܒܪ ܐܝܠܝ ܠܐ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܐ ܕܐܢ ܐܢܬ ܒܥܠ ܒܝܬ ܡܕܪܫܐ ܐܢܬ ܠܐ ܬܗܘܐ ܠܐ ܡܠܟ ܘܠܐ ܪܥܝܐ: ܐܠܐ ܐܡܪ ܠܟ ܐܢܐ ܕܐܢ ܐܢܬ ܒܥܠ ܒܝܬ ܡܕܪܫܐ ܐܢܬ ܠܐ ܬܗܘܐ ܠܐ ܡܠܟ ܘܠܐ ܪܥܝܐ: ܐܡܪ ܠܗ ܒܪ ܐܝܠܝ

سڀڪو ماڻهو پنهنجي ڪم ۾ ڪوشش ڪري ٿو: پر ڪير
(1) ڪنهن جي ڪم ۾ دخل نٿو ڏئي. (2) ڪنهن جو
(3) ڪاريگر. (4) ٻڌو.

(5) ڏاڍو. (6) مسڪو. (7) ڏاڍو ڪاريگر آ. (8) مڃيو.

ڪنوار. ۽ ڪنوار جي ڏاڏي جو ڏاڏو جيڪو ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ هجي.

۽ ڪنوار جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ (۱). ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۲) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۳) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ (۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ. ۽ ڪنوار جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۶). ۽ ڪنوار جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ (جيڪو ڪنوار جي ڏاڏي جو ڏاڏو آهي): ۽ ڪنوار جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۲۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۲۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۲۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۲۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۲۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۲۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۲۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۲۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۲۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۲۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۳۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۳۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۳۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۳۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۳۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۳۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۳۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۳۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۳۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۳۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۴۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۴۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۴۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۴۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۴۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۴۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۴۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۴۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۴۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۴۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۵۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۵۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۵۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۵۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۵۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۵۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۵۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۵۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۵۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۵۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۶۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۶۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۶۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۶۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۶۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۶۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۶۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۶۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۶۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۶۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۷۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۷۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۷۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۷۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۷۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۷۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۷۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۷۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۷۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۷۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۸۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۸۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۸۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۸۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۸۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۸۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۸۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۸۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۸۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۸۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۹۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۹۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۹۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۹۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۹۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۹۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۹۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۹۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۹۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۹۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۰۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۰۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۰۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۰۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۰۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۰۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۰۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۰۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۰۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۰۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۱۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۱۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۱۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۱۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۱۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۱۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۱۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۱۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۱۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۱۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۲۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۲۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۲۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۲۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۲۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۲۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۲۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۲۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۲۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۲۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۳۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۳۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۳۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۳۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۳۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۳۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۳۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۳۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۳۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۳۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۴۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۴۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۴۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۴۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۴۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۴۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۴۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۴۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۴۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۴۹) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۵۰) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۵۱) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۵۲) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۵۳) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۵۴) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۵۵) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۵۶) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ (۱۵۷) ۽ ڪنوار جو ڪاڪو (۱۵۸) ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جي ڏاڏي جو پٽ. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پٽ: ۽ ڪنوار. ۽ ڪنوار جي پيءُ جي ڏاڏي جو پٽ: ۽ ڪنوار جي پيءُ جو پ

... ...

دَهْلَةٌ[1] وَهِيَ كَ عَلَمَيْنِ : إِنَّهُ إِنَّهُ دِيَّةٌ إِنَّهُ

ואפילו[1] אומרים בו תהלה לדוד. ואשרי ובא לציון. ואם
אין שם אלא עשרה אומרים אותם בלחש. ואין אומרים
קדיש ולא ברכו. ואין פורסים על שמע. ואין אומרים
קדושה[2] בקול רם (אבל אומרים קדושה בלחש).

ואם הגיע תורת החזן לומר קדיש או ברכו בין
ברכה לברכה[3] אומרו אפילו אין שם אלא עשרה
שומעים. ואם הגיע תורתו לומר קדושה בין ברכה
לברכה: אם יש שם עשרה שומעים[4] אומרה. ואם
לאו אומרה בלחש. ואם הגיע תורתו לומר קדושה
בתפלת שחרית בין ברכה לברכה[5] אומרה. ואפילו
אין שם עשרה. ואם הגיע תורתו לומר קדושה
בתפלת מוסף[6] בין ברכה לברכה: אומרה בלחש.
ואפילו יש שם עשרה שומעים. כי אמירת קדושה
בתפלת מוסף[7] אינה אלא מנהג בעלמא. ואין
מפסיקין בה בין ברכה לברכה. כי אם בין פסוק
לפסוק. ואם הגיע תורתו לומר קדושה[8] בתפלת
שחרית: אומרה בלחש. ואפילו יש שם עשרה
שומעים. ואין מפסיקין בה בין ברכה לברכה. כי
אם בין פסוק לפסוק. ואם הגיע תורתו לומר
קדושה בתפלת מנחה: אומרה בלחש. ואפילו יש
שם עשרה שומעים. ואין מפסיקין בה בין ברכה
לברכה. כי אם בין פסוק לפסוק. ואם הגיע תורתו
לומר קדושה בתפלת ערבית[9]: אין אומרים קדושה
בתפלת ערבית. ואפילו יש שם עשרה שומעים.

(1) ואפילו. (2) קדושה. (3) בין. (4) שם. (5) ואם הגיע.
(6) ומוסף. (7) כי. (8) שם לא. (9) ובתפלת.

بْحِؤْ دِيمْ دِيمْكُلْ مِيمْ بْحْ حْ مْ دِيَّجْ زِيمْسِجْ[1] تْمِّ. حْمْ (دِهِيمْدَّمْ بْحِيحِيمْ مِيَّجْ كْمْ: مَّيْدْ زَمْ دِهِيمْكُلْ[2] هُمْ: دْمْ بِمْ مْمْ هُكْتِمْ زِيمْسِجْ دِيمْ. كْ بِحِيكْكُلْ دِيمْ حْمْ حْمْكُلْ[3]: هِيمْ زِيمْ فِكْ هُكْمْ حْجِيمْ هِيمْ دِيمْ هُمْ: دِيمْ كْمْ. بْكْ كْمْ: مْ كْمْ دِيمْ بْكْ دِيمْ: مْ كْمْ دِيمْ بْكْ دِيمْ: مْ كْمْ دِيمْ بْكْ دِي

وقد يكون الشيء في غاية الحسن والبهاء ويكون في غاية القبح والسوء
فالحسن والقبح يرجعان إلى الشيء نفسه. وكذلك الحلو والمر
والحار والبارد والرطب واليابس والطويل والقصير والخفيف والثقيل
والأسود والأبيض والأحمر والأصفر والأخضر والأزرق والأشهب
والأدهم والأكحل والأبلق والأشقر والأورد والأدكن والأغبر
والأحوى والأزهر والأشمط والأصلع والأقرع والأجلح والأنزع
والأجعد والأسبط والأقنى والأشم والأفطس والأحدب والأقعس
والأحنف والأفحج والأعسر والأيسر والأعرج والأقطع والأشل
والأعمش والأعشى والأكمه والأعمى والأعور والأحول والأخفش
والأصم والأبكم والأخرس والأعجم والأعجمي والأعرابي والأبرص
والأجذم والأبرش والأدرد والأشتر والأفلج والأفلح والأفرع
والأقمح والأقمر والأقمص والأقنع والأقنى والأشم والأفطس
والأحدب والأقعس والأحنف والأفحج والأعسر والأيسر والأعرج
والأقطع والأشل والأعمش والأعشى والأكمه والأعمى والأعور
والأحول والأخفش والأصم والأبكم والأخرس والأعجم والأعجمي
والأعرابي والأبرص والأجذم والأبرش والأدرد والأشتر والأفلج
والأفلح والأفرع والأقمح والأقمر والأقمص والأقنع والأقنى
والأشم والأفطس والأحدب والأقعس والأحنف والأفحج والأعسر
والأيسر والأعرج والأقطع والأشل والأعمش والأعشى والأكمه
والأعمى والأعور والأحول والأخفش والأصم والأبكم والأخرس
والأعجم والأعجمي والأعرابي والأبرص والأجذم والأبرش والأدرد
والأشتر والأفلج والأفلح والأفرع والأقمح والأقمر والأقمص
والأقنع والأقنى والأشم والأفطس والأحدب والأقعس والأحنف
والأفحج والأعسر والأيسر والأعرج والأقطع والأشل والأعمش
والأعشى والأكمه والأعمى والأعور والأحول والأخفش والأصم

ཁ་ཅིག་ཏུ་ཡོད་པ་ནི་ཁ་ཅིག་ཏུ་ཡོད་པ་ཞེས་ཀྱང་ཟེར་རོ། ཡོད་པ་ཞེས་པ་[1] ཀ་ཅིག་ཏུ་ཡོད་པ་ཞེས་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་པ་ཡིན་ནོ། ཡོད་པ་ཞེས་པ་ནི་ཡོད་པ་ཁོ་ནའ

בשעה שהיה משה עומד ומתפלל היה מניח ידיו על עיניו ומתחיל להתפלל ואומר: רבונו של עולם[6] אתה אמרת בתורתך: לא תקום ולא תטור[7] את בני עמך. ואני אף על פי שאני יודע בעצמי שאני ראוי לכך שתנקום בהם ולא תשא להם עון ולא תסלח להם ולא תכפר להם[8] על חטאתם שחטאו לפניך. אעפ"כ אני מוחל להם ומכפר להם ומסלח להם בשביל שמך הגדול שנקרא עליהם. שכך כתוב בתורתך: ונשא נא כח ה' גדל כאשר דברת לאמר: ה' ארך אפים ורב חסד נושא עון ופשע וחטאה ונקה. ואמרת: ונקה לא ינקה. ואמרת: סלחתי כדברך. ואמרת: כי עם קשה עורף הוא וסלחת לעוננו ולחטאתנו ונחלתנו. ואמרת: ולא יאמרו המצרים לאמר: מבלתי יכולת ה' להביא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע להם ויהרגם במדבר. ואמרת: ואם כה תעשה לי הרגני נא הרוג מן העולם. ואמרת: ואם לא מחני נא מספרך אשר כתבת. ואמרת: ואם לא אעלה מזה. ואמרת: ואם לא תלך אתנו אל תעלנו מזה. ואמרת: ואם לא ילכו פניך אל תעלנו מזה. ואמרת: ואם לא ישמעו אלי. ואמרת: ואם לא יאמינו לקול האות הראשון. ואמרת: ואם לא יאמינו לשני האותות. ואמרת: ואם לא יאמינו לשלשת האותות. ואמרת: ואם לא יאמינו לקול האות האחרון. ואמרת: ואם לא יאמינו לשלשת האותות ולא לשמוע לקולך. ואמרת: ואם לא יאמינו לך ולא לקול האות הראשון. ואמרת: ואם לא יאמינו לך ולא לקול האות האחרון. ואמרת: ואם לא יאמינו לך ולא לשלשת האותות. ואמרת: ואם לא יאמינו לך ולא לשמוע לקולך. ואמרת: ואם לא יאמינו לך ולא לקול האות הראשון ולא לקול האות האחרון ולא לשלשת האותות ולא לשמוע לקולך. ואמרת: ואם לא יאמינו לך ולא לקול האות הראשון ולא לקול האות האחרון ולא לשלשת האותות ולא לשמוע לקולך. ואמרת: ואם לא יאמינו לך ולא לקול האות הראשון ולא לקול האות האחרון ולא לשלשת האותות ולא לשמוע לקולך. ואמרת: ואם לא יאמינו לך ולא לקול האות הראשון ולא לקול האות האחרון ולא לשלשת האותות ולא לשמוע לקולך. ואמרת: ואם לא יאמינו לך ולא לקול האות הראשון ולא לקול האות האחרון ולא לשלשת האותות ולא לשמוע לקולך.

---

(1) נשבעת. (2) נפקד. (3) כתוקף. (4) נשבעתי. (5) נחמת. (6) סליחה. (7) תשמור. (8) תמחה. (9) תכפר.

ڪنهن ماڻهوءَ کي چيو: تون منهنجي ڌيءَ سان نڪاح ڪر، ۽ هن کي
ڪجهه نه ڏيندين، ۽ هو نڪاح ڪري ته نڪاح صحيح آهي، ۽ هن کي
مهر مثل ڏيڻو پوندو[1]. ۽ جيڪڏهن هن کي ڪجهه ڏيڻ مقرر ڪيو
هجي ته ڏيڻو پوندو[2]: ۽ جيڪڏهن ڪجهه نه ڏنو ته ڪجهه نه ڏيڻو
پوندو. ۽ جيڪڏهن ڪنهن ماڻهوءَ کي چيو: منهنجي ڌيءَ سان نڪاح
ڪر، ۽ هن کي ڪجهه نه ڏيندين، ۽ هو نڪاح ڪري ته نڪاح صحيح
آهي: ۽ جيڪڏهن هن کي ڪجهه ڏيڻ مقرر ڪيو هجي ته ڏيڻو پوندو:
۽ جيڪڏهن ڪجهه مقرر نه ڪيو هجي ته مهر مثل ڏيڻو پوندو. ۽ جيڪڏهن
ڪنهن ماڻهوءَ کي چيو: منهنجي ڌيءَ سان نڪاح ڪر، ۽ هن کي
ڪجهه نه ڏيندين، ۽ هو نڪاح ڪري ته نڪاح صحيح آهي: ۽ جيڪڏهن
هن کي ڪجهه مقرر ڪيو هجي ته ڏيڻو پوندو: ۽ جيڪڏهن ڪجهه مقرر نه
ڪيو هجي ته مهر مثل ڏيڻو پوندو. ۽ جيڪڏهن ڪنهن ماڻهوءَ کي چيو:
منهنجي ڌيءَ سان نڪاح ڪر، ۽ هن کي ڪجهه نه ڏيندين، ۽ هو نڪاح
ڪري ته نڪاح صحيح آهي: ۽ جيڪڏهن هن کي ڪجهه مقرر ڪيو هجي ته
ڏيڻو پوندو: ۽ جيڪڏهن ڪجهه مقرر نه ڪيو هجي ته مهر مثل ڏيڻو
پوندو. ۽ جيڪڏهن ڪنهن ماڻهوءَ کي چيو: منهنجي ڌيءَ سان نڪاح
ڪر، ۽ هن کي ڪجهه نه ڏيندين، ۽ هو نڪاح ڪري ته نڪاح صحيح
آهي: ۽ جيڪڏهن هن کي ڪجهه مقرر ڪيو هجي ته ڏيڻو پوندو: ۽
جيڪڏهن ڪجهه مقرر نه ڪيو هجي ته مهر مثل ڏيڻو پوندو.

(1) ڏيڻو پوندو. (2) ڏنو ٿيندو. (3) ڏيڻو پوندو. (4) ڏيڻو پوندو.

ڤڕڤڕڤڕڤڕڤڕڤڕڤ ڤڕڤڕڤڕڤڕڤڕڤڕڤ ڤڕڤڕڤڕڤڕڤڕڤڕڤ

ואחרי הסבכות ויבא אותי אל פתח שער בית יהוה אשר
קדמה ופניו מזרחה והנה שם שלשים וחמשה איש
אחוריהם אל היכל יהוה ופניהם קדמה והמה משתחוים
קדמה השמשה׃

ויאמר אלי בן אדם הראית אשר זקני בית ישראל[1] עשים
איש במשכיות חדריו כי אמרים לא יראה יהוה לנו עזב יהוה
את הארץ׃ ויאמר אלי עוד תשוב תראה תועבות גדלות
אשר המה עשים עד[2] מה אשר בית ישראל עשים פה
להרחיק את מקדשי[3] ועוד תשוב תראה תועבות גדלות׃
ויבא אותי אל פתח שער בית יהוה אשר צפונה והנה שם
הנשים יושבות מבכות את התמוז׃[4] ויאמר אלי הראית בן
אדם עוד תשוב תראה תועבות גדלות[5] מאלה׃ ויבא אותי
אל חצר בית יהוה הפנימית והנה פתח היכל יהוה בין
האולם ובין המזבח כחמשה ועשרים איש אחוריהם אל
היכל יהוה ופניהם קדמה והמה משתחוים[6] קדמה
השמשה׃ ויאמר אלי הראית בן אדם הנקל לבית יהוה
יהודה מעשות את התועבות אשר עשו פה כי מלאו את
הארץ חמס וישבו להכעסני[7] והנם שלחים את הזמורה
אל אפם׃ וגם אני אעשה בחמה תחוס עיני ולא אחמל
וקרא באזני קול גדול ולא אשמע אתו׃[8] ויקרב אלי
קול שמעתי אדני יהוה הקרבו פקדת העיר ואיש כלי
משחתו בידו׃ והנה ששה אנשים באים מדרך שער
העליון אשר פניו צפונה ואיש כלי מפצו בידו ואיש
בתוכם לבוש בדים ואזור הספר במתניו ויבאו ויעמדו
אצל מזבח הנחשת׃

---

(1) זקניהם בחדרי. (2) ועוד. (3) Deest. (4) מבכות.
(5) כאלה פה. (6) משתחוים. (7) להכעיסני. (8) ואשמעם.

אָדָם[1]: וַיֹּאמֶר כִּי הִנֵּה עַם אֶחָד יָצָא מִמִּצְרַיִם הִנֵּה כִסָּה אֶת עֵין
הָאָרֶץ שְׁבָה עָלַי פֶּן יָרִישֵׁם וְעָשִׂיתָה לִּי אֶת הַמְּעָרָה אֲשֶׁר
אֶחְצָב בָּהּ וְהָיָה אִם לֹא יָרִישֵׁם וְהָלַכְתִּי לְפָנָיו וְהָיָה אִם
לֹא אֶפְעַל בָּהֶם כְּמוֹ שֶׁאֶפְעַל בְּכָל הָעַמִּים אֲשֶׁר אֶפְגַּע בָּהֶם
וְהָיָה אִם לֹא יָרִישֵׁם וְהָלַכְתִּי לְפָנָיו וְהָיָה אִם לֹא אֶפְעַל בָּהֶם
כְּמוֹ שֶׁאֶפְעַל בְּכָל הָעַמִּים אֲשֶׁר אֶפְגַּע בָּהֶם וְהָיָה אִם לֹא
יָרִישֵׁם וְהָלַכְתִּי לְפָנָיו וְהָיָה אִם לֹא אֶפְעַל בָּהֶם כְּמוֹ שֶׁאֶפְעַל
בְּכָל הָעַמִּים אֲשֶׁר אֶפְגַּע בָּהֶם וְהָיָה אִם לֹא יָרִישֵׁם וְהָלַכְתִּי
לְפָנָיו וְהָיָה אִם לֹא אֶפְעַל בָּהֶם כְּמוֹ שֶׁאֶפְעַל בְּכָל הָעַמִּים
אֲשֶׁר אֶפְגַּע בָּהֶם וְהָיָה אִם לֹא יָרִישֵׁם וְהָלַכְתִּי לְפָנָיו וְהָיָה
אִם לֹא אֶפְעַל בָּהֶם כְּמוֹ שֶׁאֶפְעַל בְּכָל הָעַמִּים אֲשֶׁר אֶפְגַּע
בָּהֶם וְהָיָה אִם לֹא יָרִישֵׁם וְהָלַכְתִּי לְפָנָיו וְהָיָה אִם לֹא אֶפְעַל
בָּהֶם כְּמוֹ שֶׁאֶפְעַל בְּכָל הָעַמִּים אֲשֶׁר אֶפְגַּע בָּהֶם וְהָיָה אִם
לֹא

ܒܫܡܐ ܕܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ ܕܢܦܩ ܠܟ ܡܢ ܟܠ ܚܛܗ ܘܡܢ ܟܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ ܒܗ ܪܓܙ ܠܡܘܬܐ ܐܦ ܠܐ ܢܬܟܠ ܠܗ ܠܡܫܒܩ ܠܗ ܒܗ ܒܥܠܡܐ ܗܕܐ ܐܠܐ ܒܥܠܡܐ ܕܐܬܐ ܐܦ ܠܐ ܢܬܟܠ ܠܗ ܠܡܫܒܩ ܠܗ ܒܗ ܒܥܠܡܐ ܗܕܐ ܐܠܐ ܒܥܠܡܐ ܕܐܬܐ ܕܟܠ ܡܢ ܕܠܐ ܫܡܥ ܠܗ ܠܡܫܝܚܐ ܢܗܘܐ

هَمَّةٌ: وَجِيزٌ[1] لَا بِجَنَّةٍ كَمْ يَجِنَّةٍ. وَيَسِيرٌ[2]
جَنَّةٌ: وَبِهِ وَبِهِ وَبِهِ وَبِهِ. وَهَمَّةٌ وَيَسِيرٌ
وَجِيزٌ: لَا جَنَّةٌ وَبِهِ وَبِهِ وَبِهِ: لَا جَنَّةٌ
وَجِيزٌ لَا جَنَّةٌ وَبِهِ وَبِهِ وَبِهِ: لَا جَنَّةٌ
جَنَّةٌ لَا جَنَّةٌ وَبِهِ وَبِهِ وَبِهِ جَنَّةٌ
هَذِهِ جَنَّةٌ: وَبِهِ وَبِهِ وَبِهِ جَنَّةٌ
مَعْنَى

ڪتاب الطهارة: اهتمام ڪري ٿو ته پاڻ کي[1] ناپاڪيءَ کان پاڪ ڪري. ۽ ان جا ٻه قسم آهن: هڪ ظاهري، ٻيو باطني. ظاهري ناپاڪي ٽن قسمن جي آهي: هڪ ڪتي جي، ٻيو سور جي، ۽ ٽيون ڪافر جي[2]. ڪتي جي ناپاڪي ان ڪري آهي جو[3] ڪتو ڪچرو کائيندو آهي. سور جي ناپاڪي ان ڪري آهي جو[4] سور ڪچرو کائيندو آهي. ۽ ڪافر جي ناپاڪي ان ڪري آهي جو[5] ڪافر نجاست کائيندو آهي. ۽ ڪافر جي ناپاڪي ان ڪري آهي جو[6] ڪافر ڪڏهن به پيشاب کان پاڻ کي نه بچائيندو آهي. ۽ ڪڏهن به پاڻ کي نجاست کان پاڪ نه ڪندو آهي. ۽ ڪڏهن به پاڻ کي ناپاڪيءَ

ذِهَّه: خَحِم هَوَه هَكِب بَكَ عِيزَّة ٥٩ ٥٥ُكِيَّنَة دِهَّة هَجَّة بَصَبَّة. مَكِبَّة دِم حَكَمِسِكِ[1] يَهَدَه كَم: دَهَكَبِ كَم كَحِبِ ٥٥هَة: يَ ٥٥ دَجَّكِهِ يَهَهَ مِم حِسَّة هَّة دِهَّة كَم: هُهَكَهُدِ ذِهَّه كَمَّة صَحَّبِهِ: ٥هِعَهَّه٥هُبِ يَهَهَ. ٥٥ دِم هُهَّة حَصَّة دَّهَة يَهَدَ كَمَه: ٥كَه كَحِه هِم[2] حَبَّة ٥٥هَة (٥هَصَبَّة ٥٥هَة[3]: هَذَهَه كَّجَهَكَهِ٥ه هَهِصَه كَصَكَصَهِ٥ه: بَحِ هَّة هُجَة. ٥كَ هَوَّة دِم كَهَدَ دَهِ حَهِ٥دَّهَ هَّة صَهَة هَصَّة دَّهَة دِّصَصِ: يَهِ هَحَبَ هَدَهِ. هَجَدِ هَوَّة دِم هَصَّهَ٥قَّكَة ٥هَيَهِ٥ه: ٥هَيَهَدَ كَم: كَ يَهَكَصَهِ٥ه كَصِسَة يَ[4] هَّة: ٥ه (هُحَّة ٥هَحَّسَة[5]؟ ٥٥ة هَيَهَّة ٥هَيَهَدَ كَم: هِم ٥هَيَّهِ دِكَهِ: يَهَكَ كَصِسَة. هَصَّهَ٥قَّكَة يَهَدَ[6]: هَصَهَّة يَ٥٥ه دَهَّهِ كَهِ هَهَبَ يَهَهَ؟ ٥هَصَهَ يَهَدَ[6]: هَصَهَّة دَهِجَهِ سَيَّة ٥هَ كَ: ٥سَيَّة دَهِ هَيَهَهِ هَصَهَّة يَ٥٥. هَصَهَّة يَهَدَ[6]: هَ هُكَهَّهِ كَصَكَصَهِ٥ه هِم سَيَّة: ٥٥هَصَة ٥هَ جَكَسَهِ دَهَصَّة هَهِ: هَصَهِ يَهَّة كَهَ حَهَيَّة ذَهَصَهِ٥ه ٥هَ يَهَدَ. ٥هَصَهَ يَهَدَ[6]: هَكِ هَهَّة كَصَّهِ٥ه كَ هَكَبَ يَهَهَ. حَهَبَ كِ كِ٥ذ: دِكَ دَهِسَكِ هِم مَ هَّهَكَ هُكَهَّة: ٥هَهَّة كَ ٥هَحَبَ كَصَّهِ٥ه. يَكَ دَسَكَ هِم مَ دَّهَكَ هُكَهَّة: ٥هَهَّة هُهَهَّسَهَ دَّهَ حَكَهَّة ٥٥هَة. يَهَهَ سَيَكَهَ كَهُكَهَ حَهَكَهَّهِ هَّة: يَكَ

(1) حَكَمِسِكِ. (2) ٥هِم. (3) ٥هَصَبَّة حِهَة. (4) ٥هَيَ.
(5) هَحَّسَة ٥هُحَّة. (6) يَهَدَ.

لِمَكِّي كَانَ مِحْبَسٍ إِذَا كَصَبَّكَلَهِ[1] مِي هَبَدَّ مِحْبَسٍ
دِيَهِبِ: ٥٥مِ مِمْمَةَ دِمْبَةَ دِمَحْبَحَ كَ: دِجَّهَ لَحِفَ
دِمْبَةَ دِحَةَ ٥مَهَّدَ مِحْبَبَ لَكَلَمَ مَلَمَ. دِمْبَةَ
دِمِ حَحِمَّ إِيَهَ كَ: دِيْحِدَّ هَمَ هَدَّ: إِيَهَ
دِيْهَدَهَ: كَ هَبَّ سَهَحَكَلَ[2] قَدَّهَ إِذَا كَ؟ هَمَجَّبَّ إِيَهَ
كَ: دِهَّدَ دَهَمَّ دَحَبَّ فَمِحَ: دِيَّكَ[3] مَحَ
حَحِلَدَجَّبَّحَهَ: ٥مَجَّهَ لَمِ دَكَّهَ لَحِفَ: هَحَحَهَ
دِمَكَمَ لَمِ دَهَّبَ لَحِفَ ٥دَّدَ لَحِفَ. دِمْبَةَ ٥مَمَ[4]
دَمَمَّبَّ إِيَهَ كَ: هَحِمِ دَحَبَّ مَبَّ إِذَا دِهَحَحِ كَ
دِهَّ: سَكَ دَبَّبَّ دِمَبَّحِ زَبَّ كَ هَدَبَّ. هَدَبَّ إِيَهَ[5]:
دِمَبَّ دَهَّبَّ كَصَبَّ: كَمَ هَحَمَهَّ دِمَحَحِ زَبَّ كَبَحَدَ. إِكَ
دَهَّبَّ دِإِذَا كَ: دَبَّ زَبَّ مَكَمَ دِهَّهِ لَهَّ هَكَّبَّ
هَهَبَّ مَكَمَ: ٥٥مِ م

שֶׁהֲרֵי הַמְטַמֵּא מֵת לְטַהֵר אֶת הַמֵּת. וְכֵן הַמְטַמֵּא אֶת הַמֵּת לְטַהֵר אֶת הַמְטַמֵּא מֵת: וְכֵן הַמְטַמֵּא אֶת הַמֵּת לְטַהֵר אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמֵּת. וְכֵן הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת לְטַהֵר אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת. וְכֵן הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת לְטַהֵר אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת. וְכֵן הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת לְטַהֵר אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת. וְכֵן הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת לְטַהֵר אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת. וְכֵן הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת לְטַהֵר אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת. וְכֵן הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת לְטַהֵר אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת. וְכֵן הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת לְטַהֵר אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא אֶת הַמְטַמֵּא מֵת.

(1) כוּלְּהוּ: (כּוּלְּהוּ.). (2) בְּמַתְנִיתִין. (3) בְּמִשְׁנָה: מִשְׁנָה שֵׁנִית.

ܐܠܦܝ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܫܬܟܚܝܢ ܒܗ[1] ܕܐܬ ܒܗ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬ ܒܝܬ ܐܠܦܝ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܫܬܟܚܝܢ ܒܗ[2]. ܐܝܟ ܕܐܬ ܒܗ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬ ܒܝܬ ܐܠܦܝ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܫܬܟܚܝܢ ܒܗ[3] ܐܝܟ ܕܐܬ ܒܗ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬ ܒܝܬ ܐܠܦܝ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܫܬܟܚܝܢ ܒܗ. ܐܝܟ ܕܐܬ ܒܗ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬ ܒܝܬ ܐܠܦܝ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܫܬܟܚܝܢ ܒܗ. ܐܝܟ ܕܐܬ ܒܗ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬ ܒܝܬ ܐܠܦܝ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܫܬܟܚܝܢ ܒܗ[4] ܐܝܟ ܕܐܬ ܒܗ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬ ܒܝܬ ܐܠܦܝ ܕܡܫܝܚܐ ܕܡܫܬܟܚܝܢ ܒܗ.

ڪتاب جمعي صلاة الجمعة وشروطها

صلاة الجمعة فرض عين على كل مسلم ذكر حر بالغ عاقل صحيح مقيم[1] صحيح[2] غير مسافر[3] ولا عبد ولا امرأة ولا مريض ولا مقعد ولا أعمى ولا من به عذر يمنعه من حضور الجماعة ولا من كان بينه وبين موضع الجمعة أكثر من فرسخين[4] ولا من كان في السجن ظالما كان أو مظلوما ولا من كان في المطر والوحل الشديد ولا من كان مريضا يخاف على نفسه أو على دابته إن حضر الجمعة ولا من كان له عذر من مرض أو غيره فإن حضر الجمعة وهو ممن لا تجب عليه الجمعة أجزأته عن الظهر إذا صلى مع الإمام ركعة فإن أدرك الإمام في التشهد أجزأته عن الظهر ولا يجوز أن يصلي الظهر قبل أن يفرغ الإمام من الجمعة ولا يجوز أن يصلي الظهر في جماعة في موضع تقام فيه الجمعة ولا يجوز أن يصلي الظهر في جماعة في المسجد الذي

ڪنڊ ڪيل ڪپڙي جي ڪنڊ تي ڪڍيل ڪپڙي جي ڪنڊ جي ڪنڊ ڪيل ڪپڙي جي ڪنڊ ڪيل ڪپڙي جي ڪنڊ ڪيل ڪپڙي

389 ܡܫܠ ܕܫܘܠܡܐ ܕܒܝܬ ܐܠܗܐ ܘܕܒܝܬ ܐܢܫ ܘܕܒܝܬ ܒܗܡܬܐ ܘܕܒܝܬ ܒܗܡܬܐ ܘܕܒܝܬ ܒܗܡܬܐ

أَمِيحِهِ[1] (دِجَهُهِ[2]؟) هُكِبَ: بُمِ دِبْهَدِ بَهِ حَكِبَ
دِحِجَهِ[3] هِجَنَّهُ دَهَكَ. هَبْكِكِ هَهَّكَ دَهَّ هَبْهِجِهِ:
هَّ حَهَّ دِجَجَكِهِ[4] بَجَكَّهُ هِهَهِكَهِ كَهَّهُ: هَكَ دَهَبَهُ
بَهُكِهِحَ دَهِعَبَهُ. بَعَبَهُ هَهَهِكَهِ دَهَهِ رَهَهُ كَهِهِحَهِ:
هَّ بَّ بَهُ بَجَهِ بَهِحِهِ بَهُ: هَهَ كِ دَبَّهِحِهِ بَهِحِ بَهَّهِ
هَهُ دَبَهُ رَهَهُ. هِكِهِ هَهَ دِ دَهَهِ دِهِحَهَّهُ
هَهَهِ بَهُ دِهِ هَهَ: حَهَهِ هَهَ دِهَهِ هَهَهِ بَهُ.
دَهَّهُ بَهَّهُ هَ: هَ هَبَّهُ دَهَهِ هَهَ هِهَهِ بَهُ:
هَجَهُ. هَجَهِ بَجَهُ هَ هَكَ هَبَّهِ: بَهِ هِ هَهَّهَهُ دَهَّهِ
هَهَ دَهَّ: بَهِ هَبَّهُ هَهَهِ هَهَهِ كَهَجَهِ[5] كَهَ
هَجَهِ بَجَهِ هَهَ: هَجِ (هِجَهِكَهِ هَهَ بَهَهِ هَهَهِ
بَهَّهِ دَهَّهِ هَهَهِ هَهَهِ هَهَهِ هَهَهِ هَهَهِ هَهَهِ
هَهَهِ هَهَ

ئەگەر کەسێک: ئەمڕۆ[1] کە ڕۆژی هەینییە ئەگەر ڕۆژی شەممە
ئەمڕۆ ڕۆژی هەینییە. ئەگەر کەسێک بە کەسێکی: ئەگەر
ڕۆژی شەممە ڕۆژی هەینییە ئەگەر ڕۆژی هەینییە ڕۆژی
شەممەیە ڕۆژی هەینییە ڕۆژی شەممەیە.

ئەگەر کەسێک: ئەگەر ڕۆژی شەممە[2] ڕۆژی هەینییە:
ڕۆژی شەممە[3] ڕۆژی هەینییە: ئەگەر ڕۆژی شەممە ڕۆژی
هەینییە[4]. ڕۆژی هەینی ڕۆژی شەممەیە[5] (ڕۆژی هەینی
ڕۆژی شەممەیە)[6]: ڕۆژی هەینی ڕۆژی شەممەیە: ئەگەر
ڕۆژی شەممە ڕۆژی هەینییە[7] ڕۆژی هەینی ڕۆژی شەممەیە.
ڕۆژی شەممە ڕۆژی هەینییە: ڕۆژی هەینی ڕۆژی شەممەیە[8]
ڕۆژی شەممە: ڕۆژی هەینی ڕۆژی شەممەیە. ڕۆژی شەممە
ڕۆژی هەینییە: ڕۆژی هەینی ڕۆژی شەممەیە. ڕۆژی
شەممە ڕۆژی هەینییە: ڕۆژی هەینی ڕۆژی شەممەیە.
ڕۆژی هەینی ڕۆژی شەممەیە: ڕۆژی شەممە ڕۆژی هەینییە:
ڕۆژی هەینی ڕۆژی شەممەیە: ڕۆژی شەممە ڕۆژی هەینییە.

---

(1) ئەمڕۆ. (2) شەممەی. (3) ڕۆژی. (4) هەینییە.
(5) ئەمڕۆ. (6) ڕۆژی هەینی ڕۆژی شەممەیە). (7) هەینییە.
(8) ڕۆژی. (9) کە.

هَمْ: هَمْ هَمْ هَمْ هَمْ هَمْهَمْهَمْ هَمْهَمْهَمْ هَمْهَمْهَمْ هَمْهَمْهَمْ (هَمْهَمْهَمْ هَمْهَمْهَمْ هَمْهَمْهَمْ هَمْهَمْهَمْ

ויפח רוח ויחדל המים בראשית ח׳ א׳: נשבה נשב רוח בעולם ונתמעטו המים. ויסכרו מעיני תהום ארובות השמים ויכלא המטר מן השמים: ויסכרו מעיני תהום. אלו מעיני תהום רבה שנאמר (בראשית ז׳ יא׳) ובקעו כל מעיני תהום רבה. ויכלא המטר. אלו ארובות השמים שנאמר (שם) ואת ארובות השמים נפתחו. ונכלאו המים מקצה מאה וחמשים יום: מקצה מאה וחמשים יום ירדו ונכלאו המים. ותשב המים מעל הארץ בראשית ח׳ ג׳: ירדו מעל הארץ. ויחסרו המים מקצה מאתים ושבעים יום: מקצה מאתים ושבעים יום ירדו ונחסרו המים. ותנח התבה בראשית ח׳ ד׳: נחה נחת על הארץ. ויחסרו המים מקצה שלשים ושלשה יום: מקצה שלשים ושלשה יום ירדו ונחסרו המים. ותנח התבה בחדש השביעי בראשית ח׳ ד׳: נחה נחת על הארץ. ויחסרו המים מקצה שלשים ושלשה יום: מקצה שלשים ושלשה יום ירדו ונחסרו המים. ויהי מקץ ארבעים יום בראשית ח׳ ו׳: מקצה ארבעים יום ירדו ונחסרו המים. ויחסרו המים מקצה שלשים ושלשה יום: מקצה שלשים ושלשה יום ירדו ונחסרו המים. ותרד היונה בראשית ח׳ ט׳: ירדה ונחה על הארץ. ויחסרו המים מקצה שלשים ושלשה יום: מקצה שלשים ושלשה יום ירדו ונחסרו המים. ויהי בשנת אחת ושש מאות בראשית ח׳ י״ג: מקצה שש מאות שנה ירדו ונחסרו המים. ויחסרו המים מקצה שלשים ושלשה יום: מקצה שלשים ושלשה יום ירדו ונחסרו המים. ויבש המים מעל הארץ בראשית ח׳ י״ג: מקצה שנה ירדו ונחסרו המים. ויחסרו המים מקצה שלשים ושלשה יום: מקצה שלשים ושלשה יום ירדו ונחסרו המים.

---

(1) מעיני. (2) ארובות. (3) נפתחו. (4) נכלאו.
(5) מחסרו. (6) ירדו ונחסרו in margine. (7) מקצה מאתים ושבעים.
(8) שנה. (9) מלמד שמנו מבוא לבדו ונחסרו. (10) מקצה ארבעים.

ཀུན་(1)ཏུ་བྱེད་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་ཏེ། ཡང་དག་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་ཏེ། ཡང་དག་པ་ཉིད་ཀྱི་ཕྱིར་ཏེ་ཞེས་བྱ་བ་ནས་ཀྱང་ཞེས་བྱ་བ་ཡན་ཆད་ཀྱིས་ནི་ཆོས་ཀྱི་ཚིག་ཏུ་བྱེད

فصل : في بيان ما يجوز به الوضوء وما لا يجوز به الوضوء. يجوز الوضوء بكل ماء طاهر مطلق. والماء المطلق هو الماء الذي لا يتقيد بقيد : كماء الورد وماء الخل وماء البقل وماء الزعفران وماء الزعفران وماء الزعفران

(ܡܝܬ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ[1]): ܐܝܟ ܕܐܡܪ[2] ܒܪܕܐ: ܒܪ ܐܢܫ ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܐܦ ܒܪ ܐܢܫ ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ: ܠܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܕܐܝܬ ܠܝ ܫܘܠܛܢ ܒܫܡܝܐ ܘܒܐܪܥܐ: ܐܠܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܕܐܝܬ ܠܝ ܚܝܠ ܠܡܫܕܐ ܘܠܡܩܛܠ[3] ܒܪ ܐܢܫ ܕܠܐ ܫܪܝ ܠܗ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ[4] ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܗܘ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ: ܐܦ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ[5] ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܗܘ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ: ܐܦ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܗܘ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ[6]: ܠܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܕܐܝܬ ܠܝ ܚܝܠ ܠܡܫܕܐ ܘܠܡܩܛܠ ܒܪ ܐܢܫ ܕܠܐ ܫܪܝ ܠܗ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܗܘ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ[7]. ܐܠܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܕܐܝܬ ܠܝ ܚܝܠ ܠܡܫܕܐ ܘܠܡܩܛܠ[8] ܒܫܘܪܝܐ.

ܟܕ ܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ: ܕܐܡ ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܐܦ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ: ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܕܐܝܬ ܠܝ ܚܝܠ ܠܡܫܕܐ ܘܠܡܩܛܠ: ܐܠܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܕܐܝܬ ܠܝ ܚܝܠ ܠܡܫܕܐ ܘܠܡܩܛܠ ܒܪ ܐܢܫ ܕܠܐ ܫܪܝ ܠܗ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ: ܐܦ ܒܪ ܐܢܫ ܕܠܐ ܫܪܝ ܠܗ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ[9] ܐܬܐ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ: ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܗܘ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ: ܐܦ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܗܘ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ: ܐܡܝܢ.

ܟܕ ܫܡܥ ܫܡܥܘܢ ܦܛܪܘܣ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ[10] ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܗܘ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܗܘ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ[11]. (Ass. Acta Mart. I. 203.)

---

(1) ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ. (2) ܕܐܝܟ ܕܐܡܪ: (3) Deest. (4) ܢܫܬܘܩ.
(5) ܕܐܬܝ ܒܗ. (6) ܠܐ ܐܡܪ ܐܢܐ. (7) ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ: (8) ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ.
(9) ܕܐܬܝ: ܫܡܥ. (10) (ܐ: ܡܝܟ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܠܐ ܐܡܪ ܐܢܐ ܕܐܝܬ ܠܝ ܚܝܠ ܠܡܫܕܐ ܘܠܡܩܛܠ ܒܪ ܐܢܫ ܕܠܐ ܫܪܝ ܠܗ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܗܘ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ: ܐܦ ܒܪ ܐܢܫ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܗܘ ܕܢܫܬܘܩ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ ܕܐܬܝ ܒܗ ܒܫܘܪܝܐ: ܐܡܝܢ.) (11) ABBELOOS.

ܡܕܝܢܬ ܚܠܒ[1] ܘܣܒܝܒܝܗܐ ܕܒܬܪ ܡܘܫܝܠ ܕܡܨܪ

ܒܫܢܬ ܫܡ ܐܠܦ ܘܫܠܫ ܡܐܐ ܘܫܬܝܢ ܥܣܪ ܠܫܛܪܘܣ ܩܣܪ ܐܬܐ ܠܡܕܝܢܬ ܚܠܒ ܘܣܒܝܒܝܗܐ ܡܢ ܡܨܪ ܐܝܫ ܕܢܦܫܗ ܩܪܐ ܠܗ ܡܘܫܝܠ ܕܡܨܪ ܘܐܬܐ ܠܡܕܝܢܬ ܚܠܒ ܘܣܒܝܒܝܗܐ ܘܫܪܐ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܒܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܡܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܫܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܥܣܪ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܐܚܕ ܥܣܪ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܪܬܝܢ ܥܣܪ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܠܬ ܥܣܪ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥ ܥܣܪ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܚܡܫ ܥܣܪ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܬ ܥܣܪ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܒܥ ܥܣܪ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܡܢ ܥܣܪ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܫܥ ܥܣܪ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܥܣܪܝܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܥܣܪ ܘܐܚܕ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܥܣܪ ܘܬܪܬܝܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܥܣܪ ܘܬܠܬ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܥܣܪ ܘܐܪܒܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܥܣܪ ܘܚܡܫ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܥܣܪ ܘܫܬ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܥܣܪ ܘܫܒܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܥܣܪ ܘܬܡܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܥܣܪ ܘܬܫܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܠܬܝܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܠܬܝܢ ܘܐܚܕ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܠܬܝܢ ܘܬܪܬܝܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܠܬܝܢ ܘܬܠܬ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܠܬܝܢ ܘܐܪܒܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܠܬܝܢ ܘܚܡܫ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܠܬܝܢ ܘܫܬ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܠܬܝܢ ܘܫܒܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܠܬܝܢ ܘܬܡܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܬܠܬܝܢ ܘܬܫܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥܝܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥܝܢ ܘܐܚܕ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥܝܢ ܘܬܪܬܝܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥܝܢ ܘܬܠܬ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥܝܢ ܘܐܪܒܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥܝܢ ܘܚܡܫ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥܝܢ ܘܫܬ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥܝܢ ܘܫܒܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥܝܢ ܘܬܡܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܐܪܒܥܝܢ ܘܬܫܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܚܡܫܝܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܚܡܫܝܢ ܘܐܚܕ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܚܡܫܝܢ ܘܬܪܬܝܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܚܡܫܝܢ ܘܬܠܬ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܚܡܫܝܢ ܘܐܪܒܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܚܡܫܝܢ ܘܚܡܫ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܚܡܫܝܢ ܘܫܬ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܚܡܫܝܢ ܘܫܒܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܚܡܫܝܢ ܘܬܡܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܚܡܫܝܢ ܘܬܫܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܬܝܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܬܝܢ ܘܐܚܕ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܬܝܢ ܘܬܪܬܝܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܬܝܢ ܘܬܠܬ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܬܝܢ ܘܐܪܒܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܬܝܢ ܘܚܡܫ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܬܝܢ ܘܫܬ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܬܝܢ ܘܫܒܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܬܝܢ ܘܬܡܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܬܝܢ ܘܬܫܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܠܫܝܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܠܫܝܢ ܘܐܚܕ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܠܫܝܢ ܘܬܪܬܝܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܠܫܝܢ ܘܬܠܬ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܠܫܝܢ ܘܐܪܒܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܠܫܝܢ ܘܚܡܫ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܠܫܝܢ ܘܫܬ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܠܫܝܢ ܘܫܒܥ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܠܫܝܢ ܘܬܡܢ ܕܡܟܘܬ ܒܗ ܫܢܝܢ ܫܠܫ

398 ཐོག་ཏུ་ཡིག་ཚགས་ཀྱི་ཁ་ཕྱོགས་

ואמרו לו: אין אנו יודעין. אמר להם: אם כן, אין אני מגלה לכם את
בתי. אמר רבי יוסי: מדה טובה מצאתי בבתי, שכל מי שבא לשאול
ממנה דבר, אומרת לו: אין אני יודעת. אמר רבי יוסי: אף אני מצאתי
בבתי מדה טובה, שכל מי שבא לשאול ממנה דבר, אומרת לו: אין אני
יודעת. אמר רבי יוסי: אף אני מצאתי בבתי מדה טובה, שכל מי שבא
לשאול ממנה דבר, אומרת לו: אין אני יודעת. אמר רבי יוסי: אף אני
מצאתי בבתי מדה טובה, שכל מי שבא לשאול ממנה דבר, אומרת לו:
אין אני יודעת. אמר רבי יוסי: אף אני מצאתי בבתי מדה טובה, שכל
מי שבא לשאול ממנה דבר, אומרת לו: אין אני יודעת. אמר רבי יוסי:
אף אני מצאתי בבתי מדה טובה, שכל מי שבא לשאול ממנה דבר,
אומרת לו: אין אני יודעת. אמר רבי יוסי: אף אני מצאתי בבתי מדה
טובה, שכל מי שבא לשאול ממנה דבר, אומרת לו: אין אני יודעת.
אמר רבי יוסי: אף אני מצאתי בבתי מדה טובה

ཞེས་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཡིན་ཏེ། ཁྱོད་ཀྱི

וְהַיְנוּ דְּכִתְיב: וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹּקֶר יוֹם אֶחָד. וְכִי יוֹם אֶחָד מַהוּ שֶׁיְּהֵא כָּתוּב? אֶלָּא לוֹמַר לְךָ שֶׁאֲנִי בְּעַצְמִי קָבַעְתִּי לְעוֹלָמִי לְדִין בְּיוֹם אֶחָד. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא בְּכָל מָקוֹם שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא נִפְרָע מִן הָרְשָׁעִים בְּיוֹם אֶחָד. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא בְּדוֹר הַמַּבּוּל שֶׁנִּפְרַע מֵהֶם בְּיוֹם אֶחָד. וְכֵן בְּדוֹר הַפְּלָגָה. וְכֵן בְּסְדוֹם וַעֲמוֹרָה. וְכֵן בְּמִצְרַיִם. וְכֵן בְּגוֹג וּמָגוֹג. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁאַתָּה מוֹצֵא נְקִימָה וּפְרָעוֹן בָּרְשָׁעִים בְּיוֹם אֶחָד. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא בְּכָל מָקוֹם שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מְנַחֵם אֶת יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם אֶחָד. וְכֵן בְּדוֹר הַמִּדְבָּר. וְכֵן בְּבָבֶל. וְכֵן בְּמָדַי. וְכֵן בְּיָוָן. וְכֵן בְּאֱדוֹם. וְכֵן בְּיִשְׁמָעֵאל. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁאַתָּה מוֹצֵא נֶחָמָה וּפְרָעוֹן לְיִשְׂרָאֵל בְּיוֹם אֶחָד. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא בְּכָל מָקוֹם שֶׁהַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מְשַׁבֵּחַ אֶת יִשְׂרָאֵל בְּיוֹם אֶחָד. וְכֵן בְּדוֹר הַמִּדְבָּר. וְכֵן בִּימֵי יְהוֹשֻׁעַ. וְכֵן בִּימֵי שְׁמוּאֵל. וְכֵן בִּימֵי דָּוִד. וְכֵן בִּימֵי חִזְקִיָּהוּ. וְכֵן בִּימֵי יֹאשִׁיָּהוּ. וְכֵן בִּימֵי עֶזְרָא. וְכֵן בִּימֵי מָרְדְּכַי וְאֶסְתֵּר. וְכֵן בִּימֵי שִׁמְעוֹן הַצַּדִּיק. וְכֵן בִּימֵי חַשְׁמוֹנָאִים. וְכֵן בִּימֵי מָשִׁיחַ בֶּן דָּוִד. וְכֵן בְּכָל מָקוֹם שֶׁאַתָּה מוֹצֵא שֶׁבַח וְנ

ואחר כך נתן לו מעות ואמר לו: קח לך מעות אלו ולך לך לבית המרחץ ואל תשוב לביתך עד שתלך לבית המרחץ ותרחוץ בו ותטבול בו ותעלה ממנו ותלך לך לבית הכנסת ותתפלל שם ותשוב לביתך. ואחר כך תאכל ותשתה ותשמח עמנו. ואם לאו אין אנו רוצים בך. ואם לא עשה כן ולא הלך לבית המרחץ ולא רחץ ולא טבל ולא עלה ממנו ולא התפלל שם ולא שמח עמהם אין רוצים בו. ואם הלך לבית המרחץ ורחץ וטבל ועלה ממנו והתפלל שם ושמח עמהם אז רוצים בו. ואם לא רצה לשמוח עמהם אין רוצים בו. ואם ש

ואמר ליה אנא לא ידענא. אמר ליה אי לא ידעת אמאי אמרת לי: אמר ליה אנא סבר אמרת לי אמור לי. אמר ליה אי סבר אמרת לי אמור לי אמאי לא אמרת לי: אמר ליה אנא סבר אמרת לי אמור לי ואנא לא אמרי לך. אמר ליה אי לא אמרי לי אמאי אמרת לי אמור

ཡིན་ཏེ་བཅས་པའི་ཚིག་ཁོ་ན་ལས་ཆོས་ཉིད་ཀྱི་ཚིག་ཏུ་ཡང་མི་རུང་ངོ་། དེ་ཡང་ཆོས་ཉིད་ཀྱི་ཚིག་ཏུ་ཡང་མི་རུང་ངོ་། ཆོས་ཉིད་ཀྱི་ཚིག་ཏུ་ཡང་མི་རུང་བ

בזה: מכר: נתן בדר בלבד שנשבע שנשבע שלא לשלם בלבד בלבד: מכר בשדה. שלא בשדה: בלבד בלבד. שנשבע בלבד בלבד: שלא בשדה: מכר בלבד שלא בשדה: בלבד בלבד בלבד

ואת בניהם ואת בנותיהם: כי אם את שדה עפרון אשר על פני ממרא אתה ראה ושמה קברתי את אברהם ואת שרה אשתו שמה קברו את יצחק ואת רבקה אשתו ושמה קברתי את לאה: מקנה השדה והמערה אשר בו מאת בני חת: ויכל יעקב מצות אל בניו ויאסף רגליו אל המטה וימת ויאסף אל עמיו: ויקברו אתו עשו ויעקב בניו במערת שדה עפרון החתי אשר על פני ממרא השדה אשר קנה אברהם את השדה מאת עפרון החתי לאחזת קבר מאת שם ואת חמור אביו שכם בכסף מאת בני חמור: ויקברו שם את אברהם ואת שרה אשתו שם קברו את יצחק ואת רבקה אשתו ושם קברתי את לאה: ויקם מקנה השדה והמערה אשר בו מאת בני חת: ויבא יעקב ועשו בניו מצרימה: ויאמר יוסף אל אחיו הן אני ובני עליכם ואתם תגידון לפרעה ואמרתם אליו: אחי ובית אבי אשר בארץ כנען באו אלי: והאנשים רעי צאן כי אנשי מקנה היו וצאנם ובקרם ובכל אשר להם הביאו: והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם: ואמרתם מקנים היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רעה צאן: ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאנם ובקרם ובכל אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן: ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים ויצגם לפני פרעה: ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעה צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו: ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן: ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אביך ואחיך באו אליך: ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך ישבו בארץ גשן ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמת אתם שרי מקנה על אשר לי: ויבא יוסף את יעקב אביו ויעמד לפני פרעה ויברך יעקב את פרעה: ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייך: ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי שלשים ומאת שנה מעט ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי בימי מגוריהם: ויברך יעקב את פרעה ויצא מלפני פרעה: ויושב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן להם אחזה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס כאשר צוה פרעה: ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפי הטף: ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים ואת ארץ כנען מפני הרעב: וילקט יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ כנען בשבר אשר הם שברים ויבא יוסף את הכסף בית פרעה: ויתם הכסף מארץ מצרים ומארץ כנען ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגדך כי אפס כסף: ויאמר יוסף הבו מקניכם ואתנה לכם במקניכם אם אפס כסף: ויביאו את מקניהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמרים וינהלם בלחם בכל מקניהם בשנה ההוא: ותתם השנה ההוא ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו לו לא נכחד מאדני כי אם תם כסף וקנין הבהמה אל אדני לפני אדני לא נשאר בלתי אם גויתינו ואדמתינו: למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו קנה אתנו ואת אדמתנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם: ויקן יוסף את כל אדמת מצרים לפרעה כי מכרו מצרים איש שדהו כי חזק עליהם הרעב ותהי הארץ לפרעה: ואת העם העביר אתו לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו: רק אדמת הכהנים לא קנה כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה על כן לא מכרו את אדמתם: ויאמר יוסף אל העם הן קניתי אתכם היום ואת אדמתכם לפרעה הנה לכם זרע וזרעתם את האדמה: והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה וארבע הידות יהיו לכם לזרעת השדה ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם: ויאמרו החייתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה: ויהי עד היום הזה לחק על אדמת מצרים לפרעה לחמש רק אדמת הכהנים לבדם לא היתה לפרעה: וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד: ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים וארבעים ומאת שנה: ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר לו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים: ושכבתי עם אבתי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך: ויאמר השבעה לי וישבע לו וישתחו ישראל על ראש המטה:

(א) ויבא.

...ומי שיש לו בת ומתה בתו. ואם מת לו בן ומת בתו ...
...ומי שיש לו בת ומתה בתו בפני בתו. ואם מת לו בן ומת ...
...בפני בתו: אם יש לו בת אחרת בעולם ... אם יש לו בת ...
...אחרת בעולם ... [1]: אם מת בן ומת בתו בפני בתו ...
...ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה ...
...בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ...
...ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש ...
...לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ...
...ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה ...
...בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ...
...ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש ...
...לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ...
...ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה ...
...בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ...
...ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש ...
...לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ...
...ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה ...
...בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ...
...ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש ...
...לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ...
...ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה ...
...בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ...
...ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש ...
...לו בת ומתה בתו: ... ומי שיש לו בת ומתה בתו: ...

(1) בת בבא. (2) (מבחוץ?). (3) כפי.

בני בניו. ואת אשר נשבע לנדוד מושבותיו בני ראובן
ובני גד: ואשר נשבע לתת להם בארץ מואב. ולא נדו ראובן
ושמעון ולוי ויהודה ויששכר וזבולון ובנימין: ומנשה
חציו(1) ישבו בארץ מואב: מבני אפרים ומבני נפתלי
ומבני מנשה ומבני גד: כל אלה ישבו בארץ מואב
ובארץ סיחון. ואת ארץ עוג: ואת ארץ סיחון מלך
האמרי ואת ארץ עוג מלך הבשן: ואת כל ארץ
הגלעד ואת כל ארץ הגשורי והמעכתי: וכל הר חרמון
וכל ערבה עד ים הערבה: ואת ארץ הכנעני ואת ארץ
הפלשתי ואת ארץ הגלעד: ואת ארץ הגבורי ואת ארץ
הגשורי: ואת ארץ הלבנון ואת ארץ הגבעלי: ואת כל
ארץ הלבנון: ואת ארץ הגבעלי ואת כל ארץ הגבעלי:
ואת כל ארץ הכנעני. ואת ארץ הגבעלי: ואת ארץ
הגבעלי ואת ארץ הגבעלי: ואת ארץ הגבעלי ואת ארץ
הגבעלי: ואת ארץ הגבעלי ואת ארץ הגבעלי: ואת כל
ארץ הגבעלי ואת ארץ הגבעלי: ואת ארץ הגבעלי ואת
ארץ הגבעלי: ואת ארץ הגבעלי ואת ארץ הגבעלי:
ואת כל ארץ הגבעלי ואת ארץ הגבעלי: ואת ארץ
הגבעלי ואת ארץ הגבעלי: ואת ארץ הגבעלי ואת ארץ
הגבעלי: ואת כל ארץ הגבעלי ואת ארץ הגבעלי:
ואת ארץ הגבעלי ואת ארץ הגבעלי: ואת ארץ הגבעלי
ואת ארץ הגבעלי: ואת כל ארץ הגבעלי ואת ארץ
הגבעלי: ואת ארץ הגבעלי ואת ארץ הגבעלי: ואת
ארץ הגבעלי ואת ארץ הגבעלי: ואת כל ארץ הגבעלי
ואת ארץ הגבעלי: ואת ארץ הגבעלי ואת ארץ הגבעלי:
ואת ארץ הגבעלי ואת ארץ הגבעלי: ואת כל

ולא תהיה לך בהמתך שכולה לא יוולד לך כי אם עקרה תהיה בהמתך ולא תוכל לה כי תזרע את שדך ולא תקצרנו כי אכלו תולעים: כי יהיה בך אביון מאחד אחיך באחד שעריך בארצך אשר ה' אלהיך נתן לך לא תאמץ את לבבך ולא תקפץ את ידך מאחיך האביון: כי פתח תפתח את ידך לו והעבט תעביטנו דיו מחסרו אשר יחסר לו: השמר לך פן יהיה דבר עם לבבך בליעל לאמר קרבה שנת השבע שנת השמטה וקרא עינך באחיך האביון ולא תתן לו ולא יקרא עליך אל ה' והיה בך חטא: נתון תתן לו ולא ירע לבבך בתתך לו כי בגלל הדבר הזה יברכך ה' אלהיך בכל מעשך ובכל משלח ידך: כי לא יחדל אביון מקרב הארץ על כן אנכי מצוך לאמר פתח תפתח את ידך לאחיך לעניך ולאבינך בארצך: כי ימכר לך אחיך העברי או העבריה ועבדך שש שנים ובשנה השביעית תשלחנו חפשי מעמך: וכי תשלחנו חפשי מעמך לא תשלחנו ריקם: הענק תעניק לו מצאנך ומגרנך ומיקבך אשר ברכך ה' אלהיך תתן לו: וזכרת כי עבד היית בארץ מצרים ויפדך ה' אלהיך על כן אנכי מצוך את הדבר הזה היום: והיה כי יאמר אליך לא אצא מעמך כי אהבך ואת ביתך כי טוב עמך: ולקחת את המרצע ונתת באזנו ובדלת והיה לך עבד עולם ואף לאמתך תעשה כן: לא יקשה בעיניך בשלחך אתו חפשי מעמך כי משנה שכר שכיר עבדך היה לך ויברכך ה' אלהיך בכל אשר תעשה: כל הבכור הזכר אשר יולד בבקרך ובצאנך תקדיש לה' אלהיך לא תעבד בבכור שורך ולא תגז בכור צאנך: לפני ה' אלהיך תאכלנו שנה בשנה במקום אשר יבחר ה' אם יהיה בו מום פסח או עור כל מום רע לא תזבחנו לה' אלהיך: בשעריך תאכלנו הטמא והטהור יחדו כצבי וכאיל: רק את דמו לא תאכל על הארץ תשפכנו כמים: לא תוכל לזבח את הפסח באחד שעריך אשר ה' אלהיך נתן לך: כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלהיך לשכן שמו שם תזבח את הפסח בערב כבא השמש מועד צאתך ממצרים: ובשלת ואכלת במקום אשר יבחר ה' אלהיך בו ופנית בבקר והלכת לאהליך: ששת ימים תאכל מצות וביום השביעי עצרת לה' אלהיך לא תעשה מלאכה: שבעת שבעות תספר לך החל חרמש בקמה תחל לספר שבעת שבעות: ועשית חג שבעות לה' אלהיך מספר נדבת ידך אשר תתן כאשר יברכך ה' אלהיך: ושמחת לפני ה' אלהיך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי אשר בשעריך והגר והיתום והאלמנה אשר בקרבך במקום אשר יבחר ה' אלהיך לשכן שמו שם: וזכרת כי עבד היית במצרים ושמרת ועשית את החקים האלה: חג הסכות תעשה לך שבעת ימים באספך מגרנך ומיקבך: ושמחת בחגך אתה ובנך ובתך ועבדך ואמתך והלוי והגר והיתום והאלמנה אשר בשעריך: שבעת ימים תחג לה' אלהיך במקום אשר יבחר ה' אלהיך כי יברכך ה' אלהיך בכל תבואתך ובכל מעשה ידיך והיית אך שמח: שלש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלהיך במקום אשר יבחר בחג המצות ובחג השבעות ובחג הסכות ולא יראה את פני ה' ריקם: איש כמתנת ידו כברכת ה' אלהיך אשר נתן לך: שפטים ושטרים תתן לך בכל שעריך אשר ה' אלהיך נתן לך לשבטיך ושפטו את העם משפט צדק: לא תטה משפט לא תכיר פנים ולא תקח שחד כי השחד יעור עיני חכמים ויסלף דברי צדיקים: צדק צדק תרדף למען תחיה וירשת את הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך: לא תטע לך אשרה כל עץ אצל מזבח ה' אלהיך אשר תעשה לך: ולא תקים לך מצבה אשר שנא ה' אלהיך: לא תזבח לה' אלהיך שור ושה אשר יהיה בו מום כל דבר רע כי תועבת ה' אלהיך הוא: כי ימצא בקרבך באחד שעריך אשר ה' אלהיך נתן לך איש או אשה אשר יעשה את הרע בעיני ה' אלהיך לעבר בריתו: וילך ויעבד אלהים אחרים וישתחו להם ולשמש או לירח או לכל צבא השמים אשר לא צויתי: והגד לך ושמעת ודרשת היטב והנה אמת נכון הדבר נעשתה התועבה הזאת בישראל: והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההוא אשר עשו את הדבר הרע הזה אל שעריך את האיש או את האשה ורגמתם באבנים ומתו: על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת לא יומת על פי עד אחד: יד העדים תהיה בו בראשונה להמיתו ויד כל העם באחרונה ובערת הרע מקרבך: כי יפלא ממך דבר למשפט בין דם לדם בין דין לדין ובין נגע לנגע דברי ריבת בשעריך וקמת ועלית אל המקום אשר יבחר ה' אלהיך בו: ובאת אל הכהנים הלוים ואל השפט אשר יהיה בימים ההם ודרשת והגידו לך את דבר המשפט: ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא אשר יבחר ה' ושמרת לעשות ככל אשר יורוך: על פי התורה אשר יורוך ועל המשפט אשר יאמרו לך תעשה לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל: והאיש אשר יעשה בזדון ולא ישמע אל הכהן העמד לשרת שם את ה' אלהיך או אל השפט ומת האיש ההוא ובערת הרע מישראל: וכל העם ישמעו ויראו ולא יזידון עוד: כי תבא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך וירשתה וישבת בה ואמרת אשימה עלי מלך ככל הגוים אשר סביבותי: שום תשים עליך מלך אשר יבחר ה' אלהיך בו מקרב אחיך תשים עליך מלך לא תוכל לתת עליך איש נכרי אשר לא אחיך הוא: רק לא ירבה לו סוסים ולא ישיב את העם מצרימה למען הרבות סוס וה' אמר לכם לא תספון עוד לשוב בדרך הזה עוד: ולא ירבה לו נשים ולא יסור לבבו וכסף וזהב לא ירבה לו לו: והיה כשבתו על כסא ממלכתו וכתב לו את משנה התורה הזאת על ספר מלפני הכהנים הלוים: והיתה עמו וקרא בו כל ימי חייו למען ילמד ליראה את ה' אלהיו לשמר את כל דברי התורה הזאת ואת החקים האלה לעשתם: לבלתי רום לבבו מאחיו ולבלתי סור מן המצוה ימין ושמאל למען יאריך ימים על ממלכתו הוא ובניו בקרב ישראל: הכהנים הלוים כל שבט לוי לא יהיה חלק ונחלה עם ישראל אשי ה' ונחלתו יאכלון: ונחלה לא יהיה לו בקרב אחיו ה' הוא נחלתו כאשר דבר לו: וזה יהיה משפט הכהנים מאת העם מאת זבחי הזבח אם שור אם שה ונתן לכהן הזרוע והלחיים והקבה: ראשית דגנך תירשך ויצהרך וראשית גז צאנך תתן לו: כי בו בחר ה' אלהיך מכל שבטיך לעמד לשרת בשם הוא ובניו כל הימים: וכי יבא הלוי מאחד שעריך מכל ישראל אשר הוא גר שם ובא בכל אות נפשו אל המקום אשר יבחר ה': ושרת בשם אלהיו ככל אחיו הלוים העמדים שם לפני ה': חלק כחלק יאכלו לבד ממכריו על האבות: כי תבא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך לא תלמד לעשות כתועבות הגוים ההם: לא ימצא בך מעביר בנו ובתו באש קוסם קסמים מעונן ומנחש ומכשף: וחבר חבר ושאל אוב וידעני ודרש אל המתים: כי תועבת ה' כל עשה אלה ובגלל התועבות האלה ה' אלהיך מוריש אותם מפניך: תמים תהיה עם ה' אלהיך: כי הגוים האלה אשר אתה יורש אותם אל מעננים ואל קסמים ישמע ואתה לא כן נתן לך ה' אלהיך: נביא מקרבך מאחיך כמני יקים לך ה' אלהיך אליו תשמעון: ככל אשר שאלת מעם ה' אלהיך בחרב בהקהל לאמר לא אוסף לשמע את קול ה' אלהי ואת האש הגדלה הזאת לא אראה עוד ולא אמות: ויאמר ה' אלי היטיבו אשר דברו: נביא אקים להם מקרב אחיהם כמוך ונתתי דברי בפיו ודבר אליהם את כל אשר אצוה אתו: והיה האיש אשר לא ישמע אל דברי אשר ידבר בשמי אנכי אדרש מעמו: אך הנביא אשר יזיד לדבר דבר בשמי אשר לא צויתיו לדבר ואשר ידבר בשם אלהים אחרים ומת הנביא ההוא: וכי תאמר בלבבך איכה נדע את הדבר אשר לא דברו ה': אשר ידבר הנביא בשם ה' ולא יהיה הדבר ולא יבא הוא הדבר אשר לא דברו ה' בזדון דברו הנביא לא תגור ממנו: כי תבא אל הארץ אשר ה' אלהיך נתן לך ולקחת את ערי הגוים אשר ה' אלהיך נתן לך ולקחת את ערי הגוים אשר ה' אלהיך נתן לך ולקחת את ערי הגוים

ڤَهَبٌ ڤِڤَّةٌ: مَيْسِهٌ ڤَڤِهَبٌ ڤَهَبٌ: ڤِعَهَبٌ ڤِڤَّةٌ: ڤَهَبٌ
ڤَهَبٌ: مَڤِيهَبٌ مَيْهَبٌ: مَيْهَبٌ ڤَيْهَبٌ. ڤَهَبٌ ڤَهَّةٌ
ڤِكَهَّةٌ: ڤَهَّةٌ ڤِكَهَّةٌ مَهَّةٌ ڤِهَبٌ مَيْهَبٌ ڤَهَبٌ
ڤِيَهَبٌ ڤِڤِيَّةٌ: ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ.
ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ: ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ
ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ. ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ
ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ
ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ
ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ
ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ
ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ
ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ
ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ
ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ
ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ
ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ ڤِهَبٌ

ומצה שהיה בדבר הפסח: לפי שהיה הפסח נאכל על השובע ועל הרעבתנות ועל השכרות, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה האחרונה שיהא הרעב בה ולא השובע ולא השכור. ומצה שהיה בדבר המצה: לפי שהיה המצה נאכל על הלחם שהוא מזון לכל אדם, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה שהיא מזון לכל אדם. ומה היה בדבר המצה: לפי שהיה המצה נאכל על הלחם שהוא מזון לכל אדם, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה שהיא מזון לכל אדם. ומה היה בדבר הפסח: לפי שהיה הפסח נאכל על השובע ועל הרעבתנות ועל השכרות, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה האחרונה שיהא הרעב בה ולא השובע ולא השכור. ומצה שהיה בדבר המצה: לפי שהיה המצה נאכל על הלחם שהוא מזון לכל אדם, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה שהיא מזון לכל אדם. ומה היה בדבר הפסח: לפי שהיה הפסח נאכל על השובע ועל הרעבתנות ועל השכרות, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה האחרונה שיהא הרעב בה ולא השובע ולא השכור. ומצה שהיה בדבר המצה: לפי שהיה המצה נאכל על הלחם שהוא מזון לכל אדם, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה שהיא מזון לכל אדם. ומה היה בדבר הפסח: לפי שהיה הפסח נאכל על השובע ועל הרעבתנות ועל השכרות, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה האחרונה שיהא הרעב בה ולא השובע ולא השכור. ומצה שהיה בדבר המצה: לפי שהיה המצה נאכל על הלחם שהוא מזון לכל אדם, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה שהיא מזון לכל אדם. ומה היה בדבר הפסח: לפי שהיה הפסח נאכל על השובע ועל הרעבתנות ועל השכרות, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה האחרונה שיהא הרעב בה ולא השובע ולא השכור. ומצה שהיה בדבר המצה: לפי שהיה המצה נאכל על הלחם שהוא מזון לכל אדם, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה שהיא מזון לכל אדם. ומה היה בדבר הפסח: לפי שהיה הפסח נאכל על השובע ועל הרעבתנות ועל השכרות, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה האחרונה שיהא הרעב בה ולא השובע ולא השכור. ומצה שהיה בדבר המצה: לפי שהיה המצה נאכל על הלחם שהוא מזון לכל אדם, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה שהיא מזון לכל אדם. ומה היה בדבר הפסח: לפי שהיה הפסח נאכל על השובע ועל הרעבתנות ועל השכרות, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה האחרונה שיהא הרעב בה ולא השובע ולא השכור. ומצה שהיה בדבר המצה: לפי שהיה המצה נאכל על הלחם שהוא מזון לכל אדם, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה שהיא מזון לכל אדם. ומה היה בדבר הפסח: לפי שהיה הפסח נאכל על השובע ועל הרעבתנות ועל השכרות, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה האחרונה שיהא הרעב בה ולא השובע ולא השכור. ומצה שהיה בדבר המצה: לפי שהיה המצה נאכל על הלחם שהוא מזון לכל אדם, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה שהיא מזון לכל אדם. ומה היה בדבר הפסח: לפי שהיה הפסח נאכל על השובע ועל הרעבתנות ועל השכרות, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה האחרונה שיהא הרעב בה ולא השובע ולא השכור. ומצה שהיה בדבר המצה: לפי שהיה המצה נאכל על הלחם שהוא מזון לכל אדם, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה שהיא מזון לכל אדם. ומה היה בדבר הפסח: לפי שהיה הפסח נאכל על השובע ועל הרעבתנות ועל השכרות, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה האחרונה שיהא הרעב בה ולא השובע ולא השכור. ומצה שהיה בדבר המצה: לפי שהיה המצה נאכל על הלחם שהוא מזון לכל אדם, לפיכך נצטוה עליו שיהא נאכל על הסעודה שהיא מזון לכל אדם.

(1) כך הוא. (2) ואולי.

אַזעלכע פֿראגעס: וואָס איז אַ קינד אַ סימן? וואָס איז
דאָס דאָ? וואָס איז דאָס? וואָס איז דאָס? וואָס
איז דאָס

413 هَدَى شَاهِ مَهْدَا مَهْدَا مَهْدَا

ולא היה לו מנוחה. ויהי בלילה ההוא ויקח את אשתו ואת שתי נשיו ואת שתי שפחותיו ויעבר את מעבר יבק: ויהי כהעלותו את כל אשר לו מעבר לנחל ויעמד לבדו ויאבק איש עמו עד עלות השחר: ויאמר שלחני כי עלה השחר ויאמר לא אשלחך כי אם ברכתני: ויאמר אליו מה שמך ויאמר יעקב: ויאמר לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלהים ועם אנשים ותוכל: ויאמר יעקב הגידה נא שמך ויאמר למה זה תשאל לשמי ויברך אתו שם: ויקרא יעקב שם המקום פניאל כי ראיתי אלהים פנים אל פנים ותנצל נפשי: ויזרח לו השמש כאשר עבר את פנואל והוא צלע על ירכו: על כן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה אשר על כף הירך עד היום הזה כי נגע באיש ביר הירך בגיד הנשה: ויעקב נסע סכותה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכות על כן קרא שם המקום סכות: ויבא יעקב שלם עיר שכם אשר בארץ כנען בבאו מפדן ארם ויחן את פני העיר: ויקן את חלקת השדה אשר נטה שם אהלו מיד בני חמור אבי שכם במאה קשיטה: ויצב שם מזבח ויקרא לו אל אלהי ישראל:

(1) ראה בכוזרי ח, 402. (2) בכתב יד: ואת שתי שפחותיו. (3) כך הוא בכתב יד: ואת גיד הנשה. (4) בראשית.

ܐ ܒܗ ܒܫܒܬܐ ܕܐܬܐ ܠܡܐ ܡܠܟܐ: ܒܠܐ ܕܐܝ ܡܠܟܐ
ܕܒܝܬ ܐܝܬ ܠܗ ܒܪ ܡܢ ܒܝܬ ܐܒܗ ܐ ܕܐ ܒܪ ܐ[1] ܕܒܪ ܐ:
ܐܡܪ ܠܗ: ܡܢ ܕܐ ܐܢ ܒܪ ܐ ܒܗ ܒܝܬ ܐܒܗ ܐ ܕܐ ܒܪ ܐ
ܐ ܒܗ ܕܝܫܒ ܒܝܬ ܡܠܟܐ ܟܕ ܐܬܐ ܒܟ ܒܪܟܐ. ܐ ܒܗ
ܒܪ ܐ ܕܐ ܒܝ ܐ ܒܪ ܐ ܕܐ ܐ ܒܗ ܒܪ ܐ ܕܐ ܐ ܒܗ ܒܪ ܐ ܕܐ ܐ ܒܗ
ܒܪ ܐ ܕܐ ܐ ܒܗ

לבלתי: עשות כדבר הזה לעיני כל העם: ויהי כאשר כלה שלמה לבנות את בית יהוה ואת בית המלך ואת כל חשק שלמה אשר חפץ לעשות: ויראה יהוה אל שלמה פעם שנית כאשר נראה אליו בגבעון: ויאמר יהוה אליו שמעתי את תפלתך ואת תחנתך אשר התחננת לפני הקדשתי את הבית הזה אשר בנית לשום שמי שם עד עולם והיו עיני ולבי שם כל הימים: ואתה אם תלך לפני כאשר הלך דויד אביך בתם לבב וביושר לעשות ככל אשר צויתיך וחקי ומשפטי תשמר: והקמתי את כסא ממלכתך על ישראל לעולם כאשר דברתי אל דויד אביך לאמר לא יכרת לך איש מעל כסא ישראל: ואם שוב תשובון אתם ובניכם מאחרי ולא תשמרו מצותי חקותי אשר נתתי לפניכם והלכתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחויתם להם: והכרתי את ישראל מעל פני האדמה אשר נתתי להם ואת הבית אשר הקדשתי לשמי אשר אשלח מעל פני והיה ישראל למשל ולשנינה בכל העמים: והבית הזה היה עליון כל עובר עליו ישם ושרק ואמרו על מה עשה יהוה ככה לארץ הזאת ולבית הזה: ואמרו על אשר עזבו את יהוה אלהיהם אשר הוציא את אבותם מארץ מצרים ויחזיקו באלהים אחרים וישתחוו להם ויעבדום על כן הביא יהוה עליהם את כל הרעה הזאת: ויהי מקץ עשרים שנה אשר בנה שלמה את שני הבתים: את בית יהוה ואת בית המלך וכל חשק שלמה אשר חפץ עשות: גם חירם מלך צר נשא לשלמה את חירם ערי הגליל ויתן אותם לשלמה: ויאמר שלמה לחירם מה הערים האלה אשר נתת לי אחי ויקרא להם ארץ כבול עד היום הזה: וישלח חירם אל המלך מאה ועשרים ככר זהב: ויהי כל הזהב אשר עלה לשלמה בשנה אחת ששים ושש מאות ככר זהב: מלבד אשר היה לו מאנשי הרכלים ומסחר הסחרים וכל מלכי הערב ופחות הארץ: ויעש המלך שלמה מאתים מגנים זהב שחוט ששים שקלים זהב יזהב על המגן האחד: ושלש מאות תריסים זהב שחוט שלש מנים זהב יתן על התריס האחד ויתנם המלך בית יער הלבנון: ויעש המלך כסא גדול שן ויצפהו זהב מובחר: ושש מעלות לכסא וחבי הכסא עגל בראשו ושתי ידות לזה ושתי ידות לזה עמדים אצל הידות ושני אריות עמדים אצל העמדים: ושנים עשר אריות עמדים שם על ששת המעלות מזה ומזה לא נעשה כן לכל ממלכות: וכל כלי משקה המלך שלמה זהב וכל כלי בית יער הלבנון זהב סגור אין כסף לא נחשב בימי שלמה למאומה: כי אניות למלך הלכות תרשיש עם אניות חירם אחת לשלש שנים תבוא אניות תרשיש נשאות זהב וכסף שן וקופים ותכיים: וגדל המלך שלמה מכל מלכי הארץ לעשר ולחכמה: וכל הארץ מבקשים את פני שלמה לשמוע את חכמתו אשר נתן האלהים בלבו: והמה מביאים איש מנחתו כלי כסף וכלי זהב ושמלות נשק ובשמים סוס ופרדים דבר שנה בשנה: ויקבץ שלמה רכב ופרשים ויהי לו אלף וארבע מאות רכב ושנים עשר אלף פרשים ויניחם בערי הרכב ועם המלך בירושלם: ויתן המלך את הכסף בירושלם כאבנים ואת הארזים נתן כשקמים אשר בשפלה לרב: ויהי מוצאי הסוסים לשלמה ממצרים וסחר המלך קוה לקחו סחר בקוה במחיר: ועלה ויצא מרכבה ממצרים בשש מאות כסף וסוס במאה וחמשים וכן לכל מלכי החתים וארם יוציאו בידם: ויבן שלמה בית לשם יהוה ובית למלכותו שלש עשרה שנה: ויכלו את כל מלאכתו אשר עשה

ڪتاب صلوٰة الجمعة والعيدين

جمعي جي نماز ۽ عيدين جي نماز جو بيان

جمعي جي نماز فرض آهي ۽ ان جي فرض هجڻ جو ثبوت قرآن ۽ حديث ۽ اجماع امت سان آهي. قرآن ۾ الله تعالى فرمايو آهي ته اي ايمان وارو جڏهن جمعي جي ڏينهن نماز لاءِ سڏ ڪيو وڃي ته الله جي ذڪر ڏانهن هلو ۽ خريد وڪرو ڇڏي ڏيو. حديث ۾ آهي ته جمعي جي نماز هر مسلمان تي واجب آهي پر پنج قسم جا ماڻهو ان کان مستثنيٰ آهن. هڪ غلام ٻيو عورت ٽيون ٻار چوٿون بيمار پنجون مسافر. ۽ اجماع امت سان به جمعي جي نماز فرض آهي. جمعي جي نماز جي فرضيت جي شرط ۽ صحت جي شرط ۽ واجب هجڻ جي شرط ۽ مستحب هجڻ جي شرط ۽ مڪروهه هجڻ جي شرط ۽ مباح هجڻ جي شرط ۽ حرام هجڻ جي شرط سڀ ظهر جي نماز جهڙيون آهن. فرق صرف ايترو آهي ته جمعي جي نماز جي صحت جي شرط ۾ مصر جي شرط به آهي ۽ مصر جي شرط جو بيان هيٺ ڏجي ٿو. مصر جي شرط جا ٻه قسم آهن هڪ ته اهو جو ان جي صحت جي شرط ۾ داخل آهي ۽ ٻيو اهو جو ان جي واجب هجڻ جي شرط ۾ داخل آهي. پهرين قسم

כשמצניע. ומשיג הוא שכתב כן ר' יהושע בן קרחה: אין
מלוקטין: שהרי אינו דומה לקוץ: כך הקוץ אינו מכוון
לכך כלל. אבל הכא מכוון הוא לכך: שכל כך למה
הוא טורח בו ומצניעו אם (משכיל[2]?) אינו מכוון לכך:
שמא יבוא אחר ויטלנו: ואם יבוא הוא ליטלו לאחר
שהצניעו אין זה מלקט. לפי שאין דעתו עליו: ר' יוסי
אומר: אם מתכוין הוא לכך הרי זה מלקט. ואם לאו
אינו מלקט: ר' יוסי אומר משום ר' יהודה: אם
הניחו בשדה ונתכוין לחזור ולטלו הרי זה מלקט:

משנה ט. הרואה את חבירו שהיה מלקט בשדה
ואמר לו: תן לי ממה שבידך: אם נתן לו מעט
ואמר לו: כל שבידי נתון לך: הרי זה מלקט. ואם
לאו אינו מלקט: ר' יוסי אומר: אם נתן לו מעט
ואמר לו: כל שבידי נתון לך: הרי זה מלקט. ואם
לאו אינו מלקט: ר' יוסי אומר משום ר' יהודה: אם
הניחו בשדה ונתכוין לחזור ולטלו הרי זה מלקט:

(1) מתכוין. (2) מסכין.

ܟܠ ܡܕܡ ܕܐܝܬ ܒܗ ܢܫܡܐ ܘܒܥܐ ܠܡܫܒܚ ܠܗ ܘܠܡܪܘܡܡ ܠܥܠܡܝ ܥܠܡܝܢ ܐܡܝܢ ܘܐܡܝܢ: ܐܡܝܢ ܗܘ ܕܢܫܒܚ ܠܗ ܟܠ ܒܪܝܬܐ ܕܫܡܝܐ ܘܕܐܪܥܐ ܘܕܝܡܐ ܘܟܠ ܕܒܗܝܢ ܐܡܪ ܗܟܝܠ ܕܟܠ ܡܕ ܕܐܝܬ ܒܗ ܢܫܡܐ ܢܫܒܚ ܠܐܠܗܐ ܕܟܠ ܒܪܝܬܐ ܘܠܐ ܢܫܬܟܚ ܠܗ ܠܐ ܒܫܡܝܐ ܘܠܐ ܒܐܪܥܐ ܘܠܐ ܒܝܡܐ ܘܠܐ ܒܬܚܘܡ ܡܢ ܟܠ ܕܒܪܝܬ ܒܪܝܬܐ ܕܒܝܕܗ ܐܝܬ ܢܫܡܬܐ ܕܚܝܐ ܘܩܝܡܐ ܗܘ ܕ

ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵙⵉⵖ ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵏⵜⵜⴰ ⵎⵔⵔ ⵜⵙⵙⵓⵔⵜ. ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵙⵉⵖ ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵏⵜⵜⴰ ⵎⵔⵔ ⵜⵙⵙⵓⵔⵜ: ⵎⵔⵔ ⵜⵙⵙⵓⵔⵜ ⵏⵜⵜⴰ ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵙⵉⵖ ⵜⵜⵓⵔⵉ. ⵏⵜⵜⴰ ⵎⵔⵔ ⵜⵙⵙⵓⵔⵜ ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵙⵉⵖ ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵏⵜⵜⴰ ⵎⵔⵔ ⵜⵙⵙⵓⵔⵜ: ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵙⵉⵖ ⵜⵜⵓⵔⵉ ⵏⵜⵜⴰ ⵎⵔⵔ ⵜⵙⵙⵓⵔⵜ.

מזוזה: אין כותבין אותה אשורית אלא כתב עזרא. ואין
כותבין אותה על הנייר ולא על הקלף אלא על העור
מן הבהמה הטהורה הכשרה לתפילין. ואין כותבין
אותה אלא סופר מומחה לשמה. ואין מקבלין שכר
על המזוזה אלא כדי שיכתוב לו אחרת. ואין כותבין
אותה אלא בדיו שחור. ואין כותבין אותה אלא על
גבי שני פתחים שבבית. ואין כותבין אותה אלא
על גבי פתחים שהבית קבוע עליהן. ואין כותבין
אותה אלא על גבי פתחים שיש בהן מזוזה. ואין
כותבין אותה אלא על גבי פתחים שיש בהן שלשה
טפחים. ואין כותבין אותה אלא על גבי פתחים
שיש בהן ארבעה טפחים. ואין כותבין אותה אלא
על גבי פתחים שיש בהן רוחב ארבעה טפחים.
ואין כותבין אותה אלא על גבי פתחים שיש בהן
גובה עשרה טפחים. ואין כותבין אותה אלא על
גבי פתחים שיש בהן רוחב ארבעה טפחים. ואין
כותבין אותה אלא על גבי פתחים שיש בהן גובה
עשרה טפחים. ואין כותבין אותה אלא על גבי
פתחים שיש בהן שלשה טפחים. ואין כותבין אותה
אלא על גבי פתחים שיש בהן ארבעה טפחים.

הלמה ויהאבה. הי הם הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל
ינלל: ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל
ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה
ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה
ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה
ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה
ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה
ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה
ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה
ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה
ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה
ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה ינלל הלה

ڪري ڪنهن کي ڏيڻ ۽ ڪنهن کان وٺڻ جو ڪم ڪيو ويو. ۽ ڪنهن
جي ڪهڙي ڪهاڻي ڪٿي ڪيئن ڪئي ويئي؟ اهڙي ڳالهه ۾
ڪهڙي ڪهڙي ڳالهه جو ڪهڙي ڪهڙي ڳالهه سان ڪهڙو
تعلق هو؟ ۽ ڪهڙي ڪهڙي ڳالهه جو ڪهڙي ڪهڙي ڳالهه
سان ڪهڙو واسطو هو. ۽ ڪهڙي ڪهڙي ڳالهه جي ڪهڙي
ڪهڙي ڳالهه سان ڪهڙي ڪهڙي ڳالهه جي ڪهڙي ڪهڙي
ڳالهه سان ڪهڙي ڪهڙي ڳالهه جي ڪهڙي ڪهڙي ڳالهه
(ڪهڙي ڪهڙي ڳالهه[1]؟). ۽ ڪهڙي ڪهڙي ڳالهه جي ڪهڙي ڳالهه[2]
جهڙي ڪهڙي ڳالهه جي ڪهڙي ڳالهه جي ڪهڙي ڳالهه
ڪ

ཤེས་ཀྱི་ཡིན། ཁོ་ཚོ་ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཡིག་ཆ་ཚང་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ཡིན། ཁོ་ཚོ་ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཡིག་ཆ་ཚང་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ཡིན། ཁོ་ཚོ་ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཡིག་ཆ་ཚང་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ཡིན། ཁོ་ཚོ་ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཡིག་ཆ་ཚང་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ཡིན། ཁོ་ཚོ་ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཡིག་ཆ་ཚང་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ཡིན། ཁོ་ཚོ་ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཡིག་ཆ་ཚང་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ཡིན། ཁོ་ཚོ་ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཡིག་ཆ་ཚང་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ཡིན། ཁོ་ཚོ་ཡང་ཁྱོད་ཀྱི་ཡིག་ཆ་ཚང་བ་ཞིག་ཡོད་པ་ཡིན།

...ئەوەندە ئەڵێن کە ئەو ژنە بەڕاستی ئەوەندە جوانە کە ئەو پیاوە ئەوەندە ئەڵێن. ئەو ژنە

ڪتابن[1]: جي ڪوڙ جو ڪتابن[2] ٿيڻ ۽ ڪتابن جي ڪوڙ جو ڪتابن ٿيڻ. ۽ ڪتابن ٿيڻ:

ཡིད་ཀྱི་ཁ་དོག་ཏེ་ཇི་སྲིད་ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཁྱོད་
ཀྱིས་ཤེས་ཤིང་། ཁྱོད་ཀྱི་སྐུ་ཡི་ཁ་དོག་ཅིག་ཅུང་
ཟད་ཙམ་ཡང་ཐ་དད་པ་ཡོད་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་
ཟེར་ཏེ། ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤེས་ཤིང་།
ཁྱོད་ཀྱི་སྐུ་ཡི་ཁ་དོག་ཅིག་ཅུང་ཟད་ཙམ་ཡང་ཐ་
དད་པ་ཡོད་པ་ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་ཏེ། ཐུགས་རྗེ་
ཆེན་པོ་ཁྱོད་ཀྱིས་ཤེས་ཤིང་། ཁྱོད་ཀྱི་སྐུ་ཡི་ཁ་
དོག་ཅིག་ཅུང་ཟད་ཙམ་ཡང་ཐ་དད་པ་ཡོད་པ་
ཡིན་ནོ། ཞེས་ཟེར་ཏེ། ཐུགས་རྗེ་ཆེན་པོ་ཁྱོད་
ཀྱིས་ཤེས་ཤིང་། ཁྱོད་ཀྱི་སྐུ་ཡི་ཁ་དོག་ཅིག་
ཅུང་

428 ڪَرَ ڪِتابَ ڪَنَ ڪَنَ ڪَن

ئەگەر ئەو ناوانە بە ئەلف دەست پێ بکەن. ئەوا ئەلفەکە دەگۆڕێ بە ئەی: ئەی ئەحمەد: ئەی ئەمین. ئەی ئەلی[1] ئەگەر: ئە بە ئێ دەگۆڕێ: ئەحمەد ئەمین. ئەی ئەلی: ئە بە ئێ دەگۆڕێ: ئەگەر ئەو ناوانە بە ئەلف دەست پێ بکەن: ئەوا ئەلفەکە دەگۆڕێ بە ئەی: ئەی ئەحمەد: ئەی ئەمین. ئەی ئەلی:

ויהי בשמעו את דברי בלעם בן בעור[1] ויחר אפו ויכה כפיו ויאמר אל בלעם הנה קראתיך לקלל את אויבי ואתה ברכת ברכה שלישית ולא עוד אלא שאתה מתנבא שלשה נסים שעתידין לעשות לישראל ואני מבקש לברחך ממקומך ולשלחך אל מקומך ואמרתי אכבדך כבוד גדול ואתה חסרתני כבוד גדול שהיה לך לבא אלי ברגלים ואתה בא אלי בחמור ועתה אם לא מנעך ה' מכבודי לא היה לך לבא אלי בחמור אלא ברגלים

ن تيدق ڤرچاي دڤنوكڽ دڤلكڽ : ماڤ اونتوق دصدق دڤاڠ
ڤنتا : ڤڤنصفكن دڤكسا.

ماصلكن دڤچ ڤنچوڤ ڤدر ڤڤتڠ ڤرسوءال ماڤ
دڤاڠ : ڤڤنصفكن دڤنڤ دڤ لوم دچ ڤنتا دڤ
ڤڤنڽاكن دڤڽدكن : مڤه ڤدر ڤڤتڠ دڤنڤ دڤ
ڤدرچاي دڤلكڽ دصدق ڤدر ڤڤتڠ ڤرسوءال
ڤدرچاي دڤلكڽ دصدق ڤدر ڤڤتڠ ڤرسوءال
دڤنڤ. ماڤ دڤلكڽ ڤرسوءال دڤنڤ ڤدر ڤڤتڠ

(١) (وجهه؟).

وَهُوَ الَّذِي يُرْسِلُ الرِّيَاحَ بُشْرًا بَيْنَ يَدَيْ رَحْمَتِهِ حَتَّىٰ إِذَا أَقَلَّتْ سَحَابًا ثِقَالًا سُقْنَاهُ لِبَلَدٍ مَيِّتٍ فَأَنْزَلْنَا بِهِ الْمَاءَ فَأَخْرَجْنَا بِهِ مِن كُلِّ الثَّمَرَاتِ كَذَٰلِكَ نُخْرِجُ الْمَوْتَىٰ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ. وَالْبَلَدُ الطَّيِّبُ يَخْرُجُ نَبَاتُهُ بِإِذْنِ رَبِّهِ وَالَّذِي خَبُثَ لَا يَخْرُجُ إِلَّا نَكِدًا كَذَٰلِكَ نُصَرِّفُ الْآيَاتِ لِقَوْمٍ يَشْكُ

ויהי בשנת שלש עשרה לשלמה ויכל שלמה את כל מלאכתו אשר חשק שלמה לעשות בגבעון ובירושלם ועל חומות ירושלם סביב ובית המלך ובית הבירה ולכל חפץ אשר היה לו לעשות: וירא יהוה אל שלמה בפעם השנית כאשר נראה אליו בגבעון: ויאמר יהוה אליו שמעתי את תפלתך ואת תחנתך אשר התחננת לפני הקדשתי את הבית הזה אשר בנית לשום שמי שם עד עולם והיו עיני ולבי שם כל הימים: ואתה אם תלך לפני כאשר הלך דוד אביך בתם לבב וביושר לעשות ככל אשר צויתיך חקי ומשפטי תשמר: והקמתי את כסא ממלכתך על ישראל לעולם כאשר דברתי לדוד אביך לאמר לא יכרת לך איש מעל כסא ישראל: ואם שוב תשובון אתם ובניכם מאחרי ולא תשמרו מצותי חקותי אשר נתתי לפניכם והלכתם ועבדתם אלהים אחרים והשתחויתם להם: והכרתי את ישראל מעל פני האדמה אשר נתתי להם ואת הבית אשר הקדשתי לשמי אשר אשלח מעל פני והיה ישראל למשל ולשנינה בכל העמים: והבית הזה היה עליון כל עובר עליו ישם ושרק ואמרו על מה עשה יהוה ככה לארץ הזאת ולבית הזה: ואמרו על אשר עזבו את יהוה אלהיהם אשר הוציא את אבותם מארץ מצרים ויחזיקו באלהים אחרים וישתחוו להם ויעבדום על כן הביא יהוה עליהם את כל הרעה הזאת: ויהי מקץ עשרים שנה אשר בנה שלמה את שני הבתים: חירם מלך צר נתן לשלמה את חירם ערי הגליל ויבא חירם מצור לראות את הערים אשר נתן לו שלמה ולא ישרו בעיניו: ויאמר מה הערים האלה אשר נתתה לי אחי ויקרא להם ארץ כבול עד היום הזה: וישלח חירם למלך ק׳ ושלמה ק׳ מאה ועשרים ככר זהב: וזאת הסבת המס אשר העלה המלך שלמה לבנות את בית יהוה ואת ביתו ואת מלוא ואת חומת ירושלם ואת חצור ואת מגדו ואת גזר: פרעה מלך מצרים עלה ויתפש את גזר וישרפה באש והכנעני הישב בעיר הפרזי החוי והיבוסי: ויבן את גזר ואת בית חורון התחתון: ואת בעלת ואת תדמור במדבר בארץ: וכל ערי המסכנות אשר היו לשלמה וערי המרכבות וערי הפרשים וכל חשק שלמה אשר חשק לבנות בירושלם ובלבנון ובכל ארץ ממשלתו: כל העם הנותר מן האמרי החתי הפרזי החוי והיבוסי אשר לא מבני ישראל המה: בניהם אשר נותרו אחריהם בארץ אשר לא יכלו בני ישראל החרים אותם ויעל שלמה מס עבד עד היום הזה: ומבני ישראל לא נתן שלמה עבדים למלאכתו כי המה אנשי מלחמה המה ועבדיו שריו ושלשיו ושריו על רכבו ופרשיו: אלה שרי הנצבים אשר על המלאכה לשלמה חמשים ומאתים הרדים בעם העשים במלאכה: ואת בת פרעה העלה משיר דויד לביתה אשר בנה לה אז מלא את הקרי

ואמר לו: הנה אתה מודה שהיה לו מלך ומושל. ואם כן, אין ספק שהיה לו עם שיהיה מושל עליו. ואם כן, אין ספק שהיה לו ארץ שיהיה מושל עליה. ואם כן, אין ספק שהיה לו בית שיהיה מושל בו. ואם כן, אין ספק שהיה לו אוצר שיהיה מושל בו. ואם כן, אין ספק שהיה לו ש

לְפִיכָךְ נִקְרָא שְׁמוֹ כֵּן אַבְרָם: וְכֵיוָן שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ אַבְרָם נִכְנַס לְתוֹכוֹ
אֵימָה וְיִרְאָה גְּדוֹלָה וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן
וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? אֵיכָה אֶפְשָׁר
שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן?
וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אוֹי לִי מַה אֶעֱשֶׂה לִי. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
לְאַבְרָם: אַבְרָם אַל תִּירָא לֹא בַּיִת וְלֹא בֵּן אֶלָּא בַּיִת וּבֵן: וְכֵיוָן שֶׁנִּקְרָא
שְׁמוֹ אַבְרָהָם נִכְנַס לְתוֹכוֹ אֵימָה וְיִרְאָה גְּדוֹלָה וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר:
אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת
וְאֵין לִי בֵּן? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר
שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אוֹי לִי מַה אֶעֱשֶׂה לִי.
אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְאַבְרָהָם: אַבְרָהָם אַל תִּירָא לֹא בַּיִת וְלֹא
בֵּן אֶלָּא בַּיִת וּבֵן: וְכֵיוָן שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ אַבְרָהָם נִכְנַס לְתוֹכוֹ אֵימָה
וְיִרְאָה גְּדוֹלָה וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי
בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה
לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? וְהָיָה
מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אוֹי לִי מַה אֶעֱשֶׂה לִי. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
לְאַבְרָהָם: אַבְרָהָם אַל תִּירָא לֹא בַּיִת וְלֹא בֵּן אֶלָּא בַּיִת וּבֵן: וְכֵיוָן
שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ אַבְרָהָם נִכְנַס לְתוֹכוֹ אֵימָה וְיִרְאָה גְּדוֹלָה וְהָיָה מִתְיָרֵא
וְאוֹמֵר: אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה
לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה
אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אוֹי לִי מַה
אֶעֱשֶׂה לִי. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְאַבְרָהָם: אַבְרָהָם אַל תִּירָא
לֹא בַּיִת וְלֹא בֵּן אֶלָּא בַּיִת וּבֵן: וְכֵיוָן שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ אַבְרָהָם נִכְנַס
לְתוֹכוֹ אֵימָה וְיִרְאָה גְּדוֹלָה וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה
לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? אֵיכָה
אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת
וְאֵין לִי בֵּן? וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אוֹי לִי מַה אֶעֱשֶׂה לִי. אָמַר לוֹ
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְאַבְרָהָם: אַבְרָהָם אַל תִּירָא לֹא בַּיִת וְלֹא בֵּן
אֶלָּא בַּיִת וּבֵן: וְכֵיוָן שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ אַבְרָהָם נִכְנַס לְתוֹכוֹ אֵימָה וְיִרְאָה
גְּדוֹלָה וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת?
אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן
וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? וְהָיָה מִתְיָרֵא
וְאוֹמֵר: אוֹי לִי מַה אֶעֱשֶׂה לִי. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְאַבְרָהָם:
אַבְרָהָם אַל תִּירָא לֹא בַּיִת וְלֹא בֵּן אֶלָּא בַּיִת וּבֵן: וְכֵיוָן שֶׁנִּקְרָא
שְׁמוֹ אַבְרָהָם נִכְנַס לְתוֹכוֹ אֵימָה וְיִרְאָה גְּדוֹלָה וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר:
אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת
וְאֵין לִי בֵּן? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר
שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אוֹי לִי מַה אֶעֱשֶׂה לִי.
אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְאַבְרָהָם: אַבְרָהָם אַל תִּירָא לֹא בַּיִת
וְלֹא בֵּן אֶלָּא בַּיִת וּבֵן: וְכֵיוָן שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ אַבְרָהָם נִכְנַס לְתוֹכוֹ אֵימָה
וְיִרְאָה גְּדוֹלָה וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי
בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה
לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? וְהָיָה
מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אוֹי לִי מַה אֶעֱשֶׂה לִי. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא
לְאַבְרָהָם: אַבְרָהָם אַל תִּירָא לֹא בַּיִת וְלֹא בֵּן אֶלָּא בַּיִת וּבֵן: וְכֵיוָן
שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ אַבְרָהָם נִכְנַס לְתוֹכוֹ אֵימָה וְיִרְאָה גְּדוֹלָה וְהָיָה מִתְיָרֵא
וְאוֹמֵר: אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה
לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה
אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אוֹי לִי מַה
אֶעֱשֶׂה לִי. אָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְאַבְרָהָם: אַבְרָהָם אַל תִּירָא
לֹא בַּיִת וְלֹא בֵּן אֶלָּא בַּיִת וּבֵן: וְכֵיוָן שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ אַבְרָהָם נִכְנַס
לְתוֹכוֹ אֵימָה וְיִרְאָה גְּדוֹלָה וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה
לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת וְאֵין לִי בֵּן? אֵיכָה
אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בֵּן וְאֵין לִי בַּיִת? אֵיכָה אֶפְשָׁר שֶׁיִּהְיֶה לִי בַּיִת
וְאֵין לִי בֵּן? וְהָיָה מִתְיָרֵא וְאוֹמֵר: אוֹי לִי מַה אֶעֱשֶׂה לִי. אָמַר לוֹ
הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְאַבְרָהָם: אַבְרָהָם אַל תִּירָא לֹא בַּיִת וְלֹא בֵּן
אֶלָּא בַּיִת וּבֵן: וְכֵיוָן שֶׁנִּקְרָא שְׁמוֹ אַבְרָהָם נִכְנַס לְתוֹכוֹ אֵימָה וְיִרְאָה

ולא יכלו לו. ויהי כאשר ראה אותם שהם מתגברים עליו ומכים אותו בחזקה ואין לו מנוח, אמר בלבו: אלך אני ואתחבר עמהם ואהיה עמהם אחד, אולי אמצא מנוח לנפשי. ויהי כאשר הלך אצלם ויתחבר עמהם, ויהי כאשר ראו אותו שהוא מתחבר עמהם, אמרו: הנה הוא בא אלינו לנקום נקמת אחינו ממנו, ויקחוהו ויכוהו מכות רבות עד שהיה כמעט למות. ויהי כאשר ראה שלא יוכל להם, אמר בלבו: אלך אני ואתחבר עם הגוים, אולי אמצא מנוח לנפשי. ויהי כאשר הלך אצלם ויתחבר עמהם, ויהי כאשר ראו אותו שהוא מתחבר עמהם, אמרו: הנה הוא בא אלינו לנקום נקמת אחינו ממנו, ויקחוהו ויכוהו מכות רבות עד שהיה כמעט למות. ויהי כאשר ראה שלא יוכל להם, אמר בלבו: אלך אני ואתחבר עם הבהמות, אולי אמצא מנוח לנפשי. ויהי כאשר הלך אצלם ויתחבר עמהם, ויהי כאשר ראו אותו שהוא מתחבר עמהם, אמרו: הנה הוא בא אלינו לנקום נקמת אחינו ממנו, ויקחוהו ויכוהו מכות רבות עד שהיה כמעט למות. ויהי כאשר ראה שלא יוכל להם, אמר בלבו: אלך אני ואתחבר עם הדגים, אולי אמצא מנוח לנפשי. ויהי כאשר הלך אצלם ויתחבר עמהם, ויהי כאשר ראו אותו שהוא מתחבר עמהם, אמרו: הנה הוא בא אלינו לנקום נקמת אחינו ממנו, ויקחוהו ויכוהו מכות רבות עד שהיה כמעט למות. ויהי כאשר ראה שלא יוכל להם, אמר בלבו: אלך אני ואתחבר עם הצפרדעים, אולי אמצא מנוח לנפשי. ויהי כאשר הלך אצלם ויתחבר עמהם, ויהי כאשר ראו אותו שהוא מתחבר עמהם, אמרו: הנה הוא בא אלינו לנקום נקמת אחינו ממנו, ויקחוהו ויכוהו מכות רבות עד שהיה כמעט למות. ויהי כאשר ראה שלא יוכל להם, אמר בלבו: אלך אני ואתחבר עם הנחשים, אולי אמצא מנוח לנפשי. ויהי כאשר הלך אצלם ויתחבר עמהם, ויהי כאשר ראו אותו שהוא מתחבר עמהם, אמרו: הנה הוא בא אלינו לנקום נקמת אחינו ממנו, ויקחוהו ויכוהו מכות רבות עד שהיה כמעט למות. ויהי כאשר ראה שלא יוכל להם, אמר בלבו: אלך אני ואתחבר עם הנמל

ויהי כי ישב יעקב בארץ מגורי אביו בארץ כנען: אלה תולדות יעקב יוסף בן שבע עשרה שנה היה רועה את צאן עם בני בלהה ועם בני זלפה נשיו של אביו ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם: וישראל אהב את יוסף מכל בניו כי בן זקונים הוא לו ויעש לו כתנת פסים: וישנאו אחיו אותו ולא יכלו דברו לשלום: ויחלום יוסף חלום ויגד לאחיו ויוסיפו עוד שנא אותו: ויאמר אליהם שמעו נא החלום הזה אשר חלמתי: והנה אנחנו מאלמים אלומים בתוך השדה והנה קמה אלומתי וגם נצבה ותסבינה אלומותיכם ותשתחוינה לאלומתי: ויאמרו אחיו הלמלוך תמלוך עלינו אם משול תמשול בנו: ויוסיפו עוד שנא אותו על חלומותיו ועל דבריו: ויחלום עוד חלום אחר ויספר אותו לאחיו ויאמר הנה חלמתי חלום עוד והנה השמש והירח ואחד עשר כוכבים משתחוים לי: ויספר אל אביו ואל אחיו ויגער בו אביו ויאמר לו מה החלום הזה אשר חלמת הבוא נבוא אני ואמך ואחיך להשתחות לך ארצה: ויקנאו בו אחיו ואביו שמר את הדבר: ויהי כאשר הלכו אחיו לרעות את צאן אביהם בשכם: ויאמר ישראל אל יוסף הלא אחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם ויאמר לו הנני: ויאמר לו לך נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשב אותי דבר: וישלחהו מעמק חברון ויבא שכמה: וימצאהו איש והנה תועה בשדה ויאמר לו מה תבקש: ויאמר את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רועים: ויאמר האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה דתינה: וילך יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתינה: ויראו אותו מרחוק ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אותו להמיתו: ויאמרו איש אל אחיו הנה בעל החלומות הזה בא: ועתה לכו ונהרגהו ונשלכהו בבור אחד ואמרנו חיה רעה אכלתהו ונראה מה יהיו חלומותיו: וישמע ראובן ויצל אותו מידם ויאמר נכה לו נפש ואל תשפכו דם השליכוהו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו למען הציל אותו מידם להשיבו אל אביו: ויהי כאשר בא יוסף אל אחיו ויפשיטו את יוסף את כתנתו את כתנת הפסים אשר עליו: ויקחוהו וישליכוהו הבורה והבור רק אין בו מים: וישבו לאכל לחם ויראו והנה ישמעאלים רוכבים על גמלים ומשאם נשא נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרים: ויאמר יהודה אל אחיו מה בצע כי נהרג את אחינו וכסינו את דמו ונמכרנו לישמעאלים ויד אל תהי בו כי אחינו בשרנו הוא: וישמעו אחיו ויעבור עליהם הדבר ויעברו אנשי מדין סוחרים ויעלו את יוסף מן הבור ויתנו אותו לישמעאלים בעשרים כסף: וישמעאלים הוליכו את יוסף מצרים ויבאו אל ביתו של פוטיפר סריס פרעה שר הטבחים ויקנהו ממנו: ויהי יוסף בבית אדוניו ויהי איש משכיל ויהי ה' את יוסף ויהי איש צלח: וירא אדוניו כי ה' אתו וכל אשר הוא עושה ה' מצליח בידו: וימצא יוסף חן בעיניו ויפקדהו על ביתו וכל אשר יש לו נתן בידו: ויהי מאז הפקיד את ביתו ואת כל אשר יש לו ויברך ה' את בית המצרי בגלל יוסף ויהי ברכת ה' בכל אשר יש לו בבית ובשדה: ולא ידע את כל אשר יש לו כי אם הלחם אשר הוא אוכל ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה: ויהי אחרי הדברים האלה ותשא אשת אדוניו את עיניה אל יוסף ותאמר שכבה עמי: ויאבה ויאמר אל אשת אדוניו הן אדוני לא ידע אתי מה בבית ואת כל אשר יש לו נתן בידי: אין גדול בבית הזה ממני ולא חשך ממני מאומה כי אם אותך באשר את אשתו ואיך אעשה הרעה הגדולה הזאת וחטאתי לאלהים: ויהי כדברה אל יוסף יום ויום ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה: ויהי כהיום הזה ויבא הבית לעשות מלאכתו ואין איש מאנשי הבית שם בבית: ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עמי ויעזב בגדו בידה ויברח ויצא החוצה: ותקרא לאנשי ביתה ותאמר להם לאמר ראו הביא לנו איש עברי לצחק בנו בא אלי לשכב עמי ואקרא בקול גדול: ויהי כשמעו כי הרימותי קולי ואקרא ויעזב בגדו אצלי וינס ויצא החוצה: ותניח בגדו אצלה עד בוא אדוניו אל ביתו: ותדבר אליו כדברים האלה לאמר בא אלי העבד העברי אשר הבאת לנו לצחק בי: ויהי כשמעו אדוניו את דברי אשתו אשר דברה אלי לאמר כדברים האלה ויחר אפו: ויקח אדוני יוסף אותו ויתנהו אל בית הסהר מקום אשר אסירי המלך אסורים שם ויהי שם בבית הסהר: ויהי ה' את יוסף ויט אליו חסד ויתן את חנו בעיני שר בית הסהר: ויתן שר בית הסהר בכל יד יוסף את כל האסירים אשר בבית הסהר ואת כל אשר עושים שם הוא היה עושה: לא ראה שר בית הסהר את כל מאומה בידו כי ה' אתו וכל אשר הוא עושה ה' מצליח: ויהי אחרי הדברים האלה ויחטאו שני סריסי המלך מצרים לאדוניהם למלך מצרים: ויקצף פרעה על שני סריסיו על שר המשקים ועל שר האופים: ויתן אותם במשמר בית שר הטבחים אל בית הסהר מקום אשר יוסף אסור שם: ויפקד שר הטבחים את יוסף אתם ויהי אחרי הדברים האלה ויחלמו שניהם חלום איש חלומו בלילה אחד איש כפתרון חלומו: ויבא אליהם יוסף בבקר ויראם והנה זעפים: וישאל את סריסי פרעה אשר אתו במשמר בית אדוניו לאמר מדוע פניכם רעים היום: ויאמרו אליו חלום חלמנו ופותר אין אותו ויאמר יוסף הלא לאלהים פתרונים ספרו נא לי: ויספר שר המשקים את חלומו ליוסף ויאמר לו בחלומי והנה גפן לפני: ובגפן שלשה שרגים והיא כפרחה עלתה נצה הבשילו אשכלתיה ענבים: וכוס פרעה בידי ואקח את הענבים ואסחט אותם אל כוס פרעה ואתן את הכוס על כף פרעה: ויאמר יוסף אליו זה פתרונו השלשה שרגים שלשת ימים הם: עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך והשיבך על כנך ונתת כוס פרעה בידו כמשפט הראשון אשר היית משקהו: כי אם זכרתני אתך כאשר יטב לך ועשית נא עמדי חסד והזכרתני אל פרעה והוצאתני מן הבית הזה: כי גנב גנבתי מארץ העברים וגם פה לא עשיתי מאומה כי שמו אותי בבור: ויאמר שר האופים אל יוסף אני גם אני בחלומי והנה שלשה סלי חרי על ראשי: ובסל העליון מכל מאכל פרעה מעשה אופה והעוף אוכל אותם מן הסל מעל ראשי: ויען יוסף ויאמר זה פתרונו השלשה סלים שלשת ימים הם: עוד שלשת ימים ישא פרעה את ראשך מעליך ותלה אותך על עץ ואכל העוף את בשרך מעליך: ויהי ביום השלישי יום הולדת את פרעה ויעש משתה לכל עבדיו ויישא את ראש שר המשקים ואת ראש שר האופים בתוך עבדיו: ויתן את שר המשקים אל משקהו ויתן כוס על כף פרעה: ואת שר האופים תלה כאשר פתר להם יוסף: ולא זכר שר המשקים את יוסף וישכחהו: ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם והנה עומד על היאור: והנה מן היאור עולות שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר ותרעינה באחו: והנה שבע פרות אחרות עולות אחריהן מן היאור רעות מראה ודקות בשר ותעמודנה אצל הפרות על שפת היאור: ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר את שבע הפרות יפות המראה והבריאות ויקץ פרעה: וישן ויחלם שנית והנה שבע שבלים עולות בקנה אחד בריאות וטובות: והנה שבע שבלים דקות שדופות קדים צמחות אחריהן: ותבלענה השבלים הדקות והשדופות את שבע השבלים הבריאות והמלאות ויקץ פרעה והנה חלום: ויהי בבקר ותפעם רוחו ויקרא את כל חרטומי מצרים ואת כל חכמיה ויספר פרעה להם את חלומו ואין פותר אותם לפרעה: ויאמר שר המשקים אל פרעה לאמר את חטאי אני מזכיר היום: פרעה קצף על עבדיו ויתן אותי במשמר בית שר הטבחים אותי ואת שר האופים: ויהי בלילה אחד חלמנו אני והוא איש כפתרון חלומו חלמנו: ושם אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים ונספר לו ויפתר לנו את חלומותינו איש כחלומו פתר: ויהי כאשר פתר לנו כן היה אותי השיב על כני ואותו תלה: ויקרא פרעה ליוסף ויריצוהו מן הבור ויגלח ויחלף שמלותיו ויבא אל פרעה: ויאמר פרעה אל יוסף חלום חלמתי ופותר אין אותו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתר אותו: ויען יוסף את פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את שלום פרעה: ויספר פרעה ליוסף חלומו ויאמר לו בחלומי והנה אני עומד על שפת היאור: והנה מן היאור עולות שבע פרות בריאות בשר ויפות תואר ותרעינה באחו: והנה שבע פרות אחרות עולות אחריהן דלות ורעות תואר ודקות בשר לא ראיתי כהנה רעות במצרים: ותאכלנה הפרות הדקות והרעות את שבע הפרות הראשונות הבריאות: ותבאנה אל קרבנה ולא נודע כי באו אל קרבנה ומראיהן רע כאשר בתחלה ואיקץ: ואראה בחלומי והנה שבע שבלים עולות בקנה אחד מלאות וטובות: והנה שבע שבלים צנומות דקות שדופות קדים צמחות אחריהן: ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הטובות ואומר אל החרטומים ואין מגיד לי: ויאמר יוסף אל פרעה חלום פרעה אחד הוא את אשר האלהים עשה הגיד לפרעה: שבע פרות יפות שבע שנים הן ושבע שבלים טובות שבע שנים הן חלום אחד הוא: ושבע הפרות הדקות והרעות העולות אחריהן שבע שנים הן ושבע השבלים הריקות שדופות הקדים יהיו שבע שנות רעב: הוא הדבר אשר דברתי אל פרעה אשר האלהים עשה הראה לפרעה: הנה שבע שנים באות שבע גדולה בכל ארץ מצרים: וקמו שבע שנות רעב אחריהן וכלה כל השבע בארץ מצרים ולא יודע השבע בארץ מפני הרעב ההוא אחריו כי כבד הוא מאד: ועל השנות פרעה פעמים כי נכון הדבר מעם האלהים ומהר האלהים לעשותו: ועתה יראה פרעה איש נבון וחכם ושימהו על ארץ מצרים: יעש פרעה ויפקד פקידים על הארץ וחמש את ארץ מצרים בשבע שנות השבע: ויקבצו את כל אכל שבע השנים הטובות הבאות ויצברו בר תחת יד פרעה אוכל בערים ושמרו: והיה האוכל לפקדון לארץ לשבע שנות הרעב אשר תהיינה בארץ מצרים ולא תכרת הארץ ברעב: ויטב הדבר בעיני פרעה ובעיני כל עבדיו: ויאמר פרעה אל עבדיו הנמצא כזה איש אשר רוח אלהים בו: ויאמר פרעה אל יוסף אחרי הודיעך אלהים את כל זאת אין נבון וחכם כמוך: אתה תהיה על ביתי ועל פיך ישק כל עמי רק הכסא אגדל ממך: ויאמר פרעה אל יוסף ראה נתתי אותך על כל ארץ מצרים: ויסר פרעה את טבעתו מעל ידו ויתן אותה על יד יוסף וילבש אותו בגדי שש ויתן רביד הזהב על צוארו: וירכב אותו במרכבת משנה אשר לו ויקראו לפניו אברך ונתון אותו על כל ארץ מצרים: ויאמר פרעה אל יוסף אני פרעה ובלעדיך לא ירים איש את ידו ואת רגלו בכל ארץ מצרים: ויקרא פרעה שם יוסף צפנת פענח ויתן לו את אסנת בת פוטי פרע כהן און לאשה ויצא יוסף על ארץ מצרים: ויהי יוסף בן שלשים שנה בעמדו לפני פרעה מלך מצרים ויצא יוסף מלפני פרעה ויעבור בכל ארץ מצרים: ותעש הארץ בשבע שנות השבע קמצים: וכנס את כל אכל שבע השנים אשר היו בארץ מצרים ויתן אכל בערים אכל שדה העיר אשר סביבתיה נתן בתוכה: ויצבר יוסף בר כחול הים הרבה מאד עד כי חדל לספר כי אין מספר: וליוסף נולדו שני בנים בטרם תבוא שנת הרעב אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און: ויקרא יוסף את שם הבכור מנשה כי נשני אלהים את כל עמלי ואת כל בית אבי: ואת שם השני קרא אפרים כי הפרני אלהים בארץ עניי: ותכלינה שבע שנות השבע אשר היו בארץ מצרים: ותחלינה שבע שנות הרעב לבוא כאשר אמר יוסף ויהי רעב בכל הארצות ובכל ארץ מצרים היה לחם: ותרעב כל ארץ מצרים ויצעק העם אל פרעה ללחם ויאמר פרעה לכל מצרים לכו אל יוסף אשר יאמר לכם תעשו: ויפתח יוסף את כל אשר בהם וישבר למצרים ויחזק הרעב בארץ מצרים: וכל הארצות באו מצרימה לשבר אל יוסף כי חזק הרעב בכל הארץ: וירא יעקב כי יש שבר במצרים ויאמר יעקב לבניו למה תתראו: ויאמר הנה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה ושברו לנו משם ונחיה ולא נמות: וירדו עשרת אחי יוסף לשבר בר ממצרים: ואת בנימין אחי יוסף לא שלח יעקב אל אחיו כי אמר פן יקרנו אסון: ויבאו בני ישראל לשבר בתוך הבאים כי היה הרעב בארץ כנען: ויוסף הוא השליט על הארץ הוא המשביר לכל עם הארץ ויבאו אחי יוסף וישתחוו לו אפים ארצה: ויראם יוסף ויכירם ויתנכר אליהם ויתן אותם כמתנכר אליהם ויאמר אליהם מאין באתם ויאמרו מארץ כנען לשבר אוכל: ויכר יוסף את אחיו והם לא הכירוהו: ויזכר יוסף את החלומות אשר חלם להם ויאמר אליהם מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם: ויאמרו אליו לא אדני ועבדיך באו לשבר אוכל: כולנו בני איש אחד נחנו כנים לא היו עבדיך מרגלים: ויאמר אליהם לא כי ערות הארץ באתם לראות: ויאמרו שנים עשר עבדיך אחים אנחנו בני איש אחד בארץ כנען והנה הקטן את אבינו היום והאחד איננו: ויאמר אליהם יוסף הוא אשר דברתי אליכם לאמר מרגלים אתם: בזאת תבחנו חי פרעה אם תצאו מזה כי אם בבוא אחיכם הקטן הנה: שלחו מכם אחד ויקח את אחיכם ואתם אסרו ויבחנו דבריכם האמת אתכם ואם לא חי פרעה כי מרגלים אתם: ויאסף אותם אל משמר שלשת ימים: ויאמר יוסף אליהם ביום השלישי זאת עשו וחיו את האלהים אני ירא: אם כנים אתם אחי אחד מאחיכם יאסר בבית משמרתכם ואתם לכו הביאו שבר רעבון ביתכם: ואת אחיכם הקטן הביאו אלי ויאמן דבריכם ולא תמותו: ויעשו כן: ויאמרו איש אל אחיו אבל אשמים אנחנו על אחינו אשר ראינו צרת נפשו בהתחננו אלינו ולא שמענו על כן באה אלינו הצרה הזאת: ויען ראובן אותם לאמר הלא אמרתי אליכם לאמר אל תחטאו בילד ולא שמעתם ואף דמו הנה נדרש: ויאמרו אל יוסף בלשון הקדש כי ידעו כי שומע הוא: ויסב מעליהם ויבך ויאסר שמעון מביניהם ויעקדהו לעיניהם: ויצו יוסף ויתן את כליהם בשקיהם ולהשיב איש אל אמתחתו ולתת להם צדה לדרך ויעש להם כן: וישאו את שבר רעבון ביתם ויבאו אל ביתם: ויפתח האחד את אמתחתו לתת מספוא לחמוריו ויראה את כספו והנה הוא בפי אמתחתו: ויאמר אל אחיו הושב כספי והנה גם הנה בפי אמתחתי ויצא לבבם ויחרדו איש אל אחיו לאמר מה זאת עשה אלהים לנו: ויבאו אל יעקב אביהם ויגידו לו את כל אשר קרה אותם לאמר: ויאמר יעקב אל בניו אותי שכלתם בני יוסף איננו ושמעון איננו ואת בנימין תקחו עלי היו כל הדברים האלה: ויען ראובן את אביו לאמר את שני בני תמית אם לא אביאנו אליך תן אותו על ידי ואני אשיבנו אליך: ויאמר לא ירד בני עמכם כי אחיו מת והוא לבדו נשאר ואם יקרנו אסון בדרך אשר תלכו בה והורדתם את שיבתי ביגון שאולה: ויהי הרעב כבד בארץ כנען ויכלו לאכל את השבר אשר הביאו ממצרים: ויאמר יהודה אל אביו שלח הנער אתי ונקומה ונלכה ונחיה ולא נמות גם אנחנו גם אתה גם טפנו: אנכי ערבנו מידי תבקשנו אם לא הביאותיו אליך והצגתיו לפניך וחטאתי לך כל הימים: ויאמר יעקב אל בניו אם כן אין ברירה עשו זאת קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטנים ושקדים: וכספים משנים קחו בידכם והכסף המושב בפי אמתחתיכם השיבו בידכם אולי משגה היה: ואחיכם קחו והשיבו את האיש שובו בבית האיש: ואל שדי יתן לכם רחמים לפני האיש ושלח לכם את אחיכם אחר ואת בנימין ואני כאשר שכלתי שכלתי: ויקחו האנשים את המנחה הזאת ומשנה כסף לקחו בידם ואת בנימין לקחו ויקומו וירדו מצרים ויעמדו לפני יוסף: וירא יוסף את בנימין עמהם ויאמר לאשר על ביתו הבא את האנשים הביתה וטבח טבח והכן כי אתי יאכלו האנשים בצהרים: ויעש האיש כאשר אמר יוסף ויבא האנשים בית יוסף: ויראו האנשים כי הובאו בית יוסף ויאמרו על דבר הכסף אשר הושב באמתחתינו בפעם הראשונה אנחנו מובאים להתגלל עלינו ולהפל עלינו לעבדים ואת חמורינו: ויגשו אל האיש אשר על בית יוסף וידברו אליו פתח הבית: ויאמרו בי אדני ירד ירדנו בפעם הראשונה לשבר אוכל: ויהי כי באנו אל המלון ונפתחה את אמתחתינו והנה כסף איש בפי אמתחתו כספנו במשקלו ונשיבהו בידנו: וכסף אחר ירדנו בידנו לשבר אוכל לא ידענו מי שם כספנו באמתחתינו: ויאמר שלום לכם אל תיראו אלהיכם ואלהי אביכם נתן לכם מטמון באמתחתיכם כספכם בא אלי ויוצא אליהם שמעון: ויבא האיש את האנשים בית יוסף ויתן מים ורחצו רגליהם ויתן מספוא לחמוריהם: ויכינו את המנחה עד בוא יוסף בצהרים כי שמעו כי שם יאכלו לחם: ויבא יוסף הביתה ויביאו לו את המנחה אשר בידם הביתה ויאמר להם לשלום אביכם הזקן אשר אמרתם החי עודנו: ויאמרו שלום לעבדך לאבינו עודנו חי ויקדו וישתחוו: וישא עיניו ויראה את בנימין אחיו בן אמו ויאמר הזה אחיכם הקטן אשר אמרתם אלי ויאמר אלהים יחנך בני: ויבהל יוסף כי נכמרו רחמיו אל אחיו ויבקש לבכות ויבא החדרה ויבך שם: ויקח את פניו ויאמר שימו לחם: וישימו לו לבדו ולהם לבדם ולמצרים הסבים אתו לבדם כי לא יוכלו המצרים לאכל את העברים לחם כי תועבה הוא למצרים: וישבו לפניו הבכור כבכרתו והצעיר כצעירתו ויתמהו האנשים איש אל רעהו: וישא מנות מאת פניו אליהם ותרב מנת בנימין מכל מנות אחיו חמש ידות ויתן להם ויאכלו וישתו ויתענגו עמו: ויצו את אשר על ביתו לאמר מלא את אמתחות האנשים אוכל כאשר ישאו ושים איש כספו בפי אמתחתו: ואת גביעי הכסף תשים בפי אמתחת הקטן ואת כסף שברו ויעש כדבר יוסף אשר דבר: האנשים שלחו בבקר הם וחמוריהם: ויצאו מן העיר לא רחקו והאיש פקד על ביתו קום רדף אחרי האנשים והשגת אותם ואמרת אליהם למה שלמתם רעה תחת טובה: הלא זה הגביע אשר ישתה אדני בו ואותו נחש יחנש בו הרעתם אשר עשיתם: ויהי כהשיגו אותם וידבר אליהם כדברים האלה: ויאמרו אליו למה ידבר אדני כדברים האלה חלילה לעבדיך מעשות כדבר הזה: הן כספנו אשר מצאנו בפי אמתחתינו השיבנו אליך מארץ כנען ואיך נגנוב מבית אדוניך כסף או זהב: אשר ימצא את אחד מעבדיך ומת ונם גם אנחנו נהיה לאדני לעבדים: ויאמר אף עתה כדבריכם כן הוא אשר ימצא אתו יהיה לי עבד ואתם תהיו נקיים: וימהרו ויורידו איש אמתחתו ארצה ויפתחו איש אמתחתו: ויחפש בגדול החל ובקטן כלה ויתמצא הגביע באמתחת בנימין: ויקרעו שמלותם ויעמיסו איש על חמורו וישובו העירה: ויבא יהודה ואחיו בית יוסף והוא עודנו שם ויפלו לפניו ארצה: ויאמר יוסף אליהם מה המעשה הזה אשר עשיתם הלא ידעתם כי נחש ינחש איש כמוני: ויאמר יהודה מה נאמר לאדני מה נדבר ומה נצטדק האלהים מצא את עון עבדיך הנה עבדים אנחנו לאדני גם אנחנו גם אשר נמצא הגביע בידו: ויאמר יוסף חלילה לי מעשות זאת האיש אשר נמצא הגביע בידו הוא יהיה לי עבד ואתם עלו לשלום אל אביכם: ויגש יהודה אליו ויאמר בי אדני ידבר נא עבדך דבר באזני אדני ואל יחר אפך בעבדך כי כמוך כפרעה: אדני שאל את עבדיו לאמר היש לכם אב או אח: ונאמר אל אדני יש לנו אב זקן וילד זקנים קטן ואחיו מת ויותר הוא לבדו לאמו ואביו אהבו: ותאמר אל עבדיך הורדהו אלי ואשימה עיני עליו: ונאמר אל אדני לא יוכל הנער לעזב את אביו ועזב את אביו ומת: ותאמר אל עבדיך אם לא ירד אחיכם הקטן אתכם לא תוסיפו לראות פני: ויהי כי עלינו אל עבדך אבי ונגד לו את דברי אדני: ויאמר אבינו שובו שברו לנו מעט אוכל: ונאמר לא נוכל לרדת אם יש אחינו הקטן אתנו וירדנו כי לא נוכל לראות פני האיש ואחינו הקטן אין אתנו: ויאמר עבדך אבי אתנו ונאמר אליו הנה אשתי ילדה לי שנים: ויצא האחד מאתי ואמר אך טרף טורף ולא ראיתיו עד הנה: ולקחתם גם את זה מעם פני ואסון קרהו והורדתם את שיבתי ביגון שאולה: ועתה כבואי אל עבדך אבי והנער אין אתנו כי נפשו קשורה בנפשו: והיה כראותו כי אין הנער ומת ואת עבדיך הורידו את שיבת עבדך אבינו ביגון שאולה: כי עבדך ערב את הנער מעם אבי לאמר אם לא הביאותיו אליך והצגתיו לפניך וחטאתי לאבי כל הימים: ועתה ישב נא עבדך תחת הנער עבד לאדני ועלה הנער עם אחיו: כי איך אעלה אל אבי והנער איננו אתי פן אראה ברעת אבי אשר ימצא: ולא יכול יוסף להתאפק לכל הנצבים עליו ויקרא הוציאו כל איש מעלי ולא עמד איש אתו בהתודע יוסף אל אחיו: וישא את קולו בבכי וישמעו מצרים ויהי בית פרעה: ויאמר יוסף אל אחיו אני יוסף הוד לכם אבי עודנו חי: ולא יכלו אחיו לענות אותו כי נבהלו מפניו: ויאמר יוסף אל אחיו גשו נא אלי ויגשו ויאמר אני יוסף אחיכם אשר מכרתם אותי מצרימה: ועתה אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אותי הנה כי למחיה שלחני אלהים לפניכם: כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ וחמש שנים אשר אין חרישה וקציר: וישלחני אלהים לפניכם לשום לכם שארית בארץ ולהחיות לכם לפליטה גדולה: ועתה לא אתם שלחתם אותי הנה כי האלהים ויעשני לאב לפרעה ולאדון לכל ביתו ומושל בכל ארץ מצרים: מהרו ועלו אל אבי ואמרתם אליו כה אמר בנך יוסף שמני אלהים לאדון לכל מצרים רדה אלי אל תעמוד: ושבת בארץ גשן והיית קרוב אלי אתה ובניך ובני בניך וצאנך ובקרך וכל אשר לך: ושם אכלכל אותך כי עוד חמש שנים רעב פן תורש אתה וביתך וכל אשר לך: והנה עיניכם ראות ועיני אחי בנימין כי פי המדבר אליכם: והגדתם לאבי את כל כבודי במצרים ואת כל אשר ראיתם ומהרתם והורדתם את אבי הנה: ויפל על צואר בנימין אחיו ויבך ובנימין בכה על צואריו: וינשק לכל אחיו ויבך עליהם ואחרי כן דברו אחיו אתו: ויהי הקול נשמע בבית פרעה לאמר באו אחי יוסף וייטב בעיני פרעה ובעיני עבדיו: ויאמר פרעה אל יוסף אמור אל אחיך זאת עשו טענו את בעיריכם ולכו שובו ארצה כנען: וקחו את אביכם ואת בתיכם ובואו אלי ואתנה לכם את טוב ארץ מצרים ואת חלב הארץ תאכלו: ואתה צויתה זאת עשו קחו לכם מארץ מצרים עגלות לטפכם ולנשיכם ונשאתם את אביכם ובאתם: ועינכם אל תחס על כליכם כי טוב כל ארץ מצרים לכם הוא: ויעשו בני ישראל כן ויתן להם יוסף עגלות על פי פרעה ויתן להם צדה לדרך: לכל אחד ואחד מהם נתן חלפות בגדים ולבנימין נתן שלש מאות כסף וחמש חלפות בגדים: ולאביו שלח כזאת עשרה חמורים נשאים מטוב מצרים ועשרה אתנות נשאות בר ולחם ומזון לאביו לדרך: וישלח את אחיו ויהי בלכתם ויאמר אליהם אל תרגזו בדרך: ויעלו ממצרים ויבאו ארץ כנען אל יעקב אביהם: ויגידו לו לאמר עוד יוסף חי וכי הוא משל בכל ארץ מצרים ויפג לבו כי לא האמין להם: וידבר אליהם את כל דברי יוסף אשר דבר אליהם ויראה את העגלות אשר שלח יוסף לשאת אותו ותחי רוח יעקב אביהם: ויאמר ישראל רב עלי כי יוסף בני חי אלכה ואראנו בטרם אמות: ויסע ישראל וכל אשר לו ויבא באר שבע ויזבח זבחים לאלהי אביו יצחק: ויאמר אלהים לישראל במראות הלילה ויאמר יעקב יעקב ויאמר הנני: ויאמר אנכי האל אלהי אביך אל תירא מרדה מצרימה כי לגוי גדול אשימך שם: אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה ויוסף ישית ידו על עיניך: ויקם יעקב משם ויעלו בני ישראל את יעקב אביהם ואת טפם ואת נשיהם בעגלות אשר שלח פרעה לשאת אותו: ויקחו את מקניהם ואת רכושם אשר רכשו בארץ כנען ויבאו מצרימה יעקב וכל זרעו אתו: בניו ובני בניו אתו בתיו ובנותיו וכל זרעו הביא אתו מצרימה: ואלה שמות בני ישראל הבאים מצרימה יעקב וראובן בכורו: ובני ראובן חנוך ופלוא וחצרון וכרמי: ובני שמעון ימואל וימין ואהד ויכין וצוחר ושאול בן הכנענית: ובני לוי גרשון קהת ומררי: ובני יהודה ער ואונן ושלה ופרץ וזרח ומת ער ואונן בארץ כנען: ויהיו בני פרץ חצרון וחמול: ובני יששכר תולע ופוה ויוב ושמרון: ובני זבולון סרד ואלון ויחלאל: ובני בלהה שפחת רחל אשר ילדה ליעקב דן ונפתלי: ובני גד צפיון וחגי שוני ואצבון ועירי וארודי ואראלי: ובני אשר ימנה וישוה וישוי ובריעה ושרח אחותם ובני בריעה חבר ומלכיאל: ובני זלפה שפחת לאה אשר ילדה ליעקב שש עשרה נפש: ובני יוסף מנשה ואפרים אשר ילדה לו אסנת בת פוטי פרע כהן און: ובני בנימין בלע ובכר ואשבל גרא ונעמן ואחי ורוש מופים וחופים וארד: אלה בני רחל אשר ילדה ליעקב כל הנפש ארבעה עשר: ובני דן חושים: ובני נפתלי יחצאל וגוני ויצר ושלם: אלה בני בלהה אשר נתן לבן לרחל בתו ותלד את אלה ליעקב כל הנפש שבעה: כל הנפש הבאה ליעקב מצרימה יוצאי ירכו מלבד נשי בני יעקב כל נפש ששים ושש: ובני יוסף אשר ילד לו במצרים נפשות שתים כל נפש בית יעקב הבאים מצרימה שבעים: ואת יהודה שלח לפניו אל יוסף להורות לפניו גשנה ויבאו ארצה גשן: ויאסר יוסף מרכבתו ויעל לקראת ישראל אביו גשנה ויראה אליו ויפל על צואריו ויבך על צואריו עוד: ויאמר ישראל אל יוסף עתה אמותה בפעם הזאת אחרי ראותי את פניך כי עודך חי: ויאמר יוסף אל אחיו ואל בית אביו אעלה ואגידה לפרעה ואמרה אליו אחי ובית אבי אשר בארץ כנען באו אלי: והאנשים רעי צאן כי אנשי מקנה היו ומצאנם ובקרם ובכל אשר להם הביאו: והיה כי יקרא לכם פרעה ואמר מה מעשיכם: ואמרתם אנשי מקנה היו עבדיך מנעורינו ועד עתה גם אנחנו גם אבותינו בעבור תשבו בארץ גשן כי תועבת מצרים כל רועה צאן: ויבא יוסף ויגד לפרעה ויאמר אבי ואחי וצאנם ובקרם ובכל אשר להם באו מארץ כנען והנם בארץ גשן: ומקצה אחיו לקח חמשה אנשים ויתיצבם לפני פרעה: ויאמר פרעה אל אחיו מה מעשיכם ויאמרו אל פרעה רעה צאן עבדיך גם אנחנו גם אבותינו: ויאמרו אל פרעה לגור בארץ באנו כי אין מרעה לצאן אשר לעבדיך כי כבד הרעב בארץ כנען ועתה ישבו נא עבדיך בארץ גשן: ויאמר פרעה אל יוסף לאמר אביך ואחיך באו אליך: ארץ מצרים לפניך הוא במיטב הארץ הושב את אביך ואת אחיך בארץ גשן ואם ידעת ויש בם אנשי חיל ושמת אותם שרי מקנה על אשר לי: ואחרי כן יבא אבי ואחי אל פרעה ויאמר אליו: ויבא יעקב ויתיצב לפני פרעה ויברך יעקב את פרעה: ויאמר פרעה אל יעקב כמה ימי שני חייך: ויאמר יעקב אל פרעה ימי שני מגורי מאה ושלשים שנה מעטים ורעים היו ימי שני חיי ולא השיגו את ימי שני חיי אבותי בימי מגוריהם: ויברך יעקב את פרעה ויצא מלפני פרעה: ויושב יוסף את אביו ואת אחיו ויתן להם אחוזה בארץ מצרים במיטב הארץ בארץ רעמסס כאשר צוה פרעה: ויכלכל יוסף את אביו ואת אחיו ואת כל בית אביו לחם לפי הטף: ולחם אין בכל הארץ כי כבד הרעב מאד ותלה ארץ מצרים ואת ארץ כנען מפני הרעב: ויקבץ יוסף את כל הכסף הנמצא בארץ מצרים ובארץ כנען בשבר אשר הם שוברים ויבא יוסף את הכסף בית פרעה: ויתם הכסף מארץ מצרים ומארץ כנען ויבאו כל מצרים אל יוסף לאמר הבה לנו לחם ולמה נמות נגדך כי אפס כסף: ויאמר יוסף הבו מקניכם ואתנה לכם בעד מקניכם אם אפס כסף: ויביאו את מקניהם אל יוסף ויתן להם יוסף לחם בסוסים ובמקנה הצאן ובמקנה הבקר ובחמורים ויזנם בלחם בכל מקניהם בשנה ההיא: ותתם השנה ההיא ויבאו אליו בשנה השנית ויאמרו לו לא נכחד מאדני כי אם תם הכסף וקנין הבהמה אל אדני לא נשאר לפני אדני אם לא גויתנו ואדמתנו: למה נמות לעיניך גם אנחנו גם אדמתנו קנה אותנו בלחם ונהיה אנחנו ואדמתנו עבדים לפרעה ותן זרע ונחיה ולא נמות והאדמה לא תשם: ויקן יוסף את כל אדמת מצרים כי מכרו מצרים איש שדהו כי חזק עליהם הרעב ותהי הארץ לפרעה: ואת העם העביר אותו לערים מקצה גבול מצרים ועד קצהו: רק אדמת הכהנים לא קנה כי חק לכהנים מאת פרעה ואכלו את חקם אשר נתן להם פרעה על כן לא מכרו את אדמתם: ויאמר יוסף אל העם הן קניתי אתכם היום ואת אדמתכם לפרעה הנה לכם זרע וזרעתם את האדמה: והיה בתבואת ונתתם חמישית לפרעה וארבע הידות יהיו לכם לזרע השדה ולאכלכם ולאשר בבתיכם ולאכל לטפכם: ויאמרו החייתנו נמצא חן בעיני אדני והיינו עבדים לפרעה: ויהי לחק עד היום הזה על אדמת מצרים לפרעה חמישית אשר יתן לפרעה לבד מאדמת הכהנים אשר לא היתה לפרעה: וישב ישראל בארץ מצרים בארץ גשן ויאחזו בה ויפרו וירבו מאד: ויחי יעקב בארץ מצרים שבע עשרה שנה ויהי ימי יעקב שני חייו שבע שנים ומאה שנה: ויקרבו ימי ישראל למות ויקרא לבנו ליוסף ויאמר אליו אם נא מצאתי חן בעיניך שים נא ידך תחת ירכי ועשית עמדי חסד ואמת אל נא תקברני במצרים: ושכבתי עם אבותי ונשאתני ממצרים וקברתני בקברתם ויאמר אנכי אעשה כדברך: ויאמר השבעה לי ויאמר השבעה לו וישתחו ישראל על ראש המטה: ויהי אחרי הדברים האלה ויאמר ליוסף הנה אביך חולה ויקח את שני בניו עמו את מנשה ואת אפרים: ויגד ליעקב ויאמר הנה בנך יוסף בא אליך ויתחזק ישראל וישב על המטה: ויאמר יעקב אל יוסף אל שדי נראה אלי בלוז בארץ כנען ויברך אותי: ויאמר אלי הנני מפרך והרביתיך ונתתיך לקהל עמים ונתתי את הארץ הזאת לזרעך אחריך אחזת עולם: ועתה שני בניך הנולדים לך בארץ מצרים עד בואי אליך מצרימה לי הם אפרים ומנשה כראובן ושמעון יהיו לי: ומולדתך אשר הולדת אחריהם לך יהיו על שם אחיהם יקראו בנחלתם: ואני בבואי מפדן מתה עלי רחל בארץ כנען בדרך בעוד כברת הארץ לבוא אפרתה ואקברה שם בדרך אפרת הוא בית לחם: וירא ישראל את בני יוסף

וְנִמְצָא: אַף אַתָּה אַל תְּהִי מְקַנֵּא לְמִי שֶׁהוּא גָּדוֹל מִמְּךָ וְאַל תְּהִי מְבַזֶּה לְמִי שֶׁהוּא קָטָן מִמְּךָ. וְכֵן אַתָּה מוֹצֵא בְּמֹשֶׁה שֶׁהָיָה גָּדוֹל בְּיִשְׂרָאֵל וְלֹא קִנֵּא לְיִהוֹשֻׁעַ שֶׁהָיָה קָטָן מִמֶּנּוּ. וְכֵן בְּיִהוֹשֻׁעַ שֶׁהָיָה קָטָן בְּיִשְׂרָאֵל וְלֹא בִּזָּה לְמֹשֶׁה שֶׁהָיָה גָּדוֹל מִמֶּנּוּ. וְכֵן בְּאֶלְדָּד וּמֵידָד שֶׁהָיוּ קְטַנִּים בְּיִשְׂרָאֵל וְלֹא בִּזּוּ לְמֹשֶׁה שֶׁהָיָה גָּדוֹל מִכֻּלָּם. וְכֵן בְּיוֹנָדָב בֶּן רֵכָב שֶׁהָיָה קָטָן בְּיִשְׂרָאֵל וְלֹא בִּזָּה לְיֵהוּא שֶׁהָיָה גָּדוֹל מִמֶּנּוּ

سڀ ڪنهن جي ڪم ۾ اچڻ جي لائق آهي. ۽ ڪير به ڪنهن جي ڪم ۾ اچڻ جي لائق نه آهي. ڪير به ڪنهن جي ڪم ۾ اچڻ جي لائق آهي

كَمْ يَحْيَا وَهُوَ فِي الْحَقِيقَةِ مَيِّتٌ: مَثَلُ الْجَاهِلِ الَّذِي لَمْ يَعْرِفْ
فَضْلَ الْعِلْمِ وَلَا يَسْعَى فِي طَلَبِهِ. وَكَمْ مِنْ مَيِّتٍ يَحْيَا بَيْنَ
النَّاسِ: مَثَلُ الْعَالِمِ الَّذِي يَنْشُرُ عِلْمَهُ وَيُفِيدُ بِهِ. وَكَمْ مِنْ
مَيِّتٍ يَحْيَا فِي الْقُبُورِ: مَثَلُ الشَّهِيدِ الَّذِي قُتِلَ فِي سَبِيلِ
اللهِ. وَكَمْ مِنْ حَيٍّ يَمُوتُ: مَثَلُ الْجَبَانِ الَّذِي يَفِرُّ مِنَ
الْحَرْبِ وَيَخَافُ الْمَوْتَ. وَمِنْ ذَلِكَ قَوْلُ (بَعْضِهِمْ)[1]
الْمَوْتُ فِي حَالِ الْعِزِّ أَحْلَى مِنَ الْعَسَلِ: أَيْ أَنَّ الْمَوْتَ
فِي حَالِ الْعِزِّ وَالْمَنَعَةِ أَحْلَى مِنَ الْعَسَلِ. وَالْعَسَلُ
مَعْرُوفٌ. وَمِنْ ذَلِكَ قَوْلُ الْمُتَنَبِّي: وَالْعَبْدُ لَيْسَ لَهُ
مَقَامٌ وَاحِدٌ: أَيْ أَنَّ الْعَبْدَ لَا يَثْبُتُ عَلَى حَالٍ وَاحِدَةٍ
بَلْ يَتَقَلَّبُ فِي الْأَحْوَالِ. وَمِنْ ذَلِكَ قَوْلُ الْآخَرِ: وَمَا
الْمَالُ وَالْأَهْلُونَ إِلَّا وَدَائِعٌ: أَيْ أَنَّ الْمَالَ وَالْأَهْلَ
وَدَائِعُ. وَمِنْ ذَلِكَ قَوْلُ الْآخَرِ: وَمَا الْمَرْءُ إِلَّا كَالشِّهَابِ
وَضَوْئِهِ: أَيْ أَنَّ الْمَرْءَ فِي الدُّنْيَا كَالشِّهَابِ وَضَوْئِهِ.
وَمِنْ ذَلِكَ قَوْلُ الْآخَرِ: وَمَا النَّاسُ إِلَّا كَالدِّيَارِ وَأَهْلُهَا:
أَيْ أَنَّ النَّاسَ فِي الدُّنْيَا كَالدِّيَارِ وَأَهْلِهَا. وَمِنْ ذَلِكَ
قَوْلُ الْآخَرِ: وَمَا الدَّهْرُ إِلَّا مَنْهَلٌ وَنُفُوسُنَا: أَيْ أَنَّ
الدَّهْرَ فِي الدُّنْيَا كَالْمَنْهَلِ وَنُفُوسَنَا كَالْوَارِدِ.

(1) هُوَ بَعْضُ.

אבל אם הוא יודע בו שהוא מקפיד עליו, אפילו הוא
רחוק ממנו מאוד: וכן אם היה עומד במקום מלוכלך
ורוצה לילך למקום נקי, אין צריך להמתין עד שיגיע
למקום נקי, אלא מברך במקום שהוא עומד[1]. ואם
היה מברך בשעה שהוא הולך, אם יש הפסק גדול
בין רגל לרגל, כגון שהיה מתחיל לברך ברגל ימין
ומסיים ברגל שמאל, לא יצא. ואם לאו, יצא:
ואם היה מברך בשעה שהוא רוכב על הבהמה, אם
הבהמה הולכת בדרך ישרה, יצא. ואם לאו, לא יצא:
ואם היה מברך בשעה שהוא יושב, אם יש הפסק
בין ישיבה לישיבה, כגון שהיה מתחיל לברך
כשהוא יושב ומסיים כשהוא עומד, לא יצא[2].

---

(1) ראה בהגהה. (2) עיין בהגהה שלפנינו: ד"ה.

الْعُمْرُ
الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ
مِزَاجُ الدَّمِ[1].

سَبَبُهُ: مِزَاجُ[2] الْقَلْبِ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ (وَمِزَاجُ الْكَبِدِ[3]: الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ) وَمِزَاجُ الدِّمَاغِ[4] الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ: وَالدَّمُ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ (الْعُمْرُ[5] الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ) وَالنَّسَبُ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ: الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ: الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ[6] الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ وَالْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ: الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ[7] الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ[8] الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ. وَمِنْهُ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ: الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ[9] الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ.

(1) كَذَا سَمَّاهُ بُقْرَاطُ: مِمْزَاجٍ مُعْتَدِلٍ حَارٍّ رَطْبٍ: كَمِزَاجِ الْحَدِيدِ الْمُحْمَى: مِمَّا يَلِي حَرَّ النَّارِ ☆ هُمْ يُجْعَلُونَ كَعَمُودٍ: مِنْ يَجْرِي يَجْرِي: مِجْبَهُ يَعْدُوهُ: مِنْ يَسْكُنُ مِنْ يَسْكُنُ: مِنْ يَجْرِي كَعَمُودٍ ☆ (2) جَوْهَرِ. (3) وَمِزَاجُ الْكَبِدِ. (4) دِمَاغٍ. (5) كَعَمُودٍ قَسِيٍّ. (6) الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ (الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ). (7) وَمِزَاجُ. (8) الْمُعْتَدِلُ. (الْمُعْتَدِلُ). (9) الْمُعْتَدِلُ الْحَارُّ الرَّطْبُ.

ⵊⵉⵍⵀⵓ[1] ⵜⵙⵜⵜⵓⵔ ⵉⵍⵍⵉⵜ ⵏⵜⵜⵉ ⵉⵜⵜⵙⵙⵓⵔⵉⵏ ⵍⵀⵓⵔ ⵜⵜⵉⵙⵙⵓⵔⵉⵏ
ⵏⵜⵜⵉⵏ[2] ⵙⵍⵍⵓⵏ ⵙⵜⵜⵉⵏ[3] ⵉⵍⵍⵉⵜ ⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵉⵏ ⵏⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵉⵏ
ⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵉⵏ[4]. ⵎⵎ ⵉⵍⵍⵉⵜ ⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵉⵏ
ⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵉⵏ ⵜⵜⵉⵏ

בְּפִי מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ: שׂשׂ עָלֶיךָ שָׂשׂ כְּמוֹצֵא שָׁלָל: אֹהֲבָה שָׁקֶר אֶשְׂנָא וַאֲתוֹעֵבָה תּוֹרָתְךָ אָהָבְתִּי: שֶׁבַע בַּיּוֹם הִלַּלְתִּיךָ עַל מִשְׁפְּטֵי צִדְקֶךָ: שָׁלוֹם רָב לְאֹהֲבֵי תוֹרָתֶךָ וְאֵין לָמוֹ מִכְשׁוֹל: שִׂבַּרְתִּי לִישׁוּעָתְךָ יְהוָה וּמִצְוֹתֶיךָ עָשִׂיתִי: שָׁמְרָה נַפְשִׁי עֵדֹתֶיךָ וָאֹהֲבֵם אַהֲבָה מְאֹד: שָׁמַרְתִּי פִקּוּדֶיךָ וְעֵדֹתֶיךָ כִּי כָל דְּרָכַי נֶגְדֶּךָ: תִּקְרַב רִנָּתִי לְפָנֶיךָ יְהוָה כִּדְבָרְךָ הֲבִינֵנִי: תָּבוֹא תְחִנָּתִי לְפָנֶיךָ כְּאִמְרָתְךָ הַצִּילֵנִי: תַּבַּעְנָה שְׂפָתַי תְּהִלָּה כִּי תְלַמְּדֵנִי חֻקֶּיךָ: תַּעַן לְשׁוֹנִי אִמְרָתֶךָ כִּי כָל מִצְוֹתֶיךָ צֶדֶק: תְּהִי יָדְךָ לְעָזְרֵנִי כִּי פִקּוּדֶיךָ בָחָרְתִּי: תָּאַבְתִּי לִישׁוּעָתְךָ יְהוָה וְתוֹרָתְךָ שַׁעֲשֻׁעָי: תִּחְיֶה נַפְשִׁי וּתְהַלְלֶךָּ וּמִשְׁפָּטְךָ יַעְזְרֻנִי: תָּעִיתִי כְּשֶׂה אֹבֵד בַּקֵּשׁ עַבְדֶּךָ כִּי מִצְוֹתֶיךָ לֹא שָׁכָחְתִּי:

(1) שמות לג. (2) ירמיה ל. (3) ישעיה נג. (4) בראשית כב. (5) בראשית כז. (6) ישעיה נג. (7) בראשית לב. (8) לפי שכתב שלא יבטח בהקב"ה כי אם בתורתו ובמצותיו.

سڻڻ ڪيئن! ۽ جڏهن[1] ڪنهن جي ٻڌڻ ۾ اچي: ته
هو[2] ڪو هڪ ڳالهه ڳالهائي رهيو آهي: ۽ جڏهن ڪنهن
ماڻهوءَ جي ڳالهه ڪنهن جي ٻڌڻ ۾ نه اچي ۽ ڪنهن
ڳالهائيندڙ ماڻهوءَ کي نه ڏسي.

۽ جي هڪ ڪنڌ ڪاهيندڙ ڏاهي: ۽ جي[3] ڪنڌ ڪاهيندڙ
ڪنڌ ڪاهي رهيو آهي: ۽ جي ڪنڌ ڪاهيندڙ ڪنڌ
ڪاهڻ ڇڏي ڏنو آهي. ۽ جي[4] هڪ ڪنڌ ڪاهيندڙ
ڏاڙهي ڪاهي رهيو آهي: ۽ جي ڏاڙهي ڪاهيندڙ
ڏاڙهي ڪاهڻ ڇڏي ڏنو آهي: ۽ جي[5] سڪ جا ڏندڙ[6]
ڪپڙا: ۽ ڪڙ ٻڌيل ڏاڙهي: ۽ جي ڏاڙهي ڪپڙا
ڏاڙهي ڏاڙهيءَ کي ڇڏي ڏنو آهي. ۽ جي جي ڏاڙهي
ڪنڌ ڪاهيندڙ ڏاڙهيءَ کي ڪاهي رهيو آهي. ۽ جي
(ڪنڌ ڪاهيندڙ[7] ڪنڌ ڪاهڻ ڇڏي ڏنو آهي: ۽ ڏاڙهي
ڏاڙهي ڪاهيندڙ ڏاڙهيءَ کي ڪاهي رهيو آهي: ۽ جي
ڪنڌ ڪاهيندڙ ڪنڌ ڪاهڻ ڇڏي ڏنو آهي. ۽ جي جي
ڪنڌ ڪاهيندڙ ڪنڌ ڪاهي رهيو آهي: ۽ جي[8] ڪنڌ
ڪاهيندڙ ڪنڌ ڪاهڻ ڇڏي ڏنو آهي: ۽ ڪنڌ[9]
ڪاهيندڙ ڪنڌ ڪاهي رهيو آهي: ۽ جي ڪنڌ ڪاهيندڙ
ڪنڌ ڪاهڻ ڇڏي ڏنو آهي. ۽ جي جي ڪنڌ ڪاهيندڙ
ڪنڌ ڪاهي رهيو آهي: ۽ جي ڪنڌ ڪاهيندڙ ڪنڌ
ڪاهڻ ڇڏي ڏنو آهي: ۽ جي[10] ڪنڌ ڪاهيندڙ
ڪنڌ ڪاهي رهيو آهي: ۽ جي ڪنڌ ڪاهيندڙ ڪنڌ
ڪاهڻ ڇڏي ڏنو آهي. ۽ جي[11] جي ڪنڌ ڪاهيندڙ
ڪنڌ ڪاهي رهيو آهي: ۽ جي ڪنڌ ڪاهيندڙ ڪنڌ
ڪاهڻ ڇڏي ڏنو آهي. ۽ جي[12] جي ڪنڌ ڪاهيندڙ
ڪنڌ ڪاهي رهيو آهي: ۽ جي ڪنڌ ڪاهيندڙ ڪنڌ
ڪاهڻ ڇڏي ڏنو آهي. ۽ جي[13] جي ڪنڌ ڪاهيندڙ

---

(1) ڏٺو. (2) ڪنڌ. (3) ڪنڌ. (4) ڏاڙهي. (5) ٻئي جهڙا.
(6) ڪنڌ ڪاهيندڙ (ڏاڙهي). (7) ڏاڙهي. (8) ڪنڌ ڪاهيندڙ. (9) ڏاڙهي.
(10) ڪنڌ: ڪنڌ: ڪنڌ. (11) ڪنڌ. (12) ڪنڌ. (13) جي.

ܒܝܬ ܡܠܟܐ ܕܝ ܒܒܠ ܐܢ ܠܐ ܫܠܝܛ ܗܘ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܝ ܒܒܠ ܐܦ ܠܐ ܫܠܝܛ ܗܘ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬ ܐܬܪ ܕܐܫܘܪ

ויקרא אתה: אמר להם יוסף. אפילו הן כשהן אומרים לי

אם אינו נותן לשמוע. ויתחיל אם יתרצה אשכול לשמוע: ויכלכל לשון נכבד: ויתאר שבחו: ויאמר אשר[1]. יוסיף לדבר אל ישכח אחד מהם: ויאמר אל יהי נא כדבריך אחד מהם. ויכלכל שאלתו לומר אל יהי נא כדבריך: ויתחיל לשון בקשה: ויאמר הנה אנכי[2] הולך אל עמי. כלומר אל תחשוב שאני מתיירא ממך: ויתחיל לשון הודעה: ויאמר[3] אשר ידבר אל אשר אומר לו: ויתחיל לשון הבטחה. ויאמר אשר ידבר אל אשר אומר לו. הוא הוסיף לכבדו[4] ויתחיל לשון הוספה: ויאמר אליו[5] נא אל תירא כי גם אותך וגו': ויתחיל לשון שאלה: ויאמר[6] אליו מה יקרא לך: ויתחיל לשון הודעה: ויאמר[7] אליו אל תקרא לך: ויתחיל לשון מניעה: ויאמר[8] אליו אל תקרא לך כי אם ישראל[9]: ויתחיל לשון הודעה. ויאמר אליו מה שמך[10] ויתחיל לשון שאלה: ויאמר אליו למה זה תשאל לשמי[11] ויתחיל לשון שאלה. ויאמר אליו למה זה תשאל לשמי? אמרו חכמים[12] אל תהי קל לשאול בשמו של מקום. ויאמר אליו אם נא מצאתי חן בעיניך[13] ויתחיל לשון בקשה. ויאמר אם נא מצאתי חן בעיניך: אם אין בדעתך לעשות עמי כרצוני אל תעשה: ויאמר[14] אליו אם נא מצאתי חן בעיניך ויתחיל לשון בקשה. ויאמר אליו אם נא מצאתי חן בעיניך[15] ויתחיל לשון בקשה.

---

(1) ויאמר. (2) אנכי. (3) ויאמר. (4) הוא. (5) אליו.
(6) ויאמר אליו. (7) ויאמר. (8) ויאמר. (9) ישראל. (10) ויאמר אליו.
(11) למה זה תשאל. (12) אל. (13) ויאמר אם. (14) ויאמר. (15) ויאמר אליו.

אמר[1]: ישראל הם שנקראו: מעולה שבאומות (שבת
קנ"ו) ושבחן בפיהם[2]. כי הם הוסיפו בשבחו של (שבת
תהלים קנ"ו[3] כאן כי. ואין לשון שבח אלא מה
שנאמר: אמר (תהלים קמ"ה[4] ספרו מעשיך: כאן אמר[5]
כי זכר רחמיו עליהם: כך כתוב אומר: ויזכור[6]
אלהים: ואין זכר אלא רחמים. שנאמר זכר
(תהלים כ"ה: ורחמיך ה' וחסדיך כי מעולם הם.
אמר כזכות חסדים ורחמים הללו: אף הוא יזכור
אותנו: ואין אותנו אלא ישראל. שנאמר: כי בנו
בחר: כך שמעתי: כל מקום שנאמר: ויזכור[7]:
כי ביום ההוא[8]: כל שכן שנאמר: ויזכור
אלהים: ויזכור[9] אלהים את נח: (בראשית ח'[9]). ואין
אלהים אלא מיכאל. שנאמר: ויבא אחד משרפים
אלי[10]. ואין אלי אלא מיכאל. שנאמר: ומיכאל
שר אחד. כך הוא אומר: ויזכור[11] אלהים את
נח: אמר ר' יהושע בן לוי: שלשה זכרונות הם
לפני הקב"ה: אחד זכרון נח. ואחד זכרון עקדת
יצחק. ואחד זכרון ישראל במצרים[12] כי
יזכרנו. ואין אנו כי אם ישראל: ופקדנו: כמשמעו:

(1) בחלקו של שבח. (ואין לשון שבח אלא מה שנאמר). (2) שבחו בפיהם. (3) כאן: שמעתי בשבח. (בשבח). (4) בתהלים. (5) Deest. (6) ויזכור. (7) בלא כאן בכל מקום כי אמרתי בשבח כי זכר רחמיו עליהם: אף הוא יזכור לנו רחמיו. (8) בשבח. (9) בבראשית. (10) בתורה אחר בראשית. (בראשית ח'). (11) וכן. (12) במצרים.

כל שכן בתענית ציבור? אלא שאני תענית יחיד שהרי
עשאוה[1] כמו קרבן. מעתה כל תענית: כל שכן
תענית ציבור? כל שכן ואין צריך לומר? אלא שאני
תענית יחיד שהרי עשאוה כמו קרבן. ואי: מה
תענית ציבור שמתענין עליהן[2] משום שנאמר
(דברים ד): כי תוליד בנים ובני בנים ונושנתם
בארץ וגו' והשחתם ועשיתם פסל[3] וגו' לכעסני:
אף כל שמתענין עליהן משום שנאמר (שמות לב):
ויהוה נחם על הרעה[4]. אף יחיד יתענה משום
שנאמר (שמות כב): אם ענה תענה אותם. אלא
מעתה: כל שאין מתענין עליהן משום שנאמר
(שמות לב): ויהוה נחם על הרעה[5]: יכול שאין
מתענין עליהן כלל? תלמוד לומר: ואנכי הנה
נצבתי היום עמכם[6]. אלא מה תענית ציבור
שמתענין עליהן משום שנאמר: כי תוליד בנים
ובני בנים ונושנתם: אף כל שיש בו בנים
ובני בנים ונושנתם. יצא יחיד שאין לו בנים
ובני בנים ונושנתם. ואי:

ויאמר לו: שכח נתת לבהמה: רבי ינאי אומר: אף על פי שהוא מרחם על בהמתו של חבירו, קל וחומר הוא: ומה בהמתו של חבירו שלא נתן לה כלום, הוא מרחם עליה, בהמתו שנתן לה כל צרכיה, על אחת כמה וכמה. אמר לו הקב"ה: אתה חסת על בהמתו של חבירך[1] שלא נתן לה כלום, ואני לא אחוס על בהמתי שנתתי לה כל צרכיה? אמר לו הקב"ה: אתה חסת על בהמתו של חבירך[2] שהיתה נגזלת. שהיתה[3] אמו רואה אותו כשהוא נגזל, וכשהוא נשחט, וכשהוא נאכל, וכשהוא נמכר, ואני לא אחוס על בהמתי שנתתי לה כל צרכיה? אמר לו: רבונו של עולם, בשעה שנתת לי אמרת לי: לא תחסום שור בדישו. אמר לו הקב"ה: אתה חסת על בהמתו של חבירך? אמר לו: רבונו של עולם, לא חסתי על בהמתו של חבירי, אלא שהיה לי לומר: אם אני חס על בהמתו של חבירי שלא נתן לה כלום, על אחת כמה וכמה שאני חס על בהמתי שנתתי לה כל צרכיה. אמר לו הקב"ה: כך אני עתיד לעשות לעתיד לבא, שאני עתיד להביא את הבהמה ואת החיה ואת העוף, ואני עתיד לעשות להם דין, ולתת להם שכר על כל מה שצערו בני אדם בעולם הזה. אמר לו: רבונו של עולם, מה בהמה זו שאין לה לא דעת ולא תבונה, אתה עתיד לעשות לה דין ולתת לה שכר על כל מה שצערו בני אדם בעולם הזה, אני על אחת כמה וכמה. אמר לו הקב"ה: אתה חסת על בהמתו של חבירך? אמר לו: רבונו של עולם, אף על פי שאני חס על בהמתו של חבירי, אני חס על בהמתי יותר ממה שאני חס על בהמתו של חבירי

ויאמר אליו אברם הנה אנכי יצאתי את ידי אל יהוה: אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר לך ולא תאמר אני העשרתי את אברם: בלעדי רק אשר אכלו הנערים וחלק האנשים אשר הלכו אתי ענר אשכל וממרא הם יקחו חלקם: ויהי אחרי הדברים האלה היה דבר יהוה אל אברם במחזה לאמר אל תירא אברם אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד: ויאמר אברם אדני יהוה מה תתן לי ואנכי הולך ערירי ובן משק ביתי הוא דמשק אליעזר: ויאמר אברם הן לי לא נתת זרע והנה בן ביתי יורש אתי: והנה דבר יהוה אליו לאמר לא יירשך זה כי אם אשר יצא ממעיך הוא יירש אתך: ויוצא אתו החוצה ויאמר הבט נא השמים וספר הכוכבים אם תוכל לספר אתם ויאמר לו כה יהיה זרעך: והאמן ביהוה ויחשבה לו צדקה: ויאמר אליו אני יהוה אשר הוצאתיך מאור כשדים לתת לך את הארץ הזאת לרשתה: ויאמר אדני יהוה במה אדע כי אירשנה: ויאמר אליו קחה לי עגלה משלשת ועז משלשת ואיל משלש ותר ובן יונה: ויקח לו את כל אלה ויבתר אתם בתוך ויתן איש בתרו לקראת רעהו ואת הצפור לא בתר: וירד העיט על הפגרים ויבא אברם עליהם: ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדלה נפלת עליו: ויאמר לאברם ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אתם ארבע מאות שנה: וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכוש גדול: ואתה תבוא אל אבתיך בשלום תקבר בשיבה טובה: ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון האמרי עד הנה: ויהי השמש באה ועלטה היתה והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה: ביום ההוא כרת יהוה את אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת: את הקיני ואת הקנזי ואת הקדמני: ואת החתי ואת הפרזי ואת הרפאים: ואת האמרי ואת הכנעני ואת הגרגשי ואת היבוסי:

---

(1) ואברם. (2) ויאמר. (3) ואנכי ערירי. (4) ויאמר לו. (5) ויאמין. (6) (ראשי תיבות וזה הוא כתב של מלכיצדק שהיה מתחבר עם אברהם: וזהו שלום שהיה מלך ירושלים. ומלכי צדק היה כהן לאל עליון. ועל שם זה נקרא מלכי צדק מלך ירושלים. ומלכי צדק הוא שם). (7) וחשבה. (8) ויאמר.

מטפחין (א) על הפנים שלא יכירו: שהרי בלק בן צפור[1]. ראה בלעם שישראל שרויין כנגד פתחי אהליהם: לפי שהיו מיוחסין שכל אחד ואחד שורה לבדה. לפיכך שרתה עליהם שכינה: אמר מה טובו אהליך יעקב: משכנותיך ישראל. כשם שנטעו נחלים וגנות: כך נטעו אהלים לתורה. כשם שהן נטויין: כך נטויין עליהן לברכה. שנאמר כנחלים נטיו: אמר מי יתן ויהיו כל העם נביאים: שיתן רוח הקדש עליהם. (ב) אמר רבי יוחנן: גדולה תפלה יותר מן הקרבנות. שכל זמן שהיו ישראל מקריבין קרבנות: לא היה נביא עומד מהם. אלא כהן או לוי או ישראל הגון. ואילו תפלה כל אדם מתפללין אותה: בין איש בין אשה. בין קטן בין גדול. בין זקן בין חולה. בין עני בין עשיר. בין יחיד בין רבים. שנאמר ואני תפלתי לך יי עת רצון[2]. אמר רבי יוחנן: מאי דכתיב ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל[3]. ויהי ביום השמיני מאי עניינו. אלא כך אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם אני ואהרן ובנינו נתקדשנו בשבעת ימי המלואים. אמר לו הקדוש ברוך הוא: משה חייך שאני מוסיף לך יום אחד משלך. שנאמר ויהי ביום השמיני[4]. ויהי ביום השמיני מאי עניינו. אלא כך אמר משה לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם אני ואהרן ובנינו נתקדשנו בשבעת ימי המלואים. אמר לו הקדוש ברוך הוא: משה חייך שאני מוסיף לך יום אחד משלי. שנאמר ויהי ביום השמיני[5] קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל:

(א) על הפנים. (ב) תענית ה. (1) במדבר כד ב. (2) תהלים סט יד. (3) ויקרא ט א. (4) שם. (5) שם.

בשבת ומועד: ואל[8] יהיו עיניך פקוחות ולבך שם לעבוד את בוראך. ואל יהיו מחשבותיך בדברים בטלים: ואל תהיה עצלן לעמוד בתפלה. ואל תהיה מתפלל כעובר על גזירת המלך. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא נושא משא על כתפיו. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מהלך בדרך. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא חולה. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא ישן. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא משחק עם חבירו. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מתבייש. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא כועס. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מדבר דברים בטלים. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בשבחו של חבירו. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בגנותו של חבירו. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בשחוק. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בלצות. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בקלות ראש. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בדברים בטלים. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בדברים שאין בהם צורך. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בדברים שאין בהם תועלת. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בדברים שאין בהם מצוה. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בדברים שאין בהם שכר. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בדברים שאין בהם עונש. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בדברים שאין בהם רווח. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בדברים שאין בהם הפסד. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בדברים שאין בהם לא מצוה ולא עבירה. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בדברים שאין בהם לא שכר ולא עונש. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בדברים שאין בהם לא רווח ולא הפסד. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בדברים שאין בהם לא תועלת ולא הפסד. ואל תהיה מתפלל כאדם שהוא מספר בדברים שאין בהם לא מצוה ולא עבירה ולא שכר ולא עונש ולא רווח ולא הפסד ולא תועלת.

(1) ואל יהיו עיניך פקוחות. (2) ואל תהיה. (3) כי כמו. (4) ואל כמו. (5) כמו. (6) כתוב ואל יהיו מבוטלות. (7) ואל. (8) ואל.

ויהי בנסע הארון ויאמר משה קומה יהוה ויפצו אויביך וינסו משנאיך מפניך: ובנחה יאמר שובה יהוה רבבות אלפי ישראל: ויהי העם כמתאוננים רע באזני יהוה וישמע יהוה ויחר אפו ותבער בם אש יהוה ותאכל בקצה המחנה: ויצעק העם אל משה ויתפלל משה אל יהוה ותשקע האש: ויקרא שם המקום ההוא תבערה כי בערה בם אש יהוה: והאספסף אשר בקרבו התאוו תאוה וישבו ויבכו גם בני ישראל ויאמרו מי יאכלנו בשר: זכרנו את הדגה אשר נאכל במצרים חנם את הקשאים ואת האבטחים ואת החציר ואת הבצלים ואת השומים: ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו: והמן כזרע גד הוא ועינו כעין הבדלח: שטו העם ולקטו וטחנו ברחים או דקו במדכה ובשלו בפרור ועשו אתו עגות והיה טעמו כטעם לשד השמן: וברדת הטל על המחנה לילה ירד המן עליו: ושמע משה את העם בכה למשפחתיו איש פתח אהלו ויחר אף יהוה מאד ובעיני משה רע: ויאמר משה אל יהוה למה הרעות לעבדך ולמה לא מצאתי חן בעיניך לשום את משא כל העם הזה עלי: האנכי הריתי את כל העם הזה אם אנכי ילדתיהו כי תאמר אלי שאהו בחיקך כאשר ישא האמן את הינק על האדמה אשר נשבעת לאבתיו: מאין לי בשר לתת לכל העם הזה כי יבכו עלי לאמר תנה לנו בשר ונאכלה: לא אוכל אנכי לבדי לשאת את כל העם הזה כי כבד ממני: ואם כה אתה עשה לי הרגני נא הרג אם מצאתי חן בעיניך ואל אראה ברעתי: ויאמר יהוה אל משה אספה לי שבעים איש מזקני ישראל אשר ידעת כי הם זקני העם ושטריו ולקחת אתם אל אהל מועד והתיצבו שם עמך: וירדתי ודברתי עמך שם ואצלתי מן הרוח אשר עליך ושמתי על שבעים איש הזקנים והיה כנוח עליהם הרוח ונשאו אתך במשא העם ולא תשא אתה לבדך: ואל העם תאמר התקדשו למחר ואכלתם בשר כי בכיתם באזני יהוה לאמר מי יאכלנו בשר כי טוב היה לנו במצרים ויתן יהוה לכם בשר ואכלתם: לא יום אחד תאכלון ולא יומים ולא חמשה ימים ולא עשרה ימים ולא עשרים יום: עד חדש ימים עד אשר יצא מאפיכם והיה לכם לזרא יען כי מאסתם את יהוה אשר בקרבכם ותבכו לפניו לאמר למה זה יצאנו ממצרים: ויאמר משה ששים אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו ואתה אמרת בשר אתן להם ואכלו חדש ימים: הצאן ובקר ישחט להם ומצא להם אם את כל דגי הים יאסף להם ומצא להם: ויצא משה וידבר את דברי יהוה אל העם ויאסף שבעים איש מזקני העם ויעמד אתם סביבות האהל: וירד יהוה בענן וידבר אליו ויאצל מן הרוח אשר עליו ויתן על שבעים איש הזקנים ויהי כנוח עליהם הרוח ויתנבאו ולא יספו: ויתר שני אנשים במחנה שם האחד אלדד ושם השני מידד ותנח עליהם הרוח והמה בכתבים ולא יצאו האהלה ויתנבאו במחנה: וירץ הנער ויגד למשה ויאמר אלדד ומידד מתנבאים במחנה: ויען יהושע בן נון משרת משה מבחריו ויאמר אדני משה כלאם: ויאמר לו משה המקנא אתה לי ומי יתן כל עם יהוה נביאים כי יתן יהוה את רוחו עליהם: ויאסף משה אל המחנה הוא וזקני ישראל: ורוח נסע מאת יהוה ויגז שלוים מן הים ויטש על המחנה כדרך יום כה וכדרך יום כה סביבות המחנה וכאמתים על פני הארץ: ויקם העם כל היום ההוא וכל הלילה וכל יום המחרת ויאספו את השלו המקמיר עשרה חמרים וישטחו להם שטוח סביבות המחנה: הבשר עודנו בין שניהם טרם יכרת והאף יהוה חרה בעם ויך יהוה בעם מכה רבה מאד: ויקרא שם המקום ההוא קברות התאוה כי שם קברו את העם המתאוים: ומקברות התאוה נסע העם חצרות ויהי בחצרות:

(1) מפניך. (2) משנאיך (משנאיך.). (3) ויחר. (4) (מפניך?
משנאיך?). (5) כחל. (6) כאשר (כאשר.). (7) ואכלו.
(8) כחל מן. (כחלמן.). (9) כרע. (10) וי. (11) כי כל
מה שאתה עשה לי. (12) כי. (13) וקרו.

ומשמיעו: אין אדם יכול לכוון את לבו כראוי אלא אם כן מבין את הדברים שהוא מוציא מפיו. ולפיכך צריך שיהא לבו פנוי מכל דבר שאינו מתפלל. ואם היה טרוד בדבר אחר, אפילו בדבר מצוה, כגון שהיה עוסק בתורה או במצוה (1) ונזכר שיש לו לקרות קריאת שמע או להתפלל, יפסיק ויקרא ויתפלל (2). ואחר כך יחזור ללמוד או לעשות במצוה (3). ואם היה עוסק בדבר הרשות, כגון שהיה בונה את ביתו או נוטע כרמו, ונזכר שיש לו לקרות קריאת שמע או להתפלל, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבודו, כגון שהיה מספר עם חבירו בדרך או עם המלך, אינו צריך להפסיק, אלא יקרא ויתפלל במקום שהוא. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני יראתו, כגון שהיה מהלך בדרך סכנה או בבקעה שאין בה אדם, אינו צריך להפסיק, אלא יקרא ויתפלל במקום שהוא. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד המקום, כגון שהיה בונה בית הכנסת או בית המדרש, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד חבירו, כגון שהיה מלוה את חבירו או מכבד את חבירו, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד אביו ואמו, כגון שהיה מלוה את אביו או מכבד את אמו, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד רבו, כגון שהיה מלוה את רבו או מכבד את רבו, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד אשתו, כגון שהיה מלוה את אשתו או מכבד את אשתו, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד בניו ובנותיו, כגון שהיה מלוה את בניו ובנותיו או מכבד את בניו ובנותיו, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד עבדו ושפחתו, כגון שהיה מלוה את עבדו או מכבד את שפחתו, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד בהמתו, כגון שהיה מלוה את בהמתו או מכבד את בהמתו, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד עצמו, כגון שהיה מלוה את עצמו או מכבד את עצמו, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד שמים, כגון שהיה מלוה את שמים או מכבד את שמים, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד תורה, כגון שהיה מלוה את תורה או מכבד את תורה, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד ישראל, כגון שהיה מלוה את ישראל או מכבד את ישראל, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד העולם, כגון שהיה מלוה את העולם או מכבד את העולם, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל. ואם היה עוסק בדבר שהוא מפני כבוד הבורא, כגון שהיה מלוה את הבורא או מכבד את הבורא, אינו צריך להפסיק, אלא יגמור את מלאכתו ואחר כך יקרא ויתפלל.

(1) ללמוד. (2) ויתפלל מיד. (ויתפלל מיד.). (3) ללמוד. (ללמוד.). (4) ויתפלל מיד. (ויתפלל מיד.). (5) אינו צריך להפסיק. (אינו צריך להפסיק.). (6) אינו צריך להפסיק. (אינו צריך להפסיק.). (7) לפלוני (8) אם.

ڪتاب. (صفت ڪتاب: ڪتاب ڪتابي[1] ڪتابي. صفت ڪتاب: ڪتاب ڪتابي[2] ڪتابي. صفت ڪتاب: ڪتاب ڪتابي[3] ڪتابي. صفت ڪتاب: ڪتاب ڪتابي[4] ڪتابي. صفت ڪتاب: ڪتاب ڪتابي[5] ڪتابي. صفت ڪتاب: ڪتاب ڪتابي[6] ڪتابي. صفت ڪتاب: ڪتاب ڪتابي[7]. صفت ڪتاب: ڪتاب ڪتابي صفت ڪتاب: ڪتاب ڪتابي صفت ڪتاب: ڪتاب ڪتابي

ضدّ. ضدّ ضدّ ضدّ

ומאה[1]. ומבית (ומבית) ומבית אלפים[1]. ומאה
ומבית: ומבית ומבית ומבית ומבית. ומבית
ומבית ומבית ומבית: ומבית ומבית ומבית
ומבית ומבית ומבית: ומבית ומבית ומבית
(ומבית ומבית[2] ומבית ומבית. ומבית
ומבית ומבית ומבית ומבית ומבית ומבית
ומבית ומבית ומבית ומבית: (ומבית ומבית
ומבית ומבית[3]: ומבית ומבית ומבית
ומבית ומבית ומבית: ומבית ומבית ומבית
ומבית ומבית ומבית ומבית ומבית ומבית
ומבית ומבית ומבית ומבית ומבית ומבית
ומבית ומבית ומבית

כל יום זמנו עמו: ואיכלכלנו משנה זו עד שיעלה השחר
ויאיר כל הבית כולו.

ואם לא קדם ונתפלל עד שעלה השחר: יתפלל
תפלת שחרית שתים עשרה רכעות[1] ויש שמוסיפין
עוד שתי רכעות[2]: ואם לא התפלל עד שעלה
עמוד השחר[3] אם יש בידו לקרות ק"ש ולהתפלל
שמונה עשרה רכעות קודם שיעלה השחר: יקרא
ק"ש ויתפלל שמונה עשרה. ואם לאו יתפלל
שמונה עשרה רכעות ויכוין לקרות ק"ש[4]: ואם
עבר זמן תפלה כך[5] ואינו יודע אם התפלל
אם לאו[6]: יתפלל שתים עשרה רכעות[7] ויכוין
לתפלה שחרית[8]. ואם לא התפלל (ולא) [ולא]
יודע כמה התפלל: יתפלל שמונה עשרה[9]. ואם
יודע שהתפלל שתים: יתפלל שתים[10]. ואם
יודע שהתפלל שלש: יתפלל שלש שאין
תפלה פחותה משלש. ואם יודע שהתפלל
ארבע: אין צריך להתפלל כלום[11] ואפילו
יודע שלא התפלל כלום (ולא) [ולא] קרא ק"ש
אין צריך להתפלל[12] ואם יודע שהתפלל
חמש[13]: אין צריך לקרות ק"ש.

(1) שם. (2) כאשכנז. (3) שם בשולחן ערוך. (4) בשולחן ערוך שם. (5) Deest. (6) בשולחן ערוך. (7) שם. (8) שם בשולחן ערוך שם. (9) שם. (10) בשולחן ערוך. (11) כשם שהוא בשולחן ערוך. (12) כשם שהוא בשולחן ערוך. (13) בשולחן ערוך.

ולכלכם ברוחצת[1] בה: אחד כדרכם ואחד כדרכו שלא יהא מתכוין לרחוץ. שמא יש בה מי פצעים: אחד זה ואחד זה אסור לרחוץ בה שמא יבוא לסחוט. ואחד זה ואחד זה מותר לשפוך עליו כלי מים[2]? אחד זה ואחד זה אסור לשפוך על גבי הבגד. שמא יסחוט. ואחד זה ואחד זה מותר לשפוך על גבי הבגד שאינו עשוי לסחיטה. ואחד זה ואחד זה אסור לשפוך על גבי הבגד שעשוי לסחיטה. ואחד זה ואחד זה מותר לשפוך על גבי הבגד שעשוי לסחיטה[3]. ואחד זה ואחד זה אסור לשפוך על גבי הבגד שאינו עשוי לסחיטה. ואחד זה ואחד זה מותר לשפוך על גבי הבגד שעשוי לסחיטה. אחד זה ואחד זה אסור לשפוך על גבי הבגד שעשוי לסחיטה. אחד זה ואחד זה מותר לשפוך על גבי הבגד שאינו עשוי לסחיטה. אחד זה ואחד זה אסור לשפוך על גבי הבגד שעשוי לסחיטה[4]. אחד זה ואחד זה מותר לשפוך על גבי הבגד שאינו עשוי לסחיטה. אחד זה ואחד זה אסור לשפוך על גבי הבגד שעשוי לסחיטה[5]. אחד זה ואחד זה מותר לשפוך על גבי הבגד שאינו עשוי לסחיטה. אחד זה ואחד זה אסור לשפוך על גבי הבגד שעשוי לסחיטה

ܒ ܢܫܬ ܠܟܠܒ. ܘܫܢ ܢܓܢ ܒܚܠ[1] ܟܡܒܕܓܕܘܐ: ܐܕܓ
ܕܓܠܐ ܕܡܫܟܐ[2] ܘܗܒ ܟܠܒ ܕܫܘܕܒܐ. ܘܟܡܗ ܬܫܓܢ
(ܟܓܓܢ ܕܫܢ: ܒܓ ܒܕܒ[3] ܕܒܒܒܢ ܟܓܐ ܒܗ ܕܒ
ܕܒܓܢ ܕܫܐ ܒ ܒܟܓܐ ܒܒܓܒܕ: ܢܫ ܒܗ ܟ ܒܟܓܐ ܕܫܢ
(ܟܒܓܢ ܒܒܓܒܕ[4] ܘܢܒܕ ܟ: ܗܗ ܒ ܟܗ ܟܕܘܕܒ
ܕܒܓܐ ܒܕܓܠ: ܘܒܒܢ ܒܒܢ: ܟܒܟ[5] ܟ ܒܕܓ:
ܙܒܕ ܕܫܢ: ܘܟ ܒܟ ܕܒ ܒܒ ܕܫ ܟܒܟ.
ܘܫܒܟ ܗ ܒܓ[6] ܒܒܓܒܕ ܓ ܫܢ: ܘܟ ܒ ܒܓ ܗ
ܕܒܒ: ܘܟ ܕܓܕ[7] ܕܫܒ ܒܓ[8] ܕܘܘܟܟ.
ܘܢ: ܢ ܓ ܕ ܘܟ: ܘܟ ܒ ܕ ܒ ܒ ܒ

(ו) ויהי מקץ[1] שנתים ימים. ופרעה חלם והנה הוא עומד על היאר: (ב) והנה מן היאר עלות[2] שבע פרות יפות מראה ובריאות בשר. ותרעינה באחו: (ג) והנה שבע פרות אחרות עלות מן היאר רעות מראה ודקות בשר. ותעמודנה אצל הפרות על שפת היאר: (ד) ותאכלנה הפרות רעות המראה ודקות הבשר את שבע הפרות יפות המראה ובריאות[3] הבשר. ויקץ פרעה: (ה) וישן ויחלם שנית. והנה שבע שבלים עלות בקנה אחד בריאות וטובות: (ו) והנה שבע שבלים דקות ושדופות קדים צמחות אחריהן: (ז) ותבלענה השבלים הדקות את שבע השבלים הבריאות והמלאות[4]. ויקץ פרעה והנה חלום: (ח) ויהי בבקר ותפעם רוחו[5] וישלח ויקרא את כל חרטמי מצרים[6] ואת כל חכמיה. ויספר פרעה להם את חלומו ואין פותר אותם לפרעה: (ט) וידבר שר המשקים[7] את פרעה לאמר. את חטאי אני מזכיר היום: (י) פרעה קצף על עבדיו ויתן אתי במשמר בית שר הטבחים[8] אתי ואת שר האופים: (יא) ונחלמה חלום בלילה אחד אני והוא איש כפתר חלומו חלמנו: (יב) ושם אתנו נער עברי עבד לשר הטבחים[9] ונספר לו ויפתר לנו את חלמתינו איש כחלמו פתר: (יג) ויהי כאשר פתר לנו כן היה אותי השיב על כני[10] ואתו תלה: (יד) וישלח פרעה ויקרא את יוסף ויריצהו מן הבור[11] ויגלח ויחלף שמלתיו ויבא אל פרעה: (טו) ויאמר פרעה אל יוסף חלום חלמתי ופותר אין אתו ואני שמעתי עליך לאמר תשמע חלום לפתר אתו: (טז) ויען יוסף את פרעה לאמר בלעדי אלהים יענה את שלום פרעה:

(1) אל מקץ. (2) מקרי. (3) מוצבות: (4) דקות ושדופות. (5) Deest. (6) ויבקש. (7) שתה. (8) שר הטבחים. (9) שתה. (10) בעבורי. (11) בית הסוהר. (12) מהרו. (13) חפר. (14) Desunt.

ڪنڊي ڪنڊيءَ[1]. ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي[2] ڪاڏي
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي: ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي:
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي[3]: ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي
ڪاڏي ڪاڏي[4] ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي[5] ڪاڏي ڪاڏي
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي[6] ڪاڏي
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي[7]. ڪاڏي ڪاڏي[8] ڪاڏي ڪاڏي
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي[9]
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي[10] ڪاڏي
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي[11] ڪاڏي
ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي ڪاڏي

אלא מלמדו תחלה ספר שיהיה לבו רגיל בו שהוא קל[1] ומובן[2]. כיצד מלמדו תחלה חומש ואחר כך נביאים ואחר כך כתובים. ומודיעו טעמי המצות כפי מה שיכולין דעתו של תינוק לקבל עד שילמד כל התורה כולה. ואחר כך מלמדו הלכות ואגדות[3] שבתורה. ואלו הן נקראין משנה ותלמוד. ומלמדו תלמוד כפי גדלו ודעתו. ואחר כך מלמדו הלכות ואגדות שבמשנה. ואחר כך מלמדו תלמוד ירושלמי[4] ואחר כך מלמדו תלמוד בבלי[5] שהוא מחוכם ועמוק ומלא מכל חכמות התורה. כיצד כשהוא מלמדו משנה מלמדו לפי גדלו ודעתו ומודיעו טעמי המצות עד שיהיה מחוכם ומבין ויודע כל צרכי המשנה. ואחר כך מלמדו תלמוד ירושלמי ואחר כך מלמדו תלמוד בבלי. ואחר כך מלמדו הלכות ואגדות שבמשנה ושבתלמוד

בבית: ונתנו הכהן בשובו לטהר את הבית וכתב את הנגע
(דברים כד) כאשר צוה את משה כן יעשו הכהנים: ואם
לא יבא הנגע אל הסימן אחר הסגר אותו שבעת הימים
ראה הכהן והנה לא פשה הנגע בעור אחר הסגר אותו
וטהר הכהן את הבית כי נרפא הנגע: ולקח לחטאת
את שתי הצפרים ועץ ארז ושני תולעת ואזוב: ושחט
את הצפור האחת אל כלי חרש על מים חיים: והנה
הצפור החיה יקח אתה ואת עץ הארז ואת שני התולעת
ואת האזוב ואת הצפור החיה יטבל אתם בדם הצפור
השחטה על המים החיים וזרק על הבית שבע פעמים:
וטהר את הבית בדם הצפור ובמים החיים ובצפור החיה
ובעץ הארז ובאזוב ובשני התולעת: ושלח את הצפור
החיה אל מחוץ לעיר אל פני השדה וכפר על הבית
וטהר הבית: זאת התורה לכל נגע הנתק: ולצרעת
בגד וולבוש: ולנתק ולבהרת: ולספחת: ללמד ביום
הטמא וביום הטהר זאת התורה לנגע הצרעת: ולבגד
הצרעת ולבית: ולשאת ולכהת ולבהרת: ולמרות ולנגעים:
לטמא ביום הטמאו ולטהר ביום הטהרו זאת התורה
לנגע הצרעת: ויאמר יי אל משה ואל אהרן לאמר:

(1) Deest. (2) נתינה. (3) כן יעשו. (4) בהבהרת נתק.
(5) נתק הנתק. (6) נכי. (7) בהבהרת אחר הנתק: ובמשנה נגעים: (8) בהבהרת הנתק
לשון בית: אלא שנכתב נכי נתבש. (נגעים). (9) נתינה. (10) והנשארים.

ויכתוב משה את התורה הזאת ויתן אותה אל הכהנים בני לוי[1] הנשאים את ארון ברית יהוה ואל כל זקני ישראל: ויצו משה אותם לאמר מקץ שבע שנים במועד שנת השמטה בחג הסכות: בבוא כל ישראל לראות את פני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם: הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשעריך למען ישמעו וילמדו ויראו את יהוה אלהיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת: ובניהם אשר לא ידעו ישמעו וילמדו ליראה את יהוה אלהיכם כל הימים אשר אתם חיים על האדמה אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה: ויכתוב משה את התורה הזאת ויתנה אל הכהנים בני לוי[2] הנשאים את ארון ברית יהוה ואל כל זקני ישראל: (ויקרא[3] אליהם) [4]ויצו משה אותם לאמר. מכאן אמרו: מקרא מגילה[5] בעשרים ואחד בו בשבת[6] בתחלת היום: ויכתוב משה את השירה הזאת[7] ויורם ויאמר: עד תמם. מכאן אמרו (תורה[8]): בשעה שהיו ישראל עוסקין בתורה היו מתכפרין להם: ויהי כאשר כלה משה לכתוב את דברי התורה הזאת על ספר: ויצו את הלוים נשאי ארון ברית יהוה לאמר: לקח את ספר התורה הזאת ושמתם אתו מצד ארון ברית יהוה אלהיכם והיה שם בך לעד: כי אנכי ידעתי את מריך ואת ערפך הקשה הן בעודני חי עמכם היום מרים הייתם את יהוה וגם כי אחרי מותי: הקהל אלי את כל זקני שבטיכם ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה

(1) Deest. (2) Deest. (3) מכאן. (4) ויצו משה אותם.
(5) מקרא מגילה. (6) בשבת. (7) Deest. (8) תורה
נתמעטה. (תורה כתיב.)

ܕܝ ܝܥܒ ܟܝ ܟܬܒܢܗ: ܗܘܐ ܙܒܢ[1] ܒܟ ܫܟ ܫܒܥ ܕܥܒܫ ܡܪ: ܕܘܟܬܗ[2] ܐܟܬ ܕܥܒ ܒܟ ܙܒ ܡܒ ܫܟ ܡܒܟܟܝ: ܐܟܬ ܕܘܟܬ ܕܥܒ ܡܒܟܟ ܟܡ. ܡܟܟ (ܙܒ ܐܟܟ ܕܥܒ ܡܒܟܟ ܟܡ ܕܥܒ ܫܥ ܟܝ ܙܒ ܙܒ ܟܝ ܝܥܒ[3]: ܟ ܙܒ ܟ ܙܒ ܙܒ ܟ ܫܥ ܟ ܙܒ

دَجَتَبِيَّا بُعَبِئَبِهِ ثَمَدَبِ مَعَهَّمَ مَهَّمَ[1] مَهَّمَ مَعَهَّمَ مُدَبِّرِ. بُعَبِئَبِهِ مَعَهَّمَ دِبِ مَعَهَّمَ مَعَهَّمَ دَبَّتَ تَبِهِ: مَعَهَّمَ بِكَ مَثَمَّمَ[2] مَهَّمَ جَدِ شَبِهِ مَهَّمَ مَنَ حِكَّهَ مَكَبِهِهَّ دِثَتَدِ مَهَّمَ. مَدَّ بُعَبِئَبِهِ دِبِ هَبِهِ دَمَهَّمَ هَبِهِ ثَمَدَبِ مَعَهَّمَ: كَمَّتَ تَبِ مَعَبِهِ دَمَهَّمَ هَجَتَكَ: بَكَ مَتَتَبِ بُدَثَتَبِ دِثَعَبَّتَ مَجَبِهَكَبِ؟ مَعَبِهِ: بِ يَّجَبِهَمَ: كَعَبِهَبِ هَبِسَتَبِ دَقَّهَهَبِ دِهَبِهَتَ: دَكَ مَعَبِهِ كَجَمَ هَبَهَّتَ دَبُدَثَ: بُعَبِ دَهَهَّ مَبُجَكَ هَبِهَبِ: هَبِمَ دِبَبِهَ مَبَكَبِ. مَبِمَ دِبَبِهَ هَبِهَجَمَ: هَهَّ بِتَتَ بَكَ كَجَمَ. بِ هَجَكَ كَ تَسَعَبِ ثَمَدَبِ مَجَكَ بُمَدَبِ: بُمَ[3] دِبَتَ بَجَ بَكَ بُمَدَبِ مَمَمَ. مَبِ بَعَبِ كَ بَجَمَدَبِ: جَجَكَ كَعَبِهَكَ بُمَدَبِ. مَكَ بَتَتَبِ دِبَكَ كَ هَبِهَبِ: جَجَكَ دَكَعَبِهَبِ مَعَبِ هَّ مَعَبِ دِبَبِهَ مَكَبِ مَجَبِهَ بَتَ كَمَّ. بَجَبِهَ دِبِ مَبِهَّتَ دَعَبِهَبِ هَكَبِ مَجَبِهَ مَبَت

ולא יכלו לעמוד מפני משה מפני כבוד שכינה שהיתה עליו. ומה ראו לומר כן? אלא שהיו מתביישין זה מזה שלא היה אחד מהם יודע מי הוא ומי אינו. ומה היה משה עושה? היה מסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם אחד מהם. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם השני. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם השלישי. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם הרביעי. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם החמישי. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם הששי. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם השביעי. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם השמיני. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם התשיעי. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם העשירי. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם האחד עשר. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם השנים עשר. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם השבעים זקנים. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם כל העם. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם אהרן. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם מרים. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם אלעזר. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם איתמר. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם נדב. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם אביהוא. ואחר כך היה מכסה את פניו. ומסיר את הצעיף מעל פניו ומדבר עם ש

מודים אנחנו לך שאתה הוא יי אלהינו ואלהי אבותינו אלהי כל בשר יוצרינו יוצר בראשית: ברכות והודאות לשמך הגדול והקדוש על שהחייתנו וקימתנו. כן תחיינו ותקימנו ותאסוף גליותינו לחצרות קדשך לשמור חוקיך ולעשות רצונך ולעבדך בלבב שלם על שאנחנו מודים לך. ברוך אל ההודאות:

על הנסים ועל הפורקן ועל הגבורות ועל התשועות ועל הנחמות ועל המלחמות שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה בימי מתתיהו בן יוחנן כהן גדול חשמונאי ובניו כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך ישראל להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך. ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם ריבת את ריבם דנת את דינם נקמת את נקמתם מסרת גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים וטמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתך. ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה ופורקן כהיום הזה. ואחר כן באו בניך לדביר ביתך ופנו את היכלך וטהרו את מקדשך והדליקו נרות בחצרות קדשך וקבעו שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול. על הכל יתברך ויתרומם שמך מלכנו תמיד לעולם ועד:

וכל החיים יודוך סלה ויהללו את שמך באמת האל ישועתנו ועזרתנו סלה. ברוך אתה יי הטוב שמך ולך נאה להודות:

שים שלום טובה וברכה חן וחסד ורחמים עלינו ועל כל ישראל עמך. ברכנו אבינו כולנו כאחד באור פניך כי באור פניך נתת לנו יי אלהינו תורת חיים ואהבת חסד וצדקה וברכה ורחמים וחיים ושלום. ויהי נעים בעיניך לברך את עמך ישראל בכל עת ובכל שעה בשלומך. ברוך אתה יי המברך את עמו ישראל בשלום:

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ועל כל יושבי תבל ואמרו אמן:

---

(1) אנחנו. (2) Deest. (3) אנחנו לך. (4) אתה.
(5) לנקמתם. (6) ורשעים. (7) לדביר. (8) ומהרו. (9) והדליקו.
(10) לשמך הגדול. (11) Deest.

מודים דרבנן שעל הנסים והפורקן והגבורות והתשועות והנחמות
שעשית לאבותינו בימים ההם בזמן הזה: בימי מתתיהו בן יוחנן
כהן גדול חשמונאי ובניו כשעמדה מלכות יון הרשעה על עמך
ישראל להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך: ואתה ברחמיך
הרבים עמדת להם בעת צרתם רבת את ריבם דנת את דינם נקמת
את נקמתם מסרת גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים וטמאים
ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתך ולך
עשית שם גדול וקדוש בעולמך ולעמך ישראל עשית תשועה גדולה
ופורקן כהיום הזה: ואחר כן באו בניך לדביר ביתך ופנו את
היכלך וטהרו את מקדשך והדליקו נרות בחצרות קדשך וקבעו
שמונת ימים אלו של חנוכה להודות ולהלל לשמך הגדול: על כן
בני החשמונאי כשראו שהקיצו עליהם הגוים ונתמלא המקדש
מטמאתם ונתרבו הפרצות בבית ישראל ונתבטלו מצות התורה
ונתבערו מישראל מצות התלויות בארץ ובזמן ובמקדש ובכהונה
ולא היה להם פנאי לעסוק בתורה ובמצות ולא היה להם עוד
כח לעמוד בפני הגוים ולא היה להם עוד אלא לבקש רחמים
ותחנונים ולהתנבא על פי הנביאים ולעשות מה שיעשו כל
אדם בשעת הדחק: אז הקיצו ועמדו בגבורתם ובכחם ובמסירת
נפשם ובמלחמה ובמסירת נפש ועשו מלחמות ונצחונות ונקמות
ונקמו נקמת עמך ישראל ועשו מה שעשו כל אדם בשעת הדחק:
ואתה ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם רבת את ריבם דנת
את דינם נקמת את נקמתם מסרת גבורים ביד חלשים ורבים ביד
מעטים וטמאים ביד טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד
עוסקי תורתך ולך עשית שם גדול וקדוש בעולמך ולעמך ישראל
עשית תשועה גדולה ופורקן כהיום הזה: ואחר כן באו בניך
לדביר ביתך ופנו את היכלך וטהרו את מקדשך והדליקו נרות
בחצרות קדשך וקבעו שמונת ימים אלו של חנוכה להודות
ולהלל לשמך הגדול: על כן בני החשמונאי כשראו שהקיצו
עליהם הגוים ונתמלא המקדש מטמאתם ונתרבו הפרצות בבית
ישראל ונתבטלו מצות התורה ונתבערו מישראל מצות התלויות
בארץ ובזמן ובמקדש ובכהונה ולא היה להם פנאי לעסוק
בתורה ובמצות ולא היה להם עוד כח לעמוד בפני הגוים ולא
היה להם עוד אלא לבקש רחמים ותחנונים ולהתנבא על פי
הנביאים ולעשות מה שיעשו כל אדם בשעת הדחק: אז הקיצו
ועמדו בגבורתם ובכחם ובמסירת נפשם ובמלחמה ובמסירת נפש
ועשו מלחמות ונצחונות ונקמות ונקמו נקמת עמך ישראל ועשו
מה שעשו כל אדם בשעת הדחק: ואתה ברחמיך הרבים עמדת
להם בעת צרתם רבת את ריבם דנת את דינם נקמת את נקמתם
מסרת גבורים ביד חלשים ורבים ביד מעטים וטמאים ביד
טהורים ורשעים ביד צדיקים וזדים ביד עוסקי תורתך ולך
עשית שם גדול וקדוש בעולמך ולעמך ישראל עשית תשועה
גדולה ופורקן כהיום הזה: ואחר כן באו בניך לדביר ביתך
ופנו את היכלך וטהרו את מקדשך והדליקו נרות בחצרות
קדשך וקבעו שמונת ימים אלו של חנוכה להודות ולהלל
לשמך הגדול: על כן בני החשמונאי כשראו שהקיצו עליהם
הגוים ונתמלא המקדש מטמאתם ונתרבו הפרצות בבית ישראל
ונתבטלו מצות התורה ונתבערו מישראל מצות התלויות בארץ
ובזמן ובמקדש ובכהונה ולא היה להם פנאי לעסוק בתורה
ובמצות ולא היה להם עוד כח לעמוד בפני הגוים ולא היה

ܒܟܟܒܐ: ܐܟܣܒܬܐ ܒܥܒܕܐ ܣܡܣܪܬܐ[1]. ܐܝܬܝܒܝܗܘ: ܕܒܪܘܫܐ
ܟܠ ܕܒܒܐ ܟܝ: ܗܕܝ ܟܠܐ ܗܕܝ ܟܠܟ ܒܥܐ. ܒܪܘܫܐ ܟܠ ܡܝܟ:
ܐܒ ܕܒܒܐ ܕܫܒܬܐ ܒܥܐ. ܒܥܐ ܕܡ ܟܠ ܡܝܟ ܒܥܐ ܟ:
ܒܟܟ ܕܟܒܒ ܕܒܪܟ ܐܟ. ܐܒܝ ܒܥܐ ܟܠ ܡܝ ܒܝܫ:
ܒܫܒܬ ܕܫܒܬܐ ܒܪܫ ܕܫܒܬ ܟܠ ܒܫ ܒܫ ܒܫ ܒܫ ܒܫ
ܫܒܬ ܕܫܡܫܝ: ܐܝܬܝܒܝܗܘ ܟ ܒܟܒ[2] ܕܫܒܬ. ܫܡܫܝ[3] ܕܡ ܙܟ
ܒܟܟ: ܐܝܬܝܒܝܗܘ ܟ ܒܟܒ[4]: ܕܫܒܬ ܒܟܒ ܒܟܒ ܒܟܒ ܒܟܒ
ܒܟ ܕܡ ܐܒ. ܒܪܘܫܐ ܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ
ܒܟ ܟܒ: ܕܒܟܒ[5] ܙ ܐܒ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ
ܐܒ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ
ܐܒ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ ܒܟ
ܒܟ

وضوء[1] ۽ ڪنهن ٻئي ڪم لاءِ ڪيو ويو هجي.

ܕܝ ܡܢ ܩܠܝܢ ܒܟܐ ܕܟܟ ܟܟ ܟܟ

ואתה (שבת: ואתה) קדוש ושמך קדושים: וקדושים (שבת: קדושים) בכל יום: (שבת: בכל יום) יהללוך סלה[1]: ברוך אתה יי׳ האל הקדוש[2]. אתה חוננתנו לדעתך (רבים: לדעתך) מאתך[3]: והבדלתנו מתועי דרכך: וקדשתנו בתורת קדשך: ונתת לנו יי׳ אלהינו בחסדך[4] משפטי צדק: ותורת אמת וחקי חיים[5] נטעת בתוכנו[6]: ברוך אתה יי׳ נותן התורה (רבים: נותן התורה) לישראל עמו: (רבים: עמו) ולשבט הקדוש[7] הזה לאהרן ולבניו: כהנים בעמך בית ישראל: (רבים: בית ישראל) ברוך אתה יי׳ המקדש את עמו ישראל[8]: ואת הכהנים[9] לשמו לעבדו. ואת הלוים לשיר את שיר הדומה: ואת הצדיקים[10] לעשות את רצונך: ואת כל עמך בית ישראל בחמלה: תתן להם יי׳ אלהינו ברכה ורחמים[11]: כי אתה הוא נותן התורה (רבים: נותן התורה) לישראל עמו: (רבים: עמו) ולשבט הקדוש[12]: כי עתה הזה דברת לנו ולזרענו ולכל דורותינו[13]. ולכל הגוים אשר הוצאת מעבדתם לעבדך: ולכל הנביאים[14] ולכל הנשים הקדושים: ולכל הקהל הזה ולכל הנפשות הנמצאים היום הזה: ולכל הבריות: ולכל מה שכתוב בתורתך: ועל הכל יי׳ אלהינו[15] אנחנו מודים לך. ומברכים את שמך: כאמור: ברוך אתה יי׳ על הארץ ועל המזון:

(1) יהללוך סלה. (2) Desunt. (3) מלמדנו תורתך: (4) בחסדך. (5) לכלכלנו. (6) בתוכנו. (7) לעבדך. (8) ישראל. (9) לשרתו: (10) לעשות. (11) עמך. (12) קדשתו. (13) לדורותינו. (14) נביאים. (15) ועל הכל יי׳ אלהינו:

ומלכותו בכל משלה: ואומר ברוך שאמר והיה העולם ברוך הוא ברוך עושה בראשית ברוך אומר ועושה ברוך גוזר ומקיים ברוך עושה בבריות כולם ברוך מרחם על הארץ ברוך מרחם על הבריות ברוך משלם שכר טוב ליראיו ברוך חי לעד וקיים תמיד ברוך פודה ומציל ברוך שמו: אתה הוא לבדך אתה הוא לעולם אתה הוא מלפני שנברא העולם אתה הוא מאז שנברא העולם אתה הוא בעולם הזה אתה הוא בעולם הבא: ואומר שבחות לאל עליון ותהלות לאל ברוך ומשבח ומפאר ומרומם ומהולל ומקדש ומעריץ ומכתיר ומלך לשמו של מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא שבעולמו בנה ובכבודו שכן ובמלכותו ובגבורתו מלך ובגאותו עלה ובחסדיו נתקרב ובמעשיו נתרצה ובמדותיו נתפאר ובמלחמותיו נתגבר ובמופתיו נתגדל ובנפלאותיו נתעלה ובמשפטיו נתקדש ובשבחותיו נתרומם ובתפארותיו נתנשא ובמלכותו נתקיים ובגבורתו נתחזק

שלא הזכיר שם שמים לבטלה: (ברכות יב.) הרי שאין לו לברך אלא אחת בלבד. ומאי שנא ברכת התורה[1] דאמרינן בה ברוך אתה ה' אשר בחר בנו מכל העמים[2] ונתן לנו את תורתו[3]. ומאי שנא ברכת הגומל[4] דאמרינן בה ברוך אתה ה' הגומל לחייבים טובות שגמלני כל טוב: וכיון שכן הוי ליה ברכה לבטלה. ותירץ הרב רבי יהודה בר יקר ז"ל: ברכת התורה[4] מיקרי לכתחלה: לפיכך אין לברך אלא אחת בלבד. ברכת הגומל מיקרי לאחר מעשה: לפיכך אם בירך אחת מהן (כגון שטעה ולא בירך) יברך השניה[5]: ולא יברך אחת בלבד: ולא יברך שתים זו אחר זו. אלא אחת בתחלה ואחת לבסוף. ואם בירך ברכת התורה לבסוף: אם לא הפסיק בין ברכה לתורה[6]: אינו צריך לברך אחרת. אבל אם הפסיק בין ברכה לתורה[7] צריך לברך אחרת. ואם לאו לא. ואם בירך ברכת הגומל בתחלה: אינו צריך לברך אחרת. ואם לאו צריך לברך אחרת. ואם בירך ברכת התורה בתחלה: אינו צריך לברך אחרת. ואם לאו צריך לברך אחרת. ואם בירך ברכת הגומל לבסוף: אינו צריך לברך אחרת. ואם לאו צריך לברך אחרת. ואם בירך ברכת התורה בתחלה ולבסוף: אינו צריך לברך אחרת. ואם לאו צריך לברך אחרת. ואם בירך ברכת הגומל בתחלה ולבסוף: אינו צריך לברך אחרת. ואם לאו צריך לברך אחרת. ואם בירך ברכת התורה בתחלה ולבסוף ברכת הגומל בתחלה ולבסוף: אינו צריך לברך אחרת. ואם לאו צריך לברך אחרת. ואם בירך ברכת התורה בתחלה ולבסוף ברכת הגומל בתחלה ולבסוף ברכת התורה בתחלה ולבסוף: אינו צריך לברך אחרת. ואם לאו צריך לברך אחרת. ואם בירך ברכת התורה בתחלה ולבסוף ברכת הגומל בתחלה ולבסוף ברכת התורה בתחלה ולבסוף ברכת הגומל בתחלה ולבסוף: אינו צריך לברך אחרת. ואם לאו צריך לברך אחרת.

---

(1) שהיא זו. (2) הבוחר בעמו. (3) שהיא זו שנתן תורתו לעמו. (4) ברכת הגומל: שהיא זו שנתן תורתו לעמו. (5) שנזכר. (6) שהוא זו שנתן תורתו לעמו. (7) ברכת התורה: שנזכר שהוא זו שנתן תורתו לעמו. (8) ברכת הגומל. (9) כך.

ואלו הכלים שיש להם בדק. הבגדים הקטנים שהזכרנו: ואלו הם שאין להם בדק. הבגדים הגדולים שהזכרנו: הבגדים שיש להם בדק אין מטמאין במשא[1] (אלא מדרס)[2] בלבד: הבגדים שאין להם בדק מטמאין במשא[3]: אלו הן בגדי עם הארץ[4]: אבל בגדי חבר אפילו הן של בגד גס אינן מטמאין במשא אלא מדרס: ואלו הן בגדי חבר: כל שאינו נוהג בבגדיו כנהוג בבגדי עמי הארצות[5]. ואיזהו נוהג כנהוג בבגדי עמי הארצות (ואיזהו נוהג כנהוג בבגדי חבר)[6] כל שאינו מקפיד על בגדיו שיהיו מכובסין: כל שאינו מקפיד על בגדיו שיהיו מכובסין: כל שאינו מקפיד על בגדיו שיהיו מכובסין:

حلِّم هُلْحَمْ هُمْ مَكْتِدْ هُدَّ: بَنْهُمْ بَتْحَلْ هُلْحَمْ هُمْ كَدْ بَنْهُمْ بَحْمَد

مِنْ أَجْلِ أَنَّهُ[1] هو: وَلَدُ[2] أَبِيهِ: وَهُوَ[3] (أَيْ) أَبُو (أَبِي) أَبِيهِ[4]: وَلَدُ أَبِي أَبِيهِ. وَهُوَ (أَيْ) أَبُو أَبِي أَبِيهِ[5]: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِيهِ. وَهُوَ (أَيْ) أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِي أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِيهِ: وَهُوَ أَبُو أَبِي

ברוך. אשרי[7] יושבי ביתך עוד[8] יהללוך סלה: אשרי העם שכך
לו אשרי העם שיי אלהיו: תהלה לדוד ארוממך אלוהי המלך
ואברכה שמך לעולם ועד: בכל יום אברכך ואהללה שמך לעולם
ועד: גדול יי ומהלל מאד ולגדולתו אין חקר: דור לדור ישבח
מעשיך וגבורותיך יגידו: הדר כבוד הודך ודברי נפלאותיך
אשיחה: ועזוז נוראותיך יאמרו וגדולתיך אספרנה: זכר רב
טובך יביעו וצדקתך ירננו: חנון ורחום יי ארך אפים וגדול
חסד: טוב יי לכל ורחמיו על כל מעשיו: יודוך יי כל מעשיך
וחסידיך יברכוכה: כבוד מלכותך יאמרו וגבורתך ידברו:
להודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו: מלכותך
מלכות כל עולמים וממשלתך בכל דור ודור: סומך יי לכל
הנופלים וזוקף לכל הכפופים: עיני כל אליך ישברו ואתה
נותן להם את אכלם בעתו: פותח את ידך ומשביע לכל חי
רצון: צדיק יי בכל דרכיו וחסיד בכל מעשיו: קרוב יי לכל
קוראיו לכל אשר יקראוהו באמת: רצון יראיו יעשה ואת
שועתם ישמע ויושיעם: שומר יי את כל אוהביו ואת כל
הרשעים ישמיד: תהלת יי ידבר פי ויברך כל בשר שם
קדשו לעולם ועד: ואנחנו נברך יה מעתה ועד עולם הללויה:

(1) בתפלת שחרית של שבת. (2) בתפלת מוסף של שבת. (3) בתפלת מנחה של שבת. (4) בתפלת שחרית. (5) בשבת מלכים. (6) בכל. (7) בתהלים. (8) בכל.

לפלוגתא דרבי יהודה: מתני'[1] מעשה בשני בני אדם שהיו מהלכין בדרך אחת ובידי אחד מהן חבית של יין ובידי חבירו חבית של שמן ונפלה חבית של יין ונבקעה ושל שמן ונבקעה ונפלו שתיהן על בעל החמור ושברו את כליו ואת כלי חבירו ואת חמורו ואת חמור חבירו. הרי זה משלם חצי נזק לזה וחצי נזק לזה. גמ' מנא הני מילי דמשלם חצי נזק לזה וחצי נזק לזה. אמר רב יהודה אמר שמואל דאמר קרא כי יגח שור את שור ומת ושור הנגח הוא נמכר וחצי שוויו ואת חצי שוויו יאכלו. מתקיף לה רב יוסף בר חמא ורבי חייא בר אבין אמרי תרוויהו א

ולא נאמר[1] אלא בזמן שהיה בית דין שולחין ומחזירין. ומה היו עושין: היו מוליכין שני תלמידי חכמים עם כל אחד ואחד ממקום שהוא גולה עד שהוא מגיע לעיר שגלה לתוכה. ומשם היו מוליכין אותו[2] לשדה שהוא שלו. ומשם היו מוליכין אותו[3] לעיר שגלה לתוכה: ומשם היו מוליכין אותו לשדה שהוא שלו: ומשם היו מוליכין אותו לעיר שגלה לתוכה: ומשם היו מוליכין אותו[4] לעיר מגוריו: ולא היו מניחין אותו שיכנס לעיר מגוריו עד שיכנסו לפניו שני תלמידי חכמים ויאמרו לאנשי העיר[5] שהוא בא אצלכם: ואם היה בעל מום היו מודיעין אותו: ואם היה רבו בעל מום היו מודיעין אותו: ואם היה רבו גדול ממנו היו מודיעין אותו: ואם היה רבו מפורסם היו מודיעין אותו: ואם היה רבו מפורסם ומוכר היו מודיעין אותו: ואם היה רבו מפורסם ומוכר ומכובד היו מודיעין אותו: ואם היה רבו מפורסם ומוכר ומכובד וגדול ממנו היו מודיעין אותו: ואם היה רבו מפורסם ומוכר ומכובד וגדול ממנו ומלמד תורה לרבים היו מודיעין אותו: ואם היה רבו מפורסם ומוכר ומכובד וגדול ממנו ומלמד תורה לרבים ומלמד תורה לרבים בכל יום היו מודיעין אותו: ואם היה רבו מפורסם ומוכר ומכובד וגדול ממנו ומלמד תורה לרבים ומלמד תורה לרבים בכל יום ומלמד תורה לרבים בכל יום ויום היו מודיעין אותו: ואם היה רבו מפורסם ומוכר ומכובד וגדול ממנו ומלמד תורה לרבים ומלמד תורה לרבים בכל יום ומלמד תורה לרבים בכל יום ויום ומלמד תורה לרבים בכל יום וי

(כ) ויאמר[1] יהושע: ידעתי כי אתה איש חיל וכל אשר תחפץ תוכל לעשות. ועתה (כלומר אחרי[2] שכן הוא) שמע נא לקולי: אם תרצה לשבת בתוכנו בארץ הזאת, הנה אנחנו מוכנים לתת לך נחלה בתוכנו. אבל אם לא תרצה לשבת בתוכנו: אם אתה מתכוון לעבור את הירדן ולבוא אל ארץ כנען, הנה עליך לעשות כן בלי שהות. ואל תשכח לקחת עמך את כל אנשי חילך. (כא) ויאמר[3] אליהם: אם כן הוא הדבר, אם אתם רוצים שאעבור את הירדן ואבוא אל ארץ כנען, הנה אני מוכן לעשות כן. ואל תחשבו שאני מתכוון לעבור את הירדן ולבוא אל ארץ כנען בלי שהות. אבל אני מתכוון לעבור את הירדן ולבוא אל ארץ כנען רק אחרי שאכבוש את כל ארץ כנען. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל ארץ כנען בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל ארץ כנען רק אחרי שאכבוש את כל ערי כנען. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל ערי כנען בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל ערי כנען רק אחרי שאכבוש את כל מלכי כנען. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל מלכי כנען בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל מלכי כנען רק אחרי שאכבוש את כל אנשי חילם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל אנשי חילם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל אנשי חילם רק אחרי שאכבוש את כל נשיהם וטפם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל נשיהם וטפם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל נשיהם וטפם רק אחרי שאכבוש את כל בהמותם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל בהמותם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל בהמותם רק אחרי שאכבוש את כל רכושם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל רכושם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל רכושם רק אחרי שאכבוש את כל ארצם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל ארצם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל ארצם רק אחרי שאכבוש את כל עמם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל עמם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל עמם רק אחרי שאכבוש את כל אלהיהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל אלהיהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל אלהיהם רק אחרי שאכבוש את כל מקדשיהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל מקדשיהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל מקדשיהם רק אחרי שאכבוש את כל כהניהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל כהניהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל כהניהם רק אחרי שאכבוש את כל נביאיהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל נביאיהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל נביאיהם רק אחרי שאכבוש את כל חוזיהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל חוזיהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל חוזיהם רק אחרי שאכבוש את כל מנחשיהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל מנחשיהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל מנחשיהם רק אחרי שאכבוש את כל מכשפיהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל מכשפיהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל מכשפיהם רק אחרי שאכבוש את כל קוסמיהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל קוסמיהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל קוסמיהם רק אחרי שאכבוש את כל מעוננים. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל מעוננים בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל מעוננים רק אחרי שאכבוש את כל מכשפים. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל מכשפים בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל מכשפים רק אחרי שאכבוש את כל חובריהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל חובריהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל חובריהם רק אחרי שאכבוש את כל שואליהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל שואליהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל שואליהם רק אחרי שאכבוש את כל ידעוניהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל ידעוניהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל ידעוניהם רק אחרי שאכבוש את כל דורשיהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל דורשיהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל דורשיהם רק אחרי שאכבוש את כל מתיהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל מתיהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל מתיהם רק אחרי שאכבוש את כל קבריהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל קבריהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל קבריהם רק אחרי שאכבוש את כל אבניהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל אבניהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל אבניהם רק אחרי שאכבוש את כל עצמותיהם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל עצמותיהם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל עצמותיהם רק אחרי שאכבוש את כל בשרם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל בשרם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל בשרם רק אחרי שאכבוש את כל דמם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל דמם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל דמם רק אחרי שאכבוש את כל נפשם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל נפשם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל נפשם רק אחרי שאכבוש את כל רוחם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל רוחם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל רוחם רק אחרי שאכבוש את כל נשמתם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל נשמתם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל נשמתם רק אחרי שאכבוש את כל גופם. ואל תחשבו שאני מתכוון לכבוש את כל גופם בלי שהות. אבל אני מתכוון לכבוש את כל גופ

ברוך שאמר והיה העולם: יוצר כל הבריות שהוא ראשון לכל המעשים: ושולט בכל הנבראים שהוא לבדו מלך מעולם: הגדיל חסדו על עמו ישראל[1] ורחמיו על כל מעשיו: ועל כן ראוי לו שיתפאר בשבחיו ויתן לו גדולה והודיה: תהלות לאל עליון ברוך הוא ומבורך: משה ובניו שמחו במתנת חלקם: שקראת להם עבד נאמן בכל ביתך: כתר תפארת לראשם קבלת עליהם: בהר סיני ירדו שני לוחות אבנים[2]: וסופרים למדו מהם לכתוב ספר תורה[3]: כך נמצא בקבלה מדורות הראשונים:

ואז יאמר חצי קדיש[4]: יתגדל ויתקדש שמיה רבא[5]. בעלמא דהוא עתיד להתחדש: ולתחיית המתים: ולהקים נפשות צדיקים שנתעלו מן העפר: ולהעיר רוח קדושים שנתעלו מן העפר: ולהעיר רוח קדושים שנתעלו מן הבלי עולם: ולהשיב נשמות לגופות שנתעלו מן הבלי עולם: ולבנות עיר ירושלים ולהשלים היכל בתוכה: ולעקור עבודת כוכבים מן הארץ: ולהחזיר עבודת שמים לכנותה: ויתקדש שמו הגדול בעולם שברא כרעותיה: וימליך מלכותיה בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל[6]. בעגלא ובזמן קריב: ואמרו אמן:

יהא שמיה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמיא: יתברך ישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל[7] שמיה דקודשא בריך הוא[8]: לעילא מן כל ברכתא ושירתא תושבחתא ונחמתא דאמירן בעלמא: ואמרו אמן: תתקבל צלותהון ובעותהון דכל ישראל קדם אבוהון דבשמיא[9]: ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא[10] וחיין עלינו ועל כל ישראל: ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל: ועל כל יושבי תבל: ואמרו אמן:

---

(1) דחסדו. (2) דנתנם. (3) דיכתוב ספר. (4) דחצי. (5) כשהש"ץ מתחיל. (6) כאשר נזכר. (7) קל. (8) דקב"ה. (9) כלומר שמים. (10) שלום. (11) מיד. (12) שהוא לו: כלומר.

ܒܗ ܒܒܐ ܕܓܓ ܕܒܒܐ ܕܫܒܬ ܕܫܒܬ[1]. ܒܒܐ ܕܒ ܒܒܐ ܕܓܓ ܕܒܒܐ ܕܫܒܬ ܕܫܒܬ[2] ܒܟܒܒ ܕܫܒܬ ܕܫܒܬ ܕܫܒܬ

בזה לא קבלה הלכה בידה מפי משה מסיני שהוא
בכלל. ואחרים אומרים: משה מסיני הוא.
כך היו אומרים: הלכה למשה מסיני[1] שמניחין
תפילין[2] בחול המועד. מה בין תפילין של ראש
לתפילין של יד? שתפילין של יד[3] אין להן עיקר
אלא בבתי גופי קלפים. ושל ראש בבתי גופי קלפים
ובבתי גופי עורות. של יד בבתי גופי קלפים ובבתי
גופי עורות[4]. של ראש[5] בבתי גופי קלפים ובבתי
גופי עורות[6] ובבתי גופי שערות[7]. של יד לא היו
מחליקין[8] ולא מגלפין. של ראש מחליקין ומגלפין.
של יד היו כותבין אותן בכל לשון. של ראש[9]
אין כותבין אותן אלא אשורית. של יד לא היו
מקיפין[10] אותן בזהב. של ראש מקיפין אותן
בזהב[11] (ר' יוסי אומר: אף של יד מקיפין אותן
בזהב[11] שהרי בתי גופי קלפים ובתי גופי עורות
יש להן עיקר). הלכה למשה מסיני שמניחין
תפילין בחול המועד[12]: אמרו עליו על[13] מרדכי

(1) מפי משה. (מפי משה.). (2) מניחין תפילין. (מניחין:
ר' יוחנן אומר: מניחין; ר' יהודה: ר' יוחנן; חכמים: חכמים).
(3) של יד. (של יד.). (4) ועורות. (5) של ראש. (6) ועורות.
(7) של שערות. (8) לא. (9) של יד לא מחליקין. (10) לא.
(11) זהב. (12) חמה. (13) Deest.

ܕܝܢ ܡܟܬܒܢܐ ܐܡܪ ܟܠܡܐ ܕܫܒܬܐ ܕܝ ܐܝܬ ܒܗ ܐܬܪ ܠܡܫܪܝ ܒܝܬ ܡܕܪܫܐ ܕܢܦܫ ܡܢ ܒܝܬ ܡܕܪܫܐ[1]: ܐܦ ܒܫܒܬܐ ܡܕܪܫ ܒܝܬ ܡܕܪܫܐ[2] ܕܫܒܬ ܡܫܬܐ. ܐܠܐ ܕܐܝ ܐܬܪ ܠܡܫܪܝ ܒܗ ܐܬܪ ܐܚ

ܒܟܒܝܢ ܕܐܒܝ ܒܪ ܡܪܝ ܒܝܬ

ܕܝܢ ܗܘ ܕܐܡ ܒܝ ܡܠܟܐ ܐܝܟ ܕܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ[1]. ܘܐܡܪ ܠܗ ܒܝ ܐܡ ܐܢܬ ܒܪ ܐܠܗܐ ܐܡܪ ܕܝܢ ܠܗܠܝܢ ܐܒܢܐ ܕܗܟܝܠ ܢܗܘܘܢ ܠܟ ܠܚܡ: ܘܥܢܐ ܝܫܘܥ ܘܐܡܪ ܠܗ ܟܬܝܒ ܗܘ[2] ܕܠܐ ܥܠ ܠܚܡ ܠܒܕ ܢܚܐ ܐܢܫܐ ܐܠܐ ܥܠ ܟܠ ܡܠܬܐ ܕܢܦܩ ܡܢ ܦܘܡܗ ܕܐܠܗܐ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܫܘܒ ܐܙܠ ܠܟ ܫܛܢܐ[3] ܟܬܝܒ ܗܘ ܕܐܠܗܟ ܬܣܓܕ ܘܠܗ ܠܒܕ ܬܦܠܚ: ܒܗܝܟ ܙܒܢܐ ܫܒܩ ܠܗ ܫܛܢܐ[4] ܘܐܚܕ ܠܗ ܒܟܠ ܡܠܟܘܬܐ[5] ܕܥܠܡܐ ܘܒܫܒܚܬܗ ܘܐܡܪ ܠܗ ܟܠ ܗܠܝܢ ܐܝܬܝܢ ܠܟ ܐܡ ܢܦܠ ܘܢܣܓܕ ܠܝ[6] ܟܕ ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܙܠ ܫܛܢܐ ܡܢ ܩܕܡܝ ܕܟܬܝܒ ܗܘ ܕܐܠܗܟ ܬܣܓܕ ܘܠܗ ܠܒܕ ܬܦܠܚ. ܗܕܐ ܡܣܬܟܠ ܐܒܕ ܟܠ ܚܫܘܟ ܕܝܢ: ܐܝܟ ܕܐ ܒܝܫ ܕܥܒܕ ܠܗ ܫܛܢܐ ܐܝܟ ܕܟܬܝܒ ܐܡܪ ܠܗ ܐܠܗܟ ܬܣܓܕ ܘܠܗ ܠܒܕ ܬܦܠܚ[8] ܐܡܪ ܠܗ. ܟܕ ܒܝ ܡܒܝ ܠܗ ܝܫܘܥ ܠܟܠ ܚܕ ܒܬܪ ܚܕ ܡܢ ܬܠܡܝܕܘܗܝ[9] ܐܡܪ: ܗܐ ܐܢܐ ܥܡ ܟܘܢ ܟܠ ܝܘܡܐ ܥܕ ܣܘܦܐ ܕܥܠܡܐ[10] ܐܡܪ: ܐܠܐ ܣܦܪ ܟܬܒܬ: ܐܒܐ ܡܝ ܕܒܝܕܝ ܟܬܒ ܠܟ ܐܢܐ ܟܬܒ ܠܟ ܐܚܝ ܡܢ ܐܡܗ: ܐܒܐ ܕܐܚܕ ܒܝ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܢܬ ܫܠܝܚ ܠܝ[11] ܟܬܒ ܠܟ ܐܚܝ ܡܢ ܐܡܗ (ܟܡܐ ܕܐܚܝܢ ܐܢܬ[12] ܐܠܐ ܟܕ ܐܢܐ ܐܙܠ ܐܬܒ ܠܟ ܡܩܘܡ: ܐܬܐ ܐܢܐ ܠܟ ܐܡ ܐܢܬ ܒܥܐ ܠܝ ܐܡ ܠܐ ܐܙܠ ܐܢܐ ܠܘܬ ܐܒܐ ܐܠܐ ܐܡ ܐܙܠ ܐܢܐ ܐܫܕܪ ܠܟ ܠܘܬ ܐܒܐ: ܘܟܕ ܐܬܐ ܗܘ ܢܟܚ ܠܟ ܥܠ ܚܛܗ[13]: ܘܐܡ ܐܢܬ ܒܥܐ ܠܝ ܐܡ ܐܢܬ ܚܒ ܠܝ ܢܦܫܟ ܡܢ ܗܕܐ ܥܕܢܐ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܫܡܥܘܢ ܒܪ ܝܘܢܐ[14] ܠܐ ܒܣܪ ܘܕܡ ܐܠܐ ܐܒܐ ܕܒܫܡܝܐ ܗܘ ܝܗܒ ܠܟ ܠܟ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܐܢܬ ܟܐܦܐ ܐܢܬ ܒܢܝ ܐܢܐ ܥܠ ܗܕܐ ܟܐܦܐ ܐܒܢܐ ܕܥܠ ܦܘܡ ܗܝܟܠܗ ܐܒܢܐ ܐܚܪܢܐ ܠܐ ܢܫܬܘܠܛܘܢ ܥܠܝܗ.

---

(1) ܡܬ̈ܝ ܕ. (2) ܕܒܪ̈ܝܬ̈ܐ ܕ. (3) ܦܣ̈ܩ. (4) ܕ̈ܒܚ̈ܢ. (5) ܒ̈ܟ. (6) ܟ̈ܪ. Deest (7). Deest (8). ܡ̈ܬ. (9) ܡ̈ܬ. (ܡ̈ܬ?). (10) ܫ̈ܪ. (11) ܫ̈ܕ̈ܪ. (12) ܟ̈ܬ̈ܒ ܕ̈ܒ̈ܪ. (13) ܡ̈ܬ ܐ̈ܒ̈ܐ ܕ̈ܡ̈ܫ̈ܝ. (14) ܡ̈ܬ ܒ̈ܪ̈ ܝ̈ܘ̈ܢ̈ ܫ̈ܡ̈ܥ̈ܘ̈ܢ.

ܘܐܬܝ ܠܗ ܒܟܠ ܡܕܝܢܬܐ ܕܐܬܘܪ ܠܗ ܒܫܘܠܛܢܐ ܘܒܟܠ ܡܠܟܘ

כאשר יקח[1] איש[2] בתו לאשה ובעלה שנא אותה
ושם עליה דברי תלונות[3] והוציא עליה שם רע
לומר לקחתי את האשה הזאת ובאתי אליה ולא
מצאתי בה בתולים[4]. ויען אביה ואמה (והביאו
את) [5]בתולי הנערה אל זקני העיר בשער:
ואמר אבי הנערה לזקנים[6] את בתי נתתי לאיש
הזה לאשה ושנא אותה[7] ושם עליה דברי תלונות
לומר לא מצאתי בתך בתולים ואלה בתולי בתי:
ופרשו[8] השמלה לפני זקני[9] העיר: ולקח את
זקני העיר האיש ויסרו אותו[10]. וענשו אותו
מאה כסף ונתנו לאבי הנערה כי הוציא שם רע
על בתולת ישראל: ולה תהיה לאשה לא יוכל
לשלחה[11] כל ימיו: ואם[12] אמת היה הדבר
הזה (ולא מצא) [13]בתולים לנערה: והוציאו
את הנערה אל פתח בית אביה ורגמוה אנשי
עירה באבנים וימת כי עשתה נבלה בישראל
(לזנות בבית אביה)[14]? ובערת הרע מקרבך:
וכי יהיה לאיש אשה ובעל עליה ושכב עמה:
ונמצא לו בת בתולה ואשתו ילדה בת: והיה
אם אמת היה הדבר הזה ולא נמצאו בתולים
לנערה: והוציאו את הנערה אל פתח בית אביה
ורגמוה אנשי עירה באבנים וימתו כי עשתה
נבלה בישראל לזנות בבית אביה[15]: ובערת
הרע מקרבך[16]. ואיש כי ימצא שכב עם אשת

---

(1) יקחנה. (2) איש. (3) עליה. (4) בתולים. (5) והביאו את. (6) לזקני. (7) ושנאה. (8) ופרשו. (9) זקני. (10) ויסרו אותו. (11) לא. (12) Deest. (13) בתולים. (14) בזנות. (15) בבית אביה. (ורגמוה אנשי עירה באבנים.). (16) מקרבך.

يَحْتَمِلُهُ: كَالْقَتْلِ بِالْمُثَقَّلِ وَالْمُحَدَّدِ. وَلَوْ تَحَتَّمَ الْقَتْلُ
بِحَدِّ الْحِرَابَةِ: كَانَ لِوَلِيِّ الْقَتِيلِ أَنْ يَعْفُوَ عَنِ الْقَتْلِ
وَيَأْخُذَ الدِّيَةَ مِنْ مَالِ الْجَانِي. وَلَيْسَ لَهُ أَنْ يَعْفُوَ عَنِ
الْقَتْلِ وَيَأْخُذَ الدِّيَةَ مِنْ مَالِ الْجَانِي. وَلَوْ عَفَا الْوَلِيُّ
عَنِ الْقَتْلِ وَالدِّيَةِ: سَقَطَا جَمِيعًا. وَلَوْ عَفَا عَنِ الدِّيَةِ
وَطَلَبَ الْقَتْلَ: كَانَ لَهُ ذَلِكَ. وَلَوْ عَفَا عَنِ الْقَتْلِ
وَطَلَبَ الدِّيَةَ: كَانَ لَهُ ذَلِكَ. وَلَوْ قَتَلَ الْجَانِي
بَعْدَ عَفْوِ الْوَلِيِّ عَنِ الْقَتْلِ: فَعَلَيْهِ الدِّيَةُ فِي مَالِهِ.
وَلَوْ قَتَلَهُ قَبْلَ عَفْوِ الْوَلِيِّ: فَعَلَيْهِ الْقِصَاصُ. وَلَوْ
قَتَلَ الْجَانِي جَمَاعَةً: قُتِلَ بِهِمْ. وَلَوْ قَتَلَ جَمَاعَةً
وَاحِدًا: قُتِلَ بِهِ. وَلَوْ قَتَلَ جَمَاعَةً وَاحِدًا بَعْدَ
وَاحِدٍ: قُتِلَ بِالْأَوَّلِ. وَلَوْ قَتَلَ الْأَوَّلَ بِالْقَتْلِ
وَالثَّانِيَ بِالْقَطْعِ: قُتِلَ بِهِمَا. وَلَوْ قَتَلَ الْأَوَّلَ بِالْقَطْعِ
وَالثَّانِيَ بِالْقَتْلِ: قُتِلَ بِهِمَا. وَلَوْ قَتَلَ الْأَوَّلَ بِالْقَطْعِ
وَالثَّانِيَ بِالْقَطْعِ: قُتِلَ بِهِمَا. وَلَوْ قَتَلَ الْأَوَّلَ بِالْقَتْلِ
وَالثَّانِيَ بِالْقَتْلِ: قُتِلَ بِهِمَا. وَلَوْ قَتَلَ الْأَوَّلَ بِالْقَتْلِ
وَالثَّانِيَ بِالْقَطْعِ: قُتِلَ بِهِمَا. وَلَوْ قَتَلَ الْأَوَّلَ بِالْقَطْعِ
وَالثَّانِيَ بِالْقَتْلِ: قُتِلَ بِهِمَا. وَلَوْ قَتَلَ الْأَوَّلَ بِالْقَتْلِ

---

(1) كعمد فعله. (2) فدية. (3) شهدوا على قتل رجل.
(4) بحد. (5) بالقتل. (6) معتمدة. (7) وشهدوا.
(8) قتل: كذا. (9) محكم قتله. (وهو الصواب). (10) Desunt.

دِيدِكِ كَمعِسْتْ دِهِيمِ هُكَنْ عَضَّتْ مَهْدَّةْ مَهْدَّةْ: كَمَكَنْ هُمَّتْ مَهَّتَهْ كَ مَعِدْحِدِ زَتْ: مَعِ كِؤَهَّتْ كَ دَّتِكْ زَتْ. هِ جِدِ عَضَّعِ دِيْدِ كَمَكَنْ: هُمَّدَّ دَّعِكْ مَهْدَّةْ: مَكَ حَكَمَ مَهْجَدَه هُدِيْتَمَ هِيْدَه كَتَدَّدِ: هُدَّمَ هُدَّمَ: مَكَ مَعَضَّ كِؤَدَّ دِهُكْ هَكِيْتْ حَكِ هُكَنْ. كِؤَهَّتْ دِ كِمَ هِيْدَ كَمَ: (جَعَدَّةْ دَّؤَمَّتْ[1] يَهَمَ: دِهُكْ يُكَمَّتْ دَهَمَّتْ هُمَهَدَهَمَّتْ دِهَكَنْتْ هَكِدِهِ يَهَمَ: مَعِكِدِهِ دِكِ مَعِهُسِيَّتْ كَجَدَّهِ مَهَّتَهْ (مَعَضَّعِ: هُكَجَدَّتَّةْ هَمَهَّةْ دَّمَسَ (مَسَ مِ يُكَمَّتْ[2] مَعَهَدَهِ.

مَجِدِ مَ مَضِكَكَ هَدَّةْ هَمَكَ: هَّتْ كَمَعِهَدَّةْ مَيْنِكَمَعِهَكَ[3] هَمَّةْ هَمَّتْ هُسَدَّتْ مَكِدَّتْ يَدَّ. هُمَدَّجَ مَدَّتْ كَ هَكِدِهِ يَدَّةْ[4]: مَهَكَ دِكِكَدَّتْ يَهَدَهْ: مَكَمَضَكَ حَكِ هَكَنْ هَمَهَ: مَهَدَّتْ هُمَّدَّ. دَّمَ مَعَضَّ مَدَّمَ[5] دِمِ حَكِ هَكَنْ (مَضَّمَّتْ يَهَمَدَّةْ كَ دِ كِدَّتْ[6] مَهَكَّهَّ. حَكِ هَكَنْ (مَضَّمَّتْ دَمَدَّ: دَهَكَمَ[7] كَمَّتْ هُكَمَضَّتْ هُكَمَّدَّ. مَجَ مَدَّةْ دَهَكَمَ مَعِدَّدَ حَمَ[8]: مَتَّدَّةْ مَهَدَّةْ دَهَضَدَهْ

ܡܫܟܚ ܠܗ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܫܦܝܪ ܒܥܝܢܘܗܝ[1] ܠܡܥܒܕ: ܘܫܒܩ ܠܗ ܡܢ ܚܛܗܘܗܝ[2] ܕܥܒܕ ܠܗ. ܘܗܟܢܐ ܐܡܪ ܪܒܝ ܝܘܣܝ ܒܪ ܚܠܦܬܐ ܒܫܡ ܪܒܝ ܝܘܚܢܢ: ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܡܕܡ ܕܫܦܝܪ ܒܥܝܢܘܗܝ ܕܡܪܝܐ ܕܥܠܡܐ ܗܘ ܕܡܫܟܚ ܠܗ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܫܦܝܪ ܒܥܝܢܘܗܝ[3] ܘܡܫܒܩ ܠܗ ܡܢ ܚܛܗܘܗܝ. ܟܕ ܐܬܐ ܠܗ ܠܡܪܝܐ ܕܥܠܡܐ ܐܡܪ ܠܗ: ܐܝ ܐܢܬ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܒܩ ܠܢ ܚܛܗܝܢ ܐܘ ܠܡܫܟܚ ܠܢ ܒܥܝܢܘܗܝ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܠܐ ܗܟܢܐ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܐܠܐ ܕܥܕ ܫܒܥ ܙܒܢܝܢ ܕܬܗܘܐ ܠܟ ܠܐ ܒܫܒܥ ܒܠܚܘܕ ܐܠܐ ܒܫܒܥܝܢ ܘܫܒܥ ܙܒܢܝܢ[4] ܕܬܗܘܐ ܠܟ ܠܐ ܒܫܒܥ ܒܠܚܘܕ ܐܠܐ ܒܫܒܥܝܢ ܘܫܒܥ ܙܒܢܝܢ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܥܠܡܐ ܐܢ ܟܕ ܐܬܐ ܐܢܬ ܠܡܫܒܩ ܠܢ ܚܛܗܝܢ ܐܘ ܠܡܫܟܚ ܠܢ ܒܥܝܢܘܗܝ ܐܝ ܐܢܬ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܒܩ ܠܢ ܚܛܗܝܢ ܐܘ ܠܡܫܟܚ ܠܢ ܒܥܝܢܘܗܝ[5] ܐܠܐ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܥܕ ܫܒܥ ܙܒܢܝܢ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܥܠܡܐ ܐܢ ܟܕ ܐܬܐ ܐܢܬ ܠܡܫܒܩ ܠܢ ܚܛܗܝܢ ܐܘ ܠܡܫܟܚ ܠܢ ܒܥܝܢܘܗܝ ܐܝ ܐܢܬ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܒܩ ܠܢ ܚܛܗܝܢ ܐܘ ܠܡܫܟܚ ܠܢ ܒܥܝܢܘܗܝ[6] ܐܠܐ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܥܕ ܫܒܥ ܙܒܢܝܢ ܕܬܗܘܐ ܠܟ ܠܐ ܒܫܒܥ ܒܠܚܘܕ ܐܠܐ ܒܫܒܥܝܢ ܘܫܒܥ ܙܒܢܝܢ[7] ܕܥܠ ܡܕ ܐܬܐ ܠܗ ܠܡܪܝܐ ܕܥܠܡܐ ܐܡܪ ܠܗ: ܐܝ ܐܢܬ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܒܩ ܠܢ ܚܛܗܝܢ ܐܘ ܠܡܫܟܚ ܠܢ ܒܥܝܢܘܗܝ ܐܝ ܐܢܬ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܒܩ ܠܢ ܚܛܗܝܢ ܐܘ ܠܡܫܟܚ ܠܢ ܒܥܝܢܘܗܝ[8] ܐܠܐ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܥܕ ܫܒܥ ܙܒܢܝܢ ܕܬܗܘܐ ܠܟ ܠܐ ܒܫܒܥ ܒܠܚܘܕ ܐܠܐ ܒܫܒܥܝܢ ܘܫܒܥ ܙܒܢܝܢ[9] ܕܥܠ ܡܕ ܐܬܐ ܠܗ ܠܡܪܝܐ ܕܥܠܡܐ ܐܡܪ ܠܗ: ܐܝ ܐܢܬ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܒܩ ܠܢ ܚܛܗܝܢ ܐܘ ܠܡܫܟܚ ܠܢ ܒܥܝܢܘܗܝ[10]. ܘܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܥܠܡܐ ܐܢ ܟܕ ܐܬܐ ܐܢܬ ܠܡܫܒܩ ܠܢ ܚܛܗܝܢ ܐܘ ܠܡܫܟܚ ܠܢ ܒܥܝܢܘܗܝ: ܐܝ ܐܢܬ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܒܩ ܠܢ ܚܛܗܝܢ ܐܘ ܠܡܫܟܚ ܠܢ ܒܥܝܢܘܗܝ ܐܝ ܐܢܬ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܒܩ ܠܢ ܚܛܗܝܢ ܐܘ ܠܡܫܟܚ ܠܢ ܒܥܝܢܘܗܝ ܐܠܐ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܥܕ ܫܒܥ ܙܒܢܝܢ ܕܬܗܘܐ ܠܟ ܠܐ ܒܫܒܥ ܒܠܚܘܕ ܐܠܐ ܒܫܒܥܝܢ ܘܫܒܥ ܙܒܢܝܢ[11] ܕܥܠ ܡܕ ܐܬܐ ܠܗ ܠܡܪܝܐ ܕܥܠܡܐ ܐܡܪ ܠܗ: ܐܝ ܐܢܬ ܗܘ ܕܐܬܐ ܠܡܫܒܩ ܠܢ ܚܛܗܝܢ ܐܘ ܠܡܫܟܚ ܠܢ ܒܥܝܢܘܗܝ[12]: ܐܠܐ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܕܥܕ ܫܒܥ ܙܒܢܝܢ ܕܬܗܘܐ ܠܟ ܠܐ ܒܫܒܥ ܒܠܚܘܕ ܐܠܐ ܒܫܒܥܝܢ ܘܫܒܥ ܙܒܢܝܢ. ܘܗܟܢܐ ܐܡܪ ܪܒܝ ܝܘܣܝ ܒܪ ܚܠܦܬܐ ܒܫܡ ܪܒܝ ܝܘܚܢܢ: ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ ܡܕܡ ܕܫܦܝܪ ܒܥܝܢܘܗܝ ܕܡܪܝܐ ܕܥܠܡܐ ܗܘ ܕܡܫܟܚ ܠܗ ܒܟܠ ܡܕܡ ܕܫܦܝܪ ܒܥܝܢܘܗܝ ܘܡܫܒܩ ܠܗ ܡܢ ܚܛܗܘܗܝ ܕܥܒܕ ܠܗ

ܒܗ ܕܐܝܬ ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ ܒܥܠܡܐ ܗܢܐ ܘܒܥܠܡܐ ܕܐܬܝ ܠܐ ܢܗܘܐ ܠܗ ܣܘܦܐ ܘܠܐ ܬܗܘܐ ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ ܒܥܠܡܐ ܕܐܬܝ ܘܠܐ ܒܥܠܡܐ ܗܢܐ.

ܒܕ ܗܘ ܡܫܝܚܐ ܫܒܩ ܠܡܫܝܚܐ ܕܢܗܘܐ ܠܗ ܫܘܠܛܢܐ ܒܥܠܡܐ ܗܢܐ ܘܠܐ ܒܥܠܡܐ ܕܐܬܝ ܐܠܐ ܒܥܠܡܐ ܗܢܐ. ܘܐܦ ܠܐ ܒܥܠܡܐ ܗܢܐ ܘܠܐ ܒܥܠܡܐ ܕܐܬܝ ܐ

ܐܢ ܐܝܬ ܠܟ ܒܢܝ: ܐܬܝ ܠܝ ܡܕܝ ܕܥܒܕ ܥܡ ܐܢܫ ܐܚܪ[1]: ܐܘ ܕܐܬ ܠܟ ܒܪ ܐܘ ܒܬ ܡܢ ܐܚܪ[1]: ܕܠܐ ܬܫܬܟܚ ܠܗ ܟܠ ܥܒܕܐ. ܐܠܐ ܥܡ ܒܥܠ ܒܝܬܗ ܬܗܘܐ ܠܟ ܟܠ ܚܕ ܕܠܐ ܬܫܬܟܚ ܠܗ ܡܢ ܗܠܝܢ. ܗܟܝ ܟܠ ܕܡܨܐ ܠܡܥܒܕ ܥܡ ܐܢܫ ܐܚܪ

ܟܡܟܡܐ: ܐܡܟܐ ܟܡܝܢ ܐܝܟ ܕܐ ܐܡܝܢ: ܒܝ ܐܡܝ ܒܝ ܡܕܝܢ ܕܒܕܩܝ ܡܫ. ܐ ܟܐ ܡܐ: ܐܝ ܕܡܐ ܡܐ ܕܒ ܕܒ ܕܒ

ܕܝܢ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܡܫܝܚ ܐܠܗܐ ܕܡܫܝܚ ܐܢܐ ܠܟ ܡܫܝܚ ܐܠܗܐ[1] ܐܝ ܡܫܬܟܚ ܐܢܐ ܠܟ ܡܫܝܚ ܐܠܗܐ[2] ܕܐܝ ܡܫܬܟܚ ܐܢܐ ܠܟ ܡܫܝܚ ܐܠܗܐ ܕܐܝ ܡܫܬܟܚ ܐܢܐ ܠܟ ܡܫܝܚ ܐܠܗܐ[3] ܕܐܝ ܡܫܬܟܚ ܐܢܐ ܠܟ ܡܫܝܚ ܐܠܗܐ ܕܐܝ ܡܫܬܟܚ ܐܢܐ ܠܟ ܡܫܝܚ ܐܠܗܐ. ܐܝ ܕܐ ܐܢܐ ܠܟ ܡܫܝܚ ܐܠܗܐ ܕܐܝ ܡܫܬܟܚ ܐܢܐ ܠܟ ܡܫܝܚ ܐܠܗܐ[4] ܕܐܝ ܡܫܬܟܚ ܐܢܐ ܠܟ ܡܫܝܚ ܐܠܗܐ[5] ܕܐܝ ܡܫܬܟܚ ܐܢܐ ܠܟ ܡܫܝܚ ܐܠܗܐ

ויאמר אלהים יהי רקיע. ויעש אלהים את הרקיע ויבדל בין המים אשר מתחת לרקיע: כל דבר שהוא מבחוץ: שהוא לבן כשלג שהוא נראה לעין כל. ומה הוא מבדיל בין המים אשר מעל לרקיע[1]: הללו הם[2] הגלגלים[3] שהם מקיפים את העולם. כמה הוא גדולו של רקיע: כל אחד ואחד מהם מהלך חמש מאות שנה (את) [ו]חזרתו[4] ויקרא אלהים לרקיע שמים: ומה הוא מקרא עליו[5]. ויש[6] שמים לשמים[7] לפי שהוא מתנשא ועולה: כי[8] הנה אויבך ישאגון קוממיך עולה תמיד. לפי שהוא עולה תמיד: ויש שמים[9] שהם שבעה ולא שנים: (שבעה שמים מה הם[10]? שחקים זבול מעון מכון ערבות שמי השמים: (שמי השמים[11] הם הגבוה שבכולם. לפי שהוא עליון: (שמים שמים[12]. ומה הוא מקרא עליו[13]: (שמים ושמי השמים[14]? לפי שהוא נמשך: ומה הוא מקרא עליו[15] (שמים כי במשמיהם. (שמים כי במשמיהם[16]: שהוא נמשך ועומד: כך שמים עתידין להתקפל: כתיב כי השמים כעשן נמלחו.

---

(1) ויבדל. (2) הלל. (3) מעגל. (4) וחזרתו. (5) שמים כי במשמיהם. (6) ישנם. (7) שמים לשמים. (8) כי. (9) ישנם. (10) שבעה שמים מה הם. (11) השמים הגבוה שבכולם. (12) שמים שמים לשמים. (13) שמים. (14) ושמי השמים. (15) שמים כי במשמיהם. (16) Desunt.

هُدَّدَ هُدَّدَ حَدَّدَ: يَوْمٌ دِسْكَ يَهْبَبْ كَ كَهْدَّدَ. حَلَّكَ لِمَ دِحَ نَكَ حَدَّ دِحَدَّدَ: هُدَّ هَدَّدَ: هُدَّدَ[1] حَدَّدَ دِحَدَّدَ. هُدَّدَ هُلَّدَ دِحَدَّدَ كَدَّدَ دِحَدَّدَ: دِحَدَّدَ دِحَدَّدَ: هُدَّدَ دِحَدَّدَ: هُدَّدَ[2] حَدَّدَ هُدَّدَ. هُدَّدَ نَدَّدَ هُدَّدَ دِحَدَّدَ: هُدَّدَ هُدَّدَ: هُدَّدَ هُدَّدَ: هُدَّدَ[3] كَدَّدَ هُدَّدَ دَّدَ هُدَّدَ: هُدَّدَ (دِحَدَّدَ كَ هُدَّدَ: هُدَّدَ. هُدَّدَ كَ هُدَّدَ: هُدَّدَ حَدَّدَ[4] دِحَدَّدَ: هُدَّدَ دَّدَ هُدَّدَ. هُدَّدَ هُدَّدَ: هُدَّدَ (هُدَّدَ دَّدَ هُدَّدَ[5]: هُدَّدَ هُدَّدَ: هُدَّدَ دَّدَ هُدَّدَ[6]. هُدَّدَ هُدَّدَ هُدَّدَ هُدَّدَ. (هُدَّدَ كَ[7] دَّدَ هُدَّدَ؟ هُدَّدَ[8] هُدَّدَ كَ: هُدَّدَ هُدَّدَ هُدَّدَ: دِحَدَّدَ هُدَّدَ هُدَّدَ: هُدَّدَ هُدَّدَ: هُدَّدَ هُدَّدَ[9] هُدَّدَ هُدَّدَ: هُدَّدَ هُدَّدَ. هُدَّدَ هُدَّدَ[10]: هُدَّدَ دَّدَ هُدَّدَ كَ هُدَّدَ هُدَّدَ: هُدَّدَ هُدَّدَ: هُدَّدَ هُدَّدَ: هُدَّدَ

(1) هُدَّدَ. (2) هُدَّدَ دَّدَ. (3) هُدَّدَ. (4) هُدَّدَ دَّدَ هُدَّدَ.
(5) هُدَّدَ هُدَّدَ هُدَّدَ. (6) هُدَّدَ هُدَّدَ هُدَّدَ كَ. (7) Desunt. (8) هُدَّدَ
دَّدَ. (9) هُدَّدَ هُدَّدَ. (هُدَّدَ.). (10) Deest.

ואי לא לא. ואמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בן זמרא: אין מוציאין מיד הגזלן אלא מיד הלוקח בלבד. ומיד הלוקח מיד הלוקח. ומיד הלוקח מיד הגזלן. ואין לו לא זה ולא זה אלא מה שהוציא. ואם אין הגזלן משיב לו את ההוצאה. ואם אין הלוקח משיב לו את ההוצאה

מי שהעיד[1]: דבר פלוני אכל נבלות[2] וטרפות. מי שהעיד: פלוני עבד עבודה זרה. מי שהעיד: פלוני גילה עריות. מי שהעיד: פלוני שפך דם. מי שהעיד: פלוני בא על הערוה. מי שהעיד: פלוני בא על אחות אמו ועל אחות אביו. מי שהעיד: פלוני בא על אשת איש. מי שהעיד: פלוני בא על הבהמה. מי שהעיד: פלוני בא על הזכר. מי שהעיד: פלוני בא על האשה ועל בתה. מי שהעיד: פלוני בא על אשת אחיו. מי שהעיד: פלוני בא על אשת אחיו ועל אשת אחי אביו. מי שהעיד: פלוני בא על אשת אחי אמו. מי שהעיד: פלוני בא על

حَمَّدِ هُجَّةٍ[1] بَكَ نُقَّةِ: هُجَّةٍ جَقَّ جَكَّهِ حَمَّدِ
دَجَّةٍ. وهِيَّةٍ هُجَّةٍ[2] هَكَّهِ دَنَّهِكَّهِ دَهُجَّهِ كَبَّةٍ
دَكَّكَّهِ.

وهُّهِ حَمَّدَةٍ: جَهَّةٍ دَجَّهِ قَهِ حَجَكَّهِ[3] نَهَّةٍ دَجَّهِ
نَهَّجَّهِ هَهُجَّةٍ. (وهُّهِ هَكَّهِ نَهَّهِ هُدَّهِ: دَنَّهِ
نَهَّجَّهِ: هَكَّتَّدَّهِ وهُجَّهِ نَهَّسَّةٍ هَدَّرِ: هُّهِ هَهُجَّةٍ
وهُجَّهِ حَكَّهِ دَهُجَّهِ[4].

نَهَّجَّكَّهِ دَهِ وهِ هُجَّةٍ هَدِه هَدَّرِ: هُجَّهِ نَهَّهِ
هُجَّهِ دَهُجَّةٍ[5] هَكَّهِ: حَهِ هَهُجَّةٍ. وهُّهِ حَكَّةٍ
دَنَّجَّةٍ هُجَّةٍ نَهَّجَّهِ جَجَّةٍ هَهَّسَّةٍ: هَسَّجَّهِ كَهَّهِ
دَهُجَّةٍ هِ نَّهَجَّةٍ وهِ: وهُكَّهِ هَهُجَّةٍ دَهُجَّةٍ.

(هَجَّكَ هَةٍ جَهِ حَهَّةٍ دَنَّهَّكَّهِ جَهِ هَهُجَّةٍ[6]:
هَهُجَّهِ وهُّهِ هُجَّةٍ كَهَّةٍ دَجَّةٍ نَهَّجَّكَّهِ: وهُجَّهِ
وهُّهِ كَهِ جَهَّةٍ وهَهُجَّةٍ هَكَّةٍ نَّهَّهِ. وهِيَّكَّ هُكَّهَّهِ
دَجَّةٍ: (هُجَّهِ وهُّهِ نَّهِ كَهَّهِ وهُهَّهِ[7] حَهَّهُجَّةٍ

---

(1) هَهُجَّهِ هُجَّكَ كَهَّهَّهِ هَهُجَّةٍ (ه: هَهُجَّةٍ. Sed in margine.) (حَجَّهِ
هُجَّةٍ كَهَّهِ: هُجَّهِ هَهُجَّةٍ هِ كَهَّهِ نُقَّةِ؟). (2) نَهَّهُجَّهِ.
(3) حَجَّكَّهِ نَهَّهِ هُجَّهِ. (4) وهُّهِ هَكَّهِ جَهَّةٍ وهَهُجَّهِ دَنَّهِ: هُ جَهَّكَّهِ
هَهُجَّةٍ: دَهُجَّهِ نَهَّجَّهِ هَهُجَّةٍ هَهُجَّةٍ هَهُجَّةٍ هَهُجَّةٍ هَهُجَّةٍ هَهُجَّةٍ
هَهُجَّةٍ هَهُجَّةٍ هَهُجَّةٍ هَهُجَّةٍ هَهُجَّةٍ هَهُجَّةٍ هَهُجَّةٍ هَهُجَّةٍ
وهُجَّهِ. وهَكَّتَّدَّهِ وهُجَّهِ نَهَّجَّهِ نَهَّسَّةٍ هَدَّرِ: هُ جَهَّةٍ وهُجَّهِ حَجَّكَّهِ
دَهُجَّهِ نَهَّجَّهِ. (5) هَجَّهِ كَهَّهِ. (جَهَّهِ هَكَّ هَهُ هَهُجَّهِ؟).
(6) وهُجَّ هَةٍ هِ جَهَّكَّ هَجَّهِ دَهُجَّهِ جَهَّهِ جَهَّهِ جَهَّهِ: هِ جَهَّهِ دَنَّهَّكَّهِ
هَهُجَّةٍ. (7) هَجَّهِ هَهُجَّةٍ كَهَّهِ هُ كَهَّهِ.

ויהי כאשר כלה שלמה לבנות את בית יהוה ואת בית המלך ואת כל חשק שלמה אשר חפץ לעשות: ויראה יהוה אל שלמה בלילה וגו' (ב דה"י ז, יב). ויאמר אליו שמעתי את תפלתך ואת תחנתך וגו' (שם יא). ואתה אם תלך לפני כאשר הלך דוד אביך וגו' (שם יז). והיה אם שמוע תשמע לכל אשר אצוך וגו' (דברים יג, א). ואם שוב תשובון ועזבתם את חקותי ואת מצותי וגו' (ויקרא כו, יד). והלכתי אתכם בקומה וגו' (שם כח). ואם בחקותי תמאסו וגו' (שם טו). ואם תמאסו בחקותי וגו' (שם מד). ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו' (שם). ואבדתם מהרה מעל הארץ הטובה וגו' (דברים יא, יז). ונתש אותם יהוה מעל אדמתם באף ובחמה ובקצף גדול וגו' (דברי הימים ב ז, כב). ונתתי את ישראל נבוכים ביד פלשתים וגו' (שמואל א יב, ט). ויהי כי בא שלמה לבנות את בית יהוה ואת בית המלך ואת כל חשק שלמה אשר חפץ לעשות: ויראה יהוה אל שלמה בלילה וגו' (ב דה"י ז, יב). ויאמר אליו שמעתי את תפלתך ואת תחנתך וגו' (שם יא). ואתה אם תלך לפני כאשר הלך דוד אביך וגו' (שם יז). והיה אם שמוע תשמע לכל אשר אצוך וגו' (דברים יג, א). ואם שוב תשובון ועזבתם את חקותי ואת מצותי וגו' (ויקרא כו, יד). והלכתי אתכם בקומה וגו' (שם כח). ואם בחקותי תמאסו וגו' (שם טו). ואם תמאסו בחקותי וגו' (שם מד). ואף גם זאת בהיותם בארץ אויביהם וגו' (שם). ואבדתם מהרה מעל הארץ הטובה וגו' (דברים יא, יז). ונתש אותם יהוה מעל אדמתם באף ובחמה ובקצף גדול וגו' (דברי הימים ב ז, כב). ונתתי את ישראל נבוכים ביד פלשתים וגו' (שמואל א יב, ט).

(א) ויאמר וגו' עד סוף הפרק.

ⵜⵉⵎⵔⵔⵉⵜ

ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵓⵔⵔⴰⵢ ⵏ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ (ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ?) ⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ.

ⵙⵏ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ: ⵙⵜⵜ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ: ⵙⵙ
ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ. ⵙⵏ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ
ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ
ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ
ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ
ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ
ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ
ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ
ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ
ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ

---

(1) ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ. (ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ.) (2) ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵜⵜ. (3) (ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ?). (4) ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ.
(5) ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ. (6) ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ. (ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔ.)

ڤَڤَ: ڤِڤْ ڤِڤِ. ڤَڤَ دِ ڤَڤَ ڤَڤَ: ڤَڤَ ڤِڤِ ڤِڤِ ڤَڤَ ڤِڤِ ڤَڤَ ڤِڤِ ڤَڤَ

ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵏⵜ ⵙ ⵜⵎⵣⵡⵓⵔⵜ ⵏⵏⵙ ⵏⵜⵜⴰ ⵉⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵏ

وَدِوصِكَ حصكصَبَ. وهَّجَذَجِ حِبكِكِ كَ هَكحَهَّدَ[1] وَدِهَّوَدَ
دَنَهَوَّدَ: وَدِهكحَجِ دَجَّتَكَبَ. وهِ دَنَّ هَّ دَدِ وَدِدَبَدَجِ
كَ: هَهَجِ دهَّدَّبَ. (وهِحِكِكِ نَّ هِ[2]): وَدِهكِحِ بَكَ
قَدَّهَ دَدَّهَّهَ جَ فَحَجَهَكَ[3]: (هَّ دَهكَجَبَ جَ هَجَنَّحِ بَ
وَجَوصَجِ كَ: بَدِ هِ هَكَتَ هكِحِ قَدَّهَ[4]: هَّ دَهَبَتَ
وَجَوصَجِ كَ: بَدِ هِ هَكَتَ هكِحِ قَدَّهَ[4]: هَّ دَهَبَتَ
هَّدَّتَ بَكَ نَكَحِهَجَدَهَ جَ فَكَكَهَ وَدِوجَ وَجَبَ:
وَجَبَكَهَ كَهَكَهَهَ دَدَنَّهَ. وَدِهكِحِ نَكَحِهَجَدَهَ
كَهَكَهَهَ دَنَّهَتَ. وهِحِكَ دَكَدَ وَهَّ كَ حَبَتَ: فَكَبَّهَ
كَهَكَهَهَ كَدَدَتَ بَحَجَّهَ وَ: وهِ تَهَدَ هَّهَ وَ بَدِوَهَ
كَهَكَهَهَ. دَبَدِ وَجَوصَجِ وَهَّ وَجَبَ هَكَهَوَهَ. هَّ دَتَ
وَجَبَ[5]: كَدَهَتَبَ وَجَبَتَ دَهَوَدَبَ: وَكَهَكَهَبَ
دَهَوَدَبَ: وَكَهَكَهَبَ دَفَهَبَدَبَ[6]: وَكَهَكَبَ وَجَبَتَ
دَتَّهَ دَجَبَ نَدَّهَبَ: وَكَجَبَتَ جَدَجَ دَجَبَ هكَوهَ. هَّ دَتَ
جَ جَدَجَ هِ تَهَدَ هَدَدَّهَ دَدَنَّهَ نَوهَدَبَ: وَجَبَ كَ
وَجَبَ كَهَدَ هِ هَّ وَجَبَ دَجَبَ كَهَكَ دَنَهَوَدَ. وَجَبَ جَ
تَدَّهَ وَجَبَ وَجَبَ نَجَبَ دَهَّ جَبَ فَدَجَبَ دَنَهَجَبَ كَدَّهَ
هَدَدَّهَ: وهِحِهَكِحِ وَهَّ بَجَبَ وَدَّهَ. وَنَجَبَ دَدَنَّهَ جَدَتَّهَ
سَجَبَ هِ بَدَّهَ دَنَهَكِحِ[7]: وَنَوهَجَبَ كَهَكَهَ دَجَدَجَ: هَكَ
دَهَصَّدَهَّهَ جَجَبَجَ جَبَ بَدَجَ دَهَكَجَهَ قَدَّهَ. وهَّجَذَ
دَدَنَّهَ بَدَّهَ هكَوهَهَ هكِحِ نَّ: هَّ دَدَجَبَ هِ كَكَ:

(1) Desunt. (2) Desunt. (3) فحكهك. (4) Desunt.
(5) Hic incipit lacuna cod. Berol. (6) فيهجنه. (7) (دَنَهكِحِ بَ؟).

ܒܪ ܐܒܐ ܕܒܪ ܒܪ ܐܒܐ ܕܒܪ ܒܪ ܐܒܐ ܕܐܒܐ ܐܫܬ ܐܠܗ ܐ ܕܐ

512 ܒܪ ܥܠ ܕܒܪ ܡܫܝܚܐ ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܠܗܐ ܗܘ ܒܪܝ ܐܢܬ ܐܢܐ ܐܝܠܕܬܟ ܗܘܝܬ ܠܟ ܠܒܪ ܘܐܢܬ ܬܬܐ ܠܗ ܠܒܪ ܘܐܢܐ ܐܬܐ ܠܟ ܠܒܪ ܘܐܢܬ ܐܝܠܕܬ ܠܗ ܠܒܪ ܘܐܢܐ ܐܬܐ

ⵜⵉⵎⵣⵡⵔⵓⵜ ⵜⵉⵏⵜⴰ ⵜⵜⵓⵙⵙⵓⵔⵏ

ڏيڻ: ڪڪڙ ڏيڻ ۽ ڪڪڙ ڏيڻ: ڏيڻ ڏيڻ ڏيڻ ڏيڻ ڏيڻ: ڏيڻ ڏيڻ ڏيڻ ڏيڻ ڏيڻ

ܘܦܩܠ: ܠܝܫ ܐܢܐ ܡܢ ܫܡܥ ܗܕܐ ܕܐܡܪ ܒܝ ܕܐܢ ܐܫܬܟܚ ܠܟ ܐܢ ܐܬ ܗܟܝܠ ܐܢ ܠܐ. ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܠܟ

ܒܗ ܐܝܟ ܕܐܡ ܡܫܝܚܐ ܕܟܬܒ ܒܗ ܐܝܘܒ: ܐܝ ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢ ܐܝܟ ܕܐܡ ܡܫܝܚܐ ܕܟܬܒ ܒܗ ܐܝܘܒ ܗܟܢܐ ܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢ ܐܝܟ ܕܐܡ ܡܫܝܚܐ ܕܟܬܒ ܒܗ ܐܝܘܒ. ܐܦ ܐܢܐ ܐܡܪ ܐܢ ܐܝܟ ܕܐܡ ܡܫܝܚܐ ܕܟܬܒ ܒܗ ܐܝܘܒ ܕܐܝ

מלכי. מעבר ים ציון מלכי: בלכתם מצרים[1]: בשוב ישראל מבבל: לכתו מלכי מלכי מלכי. מלכי מלכי מלכי מלכי: בשוב ישראל מבבל

ڪڪڪڪ ڪڌڌڪ ڏڊڏڊ ڏڊڏ ڏڪڪ: ڏڊڏڪ ڪڪڪڪڪ ڏڊڏڊ ڏڊڏ ڏڊڏڊڏڊڏ ڏڊڏڊڏڊڏ ڏڊڏڊ

جائز آهي: ۽ ڪنهن کي ڏيڻ جي نيت سان ڪجهه ڏيڻ جو واعدو ڪرڻ[7] ۽ ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ جي نيت سان ڪجهه وٺڻ[8] ڪا قسم نه آهي. ۽ جيڪڏهن ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ جي نيت سان ڪجهه وٺڻ جو واعدو ڪيو ۽ پوءِ ڏيڻ جي نيت سان نه وٺي ته ڪا ڳالهه نه آهي. ۽ جيڪڏهن ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ جي نيت سان ڪجهه وٺي ۽ پوءِ ڏيڻ جي نيت سان نه ڏئي ته ڪا ڳالهه نه آهي. ۽ جيڪڏهن ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ جي نيت سان ڪجهه وٺي ۽ پوءِ ڏيڻ جي نيت سان ڏئي ته ڪا ڳالهه نه آهي. ۽ جيڪڏهن ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ جي نيت سان ڪجهه وٺي ۽ پوءِ ڏيڻ جي نيت سان ڏئي ته ڪا ڳالهه نه آهي. ۽ جيڪڏهن ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ جي نيت سان ڪجهه وٺي ۽ پوءِ ڏيڻ جي نيت سان ڏئي ته ڪا ڳالهه نه آهي. ۽ جيڪڏهن ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ جي نيت سان ڪجهه وٺي ۽ پوءِ ڏيڻ جي نيت سان ڏئي ته ڪا ڳالهه نه آهي. ۽ جيڪڏهن ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ جي نيت سان ڪجهه وٺي ۽ پوءِ ڏيڻ جي نيت سان ڏئي ته ڪا ڳالهه نه آهي. ۽ جيڪڏهن ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ جي نيت سان ڪجهه وٺي ۽ پوءِ ڏيڻ جي نيت سان ڏئي ته ڪا ڳالهه نه آهي. ۽ جيڪڏهن ڪنهن کي ڪجهه ڏيڻ جي نيت سان ڪجهه وٺي ۽ پوءِ ڏيڻ جي نيت سان ڏئي ته ڪا ڳالهه نه آهي.

---

(1) ڏيڻ. (2) ڪنهن کي. (3) ڪنهن جي ڏنل شيءِ کي ڏيڻ جي نيت سان. (4) ڏنو ويو. (5) ڏنل شيءِ. (6) ڪنهن کي ڏيڻ جي نيت سان. (7) واعدو ڪرڻ. (8) (ڪنهن کان) ڪجهه وٺڻ.

ڪڻڪ ڪڻڪ ڪڻڪ

ⲛⲁⲓ ⲛⲉ ⲛⲓⲙⲁⲣⲧⲩⲣⲟⲥ ⲛⲓⲙ ⲉⲧⲙⲁⲩⲧⲁⲗⲟ ⲉⲡⲓⲥⲕⲟⲡⲟⲥ

מְקוֹר הַבְּרָכָה: מְבָרְכָה בְּמַשְׁמָעוּת: מְשַׁפַּעַת בְּרָכָה
לְכָל: מְאִירָה בְּרָכָה מִבְּרָכָה בְּרָכָה לְכָל לְכָל וְכוּלָּה.
לְכָל: מְקוֹר בְּרָכָה אֵינוֹ אֶלָּא אִישׁ: אוֹמֵר בְּרָכָה
בְּמַדְרֵשׁ: יֵשׁ לְבָרֵךְ אֶת אִישׁ בְּרָכָה שֶׁהִיא בְּרָכָה
בְּרָכָה אֵינוֹ אֶלָּא אֶת מְבָרְכָה. אוֹמֵר אֵינוֹ אֶלָּא: אֵין
אֶלָּא בְּרָכָה אֵינוֹ אֶלָּא לְשׁוֹן בְּרָכָה: אֵין בְּרָכָה
אֵינוֹ אֶלָּא: מִי אֵינוֹ בְּרָכָה: לְבָרֵךְ אֶת מִי הוּא בְּרָכָה
אֵינוֹ: מִזֶּה אֵינוֹ אֶלָּא מְקוֹר בְּרָכָה: לְבָרֵךְ אֶת אֵינוֹ אֶלָּא.
בְּרָכָה אֵינוֹ אֶלָּא אֶת אֵינוֹ אֶלָּא: בְּרָכָה אֵינוֹ אֶלָּא.
אוֹמֵר אֵינוֹ אֶלָּא[1] אֵינוֹ בְּרָכָה[2] אֶת בְּרָכָה[3]
אוֹמֵר אֵינוֹ אֶלָּא: בְּרָכָה אֵינוֹ אֶלָּא לְבָרֵךְ אֵינוֹ אֶלָּא:
אֵינוֹ אֶלָּא אֶת אֵינוֹ אֶלָּא. אֶת אֵינוֹ אֶלָּא בְּרָכָה אֵינוֹ אֶלָּא
אֵינוֹ אֶלָּא: אֵינוֹ אֶלָּא אֵינוֹ אֶלָּא: אֵינוֹ אֶלָּא.

אֵינוֹ אֶלָּא אֶת אֵינוֹ אֶלָּא בְּרָכָה אֵינוֹ אֶלָּא אֶת
לְבָרֵךְ: אֵינוֹ אֶלָּא אֵינוֹ אֶלָּא: אֵינוֹ אֶלָּא אֵינוֹ אֶלָּא
לְכָל: אֵינוֹ אֶלָּא אֵינוֹ אֶלָּא אֵינוֹ אֶלָּא: אֵינוֹ אֶלָּא
לְכָל אֵינוֹ אֶלָּא: אֵינוֹ אֶלָּא אֵינוֹ אֶלָּא: אֵינוֹ אֶלָּא
אֵינוֹ אֶלָּא אֵינוֹ אֶלָּא אֵינוֹ אֶלָּא אֵינוֹ אֶלָּא אֵינוֹ אֶלָּא
אֵינוֹ אֶלָּא: אֵינוֹ אֶלָּא אֵינוֹ אֶלָּא אֵינוֹ אֶלָּא אֵינוֹ אֶלָּא.

(1) אֵינוֹ אֶלָּא. (2) בְּרָכָה. (3) בְּרָכָה.

שבת חייב: שהרי כל מלאכות שעשה במשכן היו צריכות לגופן ולמקומן. וכן הוא אומר בפרשת ויקהל[1] ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קודש שבת שבתון לה' כל העושה בו מלאכה מות יומת. הרי שלא נאמר אלא על מלאכה שהיתה צריכה לאותו היום בלבד: שהרי במשכן היו עושין אותן בכל יום ויום. ואף על פי כן לא נאמר בהן אלא בשבת: ומה היו עושין במשכן בשבת? הקריבו את התמיד ואת המוספין. ואף על פי שהיו מקריבין אותן בכל יום ויום לא נאמר בהן אלא בשבת: שהרי הן מיוחדין לשבת. הרי שלמדנו שכל שאר המלאכות שהיו עושין במשכן בכל יום ויום: אין חייבין עליהן אלא אם כן עשאן

ڪري ڪڍيو[4]. ۽ ڪيئن ڪهڙي طرح ڪوڪلا ۽ شانتا جي ڪٿا: ڪيئن ڪوڪلا ۽ شانتا جي ڪٿا ڪري ڪڍيو

ܕܢܗܘ ܠܗ ܫܘܒܚܐ ܒܟܢܝܫܬܐ ܕܩܕܝܫܬܐ ܘܒܟܠ ܕܪ ܘܕܪ ܕܪܝܢ ܥܠܡܝ ܥܠܡܝܢ. ܐܡܝܢ ܘܟܕ ܐܬܐ ܡܫܝܚܐ ܕܝܕܥ: ܡܢ: ܐܢܐ: ܒܝܕ: ܐܝܬ ܠܝ ܚܫ ܕܐܬܝ ܠܝ ܒܥܝ ܕܐܬܐ ܐܢܐ ܐܬܝ ܠܘܬ ܐܒܐ ܘܐܡ. ܐܝܟ ܕܐ ܐܬܐ ܠܝ ܒܥܝ ܕܐܬܐ ܐܢܐ ܐܬܝ ܠܘܬ ܐܒܐ ܘܐܡ ܕܐ ܐܝܬ

ܐܦ ܠܐ ܐܫܬܟܚ ܠܗ ܒܝܬ ܐܒ ܒܟܪ ܘܐܦ ܠܐ ܐܫܬܟܚ ܠܗ ܒܝܬ ܐܒ ܒܟܪ ܐܠܐ ܐܢ

ﺗﺘﺨﺬﻭ[1] ﺩﺑﺤﺒﻮﻫ: ﺑﻪ ﺑﺘﻰ ﺳﺪﺍ (ﺩﻱ ﺑﻪﺑﺪ[2]
ﻫﻮﺩ: ﺩﺑﺎﻫﻪ ﻫﻮ ﻣﺒﻮﻫﻮﻫ ﺩﺑﺘﺒﺎ[3]. ﻭﻛﻪ
ﻫﻮﺩ ﺩﺑﻰ ﻣﻬﺪﺍ ﺩﺑﺎ: ﻫﺪﻫﺪ ﻣﻬﺪﺍ ﺩﺑ: ﻫﻮﺩ
ﺑﺘﺨﺬ.

ﺩﺑﻤﻬﺪ ﺩﻣﺪﺘﺨﺪ: ﻣﻬﺪ ﺩﺑﺎﺨﺬ ﻫﺪﻛﻪﻫ ﺩﺑﺘﺒﺎ:
ﺩﺑﺪﻱ ﺑﻬﻪﻫﻮﻫﺪ: ﻣﺒﺎﺑﻪ ﻛﻪ ﻫﺪﺑﺎﺨﺬ ﻭﻫ ﺩﺑﻪ ﺩﺑﺎ:
ﻫﻬﺪ ﺑﻛﺘﺒ ﺩﺒﺘﻬﺪ ﻣﺒﺪﺨﺪ ﺑﻛﺘ: ﻭﻫﺎ ﺩﺒﻪﻫ
ﻫﻮﺩ ﺩﻬﺪﺘ ﺩﻬﺪﺘﺨﺬ[4] ﺩﺘﺴﺪﺨﺬ: ﺩﻱ ﺑﻪ ﺑﻬﻪﻫﻮ
ﻫﻪﻫﻪﻛﻬﻪﻫ ﺩﺨﻪﻫﺪﺨﺪ: ﻣﺒﺎﻫﻪﻫﺪﺨﺬ ﺩﻛﻪﻫ:
ﺩﻬﺴﻬﺒ: ﺩﺒﻪﻫﺪﺨﺬ ﻫﻛﻛ: ﻣﺒﺎﻫﻪﻫﺪﺨﺬ ﺩﺨﺬ[5] ﻫﺪﺨﺬ.
ﻫﺪﻱ ﺑﻪﺨﺪﺨﻪ: ﻛﺒﺎﻫﻪﻫﺪﺨﺬ ﺑﻪﻫﻪ ﺑﻪ ﺨﻛﻬﺪﻫﻮ ﺩﻱ
ﺩﻬﺪﺨﻪ: ﻫﻛﻛﻛﺨﺬ ﻫﺪ ﺩﻬﺪﺘﺨﺬ ﺑﻪﻛﻪ ﺑﻪ ﻫﺘﺪ ﻫﺘﺪ
ﻛﻪﻫﺒﻛ. ﻫﻪ ﺩﺒﻪﻫﻪ ﻫﻛﻪﻫ ﻫﻛ ﻫﻛﺨﻪ: ﻫﺒﻪﻫﻪ ﺑﻪ ﻫﻪﻫ
ﻫﺘﺨﺬ: ﺩﻬﻛﻪﻫ ﺳﺨﺪ ﻫﻛﻪ ﻫﺒﺪﻫﺨﺬ ﺑﻪ ﻛﻪﻫ: ﺑﻪﻫ
ﻫﻛﻪﻫ ﺩﺘﺨﺬ[6]: ﺑﺘﺘﺪ ﻫﺪﺘﺨ ﻫﺪﻛﺪ ﺘﻪﻫ: ﻫﻛﺨﺘﺨ ﺑﻪ
ﻫﻛﺨﺬ ﺑﻛﺘ. ﻫﻛﻪﻫﻪﻫ ﺩﻫﺘﺨﺨ ﻫﺒﺨﻪ ﻫﻬﻪﻫ[7]:
ﻫﻛﻪﻫﻪﻫ ﺑﻛﻪﻫﻪ ﻛﻪﻫﺪﺨﺬ ﺩﻫﻪﺪ: ﺳﺪﺘﺨ[8] ﺑﻪﻫﻪﻫﻪ:
ﺳﺪﺘﺨ ﺑﻪﺪﻛﻪﻫﻪ: ﺳﺪﺘﺨ ﺑﺪﻫﻪ ﻛﻪﻫ ﻫﻛ ﻫﺨﺪﻛﺨﺬ
ﺩﺨﻫﻪﻫ ﻫﺪﺨﻛ ﻫﻛﻪﻫﻪﻫ ﻫﻛﻫﺨﺨﻪﻫ ﻫﺨﺘﺨﻪﻫ
ﻫﻪﻫﻪﻫ ﺩﻫﻪﻫ. ﻫﻛﻛﻪﻫﺨﺬ ﻛﻪﻫﺪﺨ: ﻫﻛﺨﺘ ﻫﻛﻪﻫﺨ[9]

(1) ﺨﺬﺨﺬ. (2) ﺩﻱﻛﻪﻫ. (3) سور ﺨﺬﺨﺬ 56—51. (4) ﺩﻬﺴﻪﻫ.
(5) (ﺩﻱﺨﺬ ؟). (6) (ﺨﺬﺨﺬ ؟). (7) ﻫﻛﺨﺬ. (8) ﻫﺪﺨﺬ. (9) ﻫﻪﻫﻪﻫ.

ואמר רבי יוחנן: מאי קרא דכתיב "ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהודו ועד כוש שבע ועשרים ומאה מדינות"? מה ראה זה שיאמר שבע ועשרים ומאה מדינות? אלא אמר רבי יוחנן: אמר הקדוש ברוך הוא: אני שבע ואני עשרים ואני מאה, אני מושל בשבע ואני מושל בעשרים ואני מושל במאה. אמר רבי יוחנן: מאי קרא דכתיב "ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהודו ועד כוש"? מה ראה זה שיאמר מהודו ועד כוש? אלא אמר רבי יוחנן: אמר הקדוש ברוך הוא: אני הוא שהיה בתחילה ואני הוא שעתיד להיות. אני הוא שהיה בתחילה — שלא נברא העולם אלא בשבילי. ואני הוא שעתיד להיות — שכל העולם כולו עתיד לחזור לתוהו ובוהו בשבילי. אמר רבי יוחנן: מאי קרא דכתיב "ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהודו ועד כוש"? מה ראה זה שיאמר מהודו ועד כוש? אלא אמר רבי יוחנן: אמר הקדוש ברוך הוא: אני הוא שהיה בתחילה ואני הוא שעתיד להיות. אני הוא שהיה בתחילה — שלא נברא העולם אלא בשבילי. ואני הוא שעתיד להיות — שכל העולם כולו עתיד לחזור לתוהו ובוהו בשבילי. אמר רבי יוחנן: מאי קרא דכתיב "ויהי בימי אחשורוש הוא אחשורוש המלך מהודו ועד כוש"? מה ראה זה שיאמר מהודו ועד כוש? אלא אמר רבי יוחנן: אמר הקדוש ברוך הוא: אני הוא שהיה בתחילה ואני הוא שעתיד להיות. אני הוא שהיה בתחילה — שלא נברא העולם אלא בשבילי. ואני הוא שעתיד להיות — שכל העולם כולו עתיד לחזור לתוהו ובוהו בשבילי.

(א) מאי דכתיב בה בתחילה.

ויאמר ה' אל משה הנה ימיך קרבו למות קרא את יהושע והתיצבו באהל מועד ואצונו ויתיצב משה ויהושע ויתיצבו באהל מועד: וירא ה' בעמוד הענן ויעמוד עמוד הענן על פתח האהל: ויאמר ה' אל משה הנך שוכב עם אבתיך וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ אשר הוא בא שמה בקרבו ועזבני והפר את בריתי אשר כרתי אתו: ואף יחרה אפי בו ביום ההוא ועזבתים והסתרתי פני מהם והיה לאכל ומצאהו רעות רבות וצרות והאמר ביום ההוא הלא על כי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה: ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה כי פנה אל אלהים אחרים: ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל: כי אביאנו אל האדמה אשר נשבעתי לאבתיו זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודשן ופנה אל אלהים אחרים ועבדום ונאצוני והפר את בריתי: והיה כי תמצאנה אתו רעות וצרות וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו כי ידעתי את יצרו אשר הוא עשה היום בטרם אביאנו אל הארץ אשר נשבעתי: ויכתב משה את השירה הזאת ביום ההוא וילמדה את בני ישראל: ויצו את יהושע בן נון ויאמר חזק ואמץ כי אתה תביא את בני ישראל אל הארץ אשר נשבעתי להם ואנכי אהיה עמך: ויהי ככלות משה לכתב את דברי התורה הזאת על ספר עד תמם: ויצו משה את הלוים נשאי ארון ברית ה' לאמר: לקח את ספר התורה הזה ושמתם אתו מצד ארון ברית ה' אלהיכם והיה שם בך לעד: כי אנכי ידעתי את מריך ואת ערפך הקשה הן בעודני חי עמכם היום ממרים הייתם עם ה' וגם כי אחרי מותי: הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה ואעידה בהם את השמים ואת הארץ: כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחתון וסרתם מן הדרך אשר צויתי אתכם וקראה אתכם הרעה באחרית הימים כי תעשו את הרע בעיני ה' להכעיסו במעשה ידיכם: וידבר משה באזני כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תמם:

(1) בפרנסתכם. (2) ושם.

בְּמַסֶּכֶת: פְּסָחִים בְּמַה מְצַלְּפִין אֶת הַלּוּלָב. פֵּירוּשׁ
מַצְלִיפִין זֶה בָּזֶה: מְצַלְּפִין אֶת הַלּוּלָב בְּמַה שֶׁהוּא
מְחֻבָּר: מַצְלִיפִין זֶה בָּזֶה בְּמַה שֶׁהוּא מְחֻבָּר
בְּמַצְלִיפִין בְּמַה שֶׁהוּא מְחֻבָּר: מְצַלְּפִין בְּמַה
שֶׁהוּא מְחֻבָּר: בְּמַה שֶׁהוּא מְחֻבָּר בְּמַה שֶׁהוּא
מְחֻבָּר: בְּמַה שֶׁהוּא מְחֻבָּר בְּמַה שֶׁהוּא מְחֻבָּר:
בְּמַה שֶׁהוּא מְחֻבָּר בְּמַה שֶׁהוּא מְחֻבָּר: בְּמַה
שֶׁהוּא מְחֻבָּר בְּמַה שֶׁהוּא מְחֻבָּר: בְּמַה שֶׁהוּא
מְחֻבָּר בְּמַה שֶׁהוּא מְחֻבָּר: בְּמַה שֶׁהוּא מְחֻבָּר
בְּמַה שֶׁהוּא מְחֻבָּר: בְּמַה שֶׁהוּא מְחֻבָּר

ةيلاتلا: (مكحلا) ةلأسم[1] ىلع ةيجذلا حلا ءانب ةيلاتلا ةيعرشلا ةلئسملا ةيلاتلا. ...ةلأسم ةيلاتلا: ةيجذلا ةيلاتلا ةيعرشلا ةلئسملا

ܕܐܡ ܠܐ ܐܝܬ ܠܗ ܡܢ ܡܘܕܥܢܐ ܐܘ ܡܢ ܡܘܕܥ ܐܚܪ ܕ

ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܐܠܗ ܐܢ ܐܝܬ ܠܟ[1] ܐܡܪ ܠܗ ܐܝܢ ܐܢ ܐܝܬ ܠܝ ܐܡܪ ܠܗ ܐܝܬ ܠܟ

ܐܒܗ ܕܒܪ ܐܒܗ ܕܒܪ ܐܒܗ ܕܒܪ

سڀني عبادتن جو بنياد: نيت آهي[1] تنهنڪري
ڪو.

جيڪي ڪجهه ڪندڙ ڪندا آهن سڀ نيت جي
ڪري ٻڌجي ويندا آهن ۽ هر ماڻهو کي سڀ
ڪجهه اهو ملندو آهي جو هن نيت ڪئي آهي.

ڪتاب مڪاسب محرمه[2]

بيان ڪجي ٿو حرام روزگار جو.

جنهن ڪنهن[3] ڪنهن کان ڪجهه ورتو ۽ ان
جو مالڪ نه ڏسي ته ان کي ڪجهه ڏيڻ جي
نيت سان ڏيڻ لاءِ ڪنهن ڪم ڪندڙ کي
ڏئي ڇڏي[4]. ۽ جيڪڏهن ان جو مالڪ
ڪنهن ڏينهن ڏسي ته ان کي ڪجهه نه
ڏيڻ جي نيت سان ڏيڻ لاءِ ڪنهن ڪم
ڪندڙ کي ڏئي ڇڏي. ۽ جيڪڏهن ان
(جو مالڪ)[5] ڪنهن ڪنهن ڪم ڪندڙ
کي ڏيڻ جي نيت سان ڏئي ڇڏي ته

(1) حديث آهي. (2) محرمات (حرام ڪمائي). (3) (جو مال) سڀني کان. (4) ڏيڻ. (5) جو مالڪ.

بَهَجَّدَهْتَ بِدَ ڤَرَسْتَ هَرْ. بِهَرْ بِدَ بِدَ هَرْ[4] كَ. بِهَرْ بِدَ بِدَ ڤَرَسْتَ هَرْ ڤَرَسْتَ بِدَ ڤَرَسْتَ هَرْ كَ بِدَ بِدَ ڤَرَسْتَ هَرْ: بِدَ ڤَرَسْتَ هَرْ ڤَرَسْتَ

לאלף. משכיל לאיתן האזרחי[1] למה אלהים זנחת לנצח
יעשן אפך בצאן מרעיתך: זכר עדתך קנית קדם גאלת שבט
נחלתך הר ציון זה שכנת בו: הרימה פעמיך למשאות נצח
כל הרע אויב בקדש: שאגו צרריך בקרב מועדך שמו אותותם
אותות: יודע כמביא למעלה בסבך עצים קרדמות: ועתה
פתוחיה יחד בגרזן ובפטיש יהלמון לה: שלחו באש מקדשך
לארץ חללו משכן שמך: אמרו בלבבם נינחם יחד שרפו כל
מועדי אל בארץ: אותותינו לא ראינו אין עוד נביא ואין
אתנו יודע עד מה: עד מתי אלהים יחרף צר ינאץ אויב
את שמך לנצח: למה תשיב ידך וימינך מקרב חיקך כלה:
ואלהים מלכי מקדם פעל ישועות בקרב הארץ: אתה פוררת
בעזך ים שברת ראשי תנינים על המים: אתה רצצת ראשי
לויתן תתננו מאכל לעם לציים: אתה בקעת מעין ונחל
אתה הוכחת נהרות איתן: לך יום אף לך אף אתה הכינות
מאור ושמש: אתה הצבת כל גבולות ארץ קיץ וחרף אתה
יצרתם: זכר זאת אויב חרף יהוה ועם נבל נאצו שמך:
אל תתן לחית נפש תורך חיות עניך אל תשכח לנצח:
הבט לברית כי מלאו מחשכי ארץ נאות חמס: אל ישב דך
נכלם עני ואביון יהללו שמך: קומה אלהים ריבה ריבך זכר
חרפתך מני נבל כל היום: אל תשכח קול צורריך שאון
קמיך עלה תמיד:

(1) אסף. (2) Deest. (3) לה. (4) תכלה. (5) לכה.
(6) הר. (7) הפוך. (8) תחלואים.

ܗܘ ܕܐܝܬ ܠܗ ܒܝܬ ܐܘ ܚܩܠ ܕܐܝܬ ܠܗ ܒܝܬ ܐܘ ܚܩܠ ܗܘ ܕܡܙܒܢ ܠܡܙܒܢ

ܫܡܥ ܩܠ ܒܢܝ ܒܝܬ ܐܒ[1] ܐܠ ܬܫܬܟܚ: ܐܦ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ[2] ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ. ܐܠ ܬܫܬܟܚ ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ[3]: ܐܠ ܬܫܬܟܚ ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ: ܐܠ ܬܫܬܟܚ ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ. ܐܠ ܬܫܬܟܚ ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ[4] ܐܠ ܬܫܬܟܚ ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ.

ܫܡܥ ܩܠ ܒܢܝ ܒܝܬ ܐܒ ܐܠ ܬܫܬܟܚ: ܐܠ ܬܫܬܟܚ ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ.

(Abbeloos.)

ܡܕܝܢܬ ܒܬܘܠܐ ܕܐܦܣܣ ܫܝܥܐ

ܫܡܥ ܩܠ ܒܢܝ ܒܝܬ ܐܒ ܐܠ ܬܫܬܟܚ

(ܐܠ ܬܫܬܟܚ ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ[5] ܐܦ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ[6].

ܫܡܥ ܩܠ ܒܢܝ ܒܝܬ ܐܒ ܐܠ ܬܫܬܟܚ ܐܦ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ[7] ܐܠ ܬܫܬܟܚ ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ (ܐܬ 422 ܐܦ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ؟) ܐܠ ܬܫܬܟܚ ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ[8] ܫܡܥ ܩܠ ܒܢܝ ܒܝܬ ܐܒ ܐܠ ܬܫܬܟܚ: ܐܦ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ.

---

(1) (ܐܒ ܐܒ ܐܠ ܬܫܬܟܚ؟). (2) ܐܡ. (3) ܐܦ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ. (4) ܐܠ ܬܫܬܟܚ.
(5) ܐܦ. (6) (ܐܠ ܬܫܬܟܚ ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ؟). ܐܠ ܬܫܬܟܚ ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ ܐܦ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ.
(7) ܐܦ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ. (8) ܐܠ ܬܫܬܟܚ. (ܐܠ ܬܫܬܟܚ ܠܡ ܐܡ ܐܢ ܐܬ ܐܡ ܠܐ ܬܫܬܟܚ.) Falso Cod. Bero.

שנתנו לו בה כלי חרס (1) אם בא לחזור ולתבוע
בשעה שאמר לו: אין לי לך כלום, אין לו כלום.
אמר לו: יש לי לך מנה ואינו יודע כמה הוא,
ובא אחר ואמר: אני יודע כמה הוא, אינו נאמן
(2) אלא זה שאמר יש לי לך מנה. אמר לו: יש
לי לך מנה ואינו יודע כמה הוא, ובא אחר ואמר:
אני יודע כמה הוא, נאמן (3) זה שאמר יש לי לך
מנה. רבי יהודה אומר: אין זה נאמן אלא זה
שאמר יש לי לך מנה. אמר לו: יש לי לך מנה
ואינו יודע כמה הוא, ובא אחר ואמר: אני יודע
כמה הוא, אינו נאמן אלא זה שאמר יש לי לך
מנה. אמר לו: יש לי לך מנה ואינו יודע כמה
הוא, ובא אחר ואמר: אני יודע כמה הוא, אינו
נאמן אלא זה שאמר יש לי לך מנה. אמר לו:
יש לי לך מנה ואינו יודע כמה הוא, ובא אחר
ואמר: אני יודע כמה הוא, אינו

جيڏو ڪي. ۽ سڀ جڪل ڪي (جوڀڙيءَ جو ڪم)[1]: ۽ ڪنڊيءَ
مڙهيءَ جهڙو ڪم ڪي.

صاحب ڪڏهن ڪڏهن ڪاڪ ڪري: ڪيڏي ڪاڪ
وهي[2] ڪيڏو ڪاڪ ڪيو[3]. ۽ ڪنهن کي ڪاڪ
ڏيڻ (ڪهاڻيءَ ۾ ڪنهن ڪلمي جو
جڏبڏ[4] جو ڪهڻ: ڪاڪ ڪري ڪاڪ ڪيو: ڪاڪ
جڏهن: ڪڏهن جو ڪهڻ جو ڪاڪ ڪيو؟[5] ۽ ڪنهن
ڪلمي جو ڪاڪ ڪري جڏبڏ ڪهڻ: ڪاڪ
ڪهڻ ڏاڍو ڪاڪ ڪيو: ڪاڪ ڪري ڪاڪ ڪيو.
سڪيڻ ڏڍ ۽ ڏڍ. ڪاڪيڻ ڏڍ: ڏڍ ڪڍڻ
ڪاڪ ڪڍڻ[6]: ڪاڪ ڪڍڻ ۾ ڏڍ ۽ ڏڍ. ڏڍ
ڪڍڻ[7]: ڪاڪ ڪاڪيڻ ۾ ڪم ڪرڻ ۽ ڪاڪيڻ. ڏڍ
۽ ڏڍ ڪاڪ ڪڍڻ[8] ڪهڙي: ڏڍ ڏڍ ڪڍڻ؟ ڪاڪ
ڏڍ ڪاڪيڻ[9] سڪڻ؟ ۽ ڏڍ ڪاڪيڻ جي ڪنڊ
ڏڍ ڪاڪيڻ ڪاڪ: ڪاڪ ڪاڪ ڪاڪيڻ ڪاڪ
ڪاڪيڻ ڪاڪ ڪاڪ ڪاڪ ڪاڪ ڪاڪ ڪاڪ

ליתא[10] ומשנה ראשונה ראשונה: ומי שהיה רגיל לומר אין לו אלא אחד. לא יאמר שנים אלא אם כן אמר שנים מתחלה. (ובגמרא[9] אמרינן) ואם אמר שנים כאחת אין לו אלא אחד. ואם אמר שנים זה אחר זה יש לו שנים: ומשנה אחרונה אחרונה: ומי שהיה רגיל לומר שנים. לא יאמר אחד אלא אם כן אמר אחד מתחלה. ואם אמר אחד כאחת יש לו שנים. ואם אמר שנים זה אחר זה אין לו אלא אחד: ומי שהיה רגיל לומר שנים. לא יאמר שלשה אלא אם כן אמר שלשה מתחלה. ואם אמר שלשה כאחת אין לו אלא שנים. ואם אמר שלשה זה אחר זה יש לו שלשה: ומי שהיה רגיל לומר שלשה. לא יאמר ארבעה אלא אם כן אמר ארבעה מתחלה. ואם אמר ארבעה כאחת אין לו אלא שלשה. ואם אמר ארבעה זה אחר זה יש לו ארבעה: ומי שהיה רגיל לומר ארבעה. לא יאמר חמשה אלא אם כן אמר חמשה מתחלה. ואם אמר חמשה כאחת אין לו אלא ארבעה. ואם אמר חמשה זה אחר זה יש לו חמשה: ומי שהיה רגיל לומר חמשה. לא יאמר ששה אלא אם כן אמר ששה מתחלה. ואם אמר ששה כאחת אין לו אלא חמשה. ואם אמר ששה זה אחר זה יש לו ששה: ומי שהיה רגיל לומר ששה. לא יאמר שבעה אלא אם כן אמר שבעה מתחלה. ואם אמר שבעה כאחת אין לו אלא ששה. ואם אמר שבעה זה אחר זה יש לו שבעה: ומי שהיה רגיל לומר שבעה. לא יאמר שמונה אלא אם כן אמר שמונה מתחלה. ואם אמר שמונה כאחת אין לו אלא שבעה. ואם אמר שמונה זה אחר זה יש לו שמונה: ומי שהיה רגיל לומר שמונה. לא יאמר תשעה אלא אם כן אמר תשעה מתחלה. ואם אמר תשעה כאחת אין לו אלא שמונה. ואם אמר תשעה זה אחר זה יש לו תשעה: ומי שהיה רגיל לומר תשעה. לא יאמר עשרה אלא אם כן אמר עשרה מתחלה. ואם אמר עשרה כאחת אין לו אלא תשעה. ואם אמר עשרה זה אחר זה יש לו עשרה: ומי שהיה רגיל לומר עשרה. לא יאמר אחד עשר אלא אם כן אמר אחד עשר מתחלה. ואם אמר אחד עשר כאחת אין לו אלא עשרה. ואם אמר אחד עשר זה אחר זה יש לו אחד עשר: ומי שהיה רגיל לומר אחד עשר. לא יאמר שנים עשר אלא אם כן אמר שנים עשר מתחלה. ואם אמר שנים עשר כאחת אין לו אלא אחד עשר. ואם אמר שנים עשר זה אחר זה יש לו שנים עשר: ומי שהיה רגיל לומר שנים עשר. לא יאמר שלשה עשר אלא אם כן אמר שלשה עשר מתחלה. ואם אמר שלשה עשר כאחת אין לו אלא שנים עשר. ואם אמר שלשה עשר זה אחר זה יש לו שלשה עשר: ומי שהיה רגיל לומר שלשה עשר. לא יאמר ארבעה עשר אלא אם כן אמר ארבעה עשר מתחלה. ואם אמר ארבעה עשר כאחת אין לו אלא שלשה עשר. ואם אמר ארבעה עשר זה אחר זה יש לו ארבעה עשר: ומי שהיה רגיל לומר ארבעה עשר. לא יאמר חמשה עשר אלא אם כן אמר חמשה עשר מתחלה. ואם אמר חמשה עשר כאחת אין לו אלא ארבעה עשר. ואם אמר חמשה עשר זה אחר זה יש לו חמשה עשר: ומי שהיה רגיל לומר חמשה עשר. לא יאמר ששה עשר אלא אם כן אמר ששה עשר מתחלה. ואם אמר ששה עשר כאחת אין לו אלא חמשה עשר. ואם אמר ששה עשר זה אחר זה יש לו ששה עשר: ומי שהיה רגיל לומר ששה עשר. לא יאמר שבעה עשר אלא אם כן אמר שבעה עשר מתחלה. ואם אמר שבעה עשר כאחת אין לו אלא ששה עשר. ואם אמר שבעה עשר זה אחר זה יש לו שבעה עשר: ומי שהיה רגיל לומר שבעה עשר. לא יאמר שמונה עשר אלא אם כן אמר שמונה עשר מתחלה. ואם אמר שמונה עשר כאחת אין לו אלא שבעה עשר. ואם אמר שמונה עשר זה אחר זה יש לו שמונה עשר: ומי שהיה רגיל לומר שמונה עשר. לא יאמר תשעה עשר אלא אם כן אמר תשעה עשר מתחלה. ואם אמר תשעה עשר כאחת אין לו אלא שמונה עשר. ואם אמר תשעה עשר זה אחר זה יש לו תשעה עשר: ומי שהיה רגיל לומר תשעה עשר. לא יאמר עשרים אלא אם כן אמר עשרים מתחלה. ואם אמר עשרים כאחת אין לו אלא תשעה עשר. ואם אמר עשרים זה אחר זה יש לו עשרים: ומי שהיה רגיל לומר עשרים. לא יאמר עשרים ואחד אלא אם כן אמר עשרים ואחד מתחלה. ואם אמר עשרים ואחד כאחת אין לו אלא עשרים. ואם אמר עשרים ואחד זה אחר זה יש לו עשרים ואחד: ומי שהיה רגיל לומר עשרים ואחד. לא יאמר עשרים ושנים אלא אם כן אמר עשרים ושנים מתחלה. ואם אמר עשרים ושנים כאחת אין לו אלא עשרים ואחד. ואם אמר עשרים ושנים זה אחר זה יש לו עשרים ושנים: ומי שהיה רגיל לומר עשרים ושנים. לא יאמר עשרים ושלשה אלא אם כן אמר עשרים ושלשה מתחלה. ואם אמר עשרים ושלשה כאחת אין לו אלא עשרים ושנים. ואם אמר עשרים ושלשה זה אחר זה יש לו עשרים ושלשה: ומי שהיה רגיל לומר עשרים ושלשה. לא יאמר עשרים וארבעה אלא אם כן אמר עשרים וארבעה מתחלה. ואם אמר עשרים וארבעה כאחת אין לו אלא עשרים ושלשה. ואם אמר עשרים וארבעה זה אחר זה יש לו עשרים וארבעה: ומי שהיה רגיל לומר עשרים וארבעה. לא יאמר עשרים וחמשה אלא אם כן אמר עשרים וחמשה מתחלה. ואם אמר עשרים וחמשה כאחת אין לו אלא עשרים וארבעה. ואם אמר עשרים וחמשה זה אחר זה יש לו עשרים וחמשה: ומי שהיה רגיל לומר עשרים וחמשה. לא יאמר עשרים וששה אלא אם כן אמר עשרים וששה מתחלה. ואם אמר עשרים וששה כאחת אין לו אלא עשרים וחמשה. ואם אמר עשרים וששה זה אחר זה יש לו עשרים וששה: ומי שהיה רגיל לומר עשרים וששה. לא יאמר עשרים ושבעה אלא אם כן אמר עשרים ושבעה מתחלה. ואם אמר עשרים ושבעה כאחת אין לו אלא עשרים וששה. ואם אמר עשרים ושבעה זה אחר זה יש לו עשרים ושבעה: ומי שהיה רגיל לומר עשרים ושבעה. לא יאמר עשרים ושמונה אלא אם כן אמר עשרים ושמונה מתחלה. ואם אמר עשרים ושמונה כאחת אין לו אלא עשרים ושבעה. ואם אמר עשרים ושמונה זה אחר זה יש לו עשרים ושמונה: ומי שהיה רגיל לומר עשרים ושמונה. לא יאמר עשרים ותשעה אלא אם כן אמר עשרים ותשעה מתחלה. ואם אמר עשרים ותשעה כאחת אין לו אלא עשרים ושמונה. ואם אמר עשרים ותשעה זה אחר זה יש לו עשרים ותשעה: ומי שהיה רגיל לומר עשרים ותשעה. לא יאמר שלשים אלא אם כן אמר שלשים מתחלה. ואם אמר שלשים כאחת אין לו אלא עשרים ותשעה. ואם אמר שלשים זה אחר זה יש לו שלשים: ומי שהיה רגיל לומר שלשים. לא יאמר שלשים ואחד אלא אם כן אמר שלשים ואחד מתחלה. ואם אמר שלשים ואחד כאחת אין לו אלא שלשים. ואם אמר שלשים ואחד זה אחר זה יש לו שלשים ואחד: ומי שהיה רגיל לומר שלשים ואחד. לא יאמר שלשים ושנים אלא אם כן אמר שלשים ושנים מתחלה. ואם אמר שלשים ושנים כאחת אין לו אלא שלשים ואחד. ואם אמר שלשים ושנים זה אחר זה יש לו שלשים ושנים: ומי שהיה רגיל לומר שלשים ושנים. לא יאמר שלשים ושלשה אלא אם כן אמר שלשים ושלשה מתחלה. ואם אמר שלשים ושלשה כאחת אין לו אלא שלשים ושנים. ואם אמר שלשים ושלשה זה אחר זה יש לו שלשים ושלשה: ומי שהיה רגיל לומר שלשים ושלשה. לא יאמר שלשים וארבעה אלא אם כן אמר שלשים וארבעה מתחלה. ואם אמר שלשים וארבעה כאחת אין לו אלא שלשים ושלשה. ואם אמר שלשים וארבעה זה אחר זה יש לו שלשים וארבעה: ומי שהיה רגיל לומר שלשים וארבעה. לא יאמר שלשים וחמשה אלא אם כן אמר שלשים וחמשה מתחלה. ואם אמר שלשים וחמשה כאחת אין לו אלא שלשים וארבעה. ואם אמר שלשים וחמשה זה אחר זה יש לו שלשים וחמשה: ומי שהיה רגיל לומר שלשים וחמשה. לא יאמר שלשים וששה אלא אם כן אמר שלשים וששה מתחלה. ואם אמר שלשים וששה כאחת אין לו אלא שלשים וחמשה. ואם אמר שלשים וששה זה אחר זה יש לו שלשים וששה: ומי שהיה רגיל לומר שלשים וששה. לא יאמר שלשים ושבעה אלא אם כן אמר שלשים ושבעה מתחלה. ואם אמר שלשים ושבעה כאחת אין לו אלא שלשים וששה. ואם אמר שלשים ושבעה זה אחר זה יש לו שלשים ושבעה: ומי שהיה רגיל לומר שלשים ושבעה. לא יאמר שלשים ושמונה אלא אם כן אמר שלשים ושמונה מתחלה. ואם אמר שלשים ושמונה כאחת אין לו אלא שלשים ושבעה. ואם אמר שלשים ושמונה זה אחר זה יש לו שלשים ושמונה: ומי שהיה רגיל לומר שלשים ושמונה. לא יאמר שלשים ותשעה אלא אם כן אמר שלשים ותשעה מתחלה. ואם אמר שלשים ותשעה כאחת אין לו אלא שלשים ושמונה. ואם אמר שלשים ותשעה זה אחר זה יש לו שלשים ותשעה: ומי שהיה רגיל לומר שלשים ותשעה. לא יאמר ארבעים אלא אם כן אמר ארבעים מתחלה. ואם אמר ארבעים כאחת אין לו אלא שלשים ותשעה. ואם אמר ארבעים זה אחר זה יש לו ארבעים: ומי שהיה רגיל לומר ארבעים. לא יאמר ארבעים ואחד אלא אם כן אמר ארבעים ואחד מתחלה. ואם אמר ארבעים ואחד כאחת אין לו אלא ארבעים. ואם אמר ארבעים ואחד זה אחר זה יש לו ארבעים ואחד: ומי שהיה רגיל לומר ארבעים ואחד. לא יאמר ארבעים ושנים אלא אם כן אמר ארבעים ושנים מתחלה. ואם אמר ארבעים ושנים כאחת אין לו אלא ארבעים ואחד. ואם אמר ארבעים ושנים זה אחר זה יש לו ארבעים ושנים: ומי שהיה רגיל לומר ארבעים ושנים. לא יאמר ארבעים ושלשה אלא אם כן אמר ארבעים ושלשה מתחלה. ואם אמר ארבעים ושלשה כאחת אין לו אלא ארבעים ושנים. ואם אמר ארבעים ושלשה זה אחר זה יש לו ארבעים ושלשה: ומי שהיה רגיל לומר ארבעים ושלשה. לא יאמר ארבעים וארבעה אלא אם כן אמר ארבעים וארבעה מתחלה. ואם אמר ארבעים וארבעה כאחת אין לו אלא ארבעים ושלשה. ואם אמר ארבעים וארבעה זה אחר זה יש לו ארבעים וארבעה: ומי שהיה רגיל לומר ארבעים וארבעה. לא יאמר ארבעים וחמשה אלא אם כן אמר ארבעים וחמשה מתחלה. ואם אמר ארבעים וחמשה כאחת אין לו אלא ארבעים וארבעה. ואם אמר ארבעים וחמשה זה אחר זה יש לו ארבעים וחמשה: ומי שהיה רגיל לומר ארבעים וחמשה. לא יאמר ארבעים וששה אלא אם כן אמר ארבעים וששה מתחלה. ואם אמר ארבעים וששה כאחת אין לו אלא ארבעים וחמשה. ואם אמר ארבעים וששה זה אחר זה יש לו ארבעים וששה: ומי שהיה רגיל לומר ארבעים וששה. לא יאמר ארבעים ושבעה אלא אם כן אמר ארבעים ושבעה מתחלה. ואם אמר ארבעים ושבעה כאחת אין לו אלא ארבעים וששה. ואם אמר ארבעים ושבעה זה אחר זה יש לו ארבעים ושבעה: ומי שהיה רגיל לומר ארבעים ושבעה. לא יאמר ארבעים ושמונה אלא אם כן אמר ארבעים ושמונה מתחלה. ואם אמר ארבעים ושמונה כאחת אין לו אלא ארבעים ושבעה. ואם אמר ארבעים ושמונה זה אחר זה יש לו ארבעים ושמונה: ומי שהיה רגיל לומר ארבעים ושמונה. לא יאמר ארבעים ותשעה אלא אם כן אמר ארבעים ותשעה מתחלה. ואם אמר ארבעים ותשעה כאחת אין לו אלא ארבעים ושמונה. ואם אמר ארבעים ותשעה זה אחר זה יש לו ארבעים ותשעה: ומי שהיה רגיל לומר ארבעים ותשעה. לא יאמר חמשים אלא אם כן אמר חמשים מתחלה. ואם אמר חמשים כאחת אין לו אלא ארבעים ותשעה. ואם אמר חמשים זה אחר זה יש לו חמשים: ומי שהיה רגיל לומר חמשים. לא יאמר חמשים ואחד אלא אם כן אמר חמשים ואחד מתחלה. ואם אמר חמשים ואחד כאחת אין לו אלא חמשים. ואם אמר חמשים ואחד זה אחר זה יש לו חמשים ואחד: ומי שהיה רגיל לומר חמשים ואחד. לא יאמר חמשים ושנים אלא אם כן אמר חמשים ושנים מתחלה. ואם אמר חמשים ושנים כאחת אין לו אלא חמשים ואחד. ואם אמר חמשים ושנים זה אחר זה יש לו חמשים ושנים: ומי שהיה רגיל לומר חמשים ושנים. לא יאמר חמשים ושלשה אלא אם כן אמר חמשים ושלשה מתחלה. ואם אמר חמשים ושלשה כאחת אין לו אלא חמשים ושנים. ואם אמר חמשים ושלשה זה אחר זה יש לו חמשים ושלשה: ומי שהיה רגיל לומר חמשים ושלשה. לא יאמר חמשים וארבעה אלא אם כן אמר חמשים וארבעה מתחלה. ואם אמר חמשים וארבעה כאחת אין לו אלא חמשים ושלשה. ואם אמר חמשים וארבעה זה אחר זה יש לו חמשים וארבעה: ומי שהיה רגיל לומר חמשים וארבעה. לא יאמר חמשים וחמשה אלא אם כן אמר חמשים וחמשה מתחלה. ואם אמר חמשים וחמשה כאחת אין לו אלא חמשים וארבעה. ואם אמר חמשים וחמשה זה אחר זה יש לו חמשים וחמשה: ומי שהיה רגיל לומר חמשים וחמשה. לא יאמר חמשים וששה אלא אם כן אמר חמשים וששה מתחלה. ואם אמר חמשים וששה כאחת אין לו אלא חמשים וחמשה. ואם אמר חמשים וששה זה אחר זה יש לו חמשים וששה: ומי שהיה רגיל לומר חמשים וששה. לא יאמר חמשים ושבעה אלא אם כן אמר חמשים ושבעה מתחלה. ואם אמר חמשים ושבעה כאחת אין לו אלא חמשים וששה. ואם אמר חמשים ושבעה זה אחר זה יש לו חמשים ושבעה: ומי שהיה רגיל לומר חמשים ושבעה. לא יאמר חמשים ושמונה אלא אם כן אמר חמשים ושמונה מתחלה. ואם אמר חמשים ושמונה כאחת אין לו אלא חמשים ושבעה. ואם אמר חמשים ושמונה זה אחר זה יש לו חמשים ושמונה: ומי שהיה רגיל לומר חמשים ושמונה. לא יאמר חמשים ותשעה אלא אם כן אמר חמשים ותשעה מתחלה. ואם אמר חמשים ותשעה כאחת אין לו אלא חמשים ושמונה. ואם אמר חמשים ותשעה זה אחר זה יש לו חמשים ותשעה: ומי שהיה רגיל לומר חמשים ותשעה. לא יאמר ששים אלא אם כן אמר ששים מתחלה. ואם אמר ששים כאחת אין לו אלא חמשים ותשעה. ואם אמר ששים זה אחר זה יש לו ששים: ומי שהיה רגיל לומר ששים. לא יאמר ששים ואחד אלא אם כן אמר ששים ואחד מתחלה. ואם אמר ששים ואחד כאחת אין לו אלא ששים. ואם אמר ששים ואחד זה אחר זה יש לו ששים ואחד: ומי שהיה רגיל לומר ששים ואחד. לא יאמר ששים ושנים אלא אם כן אמר ששים ושנים מתחלה. ואם אמר ששים ושנים כאחת אין לו אלא ששים ואחד. ואם אמר ששים ושנים זה אחר זה יש לו ששים ושנים: ומי שהיה רגיל לומר ששים ושנים. לא יאמר ששים ושלשה אלא אם כן אמר ששים ושלשה מתחלה. ואם אמר ששים ושלשה כאחת אין לו אלא ששים ושנים. ואם אמר ששים ושלשה זה אחר זה יש לו ששים ושלשה: ומי שהיה רגיל לומר ששים ושלשה. לא יאמר ששים וארבעה אלא אם כן אמר ששים וארבעה מתחלה. ואם אמר ששים וארבעה כאחת אין לו אלא ששים ושלשה. ואם אמר ששים וארבעה זה אחר זה יש לו ששים וארבעה: ומי שהיה רגיל לומר ששים וארבעה. לא יאמר ששים וחמשה אלא אם כן אמר ששים וחמשה מתחלה. ואם אמר ששים וחמשה כאחת אין לו אלא ששים וארבעה. ואם אמר ששים וחמשה זה אחר זה יש לו ששים וחמשה: ומי שהיה רגיל לומר ששים וחמשה. לא יאמר ששים וששה אלא אם כן אמר ששים וששה מתחלה. ואם אמר ששים וששה כאחת אין לו אלא ששים וחמשה. ואם אמר ששים וששה זה אחר זה יש לו ששים וששה: ומי שהיה רגיל לומר ששים וששה. לא יאמר ששים ושבעה אלא אם כן אמר ששים ושבעה מתחלה. ואם אמר ששים ושבעה כאחת אין לו אלא ששים וששה. ואם אמר ששים ושבעה זה אחר זה יש לו ששים ושבעה: ומי שהיה רגיל לומר ששים ושבעה. לא יאמר ששים ושמונה אלא אם כן אמר ששים ושמונה מתחלה. ואם אמר ששים ושמונה כאחת אין לו אלא ששים ושבעה. ואם אמר ששים ושמונה זה אחר זה יש לו ששים ושמונה: ומי שהיה רגיל לומר ששים ושמונה. לא יאמר ששים ותשעה אלא אם כן אמר ששים ותשעה מתחלה. ואם אמר ששים ותשעה כאחת אין לו אלא ששים ושמונה. ואם אמר ששים ותשעה זה אחר זה יש לו ששים ותשעה: ומי שהיה רגיל לומר ששים ותשעה. לא יאמר שבעים אלא אם כן אמר שבעים מתחלה. ואם אמר שבעים כאחת אין לו אלא ששים ותשעה. ואם אמר שבעים זה אחר זה יש לו שבעים: ומי שהיה רגיל לומר שבעים. לא יאמר שבעים ואחד אלא אם כן אמר שבעים ואחד מתחלה. ואם אמר שבעים ואחד כאחת אין לו אלא שבעים. ואם אמר שבעים ואחד זה אחר זה יש לו שבעים ואחד: ומי שהיה רגיל לומר שבעים ואחד. לא יאמר שבעים ושנים אלא אם כן אמר שבעים ושנים מתחלה. ואם אמר שבעים ושנים כאחת אין לו אלא שבעים ואחד. ואם אמר שבעים ושנים זה אחר זה יש לו שבעים ושנים: ומי שהיה רגיל לומר שבעים ושנים. לא יאמר שבעים ושלשה אלא אם כן אמר שבעים ושלשה מתחלה. ואם אמר שבעים ושלשה כאחת אין לו אלא שבעים ושנים. ואם אמר שבעים ושלשה זה אחר זה יש לו שבעים ושלשה: ומי שהיה רגיל לומר שבעים ושלשה. לא יאמר שבעים וארבעה אלא אם כן אמר שבעים וארבעה מתחלה. ואם אמר שבעים וארבעה כאחת אין לו אלא שבעים ושלשה. ואם אמר שבעים וארבעה זה אחר זה יש לו שבעים וארבעה: ומי שהיה רגיל לומר שבעים וארבעה. לא יאמר שבעים וחמשה אלא אם כן אמר שבעים וחמשה מתחלה. ואם אמר שבעים וחמשה כאחת אין לו אלא שבעים וארבעה. ואם אמר שבעים וחמשה זה אחר זה יש לו שבעים וחמשה: ומי שהיה רגיל לומר שבעים וחמשה. לא יאמר שבעים וששה אלא אם כן אמר שבעים וששה מתחלה. ואם אמר שבעים וששה כאחת אין לו אלא שבעים וחמשה. ואם אמר שבעים וששה זה אחר זה יש לו שבעים וששה: ומי שהיה רגיל לומר שבעים וששה. לא יאמר שבעים ושבעה אלא אם כן אמר שבעים ושבעה מתחלה. ואם אמר שבעים ושבעה כאחת אין לו אלא שבעים וששה. ואם אמר שבעים ושבעה זה אחר זה יש לו שבעים ושבעה: ומי שהיה רגיל לומר שבעים ושבעה. לא יאמר שבעים ושמונה אלא אם כן אמר שבעים ושמונה מתחלה. ואם אמר שבעים ושמונה כאחת אין לו אלא שבעים ושבעה. ואם אמר שבעים ושמונה זה אחר זה יש לו שבעים ושמונה: ומי שהיה רגיל לומר שבעים ושמונה. לא יאמר שבעים ותשעה אלא אם כן אמר שבעים ותשעה מתחלה. ואם אמר שבעים ותשעה כאחת אין לו אלא שבעים ושמונה. ואם אמר שבעים ותשעה זה אחר זה יש לו שבעים ותשעה: ומי שהיה רגיל לומר שבעים ותשעה. לא יאמר שמונים אלא אם כן אמר שמונים מתחלה. ואם אמר שמונים כאחת אין לו אלא שבעים ותשעה. ואם אמר שמונים זה אחר זה יש לו שמונים: ומי שהיה רגיל לומר שמונים. לא יאמר שמונים ואחד אלא אם כן אמר שמונים ואחד מתחלה. ואם אמר שמונים ואחד כאחת אין לו אלא שמונים. ואם אמר שמונים ואחד זה אחר זה יש לו שמונים ואחד: ומי שהיה רגיל לומר שמונים ואחד. לא יאמר שמונים ושנים אלא אם כן אמר שמונים ושנים מתחלה. ואם אמר שמונים ושנים כאחת אין לו אלא שמונים ואחד. ואם אמר שמונים ושנים זה אחר זה יש לו שמונים ושנים: ומי שהיה רגיל לומר שמונים ושנים. לא יאמר שמונים ושלשה אלא אם כן אמר שמונים ושלשה מתחלה. ואם אמר שמונים ושלשה כאחת אין לו אלא שמונים ושנים. ואם אמר שמונים ושלשה זה אחר זה יש לו שמונים ושלשה: ומי שהיה רגיל לומר שמונים ושלשה. לא יאמר שמונים וארבעה אלא אם כן אמר שמונים וארבעה מתחלה. ואם אמר שמונים וארבעה כאחת אין לו אלא שמונים ושלשה. ואם אמר שמונים וארבעה זה אחר זה יש לו שמונים וארבעה: ומי שהיה רגיל לומר שמונים וארבעה. לא יאמר שמונים וחמשה אלא אם כן אמר שמונים וחמשה מתחלה. ואם אמר שמונים וחמשה כאחת אין לו אלא שמונים וארבעה. ואם אמר שמונים וחמשה זה אחר זה יש לו שמונים וחמשה: ומי שהיה רגיל לומר שמונים וחמשה. לא יאמר שמונים וששה אלא אם כן אמר שמונים וששה מתחלה. ואם אמר שמונים וששה כאחת אין לו אלא שמונים וחמשה. ואם אמר שמונים וששה זה אחר זה יש לו שמונים וששה: ומי שהיה רגיל לומר שמונים וששה. לא יאמר שמונים ושבעה אלא אם כן אמר שמונים ושבעה מתחלה. ואם אמר שמונים ושבעה כאחת אין לו אלא שמונים וששה. ואם אמר שמונים ושבעה זה אחר זה יש לו שמונים ושבעה: ומי שהיה רגיל לומר שמונים ושבעה. לא יאמר שמונים ושמונה אלא אם כן אמר שמונים ושמונה מתחלה. ואם אמר שמונים ושמונה כאחת אין לו אלא שמונים ושבעה. ואם אמר שמונים ושמונה זה אחר זה יש לו שמונים ושמונה: ומי שהיה רגיל לומר שמונים ושמונה. לא יאמר שמונים ותשעה אלא אם כן אמר שמונים ותשעה מתחלה. ואם אמר שמונים ותשעה כאחת אין לו אלא שמונים ושמונה. ואם אמר שמונים ותשעה זה אחר זה יש לו שמונים ותשעה: ומי שהיה רגיל לומר שמונים ותשעה. לא יאמר תשעים אלא אם כן אמר תשעים מתחלה. ואם אמר תשעים כאחת אין לו אלא שמונים ותשעה. ואם אמר תשעים זה אחר זה יש לו תשעים: ומי שהיה רגיל לומר תשעים. לא יאמר תשעים ואחד אלא אם כן אמר תשעים ואחד מתחלה. ואם אמר תשעים ואחד כאחת אין לו אלא תשעים. ואם אמר תשעים ואחד זה אחר זה יש לו תשעים ואחד: ומי שהיה רגיל לומר תשעים ואחד. לא יאמר תשעים ושנים אלא אם כן אמר תשעים ושנים מתחלה. ואם אמר תשעים ושנים כאחת אין לו אלא תשעים ואחד. ואם אמר תשעים ושנים זה אחר זה יש לו תשעים ושנים: ומי שהיה רגיל לומר תשעים ושנים. לא יאמר תשעים ושלשה אלא אם כן אמר תשעים ושלשה מתחלה. ואם אמר תשעים ושלשה כאחת אין לו אלא תשעים ושנים. ואם אמר תשעים ושלשה זה אחר זה יש לו תשעים ושלשה: ומי שהיה רגיל לומר תשעים ושלשה. לא יאמר תשעים וארבעה אלא אם כן אמר תשעים וארבעה מתחלה. ואם אמר תשעים וארבעה כאחת אין לו אלא תשעים ושלשה. ואם אמר תשעים וארבעה זה אחר זה יש לו תשעים וארבעה: ומי שהיה רגיל לומר תשעים וארבעה. לא יאמר תשעים וחמשה אלא אם כן אמר תשעים וחמשה מתחלה. ואם אמר תשעים וחמשה כאחת אין לו אלא תשעים וארבעה. ואם אמר תשעים וחמשה זה אחר זה יש לו תשעים וחמשה: ומי שהיה רגיל לומר תשעים וחמשה. לא יאמר תשעים וששה אלא אם כן אמר תשעים וששה מתחלה. ואם אמר תשעים וששה כאחת אין לו אלא תשעים וחמשה. ואם אמר תשעים וששה זה אחר זה יש לו תשעים וששה: ומי שהיה רגיל לומר תשעים וששה. לא יאמר תשעים ושבעה אלא אם כן אמר תשעים ושבעה מתחלה. ואם אמר תשעים ושבעה כאחת אין לו אלא תשעים וששה. ואם אמר תשעים ושבעה זה אחר זה יש לו תשעים ושבעה: ומי שהיה רגיל לומר תשעים ושבעה. לא יאמר תשעים ושמונה אלא אם כן אמר תשעים ושמונה מתחלה. ואם אמר תשעים ושמונה כאחת אין לו אלא תשעים ושבעה. ואם אמר תשעים ושמונה זה אחר זה יש לו תשעים ושמונה: ומי שהיה רגיל לומר תשעים ושמונה. לא יאמר תשעים ותשעה אלא אם כן אמר תשעים ותשעה מתחלה. ואם אמר תשעים ותשעה כאחת אין לו אלא תשעים ושמונה. ואם אמר תשעים ותשעה זה אחר זה יש לו תשעים ותשעה: ומי שהיה רגיל לומר תשעים ותשעה. לא יאמר מאה אלא אם כן אמר מאה מתחלה. ואם אמר מאה כאחת אין לו אלא תשעים ותשעה. ואם אמר מאה זה אחר זה יש לו מאה:

(1) ומחכם. (2) ואמנם. (3) ובגמרא. (4) ומחכם. (5) ובכמה ספרים. (6) ואמר. (7) ואפשר. (ואינו). (8) ואמר. (9) ואם (10) ואין.

ܠܗܝ ܐܝܬܝ. ܡܠܟܐ ܐܡܪ: ܐܦ ܟܬ ܕܫܟܚܬ ܒܥܘܕ ܐܝܬܝ ܐܝܬܝ: ܐܡܪ ܝܫܘܥ ܐܡܪ: ܡܐ ܕܐܡܪ ܠܟ ܐܢܐ ܐܝ ܐܬ ܠܐ ܐܝ ܐܬ ܠܐ[1] ܕܡܠܟܐ ܐܡܪ ܠܗ: ܐܡܪ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܝ ܐܬ ܠܐ[2]: ܐܡܪ ܝܫܘܥ ܐܡܪ: ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܝ ܐܬ ܠܐ[3] ܒܥܝܢ ܠܝ: ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܡܪ: ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܝ ܐܬ ܠܐ[4] ܐܡܪ. ܝܫܘܥ ܐܡܪ ܠܗ: ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܝ ܐܬ ܠܐ[5] ܐܡܪ ܠܗ: ܐܡܪ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܝ ܐܬ ܠܐ: ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܡܪ: ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܝ ܐܬ ܠܐ[6]: ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܡܪ: ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܝ ܐܬ ܠܐ[7]: ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܡܪ: ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܝ ܐܬ ܠܐ.

(1) ܐܝ ܐܬ ܠܐ. (2) ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ. (3) Deest. (4) ܒܥܝܢ ܠܝ ܐܡܪ. (5) ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ. (6) ܐܝ ܐܬ ܠܐ ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ. (7) ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܝ ܐܬ ܠܐ ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ.

وكان يحب الخلوة والانفراد فكان يخلو في كل سنة
شهرا في غار حراء يتعبد فيه. وكان يرى في منامه
الرؤيا الصادقة فكان لا يرى رؤيا إلا جاءت مثل
فلق الصبح: وكان يحب الطعام فكان يأكل مما
يجد أمامه ولا يتكلف له. وكان يحب الضيافة
ويكرم الضيف بنفسه ويخدمه. وكان يحب الهدية
ويكافئ عليها. وكان يحب الصدقة ويحث عليها
ويحض عليها. وكان يحب الرحمة ويحث عليها
ويحض عليها. وكان يحب الصلة ويحث عليها
ويحض عليها. وكان يحب الإحسان ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الصلح ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الأمانة ويحث عليها
ويحض عليها. وكان يحب الصدق ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الوفاء ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الحياء ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الصبر ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الشكر ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الزهد ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب التواضع ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب العفو ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الرحمة ويحث عليها
ويحض عليها. وكان يحب الصلة ويحث عليها
ويحض عليها. وكان يحب الإحسان ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الصلح ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الأمانة ويحث عليها
ويحض عليها. وكان يحب الصدق ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الوفاء ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الحياء ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الصبر ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الشكر ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب الزهد ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب التواضع ويحث عليه
ويحض عليه. وكان يحب العفو ويحث عليه
ويحض عليه.

(1) يتحنث. (2) يتزود. (3) بحراء.

ڪري ويهڻ[12] (سجدو ڪرڻ کان پوءِ ويهڻ: پوءِ سجدو ڪري
پنهنجو ڪپڙو ٺيڪ ڪري ۽ ڪنڌ مٿي کڻي ويهڻ[1]: ۽ ان
ويهڻ کي جلسه[2] چون ٿا. ۽ ان ۾ ساڄو پير کڙو[3] ڪري
کاٻو پير وڇائي[4] ان تي ويهڻ گهرجي. ۽ ساڄي هٿ جي
آڱرين کي ساڄي گوڏي[5] تي ۽ کاٻي هٿ جي آڱرين کي
کاٻي گوڏي تي رکڻ گهرجي: ۽ ساڄي پير جي آڱرين کي
ساڄي پاسي[6] ۽ کاٻي پير جي آڱرين کي کاٻي پاسي
ڪري ويهڻ گهرجي: ۽ ساڄي هٿ جي آڱرين کي ساڄي
گوڏي تي ۽ کاٻي هٿ جي آڱرين کي کاٻي گوڏي تي
رکڻ گهرجي: ۽ نظر پنهنجي گوڏن جي وچ تي
رکڻ گهرجي. ڪنڌ کي نه مٿي ڪرڻ گهرجي ۽ نه
هيٺ ڪرڻ گهرجي: ۽ ڏاڙهي کي هٿ سان
هلائڻ گهرجي.

۽ جڏهن ويهڻ[7] کان پوءِ بيهڻ گهرجي تڏهن
ساڄي پير کي کاٻي پير کان اڳ ۾ بيهارڻ گهرجي: ۽
پوءِ کاٻي پير کي بيهارڻ گهرجي: ۽ ان کان پوءِ
ساڄي پير کي بيهارڻ گهرجي: ۽ ان کان پوءِ
پيشاني ۽ نڪ جي هڏي کي زمين تي رکڻ گهرجي:
۽ ان کان پوءِ ٻانهون ڪنڌ کان ڌار ڪرڻ گهرجن:
۽ ان کان پوءِ هٿ زمين تي رکڻ گهرجن: ۽ ان کان
پوءِ گوڏا زمين تي رکڻ گهرجن.

---

(1) ويهڻ گهرجي. (2) جلسه. (3) کڙو. (4) وڇائي. (5) گوڏي. (6) پاسي. (7) ويهڻ. (8) ساڄي. (9) کاٻي. (10) Deest. (11) ڪرڻ گهرجي. (12) سجدو ڪرڻ.

ואם לא עשה כן אלא הניח את הכלי בקרקע ונתכוון לשם כך שיהא
מונח שם כדי שיהא הכלי מוכן לו לצורך מחר, הרי זה אסור. ואם
נתכוון שיהא הכלי מונח שם כדי שיהא מוכן לו לצורך מחר, הרי זה
מותר. ואם נתכוון שיהא הכלי מונח שם כדי שיהא מוכן לו לצורך
מחר ולצורך אחר, הרי זה אסור. ואם נתכוון שיהא הכלי מונח שם
כדי שיהא מוכן לו לצורך מחר ולצורך אחר, הרי זה מותר. ואם
נתכוון שיהא הכלי מונח שם כדי שיהא מוכן לו לצורך מחר ולצורך
אחר, הרי זה מותר. ואם נתכוון שיהא הכלי מונח שם כדי שיהא
מוכן לו לצורך מחר ולצורך אחר, הרי זה מותר. ואם נתכוון שיהא
הכלי מונח שם כדי שיהא מוכן לו לצורך מחר ולצורך אחר, הרי זה
מותר. ואם נתכוון שיהא הכלי מונח שם כדי שיהא מוכן לו לצורך
מחר ולצורך אחר, הרי זה מותר

بَلْ إِذَا جَاءَ الْمَسْجِدَ وَجَدَ النَّاسَ: بَيْنَ دَاخِلٍ بَعْدُ
وَ. وَجَمَاعَةٌ دَخَلُوا: أَخَذَ يُصَلِّي مَعَهُمْ مَا أَدْرَكَ
مَعَهُمْ دُونَ مَا فَاتَهُ: وَلَا يَنْتَظِرُ مَنْ يُقِيمُ
وَحْدَهُ. وَلَا يُصَلِّي مَعَ الْجَمَاعَةِ: وَلَا يُعِيدُ
الصَّلَاةَ مَعَ الْجَمَاعَةِ: هَذَا مَعْنَى مَا ذَكَرَهُ
الْمُصَنِّفُ رَحِمَهُ اللَّهُ.

وَيُنْدَبُ تَحِيَّةُ الْمَسْجِدِ[1] حَتَّى لِدَاخِلِ
وَقْتِ الْكَرَاهَةِ: وَهِيَ رَكْعَتَانِ فَأَكْثَرُ: وَتَحْصُلُ
بِرَكْعَةٍ[2] مَعَ الْكَرَاهَةِ[3]. وَلَوْ دَخَلَ[4] وَالْإِمَامُ
يُصَلِّي الْفَرْضَ جَلَسَ وَلَمْ يُصَلِّ: وَقِيلَ
يُصَلِّي رَكْعَتَيْنِ خَفِيفَتَيْنِ: وَقِيلَ يُصَلِّي
مَا شَاءَ. وَهُوَ أَوْلَى مِنْ تَرْكِ النَّافِلَةِ
لِأَجْلِ الْجَمَاعَةِ[5]: وَيُسَنُّ لِلْجَالِسِ
الْمُسْتَمِعِ: وَلَا يُسَنُّ لِلْخَطِيبِ: وَلَا
يُكْرَهُ الْمُرُورُ بَيْنَ يَدَيْهِ (حسب جزء[6] مَحْسُوبٌ
مِنْ صَلَاتِهِ لِلْحَدِيثِ[7]. وَلَا يُسَنُّ
تَحِيَّةُ الْمَسْجِدِ: وَلَا يُكْرَهُ الْمُرُورُ بَيْنَ يَدَيْهِ:

(1) الْمَسْجِدِ. (2) أَيْ. (3) الْمَذْكُورَةِ. (4) دَخَلَ. (5) سُنَّةٌ.
(6) جُزْءٌ مِنْ صَلَاتِهِ. (7) الْحَدِيثِ.

ומשה לא ידע כי קרן עור פניו בדברו אתו: ויראו אהרן וכל בני ישראל את משה והנה קרן עור פניו וייראו מגשת אליו: ויקרא אליהם משה וישבו אליו אהרן וכל הנשאים בעדה וידבר משה אליהם: ואחרי כן נגשו כל בני ישראל ויצו אתם את כל אשר דבר יהוה אתו בהר סיני: ויכל משה מדבר אתם ויתן על פניו מסוה: ובבא משה לפני יהוה לדבר אתו יסיר את המסוה עד צאתו ויצא ודבר אל בני ישראל את אשר יצוה: וראו בני ישראל את פני משה כי קרן עור פני משה והשיב משה את המסוה על פניו עד בואו לדבר אתו:

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אלהם אלה הדברים אשר צוה יהוה לעשות אתם: ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון ליהוה כל העשה בו מלאכה יומת: לא תבערו אש בכל משבתיכם ביום השבת: ויאמר משה אל כל עדת בני ישראל לאמר זה הדבר אשר צוה יהוה לאמר: קחו מאתכם תרומה ליהוה כל נדיב לבו יביאה את תרומת יהוה זהב וכסף ונחשת: ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים: ועורת אילם מאדמים ועורת תחשים ועצי שטים: ושמן למאור ובשמים לשמן המשחה ולקטרת הסמים: ואבני שהם ואבני מלאים לאפד ולחשן: וכל חכם לב בכם יבאו ויעשו את כל אשר צוה יהוה: את המשכן את אהלו ואת מכסהו את קרסיו ואת קרשיו את בריחו את עמדיו ואת אדניו: את הארון ואת הבדים אתו את הכפרת ואת פרכת המסך: את השלחן ואת בדיו ואת כל כליו ואת לחם הפנים: וגם את המנורה לקח ואת כליה ואת נרתיה ואת שמן המאור: ואת מזבח הקטרת ואת בדיו ואת שמן המשחה ואת קטרת הסמים ואת מסך הפתח לפתח המשכן: את מזבח העלה ואת מכבר הנחשת אשר לו את בדיו ואת כל כליו את הכיור ואת כנו: את קלעי החצר ואת עמדיו ואת אדניו ואת מסך השער לשער החצר: את יתדת המשכן ואת יתדת החצר ואת מיתרתם: את בגדי השרד לשרת בקדש את בגדי הקדש לאהרן הכהן ואת בגדי בניו לכהן: ויצאו כל עדת בני ישראל מלפני משה: ויבאו כל איש אשר נשאו לבו וכל אשר נדבו רוחו אתו הביאו את תרומת יהוה למלאכת עבדת האהל ולכל עבדתו ולבגדי הקדש: והאנשים על הנשים באו כל נדיב לב הביאו חח ונזם טבעת וכומז כל כלי זהב וכל איש אשר הניף תנופת זהב ליהוה: וכל אשר נמצא אתו תכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים ועורת אילם מאדמים וערת תחשים הביאו: כל מרים תרומת כסף ונחשת הביאו את תרומת יהוה וכל אשר נמצא אתו עצי שטים לכל מלאכת עבדת הקדש הביאו: וכל אשה חכמת לב בידיה טוו ויביאו מטוה את התכלת ואת הארגמן את תולעת השני ואת השש: וכל הנשים אשר נשא לבן אתנה בחכמה טוו את העזים: והנשאים הביאו את אבני השהם ואת אבני המלאים לאפד ולחשן: ואת הבשם ואת השמן למאור ולשמן המשחה ולקטרת הסמים: כל איש ואשה אשר נדב לבם להביא למלאכה אשר צוה יהוה לעשות ביד משה הביאו בני ישראל נדבה ליהוה: ויאמר משה אל בני ישראל ראו קרא יהוה בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה: וימלא אתו רוח אלהים בחכמה בתבונה ובדעת ובכל מלאכה: ולחשב מחשבת לעשות בזהב ובכסף ובנחשת: ובחרשת אבן למלאת ובחרשת עץ לעשות בכל מלאכת מחשבת: ולהורת נתן בלבו הוא ואהליאב בן אחיסמך למטה דן: מלא אתם חכמת לב לעשות כל מלאכת חרש וחשב ורקם בתכלת ובארגמן בתולעת השני ובשש וארג עשי כל מלאכה וחשבי מחשבת:

(1) בדבר. (2) כלומר חכמה. (3) נתנה. (4) הפיצו. (5) כלומר הפסיקו. (6) הרבה. (7) מה. (8) הוסיף לעשות.

אומגליקלעכע וועלכע זיי האבן. ווײַל זיי
האבן אויפֿגעהערט צו גלויבן אין גאָט: אָדער
זיי האבן נישט געוואָלט פֿאָרשטיין וואָס גוט
איז: אָדער זיי האָבן נישט געוואָלט טאָן וואָס
גוט איז: אָדער זיי האָבן זיך אָפּגעזאָגט פֿון
גוטן לעבן: אָדער זיי האָבן נישט געוואָלט
אַרבעטן: אָדער זיי האָבן נישט געוואָלט
פֿאַרגינען: אָדער זיי האָבן נישט געוואָלט
ליבהאָבן: אָדער זיי האָבן נישט געוואָלט
פֿאַרגעבן: אָדער זיי האָבן נישט געוואָלט
פֿאַרזאָרגן: אָדער זיי האָבן נישט געוואָלט
פֿאַרזיכערן: אָדער זיי האָבן נישט געוואָלט
פֿאַרשטיין

תכלה תה תכלה תכלה תכל

ואמר לו אל תירא כי עמך אני להצילך. ויאמר אליו ה' אלהי אברהם אבי אל תירא כי עמך אני וברכתיך (1) וארבה את זרעך: ויאמר אליו אל תירא דוד אנכי מגן לך שכרך הרבה מאד: ויאמר אברם אדני ה' מה תתן לי (2) ואנכי הולך ערירי: ויאמר אברם הן לי לא נתת זרע: ויאמר אליו ה' לא יירשך זה כי אם אשר יצא ממעיך: ויוצא אותו החוצה ויאמר הבט נא השמים וספר הכוכבים אם תוכל לספר אותם: ויאמר לו כה יהיה זרעך: ויאמר אברם אדני ה' במה אדע כי אירשנה: ויאמר אליו קחה לי עגלה משלשת ועז משלשת ואיל משלש ותור וגוזל: ויקח לו את כל אלה ויבתר אותם בתוך הבתרים ויתן איש בתרו לקראת רעהו: ואת הציפור לא בתר: ויעל העיט על הפגרים וישב אותם אברם: ויהי השמש לבוא ותרדמה נפלה על אברם והנה אימה חשכה גדולה נופלת עליו: ויאמר לאברם ידע תדע כי גר יהיה זרעך בארץ לא להם ועבדום וענו אותם ארבע מאות שנה: וגם את הגוי אשר יעבדו דן אנכי ואחרי כן יצאו ברכוש גדול: ואתה תבוא אל אבותיך בשלום תקבר בשיבה טובה: ודור רביעי ישובו הנה כי לא שלם עון האמורי עד הנה: ויהי השמש באה ועלטה היתה והנה תנור עשן ולפיד אש אשר עבר בין הגזרים האלה: ביום ההוא כרת ה' את אברם ברית לאמר לזרעך נתתי את הארץ הזאת מנהר מצרים עד הנהר הגדול נהר פרת: את הקיני ואת הקנזי ואת הקדמני: ואת החתי ואת הפרזי ואת הרפאים: ואת האמורי ואת הכנעני ואת הגרגשי ואת היבוסי

ܒܝܬ ܩܒܘܪ̈ܐ[1] ܕܝܢ ܘܐܦ ܒܝܬ ܡܫܟ̈ܒܐ. ܘܒܟܠ ܡܕܝܢ̈ܬ ܐܝܬ ܠܗ ܒܝܬ ܩܒܘܪ̈ܐ ܟܕ ܢܟ̈ܪ̈ܐ[2] ܕܐܬܝܢ ܒܟܠ ܫܢܬ ܘܫܢܬ ܠܡܨܥܪܐ ܘܠܡܫܟ̈ܒ ܒܗ ܐܦ[3] ܢܫ̈ܐ ܕܡܬܝܢ ܒܗ ܡܢ ܕܡ̈ܐ ܕܒܥܠ̈ܝ ܕܝܢ. ܘܐܦ ܒܟܠ ܫܢܬ ܫܢܬ ܠܡܨܥܪܐ ܘܠܡܫܟ̈ܒ ܒܗ ܐܦ ܢܫ̈ܐ ܕܡܬܝܢ ܒܗ ܡܢ ܕܡ̈ܐ ܕܒܥܠ̈ܝ ܕܝܢ. ܘܐܝܬ ܠܗ ܒܝܬ ܩܒܘܪ̈ܐ ܕܝܢ ܒܟܠ ܫܢܬ ܘ

ܟܬܒ ܒܝ ܐܝܟ ܕܐܡܪ ܐܢ ܐܝܬ ܠܗ ܒܪ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܒܪܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܒ ܐܘ ܐܡ ܐܘ ܐܚ ܐܘ ܐܚܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܢܬܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܒܥܠ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܒܥܠܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܚܡ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܚܡܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܚܬܢ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܚܬܢܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܒܥܠ ܐܢܬܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܒܥܠ ܒܪ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܒܥܠ ܒܪܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܐܒ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܐܡ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܐܚ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܐܚܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܚܡ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܚܡܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܚܬܢ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܚܬܢܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܒܪ ܒܪܬ ܐܚܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܒܪ ܐܚܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܒܪ ܚܡ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܒܪ ܚܡܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܒܪ ܚܬܢ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܒܪ ܚܬܢܬ ܐܘ ܐܝܬ ܠܗ ܐܚ ܒܪ ܐܚ

ויקרבן ויבאו אל יוסף[1] ויפגשהו: ויאמר לו מה לך כי תבא עמנו
המחנה הזה אשר פגשנוך[2]! ויאמר למצא חן בעיני אדני[3]: ויהי
עשו ביום ההוא לדרכו[4] שעירה[5]: ויאמר יעקב אל יוסף.
ראה אתה ואחיך רעים בשכם לכה ואשלחך אליהם.
ויאמר לו ישראל[6] אבי: הנני אשר אמר לי ויאמר: לך
נא ראה את שלום אחיך ואת שלום הצאן והשב לי דבר
(ושלחהו מעמק חברון[7] ויבא: וימצאהו איש והנה תעה
בשדה[8]. וישאלהו האיש לאמר: מה תבקש: ויאמר:
את אחי אנכי מבקש הגידה נא לי איפה הם רעים: ויאמר
האיש נסעו מזה כי שמעתי אומרים נלכה דתינה. וילך
יוסף אחרי אחיו וימצאם בדתינה. וירא אתו מרחוק
ובטרם יקרב אליהם ויתנכלו אתו להמיתו: ויאמרו איש
אל אחיו (הנה בעל החלמות[9] הזה: ועתה לכו ונהרגהו
ונשלכהו[10] בבור אחד ואמרנו חיה רעה אכלתהו
ונראה מה יהיו חלמתיו[11]. וישמע ראובן ויצל אתו
מידם: ויאמר לא נכנו נפש: וישפך דם אל תשלחו יד
בו. וישלך אתו ראובן אל הבור הזה אשר במדבר
ויד לא תשלחו בו למען הציל אתו מידם להשיבו אל
אביו: (ויהי כבוא יוסף[12] אל אחיו ויפשיטו את יוסף
את כתנתו: ויקחהו וישלכו אתו הבורה[13] והבור ריק
אין בו מים: וישבו לאכל לחם וישאו עיניהם וירא
והנה ארחת ישמעאלים באה מגלעד וגמליהם נשאים
נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרים: ויאמר יהודה

(1) ויבואו. (2) פגשוך. (3) כדבריך. (4) מחרתו.
(5) שעירה. (6) ויאמר אבי. (7) מעמק חברון. (8) בשדה.
(9) בעל החלמות. (10) והשלכנוהו. (11) חלמותיו. (12) ויבא.
(13) הבורה.

ויאמינו: ויאמן בה' ויחשבה לו לצדקה. וכן הוא אומר: ויאמן בה' ויחשבה לו לצדקה. ויאמן בה' ויחשבה לו לצדקה: מלמד שהיה אברהם אומר: אפשר לאדם שיוליד בן בזקנותו ואשתו בת תשעים שנה? אפשר לאדם שיחיה מאה שנה ויראה בן בן בנו? אפשר לשרה שתלד בת בת מאה שנה? אפשר לאדם שיעמוד מן המתים? אפשר לאדם שיעמוד מן המתים? אפשר לאדם שיעמוד מן המתים

جنهن سان ڪنهن ڳالهه جو فيصلو ڪجي: ۽ جيڪو ڪنهن ڳالهه جو
فيصلو ڪري: ڪتاب جنهن ۾ ڪنهن ڳالهه جو فيصلو ڪيو وڃي:
سڀني ڪتابن کان وڏو ڪتاب. جنهن ۾ سڀني ڳالهين جو
فيصلو ڪيو ويو آهي[1]. جيڪو ڪنهن جي ڳالهه جو
ڏيندڙ ۽ وٺندڙ: ڏيڻ وارو ۽ وٺڻ وارو. ڪنهن کي ڪنهن
جي ڳالهه جو ڏيڻ وارو[2]. ڏيڻ وارو: ڏيڻ وارو[3]. ڏيڻ:
ڏيڻ. ڏيندڙ: ڏيڻ وارو[4]. ڏيڻ: ڏيڻ جو حڪم ڪرڻ.
ڏيڻ جو حڪم ڪرڻ: ڏيڻ جي ڳالهه ڪرڻ: ڏيڻ ۾ ڪا
ڳالهه ڪرڻ. ڏيڻ ۾ ڪا ڳالهه ڪرڻ: ڏيڻ ۾ ڪا
ڳالهه ڪرڻ:

بيڪ ڏينهن ۾ سڀ کان پهريان ڪنڌ جي ڪنڌ ۾ ڪنڌ جي ڪنڌ ۾ ڪنڌ جي ڪنڌ ۾

كْ: ٥جْكْمْجْ٥[1] حِكْ يْجْكْهْجْ. (٥كْحصَبْنْ ٥جْكْمْجْ٥ هَصْحِ[2]: جْنْعْ٥جْبْ[3] كْسْهْنْ هَجْ جْسِكْنْ[4]. مْنْجْ بْحكْهْجْ: جْ جْنْ جْجْصِ جْصَبْنْ ٥جْكْمْجْ٥ جْ جْنْ كْ جْجْصِ يْجْكْهْجْ: جْجْ جْسِكْبْ ٥جْكْمْجْ٥ جْ ٥جْكْمْجْ٥ جْجْصِ جْصَبْنْ: كْجْكْجْ جْ جْنْ ٥جْكْمْجْ٥ جْ ٥جْكْمْجْ٥ جْجْصِ جْصَبْنْ: جْجْصِ جْصَب

מעשה בשמעון הצדיק[1]

שמעון הצדיק היה אומר[2]:

על שלשה דברים העולם עומד[3]

על התורה ועל העבודה[4]:

ועל גמילות חסדים[5]

שהיה בכהן גדול.

שמעון הצדיק היה מן האנשים הנותרים מאנשי כנסת הגדולה: (עמ' 448 בתחתונה)[6] אותו היום שהיה עולה לשלחה היה אומר: מוצא היה ממנו שמן משובח ודשן הרבה. פעם אחת מצא שלא יצא ממנו כלום. למחר נכנס לבית קדשי הקדשים ויצא בגד לבן בידו[7] והיה מהלך בין בני העם: פעם אחת

---

(1) בראשית. (בבא בתרא.). (2) (פרקי אבות ? ו: אבות דרבי נתן ?).
(3) תרגום יונתן: בראשית. (בבא בתרא.). (4) (בבא בתרא ?). (5) (תרגום: בראשית רבה: אלהים בתחלה: בשביל שהיו בה חסידים שהיו עושים חסד עם הבריות.). (6) מגילה.
(7) שם פרק 530—518 בבא בתרא: אלהים! אלהים מ פרק 45. מפני מה אתה אין מחזיקים בכהן גדול שלא היה לבוש בגדי כהונה? שהיה מכניס ראשו בין שתי בדי

וְלֹא יִהְיֶה לָהֶם עוֹד לְמוֹרָשָׁה: וְלֹא יִהְיוּ עוֹד לְבִזָּה לַגּוֹיִם וְלֹא יִשְׂאוּ עוֹד חֶרְפַּת רָעָב בָּאָרֶץ וְלֹא יִשְׂאוּ עוֹד חֶרְפַּת הַגּוֹיִם: וְיָדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם בְּהַגְלוֹתִי אֹתָם אֶל הַגּוֹיִם וְקִבַּצְתִּים עַל אַדְמָתָם וְלֹא אַשְׁאִיר עוֹד מֵהֶם שָׁם: וְלֹא אַסְתִּיר עוֹד פָּנַי מֵהֶם כִּי שָׁפַכְתִּי אֶת רוּחִי עַל בֵּית יִשְׂרָאֵל נְאֻם אֲדֹנָי יְהוִה: פ

וַיְהִי בִּשְׁנַת עֶשְׂרִים וַחֲמֵשׁ שָׁנָה לְגָלוּתֵנוּ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בֶּעָשׂוֹר לַחֹדֶשׁ בְּאַרְבַּע עֶשְׂרֵה שָׁנָה אַחֲרֵי אֲשֶׁר הֻכְּתָה הָעִיר בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה הָיְתָה עָלַי יַד יְהוָה וַיָּבֵא אֹתִי שָׁמָּה: בְּמַרְאוֹת אֱלֹהִים הֵבִיא אֹתִי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וַיַּנִּיחֵנִי עַל הַר גָּבֹהַּ מְאֹד וְעָלָיו כְּמִבְנֵה עִיר מִנֶּגֶב: וַיָּבֵא אֹתִי שָׁמָּה וְהִנֵּה אִישׁ מַרְאֵהוּ כְּמַרְאֵה נְחֹשֶׁת וּפְתִיל פִּשְׁתִּים בְּיָדוֹ וְקָנֶה הַמִּדָּה וְהוּא עֹמֵד בַּשָּׁעַר: וַיְדַבֵּר אֵלַי הָאִישׁ בְּנִי רְאֵה בְעֵינֶיךָ וּבְאָזְנֶיךָ שְׁמָע וְשִׂים לִבְּךָ לְכֹל אֲשֶׁר אֲנִי מַרְאֶה אֹתָךְ כִּי לְמַעַן הַרְאוֹתְךָ הֻבָאתָ הֵנָּה הַגֶּד אֶת כָּל אֲשֶׁר אַתָּה רֹאֶה לְבֵית יִשְׂרָאֵל: וְהִנֵּה חוֹמָה מִחוּץ לַבַּיִת סָבִיב סָבִיב וּבְיַד הָאִישׁ קְנֵה הַמִּדָּה שֵׁשׁ אַמּוֹת בָּאַמָּה וְטֹפַח וַיָּמָד אֶת רֹחַב הַבִּנְיָן קָנֶה אֶחָד וְקוֹמָה קָנֶה אֶחָד: וַיָּבֹא אֶל שַׁעַר אֲשֶׁר פָּנָיו דֶּרֶךְ קָדִים וַיַּעַל בְּמַעֲלוֹתָיו וַיָּמָד אֶת סַף הַשַּׁעַר קָנֶה רֹחַב אֶחָד וְסַף אֶחָד קָנֶה רֹחַב אֶחָד: וְהַלִּשְׁכָּה קָנֶה אֹרֶךְ וְקָנֶה רֹחַב וּבֵין הַלִּשְׁכוֹת חֲמֵשׁ אַמּוֹת וְסַף הַשַּׁעַר אֵצֶל אוּלָם הַשַּׁעַר מִבַּיִת קָנֶה אֶחָד: וַיָּמָד אוּלָם הַשַּׁעַר מִבַּיִת קָנֶה אֶחָד: וַיָּמָד אוּלָם הַשַּׁעַר שְׁמֹנֶה אַמּוֹת וְאֵילָיו שְׁתַּיִם אַמּוֹת וְאוּלָם הַשַּׁעַר מִבַּיִת: וְלִשְׁכוֹת הַשַּׁעַר קֵדְמָה שָׁלֹשׁ מִזֶּה וְשָׁלֹשׁ מִזֶּה אַחַת מִדָּה לִשְׁלָשְׁתָּם וְאַחַת מִדָּה לָאֵלִים מִזֶּה וּמִזֶּה: וַיָּמָד רֹחַב פֶּתַח הַשַּׁעַר עֶשֶׂר אַמּוֹת וְרֹחַב הַשָּׁעַר שָׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה אַמּוֹת: וּגְבוּל לִפְנֵי הַלִּשְׁכוֹת אַמָּה אֶחָת וְאַמָּה גְּבוּל מִזֶּה וְהַלִּשְׁכָה שֵׁשׁ אַמּוֹת מִזֶּה וְשֵׁשׁ אַמּוֹת מִזֶּה: וַיָּמָד אֶת הַשַּׁעַר מִגַּג לִגַּג רֹחַב עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ אַמּוֹת פֶּתַח אֶל פֶּתַח: וַיַּעַשׂ אֵילִים שִׁשִּׁים אַמָּה וְאֶל הָאֵילִים חָצֵר סָבִיב סָבִיב לַשָּׁעַר: וְעַל פְּנֵי הַשַּׁעַר הַתַּחְתּוֹן חֲמִשִּׁים אַמָּה עַד פְּנֵי אוּלָם הַשַּׁעַר הַפְּנִימִי: וַיָּמָד רֹחַב הַשַּׁעַר מִפֶּתַח לְפֶתַח מֵאָה אַמָּה קָדִים וְנֶגֶב וְרֹחַב הַשַּׁעַר הַפְּנִימִי מִפֶּתַח לְפֶתַח מֵאָה אַמָּה קָדִים וְנֶגֶב: וְחַלּוֹנָיו וְאֵילָיו וְאוּלָמוֹ כְּמִדּוֹת הָאֵלֶּה וְחַלּוֹנִים לוֹ וְלְאוּלָמוֹ סָבִיב סָבִיב כַּחַלּוֹנִים הָאֵלֶּה חֲמִשִּׁים אַמָּה אֹרֶךְ וְרֹחַב עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ אַמָּה: וְאוּלָמוֹ פְּנֵי חִיצוֹן וְתָמֹרוֹת אֵילָיו מִזֶּה וּמִזֶּה וְעֲלִיָּתוֹ שְׁמֹנֶה אַמּוֹת: וְשַׁעַר פְּנִימִי לַחָצֵר הַפְּנִימִית נֹכַח הַשַּׁעַר הַצָּפוֹנִי וְכַקָּדִים וַיָּמָד מֵאָה אַמָּה עַד הַשַּׁעַר הַקָּדִים וְהַשַּׁעַר הַדָּרוֹמִי: וַיָּבֵא אֹתִי הַנֶּגְבָּה וְהִנֵּה שַׁעַר נֶגֶב וַיָּמָד אֵילָיו וְאוּלָמוֹ כַּמִּדּוֹת הָאֵלֶּה: וְחַלּוֹנִים לוֹ וְלְאוּלָמוֹ סָבִיב סָבִיב כַּחַלּוֹנִים הָאֵלֶּה חֲמִשִּׁים אַמָּה אֹרֶךְ וְרֹחַב עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ אַמָּה: וְאוּלָמוֹ לַחָצֵר הַחִיצוֹנָה וְתָמֹרוֹת אֵילָיו מִזֶּה וּמִזֶּה עָשָׂה וְעֲלִיָּתוֹ שְׁמֹנֶה אַמּוֹת: וַיְבִאֵנִי אֶל הַחָצֵר הַפְּנִימִית בַּשַּׁעַר הַדָּרוֹמִי וַיָּמָד אֶת הַשַּׁעַר הַדָּרוֹמִי כַּמִּדּוֹת הָאֵלֶּה: וְלִשְׁכֹתָיו וְאֵילָיו וְאוּלָמוֹ כַּמִּדּוֹת הָאֵלֶּה וְלוֹ וְלְאוּלָמוֹ חַלּוֹנִים סָבִיב סָבִיב חֲמִשִּׁים אַמָּה אֹרֶךְ וְרֹחַב עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ אַמָּה: וְאוּלָמוֹ לַחָצֵר הַחִיצוֹנָה וְתָמֹרוֹת אֵילָיו מִזֶּה וּמִזֶּה וְעֲלִיָּתוֹ שְׁמֹנֶה אַמּוֹת: וְאוּלָמוֹ בַּחָצֵר הַפְּנִימִית וְשַׁעַר לָאוּלָם הַשַּׁעַר הַדָּרוֹמִי וַיָּמָד מֵאָה אַמָּה: וְאֶל הַחָצֵר הַפְּנִימִית בַּשַּׁעַר הַדָּרוֹמִי וַיָּמָד אֶת הַשַּׁעַר הַדָּרוֹמִי כַּמִּדּוֹת הָאֵלֶּה: וְלִשְׁכֹתָיו וְאֵילָיו וְאוּלָמוֹ כַּמִּדּוֹת הָאֵלֶּה וְלוֹ וְלְאוּלָמוֹ חַלּוֹנִים סָבִיב סָבִיב חֲמִשִּׁים אַמָּה אֹרֶךְ וְרֹחַב עֶשְׂרִים וְחָמֵשׁ אַמָּה: וְאוּלָמוֹ לַחָצֵר הַחִיצוֹנָה וְתָמֹרוֹת אֵילָיו מִזֶּה וּמִזֶּה וְעֲלִיָּתוֹ שְׁמֹנֶה אַמּוֹת: וַיְבִאֵנִי א

وَحَدِ مِحِمِ وَحَدِ مِحِمِ وَحَدِ: كَمِحِ مِحِمِ وَحَدِ: كَمِحِ مِحِمِ وَحَدِ: كَمِح

ەدْيَدَه بَدْ بَوَه كَا دَى ەِيا ﭘ: هِيْبَيْبَه كَا هِيْبَيْبَه[1] كَا ەِيا بَدْ بَوَه ەدْيَدَه
بَوَه هِكْعَدِ دَهْ بَدْهِيْعَدِ ەدِيَه: ەِيْقَبَه هِكْعَدِ بَدْهِيْعَدِ دَهْ بَوَه هِكْعَدِ دَهْعَدِ
كَا. ەهَه بُدِيم دِيسِيْهْ ەهْعَدِ بَدْهِيْعَدِ: ەهَه بُدِيم دِيسِيْهْ ەهْعَدِ
دَهْعَدِ بَدْهِيْعَدِ: كَا بَوَه كِلِيْعَدِ دَهْعَدِ: دَى بَدْهِيْعَدِ ەهْعَدِ
كَهْدَه دَيَسَّدَه. ەهَه دِيم بَدْهِيْعَدِ ەهْعَدِ بَوَه دَهْعَدِ بَدْهِيْعَدِ
ەهْعَدِ: ەهَه دِيم بَدْهِيْعَدِ ەهْعَدِ هِكْعَدِ بَدْهِيْعَدِ: ەهَه دَى بَدْهِيْعَدِ
ەهْعَدِ بَدْهِيْعَدِ: ەهَه دِيم بَدْهِيْعَدِ ەهْعَدِ هِكْعَدِ بَدْهِيْعَدِ: ەهَه
بَدْهِيْعَدِ: ەهَه دِيم بَدْهِيْعَدِ ەهْعَدِ هِكْعَدِ بَدْهِيْعَدِ: ەهَه دِيم

ئەدەبىياتىمىز[1] ئۈچۈن ئۆتكەن ئەسىرنىڭ ئاخىرى: ئىككى ئەسىرنىڭ ئوتتۇرىسىدا ئۆتكەن ئەسىر[2] دەپ ئاتىلىدۇ. بۇ ئەسىرنىڭ ئالاھىدىلىكى ئۇيغۇر ئەدەبىياتىنىڭ ئۆزىگە خاس ئالاھىدىلىكىنى ساقلاپ قېلىش بىلەن بىرگە، ئۇنىڭ ئىچىگە ئىسلام دىنى ۋە ئىسلام مەدەنىيىتىنىڭ كىرىپ كېلىشى بىلەن مۇناسىۋەتلىك ئالاھىدىلىكلەرنىڭ كىرىپ كېلىشى بولدى. ئۇيغۇر ئەدەبىياتىنىڭ ئۆزىگە خاس ئالاھىدىلىكلىرى ئۇنىڭ ئەدەبىي ئەسەرلىرىنىڭ مەزمۇن ۋە شەكىل جەھەتتىكى ئالاھىدىلىكلىرىدە ئىپادىلىنىدۇ. ئۇنىڭ مەزمۇن جەھەتتىكى ئالاھىدىلىكلىرى ئاساسلىقى ئۈچ نۇقتىدا ئىپادىلىنىدۇ: بىرىنچىدىن، ئۇيغۇر ئەدەبىياتىنىڭ ئۆزىگە خاس ئالاھىدىلىكلىرى ئۇنىڭ ئەدەبىي ئەسەرلىرىنىڭ مەزمۇن

وَهُوَ مُؤْمِنٌ: وَالْإِيمَانُ: التَّصْدِيقُ. وَهُنَا: التَّصْدِيقُ بِاللهِ وَبِرُسُلِهِ وَبِمَا جَاءَتْ بِهِ رُسُلُهُ. وَالْإِيمَانُ: التَّصْدِيقُ الْجَازِمُ[1] الْمُطَابِقُ لِلْوَاقِعِ الْمُسْتَنِدُ إِلَى دَلِيلٍ: وَهُوَ الْمُرَادُ هُنَا. وَالْإِيمَانُ: هُوَ الْإِقْرَارُ بِاللِّسَانِ وَالتَّصْدِيقُ بِالْجَنَانِ وَالْعَمَلُ بِالْأَرْكَانِ. وَالْإِيمَانُ: يَزِيدُ بِالطَّاعَةِ وَيَنْقُصُ بِالْمَعْصِيَةِ. وَالْإِيمَانُ: يَتَفَاضَلُ النَّاسُ فِيهِ. وَالْإِيمَانُ: يَتَبَعَّضُ فَيَذْهَبُ بَعْضُهُ وَيَبْقَى بَعْضُهُ. وَالْإِيمَانُ: يَتَجَزَّأُ فَيُطْلَقُ عَلَى بَعْضِ خِصَالِهِ أَنَّهُ إِيمَانٌ. وَالْإِيمَانُ: يَتَبَعَّضُ فَيَكُونُ بَعْضُهُ كُفْرًا وَبَعْضُهُ إِيمَانًا. وَالْإِيمَانُ: يَتَبَعَّضُ فَيَكُونُ بَعْضُهُ نِفَاقًا وَبَعْضُهُ إِيمَانًا. وَالْإِيمَانُ: يَتَبَعَّضُ فَيَكُونُ بَعْضُهُ شِرْكًا وَبَعْضُهُ إِيمَانًا

ואבי אביו ויקח אשה ויולד בן ויגדל בימים וישלח את־
בניו וילכו השדה׃

יז (א) ויבא האיש ויגד לאביו לאמר מצאתי איש
והנה האיש בא אלי השדה ואראה את־פניו כפני
המלאך מאד נורא ולא שאלני איה הוא ומאין הוא
ואת־שמי לא הגיד לי׃ ויאמר אלי הנך הרה ויולדת
בן ועתה אל־תשתה יין ושכר ואל־תאכלי כל־טמא
כי נזיר אלהים יהיה הילד מן־הבטן עד־יום מותו׃
ויעתר מנוח אל־יהוה ויאמר בי אדני איש האלהים
אשר שלחת יבוא־נא עוד אלינו וילמדנו מה־נעשה
לנער היולד׃ וישמע האלהים בקול מנוח ויבא מלאך
האלהים עוד אל־האשה והיא יושבת בשדה ומנוח
אישה אין עמה׃ ותמהר האשה ותרץ ותגד לאישה
ותאמר אליו הנה נראה אלי האיש אשר־בא אלי
היום׃ ויקם מנוח וילך אחרי אשתו ויבא אל־האיש
ויאמר אליו האתה האיש אשר דברת אל־האשה
ויאמר אני׃ ויאמר מנוח עתה יבא דברך מה־יהיה
משפט הנער ומעשהו׃ ויאמר מלאך יהוה אל־מנוח
מכל אשר אמרתי אל־האשה תשמר׃ מכל אשר־יצא
מגפן היין לא תאכל ויין ושכר אל־תשת וכל־טמאה
אל־תאכל ככל אשר צויתיה תשמר׃ ויאמר מנוח
אל־מלאך יהוה נא נעצרך ונעשה לפניך גדי עזים׃
ויאמר מלאך יהוה אל־מנוח אם־תעצרני לא־אכל
בלחמך ואם־תעשה עלה ליהוה תעלנה כי לא ידע
מנוח כי מלאך יהוה הוא׃ ויאמר מנוח אל־מלאך
יהוה מי שמך כי־יבא דברך ונכבדך׃ ויאמר אליו
מלאך יהוה למה זה תשאל לשמי והוא פלאי׃

(1) Deest. (2) בְּבֵיתָהּ. (3) (וְהִיא: וְהִיא ס׳ וְלֹא: וְלֹא ס׳).
(4) כְּמַרְאֵה.

ཤེས་བྱ་ཐམས་ཅད་ཀྱི་རྣམ་པ་ཐམས་ཅད་ཁྱབ་པ་ཞེས་བྱ་བ་ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་མདོ་སྡེ་ཞེས་བྱ་བ་ཐེག་པ་ཆེན་པོའི་ཆོས་ཀྱི་རྣམ་གྲངས་ཤེས་བྱ་ཀུན་ཁྱབ་བྱེད་ཅ

ཐུགས་རྗེ་ཆེ་ཞེས་བྱ་བ་ནི་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་དུ་ཟད་ཀྱི་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཡང་ཡིན་ཏེ་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཡང་ཡིན་ཞེས་བྱ་བའི་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཉིད་དུ་ཟད་ཀྱི་ཐུགས་རྗེ་ཆེ་བ་ཡང་ཡིན

שמלמדים אותו בבית הספר: ושואל הוא ומשיב בדברי תורה
כל היום כולו. ואחר כך הולך לביתו ומלמד את בניו ואת
בני ביתו. ואחר כך הולך לבית המדרש ומלמד את תלמידיו
כל הלילה. ואין לו פנאי לעשות מלאכה כלל. ואין לו
לאדם אחר שיעשה לו מלאכתו אלא אשתו. ואשתו עשתה
כל מלאכתה בבית. ואין לה לאשתו לצאת לשוק לפי שאין
לה לאדם אחר שיעשה לה מלאכתה. ואין לה לאשתו
לעשות מלאכתה בבית לפי שאין לה לאשתו אלא בעל אחד.
ואין לה לבעל אחר שיעשה לו מלאכתו. ואין לו לבעל
לעשות מלאכתו בבית לפי שאין לו לבעל אלא אשה אחת.
ואין לו לבעל לעשות מלאכתו בשוק לפי שאין לו לבעל
אלא נפש אחת. ואין לו לנפש אחת לעשות מלאכתה
בבית לפי שאין לה לנפש אלא גוף אחד. ואין לו לגוף
אחד לעשות מלאכתו בשוק לפי שאין לו לגוף אלא
שתי ידים. ואין לו לשתי ידים לעשות מלאכתן בבית
לפי שאין להן לשתי ידים אלא עשרה אצבעות. ואין
לעשרה אצבעות לעשות מלאכתן בשוק לפי שאין להן
לעשרה אצבעות אלא שני חרטומים. ואין לשני חרטומים
לעשות מלאכתן בבית לפי שאין להן לשני חרטומים אלא
פה אחד. ואין לו לפה אחד לעשות מלאכתו בשוק לפי
שאין לו לפה אלא שתי שפתים. ואין לו לשתי שפתים
לעשות מלאכתן בבית לפי שאין להן לשתי שפתים אלא
שתי לחיים. ואין לו לשתי לחיים לעשות מלאכתן בשוק
לפי שאין להן לשתי לחיים אלא שתי עינים. ואין לו
לשתי עינים לעשות מלאכתן בבית לפי שאין להן לשתי
עינים אלא שתי גבות. ואין לו לשתי גבות לעשות
מלאכתן בשוק לפי שאין להן לשתי גבות אלא מצח אחד.
ואין לו למצח אחד לעשות מלאכתו בבית לפי שאין לו
למצח אלא שתי פאות. ואין לו לשתי פאות לעשות
מלאכתן בשוק לפי שאין להן לשתי פאות אלא מוח אחד.
ואין לו למוח אחד לעשות מלאכתו בבית לפי שאין לו
למוח אלא שתי קליפות. ואין לו לשתי קליפות לעשות
מלאכתן בשוק לפי שאין להן לשתי קליפות אלא שתי
עיניים. ואין לו לשתי עיניים לעשות מלאכתן בבית לפי
שאין להן לשתי עיניים אלא שתי אזנים. ואין לו לשתי
אזנים לעשות מלאכתן בשוק לפי שאין להן לשתי אזנים
אלא נקב אחד. ואין לו לנקב אחד לעשות מלאכתו בבית
לפי שאין לו לנקב אלא שתי נחיריים. ואין לו לשתי
נחיריים לעשות מלאכתן בשוק לפי שאין להן לשתי
נחיריים אלא חוטם אחד. ואין לו לחוטם אחד לעשות
מלאכתו בבית לפי שאין לו לחוטם אלא שתי נקבי
חוטם. ואין לו לשתי נקבי חוטם לעשות מלאכתן בשוק
לפי שאין להן לשתי נקבי חוטם אלא פה אחד. ואין לו
לפה אחד לעשות מלאכתו בבית לפי שאין לו לפה אלא
שתי שפתים. ואין לו לשתי שפתים לעשות מלאכתן בשוק
לפי שאין להן לשתי שפתים אלא שתי לחיים. ואין לו
לשתי לחיים לעשות מלאכתן בבית לפי שאין להן לשתי
לחיים אלא שתי עינים. ואין לו לשתי עינים לעשות
מלאכתן בשוק לפי שאין להן לשתי עינים אלא שתי גבות.
ואין לו לשתי גבות לעשות מלאכתן בבית לפי שאין להן
לשתי גבות אלא מצח אחד. ואין לו למצח אחד לעשות
מלאכתו בשוק לפי שאין לו למצח אלא שתי פאות. ואין
לו לשתי פאות לעשות מלאכתן בבית לפי שאין להן לשתי
פאות אלא מוח אחד. ואין לו למוח אחד לעשות מלאכתו
בשוק לפי שאין לו למוח אלא שתי קליפות. ואין לו
לשתי קליפות לעשות מלאכתן בבית לפי שאין להן לשתי
קליפות אלא שתי אזנים. ואין לו לשתי אזנים לעשות
מלאכתן בשוק לפי שאין להן לשתי אזנים אלא נקב אחד.
ואין לו לנקב אחד לעשות מלאכתו בבית לפי שאין לו
לנקב אלא שתי נחיריים. ואין לו לשתי נחיריים לעשות
מלאכתן בשוק לפי שאין להן לשתי נחיריים אלא חוטם
אחד. ואין לו לחוטם אחד לעשות מלאכתו בבית לפי
שאין לו לחוטם אלא שתי נקבי חוטם. ואין לו לשתי
נקבי חוטם לעשות מלאכתן בשוק לפי שאין להן לשתי
נקבי חוטם אלא פה אחד. ואין לו לפה אחד לעשות
מלאכתו בבית לפי שאין לו לפה אלא שתי שפתים. ואין
לו לשתי שפתים לעשות מלאכתן בשוק לפי שאין להן
לשתי שפתים אלא שתי לחיים. ואין לו לשתי לחיים
לעשות מלאכתן בבית לפי שאין להן לשתי לחיים אלא
שתי עינים. ואין לו לשתי עינים לעשות מלאכתן בשוק
לפי שאין להן לשתי עינים אלא שתי גבות. ואין לו
לשתי גבות לעשות מלאכתן בבית לפי שאין להן לשתי
גבות אלא מצח אחד. ואין לו למצח אחד לעשות
מלאכתו בשוק לפי שאין לו למצח אלא שתי פאות. ואין
לו לשתי פאות לעשות מלאכתן בבית לפי שאין להן לשתי
פאות אלא מוח אחד. ואין לו למוח אחד לעשות
מלאכתו בשוק לפי שאין לו למוח אלא שתי קליפות.
ואין לו לשתי קליפות לעשות מלאכתן בבית לפי שאין
להן לשתי קליפות אלא שתי אזנים. ואין לו לשתי
אזנים לעשות מלאכתן בשוק לפי שאין להן לשתי אזנים
אלא נקב אחד. ואין לו לנקב אחד לעשות מלאכתו בבית
לפי שאין לו לנקב אלא שתי נחיריים. ואין לו לשתי
נחיריים לעשות מלאכתן בשוק לפי שאין להן לשתי
נחיריים אלא חוטם אחד.

(1) חסרים. (2) מנין. (3) זכר.

ܫܒܝܠ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܠܗ ܐܒܗܬ ܕܟܠ ܫܘܒܚܐ ܘܬܫܒܘܚܬܐ: ܕܐܢ ܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܐܠܗ ܐܒܗܬ ܕܟܠ ܫܘܒܚܐ ܘܬܫܒܘܚܬܐ: ܐܦ

ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܢ ܒܥܐ ܐܢܬ ܕܬܗܘܐ ܫܠܡ ܘܠܐ ܬܗܘܐ ܒܗ ܚܛܝܬܐ: ܘܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܦ ܐܢܐ ܠܐ ܐܕܝܢ ܠܟ. ܘܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܙܠ ܗܫ ܠܐ ܬܚܛܐ ܐܠܐ ܡܢ ܗܫܐ ܘܠܥܠ. ܘܢܦܩ ܝܘܚܢܢ ܘܐܬܐ ܠܘܬ ܝܫܘܥ ܘܐܡܪ ܠܗ: ܐܠܦ ܐܢܬ ܪܒܝ ܘܐܠܦ ܐܢܬ ܡܠܦ ܠܢ ܐܢ ܐܢܬ ܡܫܝܚܐ ܐܘ ܠܐ: ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܢ ܐܡܪܬ ܠܟ ܠܐ ܡܗܝܡܢ ܐܢܬ ܠܝ ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܠܐ ܡܗܝܡܢ ܐܢܬ ܠܝ: ܐܡܪ ܠܗ ܝܫܘܥ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܢ ܐܬ ܠܝ ܠܐ ܬܗܝܡܢ ܐܢܬ ܠܝ ܐܦ ܐܢ ܐܡܪ ܐܢܐ ܠܟ ܐܢ ܐܬ ܠܝ ܠܐ ܬ

ואמר ליה אנא בר תרי מאה שנין אנא ואפילו הכי לא ידענא
דהא מילתא. אמר ליה רבי יהושע לך שאל לחמה שתעמוד
לך ביום המעונן? אלא מעתה מי שאינו יודע לחשב תקיעות
אינו תוקע? אמר ליה לא. אמר ליה רבי יהושע לך שאל
לחמה שתעמוד לך ביום המעונן. אמר ליה רבי יהושע לא
ניחא לי דאמרי עלי דאמר מילתא ולית ליה. אמר ליה
רבי יהושע לך שאל לחמה שתעמוד לך ביום המעונן. אמר
ליה רבי אלעזר בר רבי שמעון לרבי יהושע מנין שאין
תוקעין בשופר של פרה? אמר ליה ומה ראית לשאול דבר
זה? אמר ליה מפני שהוא מעוקם. אמר ליה ומה ראית
לשאול דבר זה? אמר ליה מפני שהוא מעוקם. אמר ליה
רבי יהושע לך שאל לחמה שתעמוד לך ביום המעונן. אמר
ליה רבי אלעזר בר רבי שמעון לרבי יהושע מנין שאין
תוקעין בשופר של פרה? אמר ליה ומה ראית לשאול דבר
זה? אמר ליה מפני שהוא מעוקם. אמר ליה רבי יהושע
לך שאל לחמה שתעמוד לך ביום המעונן. אמר ליה רבי
אלעזר בר רבי שמעון לרבי יהושע מנין שאין תוקעין
בשופר של פרה? אמר ליה ומה ראית לשאול דבר זה?
אמר ליה מפני שהוא מעוקם. אמר ליה רבי יהושע לך

ڭَڤَ[1] دەڭَ دِنِڤَ: دِهَ ڤِنِڤَ ەَهَ ڤِڭَ ەَڤَدَ ڤِڭَ ڤِنِڤَ ڤِنِڤَ ڤِنِڤ

ಮಾಡಿಸಿದ ಸಾಲು ಪಡಿಸಾಲು ಕಟ್ಟಿಸಿದ ಕೆರೆ ಬಾವಿ ಕಲ್ಯಾಣಿ ಮೊದಲಾದ ಧರ್ಮಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಸಲ್ಲಿಸಿದ ಸಮಸ್ತ ಪುಣ್ಯಫಲವು ಆ ಪಾಪಿಗೆ ಸೇರಿ ಅವನು ಮಾಡಿದ ಪಾಪಕರ್ಮಗಳು ಪರಿಹಾರವಾಗಿ ಅವನು ಸ್ವರ್ಗಕ್ಕೆ ಹೋಗುವನು.

ಶ್ರೀ ವಿಜಯ ಅಕ್ಷರ ವಿನ್ಯಾಸ ಪ್ರಕಾಶನ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಪುಸ್ತಕಗಳು ಕೆಳಕಂಡಂತಿವೆ: ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಾವ್ಯಗಳು ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯಲ್ಲಿ ಮುದ್ರಿತವಾಗಿವೆ: ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಾವ್ಯಗಳ ಕನ್ನಡ ಅನುವಾದಗಳು ಪ್ರಕಟವಾಗಿವೆ: ಸಂಸ್ಕೃತ ಕಾವ್ಯಗಳ ಕನ್ನಡ ಲಿಪಿಯ ಆವೃತ್ತಿ

ואם אינו יודע לחשב מניין שנים ומניין שמיטין ויובלות
ואין יודעין היאך מעברין את השנה אלא שמוסרין
זה לזה מה הן עושין הרי אלו מתנין עמהן עשרה
ימים קודם לראש השנה שאם יבואו עדים ביום שלשים
מקבלין אותן ואם לאו אין מקבלין אותן שאין מקבלין
עדות החודש אלא ביום שלשים בלבד ואם קבלו עדות
החודש בשאר ימים אפילו בשלשים בלילה אין מקבלין
אותן ואם קבלו ולא ידעו שכבר נתקבלה עדות החודש
ביום שלשים בלילה הרי זה מקבל ביום שלשים ואחד
ומחשיך ומקדש ואם לא קבלו עד שחשיך של יום שלשים
ואחד הרי זה מקבל ביום שלשים ושנים ומחשיך ומקדש
ואם לא קבלו עד שחשיך של יום שלשים ושנים הרי זה
מקבל ביום שלשים ושלשה ומחשיך ומקדש ואם לא קבלו
עד שחשיך של יום שלשים ושלשה הרי זה מקבל ביום
שלשים וארבעה ומחשיך ומקדש ואם לא קבלו עד שחשיך
של יום שלשים וארבעה הרי זה מקבל ביום שלשים וחמשה
ומחשיך ומקדש ואם לא קבלו עד שחשיך של יום שלשים
וחמשה הרי זה מקבל ביום שלשים ושישה ומחשיך ומקדש
ואם לא קבלו עד שחשיך של יום שלשים ושישה הרי זה
מקבל ביום שלשים ושבעה ומחשיך ומקדש ואם לא קבלו
עד שחשיך של יום שלשים ושבעה הרי זה מקבל ביום
שלשים ושמונה ומחשיך ומקדש ואם לא קבלו עד שחשיך
של יום שלשים ושמונה הרי זה מקבל ביום שלשים
ותשעה ומחשיך ומקדש ואם לא קבלו עד שחשיך של יום
שלשים ותשעה הרי זה מקבל ביום שלשים ואחד ומחשיך
ומקדש ואם לא קבלו עד שחשיך של יום שלשים ואחד
הרי זה מקבל ביום שלשים ושנים ומחשיך ומקדש ואם
לא קבלו עד שחשיך של יום שלשים ושנים הרי זה מקבל
ביום שלשים ושלשה ומחשיך ומקדש ואם לא קבלו עד
שחשיך של יום שלשים ושלשה הרי זה מקבל ביום שלשים
וארבעה ומחשיך ומקדש ואם לא קבלו עד שחשיך של יום

ڪتاب الحج والعمرة والزيارة. ڪ ۾ حج جي لغت ۾ قصد ڪرڻ کي چئبو آهي. ۽ شريعت ۾ خاص خاص عبادتن جو خاص خاص وقت ۾ خاص خاص جاءِ ڏانهن قصد ڪرڻ کي حج چئبو آهي: ۽ عمرو جي لغت ۾ زيارت کي چئبو آهي. ۽ شريعت ۾ خاص خاص عبادتن جو خاص جاءِ ڏانهن قصد ڪرڻ کي عمرو چئبو آهي: ۽ زيارت جي لغت ۾ ڪنهن جي ڀرسان وڃڻ کي چئبو آهي. ۽ شريعت ۾ خاص خاص عبادتن جو خاص خاص جاءِ ڏانهن قصد ڪرڻ کي زيارت چئبو آهي: ۽ حج ۽ عمرو ۽ زيارت جي فرض ٿيڻ جي دليل ۾ قرآن ۽ حديث ۽ اجماع آهن. ۽ قرآن ۾ الله تعالى فرمايو آهي: ﴿وَلِلّٰهِ عَلَى النَّاسِ حِجُّ الْبَيْتِ مَنِ اسْتَطَاعَ إِلَيْهِ سَبِيلًا﴾ يعني الله جي واسطي ماڻهن تي هن گهر جو حج ڪرڻ فرض آهي جيڪو ماڻهو اتي وڃڻ جي طاقت رکي. ۽ حديث ۾ آيو آهي: بني الاسلام على خمس شهادة ان لا اله الا الله وان محمدا رسول الله واقام الصلوة وايتاء الزكوة والحج وصوم رمضان. يعني اسلام پنجن شين تي ٻڌل آهي. هڪ هي شاهدي ڏيڻ ته الله کان سواءِ ٻيو ڪو معبود نه آهي ۽ محمد صلعم الله جو رسول آهي. ۽ ٻيو نماز پڙهڻ. ۽ ٽيون زڪوة ڏيڻ. ۽ چوٿون حج ڪرڻ. ۽ پنجون رمضان جا روزا رکڻ. ۽ اجماع ۾ به حج جي فرض ٿيڻ تي سڀ امت جو اتفاق آهي. ۽ حج ۽ عمرو ۽ زيارت جي فضيلت ۾ ڪيترائي حديث آيل آهن. ۽ حج ۽ عمرو ۽ زيارت جي ڪرڻ جي ترتيب هيءَ آهي: جڏهن ڪو ماڻهو حج ڪرڻ جو ارادو ڪري تڏهن هو پنهنجي ڪپڙن کي ڌوئي ۽ غسل ڪري ۽ خوشبو لڳائي ۽ ميقات ڏانهن روانو ٿئي. ۽ ميقات ڪنهن کي چئبو آهي؟ ۽ ميقات ڪيترا آهن؟ ۽ ميقات ٻن قسمن جا آهن: هڪ ميقات زماني جو ۽ ٻيو ميقات مڪاني جو. ۽ زماني ميقات کي چئبو آهي: جو حج جي مهينن ۾ حج جو احرام ٻڌي. ۽ مڪاني ميقات کي چئبو آهي: جو حج جي احرام ٻڌڻ لاءِ جاءِ مقرر ڪيل آهي. ۽ ميقات پنج آهن: هڪ ذوالحليفه جو ميقات آهي جو مدينه جي ماڻهن جو ميقات آهي. ۽ ٻيو جحفه جو ميقات آهي جو شام جي ماڻهن جو ميقات آهي. ۽ ٽيون قرن جو ميقات آهي جو نجد جي ماڻهن جو ميقات آهي. ۽ چوٿون يلملم جو ميقات آهي جو يمن جي ماڻهن جو ميقات آهي. ۽ پنجون ذات عرق جو ميقات آهي جو عراق جي ماڻهن جو ميقات آهي. ۽ هي ميقات انهن ماڻهن جا آهن جيڪي انهن جاين کان ٻاهر رهن ٿا. ۽ جيڪي انهن جاين ۾ رهن ٿا تن جو ميقات پنهنجو گهر آهي. ۽ جيڪي مڪي ۾ رهن ٿا تن جو ميقات مڪو آهي. ۽ جيڪي مڪي ۽ ميقات جي وچ ۾ رهن ٿا تن جو ميقات پنهنجو گهر آهي. ۽ جيڪي ميقات کان اڳتي رهن ٿا تن جو ميقات ميقات تائين آهي. ۽ جيڪي ميقات کان پوئ

ܐܘ ܕܝܥܒܕ ܟܝ ܐܢܫ ܕܢܥܒܕ ܒܫܒܬ ܒܫܒܬ ؟ ܘܠܐ ܐܡܪ ܐܢܫ ܠܐ ܐܦ ܒܫܒܬ ܟܝ : ܟܝ ܐܦ ܒܫܒܬ ܐܬܐ ܟܝ ܐܦ ܐܢܫ ܐܬܐ ܐܦ ܒܫܒܬ ܢܣܒ ܒܫܒܬ : ܘܐܒܪܗܡ ܟܝ ܐܬܐ ܠܡ ܒܫܒܬ ܐܠܐ ܐܦ ܒܫܒܬ ܐܦ ܐܢܫ ܐܬܐ ܒܫܒܬ ؟ ܐܢܫ ܒܫܒܬ ܘܐܦ ܐܢܫ ܐܬܐ ܒܫܒܬ ؟ ܐܢܫ ܒܫܒܬ ܐܦ ܐܢܫ ܐܬܐ ܒܫܒܬ : ܕܐܡܪ ܠܗ ܐܢܫ ܒܫܒܬ ؟

ܕܫܡܐ ܐܬܬܚܙܝ ܟܝ ܐܢ ܟܠ ܢܒܐ ܒܫܘܠ ܒܚܕ ܒܚܕ ܡܢ ܕܒܪ ܚܠܡܐ ܕܫܘܠ ܕܝܘܣܩܘܪܘܣ ܕܒܝܬ ܡܫܝܚܐ[1].

ܘܫܡ ܒܝܫܬ ܕܝܘܣܩܘܪܘܣ ܕܒܝܬ ܡܫܝܚܐ ܕܟܠ ܡܢ ܕܒܪ ܒܫܘܠ ܐܢ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢ[2] ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢ ܐܝܟ ܕܒܪ ܐܢ

ܐܢ ܕܠܡܐ ܕ ܙܒܢ[1] ܡܢ ܕܢܬܐ ܠܡܥܒܕ: ܕܒܗ ܒܝ ܡܢ ܡܠܟܐ ܕܢܬܐ ܠܗ ܒܝ

ةيلاعلا ةيرذلا : ةيلكلا ةيلاعلا[1] : ةيلاعلا ةيرذلا ةيلاعلا
ةيلاعلا[2] ةيلاعلا ةيلاعلا : ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا
ةيلاعلا. ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا : ةيلاعلا ةيلاعلا
ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا : ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا
ةيلاعلا.

ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا : ةيلاعلا
ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا : ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا
ةيلاعلا : ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا
ةيلاعلا. ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا :
ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا :
ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا ةيلاعلا

وقد ذكرهم الله: منهم من ذكره بعينه: وهو من لم يذكر إلا بوصفه: كقوله: ﴿ومن يقنت منكن لله ورسوله وتعمل صالحا﴾ (١) ومن لم يذكر إلا بوصفه: كقوله: ﴿والذين يؤمنون بما أنزل إليك وما أنزل من قبلك﴾. وقد يذكر بعينه ووصفه: كقوله: ﴿ومن يقنت منكن لله ورسوله وتعمل صالحا

ביצה שחרית מהו שתהא כשרה: כי אתא רב דימי אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בן זמרא אמר רבי יוסי בן זמרא אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בן זמרא אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בן זמרא אמר רבי יוחנן משום

ܟܬܒ ܘܐܚܪ ܕܐܝܠܢ ܕܐܝܠܢ ܕܐܝܠܢ

ומשכחים[1]: ולכבוד מחלוקת ולכבוד שלום.
ואין: שהיה אוכל עמהם ולא שלח ידו.

אלא בדבר שיש בו משום שלום בין אדם לחבירו.

אבל בדבר שאין בו משום שלום בין אדם לחבירו
אין מבטלין את דברי תורה.

מי שהיה רוכב על גבי בהמה ופגע בו חבירו
ואמר לו: רד והנח לי את בהמתך. אם יש לו
לחבירו בהמה אחרת רוכב ומניחה לו. ואם לאו
אין מורידין אותו מעל גבי בהמתו. אבל מורידין
אותו בשביל כבוד תורה. ולא עוד אלא אפילו
לשאול שאלה בדברי תורה. ולא עוד אלא אפילו
לשאול בשלומו של חבר. ולא עוד אלא אפילו
לקרות בתורה ולשנות במשנה. ולא עוד אלא
אפילו לעמוד מפני רבו ולהקדים לו בדרך. ולא
עוד אלא אפילו לעמוד מפני ספר תורה שנכתב
בלא קלף ובלא דיו ובלא עט אלא בדיו ובקולמוס
ובקנה ובקלף ובעט ומתוקן בדקדוק סופרים
ונכתב בשרטוט ומוגה בכל צורכי הכתב ומהודק
בכריכה ומעוטף בכיסוי ומנוקד בניקוד ומסורת
בטעמים ומוגה בדקדוק סופרים ונכתב בשרטוט
ומוגה בכל צורכי הכתב ומהודק בכריכה ומעוטף
בכיסוי ומנוקד בניקוד ומסורת בטעמים ומוגה
בדקדוק סופרים ונכתב בשרטוט ומוגה בכל צורכי
הכתב ומהודק בכריכה ומעוטף בכיסוי ומנוקד
בניקוד ומסורת בטעמים ומוגה

مَعْنَى مَعْنَى مَعْنَى مَعْنَى مَعْنَى مَعْنَى

ויהי בשמעו את דברי אחיו ויחר אפו מאד ויאמר אל לבו: הנה אבי
ואחי חשבו עלי רעה ולכן שלחו לי את המכתב הזה. ועתה אם
אשיב להם דבר אחד לא יאמינו לי כי יאמרו שאני שונא אותם
ומבקש להרע להם. ואם אשלח להם מכתב אחר כמו שכתבו
לי הנה אמרו בלבם כי אני מתיירא מהם ומבקש להשלים עמהם
ולכן אשיב להם דבר אחר. ויקח את המכתב ויקרעהו לגזרים
ויכתוב להם מכתב אחר ויאמר להם: הנה שמעתי את דבריכם
אשר כתבתם אלי ואתם יודעים כי אני בן יעקב אבינו ואני
מתירא מאלהי אבותי ולא אעשה את הדבר הזה. ואם אמרתם
כי אני שונא אתכם ומבקש להרע לכם הנה אני מודיע לכם
כי אני אוהב אתכם ומבקש לכם כל טוב. ואם אמרתם כי אני
מתיירא מכם ומבקש להשלים עמכם הנה אני מודיע לכם כי
אני בוטח בה' אלהי אבותי ולא אתירא מכם כלל. ואם אמרתם
כי אני מבקש להרע לכם הנה אני מודיע לכם כי אני מבקש
לעשות לכם כל טוב. ואם אמרתם כי אני מבקש להשלים עמכם
הנה אני מודיע לכם כי אני מבקש לעשות לכם כל טוב. ואם
אמרתם כי אני מבקש להרע לכם הנה אני מודיע לכם כי אני
מבקש לעשות לכם כל טוב. ואם אמרתם כי אני מבקש להשלים
עמכם הנה אני מודיע לכם כי אני מבקש לעשות לכם כל טוב.
ואם אמרתם כי אני מבקש להרע לכם הנה אני מודיע לכם כי
אני מבקש לעשות לכם כל טוב. ואם אמרתם כי אני מבקש
להשלים עמכם הנה אני מודיע לכם כי אני מבקש לעשות לכם
כל טוב. ואם אמרתם כי אני מבקש להרע לכם הנה אני מודיע
לכם כי אני מבקש לעשות לכם כל טוב. ואם אמרתם כי אני
מבקש להשלים עמכם הנה אני מודיע לכם כי אני מבקש לעשות
לכם כל טוב. ואם אמרתם כי אני מבקש להרע לכם הנה אני
מודיע לכם כי אני מבקש לעשות לכם כל טוב. ואם אמרתם כי
אני מבקש להשלים עמכם הנה אני מודיע לכם כי אני מבקש
לעשות לכם כל טוב. ואם אמרתם כי אני מבקש להרע לכם הנה
אני מודיע לכם כי אני מבקש לעשות לכם כל טוב. ואם אמרתם
כי

ܟܠ ܡܕܝܢܬ ܐܝܣܛܘܪ. ܐܟ ܒܙܒܢܐ ܟܕ ܫܪܝ ܡܟ ܒܝܬ ܐܠܗܐ ܟܠ ܡܕܝܢܬ ܐܝܣܛܘܪ: ܫܟ ܡܢ ܕܐ ܕܝ ܐܝܟ ܕܐ ܕܝ ܐܝܟ ܕܐ ܕܝ ܐܝܟ

جَكَمُهُ: جِكْمِ حَلِي مَعْدِنَة دَهُنَ جَمِ كَسِعِ. مَعْدِنَة كَجِنَّة دَمِ كَصَ سِؤَهِ[1]: مَعْدِنَة مَعْدِنَة هَكْبَة كَ زِمِعِجِهِ مَعِ مَعِ مَعِمَ دَمَصَلِكَ. مَعْدِنَة مَعْدِنَة مَعْدِنَة كَصَ جِمِ: مَنَ تَعْبِ حَلِكَ كَصَ مَعْدِنَة مَعْدِنَة مَعْدِنَة زَكَصَ مَجَ؟ ﭘ مَعْدِنَة: هَ زَنَ مَعْدِنَة مَعْدِنَة مَعْدِنَة

ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ: ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ.

ܐܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ.

ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ.

ܐܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ.

ܐܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ.

ܐܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ.

ܐܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ.

ܐܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ.

ܐܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ.

ܐܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ.

ܐܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ.

ܐܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ.

ܐܘ ܕܐܡܪ ܠܗ ܡܪܝ ܒܝܬ ܕܝܢ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ ܐܡܪ ܡܝܢܐ ܠܡܐ ܠܟ ܐܝܟ ܕܐܢ ܐܝܬ ܒܗ ܫܘܚܠܦܐ ܕܫܘܚܠܦ ܒܗ ܐܢ ܠܐ.

(1) ܚܣܪ ܒ. (ܚܘܫ: ܐ ; ܢܨܒ ܒܝܢܬ?). (2) ܒܝܬ ܐܝܬ. (3) ܐܝܬ.

עמלי : ולחזות בכל מעשי שעשיתי בהם ולהשגיח בהם ולראות
מה יש בהם לאדם ומה יש בהם לגוף ומה יש בהם לנפש :
ופניתי אני בכל מעשי שעשו ידי : ואפנה אני מכל מעשי
שעשו ידי ולא אשגיח בהם ולא אראה מה יש בהם : והנה
הכל הבל ורעות רוח. הנה הכל הבל ורעות רוח שבהם :
ואין יתרון תחת השמש. ואין יתרון לאדם תחת השמש :
ודור הולך ודור בא. ודור הולך ודור בא מן העולם :
והארץ לעולם עומדת. והארץ לעולם עומדת ואינה
עתידה לכלות : וזרח השמש ובא השמש. וזרח השמש
ובא השמש מן העולם : ואל מקומו שואף זורח שם. ואל
מקומו שואף לזרוח שם : הולך אל דרום וסובב צפונה.
הולך אל דרום וסובב צפונה : סובב סבב הרוח ועל
סביבותיו שב הרוח. סובב סבב הרוח ועל סביבותיו שב
הרוח : הולך ושב הרוח. הולך ושב הרוח מן העולם :
ועל סביבותיו חזר הרוח. ועל סביבותיו חזר הרוח
לעולם : כל הנחלים הולכים אל הים. כל הנחלים
הולכים אל הים מן העולם : והים איננו מלא. והים
איננו מלא לעולם : אל מקום שהנחלים הולכים שם.
אל מקום שהנחלים הולכים שם מן העולם : שם הם
שבים ללכת. שם הם שבים ללכת לעולם : דברים יגעים
כל אדם לא יוכל לדבר. דברים יגעים כל אדם לא יוכל
לדבר לעולם : לא תשבע עין לראות. לא תשבע עין
לראות לעולם : ולא תמלא אזן משמוע. ולא תמלא אזן
משמוע לעולם : מה שהיה הוא שיהיה. מה שהיה הוא
שיהיה לעולם : ומה שנעשה הוא שיעשה. ומה שנעשה
הוא שיעשה לעולם : ואין כל חדש תחת השמש. ואין
כל חדש לעולם תחת השמש :

(1) מעשיהם. (2) כמו שמצינו בה בכל מקום. (3) (ס"א) בסבובותיו.
(4) (ס"א) בסבובותיו). (5) זו חכמה.

בקשו לסלקו מן העולם. ואמרו לו: אין לך חלק לעולם הבא. אמר להם: ומה אעשה? שכר עשיתי לי ולא פרעו לי. אמרו לו: אין לך חלק לעולם הבא. אמר להם: ומה אעשה? כך וכך

ואמר ר' יוחנן: מאה ועשרים שנה חי יוסף, ושבעים שנה עמד ארונו של יוסף במצרים. כל שבעים שנה שהיה ארונו של יוסף במצרים לא היה מי שיכול לומר לבני יעקב: עלו וקברו את יוסף. שכל זמן שהיה יוסף חי היו מצרים מתים, ומשמת יוסף היו מצרים מתים. אמרו: אין זה אלא שיוסף מבטיח את אבותיו שלא יקברו אלא בארץ ישראל. מה עשו? חקקו לו ארון של זכוכית והניחוהו בתוך היאור, כדי שיהא ארונו של יוסף במצרים ויהא מבטיח את אבותיו שלא יקברו אלא בארץ ישראל.

ואמר ר' יוחנן: מאה ועשרים שנה חי יוסף, ושבעים שנה עמד ארונו של יוסף במצרים. כל שבעים שנה שהיה ארונו של יוסף במצרים לא היה מי שיכול לומר לבני יעקב: עלו וקברו את יוסף. שכל זמן שהיה יוסף חי היו מצרים מתים, ומשמת יוסף היו מצרים מתים. אמרו: אין זה אלא שיוסף מבטיח את אבותיו שלא יקברו אלא בארץ ישראל. מה עשו? חקקו לו ארון של זכוכית והניחוהו בתוך היאור, כדי שיהא ארונו של יוסף במצרים ויהא מבטיח את אבותיו שלא יקברו אלא בארץ ישראל.

ויגש אליו. אלא ויגש דרך כבוד: ויברכהו: ויברכהו
שלום זה לזה. ואומר כי אם ברכו: ויאמר: שלשה
דברים ביקש יעקב מיוסף ונתן לו. ראשונה כי
ישראל ישבע לי כיום הזה. שנייה ועשית עמדי
חסד ואמת. שלישית אל נא תקברני במצרים:
ואשכבה עם אבותי. ואומר ויאמר אנכי אעשה
כדברך[1]: ואומר ויאמר השבעה לי כיום זה:
ויאמר ישבע לו. ואומר ויאמר אל יוסף הנה
חמיך חולה: מה ראה יוסף לומר לו הנה חמיך
חולה? אלא שמע שהוא מת: ויקח עמו את
שני בניו. ויאמר אליו הנה אנכי מת: ואלהים
יהיה עמכם. ולא אמר עמך: ושב אל ארץ
אבותיך. ולא אמר ארצך: ואני הנה נתתי לך
שכם אחד[2] על אחיך. ולא אמר לך: אשר לקחתי
מיד האמרי. ולא אמר מיד אחיך: בחרבי ובקשתי.
ולא בחרבך ובקשתך: ויברכם. ולא ברכו: איש
את ברכתו ברך. ולא ברכו: ויצו אותם ויאסף
רגליו אל המטה. ויגוע ויאסף אל עמיו. ולא
אמר ויגוע ויאסף רגליו אל המטה[3]: ויפל יוסף
על פני אביו. ולא אמר על פני יעקב: ויבך עליו
וישק לו. ולא אמר ויבך עליו ויקבר אותו[4]: ויצו
יוסף את עבדיו. ולא אמר ויצו יוסף את בניו:

(1) ויחי מז, ל. (2) שם מח, כב. (3) ויחי מט, לג. (4) שם נ, ב.

שמיני ניסוכי דשבתא ניסוכי כולי: תנו רבנן: אין מביאין ביצים ביום טוב: מפני שמראין אותן כמוכרי אגוזים: ואין מביאין אגוזים מפני שמראין אותן כמוכרי ביצים. מביאין בהמה חיה ועוף ואין שוחטין אותן: אבל לא יביא בהמה חיה ועוף שלא הכין מערב יום טוב: ואין מביאין אותן לא מן הדרך ולא מן הים ולא מן המדבר: ואין מביאין אותן אלא מן העיר: ואין מביאין אותן אלא מן המוכן: ואין מביאין אותן אלא מן הקרוב: ואין מביאין אותן אלא מן הסמוך: ואין מביאין אותן אלא מן הראוי: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה ולחיה ולעוף: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה ולחיה ולעוף ולכל דבר שבמנין: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה ולחיה ולעוף ולכל דבר שבמנין ולכל דבר שבמדה: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה ולחיה ולעוף ולכל דבר שבמנין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה ולחיה ולעוף ולכל דבר שבמנין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה ולחיה ולעוף ולכל דבר שבמנין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה ולחיה ולעוף ולכל דבר שבמנין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה ולחיה ולעוף ולכל דבר שבמנין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה ולחיה ולעוף ולכל דבר שבמנין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה ולחיה ולעוף ולכל דבר שבמנין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה ולחיה ולעוף ולכל דבר שבמנין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה ולחיה ולעוף ולכל דבר שבמנין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה: ואין מביאין אותן אלא מן הנאכל לאדם ולבהמה ולחיה ולעוף ולכל דבר שבמנין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל ולכל דבר שבמניין ולכל דבר שבמדה ולכל דבר שבמשקל

ואמר ליה רבינא לרב אחא: מי דמי התם דאמר ליה מעיקרא לא מחינא ליך, הכא דאמר ליה מעיקרא מחינא ליך? אמר ליה: אי אמר ליה מעיקרא לא מחינא ליך, אפילו השתא נמי לא מחינא ליך. אי אמר ליה מעיקרא מחינא ליך, אפילו השתא נמי מחינא ליך. אי אמר ליה מעיקרא לא מחינא ליך, אפילו השתא נמי לא מחינא ליך: מאי טעמא? דאמר ליה: לא מחינא ליך, ולא מחינא ליך. אי אמר ליה מעיקרא מחינא ליך, אפילו השתא נמי מחינא ליך: מאי טעמא? דאמר ליה: מחינא ליך, ומחינא ליך. אי אמר ליה מעיקרא לא מחינא ליך, אפילו השתא נמי מחינא ליך: מאי טעמא? דאמר ליה: לא מחינא ליך, ומחינא ליך. אי אמר ליה מעיקרא מחינא ליך, אפילו השתא נמי לא מחינא ליך: מאי טעמא? דאמר ליה: מחינא ליך, ולא מחינא ליך. אי אמר ליה מעיקרא לא מחינא ליך, אפילו השתא נמי לא מחינא ליך: מאי טעמא? דאמר ליה: לא מחינא ליך, ולא מחינא ליך. אי אמר ליה מעיקרא מחינא ליך, אפילו השתא נמי מחינא ליך: מאי טעמא? דאמר ליה: מחינא ליך, ומ

ויקרא: חיבה יתירה עשה לו. ועוד שהיה ראוי לו
למשה.

ויהי בימים הרבים: שבעים שנה. ויאנחו בני
ישראל: שהיו משעבדים בידו. ויזעקו: שהיו
מצווחים. ותעל שועתם: שהיו מתפללים. ויזכר
אלהים: שהיה מזכיר לאבות. וירא אלהים: שהיה
מביט. וידע אלהים: שהיה יודע. ומשה היה רועה
את צאן: שהיה מנהיג את ישראל. ויבא אל הר
האלהים: שהיה מתנבא. ויאמר מלאך ה' אליו:
שהיה מדבר. ויאמר משה: שהיה משיב. אסור לו
לאדם שיהא מדבר ומשיב עד שיהא יודע מה
שומעין אזניו. ויאמר אלהים: שהיה מתרעם.
ויאמר משה: שהיה מתרצה. ויאמר ה': שהיה
מתפייס. ויאמר אלהים: שהיה מתרעם. ויאמר
משה: שהיה מתרצה. ויאמר ה': שהיה מתפייס.
ויאמר אלהים: שהיה מתרעם. ויאמר משה: שהיה
מתרצה. ויאמר ה': שהיה מתפייס. ויאמר אלהים:
שהיה מתרעם. ויאמר משה: שהיה מתרצה. ויאמר
ה': שהיה מתפייס

ויגדל ה' ויהי עשו איש יודע ציד איש שדה: ר' יהודה אומר: מגדל היה בציד: ר' נחמיה אומר: מגדל היה בפיו: ר' יוסי אומר: מגדל היה בעיניו: ר' שמעון אומר: מגדל היה בעקביו: ר' אלעזר אומר: מגדל היה בכל אבריו: ר' יוחנן אומר: מגדל היה בכל מיני ציד: ר' יהושע בן לוי אומר: מגדל היה בכל מיני עבירה: ר' יהושע דסכנין בשם ר' לוי: מגדל היה בכל מיני עבירה שבעולם

כשרה: רבי אלעזר אומר: אחד זה ואחד זה כשרה
אין מוציאין אותה. אמר רבי יוחנן: אחד זה ואחד זה
פסולה אין מוציאין אותה. אמר רבי יוחנן: מחלוקת
בשהיו שניהם בכרך אחד. אבל היו זה בכרך זה
וזה בכרך זה כשרה. אמר רבי אלעזר: מחלוקת
בשהיו שניהם בכרך אחד. אבל היו זה בכרך זה
וזה בכרך זה פסול

ཀུན་ཏུ་བྱེད་པ་ཐོབ་པ་ཡིན་ཏེ། ཡང་ཆོས་ཀྱི་རྣམ་གྲངས་ཤེས་བྱ་བ་ནི་ཆོས་ཀྱི་རྣམ་གྲངས་ཀྱི་ཤེས་བྱ་བ་ཡིན་ནོ། །ཆོས་ཀྱི་རྣམ་གྲངས་ཀྱི་ཤེས་བྱ་བ་ཡང་ཆོས་ཀྱི་རྣམ་གྲངས་ཀྱི་ཤེས་བྱ་བ་ཡིན་ནམ་ཞེ་ན། ཆོས་ཀྱི་རྣམ་གྲངས་ཀྱི་ཤེས་བྱ་བ་ཡང་ཆོས་ཀྱི་རྣམ་གྲངས་ཀྱི་ཤེས་བྱ་བ་ཡིན་ཏེ།

ניזק אי נמי בדמסתפי מיניה: שמור לי ואפקיד לך ואמר לו שמרתי ואבדה: מיבעי ליה לאשמועינן דלא מהימן: ואי אמר לו שמרתי ואבדה ואמר לו לא שמרת ולא אבדה: מיבעי ליה לאשמועינן דלא מהימן: ואי אמר לו שמרתי ואבדה ואמר לו לא שמרת ולא אבדה ואמר לו אנוסה היתה: מיבעי ליה לאשמועינן דלא מהימן: ואי אמר לו שמרתי ואבדה ואמר לו לא שמרת ולא אבדה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה: מיבעי ליה לאשמועינן דלא מהימן: ואי אמר לו שמרתי ואבדה ואמר לו לא שמרת ולא אבדה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה: מיבעי ליה לאשמועינן דלא מהימן: ואי אמר לו שמרתי ואבדה ואמר לו לא שמרת ולא אבדה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה: מיבעי ליה לאשמועינן דלא מהימן: ואי אמר לו שמרתי ואבדה ואמר לו לא שמרת ולא אבדה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה: מיבעי ליה לאשמועינן דלא מהימן: ואי אמר לו שמרתי ואבדה ואמר לו לא שמרת ולא אבדה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה: מיבעי ליה לאשמועינן דלא מהימן: ואי אמר לו שמרתי ואבדה ואמר לו לא שמרת ולא אבדה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה ואמר לו אנוסה היתה ואמר לו לא היתה אנוסה: מיבעי ליה לאשמועינן דלא מהימן:

(1) מתניתא דלעיל פ"ב מ"ב. (2) (שומרי חנם ב'). (3) חנם. (4) חכ.
(5) פ"ב מ"ב.

حَمَّدَهُ مِ كَلِ بَكَ سَيَّدَ بِمِ سَعِيدَ بِمَ. وَكِيلَ مِ كَمَ
بِمِ هَجَّدَ بَحِيدَ كَ يَجِيدَ دِكَجَدَ بِمَدَ: بِمَدَ جَيَدَ وَهَ حَجِيدَ
جَمَّدَ دَكَمَّدَ. وَحِيدَ بَحِيدَ كَجَدَ مَّيَ: كَ يَجَ مَيَ
كَمَّدَ هَ كَمَّدَ.

وَجِيدَ بَحِيدَ: مَكَجَهَ[1] دَيَّدَ يَجَ: دَكَ مِ كَهَكَ
بِمَ بَحِيدَ: جَجَ مَكَ دَهَّدَ دَوَجَكَجَ بَمَ يَدَّدَ وَجَجَ:
بَمَ مَكَ: جَجَ مَكَ دَهَّدَ دَوَجَكَجَ بَمَ يَدَّدَ وَجَجَ:
وَيَّهَ كَمَّدَ دَجَجَجَ بَمَ هَكَّدَ دَجَدَ دَجَجَجَ[2]:
جَ مَجَجَ هَ بَدَّدَ دَهَجَ بَدَّدَ بَمَ بَدَّدَ بَدَّدَ دَجَجَدَّ.
وَجَ هَجَجَ دَهَّدَ كَمَّدَ هَ دَجَجَجَ: وَجَ
دَجَدَّدَ بَكَجَدَ مَ حَجَجَ: وَجَجَ مَجَ مَجَ
دَجَدَّدَ دَجَدَّدَ: وَجَجَ مَ بَجَدَّ وَجَ هَجَّدَ: دَجَجَجَ
دَجَدَّدَ دَجَدَّدَ: مَ بَجَدَّ وَجَ هَجَّدَ: دَجَجَجَ
بَدَّدَ وَجَجَ دَجَجَجَ: دَجَ دَ دَهَ مَجَ وَهَ: وَكَدَ
دَجَ بَجَدَّ كَهَجَّدَ دَجَدَّدَ. وَجَ هَدَّ مَ بَجَدَّ
دَجَجَجَ كَهَجَّدَ: مَ بَجَدَّ وَجَ هَجَّدَ: دَجَجَجَ
بَدَّدَ وَجَجَ دَجَجَجَ: دَجَ دَ دَهَ مَجَ وَهَ: وَكَدَ
دَجَ بَجَدَّ كَهَجَّدَ دَجَدَّدَ. وَجَ هَدَّ مَ بَجَدَّ
دَجَجَجَ كَهَجَّدَ: مَ بَجَدَّ وَجَ هَجَّدَ: دَجَجَجَ
بَدَّدَ وَجَجَ دَجَجَجَ: دَجَ دَ دَهَ مَجَ وَهَ: وَكَدَ
دَجَ بَجَدَّ كَهَجَّدَ دَجَدَّدَ. وَجَ هَدَّ مَ بَجَدَّ
دَجَجَجَ كَهَجَّدَ: مَ بَجَدَّ وَجَ هَجَّدَ: دَجَجَجَ

(1) مَكَجَهَ. (حجد دهو). (2) دَهَجَجَجَ.

ויהי כאשר ראה המלך את הנער ויתמה עליו מאד. ויאמר אליו: מי אתה ומאין באת? ויען הנער ויאמר: אני איש עני ואביון ואין לי מקום ומנוחה. ואשוטט בכל הארצות ואשאל לחם מפי אנשים. ויאמר המלך: אם כן אין לך בית ומושב? ויאמר הנער: אין לי בית ומושב. ויאמר המלך: אם כן אין לך אשה? ויאמר הנער: אין לי אשה. ויאמר המלך: אם כן אין לך בנים? ויאמר הנער: אין לי בנים. ויאמר המלך: אם כן אין לך בהמה? ויאמר הנער: אין לי בהמה. ויאמר המלך: אם כן אין לך כלום? ויאמר הנער: אין לי כלום. ויאמר המלך: אם כן אין לך כלי מלחמה? ויאמר הנער: אין לי כלי מלחמה. ויאמר המלך: אם כן אין לך סוס? ויאמר הנער: אין לי סוס. ויאמר המלך: אם כן אין לך חרב? ויאמר הנער: אין לי חרב. ויאמר המלך: אם כן אין לך קשת? ויאמר הנער: אין לי קשת. ויאמר המלך: אם כן אין לך חץ? ויאמר הנער: אין לי חץ. ויאמר המלך: אם כן אין לך כלי מלחמה? ויאמר הנער: אין לי כלי מלחמה. ויאמר המלך: אם כן אין לך סוס? ויאמר הנער: אין לי סוס. ויאמר המלך: אם כן אין לך חרב? ויאמר הנער: אין לי חרב. ויאמר המלך: אם כן אין לך קשת? ויאמר הנער: אין לי קשת. ויאמר המלך: אם כן אין לך חץ? ויאמר הנער: אין לי חץ. ויאמר המלך: אם כן אין לך כלי מלחמה? ויאמר הנער: אין לי כלי מלחמה. ויאמר המלך: אם כן אין לך סוס? ויאמר הנער: אין לי סוס. ויאמר המלך: אם כן אין לך חרב? ויאמר הנער: אין לי חרב. ויאמר המלך: אם כן אין לך קשת? ויאמר הנער: אין לי קשת. ויאמר המלך: אם כן אין לך חץ? ויאמר הנער: אין לי חץ. ויאמר המלך: אם כן אין לך כלי מלחמה? ויאמר הנער: אין לי כלי מלחמה. ויאמר המלך: אם כן אין לך סוס? ויאמר הנער: אין לי סוס. ויאמר המלך: אם כן אין לך חרב? ויאמר הנער: אין לי חרב. ויאמר המלך: אם כן אין לך קשת? ויאמר הנער: אין לי קשת. ויאמר המלך: אם כן אין לך חץ? ויאמר הנער: אין לי חץ. ויאמר המלך: אם כן אין לך כלי מלחמה? ויאמר הנער: אין לי כלי מלחמה. ויאמר המלך: אם כן אין לך סוס? ויאמר הנער: אין לי סוס. ויאמר המלך: אם כן אין לך חרב? ויאמר הנער: אין לי חרב. ויאמר המלך: אם כן אין לך קשת? ויאמר הנער: אין לי קשת. ויאמר המלך: אם כן אין לך חץ? ויאמר הנער: אין לי חץ.

---

(1) בְּנֵי. (2) מִכְּלִי. (3) מִכְּלִי.

ומספרין ביציאת מצרים כל הלילה עד שיעלה עמוד השחר: מעשה בר' אליעזר ור' יהושע ור' אלעזר בן עזריה ור' עקיבא ור' טרפון שהיו מסובין בבני ברק והיו מספרין ביציאת מצרים כל אותו הלילה עד שבאו תלמידיהם ואמרו להם רבותינו הגיע זמן קריאת שמע של שחרית: אמר ר' אלעזר בן עזריה הרי אני כבן שבעים שנה ולא זכיתי שתאמר יציאת מצרים בלילות עד שדרשה בן זומא שנאמר למען תזכור את יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך ימי חייך הימים כל ימי חייך הלילות: וחכמים אומרים ימי חייך העולם הזה כל ימי חייך לימות המשיח: כיצד סדר הגדה: מזגין לו כוס ראשון ואומר המגיד: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי הגפן: ואחר כך מביאין לפניו מצה ומרור וחרוסת ושני תבשילין אף על פי שאין חובה בזמן הזה: ואומר המגיד: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצוה לנו לאכול מצה: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה: ואחר כך מביאין לפניו מרור וחרוסת ושני תבשילין אף על פי שאין חובה בזמן הזה: ואומר המגיד: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצוה לנו לאכול מרור: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה: ואחר כך מביאין לפניו חרוסת ושני תבשילין אף על פי שאין חובה בזמן הזה: ואומר המגיד: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצוה לנו לאכול חרוסת: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה: ואחר כך מביאין לפניו שני תבשילין אף על פי שאין חובה בזמן הזה: ואומר המגיד: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצוה לנו לאכול שני תבשילין: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה: ואחר כך מביאין לפניו כרפס ומטבלין אותו בחרוסת: ואומר המגיד: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם בורא פרי האדמה: ואחר כך מביאין לפניו מצה ומרור וחרוסת ושני תבשילין אף על פי שאין חובה בזמן הזה: ואומר המגיד: ברוך אתה יי אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצוה לנו לאכול מצה ומרור

ואת. מיבעי ליה לכדכתיב אתה את עדתך ואת אהרן[1] ואת כל העם. מכאן אמרו אין אדם עומד להתפלל אלא אחר שמתפלל חבירו. ויאמר ה' אל נח בא אתה וכל ביתך אל התיבה. בא אתה ולא בא בניך. אלא מלמד שהיה נח מצטער על בניו ואומר אולי יחזרו בהם ויכנסו עמי לתיבה. ולא נכנסו[2] אלא בשביל נח. ללמדך שכל זמן שהצדיק בתוך ביתו הקב"ה מגין עליו. ואומר בא אתה ולא בא בניך. אלא מלמד שהיה נח מצטער על בניו ואומר אולי יחזרו בהם ויכנסו עמי לתיבה. ולא נכנסו אלא בשביל נח. ללמדך שכל זמן שהצדיק בתוך ביתו הקב"ה מגין עליו. ואומר[3] ויבא נח ובניו ואשתו ונשי בניו אתו אל התיבה[4]. מפני מי המבול. ויעש נח ככל אשר צוה אלהים אותו[5] כן עשה.

ויהי מקץ[6] שבעת הימים ומי המבול היו על הארץ: בשנת שש מאות שנה לחיי נח בחודש השני בשבעה עשר יום לחודש ביום הזה נבקעו כל מעיני תהום רבה. ואשבורי הרקיע נפתחו. ומים שעל הרקיע ירדו. ומים שעל הארץ עלו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נפגשו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתערבו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתחברו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתמזגו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתקשרו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתאחדו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתחזקו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתגברו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתרבו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתעצמו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתגדלו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתמלאו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתגאו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתנשאו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתרוממו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתעלו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתנשאו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתרוממו. ומים שעל הרקיע ומים שעל הארץ נתעלו.

---

(1) ואת חז. (2) ונכנס. (3) וכתיב. (4) התיבה. (5) וכתיב בפרשה in margine. ומפני מי המבול. (ס"א שהיה נח מצטער: לא נכנסו בניו לתיבה ומשחיתין.) (6) ויהי חז.

ئەم کتێبە چۆن بەکار بهێنین.

ئەم کتێبە بۆ ئەوە نووسراوە کە بتوانین بە ئاسانی بەکاری بهێنین: بۆیە ئەگەر بیەوێت بەشێکی دیاریکراو بدۆزیتەوە: یان بیەوێت بزانیت کە ئایا ئەو بابەتەی کە بەدوایدا دەگەڕێیت لە کتێبەکەدا هەیە یان نا: ئەوا پێویستە سەرەتا سەیری ناوەڕۆکەکە بکەیت. ناوەڕۆکەکە[2] ڕیزبەندی بابەتەکانی کتێبەکەمان تێدا نووسراوە: هەروەها ژمارەی لاپەڕەکانیشی تێدا دیاریکراوە: بۆیە ئەگەر بیەوێت بابەتێکی دیاریکراو بدۆزیتەوە: پێویستە سەرەتا سەیری ناوەڕۆکەکە بکەیت: ئینجا ژمارەی لاپەڕەکەی بدۆزیتەوە: ئەگەر ئەو بابەتەی کە بەدوایدا دەگەڕێیت لە ناوەڕۆکەکەدا نەبوو: ئەوا دڵنیا بە کە لە کتێبەکەدا نییە: هەروەها ئەگەر بیەوێت بزانیت کە ئایا ئەو بابەتەی کە بەدوایدا دەگەڕێیت لە کتێبەکەدا هەیە یان نا: ئەوا پێویستە سەرەتا سەیری ئیندێکسەکە[1] بکەیت: ئیندێکسەکە ڕیزبەندی ئەو وشانەی تێدا نووسراوە کە لە کتێبەکەدا هاتوون: ئەگەر ئەو بابەتەی کە بەدوایدا دەگەڕێیت لە ئیندێکسەکەدا نەبوو: ئەوا دڵنیا بە کە لە کتێبەکەدا نییە: بەڵام ئەگەر بابەتەکە لە ئیندێکسەکەدا هەبوو: ئەوا ژمارەی لاپەڕەکەی بدۆزیتەوە: ئینجا سەیری ئەو لاپەڕەیە بکە: چونکە ئەو وشانەی کە لە ئیندێکسەکەدا هاتوون: ئەو وشانەن کە لە کتێبەکەدا زۆر هاتوون: بۆیە ئەگەر بابەتەکە لە ئیندێکسەکەدا هەبوو: ئەوا دڵنیا بە کە لە کتێبەکەدا هەیە: بەڵام ئەگەر بابەتەکە لە ئیندێکسەکەدا نەبوو: ئەوا دڵنیا بە کە لە کتێبەکەدا نییە: ئەگەر بیەوێت بزانیت کە ئایا ئەو بابەتەی کە بەدوایدا دەگەڕێیت لە کتێبەکەدا هەیە یان نا: ئەوا پێویستە سەرەتا سەیری ناوەڕۆکەکە بکەیت: ئینجا ژمارەی لاپەڕەکەی بدۆزیتەوە: ئەگەر ئەو بابەتەی کە بەدوایدا دەگەڕێیت لە ناوەڕۆکەکەدا نەبوو: ئەوا دڵنیا بە کە لە کتێبەکەدا نییە: بەڵام ئەگەر بابەتەکە لە ناوەڕۆکەکەدا هەبوو: ئەوا ژمارەی لاپەڕەکەی بدۆزیتەوە: ئینجا سەیری ئەو لاپەڕەیە بکە: چونکە ئەو وشانەی کە لە ناوەڕۆکەکەدا هاتوون: ئەو وشانەن کە لە کتێبەکەدا زۆر هاتوون: بۆیە ئەگەر بابەتەکە لە ناوەڕۆکەکەدا هەبوو: ئەوا دڵنیا بە کە لە کتێبەکەدا هەیە: بەڵام ئەگەر بابەتەکە لە ناوەڕۆکەکەدا نەبوو: ئەوا دڵنیا بە کە لە کتێبەکەدا نییە:

---

(1) لە ئینگلیزییەوە. [وەرگێڕ]. (2) [ناوەڕۆکی کۆتایی].

ומיני מזיקין שבעולם: וכל אלו המזיקין שבעולם
שמתחלקין לשלשה חלקים: חלק אחד מהם הם
הנקראים שדים: ואלו הם שנבראו בין השמשות
ערב שבת. ומהם יש נקבות ומהם יש זכרים.
ומהם שדים שהם בעלי כנפים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו בני אדם: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו בהמה. ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו עופות: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו נחשים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו כלבים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו חתולים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו חזירים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו חמורים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו גמלים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו סוסים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו פרדים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו ארנבות: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו צבאים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו איילות: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו יעלים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו תיישים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו כבשים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו עזים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו פרות: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו שוורים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו עגלים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו תורים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו יונים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו עורבים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו תרנגולים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו תרנגולות: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו אווזים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו ברווזים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו יונקים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו דגים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו חגבים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו נמלים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו דבורים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו צרעות: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו זבובים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו יתושים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו כינים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו פרעושים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו רמשים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו תולעים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו עכבישים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו נמלים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו דבורים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו צרעות: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו זבובים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו יתושים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו כינים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו פרעושים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו רמשים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו תולעים: ומהם שדים
שהם בעלי רגלים כמו עכבישים:

(1) [בדפוסי: ומהם שדים שהם בעלי רגלים]. (2) מחוסר. (3) שדים.

كُم نِيمِ دَيْصِحْدِه. ٥هُكْ مَسْتَبِهْ سَمِسْتَبِهْ وَيْدِ وَّ كُمْ كَمِهْدِهِ: نِيمِ دِيهِحْدِ كُم نِهْدَّ كَصِحْدِه. نِكْ حَدْه سِمْ كْ هِحْدِكْ نِيمِ دِيهِحْدِ كُم نِهْدَّ كَصِحْدِه. ٥هُكْ هِحْدِ هُكْ هِحْدِ هُكْ هِحْدِ

ויאמר: מי שהוא בעל חלום יבוא ויספר: ויקחוהו ויטלוהו בבור. ויש בור שאין בו מים: ויאמר אליהם אל תשפכו דם: השליכוהו אל הבור הזה אשר במדבר ויד אל תשלחו בו: למען הציל אותו מידם: וישבו אל אחיו: ויפשטו את יוסף: ויקחוהו וישליכו אותו הבורה: והבור ריק אין בו מים: וישבו לאכל לחם: וישאו עיניהם וירא והנה ארחת ישמעאלים: באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרים: ויאמר יהודה אל אחיו: מה בצע כי נהרג את אחינו: וכיסינו את דמו: לכו ונמכרנו לישמעאלים: ויד אל תהי בו: כי אחינו בשרנו הוא: ויאבו אחיו: וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור: וימכרו את יוסף לישמעאלים: בעשרים כסף: ויוליכו את יוסף מצרימה: וישמעו ראובן ויצל מידם: וישב אל הבור: והנה אין יוסף בבור: ויקרע את בגדיו: וישב אל אחיו: ויאמר הילד איננו: ואני אנה אני בא: ויקחו את כתנת יוסף: וישחטו שעיר עזים: ויטבלו את הכתנת בדם: וישלחו את כתנת הפסים: ויביאו אל אביהם: ויאמרו זאת מצאנו: הכר נא הכתנת בנך היא אם לא: ויכר אותה: ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו: טרף טורף יוסף: ויקרע יעקב שמלותיו: וישם שק במתניו: ויתאבל על בנו ימים רבים: ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו: ויאבה להתנחם: ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה: וכן בכה אותו אביו: ויוסף מכרוהו למצרים: לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים: איש מצרי מיד הישמעאלים: אשר הורידוהו שמה: ויהי יוסף נער בן שבע עשרה שנה: ויהי רועה את צאן אביו: ויהי עם בני בלהה ועם בני זלפה נשי אביו: ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם: ויאהב ישראל את יוסף: מכל בניו כי בן זקנים הוא לו: ויעש לו כתנת פסים: ויראו אחיו כי אותו אהב אביהם מכל אחיו: וישנאו אותו: ולא יכלו דברו לשלום: ויחלם יוסף חלום: ויגד לאחיו: ויוסיפו עוד שנא אותו: ויאמר אליהם שמעו נא החלום הזה אשר חלמתי: והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה: והנה קמה אלמתי וגם נצבה: והנה תסבינה אלמותיכם ותשתחוינה לאלמתי: ויאמרו לו אחיו: המלוך תמלוך עלינו: אם משול תמשול בנו: ויוסיפו עוד שנא אותו: על חלומותיו ועל דבריו: ויחלם עוד חלום אחר: ויספר אותו לאחיו: ויאמר הנה חלמתי חלום עוד: והנה השמש והירח: וכוכבים אחד עשר: משתחוים לי: ויספר אל אביו ואל אחיו: ויגער בו אביו: ויאמר לו: מה החלום הזה אשר חלמת: הבוא נבוא אני ואמך: ואחיך להשתחות לך ארצה: ויקנאו בו אחיו: ואביו שמר את הדבר: וילכו אחיו לרעות את צאן אביהם: בשכם: ויאמר ישראל אל יוסף: הלא אחיך רעים בשכם: לכה ואשלחך אליהם: ויאמר לו הנני: ויאמר לו: לך נא ראה את שלום אחיך: ואת שלום הצאן: והשיבני דבר: וישלחהו מעמק חברון: ויבא שכמה: וימצאהו איש: והנה תועה בשדה: וישאלהו האיש לאמר: מה תבקש: ויאמר: את אחי אנכי מבקש: הגידה נא לי: איפה הם רועים: ויאמר האיש: נסעו מזה: כי שמעתי אומרים נלכה דתינה: וילך יוסף אחרי אחיו: וימצאם בדתינה: וירא אותו מרחוק: ויתנכלו אותו: להמיתו: ויאמרו איש אל אחיו: הנה בעל החלומות הזה בא: ועתה לכו ונהרגהו: ונשלכהו בבור אחד: ואמרנו חיה רעה אכלתהו: ונראה מה יהיו חלמותיו: וישמע ראובן: ויצל אותו מידם: ויאמר לא נכנו נפש: ויאמר אליהם ראובן: אל תשפכו דם: השליכו אותו אל הבור הזה אשר במדבר: ויד אל תשלחו בו: למען הציל אותו מידם: להשיבו אל אביו: וכאשר בא יוסף אל אחיו: ויפשיטו את יוסף את כתנתו: את כתנת הפסים אשר עליו: ויקחוהו וישליכו אותו הבורה: והבור בור ריק אין בו מים: וישבו לאכל לחם: וישאו עיניהם וירא והנה ארחת ישמעאלים: באה מגלעד וגמליהם נשאים נכאת וצרי ולט הולכים להוריד מצרים: ויאמר יהודה אל אחיו: מה בצע כי נהרג את אחינו: וכיסינו את דמו: לכו ונמכרנו לישמעאלים: ויד אל תהי בו: כי אחינו בשרנו הוא: ויאבו אחיו: וימשכו ויעלו את יוסף מן הבור: וימכרו את יוסף לישמעאלים: בעשרים כסף: ויוליכו את יוסף מצרימה: וישמעו ראובן ויצל מידם: וישב אל הבור: והנה אין יוסף בבור: ויקרע את בגדיו: וישב אל אחיו: ויאמר הילד איננו: ואני אנה אני בא: ויקחו את כתנת יוסף: וישחטו שעיר עזים: ויטבלו את הכתנת בדם: וישלחו את כתנת הפסים: ויביאו אל אביהם: ויאמרו זאת מצאנו: הכר נא הכתנת בנך היא אם לא: ויכר אותה: ויאמר כתנת בני חיה רעה אכלתהו: טרף טורף יוסף: ויקרע יעקב שמלותיו: וישם שק במתניו: ויתאבל על בנו ימים רבים: ויקומו כל בניו וכל בנותיו לנחמו: ויאבה להתנחם: ויאמר כי ארד אל בני אבל שאולה: וכן בכה אותו אביו: ויוסף מכרוהו למצרים: לפוטיפר סריס פרעה שר הטבחים: איש מצרי מיד הישמעאלים: אשר הורידוהו שמה: ויהי יוסף נער בן שבע עשרה שנה: ויהי רועה את צאן אביו: ויהי עם בני בלהה ועם בני זלפה נשי אביו: ויבא יוסף את דבתם רעה אל אביהם: ויאהב ישראל את יוסף: מכל בניו כי בן זקנים הוא לו: ויעש לו כתנת פסים: ויראו אחיו כי אותו אהב אביהם מכל אחיו: וישנאו אותו: ולא יכלו דברו לשלום: ויחלם יוסף חלום: ויגד לאחיו: ויוסיפו עוד שנא אותו: ויאמר אליהם שמעו נא החלום הזה אשר חלמתי: והנה אנחנו מאלמים אלמים בתוך השדה: והנה קמה אלמתי וגם נצבה: והנה תסבינה אלמותיכם ותשתחוינה לאלמתי: ויאמרו לו אחיו: המלוך תמלוך עלינו: אם משול תמשול בנו: ויוסיפו עוד שנא אותו: על חלומותיו ועל דבריו: ויחלם עוד חלום אחר: ויספר אותו לאחיו: ויאמר הנה חלמתי חלום עוד: והנה השמש והירח: וכוכבים אחד עשר: משתחוים לי: ויספר אל אביו ואל אחיו: ויגער בו אביו: ויאמר לו: מה החלום הזה אשר חלמת: הבוא נבוא אני ואמך: ואחיך להשתחות לך ארצה: ויקנאו בו אחיו: ואביו שמר את הדבר: וילכו אחיו לרעות את צאן אביהם: בשכם: ויאמר ישראל אל יוסף: הלא אחיך רעים בשכם: לכה ואשלחך אליהם: ויאמר לו הנני: ויאמר לו: לך נא ראה את שלום אחיך: ואת שלום הצאן: והשיבני דבר: וישלחהו מעמק חברון: ויבא שכמה: וימצאהו איש: והנה תועה בשדה: וישאלהו האיש לאמר: מה תבקש: ויאמר: את אחי אנכי מבקש: הגידה נא לי: איפה הם רועים: ויאמר האיש: נסעו מזה: כי שמעתי אומרים נלכה דתינה: וילך יוסף אחרי אחיו: וימצאם בדתינה: וירא אותו מרחוק: ויתנכלו אותו: להמיתו: ויאמרו איש אל אחיו: הנה בעל החלומות הזה בא: ועתה לכו ונהרגהו: ונשלכהו בבור אחד: ואמרנו חיה רעה אכלתהו: ונראה מה יהיו חלמותיו: וישמע ראובן: ויצל אותו מידם: ויאמר לא נכנו נפש: ויאמר אליהם ראובן: אל תשפכו דם: השליכו אותו אל הבור הזה אשר במדבר: ויד אל תשלחו בו: למען הציל אותו מידם: להשיבו אל אביו: וכאשר בא יוסף אל אחיו: ויפשיטו את יוסף את כתנתו: את כתנת הפסים אשר עליו:

(1) כשמיה.

ואמרו אליו: אדוננו, אנו[1] נבוכים על ענין אחד שאנו רואים בכל יום, ואין אנו יודעים מה הוא, ואין אנו יכולים לשאול לפני המלך, כי אנו מתביישים ממנו. ואמר להם: מה הוא? ואמרו לו: אנו רואים בכל יום שהמלך יושב בבית הדין, ואין אנו יודעים מה הוא עושה. ואמר להם: אני אגלה לכם ענין זה. ואמר להם: כאשר יבוא המלך לבית הדין, ויראה שהוא מביט בכל צד ואינו יושב, דעו כי הוא מבקש אשה לישא, ואם יראה שהוא יושב ומשים ראשו על ידו, דעו כי הוא מבקש לישא אשה[2]: ואם יראה שהוא יושב ומשים ראשו על ידו, ומביט בכל צד, דעו כי הוא מבקש לישא אשה ולשלח גט לאשתו[3]. ואמרו לו: אדוננו, מה נעשה לך בעבור שגלית לנו סוד המלך? ואמר להם: אל תיראו, כי אני אעשה לכם נס שלא יוודע לו כלל. ואמרו לו: אדוננו, אנו נעשה כל מה שתאמר לנו. ואמר להם: כאשר יבוא המלך לבית הדין, ויראה שהוא מביט בכל צד ואינו יושב, דעו כי הוא מבקש אשה לישא, ואם יראה שהוא יושב ומשים ראשו על ידו, ומביט בכל צד, דעו כי הוא מבקש לישא אשה ולשלח גט לאשתו[4]. ואמרו לו: אדוננו, אנו נעשה כל מה שתאמר לנו.

(1) ואנחנו. (2) לישא אשה. (3) גרושין. (4) [חסר בכ"י].

את יהושע ואת כלב: ואחר יהושע ראו בני ישראל את כל הנסים אשר עשה ה' עם עמו ישראל ואת כל הגבורות אשר עשה יהושע. ואחר כך מת יהושע[1] בן מאה ועשר שנים. ויהי כאשר מת יהושע ויקבר בתמנת סרח בהר אפרים מצפון להר געש: ויהי אחרי מות יהושע ויקבר בתמנת סרח ויעמוד כל העם ההוא ויעבדו את ה' כל ימי יהושע וכל ימי הזקנים אשר האריכו ימים אחרי יהושע אשר ידעו את כל מעשה ה' הגדול אשר עשה לישראל: ויהי אחרי מות יהושע

ڕەگەزی ناوەکی هەیە بۆ نموونە: ماسۆنکەر کە بڕێ
پارە دەدات بە ماسۆنکەرێکی تر بۆ ئەوەی کارێکی بۆ
بکات؟ ئەو پارەیە دەڵێ: ئەز بۆ ئەو کارە دەدەم
بە تۆ. ئەز ئەو کارە ناکەم بەڵام تۆ بۆ ئەو کارە
بکە. ئەو کارە بۆ ئەو کەسە دەکرێت کە ئەو
کارەی بۆ دەکرێت. ئەو کەسەی کە کارەکە بۆ
دەکرێت دەڵێ: ئەز ئەو کارە ناکەم بەڵام تۆ بۆ
ئەو کارە بکە. ئەو کەسەی کە کارەکە بۆ دەکرێت
دەڵێ: ئەز ئەو کارە ناکەم بەڵام تۆ بۆ ئەو کارە
بکە. ئەو کەسەی کە کارەکە بۆ دەکرێت دەڵێ:
ئەز ئەو کارە ناکەم بەڵام تۆ بۆ ئەو کارە بکە.
ئەو کەسەی کە کارەکە بۆ دەکرێت دەڵێ: ئەز ئەو
کارە ناکەم بەڵام تۆ بۆ ئەو کارە بکە. ئەو

ומעוזי בישועתך. ותאמר לאויבי איה אלהיהמו צור
חסיתי בו מגני וקרן ישעי משגבי.

ה' חיי וברוך צורי וירום אלהי ישעי: האל הנותן
נקמות לי ומדבר עמים תחתי: מפלטי מאויבי אף
מקמי תרוממני מאיש חמסים תצילני: על כן אודך
ה' בגוים ולשמך אזמרה: מגדיל ישועות מלכו
ועושה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם:

למנצח לעבד ה' לדוד אשר דבר לה' את דברי
השירה הזאת ביום הציל ה' אותו מכף כל אויביו
ומיד שאול: ויאמר אהבך ה' חזקי: ה' סלעי ומצודתי
ומפלטי לי אלי צורי אחסה בו מגני וקרן ישעי משגבי
ומנוסי מושיעי חמס תושיעני: מהלל אקרא ה' ומן
אויבי אושע: כי אפפוני משברי מות נחלי בליעל
יבעתוני: חבלי שאול סבבוני קדמוני מוקשי מות:
בצר לי אקרא ה' ואל אלהי אשוע ישמע מהיכלו
קולי ושועתי לפניו תבוא באזניו: ותגעש ותרעש
הארץ ומוסדי שמים ירגזו ויתגעשו כי חרה לו:
עלה עשן באפו ואש מפיו תאכל גחלים בערו ממנו:
ויט שמים וירד וערפל תחת רגליו: ויעל על כרוב
ויעף וידא על כנפי רוח: וישת חשך סביבותיו
סכתו חשכת מים עבי שחקים: מנגה נגדו עברו
עבותיו ברד וגחלי אש: וירעם בשמים ה' ועליון
יתן קולו ברד וגחלי אש: וישלח חציו ויפיצם
וברקים רב ויהמם: ויראו אפיקי מים ויגלו מוסדות
תבל מגערתך ה' מנשמת רוח אפיך: ישלח ממרום
יקחני ימשני ממים רבים: יצילני מאויבי עז ומשנאי
כי אמצו ממני: יקדמוני ביום אידי ויהי ה' למשען
לי: ויוצא למרחב אותי יחלצני כי חפץ בי: יגמלני
ה' כצדקתי כבר ידי ישיב לי: כי שמרתי דרכי ה'
ולא רשעתי מאלהי: כי כל משפטיו לנגדי וחקותיו
לא אסיר ממני: ואהי תמים לו ואשתמר מעוני:
וישב ה' לי כצדקתי כבר ידי לנגד עיניו: עם חסיד
תתחסד עם גבר תמים תתמם: עם נבר תתברר
ועם עקש תתפתל: כי אתה עם עני תושיע ועיני
רמים תשפיל: כי אתה תאיר נרי ה' אלהי יגיה
חשכי: כי בך ארוץ גדוד ובאלהי אדלג שור: האל
תמים דרכו אמרת ה' צרופה מגן הוא לכל החוסים
בו: כי מי אלוה מבלעדי ה' ומי צור זולתי אלהינו:
האל מעוזי חיל ויתר תמים דרכי: משוה רגלי
כאילות ועל במותי יעמידני: מלמד ידי למלחמה
ונחתה קשת נחושה זרועותי: ותתן לי מגן ישעך
וימינך תסעדני ותרבני: תרחיב צעדי תחתי ולא
מעדו קרסלי: ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד
כלותם: אמחצם ולא יכלו קום ויפלו תחת רגלי:
ותחגרני חיל למלחמה תכריע קמי תחתי: ואויבי
נתת לי עורף ומשנאי ואצמיתם: ישועו ואין מושיע
אל ה' ולא ענם: ואשחקם כעפר על פני רוח כטיט
חוצות אריקם: תפלטני מריבי עמי תשמרני לראש
גוים עם לא ידעתי יעבדוני: לשמע אזן ישמעו לי
בני נכר יכחשו לי: בני נכר יבולו ויחרגו ממסגרותם:

(1) [מגדיל]. (2) [מושיע]. (3) [מושב]. (4) [מושב]. (5) [מושב].

ואמר לו אברהם. ראה מה כתיב למעלה: ויהי בימי אמרפל מלך שנער וגו׳ כל אלו מלכים גדולים היו ועשו מלחמה עם חמשה מלכים קטנים. כך אמר לו אברהם לאלעזר: ראה מה כתיב למעלה: ויהי בימי אמרפל

ⵜⵉⵎⵓⵔⵜ ⵏ ⵜⵉⵏⵜ

ואת הזבח אשר לעם ויזבח את זבח העם ויקח בני אהרן את הדם ויזרקהו על המזבח סביב: ואת החלבים מן השור ומן האיל האליה והחלב המכסה את הקרב ואת היותרת על הכבד ואת שתי הכליות ואת החלבים עליהן ואת הכתף הימנית: וכל חלב סל המצות אשר לפני יהוה לקח משה את החזה ויניפם תנופה לפני יהוה: ויקח משה מן הדם על המזבח ויזה על אהרן על בגדיו עליו ועל בגדי בניו אתו ועל בגדי בניו אתו ויקדש את אהרן ואת בגדיו ואת בניו ואת בגדי בניו אתו: ויאמר משה אל אהרן ואל בניו בשלו את הבשר פתח אהל מועד ושם תאכלוהו ואתם בלחם אשר בסל המלואים כאשר צויתי לאמר אהרן ובניו יאכלוהו: והנותר בבשר ובלחם באש תשרפו: ומפתח אהל מועד לא תצאו שבעת ימים עד יום מלאת ימי מלואיכם כי שבעת ימים ימלא את ידכם: כאשר עשה ביום הזה צוה יהוה לעשות לכפר עליכם: ועל פתח אהל מועד תשבו יומם ולילה שבעת ימים ושמרתם את משמרת יהוה ולא תמותו כי כן צויתי: ויעש אהרן ובניו את כל הדברים אשר צוה יהוה ביד משה:

(ויהי ביום השמיני קרא משה לאהרן ולבניו ולזקני ישראל: ויאמר אל אהרן קח לך עגל בן בקר לחטאת ואיל לעלה תמימם והקרב לפני יהוה: ואל בני ישראל תדבר לאמר קחו שעיר עזים לחטאת ועגל וכבש בני שנה תמימם לעלה: ושור ואיל לזבח שלמים לזבח לפני יהוה ומנחה בלולה בשמן כי היום יהוה נראה אליכם: ויקחו את אשר צוה משה אל פני האהל ויקרבו כל העדה ויעמדו לפני יהוה: ויאמר משה זאת הדבר אשר צוה יהוה תעשו ויראה אליכם כבוד יהוה: ויאמר משה אל אהרן קרב אל המזבח ועשה את חטאתך ואת עלתך וכפר בעדך ובעד העם ועשה את קרבן העם וכפר בעדם כאשר צוה יהוה: ויקרב אהרן אל המזבח וישחט את עגל החטאת אשר לו: ויקרבו בני אהרן את הדם אליו ויטבל אצבעו בדם ויתן על קרנות המזבח ואת הדם יצק אל יסוד המזבח: והחלבים והכליות והיותרת מן הכבד מן החטאת הקטיר המזבחה כאשר צוה יהוה את משה: והבשר ואת העור באש שרף מחוץ למחנה: ויזבח את הזבח ואת העלה וימצאו בני אהרן אליו את הדם ויזרקהו על המזבח סביב: ואת העלה הגישו לנתחיה ואת הראש ויקטר על המזבח: והקרב והכרעים רחץ ויקטר על העלה על המזבח: ויקרב את קרבן העם ויקח את שעיר החטאת אשר לעם וישחטהו ויחטאהו כראשנה: ויקרב את העלה ויעש כמשפט: ויקרב את המנחה וימלא כפו ממנה ויקטר על המזבח מלבד עלת הבקר: וישחט את השור ואת האיל זבח השלמים אשר לעם ויגישו בני אהרן אל אהרן את הדם ויזרקהו על המזבח סביב: ואת החלבים מן השור ומן האיל האליה והחלב המכסה והקרב והכליות והיותרת על הכבד: וישימו את החלבים על החזות ויקטר החלבים המזבחה: ואת החזות ואת שוק הימין הניף אהרן תנופה לפני יהוה כאשר צוה משה: ויניף אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד מעשות החטאת והעלה והשלמים: ויבא משה ואהרן אל אהל מועד ויצאו ויברכו את העם וירא כבוד יהוה אל כל העם: ותצא אש מלפני יהוה ותאכל על המזבח את העלה ואת החלבים וירא כל העם וירנו ויפלו על פניהם:

(1) ואולי: ויעש. (2) [כלומר, לא נתנו לו חלק בקרבנות הנשרפים, אלא הוא ובניו אכלו את הבשר בעזרה]. (3) [ואולי: ויקח].

ויאמר: אל נא יחר לאדני ואני לפניך: ואדני ידע את הילדים אשר הם רכים ואת הצאן והבקר עלות עלי ודפקום יום אחד ומתו כל הצאן: יעבר נא אדני לפני עבדו ואני אתנהלה לאטי לרגל המלאכה אשר לפני ולרגל הילדים עד אשר אבוא אל אדני שעירה: ויאמר עשו אעזבה נא עמך מן העם אשר אתי ויאמר למה זה אמצא חן בעיני אדני: וישב עשו ביום ההוא לדרכו שעירה: ויסע יעקב סכותה ויבן לו בית ולמקנהו עשה סכות על כן קרא שם המקום סכות: ויבא יעקב שלם עיר שכם אשר בארץ כנען בבאו מפדן ארם ויחן את פני העיר: וקנה את חלקת השדה אשר נטה שם אהלו מיד בני חמור אבי שכם במאה קשיטה: ויצב שם מזבח ויקרא לו אל אלהי ישראל:

ותצא דינה בת לאה אשר ילדה ליעקב לראות בבנות הארץ: וירא אותה שכם בן חמור החוי נשיא הארץ ויקח אותה וישכב אותה ויענה: ותדבק נפשו בדינה בת יעקב ויאהב את הנערה וידבר על לב הנערה: ויאמר שכם אל חמור אביו לאמר קח לי את הילדה הזאת לאשה: ויעקב שמע כי טמא את דינה בתו והבניו היו את מקניו בשדה ויחרש יעקב עד באם: ויצא חמור אבי שכם אל יעקב לדבר אתו: ובני יעקב באו מן השדה כשמעם ויתעצבו האנשים ויחר להם מאד כי נבלה עשה בישראל לשכב את בת יעקב וכן לא יעשה: וידבר חמור אתם לאמר שכם בני חשקה נפשו בבתכם תנו נא אתה לו לאשה: והתחתנו אתנו בנתיכם תתנו לנו ואת בנותינו תקחו לכם: ואתנו תשבו והארץ תהיה לפניכם שבו וסחרו בה והאחזו בה: ויאמר שכם אל אביה ואל אחיה אמצא חן בעיניכם והאשר תאמרו אלי אתן: הרבו עלי מאד מהר ומתן ואתנה כאשר תאמרו אלי ותנו לי את הילדה לאשה: ויענו בני יעקב את שכם ואת חמור אביו בדבר ויאמרו אשר טמא את דינה אחותם: ויאמרו אליהם לא נוכל לעשות הדבר הזה לתת את אחותנו לאיש אשר לו ערלה כי חרפה היא לנו: אך בזאת נאות לכם אם תהיו כמונו להמול לכם כל זכר: ונתנו את בנותינו לכם ואת בנותיכם נקח לנו ונשבנו אתכם והיינו לעם אחד: ואם לא תשמעו אלינו להמול ולקחנו את בתנו והלכנו: וייטבו דבריהם בעיני חמור ובעיני שכם בן חמור: ולא אחר הנער לעשות הדבר כי חפץ בבת יעקב והוא נכבד מכל בית אביו: ויבא חמור ושכם בנו אל שער עירם וידברו אל אנשי עירם לאמר: האנשים האלה שלמים הם אתנו וישבו בארץ וסחרו בה והארץ הנה רחבת ידים לפניהם את בנותם נקח לנו לנשים ואת בנותינו נתן להם: אך בזאת יאותו האנשים לשבת אתנו להיות לעם אחד בהמול לנו כל זכר כאשר המולים הם: מקניהם וקנינם וכל בהמתם הלא לנו הם אך נאותה להם ויישבו אתנו: וישמעו אל חמור ואל שכם בנו כל יוצאי שער עירו ויהמולו כל זכר כל יוצאי שער עירו: ויהי ביום השלישי בהיותם כואבים ויקחו שני בני יעקב שמעון ולוי אחי דינה איש חרבו ויבאו על העיר בבטח ויהרגו כל זכר: ואת חמור ואת שכם בנו הרגו לפי חרב ויקחו את דינה מבית שכם ויצאו: בני יעקב באו על החללים ויבזו את העיר אשר טמאו אחותם: את צאנם ואת בקרם ואת חמוריהם ואת אשר בעיר ואת אשר בשדה לקחו: ואת כל חילם ואת כל טפם ואת נשיהם שבו ויבזו גם את כל אשר בבתים: ויאמר יעקב אל שמעון ואל לוי עכרתם אתי להבאישני בישבי הארץ בכנעני ובפרזי ואנשי מספר אנכי ונאספו עלי והכוני והשמדתי אני וביתי: ויאמרו הכזונה יעשה את אחותנו:

(1) בראשית. (2) שעירה. (3) בראשית. (4) [סכות: שם] (5) שם. [כי].

حا ٻڪر ڏي ڤڏي ڤڄي ٿ٥ت٥. ٥ت٥ڪر ٻڪڄڏي ڤڏڄ: ڏٻڏڄ
ٻڏڪ٥ڤ ٥ت٥ ٻڄ ڪر ڪڏڄ. ٥ڄڄ ٻي ڄڄ ڪڄ٥ڤ ٥ت٥
ڤڏڪڏ: ڤڏڄڏڄ ڏڤڄڏڄ ڪڄڏڄڏڄ ٥ت٥ڏٿ٥ڤ[1] ٥ت٥ ڏڄڪ
ڪڏڄ. ٥ڄڄ ڄڏ ڪڄڤ٥ڤ ٻڤڄڄ ٥ت٥: ڤڏڄ ڄڄ٥ٿ
ڄڏڄڏ ڄڪڤڄڏڄ ڏ٥ت٥: ٥ڤڪڏڄڏ ٻڄ ڏڪ٥ڄڏ ڪڄ ڪڏ٥ڤ
ڄڏڄڏ: ٥ڄڄڏ ڏڄڏڄ ڪڏ٥ڤ ڪڏڄڏ: ڪڄ ٻڄ ڪڏڄڏ
ڄڏ٥ڤ ڄڄڏ[2] ڏڄڏڄ. ٥ڤڤ٥ڄڄ ٻڪڄڄ ڪڄ ٻڄ ڏڄ٥
ڏڤڏڄڏ: ٻڄڏڄ ڏڤڪڏ[3] ٥ت٥ڏ٥ت ڄڄڏ٥ڤ ڪڄ
٥ڤ٥ت: ٥ت٥ڤ٥ڄڄ ڪڄ ٻڄ ڏڄ٥ ٻڄ ڄڄڄ ٻڏڏڄ. ٥ڤ٥ت
ڤڪڤ: ڄڄ ٥ت٥ڏ٥ڤ ڤڤڪڏ ڤ٥ڤ ٥ڤڏڄڄڄڏ ڪڏڪڏ: ڄڏڄڏ
ڄڏ٥ڤ ٥ڤڤ: ٻڄ ڤ٥ت٥ڏڄ ڏڄڄڄڄڄڄ ٻڏڄڄ: ٥ڤڤ
ڏڄڏڄڏڄڄڄڄڄڄ

...ةيعيبط ريغ ةيصوصخ ةيلاتلا ةيعيبطلا ةيصوصخلا ةيلاتلا ةيعيبطلا ةيصوصخلا ةيلاتلا ةيعيبطلا ةيصوصخلا

ڤَكَرْ[1] ئِيَ بُهْ كِيْجَ. رُهِسْتَهُهْ مَ رُهَرْ ئِهْكَ
ئَهَرْ بُهْ س

ולב לבי משמח בכל עמלי וזאת היתה חלקי מכל עמלי: ופניתי אני בכל מעשי שעשו ידי ובעמל שעמלתי לעשות והנה הכל הבל ורעות רוח ואין יתרון תחת השמש: ופניתי אני לראות חכמה והוללות ושכלות כי מה האדם הבא אחרי המלך את אשר כבר עשוהו: וראיתי אני שיש יתרון לחכמה מן הסכלות כיתרון האור מן החשך: החכם עיניו בראשו והסכל בחשך הולך וידעתי גם אני שמקרה אחד יקרה את כולם: ואמרתי אני בלבי כמקרה הסכל גם אני יקרני ולמה חכמתי אז יתרתי ודברתי בלבי שגם זה הבל: כי אין זכרון לחכם עם הסכל לעולם בשכבר הימים הכל נשכח ואיך ימות החכם עם הסכל: ושנאתי את החיים כי רע עלי המעשה שנעשה תחת השמש כי הכל הבל ורעות רוח: ושנאתי אני את כל עמלי שאני עמל תחת השמש שאניחנו לאדם שיהיה אחרי: ומי יודע אם יהיה חכם או סכל ושלט בכל עמלי שעמלתי וחכמתי תחת השמש גם זה הבל: וסבותי אני ויואש לבי על כל העמל שעמלתי תחת השמש: כי יש אדם שעמלו בחכמה ובדעת ובכשרון ולאדם שלא עמל בו יתננו חלקו גם זה הבל ורעה רבה: כי מה היתה לאדם בכל עמלו וברעיון לבו שהוא עמל תחת השמש: כי כל ימיו מכאובים וכעס עניניו גם בלילה לא שכב לבו גם זה הבל הוא:

(1) מלרע. (2) Deest. (3) [מחבואה]. (4) [בחבואה].

وَلَا تَطْرَحْنِي مِنْ قُدَّامِ وَجْهِكَ: وَلَا تَسْلُبْ مِنِّي رُوحَ قُدْسِكَ[3] وَلَا تَرْفُضْنِي مِنْ أَمَامِكَ. وَلَا تَنْزِعْ مِنِّي رُوحَ قُدْسِكَ. وَلَا تَرْفُضْنِي مِنْ أَمَامِكَ. وَلَا تَسْلُب

בחוקותי שיר השירים: בחוקותי בחוקותי בחוקותי בחוקותי בחוקותי
ויקרא רבה. אם בחוקותי: ר' שמואל בר נחמן אמר: כל
דבור ודבור שנאמר בתורה אינו אלא לשון חוקה
בחוקותי יהושע ובחוקותי.

אם בחוקותי תלכו (ויקרא כו, ג): אין תלכו אלא
בחוקותי[1]. ר' יוחנן בשם ר' יוסי בן זמרא: כל
מצות שבתורה אין אדם יכול לקיימן כתיקונן
עד שיהא מצטער בהן: שנאמר אם בחוקותי
תלכו. ר' שמעון בן יוחי אומר: [אם בחוקותי
תלכו][2] אפילו שעה אחת (ויקרא כו, ג) אם
תלכו אלא בחוקותי בחוקותי שבתורה. [אלא בחוקותי
בחוקותי][3]: אפילו בחוקותי שבתורה שבכתב
ושבעל פה. אם בחוקותי תלכו: שתהיו מקבלין
בחוקותי: אפילו בחוקותי שבתורה: דבר
קטן שבתורה: נראה אותו כחמור: שנאמר
כחוט השני: אפילו כחוט של בגד: שנאמר
כחוט השני: אפילו כחוט של תפילין: שנאמר
ואת משפטי תעשו: כאותן שהם עושין
לחוקי. ואת משפטי תשמרו: כאותן שהם
שומרין לחוקי. אם בחוקותי תלכו: אם אתם
מקבלין בחוקותי: אפילו בחוקותי שבתורה:

(1) [אלא בחוקותי בחוקותי בחוקותי ספרא.] (2) [שם נראה.]
(3) אותה כפולה שבסוגריים. (4) נשנה.

ڪجهه ڪتابن ۾ لکيل آهي. ۽ ڪجهه ڪتابن ۾ ٻڌل آهي. ۽ ڪجهه ڪتابن ۾ ٻڌل ۽ لکيل آهي. ۽ ڪجهه ڪتابن ۾ نه ٻڌل آهي نه لکيل آهي. پر ڪتاب جي ڪنهن به حصي ۾ هجي. ۽ ڪنهن به طريقي سان هجي.

الجوز: ثمرة شجرة عظيمة تكون في بلاد الهند وفي بلاد العجم وفي بلاد الشام وفي بلاد الروم وفي بلاد الفرنج وفي بلاد الحبش وفي بلاد اليمن وفي بلاد الصين وفي بلاد الزنج وفي بلاد الترك وفي بلاد الخزر وفي بلاد الديلم وفي بلاد الكرج وفي بلاد الأرمن وفي بلاد الكرد وفي بلاد الأكراد وفي بلاد الجبل وفي بلاد الري وفي بلاد خراسان وفي بلاد ما وراء النهر وفي بلاد الصغد وفي بلاد الختل وفي بلاد الشاش وفي بلاد فرغانة وفي بلاد الأندلس وفي بلاد المغرب وفي بلاد إفريقية وفي بلاد مصر وفي بلاد النوبة وفي بلاد المقرة وفي بلاد الز

ואם יפסיד[1]: משום דהוי כאילו נתן לו מעות. ומיהו אם נתן לו בפני עדים ואמר לו: (הלוהו) [הלוה] לי ואני נתתי לך בשבילו[2]. וזה לו וזה לו אינו יכול לחזור. ואם מת הלוה ואין לו יורשים אלא בנים קטנים. ואמר לאחד מהם: אני נתתי לאביך בשבילך[3]. אינו יכול לחזור. ואם אמר לאחד מהם: אני נתתי לאביך בשבילי. יכול לחזור. ואם אמר לאחד מהם: אני נתתי לאביך בשבילך. ואין לו יורשים אלא בנים קטנים

ةيلاتلا ةيمهألا ىلع ةيصقلا ةيمهألا ةيلوألا ةيمهألا ىلع ةيصقلا ةيمهألا ةيلاتلا. ةيمهألا ةيلوألا ةيصقلا ىلع ةيلاتلا ةيمهألا ةيصق

ואין לו אלא אחד. [ואפילו הכי אין לו אלא אחד.] שהרי אין לו אלא אחד שהוא מוציא ומביא: ואין לו שני בתים זה בפני זה: ואין לו שני חצרות זה בפני זה: ואין לו שני בתי מדרשות זה בפני זה: ואין לו שני בתי מדרשות זה בפני זה: ואין לו שני בתי מדרש

ⵜⵉⵎⵙⵙⵓⵔⵉⵏ ⵏ ⵜⵎⵓⵔⵜ ⵏⵏⵉⵙⵙⵏ

[لِمُمَ[1] حمعب بُمِ لِمُحَلَ مُمِعَ : مَمَّ مَمَعب مُمِعَ مُمَّ مُمَّ مُمَّ

ויהי כל ימי אדם אשר חי תשע מאות שנה ושלשים שנה וימת: ויחי שת חמש שנים ומאת שנה ויולד את אנוש: ויתהלך שת אחרי הולידו את אנוש שבע שנים ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות: ויהיו כל ימי שת שתים עשרה שנה ותשע מאות שנה וימת: ויחי אנוש תשעים שנה ויולד את קינן: ויתהלך אנוש אחרי הולידו את קינן חמש עשרה שנה ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות: ויהיו כל ימי אנוש חמש שנים ותשעים שנה ותשע מאות שנה וימת: ויחי קינן שבעים שנה ומאה שנה ויולד את מהללאל: ויתהלך קינן אחרי הולידו את מהללאל ארבעים שנה ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות: ויהיו כל ימי קינן עשר שנים ושמנים שנה ותשע מאות שנה וימת: ויחי מהללאל חמש ושישים שנה ומאת שנה ויולד את ירד: ויתהלך מהללאל אחרי הולידו את ירד שלשים שנה ושמנה מאות שנה ויולד בנים ובנות: ויהיו כל ימי מהללאל חמש ותשעים שנה ושמנה מאות שנה וימת: ויחי ירד שתים וששים שנה ומאה שנה ויולד את חנוך: ויתהלך ירד אחרי הולידו את חנוך שמונה מאות שנה ויולד בנים ובנות: ויהיו כל ימי ירד שתים וששים שנה ותשע מאות שנה וימת: ויחי חנוך חמש ושישים שנה ויולד את מתושלח: ויתהלך חנוך את האלהים אחרי הולידו את מתושלח שלש מאות שנה ויולד בנים ובנות: ויהיו כל ימי חנוך חמש ושישים שנה ושלש מאות שנה: ויתהלך חנוך את האלהים ואינו כי לקח אתו אלהים: ויחי מתושלח שבע ושמנים שנה ומאה שנה ויולד את למך: ויתהלך מתושלח אחרי הולידו את למך שתים ושמנים שנה ושבע מאות שנה ויולד בנים ובנות: ויהיו כל ימי מתושלח תשע ושישים שנה ותשע מאות שנה וימת: ויחי למך שתים ושמנים שנה ומאה שנה ויולד בן: ויקרא את שמו נח לאמר זה ינחמנו ממעשנו ומעצבון ידינו מן האדמה אשר אררה יהוה: ויתהלך למך אחרי הולידו את נח חמש ותשעים שנה וחמש מאות שנה ויולד בנים ובנות: ויהיו כל ימי למך שבע ושבעים שנה ושבע מאות שנה וימת: ויהי נח בן חמש מאות שנה ויולד נח את שם את חם ואת יפת:

(1) [הרבה בתים בספר בלי ויהי.] (2) בינתיים? (3) ומבואר.

بسم الله الرحمن الرحيم: وبالله نستعين: وصلى الله على خير خلقه محمد وآله وصحبه اجمعين: اما بعد فقد سألني بعض اخواني ان اكتب له رسالة في علم الحديث مختصرة تشتمل على ما لا بد منه لكل من يشتغل بهذا العلم: فاجبته الى ما سأل: وسميته بالرسالة المستطابة: والله اسأل ان ينفع بها كما نفع بما هو اكبر منها: وهو حسبي ونعم الوكيل: اعلم ان الحديث في اللغة: الخبر: وفي الاصطلاح: ما اضيف الى النبي صلى الله عليه وسلم: قولا له او فعلا او تقريرا: والتقرير ان يسمع النبي صلى الله عليه وسلم قول غيره او يرى فعله فلا ينكره: والخبر: ما اضيف الى غير النبي صلى الله عليه وسلم: والاثر: ما اضيف الى الصحابة: والمرفوع: ما اضيف الى النبي صلى الله عليه وسلم: والموقوف: ما اضيف الى الصحابة: والمقطوع: ما اضيف الى التابعين: والمسند: ما اتصل سنده: والمتصل: ما اتصل سنده: والمعنعن: ما رواه الراوي بلفظ عن فلان: والمؤنن: ما رواه الراوي بلفظ انبأنا او حدثنا او سمعت او ما في معناها: والمعلق: ما حذف من مبدأ سنده راو فصاعدا: والمرسل: ما رواه التابعي عن النبي صلى الله عليه وسلم: والمعضل: ما حذف من وسط سنده راويان فصاعدا: والمنقطع: ما حذف من سنده راو غير الصحابي والتابعي: والمدلس: ما روى عن شيخه ما لم يسمعه منه: والمدرج: ما زيد في متنه ما ليس منه: والمقلوب: ما قلب بعض اسناده او متنه: والشاذ: ما رواه الثقة مخالفا لما رواه الناس: والمنكر: ما رواه الضعيف مخالفا لما رواه الثقة: والمعروف: ما رواه الثقة موافقا لما رواه الناس: والمحفوظ: ما رواه الثقة موافقا لما رواه الناس: والمعلل: ما فيه علة قادحة: والمضطرب: ما روي على اوجه مختلفة متساوية: والمصحف: ما غير شكله او نقطه: والمحرف: ما غير نقطه: والمهمل: ما سقط من سنده راو: والمبهم: ما في سنده راو لم يسم: والمجهول: ما لم يعرف حاله: والمجهول العين: ما لم يرو عنه الا راو واحد: والمجهول الحال: ما روى عنه اكثر من راو واحد: والمستور: ما روى عنه اكثر من راو واحد: والمبتدع: ما اعتقد اعتقادا مخالفا لما عليه الجمهور: والمتروك: ما انفرد به راو ضعيف: والمنكر: ما انفرد به راو ضعيف

مَجَلَّمَهُ: هُلَدَمَّا دَمَمَدِيَّا مَنِيَّمَدَّا: هُمَّا هُجَلَوَّجَ هُلَنَّكَ مَلَمَ: أَمَمَ.

يَلَمَيَ دَمَدَ يَّا دَيَّمَّنَّدَ هُمَّدَّا دَيَّا: هَدَ يَّمَ هُمَدَ دَجَمَ دَمَّا مَ أَيَّا دَيَّكَعَيَّدَ: هُدِهَدَ أَدِهَدَهُمَدَمَ دَمَّا هُمَّا دَمَّا دَمَّا: هُمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا: هُدِهَدَ أَدِهَدَ دَمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا.

هَمَدَّا

دَمَّا دَمَّا

هُمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا: هُدِهَدَ أَدِهَدَ دَمَّا دَمَّا: هُدِهَدَ أَدِهَدَ دَمَّا دَمَّا.

دَمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا: دَمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا: دَمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا: دَمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا: دَمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا[1]. دَمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا دَمَّا

ישמרנה[3] כאורחה: פקחה[4] עיני ואביטה נפלאות מתורתך: גר אנכי בארץ אל תסתר ממני את מצותיך: גרסה נפשי לתאבה את משפטיך בכל עת: גערת זדים ארורים השוגים ממצותיך: גל מעלי חרפה ובוז כי עדותיך נצרתי: גם ישבו שרים בי נדברו עבדך ישיח בחקיך: גם עדותיך שעשעי אנשי עצתי: דבקה לעפר נפשי חיני כדברך: דרכי ספרתי ותענני למדני את חקיך: דרך פקודיך הבינני ואשיחה בנפלאותיך: דלפה נפשי מתוגה קימני כדברך: דרך שקר הסר ממני ותורתך חנני: דרך אמונה בחרתי משפטיך שויתי: דבקתי בעדותיך יהוה אל תבישני: דרך מצותיך ארוץ כי תרחיב לבי: הורני יהוה דרך חקיך ואצרנה עקב: הבינני ואצרה תורתך ואשמרנה בכל לב: הדרכני בנתיב מצותיך כי בו חפצתי: הט לבי אל עדותיך ואל אל בצע: העבר עיני מראות שוא בדרכך חיני: הקם לעבדך אמרתך אשר ליראתך: העבר חרפתי אשר יגרתי כי משפטיך טובים: הנה לפקודיך באמונתך חיני בצדקתך: והי חסדך יהוה תשועתך כאמרתך לעבדך: והי אמונתי מפי דבר אמת עד מאד למשפטיך יחלתי: והי תורתך תמיד לעד ועולם: והלכתי לרחבה כי פקודיך דרשתי: ודברה בעדותיך נגד מלכים ולא אבוש: ודעתי במצותיך אשר אהבתי: ודי כפי מצותיך אשר אהבתי ואשיחה בחקיך: זכר דבר לעבדך על אשר יחלתני: זאת נחמתי בעניי כי אמרתך חיתני: זדים הליצוני עד מאד מתורתך לא נטיתי: זכרתי משפטיך מעולם יהוה ואתנחם: זעפה אחזתני מרשעים עזבי תורתך: זמירות היו לי חקיך בבית מגורי: זכרתי בלילה שמך יהוה ואשמרה תורתך: זאת היתה לי כי פקודיך נצרתי: חלקי יהוה אמרתי לשמר דבריך: חליתי פניך בכל לב חנני כאמרתך: חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך: חשתי ולא התמהמהתי לשמר מצותיך: חבלי רשעים עודני תורתך לא שכחתי: חצות לילה אקום להודות לך על משפטי צדקך: חבר אני לכל אשר יראוך ולשמרי פקודיך: חסדך יהוה מלאה הארץ חקיך למדני: טוב עשית עם עבדך יהוה כדברך: טוב טעם ודעת למדני כי במצותיך האמנתי: טרם אענה אני שוגה ועתה אמרתך שמרתי: טוב אתה ומטיב למדני חקיך: טפלו עלי שקר זדים אני בכל לב אצר פקודיך: טפש כחלב לבם אני תורתך שעשעתי: טוב לי כי עניתי למען אלמד חקיך: טוב תורת פיך לי מאלפי זהב וכסף: יסורתני ידיך ועשוני בינני ואלמדה מצותיך: יראיך יראוני וישמחו כי לדברך יחלתי: ידעתי יהוה כי צדק משפטיך ואמונה עניתני: יהי נא חסדך לנחמני כאמרתך לעבדך: יבאוני רחמיך ואחיה כי תורתך שעשועי: יבשו זדים כי שקר עותתני אני אשיחה בפקודיך: ישובו לי יראיך וידעי עדותיך: יהי לבבי תמים בחקיך למען לא אבוש: כלתה לתשועתך נפשי לדברך יחלתי: כלו עיני לאמרתך לאמר מתי תנחמני: כי הייתי כנאוד בקיטור חקיך לא שכחתי: כמה ימי עבדך מתי תעשה ברדפי משפט: כרו לי זדים שיחות אשר לא כתורתך: כל מצותיך אמונה שקר רדפוני עזרני: כמעט כלוני בארץ ואני לא עזבתי פקודיך: כחסדך חיני ואשמרה עדות פיך: לעולם יהוה דברך נצב בשמים: לדר ודר אמונתך כוננת ארץ ותעמד: למשפטיך עמדו היום כי הכל עבדיך: לולי תורתך שעשועי אז אבדתי בעניי: לעולם לא אשכח פקודיך כי בם חייתני: לך אני הושיעני כי פקודיך דרשתי: לי קוו רשעים לאבדני עדותיך אתבונן: לכל תכלה ראיתי קץ רחבה מצותך מאד: למה אהבתי תורתך כל היום היא שיחתי: למצותיך תחכמני כי לעולם היא לי: מבינים למדתי מכל מלמדי כי עדותיך שיחה לי: מישנים אתבונן כי פקודיך נצרתי: מכל ארח רע כלאתי רגלי למען אשמר דברך: מחוקיך לא סרתי כי אתה הורתני: מה נמלצו לחכי אמרתך מדבש לפי: מפקודיך אתבונן על כן שנאתי כל ארח שקר: נר לרגלי דברך ואור לנתיבתי: נשבעתי ואקימה לשמר משפטי צדקך: נענה אנכי עד מאד יהוה חיני כדברך: נדבות פי רצה נא יהוה ומשפטיך למדני: נפשי בכפי תמיד ותורתך לא שכחתי: נתנו רשעים פח לי ומפקודיך לא תעיתי: נחלתי עדותיך לעולם כי ששון לבי המה: נטיתי לבי לעשות חקיך לעולם עקב: סעפים שנאתי ותורתך אהבתי: סתרי ומגני אתה לדברך יחלתי: סורו ממני מרעים ואצרה מצות אלהי: סמכני כאמרתך ואחיה ואל תבישני משברי: סעדני ואושעה ואשעה בחקיך תמיד: סלית כל שוגים מחקיך כי שקר תרמיתם: סגי כל רשעי ארץ לסיגים חשבתי לכן אהבתי עדותיך: סמר מפחדך בשרי ומשפטיך יראתי: עשיתי משפט וצדקה בל תניחני לעשקי: ערב עבדך לטוב אל יעשקני זדים עיני כלו לישועתך ולאמרת צדקך: עשה עם עבדך כחסדך וחקיך למדני: עבדך אני הבינני ואדעה עדותיך: עת לעשות ליהוה הפרו תורתך: על כן אהבתי מצותיך מזהב ומפז: על כל פקודי כל ישרתי כל ארח שקר שנאתי: פלאות עדותיך על כן נצרתם נפשי: פתח דבריך יאיר מבין פתאים: פי פערתי ואשאפה כי למצותיך יחלתי: פנה אלי וחנני כמשפט לאהבי שמך: פעמי כנה באמרתך ואל תשלט בי כל און: פדני מעשק אדם ואשמרה פקודיך: פניך האר בעבדך ולמדני את חקיך: פלגי מים ירדו עיני על לא שמרו תורתך: פלאות עדותיך על כן נצרתם נפשי: פתח דבריך יאיר מבין פתאים: פי פערתי ואשאפה כי למצותיך יחלתי: פנה אלי וחנני כמשפט לאהבי שמך: פעמי כנה באמרתך ואל תשלט בי כל און: פדני מעשק אדם ואשמרה פקודיך: פניך האר בעבדך ולמדני את חקיך: פלגי מים ירדו עיני על לא שמרו תורתך: צדק אתה יהוה וישר משפטיך: צויתה צדק עדותיך וצדק מאד: צמתתני קנאתי כי שכחו דבריך צרי: צרופה אמרתך מאד ועבדך אהבה: צעיר אנכי ונבזה פקודיך לא שכחתי: צדקתך צדק לעולם ותורתך אמת: צרה ומצוקה מצאוני מצותיך שעשועי: צדק עדותיך לעולם הבינני ואחיה: קראתי בכל לב ענני יהוה חקיך אצרה: קראתיך הושיעני ואשמרה עדותיך: קדמתי בנשף ואשועה לדבריך יחלתי: קדמו עיני אשמרות לשיח באמרתך: קולי שמע כחסדך יהוה כמשפטך חיני: קרבו רדפי זמה מתורתך רחקו: קרוב אתה יהוה וכל מצותיך אמת: קדם ידעתי מעדותיך כי לעולם יסדתם: ראה עניי וחלצני כי תורתך לא שכחתי: ריבה ריבי וגאלני לאמרתך חיני: רחוק מרשעים ישועה כי חקיך לא דרשו: רחמיך רבים יהוה כמשפטיך חיני: רבים רודפי ומצוקי מעדותיך לא נטיתי: ראיתי בוגדים ואתקוטטה אשר אמרתך לא שמרו: ראה כי לפקודיך אהבתי יהוה כחסדך חיני: ראש דברך אמת ולעולם כל משפט צדקך: רזנים רדפוני חנם ומדברך פחד לבי: רוצה אני על אמרתך כמוצא שלל רב: רמיה שנאתי ואתעבה תורתך אהבתי: רבעתי ביום הללתיך על משפטי צדקך: רב שלום לאהבי תורתך ואין למו מכשול: רברבי שמרתי פקודיך ועדותיך כי כל דרכי נגדך: שרים רדפוני חנם ומדברך פחד לבי: שש אנכי על אמרתך כמוצא שלל רב: שקר שנאתי ואתעבה תורתך אהבתי: שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך: שלום רב לאהבי תורתך ואין למו מכשול: שברתי לישועתך יהוה ומצותיך עשיתי: שמרה נפשי עדותיך ואוהבם מאד: שמרתי פקודיך ועדותיך כי כל דרכי נגדך: תקרב רנתי לפניך יהוה כאמרתך הבינני: תבוא תחנתי לפניך כאמרתך הצילני: תבענה שפתי תהלה כי תלמדני חקיך: תען לשוני אמרתך כי כל מצותיך צדק: תהי ידך לעזרני כי פקודיך בחרתי: תאבתי לישועתך יהוה ותורתך שעשועי: תחי נפשי ותהללך ומשפטיך יעזרוני: תעיתי כשה אבד בקש עבדך כי מצותיך לא שכחתי:

(1) (יראיך) כתיב וקרי. (2) יתרה. (3) (ואשמרה) כתיב: ואשמרנה. (4) ופקחה.

(1) (יראיך) כתיב וקרי. (2) יתרה. (3) (ואשמרה) כתיב: ואשמרנה. (4) ופקחה.

סליחות. סדר: ד: פרשת: ד: קדיש. 59).

שאין שכנו: מוכר[1] את שדהו ונשתייר שם דיוקן של אבן בתוכה
שהוא ניסוכין.

מתני' מי שמת ואמר יש לי בנים ואין לי בנות: בתיו קודמות
לבנין. מי שהיו לו בנים ובנות ומת ואמר יש לי בנים ואין לי
בנות: בתיו קודמות לבנין. ר' יהודה אומר בנים קודמין לבתיו.
מי שהיו לו בנים ובנות ומת ואמר יש לי בנים ואין לי בנות.
בנים קודמין. מכר בתיו

كِتَابِ. حِيَاهِمْ دِي قَدَهْمْ: بَدِهِ دِيعِصِمَةِ كِتَابِ
بِهِ دِيجِمِكِ حِيَّةِ قَدَهْمْ: هُ دِي: دِيعِلِ كِ بِكَةِ
كِعِلَحِهُ كِ حِيَاهِسْبِ. هُ بَةِ كِ حِمِدِ: هُ
كِعِلَحِهُ دِعِمِكِ[1]. هِ بِهِ بِكِ بِحِدِهِ هِهِ حِدِسْ:
هِ كِ بِهِ بِكِ دِيعِكِ هِلَحِ هِهِ. بِكِ هِهِ هِلَحِ دِيعِكِ
كِحِهِ هِهِ: هُ دِ هُ بِحِدِ هِمِكِ دِمِكِ هِ هِ بِهِ
دِيعِكِ[2]. هِ بِهِ: هِيعِصِمِ حِيَاهِ هِمِكِ دِيعِ
بِحِدِهِ كِ هِكِهِ: هِمِ هِ بِهِ هُ كِ. بِهِ دِي
هِمِ هِمِكِ بِهِ هُ كِ دِيعِكِ هُ دِ: هِكِ دِيعِكِ
دِهِكِهِ هِ بِهِ هِ هِ.

---

(1) بِهِ كِحِ هِ دِيعِكِ. هِ هِ بِكِ بِهِ هُ دِ كِ بِهِ هِ دِيعِكِ
كِعِلَحِهُ حِيَاهِ: كِ بِهِ. (حِ بِهِ). (2) هِ دِ: دِ هِ بِهِ
هِ بِهِ: هِ هِ هِ حِيَاهِ دِ. (حِ بِهِ).

بڵاوکراوەی هەفتانەی ڕۆژنامەی هاوڕێیانی ڕۆژهەڵات

ڕۆژنامەی ئاڵای ئازادی:

ڕۆژنامەیەکی سیاسی و ئەدەبی و بازرگانییە[1] لەبەرێوەبەرایەتی ئەحمەد بەگی کۆماسی.

بڵاوکراوەی هەفتانەی ڕۆژنامەی هاوڕێیانی ڕۆژهەڵات هەموو ڕۆژێکی هەینی لە چاپخانەی ڕۆژنامەی هاوڕێیانی ڕۆژهەڵات چاپ دەکرێت و بڵاو دەکرێتەوە. بەهای ساڵانەی ئەم ڕۆژنامەیە بۆ ئەو کەسانەی کە لە شارەکەی خۆیان ڕادەگرن و ڕۆژنامەکە لە ماڵەوە وەردەگرن، سێ تمەنە[2]. بۆ ئەو کەسانەی کە لە شارەکانی تر ڕادەگرن و ڕۆژنامەکە لە پۆستەخانەکان وەردەگرن، چوار تمەنە. بۆ ئەو کەسانەی کە لە دەرەوەی وڵاتن، پێنج تمەنە. بەهای ژمارەیەک دوو شاهییە[3]. بۆ ئەو کەسانەی کە ژمارەیەک بە پارە دەکڕن، دوو شاهی و نیوە[4]. ئەو کەسانەی کە ژمارەیەک بە قەرز دەکڕن، سێ شاهییە[5]. ئەو کەسانەی کە ژمارەیەک بە قەرز دەکڕن و پارەکەی نادەنەوە، دوو قڕان[6] سزا دەدرێن[7]. ئەو کەسانەی کە ژمارەیەک دەدزن، یەک تمەن[8] سزا دەدرێن. ئەو کەسانەی کە ژمارەیەک دەشارنەوە، سێ قڕان[9] سزا دەدرێن. ئەو کەسانەی کە ژمارەیەک دەفڕۆشن، یەک تمەن[10] سزا دەدرێن. ئەو کەسانەی کە ژمارەیەک دەکڕن و دەیشارنەوە، سێ قڕان سزا دەدرێن.

---

(1) ئەم ڕۆژنامەیە هەفتانەیە و هەموو ڕۆژێکی هەینی دەردەچێت. (2) تمەن. (3) شاهی. (4) شاهی. (5) شاهی. (6) قڕان. (7) سزا. (8) تمەن. (9) قڕان. (10) تمەن.

ڕاستەوە. ئەگەر هەڵەیەکی ڕێنووسی یان هەڵەیەکی ئاماژەکردن بە ژمارەی ڕستەکان بینرا، ئەوا ئەو هەڵەیە ڕاستکراوەتەوە. ئەگەر هەڵەیەکی ڕێزمانی یان هەڵەیەکی ڕستەسازی بینرا، ئەوا ئەو هەڵەیە ڕاستکراوەت

אמינא מאי טעמא לא אמר ליה אנא לא מסרי לך אלא
משום דאי בעי מפיק ליה מיניה בשבועה: אמר רב
יהודה אמר שמואל הלוה את חבירו ונתן לו שטר
בפני עדים: אין לו עליו אלא שבועה. מתקיף לה
רב יוסף והא אמר רב יהודה אמר שמואל הלוה
את חבירו ונתן לו שטר בפני עדים: אין לו עליו
אלא שבועה. מאי לאו שטר ממש: לא שטר
שאינו ממש. ומי אמר רב יהודה הכי והא אמר
רב יהודה אמר שמואל: כל שטר שאין בו משום
עדות שקר אינו שטר. אלא שטר שאין בו משום
עדות שקר

כל בני ישראל (1)בני מחנה אשר יחנו דגל לבית אבתם. מרחוק יחנו סביב לאהל מועד: ואלה יחנו קדמה דגל מחנה יהודה לצבאתם ונחשון בן עמינדב נשיא לבני יהודה: וצבאו ופקדיהם ארבעה ושבעים אלף ושש מאות: והחנים עליו מטה בני יששכר ונתנאל בן צוער נשיא לבני יששכר: וצבאו ופקדיהם (2)חמשה וחמשים אלף וארבע מאות: מטה בני זבולן ואליאב בן חלון נשיא לבני זבולן: וצבאו ופקדיהם שבעה וחמשים אלף וארבע מאות: כל (3)הפקדים למחנה יהודה מאה אלף ושישים אלף וארבע מאות לצבאתם. הם יסעו בראשנה: דגל מחנה ראובן תימנה לצבאתם ונשיא לבני ראובן אליצור בן שדיאור: וצבאו ופקדיהם ששה וארבעים אלף וחמש מאות: והחונים עליו מטה בני שמעון ושלומיאל בן צורישדי נשיא לבני שמעון: וצבאו ופקדיהם (4)חמשים ותשעה אלף ושלש מאות: מטה בני גד ואליסף בן דעואל נשיא לבני גד: וצבאו ופקדיהם חמשה וארבעים אלף וששים וחמש מאות: כל (5)הפקדים למחנה ראובן מאה אלף ואחד וחמשים אלף וארבע מאות לצבאתם. והם יסעו בשנית: ונסעו האהל מחנה הלוים בתוך המחנות כאשר יחנו כן יסעו איש על ידו לדגליהם: דגל מחנה אפרים לצבאתם ואלישמע בן עמיהוד נשיא לבני אפרים: וצבאו ופקדיהם (6)Deest: ומטה בני מנשה וגמליאל בן פדהצור נשיא לבני מנשה: וצבאו ופקדיהם (7)שנים ושלשים אלף ומאתים: מטה בני בנימן ואבידן בן גדעוני נשיא לבני בנימן: וצבאו ופקדיהם חמשה ושלשים אלף ומאתים: כל (8)Desunt למחנה אפרים מאה אלף ושמנה אלפים ומאה לצבאתם. והם יסעו בשלשית: דגל מחנה דן צפונה לצבאתם ונשיא לבני דן אחיעזר בן עמישדי: וצבאו ופקדיהם (9)שנים ושישים אלף ושבע מאות: מטה בני אשר ופגעיאל בן עכרן נשיא לבני אשר: וצבאו ופקדיהם (10)Deest ואחד וארבעים אלף וחמש מאות: (11)ומטה בני נפתלי

(1) מלת כל נכתבה מלא. (2) חמשים וחמשה. (3) הם כל הפקדים.
(4) חמשה. (5) הפקדים מלת מיותרת. (6) Deest. (7) שנים ושלשים.
(8) Desunt. (9) שנים ושישים אלף ושבע מאות. (10) Deest. (11) ומטה בני.

שמחים: ויגילו[7] כל חסידיו: שמחים בשמחתו של הקב"ה[8] ומיבשרו:

(1) ומשנה. (2) ומשל למה. (3) ומתפארים. (4) כך. (5) מי.
(6) ומשל. (7) ויגילו. (8) כך.

אמר ליה אנא לא שמיע לי מילתא דרבי אבהו אלא מהא דאמר רבי אבהו: כל המלוה את חבירו בשעת דוחקו[1] כל פרעון ופרעון שהוא נוטל עליו שכר שבועות: מאי טעמא? לא ידע אי מתי אי לא מתי: אמר ליה אביי לרבא: (מיתיבי:) המלוה את חבירו[2] בשעת דוחקו כל פרעון ופרעון שהוא נוטל עליו שכר שבועות: מאי לאו אפילו בשעת דוחקו: לא, בשעת דוחקו ממש. אי הכי, מאי שנא מהא דאמר רבי אבהו: כל המלוה את חבירו בשעת דוחקו כל פרעון ופרעון שהוא נוטל עליו שכר שבועות? אי אמרת בשלמא בשעת דוחקו ממש, לא דמי. אי אמרת בשעת דוחקו סתמא, אמאי? אפילו בשעת דוחקו נמי. אלא בשעת דוחקו ממש. ומאי שנא מהא דתניא: הלוה מעות לחבירו ואמר לו: כתוב לי שטר ואחתום לך, כתוב לי שטר ואחתום לך, כתוב לי שטר ואחתום לך, כל זמן שלא אמר לו: כתוב לי שטר ואחתום לך, אין נוטל עליו שכר שבועות. אמר לו: כתוב לי שטר ואחתום לך, נוטל עליו שכר שבועות: מאי טעמא? לא ידע אי מתי אי לא מתי: אלא בשעת דוחקו ממש. ומאי שנא מהא דתניא: המלוה את חבירו

מלוה על פה: אמר[1] לוקח לו ולא ידעתי אם מכר אם לא מכר[2]?
מי אמרינן (ג) כיון דאי בעי מפיק ליה מיניה[3] לא מחייבינן ליה
כלום: או דלמא כיון דאי בעי מפיק ליה מיניה לא מכר ליה
כלל: תא שמע דאמר רב יהודה אמר שמואל: המלוה את חבירו
על פה ומת ובאו יורשיו ואמרו לו אמר לנו אבינו שפרעת לו
ואין לנו שטר: אם יש לו עדים שהלוה בשטר אין יורשיו נאמנין
ואם לאו נאמנין: ואי אמרת בשלמא כיון דאי בעי מפיק ליה
מיניה לא מכר ליה[4] היינו דאין יורשיו נאמנין דאמרי לא
מכר ליה אלא אי אמרת כיון דאי בעי מפיק ליה מיניה מכר ליה
מאי איכא למימר: ומי מצית אמרת הכי והתניא (ד) מכר לו
בשטר ומת ובאו יורשיו ואמרו לו אמר לנו אבינו שמכרת לו
ואין לנו שטר: אם יש לו עדים שקנה ממנו אין יורשיו נאמנין
ואם לאו נאמנין: ואי אמרת בשלמא כיון דאי בעי מפיק ליה
מיניה לא מכר ליה היינו דאין יורשיו נאמנין דאמרי לא מכר
ליה אלא אי אמרת כיון דאי בעי מפיק ליה מיניה מכר ליה מאי
איכא למימר: ומי מצית אמרת הכי והתניא (ה) המוכר שדה
לחבירו ובאו בניהם למדוד להם ומצאו חסר בשטרו של לוקח
אין להם אלא מה שבשטר: ואי אמרת בשלמא כיון דאי בעי
מפיק ליה מיניה לא מכר ליה היינו דאין להם אלא מה שבשטר
אלא אי אמרת כיון דאי בעי מפיק ליה מיניה מכר ליה מאי
איכא למימר: ומי מצית אמרת הכי והתניא (ו) המוכר שדה
לחבירו ובאו בניהם למדוד להם ומצאו חסר בשטרו של לוקח
אין להם אלא מה שבשטר: ואי אמרת בשלמא כיון דאי בעי
מפיק ליה מיניה לא מכר ליה היינו דאין להם אלא מה שבשטר
אלא אי אמרת כיון דאי בעי מפיק ליה מיניה מכר ליה מאי
איכא למימר: ומי מצית אמרת הכי והתניא (ו) המוכר שדה
לחבירו ובאו בניהם למדוד להם ומצאו חסר בשטרו של לוקח

(1) דמחה. (2) דקדקה. (3) אי דמפיק מיניה. (4) דמחייבינן ליה
כלום. (5) דקדקה מהכא דתנן כו'. (6) דתנן בבא קמא.

לקמיה[9] דרבינא והוה מסדר שמעתתא: ואמר ליה: מיתיבי לך
דתנן: נתנו לו שדה. לא אכל. לקח ממנו חצי שדה ואכל
חצי פרי[1] לא עשה כלום. ואמאי הא קא פירתי: ואמר[5]
רבינא לא קשיא. הכא בשדה ניר[4] הכא בשדה בית השלחין:
ואמר רבינא. מתניתין נמי מסייעא לי. דקתני: ואמאי
הא קא פירתי: אלמא בשדה בית השלחין: ואמר רבינא:
מתניתין נמי מסייעא לי. דקתני: נתנו לו שדה ולא
נתן לו מים. ואמאי הא קא פירתי: אלמא בשדה בית
השלחין: ואמר רבינא: מתניתין נמי מסייעא לי. דקתני:
נתנו לו מים ולא נתן לו שדה. ואמאי הא קא פירתי:
אלמא בשדה ניר: ואמר רבינא: מתניתין נמי מסייעא
לי. דקתני: נתנו לו שדה ולא נתן לו מים. ואמאי הא
קא פירתי: אלמא בשדה בית השלחין: ואמר רבינא:
מתניתין נמי מסייעא לי. דקתני: נתנו לו שדה ולא
נתן לו מים. ואמאי הא קא פירתי: אלמא בשדה ניר:
ואמר רבינא: מתניתין נמי מסייעא לי. דקתני: נתנו
לו שדה ולא נתן לו מים. ואמאי הא קא פירתי: אלמא
בשדה בית השלחין: ואמר רבינא: מתניתין נמי מסייעא
לי. דקתני: נתנו לו שדה ולא נתן לו מים. ואמאי הא
קא פירתי: אלמא בשדה ניר: ואמר רבינא: מתניתין
נמי מסייעא לי. דקתני: נתנו לו שדה ולא נתן לו מים.
ואמאי הא קא פירתי: אלמא בשדה בית השלחין:

---

(1) פירותיה. (2) פירותיה. (3) אלמא בשדה בית השלחין הוא
שהמים. (4) שדה בית השלחין. (5) ואמר רבינא. (6) אלמא.
(7) דתנן. (8) דתניא. (9) קמיה. (10) פי'. (11) שדה.
(12) פירותיה.

ליה: מי אמרת בשלמא לרבי יוחנן דאמר מחוסר אגודה
שמו מחוסר אגודה הוא אלא לריש לקיש דאמר אפילו
אגודה שלמה הוא מאי איכא למימר אלא לאו שמע
מינה מחוסר אגודה שמו שמע מינה. תנו רבנן אין
מוכרין לא בית הבד ולא בית השלחין ולא בית
האמבטי ולא בית הגרנות[1] ולא בית הבעלי חיים
ולא בית הבקר ולא בית הרפת ולא בית הדיר ולא
בית הבעלי בתים ולא בית הבעלי חנויות ולא בית
הבעלי אומנות ולא בית הבעלי מלאכות ולא בית
הבעלי מרחצאות ולא בית הבעלי מבואות ולא בית
הבעלי מלונות ולא בית הבעלי פונדקיות[2] ולא בית
הבעלי ספינות ולא בית הבעלי גמלים ולא בית
הבעלי חמורים ולא בית הבעלי עגלות ולא בית
הבעלי מרכבות ולא בית הבעלי אוכלין ולא בית
הבעלי משקין ולא בית הבעלי בגדים ולא בית
הבעלי כלים ולא בית הבעלי ספרים ולא בית
הבעלי תפילין ולא בית הבעלי מזוזות ולא בית
הבעלי ציצית ולא בית הבעלי כתובות ולא בית
הבעלי גיטין ולא בית הבעלי ספרי תורה ולא בית
הבעלי תורה ולא בית הבעלי תפלה ולא בית
הבעלי גמילות חסדים ולא בית הבעלי צדקה ולא
בית הבעלי מצות ולא בית הבעלי מעשים טובים
ולא בית הבעלי תשובה ולא בית הבעלי תוכחות
ולא בית הבעלי יראת שמים ולא בית הבעלי חכמה
ולא בית הבעלי מוסר ולא בית הבעלי דעת ולא
בית הבעלי בינה ולא בית הבעלי שכל ולא בית
הבעלי קנאה ולא בית הבעלי שלום ולא בית
הבעלי שלוה ולא בית הבעלי ישוב ולא בית
הבעלי ישוב הדעת ולא בית הבעלי ישוב הדעת
הגדול ולא בית הבעלי ישוב הדעת הקטן ולא בית
הבעלי ישוב הדעת הבינוני ולא בית הבעלי ישוב
הדעת הקל ולא בית הבעלי ישוב הדעת הכבד ולא
בית הבעלי ישוב הדעת הרע ולא בית הבעלי ישוב
הדעת הטוב ולא בית הבעלי ישוב הדעת הישר ולא
בית הבעלי ישוב הדעת הנכון ולא בית הבעלי ישוב
הדעת הנאמן ולא בית הבעלי ישוב הדעת הצדיק
ולא בית הבעלי ישוב הדעת הרשע ולא בית הבעלי
ישוב הדעת הבינוני ולא בית הבעלי ישוב הדעת
הקל ולא בית הבעלי ישוב הדעת הכבד ולא בית
הבעלי ישוב הדעת הרע ולא בית הבעלי ישוב הדעת
הטוב ולא בית הבעלי ישוב הדעת הישר ולא בית
הבעלי ישוב הדעת הנכון ולא בית הבעלי ישוב
הדעת הנאמן ולא בית הבעלי ישוב הדעת הצדיק
ולא בית הבעלי ישוב הדעת הרשע ולא בית הבעלי

(1) בתים. (2) פו. (3) בתים. (4) בתים. (5) פונדקיות.

ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו: והעמדת אותו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה וצויתה אותו לעיניהם: ונתת מהודך עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל: ואל אלעזר הכהן יעמד ושאל לו במשפט האורים לפני ה' על פיו יצאו ועל פיו יבאו הוא ובני עמו וכל עדת בני ישראל אתו: ויעש משה כאשר צוה ה' אתו ויקח את יהושע ויעמד אותו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה: וישם ידיו עליו וצוה אותו כאשר דבר ה' ביד משה: ויאמר ה' אל משה עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ אשר נתתי לבני ישראל: וראית אותה ונאספת אל עמיך גם אתה כאשר נאסף אהרן אחיך: כאשר מריתם פי במדבר צן במריבת העדה להקדישני במים לעיניהם הם מי מריבת קדש מדבר צן: ויאמר משה אל ה' לאמר: יפקד ה' אלהי הרוחת לכל בשר איש על העדה: אשר יצא לפניהם ואשר יבא לפניהם ואשר יוציאם ואשר יביאם ולא תהיה עדת ה' כצאן אשר אין להם רועה: ויאמר ה' אל משה קח לך את יהושע בן נון איש אשר רוח בו וסמכת את ידך עליו: והעמדת אותו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה וצויתה אותו לעיניהם: ונתת מהודך עליו למען ישמעו כל עדת בני ישראל: ואל אלעזר הכהן יעמד ושאל לו במשפט האורים לפני ה' על פיו יצאו ועל פיו יבאו הוא ובני עמו וכל עדת בני ישראל אתו: ויעש משה כאשר צוה ה' אתו ויקח את יהושע ויעמד אותו לפני אלעזר הכהן ולפני כל העדה: וישם ידיו עליו וצוה אותו כאשר דבר ה' ביד משה: ויאמר ה' אל משה עלה אל הר העברים הזה וראה את הארץ אשר נתתי לבני ישראל: וראית אותה ונאספת אל עמיך גם אתה כאשר נאסף אהרן אחיך: כאשר מריתם פי במ

כִּי אִמּוֹ הִיא: וְלֹא יָדַע שָׁכַב עִמָּהּ וּבְקוּמָהּ: וַיְהִי הַיּוֹם
הַהוּא וַיָּבֹאוּ עַבְדֵי יִצְחָק וַיַּגִּדוּ לוֹ עַל אֹדוֹת הַבְּאֵר
אֲשֶׁר חָפָרוּ וַיֹּאמְרוּ לוֹ מָצָאנוּ מָיִם: וַיִּקְרָא אֹתָהּ שִׁבְעָה
עַל כֵּן שֵׁם הָעִיר בְּאֵר שָׁבַע עַד הַיּוֹם הַזֶּה: וַיְהִי עֵשָׂו
בֶּן אַרְבָּעִים שָׁנָה וַיִּקַּח אִשָּׁה אֶת יְהוּדִית בַּת בְּאֵרִי
הַחִתִּי וְאֶת בָּשְׂמַת בַּת אֵילוֹן הַחִתִּי: וַתִּהְיֶינָה מֹרַת רוּחַ
לְיִצְחָק וּלְרִבְקָה: וַיְהִי כִּי זָקֵן יִצְחָק וַתִּכְהֶיָן עֵינָיו
מֵרְאוֹת וַיִּקְרָא אֶת עֵשָׂו בְּנוֹ הַגָּדֹל וַיֹּאמֶר אֵלָיו בְּנִי
וַיֹּאמֶר אֵלָיו הִנֵּנִי: וַיֹּאמֶר הִנֵּה נָא זָקַנְתִּי לֹא יָדַעְתִּי
יוֹם מוֹתִי: וְעַתָּה שָׂא נָא כֵלֶיךָ תֶּלְיְךָ וְקַשְׁתֶּךָ וְצֵא
הַשָּׂדֶה וְצוּדָה לִי צָיִד: וַעֲשֵׂה לִי מַטְעַמִּים כַּאֲשֶׁר אָהַבְתִּי
וְהָבִיאָה לִי וְאֹכֵלָה בַּעֲבוּר תְּבָרֶכְךָ נַפְשִׁי בְּטֶרֶם אָמוּת:
וְרִבְקָה שֹׁמַעַת בְּדַבֶּר יִצְחָק אֶל עֵשָׂו בְּנוֹ וַיֵּלֶךְ עֵשָׂו
הַשָּׂדֶה לָצוּד צַיִד לְהָבִיא: וְרִבְקָה אָמְרָה אֶל יַעֲקֹב בְּנָהּ
לֵאמֹר הִנֵּה שָׁמַעְתִּי אֶת אָבִיךָ מְדַבֵּר אֶל עֵשָׂו אָחִיךָ
לֵאמֹר: הָבִיאָה לִי צַיִד וַעֲשֵׂה לִי מַטְעַמִּים וְאֹכֵלָה וַאֲבָרֶכְךָ
לִפְנֵי יְהוָה לִפְנֵי מוֹתִי: וְעַתָּה בְּנִי שְׁמַע בְּקֹלִי לַאֲשֶׁר
אָנֹכִי מְצַוֶּה אֹתָךְ: לֵךְ נָא אֶל הַצֹּאן וְקַח לִי מִשָּׁם שְׁנֵי
גְדָיֵי עִזִּים טוֹבִים וְאֶעֱשֶׂה אֹתָם מַטְעַמִּים לְאָבִיךָ כַּאֲשֶׁר
אָהֵב: וְהֵבֵאתָ לְאָבִיךָ וְאָכָל בַּעֲבוּר אֲשֶׁר יְבָרֶכְךָ לִפְנֵי
מוֹתוֹ: וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב אֶל רִבְקָה אִמּוֹ הִנֵּה עֵשָׂו אָחִי אִישׁ
שָׂעִר וְאָנֹכִי אִישׁ חָלָק: אוּלַי יְמֻשֵׁנִי אָבִי וְהָיִיתִי בְעֵינָיו
כִּמְתַעְתֵּעַ וְהֵבֵאתִי עָלַי קְלָלָה וְלֹא בְרָכָה: וַתֹּאמֶר לוֹ אִמּוֹ
עָלַי קִלְלָתְךָ בְּנִי אַךְ שְׁמַע בְּקֹלִי וְלֵךְ קַח לִי: וַיֵּלֶךְ וַיִּקַּח
וַיָּבֵא לְאִמּוֹ וַתַּעַשׂ אִמּוֹ מַטְעַמִּים כַּאֲשֶׁר אָהֵב אָבִיו:
וַתִּקַּח רִבְקָה אֶת בִּגְדֵי עֵשָׂו בְּנָהּ הַגָּדֹל הַחֲמֻדֹת אֲשֶׁר
בַּבָּיִת אִתָּהּ וַתַּלְבֵּשׁ אֶת יַעֲקֹב בְּנָהּ הַקָּטֹן: וְאֶת עֹרוֹת
גְּדָיֵי הָעִזִּים הִלְבִּישָׁה עַל יָדָיו וְעַל חֶלְקַת צַוָּארָיו:

(1) בְּאֹזֶן. (2) בְּתוֹלְדֹתָיו. (3) בְּחִכָּה. (4) מִנְחָה. (5) לִי מִצַּיִד. (6) וְאֹכֵלָה: לְשׁוֹן עָבָר כְּמוֹ וְאָכַל. (7) מִצַּיִד. (8) Deest. (9) וְאֹכֵלָה כְּמוֹ וְאָכַל: לְשׁוֹן עָבָר כְּמוֹ וְאָכַל. (10) לְשׁוֹן מִרְמָה: לְשׁוֹן הַמִּתְעַתְּעִים.

لەبەرئەوە. ئەگەر هەر کەسێک کەفارەتێکی لەسەر بێت لە
حەج. جا ئەگەر ئەو کەسە ئیحرامی بەستبێت: لە
مەکە[1]: کە ئیحرامی لێ بەستووە: هەتا ئیحرامی
لێ دەشێنێتەوە. هەروەها ئەگەر هەر کەسێک
دیارییەکی لەسەر بێت: هەتا ئەو دیارییە
دەگاتە: مەکە[2] دابەشکراوە. هەروەها[2]
ئەگەر هەر کەسێک[3] ئەگەر: ئەگەر[3] ئیحرامی
نەبەستبێت: هەتا ئەو کاتەی: ئیحرامی
دەبەستێ. هەروەها ئەگەر[4] کەسێک: هەتا
(هەر ئیحرامێک[5] ئیحرامی هەیە: ئەگەر
حەجێکی بێت لە ئەستۆی: هەتا ئەو
حەجەی لە ئەستۆیەتی. هەروەها ئەگەر
هەر کەسێک: (ئیحرام بەستن: لە
مەکە[6] ئەگەر[7] ئیحرامی بەستن: (ئیحرام
بەستن[8] لە ئیحرام (ئیحرامی هەر کەسێک[9]:
(لە هەڵگرتن[10] ئیحرامی هەیە. هەروەها[11] ئەگەر
مەکە[12]: کەسەکە: ئیحرامی لێ سڕدرا: ئەو ئیحرامی

(1) ئیحرامی لێ بەستووە. (2) دابەشکراوە. (3) ئەگەر. (4) ئەگەر.
(5) هەموو. (6) ئیحرامی. (7) ئەگەر. (8) ئیحرام بەستن.
(9) ئیحرامی هەر کەسێک. (10) هەڵگرتنی ئیحرامی. (11) هەروەها. (12) مەکە.

ܡܕܡ ܟ ܒܥܝ ܡܢ ܫܡܝ ܡܫܘܥܒܕ: ܐ ܟ[1] ܒܥܝ ܐ ܫܘ ܡܢ ܫܡܝ: ܐ ܟ ܡܕܡ ܟ ܒܥܝ ܡܢ ܫܡܝ ܡܫܘܥܒܕ. (ܐ ܟ ܒܥܝ ܐ ܫܘ ܡܢ ܫܡܝ: ܐ ܟ ܡܕܡ ܟ ܒܥܝ ܡܢ ܫܡܝ ܡܫܘܥܒܕ.) ܐ ܟ[2] ܒܥܝ ܐ ܫܘ ܡܢ ܫܡܝ: ܐ ܟ ܡܕܡ ܟ ܒܥܝ ܡܢ ܫܡܝ ܡܫܘܥܒܕ. ܐ ܟ

سڀ ڪنڊيون: ۽ ڪنڊيون ڪنڊ ڪري: ۽ ڪنڊ ڪنڊ سان ڪنڊيل آهي

ואמרי: מפקדינהו[1] אי זכותא. ואי לא פקדוהו[2] ואי דמפקדוה[3]: אי לאפקעינהו[4] אכתי. מיבעי ליה: מפקדינהו ואי לא: מפקדוהו[5] ליתי ואיבעי ליה כגון דאמר ליה: מפקדוהו ואי לא: מפקדינהו ואי לא מפקדוהו ולא מפקדינהו: מאי אמר ליה: מפקדינהו ואי לא מפקדוהו: מיבעי ליה. מפקדינהו ואי לא מפקדוהו ולא מפקדינהו: מאי אמר ליה: מפקדינהו ואי לא מפקדוהו.

מיתיבי[1]: מיתה בידי שמים[2]: אחד זה ואחד זה אין לו תקנה: אמר להם רבי יוסי: מי שמצינו שהיה בידי שמים ונתרפא[3] אלא איוב. ומי שמצינו שהיה בידי אדם ונתרפא אלא חזקיה. אמר רבי יוחנן: מי שהיה בידי שמים ונתרפא אלא חזקיה. ומי שהיה בידי אדם ונתרפא אלא איוב

ליה: הכי קאמר ליה: מי סברת דאמינא לך מידי? אלא אמינא לך: אי אמרי ליה: לא מידי קא אמינא לך, אי אמרי ליה: מידי קא אמינא לך, אמינא לך: אי אמרי ליה: לא מידי קא אמינא לך, דלמא אמרי ליה: מידי קא אמינא לך, אלא אמינא לך: אי אמרי ליה: מידי קא אמינא לך, דלמא אמרי ליה: לא מידי קא אמינא לך, אלא

אֲבִיהֶם. וַיִּשְׁלַח יַעֲקֹב וַיִּקְרָא לְרָחֵל וְלֵאָה: לַשָּׂדֶה אֶל צֹאנוֹ: וַיֹּאמֶר לָהֶם רָאֶה אָנֹכִי אֶת פְּנֵי אֲבִיכֶם כִּי אֵינֶנּוּ אֵלַי כִּתְמוֹל שִׁלְשׁוֹם וֵאלֹהֵי אָבִי הָיָה עִמָּדִי: וְאַתֶּן יְדַעְתֶּן כִּי בְּכָל כֹּחִי עָבַדְתִּי אֶת אֲבִיכֶן: וְאֲבִיכֶן הִתְעַלַּל בִּי וְהֶחֱלִיף אֶת מַשְׂכֻּרְתִּי עֲשֶׂרֶת מֹנִים וְלֹא נְתָנוֹ אֱלֹהִים לְהָרַע עִמָּדִי: אִם כֹּה יֹאמַר נְקֻדִּים יִהְיֶה שְׂכָרֶךָ וְיָלְדוּ כָל הַצֹּאן נְקֻדִּים וְאִם כֹּה יֹאמַר עֲקֻדִּים יִהְיֶה שְׂכָרֶךָ וְיָלְדוּ כָל הַצֹּאן עֲקֻדִּים: וַיַּצֵּל אֱלֹהִים אֶת מִקְנֵה אֲבִיכֶן וַיִּתְּנֵהוּ לִי: וַיְהִי בְּעֵת יַחֵם הַצֹּאן וָאֶשָּׂא עֵינַי וָאֶרְאֶה בַּחֲלוֹם וְהִנֵּה הָעֻתֻּדִים הָעֹלִים עַל הַצֹּאן עֲקֻדִּים נְקֻדִּים וּבְרֻדִּים: וַיֹּאמֶר אֵלַי מַלְאַךְ הָאֱלֹהִים בַּחֲלוֹם יַעֲקֹב וָאֹמֶר הִנֵּנִי: וַיֹּאמֶר שָׂא נָא עֵינֶיךָ וּרְאֵה כָּל הָעֻתֻּדִים הָעֹלִים עַל הַצֹּאן עֲקֻדִּים נְקֻדִּים וּבְרֻדִּים כִּי רָאִיתִי אֵת כָּל אֲשֶׁר לָבָן עֹשֶׂה לָךְ: אָנֹכִי הָאֵל בֵּית אֵל אֲשֶׁר מָשַׁחְתָּ שָּׁם מַצֵּבָה אֲשֶׁר נָדַרְתָּ לִי שָׁם נֶדֶר עַתָּה קוּם צֵא מִן הָאָרֶץ הַזֹּאת וְשׁוּב אֶל אֶרֶץ מוֹלַדְתֶּךָ: וַתַּעַן רָחֵל וְלֵאָה וַתֹּאמַרְנָה לוֹ הַעוֹד לָנוּ חֵלֶק וְנַחֲלָה בְּבֵית אָבִינוּ: הֲלוֹא נָכְרִיּוֹת נֶחְשַׁבְנוּ לוֹ כִּי מְכָרָנוּ וַיֹּאכַל גַּם אָכוֹל אֶת כַּסְפֵּנוּ: כִּי כָל הָעשֶׁר אֲשֶׁר הִצִּיל אֱלֹהִים מֵאָבִינוּ לָנוּ הוּא וְלִבָנֵינוּ וְעַתָּה כֹּל אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים אֵלֶיךָ עֲשֵׂה:

(1) וַיֹּאמֶר. (2) כִּי אֵינֶנּוּ. (3) אֵלַי. (4) כִּי. (5) וַתַּעַן. (6) אֵת כָּל. (7) לְבָנֵינוּ. (8) וְעַתָּה כֹּל. (9) וַיֹּאמֶר.

אבל הכא דלא קא מכוין אלא לשבח: אמר רב אשי הלכך מי שהיה רגיל לשכור בית זה מאה זוזים בשנה ובא אחר ושכר בית זה בשנים מאה זוזים בשנה הראשון יכול לומר לו אי אתה יכול לעשות לי כן שהרי אני רגיל לשכור בית זה בשנים מאה זוזים בשנה. תניא כוותיה דרב אשי: מי שהיה רגיל לשכור בית זה בשנים מאה זוזים בשנה הראשון יכול לומר לו אי אתה יכול לעשות לי כן שהרי אני רגיל לשכור בית זה בשנים מאה זוזים בשנה. ואם אמר לו הרי אני נותן לך מאתים זוז בשנה הרי זה

מיגלי קרא דמשכון ברשות הוא: ש"מ לאו ש"מ: ש"מ
דאין משכון בחזקה: אלא מעתה דאין משכון בחזקה
מאי טעמא דרבי יוחנן: אמר קרא לא תבא אל ביתו
לעבוט בביתו: ורבי יוחנן אמר לך לא תבא אל ביתו
שמא תמצא בו חמץ: ורבי יוחנן אמר לך לא תבא
אל ביתו שמא תמצא בו חמץ. ורבי יוחנן: (מ"ר
דאמר כי אמר רבי יוחנן) (דאמר?) הכי אמר רבי
יוחנן: מי יוחנן מי יוחנן: ורבי יוחנן מי יוחנן:
ורבי יוחנן מי יוחנן. ורבי יוחנן: מי יוחנן
כתבוה: מיבעי ליה: ורבי יוחנן: אמר קרא לא תבא
אל ביתו לעבוט בביתו. ורבי יוחנן: מי יוחנן
ורבי יוחנן: מי יוחנן

שכיחא ומסתפקינן בה: כי(1) קתני רישא מילתא דמסתברא! ומבבא קמייתא(2): אבל אמר לו אין לי אלא זה. מאי לאו אפילו בשלא הודה ליה כלום: לא בשהודה ליה מקצת. ואי בשהודה ליה מקצת אמאי חייב שבועה? כי איתמר הכי איתמר: אבל אמר לו אין לי אלא זה בשהודה ליה מקצת: אמר רב יהודה אמר שמואל: אין נשבעין על הודאת בעל דין. ורבי יוחנן(3) אמר: נשבעין. ורבי יוחנן אמר כרבי מאיר: דתניא: הכופר מקצת הטענה חייב שבועה. ואין לו עליה אלא עדות אחת: רבי מאיר אומר: הרי זה משלם תשלומי כפל. וחכמים אומרים: אין משלמין תשלומי כפל אלא בשני עדים. ומי סברת רבי מאיר הכי והתניא: רבי מאיר אומר: אין לו עליו אלא עדות אחת. הרי זה משלם תשלומי כפל. ואין לו עליו אלא עדות אחת. הרי זה נשבע ונוט

ئەمڕۆ ئەو کارە (مە) دەکەی[1] تا سبەی. ئەمڕۆ ئەو کارە مەکە: ئەمڕۆ بەسەتمە. ئەمڕۆ ئەو کارە مەکە: ئەمڕۆ ئەو کارە مەکە: ئەمڕۆ ئەو کارە مەکە:

אבידה[1] דמיחזי אמשיכתא ופרחה דעתיה: אי הכי[2] אפילו מעשה נמי: מעשה[3] מיבעי ליה. דאתי[2] לאשמועינן דאפילו מעשה[3] נמי מעשה? מעשה מעיקרא[4] נמי מעשה? הכא[5] במאי עסקינן? דאתי מר ואמר[6] ליה: מעות שלי הן: ואתי מר ואמר[6] ליה: מעות שלי הן: מי אמרינן (כי) [דאי][7] מר אמר ליה: מעות שלי הן. ומר אמר ליה: מעות שלי הן. אפילו מר אמר ליה: מעות שלי הן. ומר אמר ליה: מעות שלי הן. אלא מאי אית לך למימר הכא נמי לא: מי אמרינן: מר אמר ליה

כל מאי דעבד ליה ניחא ליה: ואי לא לא. ש"מ כל
הנהו דמקבלי עלייהו אינשי דלא ניחא להו לא
מקבלי עלייהו. רבי יוחנן אומר משום רבי יוסי
בן זמרא: מחלוקת בשאין לו לחזור. אבל יש לו
לחזור אפילו אלף פעמים.

מתני' (1) המקבל שדה מחבירו (2) ולא עבדה
שנה ראשונה: אומר לו בעל השדה: הרי השדה
מוטלת לפניך. אם עבדת עבדת: ואם לאו אין
לך עלי כלום: אבל אם עבדה שנה ראשונה (3):
אומר לו בעל השדה: הרי השדה מוטלת לפניך.
אם עבדת עבדת: ואם לאו אין לך עלי כלום.
(אבל אם עבדה שנה ראשונה ולא עבדה שנייה?) (4)
אינו יכול לומר לו: הרי השדה מוטלת לפניך.
שנייה שלי היא: שמא יאמר לו: כבר עבדתי
לך ראשונה. ואם עבדה שנייה ולא עבדה שלישית:
אינו יכול לומר לו: הרי השדה מוטלת לפניך.
שלישית שלי היא. שמא יאמר לו: כבר עבדתי
לך שתים. ואם עבדה שלישית ולא עבדה רביעית:
אינו יכול לומר לו: הרי השדה מוטלת לפניך.
רביעית שלי היא. שמא יאמר לו: כבר עבדתי
לך שלש. ואם עבדה רביעית ולא עבדה חמישית:
אינו יכול לומר לו: הרי השדה מוטלת לפניך.
חמישית שלי היא. שמא יאמר לו: כבר עבדתי
לך ארבע. ואם עבדה חמישית ולא עבדה ששית:
אינו יכול לומר לו: הרי השדה מוטלת לפניך.
ששית שלי היא. שמא יאמר לו: כבר עבדתי לך
חמש. ואם עבדה ששית ולא עבדה שביעית: אינו
יכול לומר לו: הרי השדה מוטלת לפניך. שביעית
שלי היא. שמא יאמר לו: כבר עבדתי לך שש.
ואם עבדה שביעית ולא עבדה שמינית: אינו יכול
לומר לו: הרי השדה מוטלת לפניך. שמינית שלי
היא. שמא יאמר לו: כבר עבדתי לך שבע. ואם
עבדה שמינית ולא עבדה תשיעית: אינו יכול לומר
לו: הרי השדה מוטלת לפניך. תשיעית שלי היא.
שמא יאמר לו: כבר עבדתי לך שמונה. ואם עבדה
תשיעית ולא עבדה עשירית: אינו יכול לומר לו:
הרי השדה מוטלת לפניך. עשירית שלי היא. שמא
יאמר לו: כבר עבדתי לך תשע. ואם עבדה עשירית
ולא עבדה אחת עשרה: אינו יכול לומר לו: הרי
השדה מוטלת לפניך. אחת עשרה שלי היא. שמא
יאמר לו: כבר עבדתי לך עשר. ואם עבדה אחת
עשרה ולא עבדה שתים עשרה: אינו יכול לומר לו:
הרי השדה מוטלת לפניך. שתים עשרה שלי היא.
שמא יאמר לו: כבר עבדתי לך אחת עשרה. ואם
עבדה שתים עשרה ולא עבדה שלש עשרה: אינו
יכול לומר לו: הרי השדה מוטלת לפניך. שלש
עשרה שלי היא. שמא יאמר לו: כבר עבדתי לך
שתים עשרה. ואם עבדה שלש עשרה ולא עבדה
ארבע עשרה: אינו יכול לומר לו: הרי השדה
מוטלת לפניך. ארבע עשרה שלי היא. שמא יאמר
לו: כבר עבדתי לך שלש עשרה. ואם עבדה ארבע
עשרה ולא עבדה חמש עשרה: אינו יכול לומר לו:
הרי השדה מוטלת לפניך. חמש עשרה שלי היא.
שמא יאמר לו: כבר עבדתי לך ארבע עשרה.

(1) מתני'. (2) בבא. (3) ראשונה. (4) שניה. (5) שמא. (6) ואם. (7) מתני'. (8) ראשונה. (9) ואם. (10) כבר עבדתי.

ואמרת לה[1] לשמה. ואמרה לה שתבעני כי אם לשמי: ואמר רבי יוסי ברבי חנינא[2]: מעשה בחסיד אחד שהיה מהלך בדרך ושמע קול אשה שאמרה לחברתה: כך וכך עשיתי לבעלי ולא ראה בי דבר מגונה מעולם. אמר: אין לו לחסיד זה אלא אשתו של זה[3]. הלך אחריה עד שהגיע לבית חמיה. אמר לו: מה ראה חמיך לגרשך? אמרה לו[4]: כך וכך עשיתי לו ולא ראה בי דבר מגונה מעולם. אמר לה[5]: בתי, אם כן אין לו אלא בנו[6]. הלך אצל בנו. אמר לו: בני, מה ראית לגרש את אשתך? אמר לו: אבי, כך וכך עשתה לי ולא ראיתי בה דבר מגונה מעולם. אמר לו: בני, אם כן אין לה אלא אביה. הלך אצל אביה. אמר לו: מה ראית לגרש את בתך? אמר לו: כך וכך עשתה לי ולא ראיתי בה דבר מגונה מעולם. אמר לו: בתי, אם כן אין לו אלא אלקיו של עולם[7]. הלך אצל אלקיו של עולם. אמר לו: מה ראית לגרש את ישראל? אמר לו: שלא ראיתי בהם מעשים טובים כמו שראיתי בך. אמר לו: בתי, אם כן אין לו אלא אלקיו של עולם

ڪنهن کي ڏيڻ ۽ وٺڻ جو حڪم ڪيو آهي ۽ ڪنهن کي
منع ڪيو آهي.

مڪاسب: ڪاسب جو جمع آهي. معنيٰ ڪمائيندڙ:
ڪاسب جي ڪم کي ڪسب چئبو آهي: معني جي لحاظ
کان ڪسب ۽ اڪتساب هڪ آهن: پر اڪتساب ڪسب
کان وڌيڪ آهي: ڇاڪاڻ جو اڪتساب ۾ ڪوشش
(محنت) ڪرڻ معتبر آهي: ۽ ڪسب ۾ اهو معتبر
نه آهي. (مثلاً) ڪنهن کي ڏاڍ ڪرڻ يا ڪنهن
کان ڪجهه کسڻ (ڦرڻ) ڪسب آهي پر اڪتساب

R 1114 A 814

בבא מציעא לכל אדם: אלא (ו)אילימא לכל אדם ואפילו
מחזיר אבידה לרשות(1). אלא לרשות (לכתחלה)(2): הכי נמי
דקתני(3) בבא אחת: אפילו אם אבדה אבדה לרשות
אחרת: אין מחזירין אותה אלא לרשות שממנה נאבדה.
אמר רבי יוחנן: מאי דכתיב לא תראה את שור אחיך
או את שיו(4) נדחים: כל שאתה מצווה להחזיר אבידה
לאחיך אתה מצווה להחזיר אבידה לנכרי: אמר ליה
ריש לקיש: מנא לך דאמר קרא: לאחיך ולא לנכרי:
אמר ליה: אם כן מה תלמוד לומר: השב תשיבם:
השבה(5) כתיב השתא: השבה אבידה אבידה: אמר
ליה: אי הכתיב כתיבה: אי כתיב לא הוה אמינא
כל. הא אבידה אחרת הוה אמינא: קמ"ל. ורבי
יוחנן(6) ורבי ריש לקיש אמרי תרוויהו: כל שאתה
מצווה להחזיר אבידה לנכרי: מפני דרכי שלום(7): מאי
קא משמע לן: סלקא דעתך אמינא: מיגזל גזלינן
מיניה דנכרי ולא מיהבינן ליה: קמ"ל: מפני דרכי
שלום: מיתיבי: הרואה את חמורו של נכרי ואת
שורו של אחיו רואה את שורו של אחיו ומניחו
ואת חמורו של נכרי ומניחו: ואת חמורו של נכרי
ומעמיסו ואת שורו של אחיו ומעמיסו: ואת שורו
של אחיו ומעלהו ואת חמורו של נכרי ומניחו:
ואת חמורו של נכרי ומעלהו ואת שורו של אחיו
ומניחו: ואת שורו של אחיו ומעמיסו ואת חמורו
של נכרי ומעמיסו: ואת חמורו של נכרי ומעלהו
ואת שורו של אחיו ומעלהו: ואת שורו של אחיו
ומעלהו ואת חמורו של נכרי ומעלהו: ואת חמורו
של נכרי ומעמיסו ואת שורו של אחיו ומעמיסו:
ואת שורו של אחיו ומניחו ואת חמורו של נכרי
ומניחו: ואת חמורו של נכרי ומניחו ואת שורו
של אחיו רואה את שורו של אחיו ומניחו: אין
לי אלא שור וחמור: מנין לרבות כל אבידות
שבעולם: תלמוד לומר: לכל אבדת אחיך: אי
מה שור וחמור מיוחדין שיש להן סימנין ויש
להן מסים ויש להן מוכרין ויש להן מקום
ידוע: אף כל אבידות שבעולם: אמר ליה רבי
אלעזר: אי מה שור וחמור מיוחדין שיש להן
סימנין: אף כל אבידות שבעולם: אי מה שור
וחמור מיוחדין שיש להן מסים: אף כל אבידות
שבעולם: אי מה שור וחמור מיוחדין שיש להן
מוכרין: אף כל אבידות שבעולם: אי מה שור
וחמור מיוחדין שיש להן מקום ידוע: אף כל
אבידות שבעולם: אלא מה שור וחמור מיוחדין
שיש להן סימנין ויש להן מסים ויש להן מוכרין
ויש להן מקום ידוע: אף כל אבידות שבעולם:

(1) כאן מיני אינו נכון. (2) כלומר לכתחלה. (3) מכאן.
(4) נכתב. (5) מיבעי. (6) Deest. (7) מפני דרכי שלום
מיבעי. (8) Deest.

כִּכְבֵד מְאֹד. וַיִּשָּׂא עֵשָׂו וַיֹּאמֶר לְיַעֲקֹב: אֲחִי יֶשׁ־לִי רָב
הְיֶה לָּךְ אֲשֶׁר־לָךְ[1]. וַיֹּאמֶר יַעֲקֹב: אַל נָא אִם־נָא מָצָאתִי
חֵן בְּעֵינֶיךָ וְלָקַחְתָּ מִנְחָתִי מִיָּדִי[2] כִּי־עַל־כֵּן רָאִיתִי פָנֶיךָ
כִּרְאֹת פְּנֵי אֱלֹהִים וַתִּרְצֵנִי[3]: קַח־נָא אֶת־בִּרְכָתִי אֲשֶׁר
הוּבָא לָךְ כִּי חַנָּנִי אֱלֹהִים וְכִי יֶשׁ־לִי כֹל וַיִּפְצַר־בּוֹ וַיִּקָּח[4]:
וַיֹּאמֶר נִסְעָה וְנֵלֵכָה וְאֵלְכָה לְנֶגְדֶּךָ: וַיֹּאמֶר אֵלָיו אֲדֹנִי יֹדֵעַ
כִּי הַיְלָדִים רַכִּים[5] וְהַצֹּאן וְהַבָּקָר עָלוֹת עָלָי וְדָפְקוּם יוֹם
אֶחָד וָמֵתוּ כָּל־הַצֹּאן: יַעֲבָר־נָא אֲדֹנִי לִפְנֵי עַבְדּוֹ וַאֲנִי
אֶתְנָהֲלָה לְאִטִּי לְרֶגֶל הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר־לְפָנַי וְלִרְגֶל הַיְלָדִים
עַד אֲשֶׁר־אָבוֹא אֶל־אֲדֹנִי שֵׂעִירָה: וַיֹּאמֶר אַצִּיגָה־נָּא עִמְּךָ
מִן־הָעָם אֲשֶׁר־אִתִּי וַיֹּאמֶר לָמָּה זֶּה אֶמְצָא־חֵן בְּעֵינֵי אֲדֹנִי:
וַיָּשָׁב בַּיּוֹם הַהוּא עֵשָׂו לְדַרְכּוֹ שֵׂעִירָה[6]: וְיַעֲקֹב נָסַע סֻכֹּתָה[7]
וַיִּבֶן־לוֹ בָּיִת וּלְמִקְנֵהוּ עָשָׂה סֻכֹּת עַל־כֵּן קָרָא שֵׁם־הַמָּקוֹם
סֻכּוֹת: וַיָּבֹא יַעֲקֹב שָׁלֵם[8] עִיר שְׁכֶם אֲשֶׁר בְּאֶרֶץ כְּנָעַן בְּבֹאוֹ
מִפַּדַּן אֲרָם וַיִּחַן אֶת־פְּנֵי הָעִיר: וַיִּקֶן אֶת־חֶלְקַת הַשָּׂדֶה
אֲשֶׁר נָטָה שָׁם אָהֳלוֹ מִיַּד בְּנֵי חֲמוֹר אֲבִי שְׁכֶם בְּמֵאָה קְשִׂיטָה:

(1) הַרְבֵּה. (2) דּוֹרוֹן. (3) רָצִיתָנִי. (4) וַיִּקַּח מִמֶּנּוּ. (5) רַכּוֹת. (6) שֵׂעִיר. (7) וּסְכּוֹת. (8) וְשָׁלֵם.
(9) וּבָא מִפַּדַּן.

וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֹהוּ וָבֹהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל־פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל־פְּנֵי הַמָּיִם: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי־אוֹר: וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת־הָאוֹר כִּי־טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לָיְלָה וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם אֶחָד: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמָּיִם וִיהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לָמָיִם: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־הָרָקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ וַיְהִי־כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָרָקִיעַ שָׁמָיִם וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקָּווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל־מָקוֹם אֶחָד וְתֵרָאֶה הַיַּבָּשָׁה וַיְהִי־כֵן: וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבָּשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תַּדְשֵׁא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֹשֶׂה פְּרִי לְמִינוֹ אֲשֶׁר זַרְעוֹ־בוֹ עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן: וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה־פְּרִי אֲשֶׁר זַרְעוֹ־בוֹ לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי: יְהִי מְאֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלָּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וְשָׁנִים: וְהָיוּ לִמְאוֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ וַיְהִי־כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים אֶת־הַמָּאוֹר הַגָּדֹל לְמֶמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת־הַמָּאוֹר הַקָּטֹן לְמֶמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֵת הַכּוֹכָבִים: וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל־הָאָרֶץ: וְלִמְשֹׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל־הָאָרֶץ עַל־פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל־נֶפֶשׁ הַחַיָּה הָרֹמֶשֶׂת אֲשֶׁר שָׁרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל־עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת־הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהָעוֹף יִרֶב בָּאָרֶץ: וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם חֲמִישִׁי: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וָרֶמֶשׂ וְחַיְתוֹ־אֶרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי־כֵן: וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת־חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת־הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל־רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי־טוֹב: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ וְיִרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל־הָאָרֶץ וּבְכָל־הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ: וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם: וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת־הָאָרֶץ וְכִבְשֻׁהָ וּרְדוּ בִּדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל־חַיָּה הָרֹמֶשֶׂת עַל־הָאָרֶץ: וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת־כָּל־עֵשֶׂב זֹרֵעַ זֶרַע אֲשֶׁר עַל־פְּנֵי כָל־הָאָרֶץ וְאֶת־כָּל־הָעֵץ אֲשֶׁר־בּוֹ פְרִי־עֵץ זֹרֵעַ זָרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאָכְלָה: וּלְכָל־חַיַּת הָאָרֶץ וּלְכָל־עוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכֹל רוֹמֵשׂ עַל־הָאָרֶץ אֲשֶׁר־בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת־כָּל־יֶרֶק עֵשֶׂב לְאָכְלָה וַיְהִי־כֵן: וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת־כָּל־אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה־טוֹב מְאֹד וַיְהִי־עֶרֶב וַיְהִי־בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי: וַיְכֻלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל־צְבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה וַיִּשְׁבֹּת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת־יוֹם הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ כִּי בוֹ שָׁבַת מִכָּל־מְלַאכְתּוֹ אֲשֶׁר־בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת: אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבָּרְאָם בְּיוֹם עֲשׂוֹת יְהוָה אֱלֹהִים אֶרֶץ וְשָׁמָיִם: וְכֹל שִׂיחַ הַשָּׂדֶה טֶרֶם יִהְיֶה בָאָרֶץ וְכָל־עֵשֶׂב הַשָּׂדֶה טֶרֶם יִצְמָח כִּי לֹא הִמְטִיר יְהוָה אֱלֹהִים עַל־הָאָרֶץ וְאָדָם אַיִן לַעֲבֹד אֶת־הָאֲדָמָה: וְאֵד יַעֲלֶה מִן־הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת־כָּל־פְּנֵי הָאֲדָמָה: וַיִּיצֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם עָפָר מִן־הָאֲדָמָה וַיִּפַּח בְּאַפָּיו נִשְׁמַת חַיִּים וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ חַיָּה: וַיִּטַּע יְהוָה אֱלֹהִים גַּן־בְּעֵדֶן מִקֶּדֶם וַיָּשֶׂם שָׁם אֶת־הָאָדָם אֲשֶׁר יָצָר: וַיַּצְמַח יְהוָה אֱלֹהִים מִן־הָאֲדָמָה כָּל־עֵץ נֶחְמָד לְמַרְאֶה וְטוֹב לְמַאֲכָל וְעֵץ הַחַיִּים בְּתוֹךְ הַגָּן וְעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע: וְנָהָר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת־הַגָּן וּמִשָּׁם יִפָּרֵד וְהָיָה לְאַרְבָּעָה רָאשִׁים: שֵׁם הָאֶחָד פִּישׁוֹן הוּא הַסֹּבֵב אֵת כָּל־אֶרֶץ הַחֲוִילָה אֲשֶׁר שָׁם הַזָּהָב: וְזְהַב הָאָרֶץ הַהִוא טוֹב שָׁם הַבְּדֹלַח וְאֶבֶן הַשֹּׁהַם: וְשֵׁם הַנָּהָר הַשֵּׁנִי גִּיחוֹן הוּא הַסּוֹבֵב אֵת כָּל־אֶרֶץ כּוּשׁ: וְשֵׁם הַנָּהָר הַשְּׁלִישִׁי חִדֶּקֶל הוּא הַהֹלֵךְ קִדְמַת אַשּׁוּר וְהַנָּהָר הָרְבִיעִי הוּא פְּרָת: וַיִּקַּח יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הָאָדָם וַיַּנִּחֵהוּ בְּגַן־עֵדֶן לְעָבְדָהּ וּלְשָׁמְרָהּ: וַיְצַו יְהוָה אֱלֹהִים עַל־הָאָדָם לֵאמֹר מִכֹּל עֵץ־הַגָּן אָכֹל תֹּאכֵל: וּמֵעֵץ הַדַּעַת טוֹב וָרָע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ כִּי בְּיוֹם אֲכָלְךָ מִמֶּנּוּ מוֹת תָּמוּת: וַיֹּאמֶר יְהוָה אֱלֹהִים לֹא־טוֹב הֱיוֹת הָאָדָם לְבַדּוֹ אֶעֱשֶׂה־לּוֹ עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ: וַיִּצֶר יְהוָה אֱלֹהִים מִן־הָאֲדָמָה כָּל־חַיַּת הַשָּׂדֶה וְאֵת כָּל־עוֹף הַשָּׁמָיִם וַיָּבֵא אֶל־הָאָדָם לִרְאוֹת מַה־יִּקְרָא־לוֹ וְכֹל אֲשֶׁר יִקְרָא־לוֹ הָאָדָם נֶפֶשׁ חַיָּה הוּא שְׁמוֹ: וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁמוֹת לְכָל־הַבְּהֵמָה וּלְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכֹל חַיַּת הַשָּׂדֶה וּלְאָדָם לֹא־מָצָא עֵזֶר כְּנֶגְדּוֹ: וַיַּפֵּל יְהוָה אֱלֹהִים תַּרְדֵּמָה עַל־הָאָדָם וַיִּישָׁן וַיִּקַּח אַחַת מִצַּלְעֹתָיו וַיִּסְגֹּר בָּשָׂר תַּחְתֶּנָּה: וַיִּבֶן יְהוָה אֱלֹהִים אֶת־הַצֵּלָע אֲשֶׁר־לָקַח מִן־הָאָדָם לְאִשָּׁה וַיְבִאֶהָ אֶל־הָאָדָם: וַיֹּאמֶר הָאָדָם זֹאת הַפַּעַם עֶצֶם מֵעֲצָמַי וּבָשָׂר מִבְּשָׂרִי לְזֹאת יִקָּרֵא אִשָּׁה כִּי מֵאִישׁ לֻקְחָה־זֹּאת: עַל־כֵּן יַעֲזָב־אִישׁ אֶת־אָבִיו וְאֶת־אִמּוֹ וְדָבַק בְּאִשְׁתּוֹ וְהָיוּ לְבָשָׂר אֶחָד: וַיִּהְיוּ שְׁנֵיהֶם עֲרוּמִּים הָאָדָם וְאִשְׁתּוֹ וְלֹא יִתְבּוֹשָׁשׁוּ:

---

(1) יְהִי. (2) פעמה: פַּעַם הַזֹּאת. (3) כְּחִכְחִכָּה. (4) וּמִקְוֵה. (5) Deest. (6) וַיִּקְרָא. (7) וּמִקְוֵה. (8) מִן כָּל מִכָּרְתָּה. (9) וּמִקְוֵה. (וּמִקְוֵה. וּמִקְוֵה. וּמִקְוֵה.

ועבדת את אויבך אשר ישלחנו יהוה בך ברעב ובצמא ובערם ובחסר כל ונתן עול ברזל על צוארך עד השמידו אותך׃ ישא יהוה עליך גוי מרחק מקצה הארץ כאשר ידאה הנשר גוי אשר לא תשמע לשונו׃ גוי עז פנים אשר לא ישא פנים לזקן ונער לא יחון׃ ואכל פרי בהמתך ופרי אדמתך עד השמדך אשר לא ישאיר לך דגן תירוש ויצהר שגר אלפיך ועשתרות צאנך עד הא־בידו אותך׃ והצר לך בכל שעריך עד רדת חומתיך הגבהות והבצרות אשר אתה בטח בהן בכל ארצך והצר לך בכל שעריך בכל ארצך אשר נתן יהוה אלהיך לך׃ ואכלת פרי בטנך בשר בניך ובנתיך אשר נתן לך יהוה אלהיך במצור ובמצוק אשר יציק לך אויבך׃ האיש הרך בך והענג מאד תרע עינו באחיו ובאשת חיקו ובשארית בניו אשר יותיר׃ מתת לאחד מהם מבשר בניו אשר יאכל כי אין לו הכל במצור ובמצוק אשר יציק לך אויבך בכל שעריך׃ הרכה בך והענגה אשר לא נסתה כף רגלה לצעת ולדרך תרע עינה באיש חיקה ובבנה ובבתה׃ ובשליתה היוצאת מבין רגליה ובבניה אשר תלד כי תאכלם מחסר כל בסתר במצור ובמצוק אשר יציק לך אויבך בשעריך׃ אם לא תשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת הכתובים בספר הזה ליראה את השם הנכבד והנורא הזה את יהוה אלהיך׃ והפלא יהוה את מכותך ואת מכות זרעך מכות גדלות ונאמנות ומחלים רעים ונאמנים׃ והשיב בך את כל מדוי מצרים אשר יגעת מפניהם ודבקו בך׃ גם כל חלי וכל מכה אשר לא כתוב בספר התורה הזאת יעלם יהוה עליך עד השמדך׃ ונשארתם במתי מספר תחת אשר הייתם ככוכבי השמים לרב כי לא שמעת בקול יהוה אלהיך׃ והיה כאשר שש יהוה עליכם להיטיב אתכם ולהרבות אתכם כן ישיש יהוה עליכם להאביד אתכם והסיתם מעל האדמה אשר אתה בא שמה לרשתה׃ ופצך יהוה בכל העמים מקצה הארץ ועד קצה הארץ ועבדת שם אלהים אחרים אשר לא ידעת אתה ואבותיך עץ ואבן׃ ובגוים ההם לא תרגיע ולא יהיה מנוח לכף רגלך ונתן יהוה לך שם רגז ואכלון עינים ודאון נפש׃ והיו חייך תלאים לך מנגד ופחדת לילה ויומם ולא תאמין בחייך׃ בבקר תאמר מי יתן ערב ובערב תאמר מי יתן בקר מפחד לבבך אשר תפחד ומן המראה אשר תראה בעיניך׃ והשיבך יהוה מצרים באניות בדרך אשר אמרתי לך לא תוסף עוד לראתה והתמכרתם שם לאויביך לעבדים ולשפחות ואין קונה׃ אלה דברי הברית אשר צוה יהוה את משה לכרת את בני ישראל בארץ מואב מלבד הברית אשר כרת אתם בחרב׃ ויקרא משה אל כל ישראל ויאמר אליהם אתם ראיתם את כל אשר עשה יהוה לעיניכם בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו׃ המסות הגדלות אשר ראו עיניך האתת והמפתים הגדלים׃ ולא נתן יהוה לכם לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמע עד היום הזה׃ ואולך אתכם ארבעים שנה במדבר לא בלו שלמתיכם מעליכם ונעלך לא בלתה מעל רגלך׃ לחם לא אכלתם ויין ושכר לא שתיתם למען תדעו כי אני יהוה אלהיכם׃ ותבאו עד המקום הזה ויצא סיחון מלך חשבון ועוג מלך הבשן לקראתנו למלחמה ונכם׃ ונקח את ארצם ונתנה לנחלה לראובני ולגדי ולחצי שבט המנשי׃ ושמרתם את דברי הברית הזאת ועשיתם אתם למען תשכילו את כל אשר תעשון׃ אתם נצבים היום כלכם לפני יהוה אלהיכם ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל׃ טפכם נשיכם וגרך אשר בקרב מחניך מחטב עציך עד שאב מימיך׃ לעברך בברית יהוה אלהיך ובאלתו אשר יהוה אלהיך כרת עמך היום׃ למען הקים אתך היום לו לעם והוא יהיה לך לאלהים כאשר דבר לך וכאשר נשבע לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב׃ ולא אתכם לבדכם אנכי כרת את הברית הזאת ואת האלה הזאת׃ כי את אשר יש פה עמנו עמד היום לפני יהוה אלהינו ואת אשר איננו פה עמנו היום׃ כי אתם ידעתם את אשר ישבנו בארץ מצרים ואשר עברנו בקרב הגוים אשר עברתם׃ ותראו את שקוציהם ואת גלוליהם עץ ואבן כסף וזהב אשר עמהם׃ פן יש בכם איש או אשה או משפחה או שבט אשר לבבו פנה היום מעם יהוה אלהינו ללכת לעבד את אלהי הגוים ההם פן יש בכם שרש פרה ראש ולענה׃ והיה בשמעו את דברי האלה הזאת והתברך בלבבו לאמר שלום יהיה לי כי בשרירות לבי אלך למען ספות הרוה את הצמאה׃ לא יאבה יהוה סלח לו כי אז יעשן אף יהוה וקנאתו באיש ההוא ורבצה בו כל האלה הכתובה בספר התורה הזאת ומחה יהוה את שמו מתחת השמים׃ והבדילו יהוה לרעה מכל שבטי ישראל ככל אלות הברית הכתובה בספר התורה הזאת׃ ואמר הדור האחרון בניכם אשר יקומו מאחריכם והנכרי אשר יבא מארץ רחוקה וראו את מכות הארץ ההוא ואת תחלואיה אשר חלה יהוה בה׃ גפרית ומלח שרפה כל ארצה לא תזרע ולא תצמח ולא יעלה בה כל עשב כמהפכת סדם ועמרה אדמה וצבויים אשר הפך יהוה באפו ובחמתו׃ ואמרו כל הגוים על מה עשה יהוה ככה לארץ הזאת מה חרי האף הגדול הזה׃ ואמרו על אשר עזבו את ברית יהוה אלהי אבתיהם אשר כרת עמם בהוציאו אתם מארץ מצרים׃ וילכו ויעבדו אלהים אחרים וישתחוו להם אלהים אשר לא ידעום ולא חלק להם׃ ויחר אף יהוה בארץ ההוא להביא עליה את כל הקללה הכתובה בספר הזה׃ ויסחם יהוה מעל אדמתם באף ובחמה ובקצף גדול וישלכם אל ארץ אחרת כיום הזה׃ הנסתרות ליהוה אלהינו והנגלת לנו ולבנינו עד עולם לעשות את כל דברי התורה הזאת׃ והיה כי יבאו עליך כל הדברים האלה הברכה והקללה אשר נתתי לפניך והשבת אל לבבך בכל הגוים אשר הדיחך יהוה אלהיך שמה׃ ושבת עד יהוה אלהיך ושמעת בקולו ככל אשר אנכי מצוך היום אתה ובניך בכל לבבך ובכל נפשך׃ ושב יהוה אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך מכל העמים אשר הפיצך יהוה אלהיך שמה׃ אם יהיה נדחך בקצה השמים משם יקבצך יהוה אלהיך ומשם יקחך׃ והביא יהוה אלהיך אתך אל הארץ אשר ירשו אבתיך וירשתה והיטבך והרבך מאבתיך׃ ומל יהוה אלהיך את לבבך ואת לבב זרעך לאהבה את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך למען חייך׃ ונתן יהוה אלהיך את כל האלות האלה על אויביך ועל שנאיך אשר רדפוך׃ ואתה תשוב ושמעת בקול יהוה ועשית את כל מצותיו אשר אנכי מצוך היום׃ והותירך יהוה אלהיך בכל מעשה ידך בפרי בטנך ובפרי בהמתך ובפרי אדמתך לטובה כי ישוב יהוה לשוש עליך לטוב כאשר שש על אבתיך׃ כי תשמע בקול יהוה אלהיך לשמר מצותיו וחקתיו הכתובה בספר התורה הזאת כי תשוב אל יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך׃ כי המצוה הזאת אשר אנכי מצוך היום לא נפלאת היא ממך ולא רחקה היא׃ לא בשמים היא לאמר מי יעלה לנו השמימה ויקחה לנו וישמיענו אתה ונעשנה׃ ולא מעבר לים היא לאמר מי יעבר לנו אל עבר הים ויקחה לנו וישמיענו אתה ונעשנה׃ כי קרוב אליך הדבר מאד בפיך ובלבבך לעשתו׃ ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב ואת המות ואת הרע׃ אשר אנכי מצוך היום לאהבה את יהוה אלהיך ללכת בדרכיו ולשמר מצותיו וחקתיו ומשפטיו וחיית ורבית וברכך יהוה אלהיך בארץ אשר אתה בא שמה לרשתה׃ ואם יפנה לבבך ולא תשמע והדחת והשתחוית לאלהים אחרים ועבדתם׃ הגדתי לכם היום כי אבד תאבדון לא תאריכון ימים על האדמה אשר אתה עבר את הירדן בא שמה לרשתה׃ העידתי בכם היום את השמים ואת הארץ החיים והמות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך׃ לאהבה את יהוה אלהיך לשמע בקלו ולדבקה בו כי הוא חייך ואריך ימיך לשבת על האדמה אשר נשבע יהוה לאבתיך לאברהם ליצחק וליעקב לתת להם׃ וילך משה וידבר את הדברים האלה אל כל ישראל׃ ויאמר אליהם בן מאה ועשרים שנה אנכי היום לא אוכל עוד לצאת ולבוא ויהוה אמר אלי לא תעבר את הירדן הזה׃ יהוה אלהיך הוא עבר לפניך הוא ישמיד את הגוים האלה מלפניך וירשתם אתם יהושע הוא עבר לפניך כאשר דבר יהוה׃ ועשה יהוה להם כאשר עשה לסיחון ולעוג מלכי האמרי ולארצם אשר השמיד אתם׃ ונתנם יהוה לפניכם ועשיתם להם ככל המצוה אשר צויתי אתכם׃ חזקו ואמצו אל תיראו ואל תערצו מפניהם כי יהוה אלהיך הוא ההלך עמך לא ירפך ולא יעזבך׃ ויקרא משה ליהושע ויאמר אליו לעיני כל ישראל חזק ואמץ כי אתה תבוא את העם הזה אל הארץ אשר נשבע יהוה לאבתם לתת להם ואתה תנחילנה אותם׃ ויהוה הוא ההלך לפניך הוא יהיה עמך לא ירפך ולא יעזבך לא תירא ולא תחת׃ ויכתב משה את התורה הזאת ויתנה אל הכהנים בני לוי הנשאים את ארון ברית יהוה ואל כל זקני ישראל׃ ויצו משה אתם לאמר מקץ שבע שנים במועד שנת השמטה בחג הסכות׃ בבוא כל ישראל לראות את פני יהוה אלהיך במקום אשר יבחר תקרא את התורה הזאת נגד כל ישראל באזניהם׃ הקהל את העם האנשים והנשים והטף וגרך אשר בשעריך למען ישמעו ולמען ילמדו ויראו את יהוה אלהיכם ושמרו לעשות את כל דברי התורה הזאת׃ ובניהם אשר לא ידעו ישמעו וילמדו ליראה את יהוה אלהיכם כל הימים אשר אתם חיים על האדמה אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה׃ ויאמר יהוה אל משה הנה קרבו ימיך למות קרא את יהושע והתיצבו באהל מועד ואצונו ויתיצבו משה ויהושע ויבאו באהל מועד׃ וירא יהוה באהל בעמוד ענן ויעמד עמוד הענן על פתח האהל׃ ויאמר יהוה אל משה הנך שכב עם אבתיך וקם העם הזה וזנה אחרי אלהי נכר הארץ אשר הוא בא שמה בקרבו ועזבני והפר את בריתי אשר כרתי אתו׃ וחרה אפי בו ביום ההוא ועזבתים והסתרתי פני מהם והיה לאכל ומצאהו רעות רבות וצרות והאמר ביום ההוא הלא על כי אין אלהי בקרבי מצאוני הרעות האלה׃ ואנכי הסתר אסתיר פני ביום ההוא על כל הרעה אשר עשה כי פנה אל אלהים אחרים׃ ועתה כתבו לכם את השירה הזאת ולמדה את בני ישראל שימה בפיהם למען תהיה לי השירה הזאת לעד בבני ישראל׃ כי אביאנו אל האדמה אשר נשבעתי לאבתיו זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודשן ופנה אל אלהים אחרים ועבדום ונאצוני והפר את בריתי׃ והיה כי תמצאנה אתו רעות רבות וצרות וענתה השירה הזאת לפניו לעד כי לא תשכח מפי זרעו כי יודע אנכי את יצרו אשר הוא עשה היום בטרם אביאנו אל הארץ אשר נשבעתי׃ ויכתב משה את השירה הזאת ביום ההוא וילמדה את בני ישראל׃ ויצו את יהושע בן נון ויאמר חזק ואמץ כי אתה תביא את בני ישראל אל הארץ אשר נשבעתי להם ואנכי אהיה עמך׃ ויהי ככלות משה לכתב את דברי התורה הזאת על ספר עד תמם׃ ויצו משה את הלוים נשאי ארון ברית יהוה לאמר׃ לקח את ספר התורה הזה ושמתם אתו מצד ארון ברית יהוה אלהיכם והיה שם בך לעד׃ כי אנכי ידעתי את מריך ואת ערפך הקשה הן בעודני חי עמכם היום ממרים הייתם את יהוה וגם כי אחרי מותי׃ הקהילו אלי את כל זקני שבטיכם ושטריכם ואדברה באזניהם את הדברים האלה ואעידה בם את השמים ואת הארץ׃ כי ידעתי אחרי מותי כי השחת תשחתון וסרתם מן הדרך אשר צויתי אתכם וקראה אתכם הרעה באחרית הימים כי תעשו את הרע בעיני יהוה להכעיסו במעשה ידיכם׃ וידבר משה באזני כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תמם׃ האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי׃ יערף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי כשעירם עלי דשא וכרביבים עלי עשב׃ כי שם יהוה אקרא הבו גדל לאלהינו׃ הצור תמים פעלו כי כל דרכיו משפט אל אמונה ואין עול צדיק וישר הוא׃ שחת לו לא בניו מומם דור עקש ופתלתל׃ הליהוה תגמלו זאת עם נבל ולא חכם הלא הוא אביך קנך הוא עשך ויכננך׃ זכר ימות עולם בינו שנות דר ודר שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך׃ בהנחל עליון גוים בהפרידו בני אדם יצב גבלת עמים למספר בני ישראל׃ כי חלק יהוה עמו יעקב חבל נחלתו׃ ימצאהו בארץ מדבר ובתהו ילל ישימון יסבבנהו יבוננהו יצרנהו כאישון עינו׃ כנשר יעיר קנו על גוזליו ירחף יפרש כנפיו יקחהו ישאהו על אברתו׃ יהוה בדד ינחנו ואין עמו אל נכר׃ ירכבהו על במתי ארץ ויאכל תנובת שדי וינקהו דבש מסלע ושמן מחלמיש צור׃ חמאת בקר וחלב צאן עם חלב כרים ואילי בני בשן ועתודים עם חלב כליות חטה ודם ענב תשתה חמר׃ ויאכל ישרון וישמן ויבעט שמנת עבית כסית ויטש אלוה עשהו וינבל צור ישעתו׃ יקניאהו בזרים בתועבות יכעיסהו׃ יזבחו לשדים לא אלוה אלהות לא ידעום חדשים מקרב באו לא שערום אבתיכם׃ צור ילדך תשי ותשכח אל מחללך׃ וירא יהוה וינאץ מכעס בניו ובנתיו׃ ויאמר אסתירה פני מהם אראה מה אחריתם כי דור תהפכות המה בנים לא אמן בם׃ המה קנאוני בלא אל כעסוני בהבליהם ואני אקניאם בלא עם בגוי נבל אכעיסם׃ כי אש קדחה באפי ותיקד עד שאול תחתית ותאכל ארץ ויבולה ותלהט מוסדי הרים׃ אספה עלימו רעות חצי אכלה בהם׃ מזי רעב ולחמי רשף וקטב מר ושן בהמות אשלח בם עם חמת זחלי עפר׃ מחוץ תשכל חרב ומחדרים אימה גם בחור גם בתולה יונק עם איש שיבה׃ אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם׃ לולי כעס אויב פן יתנכרו צריהמו פן יאמרו ידינו רמה ולא יהוה פעל כל זאת׃ כי גוי אבד עצות המה ואין בהם תבונה׃ לו חכמו ישכילו זאת יבינו לאחריתם׃ איכה ירדף אחד אלף ושנים יניסו רבבה אם לא כי צורם מכרם ויהוה הסגירם׃ כי לא כצורנו צורם ואיבינו פלילים׃ כי מגפן סדם גפנם ומשדמות עמרה עינמו ענבמו ענבי רעלות אשכלת מרורת למו׃ חמת תנינם יין וראש פתנים אכזרי׃ הלא הוא כמס עמדי חתום באוצרותי׃ לי נקם ושלם לעת תמוט רגלם כי קרוב יום אידם וחושות עתדות למו׃ כי ידין יהוה עמו ועל עבדיו יתנחם כי יראה כי אזלת יד ואפס עצור ועזוב׃ ואמר איה אלהימו צור חסיו בו׃ אשר חלב זבחימו יין נסכימו ישתו על יקומו ויעזרכם יהי עליכם סתרה׃ ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי אני אמית ואחיה מחצתי ואני ארפא ואין מידי מציל׃ כי אשא אל שמים ידי ואמרתי חי אני לעולם׃ אם שנותי ברק חרבי ותאחז במשפט ידי אשיב נקם לצרי ולמשנאי אשלם׃ אשכיר חצי מדם וחרבי תאכל בשר מדם חלל ושבי מראש פרעות אויב׃ הרנינו גוים עמו כי דם עבדיו יקום ונקם ישיב לצריו וכפר אדמתו עמו׃ ויבא משה וידבר את כל דברי השירה הזאת באזני העם הוא והושע בן נון׃ ויכל משה לדבר את כל הדברים האלה אל כל ישראל׃ ויאמר אליהם שימו לבבכם לכל הדברים אשר אנכי מעיד בכם היום אשר תצוום את בניכם לשמר לעשות את כל דברי התורה הזאת׃ כי לא דבר ריק הוא מכם כי הוא חייכם ובדבר הזה תאריכו ימים על האדמה אשר אתם עברים את הירדן שמה לרשתה׃ וידבר יהוה אל משה בעצם היום הזה לאמר׃ עלה אל הר העברים הזה הר נבו אשר בארץ מואב אשר על פני ירחו וראה את ארץ כנען אשר אני נתן לבני ישראל לאחזה׃ ומת בהר אשר אתה עלה שם והאסף אל עמיך כאשר מת אהרן אחיך בהר ההר ויאסף אל עמיו׃ על אשר מעלתם בי בתוך בני ישראל במי מריבת קדש מי מריבת קדש במדבר צן על אשר לא קדשתם אתי בתוך בני ישראל׃ כי מנגד תראה את הארץ ושמה לא תבוא אל הארץ אשר אני נתן להם בני ישראל׃ וזאת הברכה אשר ברך משה איש האלהים את בני ישראל לפני מותו׃ ויאמר יהוה מסיני בא וזרח משעיר למו הופיע מהר פארן ואתה מרבבת קדש משמנו אש דת למו׃ אף חבב עמים כל קדשיו בידך וכלו תכו לרגלך ישא מדברתיך׃ תורה צוה לנו משה מורשה קהלת יעקב׃ ויהי בישרון מלך בהתאסף ראשי עם יחד שבטי ישראל׃ יחי ראובן ואל ימת ויהי מתיו מספר׃ וזאת ליהודה ויאמר שמע יהוה קול יהודה ואל עמו תביאנו ידיו רב לו ועזר מצריו תהיה׃ וללוי אמר תמיך ואורך לאיש חסידך אשר נסיתו במסה תריבהו על מי מריבה׃ האמר לאביו ולאמו לא ראיתיהו ואת אחיו לא הכיר ואת בניו לא ידע כי שמרו אמרתך ובריתך יצרו׃ יורו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל ישימו קטורה באפך וכליל על מזבחך׃ ברך יהוה חילו ופעל ידיו תרצה מחץ מתנים קמיו ומשנאיו מן יקומון׃ לבנימן אמר ידיד יהוה ישכן לבטח עליו חפף עליו כל היום ובין כתפיו שכן׃ וליוסף אמר מברכת יהוה ארצו ממגד שמים ממטל ומתהום רבצת תחת׃ וממגד תבואת שמש וממגד גרש ירחים׃ ומראש הרי קדם וממגד גבעות עולם׃ וממגד ארץ ומלאה ורצון שכני סנה תבוא ברכה ליוסף ולקדקד נזיר אחיו׃ בכור שורו הדר לו ונקרני ראם קרניו בהם עמים יחד יגח אפסי ארץ והם רבבות אפרים והם אלפי מנשה׃ ולזבולן אמר שמח זבולן בצאתיך ויששכר באהליך׃ עמים הר יקראו שם יזבחו זבחי צדק כי שפע ימים יינקו ושפוני טמוני חול׃ ולגד אמר ברוך מרחיב גד כלביא שכן וטרף זרוע אף קדקד׃ וירא ראשית לו כי שם חלקת מחוקק סופן ויתא ראשי עם צדקת יהוה ומשפטיו עם ישראל׃ ולדן אמר דן גור אריה יזנק מן הבשן׃ ולנפתלי אמר נפתלי שבע רצון ומלא ברכת יהוה ים ודרומה ירשה׃ ולאשר אמר ברוך מבנים אשר יהי רצוי אחיו וטבל בשמן רגלו׃ ברזל ונחשת מנעליך וכימיך דבאך׃ אין כאל ישרון רכב שמים בעזרך ובגאותו שחקי מעון׃ ומתחת זרעות עולם ויגרש מפניך אויב ויאמר השמד׃ וישכן ישראל בטח בדד עין יעקב אל ארץ דגן ותירוש אף שמיו יערפו טל׃ אשריך ישראל מי כמוך עם נושע ביהוה מגן עזרך וחרב גאותך ויכחשו אויביך לך ואתה על במותימו תדרך׃ וירא משה את כל הארץ את הגלעד עד דן׃ ואת כל נפתלי ואת ארץ אפרים ומנשה ואת כל ארץ יהודה עד הים האחרון׃ ואת הנגב ואת הככר בקעת יריחו עיר התמרים עד צוער׃ ויאמר אליו יהוה זאת הארץ אשר נשבעתי לאברהם ליצחק וליעקב לאמר לזרעך אתננה הראיתיך בעיניך ושמה לא תעבר׃ וימת שם משה עבד יהוה בארץ מואב על פי יהוה׃ ויקבר אתו בגיא בארץ מואב מול בית פעור ולא ידע איש את קברתו עד היום הזה׃ ומשה בן מאה ועשרים שנה במותו לא כהתה עינו ולא נס לחה׃ ויבכו בני ישראל את משה בערבת מואב שלשים יום ויתמו ימי בכי אבל משה׃ ויהושע בן נון מלא רוח חכמה כי סמך משה את ידיו עליו וישמעו אליו בני ישראל ויעשו כאשר צוה יהוה את משה׃ ולא קם נביא עוד בישראל כמשה אשר ידעו יהוה פנים אל פנים׃ לכל האתת והמופתים אשר שלחו יהוה לעשות בארץ מצרים לפרעה ולכל עבדיו ולכל ארצו׃ ולכל היד החזקה ולכל המורא הגדול אשר עשה משה לעיני כל ישראל׃

(1) מכרך. (2) דפפכיכך. (3) ומן. (4) ומכך. (5) כך. (6) Deest. (7) לך. (8) ומפך. (9) מכם מכך. (10) כמו: כפכפכך.

ליה: מי שמעת ליה? דאמר ליה (מלאכי ג) ועתה אנחנו מזידים: מי
שמעת מינה[2] דקסבר שליח: אינו שליח. מכלל דאי סבר ליה:
שליח: מי לא יכיל ליה לאפוקי ניהליה. מכלל דאי סבר ליה:
שליח. (מכלל מלוה ליה[3] דקסבר שליח: אינו שליח. אי הכי
אמאי קתני: אינו שליח. תיפוק ליה דשליח הוא.

מתני' הרי זה לוקח מהם ומוכר[4]: שלא בפני בעלים. ר"ש
אומר: אסור. שלא בפני בעלים[5] מותר. אמר ר"ש: אם כן
מה בין זה לגזלן? אלא שלא בפני בעלים[6] מותר. ואם
עשה תשלומי כפל[7] אינו יכול לחזור. ואם עשה תשלומי
ארבעה וחמשה[8] יכול לחזור. ואם עשה תשלומי כפל
ואינו יכול לחזור[9] אינו יכול לחזור. ואם עשה תשלומי
ארבעה וחמשה יכול לחזור. ואם עשה תשלומי כפל ויכול
לחזור[10] יכול לחזור. ואם עשה תשלומי ארבעה וחמשה
אינו יכול לחזור. ואם עשה תשלומי כפל[11] ואחר כך
נתייקרו[12] יכול לחזור[13]. כל: כמה לא נשתייר[14]: מכאן
ואילך[15] אינו יכול לחזור. ואם עשה תשלומי ארבעה
וחמשה ואחר כך נתייקרו יכול לחזור. ואם עשה תשלומי

(1) ישנו שם אחר. (2) הסתפקה. (3) הסתפקה. (4) ולמכור.
(5) מדעת בעליו. (6) ולא שנתנו. (7) לבעלים. (8) שנתן
(9) לבעלים. (10) ואחר כך. (11) שם אחר. (12) שנתייקרה
(13) ולמכור. (14) שם אחר. (15) לבעלים.

هەتا[1] کۆمەڵگەی[2]: مێردەکەی لێی دەڕوانێ وەکو
مەجبوورێ[3] مێردی خۆی دەبینێ: هەموو
شتێکی بۆ دەکا: هەرچی
دەڵێ دەیکا: هەرچی
دەڵێ دەیڵێ: هەرچی
دەڵێ دەیخوا[4]: هەرچی
دەڵێ دەیپۆشێ[5]: هەرچی
دەڵێ دەیکا[6]: هەرچی
دەڵێ دەیڵێ. (هەرچی
دەڵێ دەیخوا. هەرچی
دەڵێ دەیپۆشێ. هەرچی
دەڵێ دەیکا. هەرچی
دەڵێ دەیڵێ[7]: هەرچی
دەڵێ دەیکا[8]: هەموو
کەس لێی دەڕوانێ: هەموو
کەس ڕێزی لێ دەگرێ: هەموو
کەس دەیەوێ
بیبینێ. (هەموو
کەس دەیەوێ
بیبینێ. هەموو
کەس ڕێزی لێ دەگرێ. هەموو
کەس دەیەوێ
بیبینێ: هەموو
کەس ڕێزی لێ دەگرێ:

בחצרו של חבירו: הניחו לו[1] שיכנוס ויוציא. ואם לאו, אין לו אלא דמי חזקתו. ואם אמר: אני מוכר לך בית זה, ולא ידע אם יודע בו אם לאו, אין לו אלא דמי חזקתו. ואם אמר: אני מוכר לך בית זה, ולא ידע אם יודע בו אם לאו, אין לו אלא דמי חזקתו. (ואם אמר: אני מוכר לך בית זה, ולא ידע אם יודע בו אם לאו, אין לו אלא דמי חזקתו.) ואם אמר: אני מוכר לך בית זה, ולא ידע אם יודע בו אם לאו, אין לו אלא דמי חזקתו. (ואם אמר: אני מוכר לך בית זה, ולא ידע אם יודע בו אם לאו, אין לו אלא דמי חזקתו.) ואם אמר: אני מוכר לך בית זה, ולא ידע אם יודע בו אם לאו, אין לו אלא דמי חזקתו. (ואם אמר: אני מוכר לך בית זה, ולא ידע אם יודע בו אם לאו, אין לו אלא דמי חזקתו.)

(1) הניחו לו. (2) מעשה. (3) וזה שיכנס ויוצא. (4) שהרי לא הודיעו. (5) ואם אמר. (6) ואם לאו. (7) ואם אמר. (8) ואם לאו. (9) ואם אמר. (10) לא ידע. (11) ואם לאו. (12) שהרי לא הודיעו. (13) וזה שיכנס.

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ׃ וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֹהוּ וָבֹהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמָּיִם׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר׃ וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לָיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמָּיִם וִיהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לָמָיִם׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הָרָקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ וַיְהִי כֵן׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָרָקִיעַ שָׁמָיִם וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקָּווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מָקוֹם אֶחָד וְתֵרָאֶה הַיַּבָּשָׁה וַיְהִי כֵן׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבָּשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תַּדְשֵׁא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֹשֶׂה פְרִי לְמִינוֹ אֲשֶׁר זַרְעוֹ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן׃ וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה פְרִי אֲשֶׁר זַרְעוֹ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי׃ יְהִי מְאֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלָּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וְשָׁנִים׃ וְהָיוּ לִמְאוֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים אֶת הַמָּאוֹר הַגָּדֹל לְמֶמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמָּאוֹר הַקָּטֹן לְמֶמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים׃ וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ׃ וְלִמְשֹׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי׃ יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם׃ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הָרֹמֶשֶׂת אֲשֶׁר שָׁרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהָעוֹף יִרֶב בָּאָרֶץ׃ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם חֲמִישִׁי׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וָרֶמֶשׂ וְחַיְתוֹ אֶרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ וְיִרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ׃ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם׃ וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת הָאָרֶץ וְכִבְשֻׁהָ וּרְדוּ בִּדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיָּה הָרֹמֶשֶׂת עַל הָאָרֶץ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֹרֵעַ זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֶת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פְרִי עֵץ זֹרֵעַ זָרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאָכְלָה׃ וּלְכָל חַיַּת הָאָרֶץ וּלְכָל עוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכֹל רוֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב לְאָכְלָה וַיְהִי כֵן׃ וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי׃

(א) בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ׃ הָאָרֶץ הָיְתָה תֹהוּ וָבֹהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמָּיִם׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר׃ וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לָיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמָּיִם וִיהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לָמָיִם׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הָרָקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ וַיְהִי כֵן׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָרָקִיעַ שָׁמָיִם וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקָּווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מָקוֹם אֶחָד וְתֵרָאֶה הַיַּבָּשָׁה וַיְהִי כֵן׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבָּשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תַּדְשֵׁא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֹשֶׂה פְרִי לְמִינוֹ אֲשֶׁר זַרְעוֹ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן׃ וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה פְרִי אֲשֶׁר זַרְעוֹ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי׃ יְהִי מְאֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלָּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וְשָׁנִים׃ וְהָיוּ לִמְאוֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים אֶת הַמָּאוֹר הַגָּדֹל לְמֶמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמָּאוֹר הַקָּטֹן לְמֶמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים׃ וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ׃ וְלִמְשֹׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי׃ יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם׃ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הָרֹמֶשֶׂת אֲשֶׁר שָׁרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהָעוֹף יִרֶב בָּאָרֶץ׃ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם חֲמִישִׁי׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וָרֶמֶשׂ וְחַיְתוֹ אֶרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ וְיִרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ׃ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם׃ וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת הָאָרֶץ וְכִבְשֻׁהָ וּרְדוּ בִּדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיָּה הָרֹמֶשֶׂת עַל הָאָרֶץ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֹרֵעַ זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֶת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פְרִי עֵץ זֹרֵעַ זָרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאָכְלָה׃ וּלְכָל חַיַּת הָאָרֶץ וּלְכָל עוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכֹל רוֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב לְאָכְלָה וַיְהִי כֵן׃ וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי׃

(א) בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ׃ וְה

(1) ומנין שכל הכלים נקנין במשיכה: תנו רבנן: כל הכלים נקנין במשיכה(2) חוץ מן הספינה ומן הבהמה ומן העבדים ומן המטלטלין(3). ומנין שספינה נקנית במשיכה(4): מנכסי(5) צפחת שהיתה מהלכת בים: אמר מר: הבהמה נקנית במשיכה. (אמר לך(6) אביי: בזמן שהבהמה עומדת בראש הגג. אמר לך: בשלמא(7) אי בזמן שהבהמה עומדת בראש הגג(8) שפיר. אלא אי בזמן שהבהמה מהלכת(9) מאי איכא למימר? אמר לך: בשלמא(10) אי בזמן שהבהמה מהלכת בראש הגג אי אפשר(11) לומר שנקנית. אי בזמן שהבהמה מהלכת בחצר(12) מי אמרינן(13): כל שהבהמה עומדת בראש הגג: בחצר נמי עומדת).

אמר מר: העבדים נקנין במשיכה: תנו רבנן: כל הכלים נקנין במשיכה: בזמן שהכלים מונחים על גבי הקרקע: הגביהן מעט מעט נקנין. אמר רבי יוחנן: כיצד(14)? הגביה מקצתן נקנין כולן. אמר רבי יוחנן: הלכתא(15): הגביה מקצת הכלים נקנין כולן. הגביה

(1) בזמן שהכלים מונחים על הקרקע. (2) ואפילו כל אחד ואחד. (3) והעבדים. (4) ומנין שספינה נקנית במשיכה. (5) מספינתו. (6) אביי לרב. (7) כלומר. (8) ואינו נוגע. (9) ואינו מונח. (10) אלא אי בזמן שהבהמה מהלכת. (11) בזמן שהבהמה. (12) אלא. (13) שכל שהבהמה עומדת בראש הגג. (14) בזמן שהגביה כולן. (15) כשהגביה מקצת.

ליכא למימר: מי נמי נקחה לך? אלא לאו דאמר ליה הכי: אי לאו דאמרת לי[1] מכרה לי? (אמר ליה) [2]: הכי אמר ליה: אי לאו דאמרת לי מכרה לי, [3] לא הוה אמינא לך: אי בעית זיל זבין, ואי לא לא תזבין. [4] מי אמרינן: כל היכא דאמר ליה הכי לא הדר בו? והתנן: המוכר פירות לחבירו בגורן, ונתן לו מעות מקצתן, [5] אם אמר לו: אי אתה רשאי למכור, אי אתה רשאי לתת, [6] אי אתה רשאי לחזור בו, אלא אם כן נתן לו מעות כולן. [7] ואי אמרת בשלמא מי לא אמרינן: כל היכא דאמר ליה הכי לא הדר בו, היינו דקתני: אי אתה רשאי לחזור בו. אלא אי אמרת לא אמרינן: כל היכא דאמר ליה הכי לא הדר בו, [8] מאי אי אתה רשאי לחזור בו? [9] אפילו חזר בו נמי. [10] אי הכי, מאי אי אתה רשאי? [11] אפילו חזר בו נמי. [12] אי הכי, מאי

(1) כדקאמר. (2) אמר ליה כך. (3) אמר. (4) בתמיה. (5) אמר לו כך. (6) אמר. (7) אלא אם כן. (8) אמר. (9) אמר לו כך. (10) אי. (11) כלומר אפילו. (12) אמאי.

ڊڊڊڊڊ: ڤڊڊڊ ڤڊڊڊ: ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊ (ڤڊڊڊ)[1]:
ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ: ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ. ڤڊ ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ
ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ. ڤڊڊڊ ڤڊڊڊ: ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊ
ڤڊڊڊڊ: ڤڊڊڊڊ ڤڊڊ ڤڊڊڊ.

ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ ڤڊ ڤڊڊڊ[2] ڤڊڊڊڊ ڤڊڊ ڤڊڊڊ
ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ[3] ڤڊڊڊ: ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊ ڤڊڊڊ
ڤڊڊڊ: ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ. ڤڊڊڊ
ڤڊ ڤڊڊڊ: ڤڊ ڤڊڊڊڊ[4] ڤڊڊ ڤڊ ڤڊڊڊ
ڤڊڊ ڤڊڊڊ[5] ڤڊڊ ڤڊ: ڤڊڊ ڤڊڊ ڤڊ ڤڊڊ[6] ڤڊ
ڤڊڊ. ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ ڤڊ ڤڊڊ: ڤڊ[7] ڤڊ ڤڊڊ ڤڊڊ
ڤڊ ڤڊڊ ڤڊڊڊڊ ڤڊڊڊڊ ڤڊ: ڤڊڊ ڤڊ
ڤڊڊ[8] ڤڊڊڊ. ڤڊڊ ڤڊ ڤڊڊ ڤڊ: ڤڊ
ڤڊڊڊ: ڤڊڊڊ ڤڊڊ ڤڊ. ڤڊ ڤڊ ڤڊ
ڤڊ: ڤڊ[9] ڤڊ ڤڊ ڤڊ ڤڊ ڤڊ ڤڊ
ڤڊ ڤڊ. ڤڊ ڤڊ ڤڊ ڤڊ ڤڊ ڤڊ
ڤڊ: ڤڊ[10] ڤڊڊڊڊ ڤڊ: ڤڊ ڤڊ ڤڊ
ڤڊڊ[11] ڤڊڊ ڤڊ. ڤڊ ڤڊ ڤڊ ڤڊ
ڤڊ ڤڊ: ڤڊ ڤڊ ڤڊ ڤڊ ڤڊ ڤڊ
ڤڊ ڤڊ

כָּל (אֶחָד מִבְּנֵי הָאָדָם)[1]. וְכֵן הוּא אוֹמֵר: וַיִּשְׁכַּח
אֶת אֱלֹהֵי עֹשֵׂהוּ[2] וְגוֹ' (תְּהִלִּים לב). וְכֵן הוּא אוֹמֵר: וַיִּבְעַט[3]
יְשֻׁרוּן וְגוֹ' כָּל כָּךְ לָמָּה[4] נֶאֱמַר כֵּן כָּל כָּךְ.

אֶל יְהוָה: אֵין לְךָ בְּכָל הַמִּקְרָא כֻּלּוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ אֶל יְהוָה
חוּץ מִכָּאן. וְלָמָּה נֶאֱמַר כָּאן. לְפִי שֶׁהָיָה אוֹמֵר בְּלִבּוֹ
אֶשְׁחֲתֵם וְאֶמְחֵם וְאֶשְׁמִידֵם וְאֶעֱשֶׂה אֶת תֵּבֵל כְּאִלּוּ לֹא
הָיְתָה מֵעוֹלָם. מִיָּד וַיְחַל נֹחַ וְגוֹ': וַיְחַל נֹחַ מַה הוּא
(מְבַקֵּשׁ)[5]. וְאוֹמֵר: וַיְחַל מֹשֶׁה[6] אֶת פְּנֵי יְהוָה אֱלֹהָיו
וְגוֹ'. מִכָּאן אָמְרוּ חֲכָמִים לְעוֹלָם יְהֵא אָדָם רָגִיל
בִּתְפִלָּתוֹ[7]. מָשָׁל לְאָדָם שֶׁהָיָה לוֹ לְהַלְוֹת לַחֲבֵרוֹ[8] וְלֹא
הָיָה לוֹ לְהַלְוֹת לוֹ[9] וְלֹא עוֹד אֶלָּא שֶׁהָיָה מְבַקֵּשׁ עָלָיו
רַחֲמִים[10]: וְכֵן הָיָה יַעֲקֹב אוֹמֵר לְפָנָיו הַצִּילֵנִי נָא מִיַּד
אָחִי[11]: וְכֵן הָיָה מֹשֶׁה אוֹמֵר לְפָנָיו אֶשָּׂא נָא אֶת עֲוֹן
הָעָם הַזֶּה: וְכֵן הָיָה אַבְרָהָם אוֹמֵר לְפָנָיו וְאָנֹכִי עָפָר
וָאֵפֶר: וְכֵן הָיָה דָּוִד אוֹמֵר לְפָנָיו וְאַתָּה סָלַחְתָּ עֲוֹן
חַטָּאתִי: וְכֵן הָיָה שְׁלֹמֹה אוֹמֵר לְפָנָיו וְאַתָּה תִּשְׁמַע
הַשָּׁמַיִם[12] (מְקוֹם שִׁבְתֶּךָ)? וְכֵן הוּא אוֹמֵר: וַיְחַל מֹשֶׁה[13]
אֶת פְּנֵי יְהוָה: וְכֵן הָיָה מֹשֶׁה אוֹמֵר לְפָנָיו לָמָּה יְהוָה
יֶחֱרֶה אַפְּךָ בְּעַמֶּךָ: וְכֵן הָיָה אַבְרָהָם אוֹמֵר לְפָנָיו
הֲלוֹא הַשֹּׁפֵט כָּל הָאָרֶץ לֹא יַעֲשֶׂה מִשְׁפָּט[14]: וְכֵן הָיָה
יַעֲקֹב אוֹמֵר לְפָנָיו קָטֹנְתִּי מִכֹּל הַחֲסָדִים[15]: וְכֵן הָיָה

(1) מֵאֲחַד. (2) מְיַחֲסֵי. (3) וְיִבְעַט. (4) מַה הַמִּלָּה.
(5) מְבַקֵּשׁ רַחֲמִים. (6) מֹשֶׁה. (7) בִּתְפִלָּתוֹ. (8) לְחַבְרוֹ.
(9) Deest. (10) עַל עַצְמוֹ. (11) מִיַּד. (12) שָׁמַיִם. (13) מֹשֶׁה.
(14) מִשְׁפָּט. (15) חֲסָדִים.

כל קמא הוה : אמר להו אי אתו בעלי חובות ונטלו מכם אל תאמרו לי שלא הודעתיכם אלא אתם הודעתוני שאתם יודעים שאין לי אלא מה שבידכם. אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בן זמרא : מעשה בתלמיד אחד שהיה מהלך לפני רבו ולא הודיעו. אמר לו רבו : מפני מה לא הודעתני? אמר לו : סבור הייתי שאין לך אלא מה שבידך. אמר לו : כל זמן שאתה מהלך לפני אין אתה יודע אם יש לי בבית אם אין לי בבית. (א) אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בן זמרא : מעשה בתלמיד אחד שהיה מהלך לפני רבו ולא הודיעו. אמר לו רבו : מפני מה לא הודעתני? אמר לו : סבור הייתי שאין לך אלא מה שבידך. אמר לו : כל זמן שאתה מהלך לפני אין אתה יודע אם יש לי בבית אם אין לי בבית.

(א) מיבעי. (2) מיבעיבי. (3) ליתי אמתניתין. (4) חסר. (5) חסר.
(6) חסר וכתוב בהגהה בכ. (7) חסר. (8) דיוסקוס. (חסר בהגהה).
(9) חסר. (10) חסר.

בְּעֵלְמָא: וְהָא אִתְּמַר כָּל מַאן דְּאָמַר לְמַיָּא תַּנְיָנֵי: וְהָא אִתְּמַר כָּל מַאן דְּאָמַר לְמַיָּא תַּנְיָנֵי כְּגַוְונָא דְּאָמַר לְמַיָּא תַּנְיָנֵי: כְּתִיב הָכָא וַיְהִי מִקְצֵה אַרְבָּעִים יוֹם. וּכְתִיב הָתָם וַיְהִי מִקְצֵה שְׁנָתַיִם יָמִים. מָה לְהַלָּן שְׁנָתַיִם אַף כָּאן שְׁנָתַיִם: וְעוֹד מִנַּיִן שֶׁהָיָה מַבּוּל בְּיוֹם אֶחָד וְנִגְמַר בְּיוֹם אֶחָד: תַּלְמוּד לוֹמַר בְּיוֹם הַזֶּה בָּאוּ נֹחַ וּבָנָיו. וְאוֹמֵר בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה בָּא נֹחַ וּבָנָיו: מָה תַּלְמוּד לוֹמַר בְּיוֹם הַזֶּה בָּאוּ נֹחַ וּבָנָיו. וְאוֹמֵר בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה בָּא נֹחַ וּבָנָיו. אֶלָּא שֶׁהָיָה מַבּוּל בְּיוֹם אֶחָד וְנִגְמַר בְּיוֹם אֶחָד: וְעוֹד מִנַּיִן שֶׁהָיָה מַבּוּל בְּיוֹם אֶחָד וְנִגְמַר בְּיוֹם אֶחָד:

מיבעי ליה: (לכתוב בשטרו[2]) אבל לא בשטר אחר: ואיבעית אימא: לעולם בשטרו, ואפילו בשטר אחר, ומאי לכתוב בשטרו? שיכתוב לו בשטרו שטר חוב: ואיבעית אימא: לעולם בשטר אחר, ומאי לכתוב בשטרו? שיכתוב לו בשטרו שטר חוב: ואיבעית אימא: לעולם בשטרו, ומאי לכתוב בשטרו? שיכתוב לו בשטרו שטר חוב: ואיבעית אימא: לעולם בשטר אחר, ומאי לכתוב בשטרו? שיכתוב לו בשטרו שטר חוב. (ואמר רבי יוחנן משום רבי שמעון[3]: כל היכא דאמר: אחר לאחר, אפילו אחר לאחר אחר, אין לו אלא אחד. אחר לאחר ואחר, אפילו אחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר, אין לו אלא שנים. אחר לאחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר, אין לו אלא שלשה. אחר לאחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר, אין לו אלא ארבעה. אחר לאחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר, אין לו אלא חמשה. אחר לאחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר, אין לו אלא ששה. אחר לאחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר, אין לו אלא שבעה. אחר לאחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר, אין לו אלא שמונה. אחר לאחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר, אין לו אלא תשעה. אחר לאחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר ואחר לאחר אחר, אין לו אלא עשרה.

(1) בבבא אחרא. (2) לכתובת בשטרו. (3) בשמו של אביו.
(4) בשטר. (5) בשטרו. (6) בלשון. (7) בבבא.
(8) בשמעון. (9) בשטר אחר.

בְּצֵל כְּנָפֶיךָ אֶחְסֶה: עַד יַעֲבֹר הוֹיוֹת: כִּי הִנֵּה יְהוָה יֹצֵא מִמְּקוֹמוֹ[1]
וְיָרַד וְדָרַךְ עַל בָּמֳתֵי אָרֶץ: וְנָמֹגוּ הָהָרִים תַּחְתָּיו וְהָעֲמָקִים יִתְבַּקָּעוּ[2]
כַּדּוֹנַג מִפְּנֵי אֵשׁ מַסָּה בַּמַּיִם דֵּלְקָה: כִּי בְאֵשׁ יְהוָה נִשְׁפָּט[3]
וּבְחַרְבּוֹ אֶת כָּל בָּשָׂר וְרַבּוּ חַלְלֵי יְהוָה: הַמְקַדְּשִׁים וְהַמִּטַּהֲרִים[4]
אֶל הַגַּנּוֹת אַחַר אֶחָד בְּתוֹךְ הָאֹכְלִים בְּשַׂר הַחֲזִיר וְהַשֶּׁקֶץ
וְהָעַכְבָּר יָחַד יִסָּפוּ נְאֻם יְהוָה: וְאָנֹכִי מַעֲשֵׂיהֶם וְאֶת מַחְשְׁבֹתֵיהֶם
בָּאָה לְקַבֵּץ אֶת כָּל הַגּוֹיִם וְהַלְּשֹׁנוֹת וּבָאוּ וְרָאוּ אֶת כְּבוֹדִי:
וְשַׂמְתִּי בָהֶם אוֹת[5] וְשָׁלַחְתִּי מֵהֶם פְּלֵטִים[6] אֶל הַגּוֹיִם תַּרְשִׁישׁ
פּוּל וְלוּד מֹשְׁכֵי קֶשֶׁת תֻּבַל וְיָוָן הָאִיִּים הָרְחֹקִים אֲשֶׁר לֹא שָׁמְעוּ
אֶת שִׁמְעִי וְלֹא רָאוּ אֶת כְּבוֹדִי וְהִגִּידוּ אֶת כְּבוֹדִי בַּגּוֹיִם:
וְהֵבִיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם מִכָּל הַגּוֹיִם מִנְחָה לַיהוָה בַּסּוּסִים
וּבָרְכָבוֹת וּבַכַּרְכָּרוֹת וְעַל הַפְּרָדִים וְעַל הָרְמָכִים[7] אֶל הַר קָדְשִׁי
יְרוּשָׁלַיִם אָמַר יְהוָה כַּאֲשֶׁר יָבִיאוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַמִּנְחָה
בִּכְלִי טָהוֹר בֵּית יְהוָה: וְגַם מֵהֶם אֶקַּח לַכֹּהֲנִים לַלְוִיִּם[8] אָמַר יְהוָה:
כִּי כַּאֲשֶׁר הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עֹשֶׂה
עֹמְדִים לְפָנַי נְאֻם יְהוָה כֵּן יַעֲמֹד זַרְעֲכֶם וְשִׁמְכֶם: וְהָיָה מִדֵּי
חֹדֶשׁ בְּחָדְשׁוֹ וּמִדֵּי שַׁבָּת בְּשַׁבַּתּוֹ יָבוֹא כָל בָּשָׂר לְהִשְׁתַּחֲוֹת
לְפָנַי אָמַר יְהוָה: וְיָצְאוּ וְרָאוּ בְּפִגְרֵי הָאֲנָשִׁים הַפֹּשְׁעִים בִּי
כִּי תוֹלַעְתָּם לֹא תָמוּת וְאִשָּׁם לֹא תִכְבֶּה וְהָיוּ דֵרָאוֹן לְכָל בָּשָׂר:

---

(1) מִמְּקוֹמוֹ. (2) נִבְקְעוּ. (3) נִפְרָע. (4) הַמִּתְקַדְּשִׁים וְהַמִּתְטַהֲרִים. (5) נֵס.
(6) כְּמוֹ. (7) וְהָרְמָכִים. (8) וְהַלְוִיִּם. (9) כְּמוֹ. (10) וּמֵהֶם.
(11) גַּם. (12) כְּמוֹ שֶׁהֵם. (13) כְּמוֹ כֵּן.

الحيوان (الحيوان) الذي يتغذى: هو الذي يتغذى (يتغذى)[1]: هو الذي يأكل (يأكل) ويشرب[2]: يعني يتحرك بحركة ارادية[3] ويحس[4]. هو الذي له حس: يعني يدرك بحواسه الخمس[5]. هو الذي له حواس: يعني يدرك بحواسه (بحواسه؟): هو الذي يتغذى كما يتغذى النبات.

النبات[6] هو الذي يأكل ويشرب[7] بالقوة الغاذية: يعني بالقوة النامية. وهي القوة التي بها يتغذى ويزيد في مقداره (مقداره) وينمو[8]. وهي التي يكون بها يتولد ويتكاثر. وهي التي بها يتغذى ويزيد وينمو. وهي التي بها يتولد ويتكاثر: ه

וַיַּקְהֵל: וַיַּשְׁכֵּם[1] לָבָן. וַיְנַשֵּׁק: לְשׁוֹן נְשִׁיקָה. וַיְבָרְכֵם: לְשׁוֹן בְּרָכָה. וַיֵּלֶךְ לָבָן: לְבֵיתוֹ. וְיַעֲקֹב הָלַךְ לְדַרְכּוֹ: וַיִּפְגְּעוּ בּוֹ מַלְאֲכֵי אֱלֹהִים. וַיַּרְא אוֹתָם: כְּשֶׁרָאָה אוֹתָם[2] אָמַר: זֶה מַחֲנֵה אֱלֹהִים. וַיִּקְרָא[3] שֵׁם הַמָּקוֹם: שֶׁהָיָה רָאוּי לִהְיוֹת מַחֲנֵה אֱלֹהִים (וּמִדְרָשׁוֹ: אָמַר[4] לְפָנָיו רִבּוֹן הָעוֹלָמִים? בְּכָל מָקוֹם שֶׁהָיִינוּ בָּאִים הָיוּ מְקַבְּלִים אוֹתָנוּ בְּסַכָּנָה. וְעַכְשָׁיו שֶׁאֲנִי בָּא לִפְגֹשׁ אֶת עֵשָׂו אָחִי אֵינוֹ מְקַבְּלֵנִי בְּשִׁמְחָה. וְאַתָּה עוֹשֶׂה לִי נִסִּים וְנִפְלָאוֹת. וְלָכֵן: וַיִּקְרָא שֵׁם הַמָּקוֹם מַחֲנָיִם: וְעַל שֵׁם שֶׁרָאָה שָׁם שְׁנֵי מַחֲנוֹת מַלְאָכִים[5]. וְכֵן תִּשְׁבֶּה הַשִּׁבְעָה[6] שֶׁהֵם מִן שְׁנֵי דְּבָרִים הַנִּדְרָשִׁים: וְכֻלָּם מְכֻוָּנִים לְעִנְיָן אֶחָד.

(וְיַעֲקֹב שָׁלַח מַלְאָכִים לְפָנָיו אֶל עֵשָׂו: לְשׁוֹן רַבִּים לְשׁוֹן יָחִיד כְּמוֹ שֶׁאָמַר לְמֹשֶׁה בְּמִצְרַיִם: הַמֵּתִים אֲשֶׁר הֵמָּה מֵתִים לָהֶם: לְשׁוֹן יָחִיד: וְכֵן הַרְבֵּה בַּתּוֹרָה: וַיִּשְׁלַח: לְשׁוֹן שִׁלּוּחִים. וַיְצַוֶּם: לְשׁוֹן צִוּוּי. וְכֵן כָּל כַּיּוֹצֵא בָּזֶה. וְאֶל אֲדֹנִי לְעֵשָׂו[7]: לְשׁוֹן נְכָדִים. וְכֵן הוּא אוֹמֵר: אֲדֹנִי יַעֲקֹב[8]:

(1) וַיַּשְׁכֵּם. (2) וַיִּרְאֵם. (3) וַיִּקְרָא. (4) אָמַר. (5) וְיוֹ מִדְרָשׁוֹ: וְכֵן הוּא אוֹמֵר בְּמִצְרַיִם: הַמֵּתִים אֲשֶׁר הֵמָּה מֵתִים לָהֶם: וְכֵן הוּא אוֹמֵר: וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים מִמִּצְרַיִם אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר: וְכֵן הוּא אוֹמֵר: וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֶל סִיחוֹן. (6) וְיוֹ שִׁבְעָה. (7) וְכֵן הוּא אוֹמֵר. (8) וַיֹּאמֶר. (9) וְיוֹ שֶׁהֵם שִׁבְעָה. (10) וַיְצַוֵּם.

حَمَّصْ بِدْوُمْ[1] حَجْ دِجْعَدْهُ[2]: مِنْعِدْهِجْهِنْعِدْ دِيْ هُنْ مْ
دِكْ زَنْعْ[3]. حَجْ نِمْ هُوْ هُنْ هُعِنْدْ مِنْ دِنْعِدْ مِنْعِدْ دِيْمِدْ:
دِيْ هُنْعِدْ مِنْ مِنْ هُدِّمَّصْ وَحَدْ: مِنْعِدْهُنْعِدْ
دِمَّصْ: مِنْوْكْ دِنْهِدْ: مِنْكْ دِمْ مِنْ مِنْ كْدِمَّصْ
زِنْعِدْ[4] حَدْمَ. هُوْ مَدْنْ: مِنْ مَدْنْ دِجْمِ دِنْكْ: دِمِنْعِدْنْ
مِنْوْكْ حَنْ[5] دِنْ: دِمْكْ حَجْمِ دِنْ دِنْعِدْ دِنْعِدْمَدْنْ[6]:
هُعِنْدْ دِنْعِدْمِنْ دِنْ هُكْمَدْ. مَدْ هُنْ دِمْ هُكْمَدْ: دِنْعِدْنْ مَدْنْ
حَجْمِ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ
هُوْ: حَنْ[7] مِنْ دِكْ زَنْعْ: مِنْ هُوْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ[8] دِنْعِدْمِنْ
دِنْعِدْمِنْ[9] دِنْعِدْمِنْ (حَنْكْ[10] دِنْعِدْمِنْ مَدْ. حَنْ دِنْعِدْمِنْ
هُوْ. مِنْعِدْمِنْ[11] دِنْعِدْمِنْ مِنْ حَنْ: دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ
دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ.

مَدْ هَجْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ
مِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ
دِنْعِدْمِنْ[12]. دِنْعِدْمِنْ[13] دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ:
دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ
دِنْعِدْمِنْ[14]: دِنْعِدْمِنْ مِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ

(1) دِنْعِدْمِنْ. (دِنْعِدْمِنْ هَجْ 627؟). (2) دِنْعِدْمِنْ. (3) زَنْعْ. (4) دِنْعِدْمِنْ.
(5) دِنْعِدْمِنْ. (6) دِنْعِدْمِنْ. (7) دِنْعِدْمِنْ. (8) دِنْعِدْمِنْ. (9) دِنْ دِكْ.
(10) دِنْعِدْمِنْ. (11) (دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ 485 تو 488؟). (12) دِنْعِدْمِنْ
(دِنْعِدْمِنْ؟) دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ
دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ دِنْعِدْمِنْ.

לה בְּנֵי. וכל[1] שֶׁבַח וְכָל הוֹד וְכָל[2] קְדֻשָּׁה
וְכָל זִמְרָה[3]: וּבְכָל מַחֲנוֹת (מַחֲנוֹת?) יִשְׂרָאֵל[4].

לְאֵל בָּרוּךְ בְּנִעִים זְמִירוֹת יִתֵּן: כִּי אֵל עוֹשֶׂה
פְּלָאוֹת: לְבַדּוֹ.

פְּסוּקֵי דְזִמְרָה. סֵדֶר

בָּרוּךְ שֶׁאָמַר וְהָיָה הָעוֹלָם: בָּרוּךְ עוֹשֵׂה בְרֵאשִׁית.
בָּרוּךְ אוֹמֵר וְעוֹשֶׂה: בָּרוּךְ גּוֹזֵר וּמְקַיֵּם.
בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הָאָרֶץ: בָּרוּךְ מְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת.
בָּרוּךְ מְשַׁלֵּם שָׂכָר טוֹב לִירֵאָיו: בָּרוּךְ חַי לָעַד וְקַיָּם לָנֶצַח.
בָּרוּךְ פּוֹדֶה וּמַצִּיל: בָּרוּךְ שְׁמוֹ.

(1) וכל. (2) וְכָל. (3) וְזִמְרָה. (4) מִן וְכָל עַד מִן בְּכָל: חֲסֵרִים בְּנוּסָחִים רַבִּים. וּבְכָל מַחֲנוֹת יִשְׂרָאֵל: בְּכָל מַחֲנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְכָל מַחֲנוֹת יִשְׂרָאֵל: בְּכָל מַחֲנוֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

ܐܡܪ ܠܗ ܡܠܟܐ: ܐܝܟ ܐܫܬܟܚ ܠܟ ܗܟ ܡܠܬܐ. ܐܡܪ ܠܗ ܒܪ ܐܢܫ: ܐܝܟ ܐܫܬܟܚ ܠܟ ܗܟ ܡܠܬܐ.

וַיֹּאמֶר אֵלָיו הַמֶּלֶךְ. וְלָמָּה לֹא־הָלַךְ אִתּוֹ אֶל־בֵּית הַמִּשְׁתֶּה׃ וַיֹּאמֶר אֲלָיו אָבִיגַיִל. כִּי הִפְצִיר בִּי הָאִישׁ הַהוּא מְאֹד׃ וְאֶת־שׁוֹרוֹ וְאֶת־צֹאנוֹ וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר לוֹ הִשְׁבִּיעַנִי לְבִלְתִּי אֵלֵךְ אִתּוֹ׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ. וְכַמָּה יָמִים הוּא עֹשֶׂה מִשְׁתֵּהוּ׃ וַיֹּאמֶר אֲבִיגַיִל. שִׁבְעַת יָמִים וְשִׁבְעַת לֵילוֹת׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ. וְכַמָּה יָמִים הוּא עֹשֶׂה מִשְׁתֵּהוּ׃ וַתֹּאמֶר אֲבִיגַיִל. שִׁבְעַת יָמִים וְשִׁבְעַת לֵילוֹת׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ. וְלָמָּה לֹא־הָלַךְ אִתּוֹ אֶל־בֵּית הַמִּשְׁתֶּה׃ וַתֹּאמֶר אֲבִיגַיִל. כִּי הִפְצִיר בִּי הָאִישׁ הַהוּא מְאֹד׃ וְאֶת־שׁוֹרוֹ וְאֶת־צֹאנוֹ וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר לוֹ הִשְׁבִּיעַנִי לְבִלְתִּי אֵלֵךְ אִתּוֹ׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ. וְכַמָּה יָמִים הוּא עֹשֶׂה מִשְׁתֵּהוּ׃ וַתֹּאמֶר אֲבִיגַיִל. שִׁבְעַת יָמִים וְשִׁבְעַת לֵילוֹת׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ. וְכַמָּה יָמִים הוּא עֹשֶׂה מִשְׁתֵּהוּ׃ וַתֹּאמֶר אֲבִיגַיִל. שִׁבְעַת יָמִים וְשִׁבְעַת לֵילוֹת׃ וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ. וְלָמָּה לֹא־הָלַךְ אִתּוֹ אֶל־בֵּית הַמִּשְׁתֶּה׃ וַתֹּאמֶר אֲבִיגַיִל. כִּי הִפְצִיר בִּי הָאִישׁ הַהוּא מְאֹד׃ וְאֶת־שׁוֹרוֹ וְאֶת־צֹאנוֹ וְאֶת־כָּל־אֲשֶׁר לוֹ הִשְׁבִּיעַנִי לְבִלְתִּי אֵלֵךְ אִתּוֹ

וְהָאָרֶץ הָיְתָה תֹהוּ וָבֹהוּ וְחֹשֶׁךְ עַל פְּנֵי תְהוֹם וְרוּחַ אֱלֹהִים מְרַחֶפֶת עַל פְּנֵי הַמָּיִם׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי אוֹר וַיְהִי אוֹר׃ וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת הָאוֹר כִּי טוֹב וַיַּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָאוֹר יוֹם וְלַחֹשֶׁךְ קָרָא לָיְלָה וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם אֶחָד׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי רָקִיעַ בְּתוֹךְ הַמָּיִם וִיהִי מַבְדִּיל בֵּין מַיִם לָמָיִם׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת הָרָקִיעַ וַיַּבְדֵּל בֵּין הַמַּיִם אֲשֶׁר מִתַּחַת לָרָקִיעַ וּבֵין הַמַּיִם אֲשֶׁר מֵעַל לָרָקִיעַ וַיְהִי כֵן׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לָרָקִיעַ שָׁמָיִם וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שֵׁנִי׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִקָּווּ הַמַּיִם מִתַּחַת הַשָּׁמַיִם אֶל מָקוֹם אֶחָד וְתֵרָאֶה הַיַּבָּשָׁה וַיְהִי כֵן׃ וַיִּקְרָא אֱלֹהִים לַיַּבָּשָׁה אֶרֶץ וּלְמִקְוֵה הַמַּיִם קָרָא יַמִּים וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תַּדְשֵׁא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע עֵץ פְּרִי עֹשֶׂה פְּרִי לְמִינוֹ אֲשֶׁר זַרְעוֹ בּוֹ עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן׃ וַתּוֹצֵא הָאָרֶץ דֶּשֶׁא עֵשֶׂב מַזְרִיעַ זֶרַע לְמִינֵהוּ וְעֵץ עֹשֶׂה פְּרִי אֲשֶׁר זַרְעוֹ בּוֹ לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם שְׁלִישִׁי׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יְהִי מְאֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהַבְדִּיל בֵּין הַיּוֹם וּבֵין הַלָּיְלָה וְהָיוּ לְאֹתֹת וּלְמוֹעֲדִים וּלְיָמִים וְשָׁנִים׃ וְהָיוּ לִמְאוֹרֹת בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ וַיְהִי כֵן׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת שְׁנֵי הַמְּאֹרֹת הַגְּדֹלִים אֶת הַמָּאוֹר הַגָּדֹל לְמֶמְשֶׁלֶת הַיּוֹם וְאֶת הַמָּאוֹר הַקָּטֹן לְמֶמְשֶׁלֶת הַלַּיְלָה וְאֶת הַכּוֹכָבִים׃ וַיִּתֵּן אֹתָם אֱלֹהִים בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם לְהָאִיר עַל הָאָרֶץ׃ וְלִמְשֹׁל בַּיּוֹם וּבַלַּיְלָה וּלְהַבְדִּיל בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם רְבִיעִי׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים יִשְׁרְצוּ הַמַּיִם שֶׁרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה וְעוֹף יְעוֹפֵף עַל הָאָרֶץ עַל פְּנֵי רְקִיעַ הַשָּׁמָיִם׃ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הַתַּנִּינִם הַגְּדֹלִים וְאֵת כָּל נֶפֶשׁ הַחַיָּה הָרֹמֶשֶׂת אֲשֶׁר שָׁרְצוּ הַמַּיִם לְמִינֵהֶם וְאֵת כָּל עוֹף כָּנָף לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים לֵאמֹר פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת הַמַּיִם בַּיַּמִּים וְהָעוֹף יִרֶב בָּאָרֶץ׃ וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם חֲמִישִׁי׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים תּוֹצֵא הָאָרֶץ נֶפֶשׁ חַיָּה לְמִינָהּ בְּהֵמָה וָרֶמֶשׂ וְחַיְתוֹ אֶרֶץ לְמִינָהּ וַיְהִי כֵן׃ וַיַּעַשׂ אֱלֹהִים אֶת חַיַּת הָאָרֶץ לְמִינָהּ וְאֶת הַבְּהֵמָה לְמִינָהּ וְאֵת כָּל רֶמֶשׂ הָאֲדָמָה לְמִינֵהוּ וַיַּרְא אֱלֹהִים כִּי טוֹב׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצַלְמֵנוּ כִּדְמוּתֵנוּ וְיִרְדּוּ בִדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבַבְּהֵמָה וּבְכָל הָאָרֶץ וּבְכָל הָרֶמֶשׂ הָרֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ׃ וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצַלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים בָּרָא אֹתוֹ זָכָר וּנְקֵבָה בָּרָא אֹתָם׃ וַיְבָרֶךְ אֹתָם אֱלֹהִים וַיֹּאמֶר לָהֶם אֱלֹהִים פְּרוּ וּרְבוּ וּמִלְאוּ אֶת הָאָרֶץ וְכִבְשֻׁהָ וּרְדוּ בִּדְגַת הַיָּם וּבְעוֹף הַשָּׁמַיִם וּבְכָל חַיָּה הָרֹמֶשֶׂת עַל הָאָרֶץ׃ וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים הִנֵּה נָתַתִּי לָכֶם אֶת כָּל עֵשֶׂב זֹרֵעַ זֶרַע אֲשֶׁר עַל פְּנֵי כָל הָאָרֶץ וְאֶת כָּל הָעֵץ אֲשֶׁר בּוֹ פְרִי עֵץ זֹרֵעַ זָרַע לָכֶם יִהְיֶה לְאָכְלָה׃ וּלְכָל חַיַּת הָאָרֶץ וּלְכָל עוֹף הַשָּׁמַיִם וּלְכֹל רוֹמֵשׂ עַל הָאָרֶץ אֲשֶׁר בּוֹ נֶפֶשׁ חַיָּה אֶת כָּל יֶרֶק עֵשֶׂב לְאָכְלָה וַיְהִי כֵן׃ וַיַּרְא אֱלֹהִים אֶת כָּל אֲשֶׁר עָשָׂה וְהִנֵּה טוֹב מְאֹד וַיְהִי עֶרֶב וַיְהִי בֹקֶר יוֹם הַשִּׁשִּׁי׃

(1) (קשב?). (2) (בעבע?). (3) (מרחפת?). (4) (כנסו?).
(5) (יבשת?).

וְלֹא הָיָה לָהֶם לְהַרְחִיק אֶת הַנָּשִׁים מִן הָעֲזָרָה. וְלֹא הָיָה לָהֶם לְהַרְחִיק אֶת הַזָּבִים וְאֶת הַמְצֹרָעִים וְאֶת הַטְּמֵאִים לָמֵת בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים. וְלֹא הָיָה לָהֶם לְהַרְחִיק אֶת הַטְּבוּלֵי יוֹם בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים. וְלֹא הָיָה לָהֶם לְהַרְחִיק אֶת הַטְּמֵאִים בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים. וְלֹא הָיָה לָהֶם לְהַרְחִיק אֶת הַחֲגוּרִים בְּבָגְדֵי בוּץ בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים. וְלֹא הָיָה לָהֶם לְהַרְחִיק אֶת הַמְשַׁמְּשִׁים בְּיוֹם הַכִּפּוּרִים. וְלֹא הָיָה לָהֶם לְהַרְחִיק אֶת הַמְשַׁמְּשִׁים בְּיוֹם הַחֲנֻכָּה

פּוֹלְמוֹס מָדַיִם בְּיַם בְּיַעֲמִידָה: מַקִּישׁ בְּיַעֲמִידָה לְיַם מַמְלִיכוּ. מְלַכְלְכִין אֲנִי בְּרֵאשִׁית מְעוֹנָה? פּוֹלְמוֹס. בְּרֵאשִׁית רַבָּה בְּרֵאשִׁית אֲנִי מְלַכְלְכִין[1] אֲנִי מְעוֹנָה: מַמְלִיכוּ[2] פּוֹלְמוֹס. מְעוֹנָה בְּרֵאשִׁית רַבָּה בְּרֵאשִׁית: מְעוֹנָה בְּרֵאשִׁית בְּרֵאשִׁית בְּרֵאשִׁית בְּרֵאשִׁית: בְּרֵאשִׁית.

בְּאֵי לְמִשְׁכַּב לֵיל: בְּלֹא שֵׁנָה וְלֹא נוּם בְּעֵין
מַה זְּעוּדָיִם ❖ הַשִּׁיחָה שֶׁיֵּשׁ בָּהּ מַמָּשׁ: הַמְּבַטֶּלֶת לִבְנוֹת
וְהַמְּחַסֶּרֶת. וְאִם לָאו הֲרֵי הִיא מְחַסֶּרֶת: הַמְּבַזְבֶּזֶת
בְּהַפְלָגָה ❖ הַיְנוּ לְהַכְנִיס אֶת הַמְּחַסֶּרֶת: בְּהַפְלָגָה
וְהַמְּבַזְבֶּזֶת בְּהַפְלָגָה. מִי כְּמוֹנוּ לְהַכְנִיס: בְּמַחֲשָׁבָה
וְדִבּוּר[1] לְהַכְנִיסָם[2] ❖

---

(1) (וְדִבּוּר?). (2) אֶלְעָזָר הַלֵּוִי בֶּן הַגָּאוֹן רַבִּי יְהוֹשֻׁעַ הַלֵּוִי (1944)
כְּתַב: (1633 לְמִנְיַן?): כְּתוּבוֹת בְּאַחַד מִן הַבָּתִּים בְּרוֹב הַמְּדִינוֹת.
שֶׁהָיָה אַחַד מִן הַמְּפוּרְסָמִים בְּחַסִּידֵי בֶּלְזֶא וְאַחַר כָּךְ

محتويات.

الفصل الاول في بيان الغرض من هذه الرسالة 1
الثاني في بيان الجنة : وجهها : وكيفية : وصفها : وطريقها :
وطريقها : ومبتدئها : وصفة : وشجرها : ومنبرها : ومجتمعها ٨=39
الثالث في بيان النار وصفة دخولها : وصفة خزنتها ٨=51
الرابع في بيان الصراط : وصفته : وطريقه : وصفة مجتازيه ٨=57
الخامس في بيان الميزان : وكيفيته : وصفة كفتيه . . . ٨=123
السادس في بيان الحوض : وصفته : وصفة شاربيه . . . 128
السابع في بيان الشفاعة : وصفة الشافعين : وصفة المشفوع له 131
الثامن في بيان الرؤية : وصفة المرئي 208
التاسع في بيان الخلود : وصفة الخالدين : وصفة دخولها 233
العاشر في بيان الجمع بين الآيات والاحاديث الواردة في ذلك 241
الحادي عشر في بيان الاعمال الموصلة الى الجنة . ٨= 248
الثاني عشر في بيان الاعمال الموصلة الى النار . ٨= 254
الثالث عشر في بيان الاعمال الموصلة الى الجنة والنار ٨= 260
الرابع عشر في بيان الجنة وصفة دخولها . ٨= 276
الخامس عشر في بيان النار وصفة دخولها . ٨= 281
السادس عشر في بيان الجنة : وصفة اهلها : ٨= 284
خاتمة في بيان الاعمال الموصلة الى الجنة . ٨= 286

ꝺꝺꝺꝺꝺꝺ ꝺꝺꝺꝺꝺꝺ